

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Κώστας Βουλαζέρης

Η Αδελφότητα του Βορρά

Οι Εξόριστοι της Σερανβέλ
Βιβλίο Τρίτο

www.FantastikosOrizontas.gr

© εκδόσεις Φανταστικός Ορίζοντας, 2007

α' έκδοση: Απρίλιος 2008

ISBN: 978-960-89578-3-1

ISBN(set): 978-960-89578-0-0

Στοιχειοθεσία, μακέτα εξωφύλλου: Φανταστικός Ορίζοντας

Φύλμ: Διάγραμμα Α.Ε. Χ. Κουτρουδίσκος

Εκτύπωση-Βιβλιοδεσία: Πάνος Γκόνης

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και αναπαραγωγή –ολική, μερική ή περιληπτική-, η κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του κειμένου με οποιονδήποτε τρόπο –μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό ή άλλο– χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, καθώς και η κυκλοφορία του σε οποιαδήποτε μορφή.

Τα πρόσωπα και τα γεγονότα που παρουσιάζονται σε αυτό το βιβλίο είναι φανταστικά. Κάθε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα ή γεγονότα είναι εντελώς συμπτωματική.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ ΟΡΙΖΟΝΤΑΣ»

www.fantastikosorizontas.gr

Τηλ.: 6976.45.72.35 Fax: 210.27.73.466

Τ.Θ.: 63583, 15237, Φιλοθέη

E-mail: fantastikosorizontas@yahoo.gr

Πρόσωπα του Έργου

ΠΤΕΡΑΡΓΥΡΟΙ, ΟΙ ΔΟΥΛΟΙ ΤΟΥΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥΣ

Βαρνάλο Πτεράργυρος: ο μικρός γιος του Νολράκο και της Μάριλιν.

Βόνιορ: Αργκανθικιανός δούλος· φρουρός των Πτεράργυρων.

Ζινράβα Πτεράργυρη: η μικρή κόρη του Νολράκο και της Μάριλιν.

Θήρνα Πτεράργυρη: η μεγάλη κόρη του Νολράκο και της Μάριλιν.

Λανκόρο: Σερανβέλιος δούλος· επιστάτης των χωραφιών της έπαυλης των Πτεράργυρων.

Μάριλιν Πτεράργυρη: σύζυγος του Νολράκο, καταγόμενη από την οικογένεια των Περίδετων.

Νασμάρο: Σερανβέλιος δούλος· φρουρός των Πτεράργυρων.

Νολράκο Πτεράργυρος: ένας από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ.

Χανμάρο Πτεράργυρος: ο μεγάλος γιος του Νολράκο και της Μάριλιν.

ΠΕΡΙΔΕΤΟΙ

Βάλκο: ο μικρός γιος της Ζεθάλιν και του Κάρναλεν.

Ζεθάλιν Περίδετη: αδελφή της Μάριλιν· αλχημίστρια.

Κάρναλεν: σύζυγος της Ζεθάλιν, καταγόμενος από τα Νησιά του Χρυσού Φωτός· ψαράς.

Μαλίνο: ο μεγάλος γιος της Ζεθάλιν και του Κάρναλεν· αλχημιστής.

Μάριλιν Πτεράργυρη-Περίδετη: σύζυγος του Νολράκο Πτεράργυρου· αδελφή της Ζεθάλιν.

Σάμκρο Περίδετος: αδελφός της Μάριλιν· αλχημιστής.

Τάρνο: ο μεσαίος γιος της Ζεθάλιν και του Κάρναλεν.

ΑΛΛΟΙ, ΣΕΡΑΝΒΕΛΙΟΙ ΚΑΙ ΜΗ

Άνκορβαλ: ένας αριστοκράτης από την Έντναργκ, ο οποίος εργάζεται ως μισθοφόρος.

Αρτάμο: ένας αλχημιστής της Συντεχνίας των Διαμορφωτών· αδελφός του Φαρλάνο.

Βάρνακ: ένας αλχημιστής από τις Τρεις Πόλεις, ο οποίος τώρα κατοικεί στη Σερανβέλ.

Βισκάλο Άρντλεθ: ένας από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ· δηλωμένος εχθρός του Νολράκο Πτεράργγου.

Γυστάνο: Υπουργός Δημόσιας Τάξης της Σερανβέλ.

Δάθρη: Υπουργός Εμπορίου και Οικονομίας της Σερανβέλ.

Δάρφο: αρχηγός μιας ομάδας μισθοφόρων, ο οποίος παλιότερα εργαζόταν για τον Νολράκο Πτεράργγου.

Δατμάνο: μισθοφόρος του Δάρφο.

Ζαμέρα¹: μια μισθοφόρος που εργαζόταν για τον Σάρκο.

Ζαμέρα²: μια σερβιτόρα στο πανδοχείο «*Το Δέντρο*».

Θαρνάλιν: η μοναχοκόρη του Βάρνακ.

Θόρλο: αδελφός του Βισκάλο Άρντλεθ, που συνήθως δουλεύει ως κατάσκοπος γι' αυτόν.

Κάντβιρ: ένα μέλος της Αδελφότητας του Βορρά· μισός-Σερανβέλιος μισός-Ερσαγκμόριος.

Λανκόρο Θαλασσινός: ένας πράκτορας του Συμβουλίου της Σερανβέλ.

Λαντίρα Πυρίδρομη: μια αριστοκράτισσα από τον εξόριστο Σερανβέλιο Οίκο των Πυρίδρομων, η οποία έχει επιστρέψει με άλλη ταυτότητα στην Πόλη των Ανοιγμάτων.

Μαράνκο: ένας μισθοφόρος που εργαζόταν για τον Σάρκο και έχει προηγουμένα με τους ιερείς της Φλόγας· τώρα, εργάζεται για τον Δάρφο.

Μάριλιν: μια μισθοφόρος που εργαζόταν για τον Σάρκο.

Ναζκάλιν: Υπουργός Πληροφοριών της Σερανβέλ.

Ναθ Βάναριλ: ένας μάγος της Έντναργκ, σύμμαχος της Αδελφότητας του Βορρά.

Νακόρο: ένας μισθοφόρος που εργαζόταν για τον Σάρκο.

Ναράμια: μια τυχοδιώκτρια που βασανίζεται από τη σπάνια ασθένεια «αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος».

Πάλρο Υπόκαρδος: ένας από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ.

Ρανάμη Εξαδάκτυλη: μία από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ.

Ρινάλο: Υπουργός Άμυνας της Σερανβέλ.

Σαμάλθα Πυρόφθαλμη: μία από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ.

Σαμάνκο Σιδηρόχειρας: ο ένας από τους δύο μεγαλύτερους εμπόρους της Σερανβέλ, επίσης γνωστόι και ως «οι μεγάλοι».

Σάρκο: ένας αρχηγός μισθοφόρων μέσα στη Σερανβέλ, ο οποίος κάνει δουλειές για τον Χαλκοπρόσωπο.

Σιλάρμο ο Γάτος: ένας μισθοφόρος που εργαζόταν για τον Σάρκο.

Τάρμα Πεντάλιθη: Υπουργός Υγείας της Σερανβέλ.

Τάρναελ: ένα μέλος της Αδελφότητας του Βορρά.

Φαρλάνο: ένας αλχημιστής, εξόριστος από τη Σερανβέλ· επίσης γνωστός και ως Χαλκοπρόσωπος· μέλος της Αδελφότητας του Βορρά.

Φιλράνα: πρώην ερωμένη του Χανμάρο, τώρα νεκρή.

Χαλκοπρόσωπος: ένας μυστηριώδης αλχημιστής που φορά χάλκινη μάσκα· το αληθινό του όνομα είναι Φαρλάνο.

Χαντόλο Αλυσόλιθος: Υπουργός Καταναγκαστικής Υπηρεσίας της Σερανβέλ.

Χαρνάμιν Τάρνεθ: η μία από τους δύο μεγαλύτερους εμπόρους της Σερανβέλ, επίσης γνωστοί και ως «οι μεγάλοι».

ΣΤΟ ΦΕΡΝΤΙΝ-ΟΣ

Ντάνλακ: ένας γέροντας, γνωστός ως γέρο-Ντάνλακ ο Γερακομερίτης.

Ράλκναβ: πρώτος γιος του Βασιλιά Τάρλαβ, Πρίγκιπας του Φερντίν-Ος, και Νόμιμος Κληρονόμος του Πέτρινου Θρόνου.

Ρίντλαξ: ιπποκόμος του Φάξραντ.

Σάμκρο: ένας ιερέας της Φλόγας.

Σολντράνο: Σερανβέλιος κατάσκοπος.

Τάρλαβ: Βασιλιάς του Φερντίν-Ος.

Φάξραντ Σάρντιλεγκ: ένας Βασιλικός Σωματοφύλακας.

Χάσναρθ: ένας λήσταρχος· μέλος της Αδελφότητας του Βορρά.

ΣΤΙΣ ΤΡΕΙΣ ΠΟΛΕΙΣ

Άτρεχ: ο Άρχοντας της Βένμιρχ.

Βέρκας Δράμλεντ: ένας αριστοκράτης από τη Βένμιρχ· μέλος της Αδελφότητας του Βορρά.

Ένθεκ: ο Άρχοντας της Σέλβιργκιμ.

Έσμα: μια αλχημίστρια της Συντεχνίας.

Κάθρεκ Σίλδριντ: ένας έμπορος από τη Βένμιρχ· μέλος της Αδελφότητας του Βορρά.

Κάρλακ: ένας αλχημιστής της Συντεχνίας.

Περάλλα: η πανδοχέας του *Γαλανού Πέταλου*.

Ραθκάμλη Φάρλιντ: μια εμπόρισσα από τη Σέλβιργκιμ· μέλος της Αδελφότητας του Βορρά.

Σάφρεχ: ένας αλχημιστής της Συντεχνίας.

Σιάρνο: ο Καπετάνιος της *Χρυσής Οδού*.

Φαρράλκν: η Αρχόντισσα της Άγκραμ.

Φένρα: μια ιέρεια τη Φλόγας.

ΣΤΗΝ ΕΡΣΑΓΚΜΟΡ

Γάνραθ: ένας κατάσκοπος του Νάρκαθρημ στη Βερμπάνιθ.

Γκαήρμιο: ο επιτηρητής του караβανιού της Σαμάλθα Πυρόφθαλμης.

Καρθάνο: ένας ιερέας της Φλόγας.

Καρντάρν: μία από τις Ιερομαθείς της Μάντισσας.

Λουσίνα: μια κατάσκοπος του Νάρκαθρημ στη Βερμπάνιθ.

Μάντισσα: μια μυστηριώδη γυναίκα που κατοικεί στο Μαντείο των Βράχων.

Νάρκαθρημ: ένας πειρατής, γνωστός ως ο Μαύρος Φονιάς του Πελάγους· μέλος της Αδελφότητας του Βορρά.

Υλλίρα: μία από τις Ιερομαθείς της Μάντισσας.

Μέρος Πρώτο

Συμφωνίες

Κεφάλαιο Πρώτο

—Τάρναελ—

Οταν συνήλθε, διαπίστωσε πως ήταν αλυσοδεμένος. Αλυσοδεμένος και μέσα σ'ένα σκοτεινό δωμάτιο. Αντίκρυ του βρισκόταν μια καγκελωτή πόρτα, κι απέξω κρεμόταν ένας δαυλός. Από κάτω του μπορούσε να αισθανθεί άχυρα.

Κελί. Ήταν κλεισμένος σ'ένα κελί.

Ορθώθηκε, τραβώντας τις αλυσίδες του, οι οποίες ήταν περασμένες γύρω απ'τους καρπούς του. Ποιος τον είχε βάλει εδώ; Και για ποιο λόγο; Με ποιες κατηγορίες;

Προτού σκεφτεί να φωνάξει, άκουσε βήματα να πλησιάζουν, και είδε δύο σκιερές φιγούρες να έρχονται κοντά στο φως του δαυλού και να φανερώνονται. Μια ξανθιά γυναίκα που περπατούσε σαν το ένα της πόδι να ήταν ψεύτικο, κι ένας μελαχρινός άντρας: ο πράκτορας του Συμβουλίου.

«Βλέπω, έχεις ξυπνήσει...» είπε ο Λανκόρο στον κρατούμενό του, ο οποίος τον ατένιζε με στενεμένα μάτια.

«Τι συμβαίνει εδώ;» γρύλισε ο Τάρναελ. «Γιατί βρίσκομαι υπό κράτηση;»

«Για συνωμοσία κατά των εμπόρων της Σερανβέλ—»

«Με τι αποδείξεις;»

«Υπάρχουν αρκετές αποδείξεις για να χάσεις το κεφάλι σου,» είπε ο Λανκόρο. «Προσπάθησες να εκβιάσεις τον κύριο Πάλρο Υπόκαρδο· προσπάθησες να σκοτώσεις τόσους ανθρώπους· προσπάθησες να σκοτώσεις εμένα —έναν διοικητή της φρουράς— και τους δύο συντρόφους μου—»

«Δεν έκανα τίποτα απ'αυτά! Βγάλτε μου τις αλυσίδες! *Τώρα!*» Ο Τάρναελ τράβηξε, βίαια, τα δεσμά του, και μόρφασε από πόνο, καθώς το τραύμα που του είχε προκαλέσει το στιλέτο του Σάμκρο Περίδετου τον λόγχισε.

«Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι τα έκανες. Μην το αρνείσαι. Καλύτερα να φανείς... συνεργάσιμος,» είπε ο Λανκόρο, και η Θήρνα παρατήρησε πως ο πράκτορας του Συμβουλίου είχε αποκτήσει, τώρα, μια σχεδόν τρομακτική ηρεμία και σιγουριά. Η ένταση και ο εκνευρισμός είχαν φύγει από την όψη του· πρέπει να κατάφερνε να αγνοεί τον πόνο από τα εγκαύματά του, τα οποία ακόμα δεν είχε περιποιηθεί όπως όφειλε, πηγαίνοντας σε κάποιον θεραπευτή.

«Μου είπες ότι έχεις αποδείξεις,» σφύριξε ο Τάρναελ. «Θα ήθελα να τις μάθω. Αλλιώς, απαιτώ να με απελευθερώσεις!»

Ο Λανκόρο έκανε να σταυρώσει τα χέρια του εμπρός του, αλλά τα εγκαύματα στο αριστερό τον εμπόδισαν, έτσι προτίμησε να περάσει τους αντίχειρες στη ζώνη του. «Η Ζαμέρα ομολόγησε ότι την έστειλες να μιλήσει στον Πάλρο Υπόκαρδο. Ένας από τους φονιάδες που μας επιτέθηκαν, επίσης, ομολόγησε ότι τους είχες προσλάβει εσύ. Επιπλέον, μόνο εσύ θα μπορούσες να δώσεις εντολή να μας σκοτώσουν, όσο βρισκόμασταν στην κουζίνα· ήσουν το μοναδικό άτομο που έφυγε από το δωμάτιο εκείνη την ώρα. Τέλος, όταν σβήστηκε η φωτιά, βρήκα στο δωμάτιό σου ετούτη την επιστολή.» Ο Λανκόρο τράβηξε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί απ' τη ζώνη του, το άνοιξε, κρατώντας το και με τα δύο χέρια, και έστρεψε τα γράμματα προς τη μεριά του Τάρναελ. «Την αναγνωρίζεις;»

«Δε μπορώ να δω. Είναι μακριά, και το μέρος είναι σκοτεινό,» αποκρίθηκε, ξερά, εκείνος.

«Θα σ' τη διαβάσω, αν το επιθυμείς, αλλά δε νομίζω ότι υπάρχει λόγος. Η υπογραφή, κάτω από το κείμενο, δεν είναι παρά ένα Χι. Μήπως πρόκειται για έναν αλχημιστή που ονομάζεται Χαλκοπρόσωπος;»

«Δεν μπορώ να φανταστώ πώς σου πέρασε αυτή η ιδέα...»

Ο Λανκόρο χαμογέλασε, ψυχρά. «Μα είναι πολύ εύκολο. Το κείμενο αναφέρει ότι σου δόθηκαν κάποια αλχημικά παρασκευάσματα, μαζί με την επιστολή, τα οποία, άλλωστε, σε είδαμε να χρησιμοποιείς με τα ίδια μας τα μάτια. Για να μην πούμε κιόλας ότι τα... αισθανθήκαμε στο πετσί μας,» πρόσθεσε, με οξύ τόνο, ρίχνοντας μια επιδεικτική ματιά στα εγκαύματα στο αριστερό του χέρι.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Ο Τάρναελ έμεινε σιωπηλός, αλλά η όψη του δεν έμοιαζε πανικόβλητη στη Θήρνα Πτεράργυρη. *Αυτός ο άνθρωπος έχει μάθει να αντιμετωπίζει δύσκολες καταστάσεις, σκέφτηκε. Σίγουρα, έχει περάσει από κάμποσες τέτοιες στη ζωή του. Δεν τα χάνει εύκολα.*

«Ελπίζω,» είπε ο Λανκόρο, «να μην πιστεύεις ότι υπάρχει έστω και μία πιθανότητα να μην καταδικαστείς, Τάρναελ.»

«Ας αφήσουμε τους δικαστές να το αποφασίσουν αυτό...»

Ο Λανκόρο γέλασε, επιτηδευμένα. «Ναι –και σίγουρα θα το αποφασίσουν. Εκτός,» τόνισε, πιάνοντας ένα από τα κάγκελα του κελιού, με το δεξί του χέρι, «εκτός αν φανείς συνεργάσιμος, όπως είπα, και σε δουν με καλύτερο μάτι.»

«Τι σημαίνει *συνεργάσιμος* στο λεξιλόγιό σου;»

«*Συνεργάσιμος* σημαίνει να μας αποκαλύψεις ποιοι άλλοι κρύβονται μέσα στην πόλη, επιθυμώντας το κακό των Σερανβέλων εμπόρων. Ποιοι συμμετέχουν σ' αυτή τη συνωμοσία, κι από πού ξεκίνησε το πράγμα. Εν ολίγοις, όλα όσα ξέρεις.»

Ο Τάρναελ έμεινε, πάλι, σιωπηλός, αναλογιζόμενος την προσφορά του άντρα αντίκρυ του. Δεν ήταν κι άσχημη, όφειλε να παραδεχτεί. Ωστόσο, δεν τον ξέμπλεκε τελείως. Απλά, ελάφρυνε τη θέση του. Κατά πάσα πιθανότητα, θα τον έκαναν δούλο, αντί να τον εκτελέσουν. Πράγμα το οποίο, όμως, δεν τον ικανοποιούσε και τόσο.

«Είσαι χαμένος, όπως και νάχει,» του είπε ο Λανκόρο. «Μίλησέ μου και θα είσαι λίγο λιγότερο χαμένος.»

»Γνωρίζεις τον Χαλκοπρόσωπο, έτσι δεν είναι;»

Ο Τάρναελ δίστασε, αλλά ένευσε. «Τον γνωρίζω.»

«Είναι σύμμαχός σου, σωστά;»

«Σωστά.»

«Σε ποια οργάνωση ανήκετε και τι σκοπούς έχει;»

Οι αλυσίδες του Τάρναελ κροτάλισαν, καθώς μετακινήθηκε μέσα στο κελί του. *Ο Χαλκοπρόσωπος ίσως να κανονίσει κάποια διάσωση για μένα, συλλογίστηκε. Ίσως να μην είναι συνετό να μιλήσω από τώρα. «Δεν ξέρω πολλά,»* είπε στον Σερανβέλιο πράκτορα. «Δεν είμαι παρά ένα πiónι.»

Εκφράζεται τόσο πειστικά, παρατήρησε η Θήρνα. Ωστόσο, δεν μπορεί να λέει αλήθεια. Δεν μπορεί.

Ο Λανκόρο δε σχολίασε τα λόγια του Τάρναελ. Ρώτησε: «Τον Χαλκοπρόσωπο τον έχεις δει χωρίς τη μάσκα του;»

«Ναι.»

«Πώς είναι; Είναι παραμορφωμένος;»

Ο Τάρναελ γέλασε. *Παραμορφωμένος!* σκέφτηκε. *Αυτό υποπτεύεστε; Ότι είναι παραμορφωμένος; «Όχι.»*

«Πώς είναι η εμφάνισή του, τότε;»

Ο Τάρναελ ανασήκωσε τους ώμους, αδιάφορα. «Ξανθός είναι. Τίποτα το ιδιαίτερο. Τίποτα το χαρακτηριστικό.»

«Ποιο είναι το πραγματικό του όνομα;»

Αν πω ότι τον λένε Φαρλάνο, θα αποκαλύψω πως είναι Σερανβέλιος. Δε χρειάζεται να δώσω αυτή την πληροφορία. «Δεν ξέρω. Χαλκοπρόσωπο τον αποκαλώ.»

Αποκλείεται! σκέφτηκε η Θήρνα. *Αποκλείεται να μη γνωρίζει το πραγματικό του όνομα. Δεν μπορεί να είναι δευτερεύων σύμμαχος, όπως ο Βάρνακ.*

Ο Λανκόρο, όπως και πριν, δε σχολίασε τα λόγια του Τάρναελ. «Ποιος άλλος της οργάνωσής σας βρίσκεται μέσα στην πόλη;»

«Δε γνωρίζω για κανέναν άλλο.»

«Πώς ονομάζεται η οργάνωσή σας;»

«Σου είπα: δεν ξέρω πολλά. Με χρησιμοποιούν μονάχα—»

«Σε πληρώνουν;»

(Η Θήρνα παρατήρησε ότι οι ερωτήσεις του Λανκόρο είχαν γίνει πιο γρήγορες από πριν. Προσπαθούσε να τον μπερδέψει: να τον κάνει να «σκοντάψει» κάπου.)

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Τάρναελ.

«Ποιος σε πληρώνει;»

«Ο Χαλκοπρόσωπος;»

«Πόσα σου δίνει;»

«Αναλόγως. Εκατό, διακόσια, τριακόσια χρυσά νομίσματα.»

«Και σου πληρώνει και τα παράπλευρα έξοδα, όπως τους φονιάδες που προσέλαβες για να μας επιτεθούν;»

«Ναι.»

«Πόσες φορές σ' έχει πληρώσει;»

«Αρκετές.»

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

«Δε θυμάσαι; Τόσες πολλές είναι;»

«Είναι αρκετές.»

«Και πού κρατάς τα χρήματα; Στο πανδοχείο δε βρήκαμε τόσα λεφτά μαζεμένα.»

«Για ανόητο μ' έχεις; Εκεί ο καθένας μπορεί να τα κλέψει. Τα έχω κάπου κρυμμένα.»

«Πού;»

«Σκέφτεσαι να τα κλέψεις;»

«Τι σημασία έχει; Είσαι κρατούμενός μου, έτσι κι αλλιώς.»

«Αν θέλεις χρήματα, ίσως να κανόνιζα να δοθεί κάτι και σε σένα, αν φαινόσουν... συνεργάσιμος.»

Προσπαθεί να τον δωροδοκήσει! σκέφτηκε, με κατάπληξη, η Θήρνα. Ο άνθρωπος είναι ξεδιάντροπος και θρασύς πέραν κάθε λογικής και ορίου!

«Τι σημαίνει *συνεργάσιμος* στο λεξιλόγιό σου;» ρώτησε ο Λανκόρο.

«Σημαίνει, κατά πρώτον, να με βγάλεις από δω πέρα.»

«Το ξέρεις ότι θεωρείται αδίκημα να προσπαθείς να δωροδοκήσεις έναν διοικητή της φρουράς;»

Ο Τάρναελ γέλασε. «Μεταξύ κατεργαρίων...»

«Να μιλάς για τον εαυτό σου.»

Η όψη του Τάρναελ σκοτεινίασε. «Υποθέτω πως δε σκοπεύεις να φανείς *συνεργάσιμος*...»

«Καλά υποθέτεις, γιατί εσύ είσαι μέσα κι εγώ έξω.»

«Ποτέ δεν ξέρεις, όμως: ίσως οι ρόλοι μας να αντιστραφούν.»

«Το να απειλεις έναν διοικητή της φρουράς,» είπε ο Λανκόρο, «θεωρείται επίσης αδίκημα, και θα μετρήσει εις βάρος σου ενώπιον δικαστών.»

Ο Τάρναελ προτίμησε να μείνει σιωπηλός, γι'ακόμα μια φορά, βλέποντας πως δεν υπήρχε εύκολος τρόπος να διαπεράσει την άμυνα αυτού του ενοχλητικού άντρα.

«Μέχρι στιγμής,» είπε ο Λανκόρο, «η μόνη πληροφορία που, ουσιαστικά, μου έχεις δώσει είναι ότι γνωρίζεις τον Χαλκοπρόσωπο, πράγμα το οποίο είχα συμπεράνει κι από μόνος μου. Μη νομίζεις, λοιπόν, πως αυτό ελαφραίνει τη θέση σου. Θα σ'αφήσω να

σκεφτείς, τώρα, και θα ξαναμιλήσουμε αργότερα. Εύχομαι, για το δικό σου καλό, να έχεις τότε *θυμηθεί* πολύ περισσότερα.»

Εγώ, σκέφτηκε ο Τάρναελ, βλέποντας τον μελαγχρινό άντρα και την ξανθιά γυναίκα ν' απομακρύνονται μέσα στις σκιές του διαδρόμου, εύχομαι ως τότε να έχω μπήξει ένα μακρύ λεπίδι στα σωθικά σου, καταραμένη Σερανβέλιε μπάσταρδε!

«Από πότε γνωρίζεις τον Τάρναελ;» ρώτησε ο Λανκόρο τη Ζαμέρα. Η κοπέλα καθόταν αντίκρυ του, με τη γυαλιστερή επιφάνεια ενός ξύλινου τραπεζιού ανάμεσά τους. Η όψη της φανέρωνε πανικό και φόβο, παρά τις διαβεβαιώσεις του πράκτορα ότι δε θα πάθαινε τίποτα αν έλεγε την αλήθεια. *Το πρόσωπό της είναι τόσο, μα τόσο, διαφορετικό από του Τάρναελ*, παρατήρησε η Θήρνα, η οποία καθόταν παραδίπλα, σε μια καρέκλα, κανένα μέτρο απόσταση από το τραπέζι.

«Τον ξέρω από τότε που πήρε τη διοίκηση του πανδοχείου,» απάντησε η Ζαμέρα.

«Πόσο καιρό, δηλαδή;»

«Μερικούς μήνες. Λίγο λιγότερο από ένα χρόνο, νομίζω.»

«Πώς πήρε τη διοίκηση του πανδοχείου;»

Η Ζαμέρα ήπια μια γουλιά απ' το νερό που της είχαν φέρει. «Είναι ανιψιός του κυρίου Νοτόρο, που, τώρα, είναι άρρωστος και δεν μπορεί, πια, να κινείται όπως παλιά.»

«Ανιψιός; Δηλαδή, έμενε στη Σερανβέλ;»

(Το όνομά του, πάντως, δεν είναι Σερανβέλιο, σκέφτηκε η Θήρνα.)

«Όχι. Απ' ό,τι λέει, έχει ταξιδέψει σε πολλά μέρη.»

(Ο Άνκορβαλ είπε ότι τον γνώρισε στην Ένταργκ...)

«Μάλιστα,» είπε ο Λανκόρο. «Και ποια ήταν η σχέση σου μαζί του;»

Η κοπέλα κόμπιασε. «Είμαστε εραστές, κύριε.»

«Όταν ο κύριος Υπόκαρδος μπήκε στο *Δέντρο*, ο Τάρναελ σου ζήτησε να πας και να του μιλήσεις. Σου έχει ξαναζητήσει παρόμοια πράγματα, παλιότερα;»

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Η Ζαμέρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, ποτέ.» *Και δεν πρέπει να λέει ψέματα, έκρινε η Θήρνα. Είναι πολύ φοβισμένη, για να πει ψέματα.*

«Όσο καιρό βρισκόταν ο Τάρναελ στο πανδοχείο, παρατήρησες τίποτα σχετικά μ'αυτόν το οποίο θα μπορούσες να χαρακτηρίσεις παράξενο ή ασυνήθιστο;» ρώτησε ο Λανκόρο.

«Όχι, κύριε. Δε... δε νομίζω.»

«Συναντούσε ανθρώπους εκεί;»

«Ορισμένες φορές.»

«Τι είδους ανθρώπους;»

Η Ζαμέρα μόρφασε. «Ταξιδιώτες, ίσως. Δεν ξέρω. Δε μου είπε ποτέ, και δε σκέφτηκα να ρωτήσω.»

«Είχε δοσοληψίες με αλχημιστές;»

«Όχι.»

«Ή, τουλάχιστον, εσύ δεν είχες προσέξει κάτι.»

Η Ζαμέρα κατένευσε, μαζεμένα, και ήπιε μια γουλιά νερό.

«Μήπως κάποτε συνάντησε έναν μασκοφόρο άντρα; Έναν άντρα με χάλκινη μάσκα;»

«Δε νομίζω.»

«Ποια ήταν η γνώμη του για τις καταστροφές που έχουν χτυπήσει πολλούς από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ, τον τελευταίο καιρό;»

«Δεν τον έχω ακούσει να λέει κάτι συγκεκριμένο. Δε θυμάμαι.»

«Μάλιστα,» είπε ο Λανκόρο. «Υπάρχει κάτι άλλο που θα ήθελες να μου αναφέρει;»

Η κοπέλα κούνησε, αργά, το κεφάλι. «Όχι... όχι.»

«Είσαι σίγουρη;»

Κατένευσε.

«Ωραία,» είπε ο Λανκόρο. «Τότε, είσαι ελεύθερη. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Η Ζαμέρα έμοιαζε, για λίγο, να μη μπορεί να το πιστέψει. «Να... να φύγω, δηλαδή;» Έδειξε την πόρτα του δωματίου.

Ο Λανκόρο χαμογέλασε. «Προφανώς.»

«Ευχαριστώ, κύριε!» είπε η κοπέλα. Σηκώθηκε από την καρέκλα της, άνοιξε την πόρτα, και βγήκε.

Ο Λανκόρο στράφηκε στη Θήρνα. «Τι νομίζεις;»

«Δεν πιστεύω να ψεύδεται.»

Εκείνος ένευσε. «Ούτε κι εγώ το πιστεύω.»

«Πιστεύω, όμως, πως κάποιος πρέπει να περιποιηθεί τα εγκαύματά σου, προτού νάναι αργά.»

Ο Λανκόρο σηκώθηκε. «Το *αργά* θα πρέπει να περιμένει λίγο ακόμα. Έχουμε να κάνουμε ερωτήσεις σ' άλλον έναν.»

Ο Άνκορβαλ καθόταν άνετα στην καρέκλα του, με την πλάτη ακουμπισμένη πίσω και τα πόδια του σταυρωμένα στο γόνατο. Δίπλα του είχε ένα ποτήρι κρασί, και στο πρόσωπό του υπήρχε μια βαριεστημένη όψη.

«Να υποθέσω πως η αναμονή ήταν για να λυγίσει το ηθικό μου;» ρώτησε, εύθυμα, βλέποντας τον Λανκόρο και τη Θήρνα να μπαίνουν στο δωμάτιο.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο πράκτορας του Συμβουλίου, καθίζοντας αντίκρυ του. «Υπάρχουν πολύ πιο αποτελεσματικοί τρόποι για να γίνει αυτό.»

«Ελπίζω να μη χρειαστούν.»

«Παρομοίως.»

Η Θήρνα κάθισε ανάμεσά τους, σιωπηλά. Ακόμα αναρωτιόταν αν ο Άνκορβαλ μπορεί να ήταν Αστυνόμος. Σίγουρα ήταν άνετος, πάντως. Αλλά αυτό δεν μπορούσε να αποτελέσει απόδειξη.

«Μας είπες ότι γνωρίζεις τον Τάρναελ από τότε που ήσασταν κι οι δύο στην Έντναργκ, σωστά;» ρώτησε ο Λανκόρο.

Ο Άνκορβαλ ένευσε, πίνοντας μια γουλιά απ' το κρασί του.

«Ήσασταν φίλοι;»

Ο Άνκορβαλ παραλίγο να πνιγεί. «Δε θα το έλεγα.»

«Εχθροί;»

«Αυτός ο χαρακτηρισμός περιγράφει, όντως, καλύτερα τη σχέση μας.»

«Πώς συναντηθήκατε;» θέλησε να μάθει ο Λανκόρο.

«Η ιστορία αυτή είναι κάπως προσωπική,» αποκρίθηκε ο Άνκορβαλ, «και, πιστέψτε με, δεν έχει καμία απολύτως σχέση με την

παρούσα κατάσταση.» Ύστερα, τα μάτια του γυάλισαν, σα να θυμήθηκε κάτι· και πρόσθεσε: «Μονάχα ένα πράγμα πιθανώς να σας ενδιαφέρει: Ο Τάρναελ, κάποτε, δούλευε για τους μάγους της Ένταργκ.»

«Κι εσύ επίσης;» ρώτησε ο Λανκόρο.

«Δε νομίζω τούτο να έχει καμία σχέση με την υπόθεση, κύριε διοικητά,» είπε, σοβαρά, ο Άνκορβαλ. «Και ούτε έχετε κάποιον πραγματικά καλό λόγο για να με κρατάτε εδώ.» Δε μιλούσε εκνευρισμένα, παρά σε συζητητικό τόνο. «Εξάλλου, σας βοήθησα στο Δέντρο, δε σας βοήθησα; Πιστεύετε ότι θα μπορούσα να είμαι με τον εχθρό;»

«Μάλλον, όχι. Ωστόσο, θα ήθελα να μάθω πώς ήξερες για την παγίδα που είχαμε ετοιμάσει.»

«Δεν το ήξερα. Απλά, ακολούθησα τον κύριο Υπόκαρδο—»

«Γιατί;»

«Γιατί είχα καταλάβει ότι κάτι παράξενο συνέβαινε, από το μήνυμα που δέχτηκε ο κύριος Νολράκο, όταν βρισκόμασταν στο Φεγγαρονήσι—»

«Είχες διαβάσει το εν λόγω μήνυμα;»

«Όχι.»

«Παρ'όλ'αυτά, είχες καταλάβει ότι... κάτι παράξενο συνέβαινε...»

«Ακριβώς,» επιβεβαίωσε ο Άνκορβαλ, και τελείωσε το λίγο κρασί που είχε απομείνει στο ποτήρι του.

«Κι έτσι, υπέθεσες ότι ο κύριος Υπόκαρδος, βγαίνοντας από την οικία του, θα πήγαινε σε κάποιο επικίνδυνο μέρος;»

«Δεν έκανα καμία υπόθεση, κύριε διοικητά. Παρατήρησα, όμως, ότι ο κύριος Υπόκαρδος έφυγε από το σπίτι του μια μάλλον ασυνήθιστη ώρα· οπότε, σκέφτηκα, ποιος ξέρει; ίσως να χρειαστεί τη βοήθειά μου. Κι αν, τελικά, όντως τη χρειαζόταν, τότε θα κέρδιζα ένα πολύ καλό φιλοδώρημα.» Χαμογέλασε. «Εκτός από το γεγονός ότι τον βρίσκω αρκετά συμπαθητικό εργοδότη.

»Υπάρχει, τώρα, κάτι άλλο να συζητήσουμε, ή θα μπορούσα να παγιάνω;»

«Γνωρίζεις ότι ο Τάρναελ είναι αναμιγμένος με τους ανθρώπους που προκαλούν προβλήματα στους εμπόρους της Σερανβέλ;»

Ο Άνκορβαλ αναστέναξε. «Όχι· τώρα το μαθαίνω, από εσάς.»

«Θα μπορούσαν οι μάγοι της Ένταργκ να τον έχουν βάλει να κάνει δολιοφθορές στην πόλη μας;»

«Ίσως.»

«Εντάξει,» είπε ο Λανκόρο. «Είσαι ελεύθερος να πηγαίνεις.»

Ο Άνκορβαλ σηκώθηκε από τη θέση του. «Καλή σας νύχτα,» χαιρέτησε, και αποχώρησε.

Ο Λανκόρο στράφηκε στη Θήρνα. «Τώρα,» είπε, «ήρθε η ώρα του Χαλκοπρόσωπου.»

Καιρός ήταν, σκέφτηκε εκείνη. Επιτέλους, θα στρίμωχνε τον άνθρωπο που είχε προκαλέσει τόσα προβλήματα και καταστροφές στην οικογένειά της.

Κεφάλαιο Δεύτερο —Φαρλάνο—

Η πόρτα χτύπησε και ο Φαρλάνο, φορώντας τη χάλκινη του μάσκα, κατέβηκε τις σκάλες του σπιτιού και την πλησίασε. Απέξω, ακουγόταν μια δυνατή φωνή: «Χαλκοπρόσωπε! Άνοιξε! Η φρουρά! Άνοιξε!»

Τι θέλουν, τώρα; αναρωτήθηκε. Ελπίζω μόνο να μην είναι, πάλι, σταλμένοι από τους Διαμορφωτές.

Άνοιξε, αντικρίζοντας έναν οπλισμένο και θωρακισμένο σωματώδη άντρα της φρουράς, και άλλους πίσω του. «Είναι αργά,» του είπε ο Φαρλάνο. «Περασμένα μεσάνυχτα.»

«Μας συγχωρείτε για την ενόχληση,» αποκρίθηκε η τραχιά φωνή του άντρα: η ίδια φωνή που, πριν, του γκάριζε ν'ανοίξει. «Έχουμε, όμως, διαταγές να σας συλλάβουμε.»

Το πρόσωπο του Φαρλάνο αυλακώθηκε πίσω απ'τη μάσκα του. «Πώς; Για ποιο λόγο;»

«Για συνωμοσία κατά της πόλης.»

Πώς είναι δυνατόν; Ποιος μίλησε; —Ο Περίδετος. Αυτός ο πανάθλιος μπάσταρδος πρέπει να το έκανε! Αυτός! Αλλά θα το πληρώσει. Θα το πληρώσει πολύ ακριβά. Τι νομίζει; ότι—;

«Πρέπει να έρθετε μαζί μας,» συνέχισε ο φρουρός. «Τώρα.»

«Περιμένετε να ετοιμαστώ,» είπε ο Φαρλάνο.

«Τώρα, κύριε.»

«Αν φύγω 'τόρα', θα είσαι υπεύθυνος για μια πολύ μεγάλη και άσχημη έκρηξη στη Συνοικία των Δηλητηριών,» τον προειδοποίησε ο Χαλκοπρόσωπος.

«Μας απειλείς;» Η φωνή του φρουρού αγρίεψε, πάλι, όπως όταν φώναζε.

«Όχι. Διακόψατε, όμως, ένα πείραμά μου. Περιμένετε, τουλάχιστον, μέχρι να θέσω εκτός λειτουργίας κάποιες συσκευές, και θα σας ακολουθήσω. Εξάλλου, είμαι βέβαιος πως πρόκειται για κάποια

παρεξήγηση· δεν είμαι μπλεγμένος σε καμία συνωμοσία κατά της πόλης.»

Αυτό το τελευταίο ο φρουρός το αγνόησε, αλλά κατένευσε. «Εντάξει, πηγαίνετε να κάνετε ό,τι πρέπει να κάνετε. Μη νομίζετε, όμως, πως μπορείτε να ξεφύγετε· το σπίτι σας είναι περικυκλωμένο.»

«Δεν πέρασε ούτε στιγμή απ'το μυαλό μου,» τον διαβεβαίωσε ο Φαρλάνο. «Δεν έχω τίποτα να φοβηθώ.» Και, κλείνοντας την πόρτα, ανέβηκε ξανά στο επάνω πάτωμα της οικίας του.

Ασφαλώς, δεν είχε αφήσει κανένα πείραμα στη μέση. Ήθελε να ειδοποιήσει τη Λαντίρα, προτού εξαφανιστεί, γιατί, τώρα, εκείνη κοιμόταν και, μάλλον, δε θα είχε ακούσει τίποτα απ'όσα ειπώθηκαν κάτω.

Ο Περίδετος θα το μετανιώσει αυτό, σκέφτηκε ο Φαρλάνο, βγάζοντας τη μάσκα του. Νομίζει πως είναι ασφαλής, εκεί χωμένος στο υπόγειό του; Θα τον καταστρέψω, και αυτόν και όλους τους συγγενείς του!

Η Λαντίρα φάνηκε στο κατώφλι του υπνοδωματίου, καθώς ο αλχημιστής πλησίαζε. «Τι είναι;» τον ρώτησε. «Τι συμβαίνει;» Είχε ξυπνήσει, τελικά, ακούγοντας τις φωνές.

«Η φρουρά είναι εδώ, για να με συλλάβει,» αποκρίθηκε ο Φαρλάνο, κοφτά.

Τα μάτια της γούρλωσαν.

«Για συνωμοσία, λένε, κατά της πόλης,» συνέχισε εκείνος. «Ο Σάμκρο Περίδετος πρέπει να φταίει. Εκείνος πρέπει να τους μίλησε—»

«Η ο Βάρνακ. Είπες ότι ο Βάρνακ κι ο Περίδετος είχαν συζητήσει.»

«Ναι, μα δεν το πιστεύω. Ο Βάρνακ ήταν πολύ φοβισμένος. Αλλά αυτό το βρομόσκυλο, ο Περίδετος—!»

«Τι θα κάνεις, τώρα;» είπε η Λαντίρα.

«Δεν έχει νόημα να προσπαθήσω να φύγω,» αποκρίθηκε ο Φαρλάνο· «έχουν το σπίτι περικυκλωμένο. Δε νομίζω, όμως, πως υπάρχουν αποδείξεις εναντίον μου. Είναι αδύνατον. Δεν μπορούν να με καταδικάσουν βασιζόμενοι μόνο στα λόγια ενός ανθρώπου. Ούτε

καν ενός ανθρώπου όπως ο Σάμκρο Περίδετος. Ή, ίσως, *πόσω μάλλον* ενός ανθρώπου όπως ο Σάμκρο Περίδετος.»

Η Λαντίρα έσφιξε το μπράτσο του. «Να προσέχεις.» Ήταν χλομή, και ο Φαρλάνο μπορούσε να αισθανθεί το χέρι της να τρέμει επάνω του. «Να προσέχεις.»

Πέρασε το δικό του χέρι μέσα στα μαύρα της μαλλιά, και τη φίλησε στα χείλη. Ύστερα, μπήκε στο υπνοδωμάτιο και ετοιμάστηκε, φορώντας απλά ρούχα και μπότες. Έβαλε τη χάλκινη του μάσκα και βγήκε στο καθιστικό του πάνω πατώματος της οικίας.

Η Λαντίρα τον κοίταζε σ'όλο αυτό το σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα, χωρίς να μιλά· τα χέρια της, όμως, ήταν ενωμένα και σφιγμένα, και το στόμα της πιεσμένο: τίποτα περισσότερο από μια γραμμή πάνω απ'το αριστοκρατικό της σαγόνι. Ο νους της ήταν γεμάτος μπερδεμένες σκέψεις. Ανησυχούσε. Ανησυχούσε για το τι μπορεί να γινόταν έτσι και *όντως* υπήρχαν σοβαρά στοιχεία κατά του Φαρλάνο. *Στο δικό μου σπίτι, πάντως, στη Συνοικία των Ερειπίων, αποκλείεται να βρήκαν τίποτα. Δεν είχα κάτι που να μπορεί να ενοχοποιήσει κάποιον. Εκτός από τη βαφή για τα μαλλιά μου και το φίλτρο που αλλάζει το χρώμα των ματιών μου, τα οποία είναι αλχημικά παρασκευάσματα· αλλά δεν οδηγούν, με κανέναν τρόπο, στον αλχημιστή που εδώ πέρα γνωρίζουν ως Χαλκοπρόσωπο: ο καθένας θα μπορούσε να τα είχε φτιάξει.*

Προτού ο Φαρλάνο κατεβεί τη σκάλα του σπιτιού, η Λαντίρα τον πρόλαβε και τον έπιασε απ'τον ώμο. «Για να ήρθαν,» του είπε, έντονα, «πρέπει να έχουν καλό λόγο. Δεν ξέρω τι μπορεί να έμαθαν, αλλά πρέπει να έχουν καλό λόγο.»

Η πόρτα άρχισε, πάλι, να χτυπά από κάτω, σαν κάποιος να είχε ακούσει τα λόγια της· πράγμα, ασφαλώς, αδύνατον. «Χαλκοπρόσωπε!» αντήχησε η φωνή του φρουρού. «Αργεί το πείραμά σου; Αν αργήσει κι άλλο, θα μπούμε!»

«Όπως και νάχει,» είπε ο Φαρλάνο στη Λαντίρα, «μην κάνεις καμία σπασμωδική ενέργεια. Και να φύγεις από εδώ, όσο πιο γρήγορα μπορείς, γιατί το σπίτι μου ίσως να επιμείνουν να το ερευνήσουν, και δεν ξέρω αν θα καταφέρω να τους σταματήσω.»

«Δεν έχεις κάτι ενοχοποιητικό εδώ, έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά και έτσι είναι. Αλλά εσύ να πας να βρεις τον Κάντβιρ, εντάξει;»

Η Λαντίρα ένευσε, κοφτά.

Η πόρτα βρόντηξε, πάλι. «Χαλκοπρόσωπε! Μπαίνουμε!»

«Αν σπάσετε την πόρτα μου, θα φροντίσω να την πληρώσετε κιόλας!» τους φώναξε ο Φαρλάνο, κατεβαίνοντας τη σκάλα. Πλησίασε το κατώφλι και άνοιξε, αντικρίζοντας ξανά τον εύσωμο άντρα. «Μη μου πείτε ότι άργησα τόσο.»

Ο φρουρός δεν το σχολίασε αυτό. «Έλα μαζί μας,» πρόσταξε, και παραμέρισε για να του κάνει χώρο να βγει.

Ο Φαρλάνο υπάκουσε, κλείνοντας πίσω του.

Κρυφοκοιτάζοντας ανάμεσα από τις κουρτίνες του παραθύρου, η Λαντίρα είδε τους φρουρούς να περικυκλώνουν τον Φαρλάνο και να φεύγουν από το σπίτι, παίρνοντάς τον μαζί τους.

Κι αφήνοντάς την μόνη εδώ. Εξαιρώντας το Λό'ορ που περιφερόταν στο υπόγειο.

Τι γίνεται τώρα; σκέφτηκε. *Μα τη Φλόγα, τι γίνεται τώρα;* Τα πράγματα φαινόταν να έχουν πάρει μια πολύ, πολύ άσχημη τροπή. Αν οι Αρχές της Σερανβέλ είχαν καταφέρει να βρουν αποδείξεις κατά του Φαρλάνο, τότε ίσως να είχαν καταφέρει να βρουν αποδείξεις και κατά εκείνης και των άλλων μελών της Αδελφότητας του Βορρά... *Και η Ναράμια τι ρόλο παίζει σ'όλα τούτα;*

Μήπως ήταν καιρός η Λαντίρα να εγκαταλείψει την πόλη, όσο ακόμα μπορούσε; Μήπως ήταν καιρός να επιστρέψει στις Τρεις Πόλεις, όπου θα ήταν ασφαλής;

Όχι! Όχι, δε θα το έκανε αυτό. Τώρα, βρισκόταν πολύ κοντά στο να πετύχει εκείνο που επεδίωκε: την καταστροφή της Σερανβέλ, την πτώση του καταραμένου Υπουργικού Συμβουλίου. Ο οίκος της ήταν εξόριστος για πολλά χρόνια –για πάρα πολλά χρόνια–, αλλά έτσι θα επέστρεφε και, μάλιστα, ως νικήτής!

Επομένως, δεν μπορούσε να φύγει από την πόλη, τώρα που το σχέδιό της βρισκόταν σε εφαρμογή και έμοιαζε να πηγαίνει καλά. Οι

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

έμποροι τσακίζονταν ο ένας κατόπιν του άλλου: ή έχαναν τα πάντα ή συναινούσαν. Η Σερανβέλ δε θ'αργούσε να χάσει την οικονομική της ισχύ, και τότε θα χρειαζόταν στηρίγματα... *στηρίγματα που εμείς θα προσφέρουμε.*

Η Λαντίρα πίεσε τα νύχια της πάνω στο περβάζι του παραθύρου. *Δεν μπορούμε να φύγουμε τώρα! Δεν μπορούμε!*

Ο Φαρλάνο και οι φρουροί είχαν, πλέον, χαθεί από τα μάτια της, στρίβοντας μέσα στα δρομάκια της Συνοικίας των Δηλητηριών. Η Λαντίρα δεν ανησυχούσε τόσο για τον ίδιο τον αλχημιστή, όσο για το τι μπορεί να είχαν μάθει οι Αρχές της Σερανβέλ γι'αυτόν... ή τι μπορεί να μάθαιναν *μέσω* αυτού. Αναρωτιόταν αν ο Φαρλάνο θα έμενε πιστός στην Αδελφότητα, όταν τα πράγματα δυσκόλευαν για εκείνον. Ναι μεν ήθελε να εκδικηθεί τους Σερανβέλους, που τον είχαν αναγκάσει να αυτοεξοριστεί από την πόλη τους, την πόλη όπου γεννήθηκε, μα ο σκοπός του δεν ήταν ιερός, όπως της Λαντίρα, η οποία επιθυμούσε να επαναφέρει τον οίκο της στην Πόλη των Ανοιγμάτων και να αποκαταστήσει το όνομά του. Ο Φαρλάνο ίσως να... *άλλαζε γνώμη.*

Μέχρι στιγμής τον εμπιστευόταν, αλλά τώρα; Τώρα, δεν ήξερε...

Έφυγε από το παράθυρο και πήγε να ντυθεί. Θα επισκεπτόταν τον Κάντβιρ στο σπίτι του· και ίσως, μετά, θα ήταν φρόνιμο να πάνε κι οι δυο τους να μείνουν κάπου *άλλου*, για καλό και για κακό.

Τον συνόδεψαν μέχρι τα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας και τον οδήγησαν σ'ένα δωμάτιο του κρατητηρίου, όπου υπήρχε ένα ξύλινο τραπέζι, μια καρέκλα, ένας φεγγίτης, και μια αναμμένη λάμπα.

«Υποτίθεται πως πρέπει να περιμένω κάποιον;» ρώτησε ο Φαρλάνο.

«Ναι,» απάντησε ο σωματώδης φρουρός, και έκλεισε την πόρτα, αφήνοντάς τον μόνο.

Ο αλχημιστής κάθισε στην καρέκλα, ήρεμα. *Αναρωτιέμαι ποιος έδωσε την εντολή να με φέρουν εδώ*, σκέφτηκε. Θα μπορούσε, άραγε, να ήταν αυτός ο κύριος Λανκόρο, ο πράκτορας του Συμβουλίου;

Ναι, διόλου απίθανο. Εξάλλου, ο Περίδετος, αν ήθελε να μιλήσει σε κάποιον, μάλλον σ' αυτόν θα μιλούσε, ο οποίος είχε ήδη αρχίσει να ερευνά την υπόθεση. *Ωστόσο, αποκλείεται να έχουν στοιχεία εναντίον μου. Ο Σάρκο δεν έχει αποκαλύψει τίποτα, και οι μαρτυρίες ενός αντικοινωνικού αλχημιστή και του βοηθού του δεν φτάνουν—*

Η πόρτα άνοιξε, και ο Φαρλάνο είδε έναν μελαχρινό άντρα να μπαίνει, ντυμένος με λευκό πουκάμισο και μαύρο παντελόνι. Μια γυναίκα τον ακολούθησε, ξανθιά και κουτσή από τη δεξιά μεριά· ήταν προφανές ότι βάδιζε επάνω σε ψεύτικο πόδι. Το φόρεμά της ήταν μαύρο.

Μια ξανθιά, κουτσή γυναίκα, σκέφτηκε, αμέσως, ο Φαρλάνο. Ο Αρτάμο είχε μιλήσει για μια ξανθιά, κουτσή γυναίκα η οποία μπορεί να ήταν Αστυνόμος. Αισθάνθηκε σαν να είχε, ξαφνικά, πέσει στα δίχτυα κάποιου: και ήξερε—κάπου μέσα του, το ήξερε—ότι η αίσθησή του αυτή δεν ήταν λανθασμένη.

Ο μελαχρινός άντρας έκλεισε την πόρτα. «Ο Χαλκοπρόσωπος,» είπε. «Σωστά;»

Ο αλχημιστής ορθώθηκε. «Σωστά. Και ποιος είστε εσείς, κύριε;»

«Διοικητής Λανκόρο, της Φρουράς της Σερανβέλ.»

«Και η κυρία;» Το βλέμμα του στράφηκε στην ξανθιά γυναίκα.

Η Θήρνα Πτεράργυρη είδε το πρόσωπό της ν' αντανακλάται επάνω στη χάλκινή του μάσκα, κι αισθάνθηκε τα σωθικά της να σφίγγονται. Επιτέλους, βρισκόταν εμπρός της ο άνθρωπος που είχε κάνει τόσα εναντίον της οικογένειάς της... βρισκόταν εμπρός της και εκείνη δεν ήξερε τι να του πει. Πάντως, σίγουρα, δεν υπήρχε λόγος ο Χαλκοπρόσωπος να μάθει—ακόμα, τουλάχιστον—ποια ήταν.

«Το όνομά μου δεν έχει σημασία,» του αποκρίθηκε. «Μπορείς να καθίσεις, και θα συζητήσουμε.» Κι η ίδια ξεπλάγη, διαπιστώνοντας τον σταθερό τόνο στη φωνή της.

Αστυνόμος είναι, σκέφτηκε ο Φαρλάνο. Για να μη θέλει να πει τ' όνομά της, σίγουρα Αστυνόμος είναι. Ο Αρτάμο είχε δίκιο. Δεν της μίλησε, όμως. Υπάκουσε, καθίζοντας. Ας δούμε τι κατηγορίες έχουν συγκεντρώσει εναντίον μου. Αν ήθελαν, απλά, να τον δολοφονήσουν, υπέθετε ότι θα το είχαν κάνει. Ή ίσως να το είχαν επιχειρήσει—ίσως να ήταν αυτοί που είχαν στείλει τη δολοφόνο στο σπίτι του—

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

και να είχαν αποτύχει· έτσι προτίμησαν ν'ακολουθήσουν ετούτη την πιο... έμμεση οδό. Αλλά ο Φαρλάνο θα φρόντιζε, πάλι, να αποτύχουν.

Ο Λανκόρο δεν κάθισε· προτίμησε να παραμείνει όρθιος, αντίκρυ του αλχημιστή.

Η Θήρνα άρχισε να βαδίζει μέσα στο δωμάτιο, κουτσαίνοντας. Το ξύλινό της πόδι έκανε το χαρακτηριστικό του *τοκ τοκ τοκ* επάνω στο πέτρινο πάτωμα.

Ο Φαρλάνο ήταν που μίλησε πρώτος: «Μου είπαν ότι κατηγορούμαι για συνωμοσία κατά της πόλης... το οποίο ομολογώ πως με κατέπληξε.»

«Μην παίζεις μαζί μας, Χαλκοπρόσωπε,» είπε ο Λανκόρο. «Γνωρίζουμε τι έχεις κάνει.»

«Αλήθεια; Θα ήθελα, τότε, να το μάθω κι εγώ.»

«Έχεις επιχειρήσει να σαμποτάρεις τους Σερανβέλιους εμπόρους.»

Ο Χαλκοπρόσωπος γέλασε. «Τελείως αστείο! Υπάρχουν αποδείξεις για κάτι τέτοιο; Ποιος σας το είπε;»

«Εσύ λες να σε φέρναμε εδώ αν *δεν* υπήρχαν αποδείξεις;» σφύριξε η Θήρνα, στεκόμενη τώρα πλάι στον Λανκόρο κι αντίκρυ του αλχημιστή. *Τόσο ασφαλής πιστεύει ότι είναι; σκέφτηκε. Ή είναι τελείως τρελός;*

«Αν υπάρχουν αποδείξεις, τότε θα ήθελα να τις μάθω.»

«Θα τις μάθεις ενώπιον δικαστών,» του είπε ο Λανκόρο. «Εκτός αν θελήσεις να συνεργαστείς, για να ελαφρύνεις την ποινή σου.»

«Να συνεργαστώ;»

«Λέγοντάς μας ποια είναι η οργάνωσή σου, ποιοι σε έβαλαν να κάνεις ό,τι έκανες, και ποιοι άλλοι σαν κι εσένα κρύβονται εντός της πόλης.»

«Για να τα γνωρίζω όλα αυτά, κύριε,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος, «θα πρέπει να είμαι μπλεγμένος στη σκευωρία που φαίνεται να πιστεύετε πως είμαι μπλεγμένος. Εγώ, όμως, δεν έχω παραδεχτεί κάτι τέτοιο. Επομένως, εκτός αν έχετε *συγκεκριμένα* στοιχεία να μου παρουσιάσετε, δεν είμαι υποχρεωμένος να σας αποκαλύψω τίποτα. Γνωρίζω καλά τους νόμους της πόλης σας, ή όχι;»

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Λανκόρο, καθίζοντας, «θα μάθεις ό,τι ζητάς. Έτσι κι αλλιώς, δεν πρόκειται να βγεις απ' το κελί σου, μέχρι να δικαστείς. Κατά πρώτον, μάθε πως ο συνεργάτης σου, ο Τάρναελ, βρίσκεται στα χέρια μας.»

Ο ηλίθιος! γρύλισε εντός του ο Φαρλάνο. *Και τον είχα προειδοποιήσει να νάναι προσεκτικός! Τον είχα προειδοποιήσει!*

«Τον πιάσαμε να προσπαθεί να εκβιάσει τον κύριο Πάλρο Υπόκαρδο,» συνέχισε ο Λανκόρο. «Και στο δωμάτιό του, στο πανδοχείο *‘Το Δέντρο’*, βρήκαμε το μήνυμα κάποιου αλχημιστή ο οποίος είχε υπογράψει ως *Χι.*»

«Και τι πάει να πει αυτό; Ότι εγώ ήμουν αυτός ο αλχημιστής;»

«Ο Τάρναελ παραδέχτηκε ότι σε γνωρίζει.»

Είναι, λοιπόν, πιο ηλίθιος απ' ό,τι φανταζόμουν! «Μπορεί να ψεύδεται, ασφαλώς.»

«Ασφαλώς και μπορεί. Αν και δε βλέπω το λόγο.»

«Αυτά είναι όλα τα... *στοιχεία που έχετε εναντίον μου;*» ρώτησε ο Φαρλάνο.

«Όχι,» του απάντησε ο Λανκόρο. «Υπάρχουν κι άλλα. Ο κύριος Βάρνακ, ένας αλχημιστής από τις Τρεις Πόλεις, τον οποίο αναμφίβολα γνωρίζεις, ομολόγησε πως τον εκβιάζεις, προκειμένου να σε υπηρετεί.»

Απίστευτο! Ο *Βάρνακ* τον είχε προδώσει! Ό,τι κι αν συνέβαινε, ο Φαρλάνο θα φρόντιζε να τον καταστρέψει, προτού πεθάνει ο ίδιος. Θα τον έπαιρνε μαζί του στη λαιμητόμο, ή θα τον έκανε να καταντήσει δούλος για όλη του τη ζωή!

Ο Λανκόρο συνέχισε: «Η Ναράμια ομολόγησε ότι την προσέλαβες για να διαλύσει το καραβάνι του Νολράκο Πτεράργυρου, πράγμα που, εκτός των άλλων, είχε ως αποτέλεσμα να πυρποληθούν ένα σωρό στρέμματα γης στα περίχωρα της πόλης.»

«*Εκείνη έβαλε τη φωτιά, όχι εγώ!*» γρύλισε ο Χαλκοπρόσωπος.

«Όπως και νάχει, ομολόγησε ότι εσύ την πλήρωσες για να το κάψει.»

«Ομολογώντας το αυτό, είναι σαν να έδесе μια πέτρα στο λαιμό της και να βούτηξε στον Σίλμεργκιθ. Δεν το πιστεύω!»

«Θα το πιστέψεις,» του είπε ο Λανκόρο. «Επίσης,» πρόσθεσε, «ο Σάμκρο Περίδετος μπορεί να βεβαιώσει ότι τον εκβίασες. Και, τέλος, γνωρίζουμε πως οι μισθοφόροι του Σάρκο, οι οποίοι εργάζονταν για εσένα, σκότωσαν τη Φιλράνα Επίθυρη και ξυλοκόπησαν τον Χανμάρο Πτεράργυρο.»

«Δεν εργάζονταν για εμένα.»

«Παράξενο τούτο, αν σκεφτεί κανείς πως ένας απ' αυτούς μάς είπε ότι εργάζονταν συχνά σε επαφή με τον αρχηγό τους, καθώς και ότι πλήρωσες για να σταλούν μερικοί και να σκοτώσουν κάποιους... ταξιδιώτες οι οποίοι έρχονταν από τα δυτικά.

»Τι λες, λοιπόν, Χαλκοπρόσωπε, που γνωρίζεις τόσο καλά τους νόμους της Σερανβέλ: έχουμε αρκετά στοιχεία για να σε καταδικάσουμε, ή όχι;»

Η γροθιά του αλχημιστή σφίχτηκε. «Τι ζητάς;» ρώτησε, ευθέως. «Για να μου τα λες όλ' αυτά, τώρα θα ζητήσεις κάτι.» Το παιχνίδι είχε χαθεί για εκείνον· ο Φαρλάνο μπορούσε να το καταλάβει. Όμως ίσως κατάφερνε ακόμα να καταστρέψει, κάπως, τους Σερανβέλους, στρέφοντας πιθανώς τα ίδια τους τα όπλα εναντίον τους.

«Σου εξήγησα τι ζητάω. Να μας αποκαλύψεις τα πάντα. Όλα όσα γνωρίζεις. Για ποιους δουλεύεις, ποιοι άλλοι σαν εσένα βρίσκονται μες στην πόλη. Τα πάντα. Επίσης, να βγάλεις αυτή την καταραμένη μάσκα!» πρόσθεσε, δείχνοντάς την με τον δείκτη του δεξιού του χεριού.

«Δεν έχω καταδικαστεί ακόμα,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος. «Κι αν θυμάμαι καλά, δεν απαγορεύεται να φορά κανείς μάσκα.»

«Μη με βάζεις σε πειρασμό να φωνάξω εδώ μέσα τους φρουρούς,» απείλησε ο Λανκόρο.

Ο Χαλκοπρόσωπος δίστασε, για λίγο. Ύστερα, ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους και έλυσε τη χάλκινη του μάσκα, βγάζοντάς την και αποθέτοντάς την επάνω στο τραπέζι. Όπως είχε πει κι ο Τάρναελ, δεν υπήρχε τίποτα το ιδιαίτερο στην όψη του. Ήταν ένας ξανθός άντρας με γαλανά μάτια. Η Θήρνα δε θυμόταν να τον είχε ξαναδεί πουθενά. Της ήταν τελείως άγνωστος. *Γιατί, τότε, να κρύβει το πρόσωπό του;* αναρωτήθηκε. Κι αμέσως μετά, μια δευτέρα σκέψη

πέρασε απ' το νου της: *Μπορεί για σένα νάναι άγνωστος, μα όχι για άλλους. Αλλά ποιοι να τον ήξεραν αυτόν τον άνθρωπο; Ποιοι;*

Ο Λανκόρο ένευσε, βλέποντας τον αλχημιστή να βγάζει το προσωπίό του. «Περιμένω, τώρα, και τις απαντήσεις σου,» του είπε.

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε εκείνος. «Τι έχω να κερδίσω αν σου απαντήσω; Δε θα καταδικαστώ; Ύστερα από όλες μου τις ενέργειες εναντίον της Σερανβέλ, οι δικαστές σας θα με σκοτώσουν χωρίς δεύτερη σκέψη. Έχουν κάνει και χειρότερα, για πολύ πιο ασήμαντα πράγματα!»

Τι ήταν αυτό; συλλογίστηκε η Θήρνα, διακρίνοντας μια ένταση στη φωνή του: μια... μια παλιά και δηλητηριασμένη μνήμη. *Τι ήταν αυτό;* «Ποιο είναι το αληθινό σου όνομα;» τον ρώτησε, κάνοντας το βλέμμα του, που, μέχρι στιγμής, ήταν εστιασμένο στον Λανκόρο, να στραφεί ξαφνικά σ' εκείνη.

«Παράξενη ερώτηση από κάποια που δεν προτίθεται η ίδια ν' αποκαλύψει το όνομά της.»

«Εγώ δεν είμαι κατηγορούμενη,» αντιγύρισε η Θήρνα, σφίγγοντας μέσα στις γροθιές της τις άκριες της πλάτης της καρέκλας του Λανκόρο. «Ποιο είναι το πραγματικό σου όνομα, Χαλκοπρόσωπε;»

«Δεν πρόκειται να σου πω,» απάντησε ο αλχημιστής, κοφτά, ξερά, και απόλυτα. «Ούτε αυτό, ούτε τίποτ' άλλο,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας και εκείνη και τον Λανκόρο. «Δε θα μάθετε τίποτα από μένα. Όσο κι αν με βασανίσετε, ό,τι κι αν κάνετε. Κι αυτό,» τόνισε, «θάναι το τελευταίο μου δώρο προς τη Σερανβέλ! Θα καταστραφείτε επειδή δε θα ξέρετε τι έχετε ν' αντιμετωπίσετε!»

Η Θήρνα αισθάνθηκε εντός της μια παρόρμηση να τον χτυπήσει, τον Φλογοκαμένο μπάσταρδο! να τον κομματιάσει! Πώς τολμούσε; Πώς τολμούσε να μιλά έτσι, τώρα, που τον είχαν εδώ, ύστερα από όλα όσα είχε κάνει;

Κι η απάντηση ήρθε σχεδόν από μόνη της, διαπερνώντας σαν αστραπή το μυαλό της: *Είναι απεγνωσμένος. Είναι βέβαιος πως θα χαθεί, έτσι κι αλλιώς: ή θα τον εκτελέσουμε ή θα τον κάνουμε ισόβιο δούλο. Και, προτού πέσει στο βάραθρο, θέλει να κάνει μια τελευταία προσπάθεια, για να μας πάρει μαζί του. Μέσα στο νου της νόμιζε πως μπορούσε να δει την εικόνα: Ο Χαλκοπρόσωπος να πέφτει στο*

σκοτάδι, απλώνοντας το χέρι του για να την αρπάξει κι εκείνη από τον αστράγαλο και να την παρασύρει κάτω, στο βάραθρο.

«Να δούμε αν θα τα λες αυτά και αύριο,» είπε ο Λανκόρο στον αλχημιστή, καθώς σηκώνονταν απ' την καρέκλα του, «μετά από μια νύχτα στο κελί σου.»

Ο Χαλκοπρόσωπος γέλασε. «Νομίζεις ότι μια νύχτα σ' ένα σκοτεινό και κρύο κελί θα με κάνει ν' αλλάξω γνώμη;» Σηκώθηκε κι εκείνος. «Αυταπατάσαι, Διοικητή Λανκόρο.»

«Αν δε μιλήσεις εσύ, τότε θα μιλήσει ο Τάρναελ. Εκείνος θάναι ο έξυπνος, που θα ελαφρύνει την ποινή του, κι εσύ ο χαζός, που θα εκτελεστείς. Η επιλογή είναι δική σου.»

«Δεν πιάνουν σε μένα τα κόλπα σου, οπότε μη μπαίνεις καθόλου στον κόπο.»

«Θα το δούμε αυτό,» αντιγύρισε ο Λανκόρο και, γυρίζοντάς του την πλάτη, πήγε στην πόρτα και την άνοιξε για τη Θήρνα.

Εκείνη έριξε ένα τελευταίο βλέμμα στον Χαλκοπρόσωπο, ο οποίος τους ατένιζε με γαλανά μάτια γεμάτα οργή. *Υπάρχει κάτι μέσα σ' αυτόν τον άνθρωπο, παρατήρησε η Πτεράργυρη. Κάτι περισσότερο από ένας κερδοσκοπικός νους. Θέλει να μας εκδικηθεί για κάποιο λόγο που αγνοούμε. Είναι ο ορκισμένος αντίπαλος που δεν πρόκειται να παραδοθεί μέχρι να κατατροπώσει τον εχθρό του. Ακόμα και πεθαίνοντας, προσπαθεί να τον πάρει μαζί του.*

«Τι θέλεις;» τον ρώτησε, ξαφνικά, η Θήρνα, νιώθοντας τα λόγια να γλιστράνε απ' τα χείλη της σαν με δική τους βούληση. «Τι θέλεις για να μας μιλήσεις;» Δεν υπήρχε κάτι το παρακλητικό στη φωνή της: μονάχα περιέργεια, απλή περιέργεια.

«Δε θέλω τίποτα που έχετε να μου δώσετε,» δήλωσε ο Χαλκοπρόσωπος.

«Αδύνατον,» είπε η Θήρνα. «Όλοι θέλουν κάτι, και η Σερανβέλ έχει να προσφέρει πολλά.» Βάδισε προς την πόρτα και πέρασε το κατώφλι, βγαίνοντας.

Ο Λανκόρο την ακολούθησε, κλείνοντας πίσω του και λέγοντας στον Φαρλάνο: «Σκέψου, και φέρσου έξυπνα.»

Εκείνος δεν του απάντησε· και, όταν ήταν μόνος, άρπαξε τη χάλκινη μάσκα και την εκτόξευσε στον τοίχο, μ' έναν δυνατό μεταλλικό

θόρυβο. Η τρισκατάρατη Αστυνομία της Σερανβέλ τον είχε βρει και τον είχε παγιδέψει! Και τώρα, ύστερα από τόσα στοιχεία που είχαν συγκεντρώσει εναντίον του, δε νόμιζε ότι υπήρχε δυνατότητα να ξεφύγει.

Ίσως δε θα έπρεπε ποτέ να είχε επιστρέψει στη Σερανβέλ, σκέφτηκε. Ίσως θα ήταν καλύτερα αν είχε μείνει στις Τρεις Πόλεις, όπου είχε οικοδομήσει τη ζωή του από το μηδέν. Όταν, όμως, η Λαντίρα του είχε μιλήσει για εκδίκηση, ο πειρασμός ήταν μεγάλος...

Τι θέλω... συλλογίστηκε, ενθουσιάζοντας την ερώτηση της ξανθιάς, κουτσής γυναίκας. Τι θέλω... Θέλω να επιτύχω όσα μου υποσχέθηκε η Αδελφότητα του Βορρά. Μπορείτε να μου το προσφέρετε αυτό, πανάθλιοι Σερανβέλιοι; Φυσικά και όχι. Το μόνο που μπορείτε να μου προσφέρετε είναι είτε μια γρήγορη εκτέλεση είτε μια ζωή δουλείας. Και την εκτέλεση την προτιμώ. Δε θα καταλήξω εκεί απ'όπου κατάφερα να γλιτώσω, τόσα χρόνια πριν!

Σε λίγο, δύο φρουροί άνοιξαν την πόρτα, και ο ένας τον έψαξε για όπλα και άλλα αντικείμενα. Ασφαλώς, δεν βρήκε τίποτα. Τον πήραν και τον πήγαν στα υπόγεια, για να τον σπρώξουν μέσα σ'ένα κελί και να κλείσουν και να κλειδώσουν πίσω του.

Τη χάλκινη του μάσκα τού την είχαν πάρει.

Ο Φαρλάνο κάθισε στο αχυρόστρωμα, νιώθοντας αποπροσανατολισμένος. Χαμένος. Από εδώ, δεν είχε ιδέα πώς να ξεφύγει, πώς να αποδράσει. Μονάχα ένα θαύμα θα τον έσωζε. Ένα θαύμα, όπως αυτό που είχε συμβεί στον Αρτάμο, όταν είχαν έρθει εκείνος, ο Ναθ Βάναριλ, και ο Κάντβιρ, για να τον βγάλουν από τα κελιά της Συντεχνίας των Διαμορφωτών. Τέτοια θαύματα, όμως, δε συμβαίνουν συχνά, και ο Φαρλάνο απέκλειε ένα απ'αυτά να συνέβαινε τώρα... εκτός... εκτός αν η Λαντίρα έκανε κάτι. Αλλά θα έκανε; Θα μπορούσε να κάνει;

Αργότερα, δύο φρουροί άνοιξαν την πόρτα του κελιού του, και δεν έφερναν φαγητό. Κρατούσαν ξύλινα ρόπαλο, και τον ξυλοκόπησαν μ'αυτά, ανελέητα. Έπαψαν να τον χτυπάνε μόνο όταν είχε σωριαστεί στο πάτωμα, ανήμπορος να σηκωθεί και μισολιπόθυμος, βλέποντας το σκοτάδι να πυκνώνει γύρω του.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Ο Λανκόρο είχε κάνει την πρώτη του προσπάθεια για ν' αλλάξει γνώμη στον Φαρλάνο, κι εκείνος αναρωτήθηκε πόσες ακόμα θ' ακολουθούσαν. Ύστερα, έχασε τις αισθήσεις του και βυθίστηκε σ' ένα σκοτεινό χάος, γεμάτο απόγνωση.

Κεφάλαιο Τρίτο —Λαντίρα—

Το σπίτι του Κάντβιρ βρισκόταν στη Συνοικία του Δούλο, και ήταν μικρό και ισόγειο, οικοδομημένο σ' ένα απ' τα σοκάκια της πόλης, ανάμεσα σ' ένα σφαγείο και σε μια άλλη οικία, όχι και πολύ μεγαλύτερη. Η Λαντίρα γνώριζε καλά πού ήταν, γιατί, εξάλλου, εκείνη το είχε εντοπίσει, ώστε να το αγοράσει ο μισός-Ερσαγκμόριος και να μείνει στη Σερανβέλ.

Τώρα, πλησιάζοντας, ταμποτοφορεμένα της πόδια ηχούσαν επάνω στο κακοδιατηρημένο και ραγισμένο σε πολλά σημεία πλακόστρωτο του δρόμου. Η νύχτα απλωνόταν πυκνή γύρω της, καθώς η Συνοικία του Δούλου δεν ήταν κι από τις καλύτερα φωτισμένες συνοικίες της πόλης· οι λάμπες βρίσκονταν εδώ κι εκεί, σποραδικά, μοιάζοντας ν' ακολουθούν μια αλλόκοτη, χαοτική λογική που σ' έκανε να ζαλίζεσαι.

Η Λαντίρα χτύπησε τη μικρή, ξύλινη πόρτα του σπιτιού, με τις φάλαγγες των δαχτύλων της, και περίμενε.

«Ποιος;» ακούστηκε η φωνή του Κάντβιρ από μέσα.

«Η Λαντίρα.»

Η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας τον μισό-Ερσαγκμόριο, που ήταν ντυμένος μ' ένα σκούρο-μπλε παντελόνι και ξυπόλυτος. Το πουκάμισό του ήταν ανοιχτό, με τα μανίκια σηκωμένα ως το μπράτσο. Οι μύες του Κάντβιρ διαγράφονταν στο ασθενικό φως, σαν μπρούντζος. Τα μακριά, μαύρα του μαλλιά ήταν λυτά· χύνονταν στους ώμους και στην πλάτη του.

«Τι θέλεις;» ρώτησε.

Τι ευγενικό... σκέφτηκε η Λαντίρα, σουφρώνοντας τα χείλη. «Να περάσω;»

Ο Κάντβιρ παραμέρισε από το κατώφλι, κι εκείνη μπήκε στο μικρό καθιστικό του σπιτιού. Μια λάμπα κρεμόταν από τα δοκάρια του ταβανιού, κι από κάτω της βρισκόταν ένα κοντό, ξύλινο τραπέζι, με

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

τα απομεινάρια φαγητού επάνω του. Παραδίπλα, μια μικρή πόρτα ήταν ανοιχτή, κι από μέσα φαινόταν ένα κρεβάτι.

Ο Κάντβιρ έκλεισε. «Τι σου συνέβη;»

Η Λαντίρα στράφηκε να τον αντικρίσει.

«Η μύτη σου,» εξήγησε ο μισός-Ερσαγκμόριος, αγγίζοντας τη δική του μύτη.

«Χτύπησα, προφανώς,» αποκρίθηκε η Λαντίρα. Το γεγονός ακόμα την έκανε να εξοργίζεται. Αυτή η τρισκατάρατη σκύλα, η Ναράμια! Όχι μόνο δεν ήταν νεκρή, αλλά— Πώς στις Σκιές δεν ήταν νεκρή; Πώς; Είχε πέσει στα αναθεματισμένα τα *Ανοιγματα*!

Η Λαντίρα προσπάθησε να διώξει τούτες τις σκέψεις απ' το νου της, και κάθισε σε μια από τις καρέκλες του δωματίου, αφήνοντας παραδίπλα το σάκο της και σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο.

Ο Κάντβιρ, που ακόμα στεκόταν όρθιος, κοίταξε την αμφίεσή της, από πάνω μέχρι κάτω. «Θα πας ταξίδι;»

«Ίσως,» είπε εκείνη. «Και, μάλιστα, ίσως να πάμε μαζί.»

Ο Κάντβιρ συνοφρυώθηκε.

«Συνέλαβαν τον Φαρλάνο,» εξήγησε η Λαντίρα.

Ο μισός-Ερσαγκμόριος κάθισε σε μια καρέκλα. Στον τοίχο πίσω του βρίσκονταν κρεμασμένα τα όπλα του: ένα ξίφος, ένα τόξο, και μια φαρέτρα γεμάτη βέλη. Δε μίλησε, αλλά ήταν προφανές ότι περίμενε τη Λαντίρα να συνεχίσει.

«Η φρουρά,» είπε εκείνη. «Ήρθε στο σπίτι του και τον πήρε.»

«Ήσουν εκεί;»

«Ναι, αλλά δε με ζήτησαν. Ίσως να μην ξέρουν για μένα, ή για σένα. Ή ίσως και να ξέρουν... Επίσης, υπάρχει τώρα η πιθανότητα ο Φαρλάνο να τους πει.»

Η όψη του Κάντβιρ αγρίεψε. «Γιατί ο αλχημιστής να στραφεί εναντίον μας;»

Μα είσαι ανόητος, Ερσαγκμόριε; «Διότι, για να ήρθαν να τον συλλάβουν, υποθέτω πως θα έχουν στοιχεία με τα οποία θα μπορούν να τον δικάσουν· κι εκείνος πιθανώς ν' αποφασίσει να μας προδώσει, προκειμένου να ελαφρύνει την ποινή του. Δε θα με εξέπληττε.»

«Νόμιζα ότι τον εμπιστευόσουν...»

«Τον εμπιστευόμουν, όσο ήταν μακριά από τα χέρια των εχθρών μας και δεν είχε λόγο να μας προδώσει. Τώρα, ίσως ν'αλλάξει πλευρά.»

«Τι λες να κάνουμε, λοιπόν;» ρώτησε ο Κάντβιρ, ακουμπώντας τους αγκώνες του στα γόνατά του και σκύβοντας, παρατηρώντας την με τα κατάμαυρα μάτια του. «Να φύγουμε απ' την πόλη;»

Η Λαντίρα αναστέναξε, μοιάζοντας προβληματισμένη, αναποφάσιστη. «Ίσως θα ήταν καλό να περιμένουμε λίγο ακόμα,» είπε, τελικά, «μέχρι να δούμε τι τρέχει πραγματικά με τον Φαρλάνο.» Τον κοίταξε ερωτηματικά, περιμένοντας τη γνώμη του. *Μίλησε, που να σε πάρουν οι Σκιές! Μίλησε.* Ο μισός-Ερσαγκμόριος ήταν ενοχλητικά σιωπηλός ορισμένες φορές.

Ο Κάντβιρ ανασήκωσε τους ώμους του. Δίχως να μιλήσει.

Τα μάτια της Λαντίρα στένεψαν, οργισμένα. *Μουγκοί γεννιέστε εκεί στην Έρσαγκμορ;* «Ο Φαρλάνο μού είπε ότι πήγες μαζί του και με τον Ναθ Βάναριλ, για να σώσετε τον Αρτάμο απ' το οίκημα της Συντεχνίας των Διαμορφωτών...» Προτίμησε ν'αλλάξει θέμα, αλλά είχε, πάλι, έναν ερωτηματικό τόνο στη φωνή της, προσπαθώντας να κάνει τον μουγκό να μιλήσει.

«Ναι,» είπε μόνο ο Κάντβιρ.

«Τον ξαναείδες τον μάγο;»

«Όχι· τον θέλεις;»

«Θα ήταν χρήσιμο αν τον είχαμε κοντά μας, ξανά. Ίσως να μας βοηθούσε ν'αποφυλακίσουμε τον Φαρλάνο. Ή, μάλλον, *σίγουρα* θα μας βοηθούσε, επιθυμώντας τα μυστικά της Αδελφότητας να παραμείνουν κρυφά.»

Ο Κάντβιρ έμεινε σιωπηλός, εξακολουθώντας να την παρατηρεί.

«Νομίζεις ότι θα μπορούσαμε οι δυο μας να οργανώσουμε μια απόδραση για τον Φαρλάνο;» έθεσε το ερώτημα η Λαντίρα.

«Δεν είναι εύκολο. Πρέπει νάχεις βοήθεια από μέσα απ' τη φρουρά για να το κάνεις· ή να έχεις τρομερές δυνάμεις μαζί σου.»

«Όπως έναν μάγο της Ένταργκ.» Δεν ήταν ερώτηση.

Ο Κάντβιρ ένευσε, μουγκρίζοντας.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

«Δεν έχουμε μαζί μας μάγο της Έντναργκ, τώρα,» είπε, αχρείαστα, η Λαντίρα. «Επομένως, τι κάνουμε;» Κούνησε πέρα-δώθε το δεξί της πόδι, το οποίο ήταν σταυρωμένο επάνω στο αριστερό.

«Φευγουμε. Μπορούμε να πάμε στην Έρσαγκμορ. Έχω γνωστούς στις ακτές εκεί.»

Φυσικά· ο άνθρωπος ήταν ληστής και πειρατής, προτού τον μαζέψει η Αδελφότητα. «Μα, ο σκοπός μας είναι *άλλος!*» τόνισε η Λαντίρα, εκνευρισμένα. «Δεν είναι να φύγουμε, σα δαρμένα σκυλιά. Είναι να κατατροπώσουμε τη Σερανβέλ. Να τη *γονατίσουμε!*»

«Προτιμάς να σκοτωθείς, προσπαθώντας το, ή να υποχωρήσεις και να επιστρέψεις;»

Στις Σκιές, ο βάρβαρος! Ακουγόταν τόσο λογικός και ψύχραιμος, που ήταν σαν να τη βρίζει. Η Λαντίρα έσμιξε τα χείλη της. Είπε: «Ας αλλάξουμε σπίτι, για την ώρα. Πάμε να μείνουμε κάπου αλλού, που ούτε ο Φαρλάνο δε θα ξέρει.»

Ο Κάντβιρ κατένευσε και σηκώθηκε απ'την καρέκλα. «Πού;» ρώτησε, στρεφόμενος στον τοίχο και ξεκρεμώντας το σπαθί του από εκεί.

«Έχεις υπόψη σου ένα πανδοχείο εδώ γύρω το οποίο ονομάζεται *‘Ο Κρίκος’*;»

Ο μισός-Έρσαγκμόριος δε γύρισε να την κοιτάξει. «Ναι. Θλιβερό στέκι.» Μισοτράβηξε το σπαθί του απ'το θηκάρι, σαν να ήθελε να δει αν η λεπίδα ήταν αρκετά καλογυαλισμένη ή καλοακονισμένη.

«Εκεί θα πάμε,» είπε η Λαντίρα.

«Υπέροχα.» Ο Κάντβιρ ξαναθηκάρωσε το σπαθί του.

Κεφάλαιο Τέταρτο

—Ναράμια—

Η Ναράμια δεν υπάκουσε τον Λανκόρο, ο οποίος της είχε πει να επιστρέψει στο σπίτι του στη Συνοικία των Ερειπίων. Όχι αμέσως, τουλάχιστον. Πρώτα, εκείνη κι ο Δάρφο βοήθησαν τον τραυματισμένο Μαράνκο να πάει στον *Μαύρο Πέλεκυ*, στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους· και η απόσταση δεν ήταν μικρή από εκεί όπου βρίσκονταν. Το *Δέντρο* ήταν στη Συνοικία της Φιλοξενίας, δηλαδή, όχι μόνο στην άλλη μεριά του ποταμού Σίλμεργκιθ, αλλά και στην άλλη άκρη της πόλης.

«Μπορώ να βαδίσω και μόνος μου,» τους είπε ο Μαράνκο. «Δώστε μου ένα ραβδί και θα κάνω τη δουλειά μου. Η *πλάτη* μου είναι χτυπημένη, όχι τα πόδια μου.»

«Στον *Μαύρο Πέλεκυ* πηγαίνω κι εγώ, έτσι κι αλλιώς, όπως ξέρεις,» του αποκρίθηκε ο Δάρφο· «και δε σκοπεύω να χάσω το πρώτο μέλος της καινούργιας μου μισθοφορικής ομάδας επειδή σκόνταψε κι έπεσε σε κάποιο από τα Ανοίγματα, εξαιτίας της ξεροκεφαλιάς του.»

Ο Μαράνκο μούγκρισε κάτι ακατανόητο, κάτω απ' την ανάσα του, αλλά δεν έφερε άλλη αντίρρηση, καθώς είχε το ένα του χέρι ακουμπισμένο στους ώμους της Ναράμια και το άλλο περασμένο γύρω από τη μέση του Δάρφο. Μπορεί να έλεγε ότι μπορούσε να βαδίζει και μόνος του, μα, σίγουρα, δεν μπορούσε να το κάνει άνετα· το τραύμα στην *πλάτη* του τον ταλαιπωρούσε. Δεν ήταν πολύ βαθύ, απ' ό,τι είχε δει η Ναράμια, ούτε το βέλος τον είχε πετύχει σε επικίνδυνο σημείο, όμως κάθε πληγή επιβαρύνει το σώμα: πόσο μάλλον μια τόσο πρόσφατη πληγή.

Κι οι δικές της πληγές την ενοχλούσαν, τώρα, καθώς οι τρεις τους βαδίζουν επάνω στην Οδό του Βορρά· χρειαζόταν, απεγνωσμένα, ξεκούραση, ύστερα από όσα είχε περάσει τούτες τις μέρες και τις νύχτες. Και, φυσικά, η μοναδική αράχνη που είχε μείνει στη δεξιά

της μεριά, από το εσωτερικό άλγος, είχε βρει, πάλι, την ώρα για ν' αρχίσει να την κατατρώνει.

«Καλύτερα να μπούμε σε βάρκα,» πρότεινε ο Δάρφο, καθώς έφταναν στο τέλος της Οδού του Βορρά, όπου άρχιζε η Συνοικία της Άρμης.

«Ναι,» συμφώνησε η Ναράμια.

Συνέχισαν να βαδίζουν νότια, μπαίνοντας στους γεμάτους νυχτερινές σκιές δρόμους της Συνοικίας της Άρμης, που κάθε άλλο παρά πλυμένοι ήταν. Το λιθόστρωτο έβριθε από λάσπες, νερά, και χώματα· και η Ναράμια έτριζε τα δόντια της, καθώς έπρεπε να βαδίζει ξυπόλυτη· είχε πετάξει τα ψηλοτάκουνα σανδάλια της εκκεντρικής της αμφίεσης όταν είχε αρχίσει η συμπλοκή στο *Δέντρο*· ήταν αδύνατον να τα φορά και να μάχεται.

Σε μια γωνία, δύο γάτες πάλευαν για ένα μεγάλο, παχύ ψάρι. Η Ναράμια, ο Δάρφο, και ο Μαράνκο πέρασαν από δίπλα τους—δίχως αυτές να δείξουν ότι τους πρόσεξαν στο ελάχιστο— και έφτασαν, μετά από μια στροφή, στις Άνω Μικρές Αποβάθρες.

«Έχω έναν γνωστό,» είπε η Ναράμια. «Ας δούμε άμα είν'εδώ.»

Ο Δάρφο δε διαφώνησε, και πλησίασαν μια προβλήτα, δίπλα στην οποία βρισκόταν αραγμένη μια βάρκα, σκεπαστή κατά το ήμισυ και δεμένη σε μια δέστρα, με χοντρό σχοινί. Εκεί κοντά καθόταν ένας άντρας, σκυμμένος πάνω από τα δίχτυα του. Τα δόντια του δάγκωναν, νευρικά, ένα αναμμένο ξύλινο τσιμπούκι. Βλέποντάς τους να ζυγώνουν, ύψωσε το βλέμμα του. Στο φως της λάμπας η οποία βρισκόταν πλάι του φάνηκε ότι ήταν μονόφθαλμος.

Το καλό του μάτι στένεψε. «Ναράμια;» είπε. «Εσύ είσαι;»

«Ναι.»

Γέλασε, βαθιά, μέσα απ'το στήθος του. «Τι 'ν' αυτό το ντύσιμο; Νέα μόδα στην Άρχουσα Συνοικία;» Έβγαλε το τσιμπούκι του από το στόμα, μειδιώντας πλατιά.

«Όχι ακριβώς,» αποκρίθηκε η Ναράμια, επιστρέφοντάς του το μειδίαμα. Ύστερα, είπε: «Έχουμε έναν τραυματία μαζί μας, όπως βλέπεις. Μπορείς να μας πας μέχρι τις Αποβάθρες του Κακού Νερού;»

Ο άντρας ένευσε. «Αμέ. Μπείτε.»

Εκείνοι επιβιβάστηκαν στη βάρκα του, ενώ αυτός ξέμπλεκε τα γυμνά του πόδια από τα δίχτυα και ορθωνόταν. Ύστερα, έλυσε το σχοινί από τη δέστρα, πήδησε στη βάρκα, και, πλάνοντας τα κουπιά, ξεκίνησε να τους μεταφέρει επάνω στα σκοτεινά νερά του ποταμού Σίλμεργκιθ, όπου έπλεαν κι άλλες βάρκες, πηγαίνοντας κόσμο προς τη βόρεια ή τη νότια όχθη.

Σύντομα, βρέθηκαν στις Αποβάθρες του Κακού Νερού και πλεύρισαν μια προβλήτα.

«Δεν έχω λεφτά επάνω μου, για να σε πληρώσω,» είπε η Ναράμια στον γνωστό της, ο οποίος ονομαζόταν Νολράκο και ήταν ψαράς στο επάγγελμα, αν και έκανε –για επιπλέον χρήματα– και μεταφορές ανθρώπων και αντικειμένων επάνω στον ποταμό. «Ο Δάρφο, όμως, ίσως να έχει.»

Ο μισθοφόρος ένευσε. «Έχω,» αποκρίθηκε, και, βγάζοντας ένα αργύριο, το έδωσε στον Νολράκο.

«Ευχαριστώ, φίλε,» είπε εκείνος. «Ναράμια, θα ξαναϊδωθούμε κάποια στιγμή, ε;»

«Αναπόφευκτα,» απάντησε η τυχοδιώκτρια, καθώς ανέβαινε στην αποβάθρα και, γονατίζοντας στο ένα γόνατο, έδινε το χέρι της στον Μαράνκο, για να τον βοηθήσει ν’ανεβεί κι αυτός.

Εκείνη κι ο Δάρφο οδήγησαν τον τραυματισμένο τους σύντροφο μέσα στις Αποβάθρες του Κακού Νερού και στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους, και έφτασαν στον *Μαύρο Πέλεκυ*, όπου αρκετός κόσμος ήταν συγκεντρωμένος και, ως εκ τούτου, επίσης αρκετά βλέμματα στράφηκαν, με περιέργεια, επάνω τους. Η Ναράμια, μάλιστα, νόμιζε πως ένας απ’αυτούς που τους κοίταζαν δούλευε για τον Σάρκο, και σκέφτηκε: *Ωχ. Αυτό δεν είναι καλό. Δεν είναι καθόλου καλό.* Χωρίς να δείξει ότι τον είχε πάρει είδηση, προχώρησε προς τη σκάλα του πανδοχείου, μαζί με τους συντρόφους της. Ανέβηκαν τα σκαλοπάτια και έφτασαν στο δωμάτιο του Μαράνκο, όπου τον βοήθησαν να βγάλει τις μπότες του και να ξαπλώσει στο κρεβάτι, μπρούμυτα.

«Θες να σου φέρουμε τίποτα να φας ή να πεις;» τον ρώτησε ο Δάρφο.

«Μια κούπα μπίρα μόνο. Ή, μάλλον, δύο, εντάξει; Και κόφτες απ’τον επόμενο μου μισθό, άμα θες.»

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Ο Δάρφο μειδίασε. «Σ' τις κερνάω.»

Εκείνος κι η Ναράμια βγήκαν απ' το δωμάτιο του Μαράνκο, κλείνοντας.

«Εγώ πρέπει να πηγαίνω,» είπε η τυχοδιώκτρια. «Δεν ξέρω αν σ' το είπαν –που, υποθέτω, θα σ' το είπαν–, αλλά είμαι δούλα του Λανκόρο, τώρα. Μέχρι, τουλάχιστον, να τελειώσει αυτή η ιστορία με τον Χαλκοπρόσωπο.»

Ο Δάρφο ένευσε. «Μου το είπαν. Δε μου εξήγησες, όμως, τι τρόπο βρήκες να θεραπεύσεις την ασθένειά σου.»

«Το δηλητήριο των Λό'ορ.»

Ο Δάρφο συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος.

«Ναι,» επανέλαβε εκείνη, «το δηλητήριο των Λό'ορ. Όχι μόνο δε με επηρεάζει, από τότε που έπεσα στα Ανοίγματα, αλλά μπορώ κιόλας να το... χειριστώ, Δάρφο, για να διώξω τις αράχνες του εσωτερικού άλγους. Έλα να σου δείξω.» Βάδισε προς το δικό τους δωμάτιο.

Ο Δάρφο την ακολούθησε, και ξεκλείδωσε.

Μπήκαν και η Ναράμια ξεκούμπωσε το στενό γιλέκο με τους μεγάλους γιακάδες, φανερώνοντας τη δεξιά της μεριά, απ' το στήθος ως την κοιλιά. Μονάχα ο ένας από τους τρεις αραχνοειδείς σχηματισμούς απέμενε· αυτοί στο στήθος και στα πλευρά είχαν εξαφανιστεί.

«Μα τη Φλόγα...» έκανε ο Δάρφο. «Πώς... πώς το ανακάλυψες;»

«Τυχαία,» αποκρίθηκε εκείνη, ξανακουμπώνοντας το γιλέκο της. «Με δάγκωσε το Λό'ορ του Χαλκοπρόσωπου, όταν εισέβαλα στο σπίτι του για να τον σκοτώσω. Τέλος πάντων, πρέπει να πηγαίνω τώρα. Θα τα ξαναπούμε.»

Ο Δάρφο την έπιασε απ' τον αγκώνα, καθώς εκείνη στρεφόταν στην πόρτα. Η Ναράμια γύρισε να τον κοιτάξει, κι αυτός τη φίλησε, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω απ' τη μέση της. Τα μελανιασμένα της πλευρά πόνησαν λιγάκι, αλλά ούτε που το πρόσεξε, καθώς τύλιγε τα δικά της χέρια πίσω απ' το λαιμό του. Η πλάτη της τρίφτηκε πάνω στο ξύλο της κλειστής πόρτας.

«...Πρέπει να πηγαίνω,» είπε, ξέπνοα, καθώς η γλώσσα του Δάρφο γλιστρούσε από τα χείλη της στο σαγόνι της και στο λαιμό της. Τα

χέρια του σύρθηκαν επάνω της, άνοιξαν το γιλέκο της, και άγγιξαν τα στήθη της, πιέζοντάς τα, κάνοντάς τα να σκληρύνουν. «...Πρέπει να πηγαίνω...» Το στόμα του Δάρφο κατέβηκε, περνώντας ανάμεσα απ'τα στήθη της, φτάνοντας στην κοιλιά της και στον αφαλό της. Τα χέρια του ήταν τώρα κάτω απ'τις πτυχές της φούστας της. «Μμμ... Νομίζω πως θα μπορούσα και ν'αλλάξω γνώμη...»

Αργότερα, βγήκε απ'τον *Μαύρο Πέλεκυ*, λίγο πιο αναμαλλιασμένη απ'ότι όταν είχε μπει. Είχε ακόμα την αίσθηση του Δάρφο επάνω της και, πραγματικά, δεν ήθελε να πάει πουθενά· ήθελε να μείνει στο δωμάτιο, ξαπλωμένη κοντά του, και να κοιμηθεί για ώρες ατελείωτες. Ο Λανκόρο, όμως, μάλλον δε θα συμφωνούσε. Έτσι, η Ναράμια μπήκε στην Οδό του Μικρού Ήλιου και βάδισε δυτικά, κάτω από την επιβλητική σκιά του Ναού της Φλόγας.

Καθώς έστριβε μέσα στους δρόμους της Άνω Συνοικίας του Ξίφους και κατευθυνόταν προς τη Γέφυρα Νόλμα (προτιμώντας να αποφύγει τη Δυτική Γέφυρα και τις Κάτω Παλιές Αποβάθρες, όπου επικίνδυνα πράγματα συνέβαιναν τη νύχτα), σκέφτηκε ότι είχε ξεχάσει να αναφέρει στον Δάρφο ότι ένας από τους μισθοφόρους του Σάρκο τούς κοίταζε όταν διέσχιζαν την τραπεζαρία του *Μαύρου Πέλεκυ*.

Σκατά και Σκιές! συλλογίστηκε. *Έπρεπε να του το είχα πει. Να τον είχα προειδοποιήσει.* Αλλά, από την άλλη, ίσως να είχε προσέξει τον μισθοφόρο κι ο ίδιος. Ήταν παρατηρητικός άνθρωπος, όχι κανένα που βάδιζε και δεν έβλεπε μπροστά του.

Εκτός, βέβαια, αν *δεν ήξερε* ότι το συγκεκριμένο άτομο εργαζόταν για τον Σάρκο.

Και πάλι, όμως, τι να συνέβαινε σε μια νύχτα; Θα τους επιτίθονταν τα βρομόσκυλα του Σάρκο μέσα στον *Μαύρο Πέλεκυ*; Η Ναράμια δεν το νόμιζε, οπότε συνέχισε την πορεία της, πολύ κουρασμένη για να επιστρέψει τώρα.

Φτάνοντας στην επάνω όχθη του ποταμού, διέσχισε βορειοδυτικά την Τριτεμπορική Συνοικία, που οι δρόμοι και τα σοκάκια της ήταν

έρημα ετούτη την ώρα, και βρέθηκε στην Οδό της Μούχλας και στη Συνοικία των Ερειπίων. Όταν ήταν μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του Λανκόρο, σήκωσε τη δεξιά της γροθιά και χτύπησε, κουρασμένα.

Ο Πάλρο, ο υπηρέτης του Λανκόρο, άνοιξε.

«Να μπω;» ρώτησε η Ναράμια.

«Όχι· άργησες και θα κοιμηθείς έξω απόψε.»

Η Ναράμια, κατάκοπη καθώς ήταν, πίστεψε προς στιγμή ότι ο υπηρέτης μιλούσε σοβαρά, και τα φρύδια της έσμιξαν. Ο Πάλρο, όμως, σχεδόν αμέσως χαμογέλασε, κάνοντάς το ολοφάνερο ότι αστειευόταν, και παραμέρισε απ'το κατώφλι.

Η Ναράμια τού επέστρεψε το χαμόγελο, κοκκινίζοντας λίγο, καθώς αισθάνθηκε σαν ανόητη. Μπήκε στο σπίτι με τις πολλές συλλεκτικές λάμπες, χωρίς κανένα σχόλιο το οποίο μπορεί να την έκανε να φανεί ακόμα πιο ανόητη, στην κατάσταση που βρισκόταν.

«Είν'εδώ ο κύριος Λανκόρο;» ρώτησε μονάχα.

«Δεν έχει επιστρέψει ακόμα,» απάντησε ο Πάλρο, κλείνοντας την πόρτα.

«Οι δούλοι επιτρέπεται να κάνουν μπάνιο;»

«Εάν το ετοιμάσουν μόνοι τους.»

«Δεν έχω πρόβλημα μ'αυτό.»

«Ωραία, τότε,» είπε ο Πάλρο. «Θέλεις να φας τίποτα; Υπάρχει έτοιμο φαγητό στην κουζίνα.»

«Όχι, ευχαριστώ. Είμαι πολύ κουρασμένη, ακόμα και για να φάω.»

Ο Πάλρο δεν έφερε αντίρρηση. Επέστρεψε σε μια πολυθρόνα όπου πρέπει να καθόταν και πριν, και πήρε ένα βιβλίο στα χέρια του, ανοίγοντάς το εκεί όπου βρισκόταν ο πάνινος σελιδοδείκτης.

Η Ναράμια ετοίμασε το μπάνιο μόνη της και πλύθηκε, βγάζοντας από πάνω της τη βρομιά των δρόμων και τον ιδρώτα και τα αίματα από τη συμπλοκή στο *Δέντρο*. Έπειτα, ξάπλωσε στο κρεβάτι της και ο ύπνος την πήρε αμέσως.

Όταν ο Λανκόρο επέστρεψε, μετά από την ανάκριση του Φαρλάνο στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας, τη βρήκε να κοιμάται και, ασφαλώς, δεν την ξύπνησε. Ρώτησε μόνο τον Πάλρο τι ώρα είχε έρθει η Ναράμια στο σπίτι, κι ύστερα πήγε κι αυτός για ύπνο.

Κεφάλαιο Πέμπτο

—Θήρνα—

Ο Λανκόρο επέμενε να τη συνοδέψει ένας φρουρός μέχρι την οικία των Περίδετων. Η Θήρνα είπε πως, πραγματικά, δεν υπήρχε λόγος· μπορούσε, άνετα, να πάει και μόνη της. Εκείνος, όμως, εξακολούθησε να επιμένει, ισχυριζόμενος πως *οτιδήποτε* μπορούσε να συμβεί στους νυχτερινούς δρόμους της Σερανβέλ, και πόσο μάλλον ύστερα απ' αυτή την ιστορία με τον Τάρναελ και τον Χαλκοπρόσωπο. Έτσι, η Θήρνα δέχτηκε τον συνοδό, αν και δε συμφωνούσε και τόσο.

Φτάνοντας στους Περίδετους, εκείνος την καληνύχτισε και έφυγε. Η Πτεράργυρη άνοιξε την πόρτα της εξωτερικής σκάλας και μπήκε στο σπίτι, ενώ η σιγαλιά της νύχτας απλωνόταν στους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηριών, μαζί με αλχημικές οσμές. Η Θήρνα άνοιξε και την άλλη πόρτα, στα δεξιά της, και πέρασε το κατώφλι, για να μπει στον μικρό, σκοτεινό διάδρομο με τα υπνοδωμάτια που τους είχαν παραχωρήσει οι Περίδετοι. Αναρωτήθηκε αν ο πατέρας της είχε επιστρέψει, ή αν βρισκόταν ακόμα στον Τόπο της Φωτιάς, όπου είχε πει ότι θα πήγαινε για να παραδώσει το πτώμα της Ωράλιν. Δεν πλησίασε, όμως, το δωμάτιό του και της μητέρας της, για να μάθει· αν ήταν εδώ, ας τον άφηνε να ξεκουραστεί· θα του έλεγε αύριο για τη σύλληψη του Χαλκοπρόσωπου.

Πήγε στην πρώτη πόρτα δεξιά, την πόρτα του δωματίου που μοιραζόταν με τον αδελφό της, και χτύπησε.

«Πέρνα, αδελφή,» ακούστηκε η φωνή του Χανμάρο από μέσα· και μαζί με τη φωνή του ακουγόταν κι ένας άλλος ήχος: *ένα χσσσστ, χσσσστ, χσσσστ*.

Η Θήρνα άνοιξε και μπήκε.

Ο Χανμάρο καθόταν σ' ένα σκαμνί και, έχοντας το ξίφος του στηριγμένο στο γόνατό του, το κρατούσε σταθερό, με το ένα χέρι, και το ακόνιζε με το άλλο. Ήταν το σπαθί που είχε βρει στη μεριά του

θείου Σάμκρο (έτσι μόνο μπορούσε ν' αποκαλεί τα δωμάτια τα οποία ο θεός είχε οικειοποιηθεί: *η μεριά του θείου Σάμκρο*), όταν ο Χαλκοπρόσωπος και οι μπράβοι του είχαν έρθει για να τους εκβιάσουν. Για κάποιο λόγο, το είχε συμπαθήσει αυτό το σπαθί και ήθελε να το κρατήσει. Επίσης, αυτό το σπαθί ήταν που είχε πάρει μαζί του και στο *Δέντρο*, πριν από μερικές ώρες. Αφότου το είχε ακονίσει καλά, βέβαια. Και τώρα, το ακόνιζε και πάλι, καθώς έκρινε πως χρειαζόταν ακόνισμα. Το μόνο πρόβλημα ήταν πως ο ίδιος δεν ήταν και τόσο ικανός ξιφομάχος, αλλά ίσως τούτο να μπορούσε να ξεπεραστεί μ' ένα καλό ξίφος στο χέρι· και το συγκεκριμένο ξίφος ήταν καλό, ειδικά όταν το είχες ακονίσει. Ο Χανμάρο το αισθανόταν πολύ άνετο μέσα στη γροθιά του.

«Με κατάλαβες,» είπε η Θήρνα.

«Ναι.» Ο Χανμάρο κοίταξε το ξύλινο πόδι της, που έκανε τον χαρακτηριστικό του ήχο μέσα στον διάδρομο, καθώς η αδελφή του πλησίαζε. «Τι έγινε με την ανάκριση; Μάθατε τίποτα σημαντικό;»

Η Θήρνα βάδισε μέχρι το κρεβάτι και κάθισε. «Η αλήθεια είναι πως όχι. Έχουμε, όμως, τον Χαλκοπρόσωπο στο κρατητήριο.»

Τα μάτια του Χανμάρο στένεψαν. «Τον συλλάβατε;»

«Ναι. Ο Λανκόρο έστειλε φρουρούς για να τον πάρουν από την οικία του.»

«Κι εκείνος δεν έφερε καμία αντίσταση;»

Η Θήρνα έλυσε το ξύλινό της πόδι και το απόθεσε παραδίπλα. «Καμία. Τι νόημα θα είχε, εξάλλου; Δε νομίζω να μπορούσε να γλιτώσει απλά, θα επιβάρυνε τη θέση του. Ή,» μόρφασε, «ίσως και να πίστευε ότι δεν είχαμε αρκετές αποδείξεις εναντίον του για να τον καταδικάσουμε.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Έκανε λάθος, προφανώς.» Έλυσε τη μπότα της και την πέταξε, τυχαία, απ' την άλλη μεριά του κρεβατιού. Έτριψε, με τα δύο χέρια, την κλείδωσε του αριστερού της ποδιού, πίσω απ' το γόνατο. Την πονούσε· ήταν κουραστικό να στέκεσαι, κυρίως, στο ένα σου πόδι. Και το άλλο της πόδι, το δεξί, τώρα την έζυνε: η *πατούσα* της την έζυνε· αλλά δεν υπήρχε, για να την ανακουφίσει. Ήταν ανύπαρκτη κι όμως την ενοχλούσε· η Θήρνα δεν καταλάβαινε πώς ήταν αυτό δυνατόν, μα τη Φλόγα, όμως συνέβαινε αρκετά συχνά.

«Και θα τον δικάσετε, τώρα;» ρώτησε ο Χανμάρο, που είχε πάψει να ακονίζει το ξίφος του.

«Όχι αμέσως. Καλό θα ήταν να πάρουμε, πρώτα, πληροφορίες απ' αυτόν.» Η Θήρνα συνέχιζε να μαλάσσει την κλείδωση του γονάτου της. «Ωστόσο, δε νομίζω πως θα μας πει και πολλά. Δε νομίζω πως θα μας πει *τίποτα*. Είναι ορκισμένους, Χανμάρο. Ορκισμένους έναντίον μας.»

«Ορκισμένους;»

«Ναι. Πρέπει να είχε προηγούμενα με την πόλη.»

«Τι προηγούμενα;»

«Δεν ξέρω, μα είμαι βέβαιη πως μπλέχτηκε σ' όλη αυτή την ιστορία για λόγους εκδίκησης κατά της Σερανβέλ.»

«Αν είναι έτσι, τότε πρέπει νάναι γνωστό πρόσωπο. Του βγάλατε τη μάσκα;»

«Του τη βγάλαμε, αλλά η όψη του δε μου λέει κάτι. Ούτε σε μένα ούτε στον Λανκόρο.»

«Πόσο χρονών είναι;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Δεν πρέπει νάναι μεγάλος. Σίγουρα, μικρότερος απ' τον μπαμπά.»

«Για να φορά τη μάσκα, θα θέλει να κρυφτεί από κάποιους. Κάποιοι μέσα στη Σερανβέλ τον γνωρίζουν.»

«Το ίδιο πιστεύω κι εγώ,» συμφώνησε η Θήρνα. «Πού θα τους βρούμε, όμως, αυτούς τους ανθρώπους;» *Και δε νομίζω η Αστυνομία να μπορεί να με βοηθήσει σ' ετούτο το θέμα. Εξάλλου... πώς το είπε ο Ζιρντάνο, στο Αλλοτινό Στέκι;... εγώ είμαι η Αστυνομία, τώρα.* Το οποίο, βέβαια, της φαινόταν γελοίο, μόλις το συλλογιζόταν λίγο.

«Θέλουμε να τους βρούμε;» έθεσε το ερώτημα ο Χανμάρο. «Τι θα μπορούν να μας προσφέρουν;»

«Θα μπορούν, ίσως, να μας πουν τι λόγο έχει ο Χαλκοπρόσωπος να αποζητά εκδίκηση. Κι αυτό πιθανώς να έχουμε τη δυνατότητα να το χρησιμοποιήσουμε έναντίον του, προκειμένου να πάρουμε πληροφορίες για την οργάνωση στην οποία βρίσκεται. Το πρόβλημα δεν είναι μόνο εκείνος, Χανμάρο· το πρόβλημα έχει πολλά παρακλάδια, και πρέπει να τα κόψουμε όλα. Ή, πρέπει να κόψουμε τη ρίζα.»

«Κι ο Χαλκοπρόσωπος δεν είναι παρά άλλο ένα παρακλάδι, ε;»

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Η Θήρνα ένευσε.

«Με τον Τάρναελ τι γίνεται; Αυτός δεν μπορεί να σας αποκαλύψει κάτι;»

«Αυτός υποστηρίζει ότι δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα πιόνι. Δεν τον πιστεύω, αλλά δεν έχουμε αρκετές αποδείξεις ώστε να τον στριμώξουμε και να τον κάνουμε να μιλήσει. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι έστειλε μια από τις σερβιτόρες του πανδοχείου για να μιλήσει στον Πάλρο Υπόκαρδο. Πράγμα το οποίο αποδεικνύει πως είναι μπλεγμένος με την οργάνωση που προσπαθεί να βλάψει τους εμπόρους, μα δεν αποδεικνύει και τίποτα περισσότερο. Η ποινή του υποθέτω πως, κατά πάσα πιθανότητα, θα είναι εξορία από την πόλη, με θανατική τιμωρία αν τολμήσει να επιστρέψει.

»Για τον Χαλκοπρόσωπο, όμως, έχουμε πολλά, Χανμάρο.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο αδελφός της. «Αν, όντως, υπάρχουν άνθρωποι στη Σερανβέλ που τον γνωρίζουν, μάλλον ο κύριος Λανκόρο θα τους βρει.»

«Δεν ξέρω αν θα προσπαθήσει καν. Πιστεύει ότι θα ‘σπάσει’ τον αλχημιστή με διαφορετικό τρόπο.»

Ο Χανμάρο έμεινε σιωπηλός, ακονίζοντας, πάλι, το σπαθί του. *Χσσστ, χσσστ, χσσσσστ.*

Και στο μυαλό της Θήρνα ήρθαν μερικά από τα λόγια των Αστυνόμων. Τα λόγια που είχε ακούσει μέσα στο σκοτάδι, δίχως να μπορεί να δει τα πρόσωπα των ομιλούντων.

«Αναρωτιέμαι τι να θέλει αυτός ο Χαλκοπρόσωπος. Αν το πληροφορηθούμε αυτό, ίσως να μπορέσουμε να τον κάνουμε να προδώσει οικειοθελώς τους συνεργάτες του.»

«Προτού προβούμε σε οποιαδήποτε ενέργεια, οφείλουμε πρώτα να μάθουμε ποιος είναι και γιατί φορά μάσκα. Τι λόγο έχει να κρύβει το πρόσωπό του και το πραγματικό του όνομα; Είναι κάποιος γνωστός εδώ, στη Σερανβέλ;»

«Όταν μάθουμε ποιος είναι, τότε θα μάθουμε και τι θέλει, και ίσως μπορέσουμε να τον κάνουμε να προδώσει τους δικούς του οικειοθελώς.»

Σαν να ήξεραν κάτι, σκέφτηκε η Θήρνα. Σαν, από τότε, να ήξεραν κάτι. Αλλά, μάλλον, το υπέθεταν. Υπέθεταν ότι ο Χαλκοπρόσωπος

είχε προηγούμενα με την Πόλη των Ανοιγμάτων. Και είχαν δίκιο: όταν μάθαιναν ποιος πραγματικά ήταν, τότε θα μάθαιναν και τι ήθελε, και θα μπορούσαν να το χρησιμοποιήσουν.

Η Θήρνα συνειδητοποίησε ξαφνικά πως, καθώς της τα έλεγαν τούτα, οι Αστυνόμοι δεν έκαναν μια απλή συζήτηση μαζί της. Αυτές ήταν οι διαταγές της. Εκεί, σ'εκείνο το σκοτεινό δωμάτιο, της είχαν πει τι ακριβώς έπρεπε να κάνει τώρα, σαν να είχαν προδεί το μέλλον, με κάποιο απόκρυφο τρόπο.

«Ας πάμε για ύπνο,» πρότεινε ο Χανμάρο, «γιατί βλέπω πως είσαι έτοιμη να κοιμηθείς όρθια.» Σηκώθηκε απ'το σκαμνί και θηκάρωσε το σπαθί του μέσα σ'ένα όμορφο, λαξευτό θηκάρι, το οποίο είχε επίσης βρει στη μεριά του θείου Σάμκρο.

Η Θήρνα βλεφάρισε. «Κάθε άλλο, αδελφέ, νομίζω πως δεν πρόκειται να κλείσω μάτι.»

Ο Χανμάρο στήριξε το θηκαρωμένο του σπαθί στον τοίχο. «Εγώ, πάντως, σίγουρα θα κλείσω και τα δύο μάτια.»

«Προτού πέσεις, μου χρωστάς μία εξήγηση,» είπε η Θήρνα.

Ο Χανμάρο ύψωσε το ένα του φρύδι, ερωτηματικά, στρεφόμενος να την κοιτάξει.

«Ακόμα δε μου έχεις πει πώς ο θεός Σάμκρο κι εσύ γνωρίζατε για την παγίδα που σκοπεύαμε να ετοιμάσουμε στο *Λέντρο*.»

«Αυτά που λέμε σε τούτο το δωμάτιο ακούγονται,» την πληροφόρησε ο Χανμάρο, καθίζοντας πάνω στο στρώμα του στο πάτωμα. «Υπάρχει ένα σημείο στο υπόγειο της οικίας όπου τα λόγια μας αντηχούν.»

«Κι ο Σάμκρο μάς κρυφακούει, καθώς συζητάμε;»

«Ορισμένες φορές. Για παράδειγμα, σε είχε ακούσει όταν μου έλεγες όλα σου τα σχέδια.»

Η Θήρνα τον αγριοκοίταξε. «Κι εσύ το *ήξερες* αυτό;»

«Ομολογώ πως όχι,» είπε ο Χανμάρο, «οπότε μη θυμώνεις μαζί μου. Ο θεός μου το είπε το πρωί, όταν μου εξήγησε ότι ήθελε να κάνουμε μια νυχτερινή... βόλτα στη Συνοικία της Φιλοξενίας.»

«Μάλιστα...» μουρμούρισε η Θήρνα, ακουμπώντας τα χέρια της στην άκρη του κρεβατιού. «Μάλιστα... Τέλος πάντων. Τουλάχιστον, δεν κάνατε καμία ανοησία. Αν μη τι άλλο, βοηθήσατε.»

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

«Μα, αυτός ήταν ο σκοπός μας, αδελφή,» της έκλεισε το μάτι ο Χανμάρο, και ξάπλωσε στο στρώμα του.

Η Θήρνα δε μίλησε. Έβγαλε το φόρεμά της και ξάπλωσε κι εκείνη, τραβώντας ένα σεντόνι επάνω της.

Σκέψεις σχετικά με τον Χαλκοπρόσωπο και την ταυτότητά του συνέχισαν να τη στοιχειώνουν για πολλή ώρα, προτού, τελικά, την πάρει ο ύπνος. Κι ακόμα κι όταν κοιμήθηκε, ονειρεύτηκε έναν άντρα με χάλκινη μάσκα ο οποίος τριγύριζε στους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηριών, κι εκείνη έψαχνε να τον βρει, αλλά μπερδεύόταν μέσα στα σοκάκια και τα στενορύμια.

Κεφάλαιο Έκτο

—Σάμκρο—

Η σκάλα κατέβαινε κατακόρυφα μέσα στο σκοτάδι· οι σιδερένιες χειρολαβές της γυάλιζαν στο πρωινό φως του Λούντρινχ. Από το υπόγειο έρχονταν οξείες, αλχημικές οσμές, που κέντριζαν τα ρουθούνια της Θήρνα, καθώς κοιτάζε κάτω, τα σκαλοπάτια.

«Δεν μπορώ,» είπε στον αδελφό της. «Δεν μπορώ να κατεβώ.» Δεν ήταν ότι φοβόταν τα ύψη, ούτε τις απότομες σκάλες. Δηλαδή, δεν τις φοβόταν όταν είχε και τα δυο της πόδια. Τώρα, όμως... τώρα, που το ένα της πόδι ήταν ψεύτικο, δεν ήξερε αν θα τα κατάφερνε να κατεβεί. Μάλλον, θα γλιστρούσε και θα έπεφτε. Πήρε μια βαθιά ανάσα και κούνησε το κεφάλι της. «Ζήτα του ν'ανεβεί εκείνος. Ή πες του να μ'αφήσει να κατεβώ από την άλλη σκάλα, την εσωτερική.»

Ο Χανμάρο, βλέποντας τη χλομάδα στο πρόσωπο της αδελφής του, ένευσε. «Εντάξει,» είπε, κατανοώντας τον φόβο της. Ετούτη η σκάλα ήταν επικίνδυνη να την κατεβαίνεις όταν ήσουν *αρτιμελής*, πόσο μάλλον όταν σου έλειπε ένα πόδι. «Θα του μιλήσω.» Πιάστηκε απ'τις χειρολαβές και κατέβηκε τα σκαλοπάτια, το ένα μετά το άλλο, με προσοχή, αλλά και γρήγορα, συγχρόνως. Την ήξερε, πια, καλά αυτή τη σκάλα, τόσες φορές που την είχε ανεβοκατεβεί.

Η Θήρνα έμεινε επάνω, περιμένοντας, με τις γροθιές της σφιγμένες.

Ο Χανμάρο κατέληξε στο μικρό, σκοτεινό δωμάτιο και μπήκε στο εργαστήριο του θείου του από το μοναδικό φωτεινό άνοιγμα. Η μαύρη γάτα του Σάμκρο έστρεψε τα πράσινά της μάτια επάνω του, κουλουριασμένη σ'ένα ράφι, ανάμεσα σε δυο στοίβες βιβλίων.

«Καλημέρα, ανιψιέ.» Ο Χανμάρο στράφηκε, για να δει τον θείο του να ξεπροβάλλει μέσα από τις σκιές, με μια κούπα τσάι στα χέρια. «Μόλις ετοίμασα το πρωινό μου. Επιθυμείς κι εσύ τσάι;»

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

«Ναι, θα το ήθελα,» αποκρίθηκε ο νεαρός Πτεράργυρος. «Πριν απ' αυτό, όμως, πρέπει να σου πω ότι η Θήρνα ζήτησε να σου μιλήσει.»

Ο Σάμκρο ύψωσε τα φρύδια του. «Η αδελφή σου; Ενδιαφέρον...» Ύψωσε την κούπα του στα χείλη και ήπια μια ρουφηξιά τσάι. «Ελπίζω να μη σκέφτεται να με βρίσει, που την κρυφάκουγα.»

«Δεν το νομίζω, θείε.»

«Ποιος ο λόγος που θέλει να με δει, τότε;»

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω· δε μου ανέφερε. Μου είπε, όμως, ότι είναι πολύ σημαντικό να σου μιλήσει· και, μάλιστα, μου το είπε μόλις ξυπνήσαμε, πριν από λίγη ώρα.» Ανασήκωσε τους ώμους του. «Υποθέτω πως πρόκειται για κάτι που της ήρθε στο μυαλό αργά το βράδυ, ενώ εγώ κοιμόμουν.» Ο Χανμάρο λοξοκοίταξε τον θείο του, υποψιασμένα. «Αλλά ίσως και να το ξέρεις ήδη ότι δε μου εξήγησε το λόγο που θέλει να σου μιλήσει...»

Ο Σάμκρο ρουθούνισε. «Έχω κι άλλες δουλειές να κάνω εδώ μέσα! Δεν κρυφακούω εσάς όλη μέρα.» Κούνησε το κεφάλι του και ήπια τσάι, προτού πλησιάσει το γραφείο του και καθίσει στην πολυθρόνα από πίσω. «Εντάξει, λοιπόν. Αν η αδελφή σου επιθυμεί να μου μιλήσει, μπορεί να κατεβεί.»

«Εκεί είναι το πρόβλημα, θείε: δεν μπορεί.»

Ο Σάμκρο τον κοίταξε παραξενεμένα, μισοκλείνοντας το ένα του μάτι.

«Όπως γνωρίζεις, έχει χάσει το ένα της πόδι. Η εξωτερική σκάλα δεν τη βολεύει. Θα πρέπει να της ανοίξω από πάνω, για νάρθει από την εσωτερική.»

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Σάμκρο, «άνοιξέ της από πάνω. Σκέτος μεπelas είστε, οι Πτεράργυροι, μου φαίνεται.»

Ο Χανμάρο μειδίασε, γιατί ήξερε πως το σχόλιο του θείου του ήταν, κατά βάθος, καλοπροαίρετο, παρότι ο Περιδέτος δεν χαμογελούσε κάνοντάς το. Πλησίασε ένα καρφί απ' όπου κρεμόταν το κλειδί της πόρτας του πάνω διαδρόμου, και το ξεκρέμασε. Ανέβηκε την εσωτερική σκάλα του σπιτιού, για να φτάσει στο ισόγειο, άναψε τη λάμπα που βρισκόταν εκεί (καθώς, με το παράθυρο κλειστό, το μέρος ήταν κατασκότεινο), και, χρησιμοποιώντας το κλειδί, άνοιξε

την πόρτα του στενού διαδρόμου, δεξιά κι αριστερά του οποίου ήταν τα μικρά δωμάτια που τους είχαν παραχωρήσει οι Περίδετοι. Στο αντικρινό πέρας του διαδρόμου, στεκόταν η αδελφή του: μια σκοτεινή φιγούρα, μέσα στο μαύρο της φόρεμα, με τα ξανθά της μαλλιά να γυαλίζουν, καθώς αντανακλούσαν το πρωινό φως. Τον είδε αμέσως, και ο Χανμάρο τής έκανε νόημα να πλησιάσει.

Η Θήρνα ήρθε κοντά του, περνώντας στη μεριά του θείου Σάμκρο, όπου το φως της λάμπας αποκάλυπτε ένα δωμάτιο γεμάτο με κάθε λογής αντικείμενα, τα πάντα πλημμυρισμένα στις σκιές. Η μυρωδιά της κλεισούρας απλωνόταν παντού.

Ο Χανμάρο έκλεισε και κλείδωσε. «Από δω,» είπε, και της έδειξε τη σκάλα.

Η Θήρνα άρχισε να την κατεβαίνει. Ο αδελφός της έσβησε τη λάμπα και την ακολούθησε.

Ο Σάμκρο Περίδετος τούς περίμενε στο υπόγειο, ακόμα καθισμένος πίσω απ'το γραφείο του, με την κούπα του από κοντά. Η μαύρη γάτα είχε γίνει άφαντη· πρέπει να είχε κρυφτεί πίσω από κάποιο έπιπλο ή μέσα στις πυκνές σκιές. Όταν δεν ήθελε να τη βρουν, είχε παρατηρήσει ο Χανμάρο, κανένας δεν μπορούσε να τη βρει, εκτός από τον θείο.

«Καλημέρα,» είπε η Θήρνα, νιώθοντας λιγάκι άβολα εδώ μέσα. *Πώς ζει αυτός ο άνθρωπος σε τούτο το μέρος;* αναρωτήθηκε.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο. «Έμαθα ότι επιθυμείς, για κάποιο λόγο, να μου μιλήσεις...»

Κατά πάσα πιθανότητα, θα το κρυφάκουσες κι αυτό, πολύ πριν έρθει να σ'το πει ο Χανμάρο! σκέφτηκε η Θήρνα, ενοχλημένη από τα κρυφακούσματα του θείου της. «Αφορά τον αλχημιστή που ονομάζεται Χαλκοπρόσωπος.»

Ο Σάμκρο ήπια μια γουλιά απ'το τσάι του, σιωπηλός.

«Χτες βράδυ, τον συλλάβαμε... σε περίπτωση που δεν το ξέρεις,» συνέχισε η Θήρνα, επίτηδες τονίζοντας την τελευταία της πρόταση. «Βρίσκεται στο κρατητήριο των φυλακίων της Χρυσής Γέφυρας.»

«Αισθάνομαι ήδη πιο ασφαλής,» είπε ο Σάμκρο, ανέκφραστα.

«Και του βγάλαμε τη χάλκινή του μάσκα. Το πρόσωπό του δεν έχει κάτι το ιδιαίτερο. Τουλάχιστον, όχι για εμένα ή τον Λανκόρο·

κανένας απ'τους δυο μας δεν τον γνωρίζει. Ωστόσο, για να φορά ένας άνθρωπος μάσκα, σημαίνει ότι από κάποιους προσπαθεί να κρυφτεί, σωστά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο, «αυτός είναι ένας αρκετά καλός λόγος για να φοράς μάσκα.»

«Από ποιους θα μπορούσε να θέλει να κρυφτεί;»

Ο Σάμκρο μόρφασε. «Θα έπρεπε να ξέρω;»

Η Θήρνα βημάτισε μέσα στο εργαστήριο, δίχως όμως να πάρει τα μάτια της από τον θείο της. «Ο Χαλκοπρόσωπος, από αυτά που είπε, μου έδωσε την εντύπωση ότι έχει προηγούμενα με τη Σερανβέλ· έτσι, πιστεύω πως βρισκόταν εδώ, όχι μόνο για κερδοσκοπικούς λόγους, αλλά και για λόγους εκδίκησης. Ίσως, μάλιστα, κάποτε να κατοικούσε στην Πόλη των Ανοιγμάτων—»

«Το πραγματικό του όνομα δε σας το είπε; Από εκεί θα μπορεί να καταλάβει κανείς αν είναι Σερανβέλιος.»

«Αρνήθηκε να μας το πει,» εξήγησε η Θήρνα. «Όπως επίσης αρνήθηκε να μας δώσει οποιαδήποτε πληροφορία για την οργάνωση στην οποία βρίσκεται. Είναι αποφασισμένος. Το ξέρει ότι έχει χάσει το παιχνίδι, ότι θα καταλήξει νεκρός ή δούλος, και είναι αποφασισμένος: σκοπεύει να μας πάρει μαζί του πέφτοντας. Πράγμα που σε βάζει ν'αναρωτιέσαι: θα το έκανε αυτό ένας άνθρωπος που δεν είναι ορκισμένος εχθρός μας;»

«Ίσως να έχεις δίκιο,» είπε ο Σάμκρο. «Αλλά, και πάλι, δεν καταλαβαίνω γιατί θέλησες να τα συζητήσεις όλα τούτα μ'εμένα. Πιστεύεις ότι μπορεί να τον γνωρίζω;»

«Ακριβώς. Ίσως να τον γνωρίζετε.» Δεν μπορούσε να του μιλά στον ενικό· δεν τον ήξερε τόσο καλά, και δεν της έβγαине. «Ο Χαλκοπρόσωπος είναι αλχημιστής, όπως κι εσείς. Αν βρισκόταν παλιότερα εδώ, στη Σερανβέλ, τότε πιθανώς να είχατε δει το πρόσωπό του. Είστε από τους παλιούς αλχημιστές της Συνοικίας των Δηλητηριών, κύριε Σάμκρο.»

«Δε θα το έλεγα. Υπάρχουν και παλιότεροι από εμένα,» αποκρίθηκε εκείνος, σκεπτικά. «Ωστόσο, ναι, ίσως και να τον αναγνώριζα, ποιος ξέρει;...»

«Θα έρθετε μαζί μου, στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας;» ρώτησε η Θήρνα, καθόλου βέβαιη ότι θα έπαιρνε θετική απάντηση. Εξάλλου, ο θεός Σάμκρο είχε τη φήμη ότι δεν έβγαινε ποτέ από το υπόγειό του, παρά μονάχα σε σπάνιες περιπτώσεις, ή όταν έπρεπε οπωσδήποτε να βγει.

Ετούτη ήταν, προφανώς, μία από τις σπάνιες περιπτώσεις.

Πήγαν, οι τρεις τους, στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας και εκεί συνάντησαν τον Διοικητή Λάρτο στο γραφείο του. Η Θήρνα τον καλημέρισε και ρώτησε αν ο κύριος Λανκόρο ήταν εδώ, ή αν κάποιος θα μπορούσε να τον ειδοποιήσει.

Ο Λάρτο –που έδειχνε, πλέον, να εμπιστεύεται την Πτεράργυρη, ύστερα από τη συνεργασία της με τον πράκτορα του Συμβουλίου– αποκρίθηκε: «Δεν είναι εδώ, αλλά θα στείλω να τον φωνάξουν.» Σηκώθηκε από τη θέση του πίσω από το γραφείο και βημάτισε μέσα στο δωμάτιο. «Συνέβη κάτι που θα έπρεπε να ξέρω, κυρία Πτεράργυρη;»

«Όχι,» είπε η Θήρνα, «τίποτα. Θα ήθελα μόνο να μας επιτρέψετε να επισκεφτούμε τον Χαλκοπρόσωπο στο κελί του. Έχω μαζί μου έναν άνθρωπο ο οποίος ίσως να τον αναγνωρίσει.»

Ο Λάρτο κοίταξε τους δύο άντρες που στέκονταν ο ένας δεξιά κι ο άλλος αριστερά της. «Υποθέτω πως η κυρία Πτεράργυρη εννοεί εσάς, κύριε,» είπε στον αριστερό.

«Υποθέτετε σωστά, κύριε Διοικητά,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο.

«Πώς ονομάζεστε;»

«Σάμκρο Περίδετος.»

Ο Λάρτο συνοφρυώθηκε και το μέτωπό του αυλακώθηκε. «Ο αλχημιστής;»

«Ναι,» απάντησε ο Σάμκρο, βαριεστημένα.

«Γνωρίζετε τον Χαλκοπρόσωπο από παλιά;»

«Η ανιψιά μου πιστεύει πως ίσως να τον έχω δει χωρίς τη μάσκα του.»

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

«Νομίζω,» εξήγησε η Θήρνα, «ότι ο Χαλκοπρόσωπος βρισκόταν και παλιότερα εδώ, στην πόλη, γιατί φαίνεται να έχει προηγούμενα με τους Σερανβέλους.»

«Ας πάμε, λοιπόν, να μάθουμε,» είπε ο Λάρτο, μοιάζοντας το ενδιαφέρον του να έχει αμέσως κεντρίσει.

Βγήκαν από το γραφείο και ο Διοικητής πρόσταξε μία φρουρά να πάει να ειδοποιήσει τον κύριο Λανκόρο αμέσως. Ύστερα, οδήγησε τους δύο Πτεράργυρους και τον Σάμκρο Περίδετο στα υπόγεια και στο κελί του Χαλκοπρόσωπου. Η Θήρνα κοίταξε μέσα από το καγκελωτό παραθυράκι της ξύλινης πόρτας, βλέποντας έναν άντρα διπλωμένο επάνω στο αχυρόστρωμα του μικρού δωματίου. Ήταν φανερά ξυλοκοπημένος.

«Ποιος το έκανε αυτό;» ρώτησε τον Λάρτο, έκπληκτη.

Ο Διοικητής κοίταξε, επίσης, μέσα από το παραθυράκι. «Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε. «Δε με ενημέρωσε κανένας. Όμως μπορώ να υποθέσω ποιος έδωσε τη διαταγή...»

«Ο Λανκόρο,» είπε η Θήρνα.

Ο Λάρτο ένευσε. «Έχει κάνει και παρόμοια, σε παλιότερες περιπτώσεις.» Από τον τόνο της φωνής του, δεν μπορούσε κανείς να καταλάβει αν ο ίδιος ενέκρινε ή επέκρινε αυτές τις μεθόδους. Στράφηκε στον δεσμοφύλακα και του έκανε νόημα να ξεκλειδώσει την πόρτα.

Εκείνος υπάκουσε, και η ξύλινη θύρα άνοιξε, μ' ένα δυνατό και διαπεραστικό τρίξιμο μεντεσέδων.

Ο Χαλκοπρόσωπος ανασάλεψε πάνω στο αχυρόστρωμα, και τα βλέφαρά του πετάρισαν. Έβηξε.

Ο Λάρτο πέρασε το κατώφλι. «Σήκω πάνω!» πρόσταξε, κοιτά.

Ο Χαλκοπρόσωπος πήρε μια βαθιά ανάσα και στράφηκε. Τώρα, όλοι μπορούσαν να δουν καθαρά το πρόσωπό του, στο φως της λάμπας που κρατούσε ο δεσμοφύλακας. Ήταν μελανιασμένο και ματωμένο· το αριστερό του μάτι δεν άνοιγε καλά. «Η φιλοξενία σας μ' έχει... σκλαβώσει,» έκρωξε.

«Τον αναγνωρίζετε;» ψιθύρισε η Θήρνα στ' αφτί του Σάμκρο.

Εκείνος δεν αποκρίθηκε. Πέρασε ανάμεσα από τη Θήρνα και τον Χανμάρο και μπήκε στο μικρό κελί, το οποίο θα μπορούσε, τώρα,

να χαρακτηριστεί *κοσμοπλημμυρισμένο*, με τρεις ανθρώπους στο εσωτερικό του.

Ο Χαλκοπρόσωπος ύψωσε το βλέμμα του· ατένισε την όψη του Σάμκρο. «Περίδετε...» είπε, μ'ένα κοφτό, βραχνό γέλιο. «Ήρθες να με περιγελάσεις;»

Εκείνος δε μίλησε. Γονάτισε, όμως, για να τον δει καλύτερα. «Το πρόσωπό σου είναι γνωστό...» παρατήρησε. «Αλλά δε θυμάμαι πού σ'έχω ξαναδεί.»

«Δε θυμάσαι, ε;» έκανε ο Χαλκοπρόσωπος. «Φυσικά και δε θα θυμόσουν. Ειδικά εσύ. Ελάχιστη σημασία θα είχες δώσει.»

Ο Σάμκρο συνοφρυώθηκε. «Ποιο είναι τ'όνομά σου, Χαλκοπρόσωπε; Το πραγματικό σου όνομα.»

«Αυτό,» αποκρίθηκε ο ξυλοκοπημένος άντρας, πιέζοντας τα σπασμένα του χείλη για να σχηματίσουν ένα στραβό χαμόγελο, «θα χρειαστεί να κοπιάσετε για να το μάθετε. Εγώ, πάντως, ποτέ δε θα σας πω. Ό,τι κι αν μου κάνετε.»

Ο Σάμκρο ορθώθηκε, συνεχίζοντας ν'ατενίζει επίμονα την όψη του Χαλκοπρόσωπου. Κι εκείνος δεν έστρεψε το πρόσωπό του αλλού· έμοιαζε να προκαλεί τον Περίδετο: να τον προκαλεί να θυμηθεί, αν μπορούσε.

Τελικά, ο θεός της Θήρνα και του Χανμάρο βγήκε απ'το κελί, περνώντας σιωπηλά ανάμεσά τους, φανερά προβληματισμένος από αυτό που είχε αντικρίσει, καθώς κι από τα λόγια του Χαλκοπρόσωπου.

Ο Λάρτο τον ακολούθησε και έκανε νόημα στον δεσμοφύλακα να κλειδώσει. «Λοιπόν;» ρώτησε τον Περίδετο. «Τον αναγνωρίσατε;»

Ο Σάμκρο κούνησε το κεφάλι. «Όχι, όχι... αν και, σίγουρα, τον ξέρω. Σίγουρα.»

Ο Λανκόρο δεν άργησε να έρθει στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας και να τους συναντήσει στο γραφείο του Λάρτο.

«Υποθέτω πως πρόκειται για κάτι σημαντικό,» είπε.

Ο Λάρτο, που στεκόταν δίπλα στο παράθυρο του δωματίου, στράφηκε να τον κοιτάξει, καθώς εκείνος είχε μόλις περάσει το κατώφλι. «Συνεχίζεις να κάνεις του κεφαλιού σου, Λανκόρο. Κι ορισμένες φορές, αυτό καταντά ενοχλητικό, ξέρεις.»

«Φοβάμαι πως δεν καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Έβαλες να τον ξυλοκοπήσουν!» είπε, αυστηρά, ο Λάρτο.

«Ως πράκτορας του Συμβουλίου, έχω κάθε δικαίωμα—»

«Ναι, το ξέρω ότι, ως πράκτορας του Συμβουλίου, έχεις κάθε δικαίωμα να κάνεις ό,τι θέλεις. Αυτό δε σημαίνει ότι *πρέπει* και να το κάνεις όλες τις φορές. Τα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας εξακολουθούν να βρίσκονται υπό τη *δική μου* διοίκηση!»

«Ως πράκτορας του Συμβουλίου, έχω το δικαίωμα να παρέμβω όπου και όπως κρίνω. Βρίσκομαι εντός των πλαισίων της δικαιοδοσίας μου, Λάρτο.»

«Το ξέρω κι αυτό. Όμως θα ήταν καλύτερα αν με είχες ρωτήσει πρώτα.»

«Με συγχωρείς, αλλά *αυτός* είναι ο λόγος που με κάλεσες εδώ;» ρώτησε, ενοχλημένα, ο Λανκόρο, και κοίταξε τη Θήρνα, τον Χανμάρο, και τον Σάμκρο, σαν να ζητούσε μια απάντηση και από εκείνους, ή σαν να απορούσε που ήταν παρόντες για ένα τέτοιο, ασήμαντο ζήτημα.

«Όχι,» είπε ο Λάρτο· «η κυρία Πτεράργυρη μού ζήτησε να σε καλέσω. Έχει φέρει μαζί της τον κύριο Σάμκρο Περίδετο, ο οποίος ισχυρίζεται πως θυμάται τον Χαλκοπρόσωπο από παλιά.»

Ο Λανκόρο εστίασε το βλέμμα του στον αλχημιστή. «Από πόσο παλιά;»

«Δε θυμάμαι ακριβώς,» απάντησε, ήρεμα, εκείνος. «Η όψη του, όμως, μου φέρνει κάτι στο μυαλό.»

«Και ίσως,» είπε ο Λάρτο, από την άλλη μεριά του Λανκόρο, «να του έφερνε περισσότερα στο μυαλό, αν δεν ήταν έτσι μελανιασμένη και ματωμένη.»

Ο πράκτορας του Συμβουλίου τον αγνόησε, και ρώτησε τον Σάμκρο: «Βρισκόταν, δηλαδή, κάποτε στη Σερανβέλ;»

«Έτσι πιστεύω,» είπε ο αλχημιστής.

«Κι έτσι πρέπει να είναι, Λανκόρο,» πρόσθεσε η Θήρνα, η οποία ήταν καθισμένη σε μια καρέκλα του δωματίου: το μόνο καθισμένο άτομο εδώ μέσα· όλοι οι υπόλοιποι στέκονταν. «Ο Χαλκοπρόσωπος μοιάζει αποφασισμένος, και μοιάζει να έχει προηγούμενα με την πόλη. Μάλλον, κάποτε τού είχε συμβεί κάτι πολύ άσχημο στη Σερανβέλ.»

«Τον ξαναρωτήσατε τ' όνομά του;»

Η Θήρνα ένευσε. «Και αρνήθηκε, πάλι, να μας το αποκαλύψει.»

Ο Λανκόρο καταράστηκε μέσ' απ' τα δόντια του και σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του.

«Νομίζω πως πρέπει να ερευνήσουμε,» του είπε η Θήρνα, «να μάθουμε ποιος πραγματικά είναι.»

«Σε τι θα μας ωφελήσει;»

«Μαθαίνοντας ποιος είναι, θα μάθουμε και τι θέλει από εμάς, τι θέλει από τη Σερανβέλ· κι αυτό ίσως μπορέσουμε να το χρησιμοποιήσουμε για να πάρουμε πληροφορίες σχετικά με την οργάνωση στην οποία είναι μέλος.»

«Κι από πού προτείνεις ν' αρχίσουμε την έρευνά μας; Δεν μπορούμε να φέρουμε τους πάντες εδώ, στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας, για να δουν το πρόσωπο του κρατούμενου.»

«Η έρευνα,» είπε η Θήρνα, «θα πρέπει ν' αρχίσει από τη Συνοικία των Δηλητηρίων, γιατί ο Χαλκοπρόσωπος, ως αλχημιστής, αναμφίβολα με αλχημιστές θα είχε συναναστραφεί. Γι' αυτό κιόλας κάτι θυμίζει στον θείο μου.» Κοίταξε τον Περίδετο.

Ο Σάμκρο ένευσε. «Ναι, σίγουρα κάποτε ήταν στην πόλη· και, σίγουρα, άλλοι αλχημιστές θα τον θυμούνται καλύτερα από εμένα. Αλχημιστές πιο... κοινωνικοί, αν το θέλετε.»

«Καλώς,» είπε ο Λανκόρο. «Ας ξεκινήσουμε.»

Κεφάλαιο Έβδομο

—Χανμάρο—

Πηγαίνετε να μιλήσετε στην αδελφή μου, τη Ζεθάλιν,» είπε ο Σάμκρο, καθώς έφταναν έξω απ' την οικία Περίδετων. «Εκείνη ίσως να μπορεί να σας βοηθήσει περισσότερο απ' ό,τι μπόρεσα εγώ.»

Η θεία Ζεθάλιν, σκέφτηκε η Θήρνα. Φυσικά. Πώς δεν πέρασε απ' το μυαλό μου εξαρχής; Ήταν παράξενο που είχε έρθει πρώτος στο νου της ο Σάμκρο, δεδομένου ότι δεν τον έβλεπε και πολύ συχνά, εκεί στο υπόγειό του όπου, συνεχώς, κρυβόταν. Από την άλλη, βέβαια, ίσως ακριβώς αυτό το μυστήριό του να ήταν που την είχε προσελκύσει· ίσως, υποσυνείδητα, να συμπεράινε ότι, αφού ήταν έτσι μυστηριώδης και παράξενος, μάλλον θα ήξερε κι ένα άτομο σαν τον Χαλκοπρόσωπο. Αλλά, πέραν τούτου, μπορεί να ήταν και κάτι άλλο: Η θεία Ζεθάλιν ήταν κάπως θυμωμένη με τη Θήρνα, καθώς και με τη Μάριλιν και τους υπόλοιπους Πτεράργυρους, γιατί ακόμα δεν της είχαν πει τι ακριβώς συνέβαινε —κι εκείνη *καταλάβαινε* ότι κάτι συνέβαινε: κάτι σημαντικό. Η Θήρνα το παρατηρούσε στα μάτια της, στην όψη της, στα σχόλιά της, και στον τρόπο που τους κοιτούσε· οπότε —υποσυνείδητα, τουλάχιστον— δεν θα ήθελε να πάει πρώτα να μιλήσει σε κάποια που ήταν θυμωμένη μαζί της.

Όπως και νάχε, όμως, τώρα χρειαζόνταν τη βοήθειά της...

«Θα της μιλήσω, θείε,» είπε στον Σάμκρο. Και πρόσθεσε, κοιτάζοντας τον Λανκόρο: «Και, μάλλον, θα πρέπει να την πάω κι αυτήν στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας, για να δει τον Χαλκοπρόσωπο.»

«Το φοβόμουν ότι θα το έλεγες αυτό,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αναρωτιέμαι πόσο κόσμο θα χρειαστεί, στο τέλος, να φέρουμε εκεί, προτού βγάλουμε άκρη.» Και προς τον Σάμκρο: «Κύριε Περίδετε, πού αλλού θα μας προτείνετε να στραφούμε, εκτός από την αδελφή σας;»

«Σε όλους τους παλιούς αλχημιστές της Συνοικίας των Δηλητηρίων. Αλλά μην περιμένετε πως εγώ θα έρθω μαζί σας σ' αυτή την αναζήτηση. Ο Χανμάρο, όμως, αν θέλει να έρθει, δε θα είχα κανένα πρόβλημα.»

«Θα πάω, θείε,» δήλωσε ο νεαρός Πτεράργυρος.

«Γνωρίζεις τους αλχημιστές εδώ πέρα;» τον ρώτησε ο Λανκόρο.

«Μερικούς απ' αυτούς... Όταν ο θεός θέλει να μεταφέρω κάτι σε κάποιον, με στέλνει. Αλλά τούτο δε συμβαίνει και πολύ συχνά...» Κοίταξε τον Σάμκρο. «Δε νομίζω ότι θα είμαι καλός οδηγός για τον κύριο Λανκόρο, μέσα στη Συνοικία των Δηλητηρίων,» του είπε. «Εσύ θα ήσουν, αναμφίβολα, καλύτερος.» Με τα λόγια του, έμοιαζε να ήθελε να προτείνει στον Σάμκρο Περίδετο να έρθει κι εκείνος, ωστόσο δεν το έλεγε ανοιχτά.

Ο αλχημιστής κούνησε το κεφάλι του, αρνητικά, καθώς ξεκλείδωνε την εξώπορτα της οικίας –την πόρτα που έβγαζε κατευθείαν στη «μεριά του θείου Σάμκρο». «Αυτή η αναζήτηση δεν είναι για μένα.»

«Μα, θείε,» επέμεινε ο Χανμάρο, «χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου!»

Ο Σάμκρο τού έριξε ένα αυστηρό βλέμμα. «Σας πρόσφερα όση βοήθεια μπορούσα να σας προσφέρω· κι αν θυμηθώ κάτι ακόμα, θα σας το πω. Αν θέλετε οδηγό, μπορείτε να βρείτε κάποιον άλλο. Τη Θαρνάλιν, για παράδειγμα,» πρότεινε, «την κόρη του Βάρνακ. Σίγουρα, γνωρίζει καλά τη Συνοικία των Δηλητηρίων. Από κοριτσάκι βοηθά τον πατέρα της με τις δουλειές του στη Σερανβέλ.» Άνοιξε την πόρτα του σπιτιού και μπήκε, κλείνοντας –και κλειδώνοντας– πίσω του.

Ναι, έχει δίκιο, σκέφτηκε ο Χανμάρο. Η Θαρνάλιν θα μπορεί να μας οδηγήσει μέσα στη συνοικία. «Η πρόταση του θείου είναι σωστή, κύριε Λανκόρο,» είπε, στρέφοντας το βλέμμα του στον πράκτορα του Συμβουλίου. *Ελπίζω μόνο ο πατέρας της να μη φέρει αντίρρηση.*

Ο Λανκόρο ένευσε. «Θα επισκεφτούμε, λοιπόν, τον κύριο Βάρνακ γι' ακόμα μία φορά.»

«Κι εν τω μεταξύ, εγώ θα πάω να μιλήσω στη θεία Ζεθάλιν,» είπε η Θήρνα. «Και μετά, θα την οδηγήσω στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας, για να δούμε αν μπορεί ν' αναγνωρίσει τον κρατούμενο.»

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Λανκόρο. «Πού θα συναντηθούμε;»
«Εδώ, νομίζω, θα ήταν καλά, στην οικία των Περίδετων.»

Ο Χανμάρο και ο Λανκόρο στράφηκαν κι άρχισαν ν'απομακρύνονται από το διώροφο σπίτι, στρίβοντας πίσω από μια γωνία των δρόμων της Συνοικίας των Δηλητηριών.

Η Θήρνα τούς κοίταζε ώσπου χάθηκαν απ'τα μάτια της. Έπειτα, άνοιξε την πόρτα της εξωτερικής σκάλας της οικίας, πέρασε το κατώφλι, κι ανέβηκε τα πέτρινα σκαλοπάτια, δυσκολευόμενη από το ψεύτικό της πόδι, το οποίο ήταν σίγουρη πως ποτέ δε θα μάθαινε ν'ανεβοκατεβαίνει σκάλες.

Φτάνοντας στον δεύτερο και τελευταίο όροφο του σπιτιού, πήγε εκεί όπου ήξερε πως η θεία Ζεθάλιν είχε το αλχημικό της εργαστήριο και δούλεψε τις πρωινές ώρες. Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη, αλλά, παρ'όλ'αυτά, η Πτεράργυρη χτύπησε.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε η φωνή της Ζεθάλιν από μέσα.

«Η Θήρνα.»

«Πέρασε.»

Παραμέρισε την πόρτα και μπήκε σ'ένα μακρόστενο δωμάτιο το οποίο έμοιαζε με το εργαστήριο του Σάμκρο, αλλά και, συγχρόνως, δεν έμοιαζε καθόλου μ'αυτό. Υπήρχαν κι εδώ τα αμέτρητα φιαλίδια, κουτάκια, βιβλία, συσκευές, κι ένα σωρό άλλα παράξενα αντικείμενα και μικρά, παγιδευμένα ζωντανά πλάσματα· επίσης, παντού απλωνόταν αυτή η έντονη οσμή που φώναζε *αλχημεία!* Ωστόσο, το μέρος δεν ήταν σκοτεινό, όπως το υπόγειο του Σάμκρο, ούτε ακατάστατο· ή, τουλάχιστον, όχι τόσο ακατάστατο. Ένα παράθυρο ήταν ανοιχτό, αφήνοντας φως και καθαρό αέρα να μπαίνουν.

Η Ζεθάλιν στεκόταν στη μέση του δωματίου, ντυμένη μ'ένα μακρύ, σκούρο-μπλε φόρεμα, τα μανίκια του οποίου ήταν σηκωμένα. Μπροστά της βρισκόταν ο μικρός αδελφός της Θήρνα, Βαρνάλο, βαστώντας ένα τυλιγμένο πακέτο στα χέρια του. Και η σκέψη δεν μπόρεσε παρά να περάσει, φευγαλέα, απ'το νου της Πτεράργυρης: *Μα τη Φλόγα, όλα μου τ'αδέλφια βοηθοί αλχημιστών έχουν καταλήξει;*

«Θήρνα...» είπε η Ζεθάλιν, βλεφαρίζοντας, σαν να μη μπορούσε να πιστέψει στα μάτια της.

«Θήρνα!» φώναξε ο Βαρνάλο, κι ένα πλατύ χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό του.

Η Θήρνα τού επέστρεψε το χαμόγελο, και είπε στη Ζεθάλιν: «Πρέπει να σου μιλήσω, θεία.»

«Θα έλεγα πως ήταν καιρός,» αποκρίθηκε εκείνη, κοφτά. Ύστερα, έστρεψε το βλέμμα της στον Βαρνάλο. «Θυμάσαι πού πρέπει να πας;»

«Ναι, θεία!»

«Ωραία. Πήγαινε· μην καθυστερείς άλλο.»

Ο μικρός αδελφός της Θήρνα βγήκε απ' το εργαστήριο, περνώντας από δίπλα της.

«Είναι πολύ έξυπνος,» είπε η Ζεθάλιν. «Τα μαθαίνει όλα στο άψεσβήσε.»

«Είναι έξυπνος, πράγματι,» συμφώνησε η Θήρνα, κλείνοντας την πόρτα του εργαστηρίου.

Η Ζεθάλιν κάθισε σε μια καρέκλα, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο. «Τι είναι, λοιπόν; Για τι πράγμα θέλεις να μου μιλήσεις;»

«Για έναν αλχημιστή που ονομάζεται Χαλκοπρόσωπος. Τον έχεις ακούσει;»

Τα μάτια της στένεψαν. «Ναι.»

«Βρίσκεται στο κρατητήριο των φυλακίων της Χρυσής Γέφυρας. Χωρίς τη μάσκα του. Και θα ήθελα να έρθεις μαζί μου, για να δούμε αν τον αναγνωρίζεις.»

«Θα έπρεπε;»

«Πιστεύουμε ότι πιθανώς να βρισκόταν και παλιότερα εδώ, στη Σερανβέλ, ανάμεσα στους υπόλοιπους αλχημιστές της.»

«Εντάξει,» είπε η Ζεθάλιν, «θα έρθω. Προτού έρθω, όμως, θα ήθελα να μάθω περισσότερα.»

«Ημουν βέβαιη πως θα το έλεγες αυτό, θεία,» αποκρίθηκε η Θήρνα, υπομειδιώντας· και, βρίσκοντας μια καρέκλα, κάθισε κι εκείνη.

Το σπίτι του Βάρνακ δεν ήταν μακριά, και, όταν έφτασαν, ο Χανμάρο χτύπησε την πόρτα και περίμενε.

Κανέννας δεν άνοιξε, και καμία απάντηση δεν ακούστηκε.

«Η Θαρνάλιν δε θα είναι μέσα,» είπε στον Λανκόρο, «κι ο πατέρας της θα βρίσκεται στο εργαστήριό του και δε θ' άκουσε· ή ίσως κι εκείνος να λείπει.»

«Υπέροχα...» αποκρίθηκε ο πράκτορας του Συμβουλίου, μορφάζοντας.

«Δε νομίζω να καθυστερήσει να επιστρέψει. Αν την περιμένουμε εδώ, θα εμφανιστεί, αργά ή γρήγορα.»

«Γρήγορα, ελπίζω.»

Ο Χανμάρο κι ο Λανκόρο κάθισαν σε μια πέτρινη πεζούλα εκεί κοντά, κοιτάζοντας τον λιγοστό κόσμο που περνούσε από τον δρόμο: Είδαν έναν μυώδη άντρα που τραβούσε μια μικρή καρότσα πίσω του, γεμάτη με λιωμένα σιδηρικά, τα οποία κάπνιζαν, αναδίδοντας μια αποκρουστική οσμή. Είδαν μια γρια, ντυμένη με μαύρο φόρεμα που σερνόταν πίσω της, η οποία παραμιλούσε και, καθώς πέρασε από δίπλα τους, τους έριξε ένα εχθρικό βλέμμα, σαν να την είχαν βρίσει. Είδαν ένα μικρό, σγουρομάλλικο αγόρι, που διέσχισε το δρόμο με γρήγορα βήματα και μ'έναν δερμάτινο σάκο στον ώμο. Είδαν δύο ταξιδιώτες, οι οποίοι κοιτούσαν γύρω τους σαν να έψαχναν κάποια συγκεκριμένη οδό ή κάποιο συγκεκριμένο σπίτι. Είδαν μια γυναίκα, νέα και όμορφη, ντυμένη με μαύρη φούστα, σανδάλια, και λευκή πουκαμίσια. Είδαν έναν μισθοφόρο, με πανοπλία από σίδηρο και δέρμα, ο οποίος είχε στην πλάτη του περασμένο ένα μεγάλο ξίφος και στη ζώνη του δύο πλατυλέπιδα ξιφίδια.

Και είδαν και τη Θαρνάλιν να έρχεται, επιτέλους, από ένα κάθετο σοκάκι, με τα χαμηλά τακούνια των μαύρων της παπουτσιών ν' αντηχούν στο λιθόστρωτο. Φορούσε ένα φαρδύ, λευκό φόρεμα, το οποίο αναδευόταν γύρω της, και τα μακριά, ξανθά της μαλλιά ήταν λυτά. Οι εύγραμμες καμπύλες του σώματός της διακρίνονταν, εκεί όπου τις αγκάλιαζε η ενδυμασία της, και ο Χανμάρο όφειλε να παραδεχτεί ότι η κόρη του Βάρνακ ήταν πολύ όμορφη φιγούρα. Όχι, βέβαια, πως δεν το είχε παρατηρήσει αυτό και παλιότερα.

Η Θαρνάλιν τούς πρόσεξε, καθώς ήταν καθισμένοι στην πέτρινη πεζούλα, και σταμάτησε. Εκείνοι ορθώθηκαν.

«Καλημέρα, Θαρνάλιν,» είπε ο Χανμάρο.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε εκείνη, λιγάκι συγκρατημένα, γιατί έβλεπε πως ο νεαρός Πτεράργυρος δεν ήταν μόνος· μαζί του ήταν ο πράκτορας του Συμβουλίου· κι αφού αυτός βρισκόταν εδώ, αναμφίβολα, θα ήθελε κάτι πάλι.

«Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου,» εξήγησε ο Χανμάρο, μπαίνοντας αμέσως στο θέμα –και νιώθοντας άσχημα που έμπαινε αμέσως στο θέμα. Αυτά τα πράγματα ήθελαν, κανονικά, μια κάποια προετοιμασία, σωστά; Ή, μήπως, το νόμιζε τούτο επειδή το ζήτημα αφορούσε τη Θαρνάλιν; Ήταν μπερδεμένος.

Ακούγοντάς τον να λέει *Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου*, η Θαρνάλιν σκέφτηκε, αυθόρμητα: *Το ήξερα. Το ήξερα ότι θα ήθελαν κάτι τέτοιο. Όχι, βέβαια, πως δεν ήθελε να προσφέρει τη βοήθειά της στον Χανμάρο. Του χρωστούσε, εξάλλου· και δεν ήταν μόνο αυτό. Ευχαρίστως θα του πρόσφερε τη βοήθειά της. Όμως εδώ ήταν μπλεγμένος κι ο πράκτορας του Συμβουλίου· κι αφού ήταν μπλεγμένος ο πράκ-* Συνειδητοποίησε ότι τους κοίταζε αναποφάσιστα, δίχως να μιλά, και είπε αμέσως: «Φυσικά. Αν μπορώ. Τι είναι;»

«Έχουμε τον Χαλκοπρόσωπο στο κρατητήριο των φυλακών της Χρυσής Γέφυρας,» της αποκρίθηκε ο Λανκόρο, εκνευρισμένος με τη συμπεριφορά και του νεαρού Πτεράργυρου και της κοπέλας, που έμοιαζαν να χρειάζονται μισή ώρα μέχρι να βρει ο καθένας τους τη λαλιά του. «Του βγάλαμε τη μάσκα κι έχουμε δει το πρόσωπό του, μα αυτό, από μόνο του, δε μας δίνει σχεδόν καμία πληροφορία για το άτομό του. Ωστόσο, έχουμε την υποψία πως παλιότερα ο Χαλκοπρόσωπος βρισκόταν εδώ, στη Σερανβέλ, και είναι πολύ πιθανό ορισμένοι αλχημιστές να τον γνωρίζουν από τότε.»

«Από εμένα, όμως, τι θέλετε;» απόρησε η Θαρνάλιν.

«Να μας οδηγήσεις μέσα στη Συνοικία των Δηλητηρίων. Αν δε λαθεύω, την ξέρεις αρκετά καλά, και ξέρεις ποιος αλχημιστής μένει πού.»

«Εμ... κοιτάζετε...» *Τι σχέση έχω εγώ μ'αυτές τις δουλειές; Γιατί δεν πάτε να βρείτε κάποιον άλλο; Ω Φλόγα!* Αλλά ετούτα πέρασαν από το νου της καθώς κοίταζε τον Λανκόρο· όταν έστρεψε, πάλι, το βλέμμα της στον Χανμάρο, οι σκέψεις της άλλαξαν. «Εντάξει,» είπε. «Αλλά πρέπει να ειδοποιήσω τον πατέρα μου, πρώτα.»

Ο πράκτορας του Συμβουλίου κατένευσε.

Η Θαρνάλιν μπήκε στο σπίτι της και βρήκε τον Βάρνακ στο εργαστήριό του, όπου και του εξήγησε πώς είχε το πράγμα. Εκείνος, παραδόξως και παρά τους φόβους της, δεν έφερε αντίρρηση· συμφώνησε να πάει η κόρη του μαζί με τον κύριο Λανκόρο και να τον βοηθήσει όπως μπορούσε: κι η Θαρνάλιν σκέφτηκε, αργότερα, ότι ο πατέρας της, μάλλον, ήθελε, ετούτη την περίοδο, να συμπλέει με τους ανθρώπους του Συμβουλίου, γιατί βρισκόταν σε δύσκολη θέση, καταγόμενος καθώς ήταν από τις Τρεις Πόλεις και έχοντας υπηρετήσει τον Χαλκοπρόσωπο (έστω κι αθέλητα). Προτού φύγει από το σπίτι, όμως, ο Βάρνακ τής είπε να προσέχει, με τρόπο που ήταν φανερό πως υπονοούσε ότι κανένας που εργαζόταν για τις Αρχές της Σερανβέλ δεν ήταν αξιόπιστος, και η κόρη του όφειλε να φυλάγεται από τις παγίδες τέτοιων ανθρώπων. «Θα προσέχω, πατέρα,» του αποκρίθηκε η Θαρνάλιν, και ύστερα άνοιξε την εξώπορτα, πέρασε το κατώφλι, και βγήκε, κλείνοντας πίσω της.

Ο Χανμάρο κι ο Λανκόρο την περίμεναν απέξω, κι εκείνη τούς ρώτησε: «Από πού θα θέλατε ν'αρχίσουμε;»

«Από τους παλιότερους αλχημιστές,» αποκρίθηκε ο πράκτορας του Συμβουλίου. «Ανάμεσα σ'αυτούς θα έχουμε περισσότερες πιθανότητες να βρούμε κάποιον που θυμάται τον Χαλκοπρόσωπο.»

Έτσι, η αναζήτησή τους στη Συνοικία των Δηλητηρίων ξεκίνησε, και η Θαρνάλιν τούς οδήγησε μέσα σε δρόμους και σε μέρη όπου ο Χανμάρο δεν είχε πάει ποτέ του. Τον καιρό που εργαζόταν για τον θείο του (ο οποίος δεν ήταν και πολύς: δύο μήνες, περίπου), ο Σάμκρο τον είχε στείλει σε μερικούς άλλους αλχημιστές, μα όχι σε πολλούς· ο Πτεράργυρος νόμιζε πως μπορούσε να θυμηθεί όλες του τις επισκέψεις, μία-μία· κι όταν μπορείς να το κάνεις αυτό, τότε σίγουρα δεν έχεις επισκεφτεί πολλούς. Η Θαρνάλιν, αναμφίβολα, είχε επισκεφτεί πολύ, πολύ περισσότερους, τόσα χρόνια που βοηθούσε τον πατέρα της στις δουλειές του. *Και παρ'όλ'αυτά εκείνος δεν της έχει διδάξει την τέχνη της αλχημείας*, σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Τι παράξενο. Τι παράξενος άνθρωπος, ο Βάρνακ...*

Η Θαρνάλιν τούς οδηγούσε μέσα στη Συνοικία των Δηλητηρίων, μα δεν έκανε τίποτε άλλο πέραν τούτου. Προτιμούσε να μη μπαίνει

μαζί τους στα σπίτια των αλχημιστών. «Δε χρειάζεται να υποθέσουν ότι ο πατέρας μου σας έστειλε σ' αυτούς,» είπε στον Λανκόρο, κι εκείνος δεν διαφώνησε. Εξάλλου, ήταν φανερό πως ήθελε ο ίδιος να μιλά με τους αλχημιστές και κανέναν άλλος. Δεν έμοιαζε να εμπιστεύεται και πολύ τη Θαρνάλιν ή τον Χανμάρο για να τον βοηθήσουν.

Οι συζητήσεις ξεκινούσαν με απλό τρόπο: ο Λανκόρο δήλωνε την ιδιότητά του ως πράκτορας του Συμβουλίου –δείχνοντας και το ανάλογο έγγραφο, ασφαλώς– και έλεγε πως ο αλχημιστής που ήταν γνωστός στην πόλη ως Χαλκοπρόσωπος βρισκόταν υπό κράτηση και του είχαν βγάλει τη μάσκα, φανερώνοντας έναν ξανθό, γαλανομάτη άντρα, ηλικίας πάνω από τριάντα χρονών: γύρω στα τριάνταπέντε, ίσως και μεγαλύτερο. «Μήπως τον γνωρίζετε; Έχουμε πληροφορίες ότι πιθανώς να βρισκόταν παλιότερα στη Σερανβέλ, ανάμεσα στους αλχημιστές της Συνοικίας των Δηλητηρίων.»

Και τότε οι περισσότεροι αλχημιστές ρωτούσαν το όνομά του. Ήταν Σερανβέλιο; Πώς τον έλεγαν στην πραγματικότητα; Παλιότερα, δεν υπήρχε κανένας Χαλκοπρόσωπος στη συνοικία: κανένας που να φορά μάσκα, κρύβοντας την όψη του. Ο Λανκόρο, ασφαλώς, δεν είχε απάντηση να δώσει σ' αυτό· δε γνώριζε το αληθινό όνομα του κρατούμενού του. Οπότε, οι αλχημιστές έλεγαν πως δεν μπορούσαν να κάνουν καμία υπόθεση. Ή, ορισμένοι το σκέφτονταν λίγο ακόμα και ρωτούσαν μήπως ο κύριος είχε υπόψη του *πότε* ο Χαλκοπρόσωπος είχε ξαναβρεθεί στη Σερανβέλ: πριν από πόσα χρόνια. Ο Λανκόρο, όμως, ούτε αυτό το γνώριζε, και, καθώς έβγαιναν από την οικία μιας αλχημίστριας, είπε στον Χανμάρο: «Έχουμε *ελάχιστες* πληροφορίες γι' αυτό το καθίκι! Ελάχιστες! Δεν μπορούμε να κάνουμε δουλειά έτσι, να κάψ' η Φλόγα και να καρβουνιάσει!»

Τελικά, όμως, δύο αλχημιστές τούς έδωσαν μια κάποια απάντηση. Και η απάντηση του καθενός δεν ήταν διαφορετική από του άλλου· ήταν η *ίδια* απάντηση: πράγμα το οποίο αύξανε τις πιθανότητες να ήταν και σωστή. Είπαν στον Λανκόρο ότι, πριν από καμια δεκαπενταριά χρόνια, μια πυρκαγιά είχε ξεσπάσει στη Συνοικία των Δηλητηρίων, προκαλώντας μεγάλες ζημιές. Η πυρκαγιά είχε ξεκινήσει

από το εργαστήριο ενός αλχημιστή που ονομαζόταν Φαρλάνο, εξαιτίας κάποιου πειράματος που προσπαθούσε να κάνει. Έγινε δίκη, και οι περισσότεροι αλχημιστές κατέθεσαν εναντίον του, καθώς αρκετοί είχαν χάσει τις περιουσίες τους, ενώ πάρα πολλών οι περιουσίες είχαν τεθεί σε κίνδυνο. Οι δικαστές τον καταδίκασαν σε δεκαπέντε χρόνια δουλείας, τα οποία, όμως, ποτέ δεν έκανε, γιατί εξαφανίστηκε μυστηριωδώς. Οι δύο φρουροί που τον μετέφεραν προς τη Συνοικία του Δούλου, μετά τη δίκη, βρέθηκαν νεκροί, κι ακόμα και σήμερα κανείς δεν ξέρει ποιος τους σκότωσε. Ορισμένοι, όμως, από τότε υποπεύονταν τον αδελφό του Φαρλάνο, τον Αρτάμο, ο οποίος ήταν επίσης αλχημιστής και, αργότερα, μπήκε στη Συντεχνία των Διαμορφωτών.

«Τον *βρήκαμε!*» είπε ο Λανκόρο, όταν άκουσε από τον έναν απ'τους δύο αλχημιστές αυτό το τελευταίο για τον Αρτάμο. «Τον *βρήκαμε!* Το πραγματικό όνομα του Χαλκοπρόσωπου είναι Φαρλάνο.»

Στέκονταν, οι τρεις τους, σε μια γωνία των δρόμων της Συνοικίας των Δηλητηρίων, ενώ λίγο παραπέρα ένα πορφυρόχρωμο σύννεφο αλχημικών καπνών έβγαινε από ένα μισάνοιχτο παράθυρο κι από μέσα ακουγόταν ένας διαπεραστικός ήχος. Οι ήλιοι είχαν, προ πολλού, περάσει από το κέντρο του ουρανού και είχαν ξεκινήσει την πορεία του βασιλέματος.

«Δεν μπορεί να υπήρχε άλλος με αδελφό ο οποίος ονομαζόταν Αρτάμο και ήταν, μάλιστα, στη Συντεχνία των Διαμορφωτών,» συνέχισε ο Λανκόρο.

Ο Χανμάρο ένευσε. «Και σε τι μπορεί να μας χρησιμέψει τούτη η πληροφορία;» ρώτησε.

«Θα δούμε,» είπε ο Λανκόρο.

Και βάδισαν προς την οικία Περίδετων.

Στο δρόμο, η Θαρνάλιν τούς εξήγησε ότι έπρεπε να επιστρέψει σπίτι της, γιατί ο πατέρας της ίσως ήδη ν' ανησυχούσε.

«Σ' ευχαριστούμε για τη βοήθειά σου,» της είπε ο Χανμάρο.

«Δεν έκανα τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Κι ό,τι γίνει με τον Χαλκοπρόσωπο,» πρόσθεσε, «θα ήθελα να το μάθω κι εγώ, αν δεν υπάρχει πρόβλημα... Και,» συνέχισε, «αν χρειαστείτε τη βοήθειά

μου ξανά, για οτιδήποτε, ειδοποιήστε με... Και» –το χέρι της άγγιξε τον πήχη του Χανμάρο, και η Θαρνάλιν, πλησιάζοντάς τον, του μίλησε ψιθυριστά, για να μην ακούσει ο Λανκόρο– «αν θες να περάσεις το βράδυ απ' το σπίτι, να τα πούμε, δε θα έχω πουθενά να πάω ή τίποτα να κάνω, κι οι βραδιές είναι ωραίες, τώρα το καλοκαίρι.» Και, λέγοντάς το αυτό, στράφηκε κι απομακρύνθηκε, γρήγορα, προτού ο Χανμάρο, σαστισμένος και ξαφνιασμένος καθώς ήταν, προλάβει να πει κάτι. Το φαρδύ, λευκό της φόρεμα κρύφτηκε πίσω απ' τη γωνία του δρόμου· αλλά, στο μυαλό του Πτεράργυρου, η ψηλή, όμορφη φιγούρα της εξακολουθούσε να υπάρχει έντονη.

Ο Λανκόρο καθάρισε το λαιμό του. «Να πηγαίνουμε;»

«Ναι, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, βλεφαρίζοντας, και τον ακολούθησε.

Η Θήρνα τούς περίμενε, καθισμένη στα σκαλοπάτια της εξωτερικής σκάλας της οικίας Περίδετων. Η πόρτα ήταν ανοιχτή, κι έτσι μπορούσαν να τη δουν κι αυτή να δει εκείνους.

«Νομίζω πως έμαθα κάτι σημαντικό από τη θεία,» τους είπε, χωρίς να σηκωθεί.

«Κι εμείς μάθαμε κάτι που πρέπει νάναι επίσης σημαντικό,» αποκρίθηκε ο Λανκόρο. «Αναρωτιέμαι, μάλιστα, αν μάθαμε το ίδιο.»

«Η θεία Ζεθάλιν, βλέποντας τον Χαλκοπρόσωπο, είπε ότι της θυμίζει έναν νεαρό αλχημιστή που ονομαζόταν Φαρλάνο και ο οποίος είχε καταδικαστεί επειδή–»

«–ξεκίνησε μια πυρκαγιά στη Συνοικία των Δηλητηρίων. Η ποινή του ήταν δεκαπέντε χρόνια καταναγκαστικής υπηρεσίας, όμως ποτέ δεν την έκανε, γιατί εξαφανίστηκε μυστηριωδώς και κανείς δεν τον ξαναείδε.»

«Ακριβώς,» ένευσε η Θήρνα. «Τελικά, φαίνεται πως, όντως, το ίδιο μάθαμε.»

«Η θεία σου σου είπε, επίσης, ότι αυτός ο Φαρλάνο είχε κι έναν αδελφό που ονομαζόταν Αρτάμο, ο οποίος, αργότερα, μπήκε στη Συντεχνία των Διαμορφωτών;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Θήρνα, «αυτό δε μου το ανέφερε. Μάλλον, δε θα το θυμόταν. Αλλά, αν ισχύει...»

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

«Αν ισχύει, οι υποψίες μας διαβεβαιώνονται,» είπε ο Λανκόρο. «Ο Χαλκοπρόσωπος είναι ο Φαρλάνο, που εξαφανίστηκε από τη Σερανβέλ πριν από περίπου δεκαπέντε χρόνια.»

«Πριν από δεκαπέντε χρόνια...» μουρμούρισε η Θήρνα, σκεπτικά. «Δηλαδή, επέστρεψε όταν θα έπρεπε, κανονικά, να είχε εκτελέσει την ποινή του. Νομίζεις ότι είναι τυχαίο;» ρώτησε, συνοφρυωμένη.

«Μπορεί,» απάντησε ο Λανκόρο. «Μπορεί και όχι. Τι σημασία έχει;»

Η Θήρνα ορθώθηκε. «Καμία, υποθέτω.» Και ρώτησε: «Έχετε φάει;»

«Όχι,» είπε ο Χανμάρο· «και, προσωπικά, λιμοκτονώ, αδελφή.»

Ο Λανκόρο ένευσε. «Παρομοίως.»

«Ελπίζω, λοιπόν, να μην αρνηθείς ένα πιάτο φαγητό στην οικία των Περίδετων,» του είπε η Θήρνα.

Ο Λανκόρο χαμογέλασε. «Σίγουρα όχι.»

«Ωραία. Ελάτε, γιατί ούτε κι εγώ έχω φάει. Σας περίμενα να επιστρέψετε.» Ξεκίνησε ν'ανεβαίνει τα πέτρινα σκαλοπάτια, νιώθοντας το ψεύτικό της πόδι ως εμπόδιο και κρατώντας σφιχτά τη χειρολαβή, για να βοηθιέται.

Κεφάλαιο Όγδοο —Θαρνάλιν—

Καθώς απομακρυνόταν από τον Χανμάρο, στρίβοντας σ'έναν απ'τους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων και κατευθυνόμενη προς το σπίτι της, το οποίο δεν βρισκόταν μακριά, η Θαρνάλιν αισθανόταν σαν ανόητη. Εκείνο που ήθελε να πει, εξαρχής, στον Πτεράργυρο ήταν αν μπορούσε να την επισκεφτεί το βράδυ· όμως είχε, σχεδόν ασυναίσθητα, προτιμήσει πρώτα να πει μια χαζομάρα, ότι ήθελε να μάθει τι θα γινόταν με τον Χαλκοπρόσωπο, κι έπειτα μια άλλη χαζομάρα, ότι, αν ξαναχρειάζονταν τη βοήθειά της, δεν είχαν παρά να τη ζητήσουν. Κι όταν, τελικά, του είχε πει εκείνο που *πραγματικά* ήθελε να του πει, δεν είχε καθίσει καθόλου ν'ακούσει την απάντησή του, ή έστω να δει την αντίδρασή του· είχε γυρίσει και είχε φύγει, σαν κυνηγημένη.

Ήταν δειλή, και ποτέ δε θ'άλλαζε! σκεφτόταν, θυμωμένη με τον εαυτό της, καθώς έφτανε μπροστά στην εξώπορτα του σπιτιού της και την άνοιγε, μπαίνοντας και κλείνοντας πίσω της, με πάταγο, χωρίς να περάσει καν απ'το νου της ότι ο πατέρας της ίσως να κοιμόταν αυτή την ώρα. Έβγαλε τα παπούτσια της και τα πέταξε, απότομα, σε μια γωνία, προτού πλησιάσει την πόρτα του δωματίου της, πιάσει το πόμολο, και—

«Μάλλον, κάτι δεν πήγε καλά.»

Η Θαρνάλιν αναπήδησε, ακούγοντας τη φωνή του Βάρνακ. Στράφηκε και τον είδε καθισμένο σε μια πολυθρόνα, καπνίζοντας την πίπα του. Πήρε μια βαθιά ανάσα, και είπε: «Όχι. Όλα πήγαν μια χαρά. Είμαι, απλά, κουρασμένη.»

Ο πατέρας της δε φάνηκε να την πιστεύει, αλλά δεν σχολίασε τα λόγια της. «Κι εγώ είμαι *πεινασμένος*,» είπε. «Δεν έχεις φτιάξει τίποτα για φαγητό σήμερα.»

Πεινασμένος! Άλλες φορές, η Θαρνάλιν έφτιαχνε το μεσημεριανό κι εκείνος ούτε που το άγγιζε· και τώρα, ήταν *πεινασμένος!* «Δε

μπορούσα να μαγειρέψω ενώ τριγύριζα στους δρόμους, μαζί μ' αυτόν τον πράκτορα του Συμβουλίου!» *Και τον Χανμάρο*· αλλά προτίμησε –για κάποιο λόγο που δεν είχε ξεκαθαρισμένο μέσα της– να το παραλείψει αυτό.

«Κάθισε,» της είπε ο Βάρνακ, με ήπιο τόνο, σαν να είχε μετανιώσει που την επέπληξε. «Ηρέμησε λίγο.»

Η Θαρνάλιν αναστέναξε. Ναι, όντως, της χρειαζόταν να ηρεμήσει λίγο. Μισοξάπλωσε στον καναπέ, αγκαλιάζοντας ένα μαξιλάρι.

«Τι έγινε, λοιπόν;» ρώτησε ο Βάρνακ, φυσώντας καπνό. «Μάθατε τίποτα;»

«Μάθαμε...» μουρμούρισε εκείνη.

Ύψωσε τα φρύδια του. «Δεν είναι κάτι που θα ήθελες να μοιραστείς μαζί μου;»

Η Θαρνάλιν αναστέναξε, πάλι, και πήρε καθιστή θέση πάνω στον καναπέ, έχοντας το ένα της πόδι διπλωμένο από κάτω της. Αισθανόταν την ένταση να έχει αρχίσει να φεύγει από μέσα της. «Θα σου πω, πατέρα. Αλλά νομίζω πως κι εγώ πεινάω, ύστερα απ'όλο αυτό το γύρω-γύρω στους δρόμους. Θα φτιάξω κάτι να φάμε και θα σου τα διηγηθώ τρώγοντας.»

Ο Βάρνακ χαμογέλασε. «Ανέκαθεν το έλεγα ότι είσαι λογική κοπέλα. Όταν το θέλεις, τουλάχιστον.»

Η Θαρνάλιν σηκώθηκε απ'τον καναπέ. «Μη με πειράζεις, πατέρα,» είπε, χωρίς να χαμογελά, αλλά και χωρίς, επίσης, ο τόνος της φωνής της να είναι απότομος ή εχθρικός· «δεν έχω διάθεση για τέτοια, τώρα.» Βάδισε προς την κουζίνα.

«Θαρνάλιν;» είπε ο Βάρνακ πίσω της.

Εκείνη σταμάτησε, πάλι, καθώς είχε το πόμολο της πόρτας στο χέρι της. «Τι;» Τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της.

«Δε συνέβη κάτι άσχημο σήμερα, έτσι δεν είναι;» Την κοιτούσε συνοφρυωμένος, σαν, με τη ματιά του, να προσπαθούσε να διεισδύσει στο μυαλό της.

«Όχι, πατέρα, τίποτα άσχημο.»

«Το λέω γιατί βλέπω πως η διάθεσή σου είναι λίγο... *περίεργη*, θα μπορούσα να τη χαρακτηρίσω.»

«Η ιδέα σου είναι,» είπε η Θαρνάλιν, και μπήκε στην κουζίνα, κλείνοντας πίσω της, για ν' αποφύγει άλλες τυχόν ερωτήσεις.

Ετοίμασε ένα γεύμα με ψητό ψωμί, λαχανικά, και ψητό κρέας, και το σερβίρισε στο επάνω πάτωμα του σπιτιού, όπου εκείνη κι ο πατέρας της κάθισαν αντικριστά, για να φάνε. Και, καθώς έτρωγαν, η Θαρνάλιν τού μίλησε για τις ανακαλύψεις του κυρίου Λανκόρο στη Συνοικία των Δηλητηρίων.

«Εσύ, πατέρα, τη θυμάσαι αυτή την πυρκαγιά;» ρώτησε.

Ο Βάρνακ ένευσε. «Τη θυμάμαι. Ήταν ό,τι που είχαμε έρθει στη Σερανβέλ. Ήσουν πολύ μικρή.»

Ό,τι που είχαμε έρθει, σκέφτηκε η Θαρνάλιν, φεύγοντας από τις Τρεις Πόλεις κι από τη Βένμιρχ, για κάποιο λόγο που ακόμα δε μου έχεις εξηγήσει...

«Δεν έμαθα και πολλά γι' αυτήν,» είπε ο Βάρνακ, «γιατί δεν ενδιαφέρθηκα. Προσπαθούσα περισσότερο να... εγκλιματιστώ, εκείνο τον καιρό. Να βρω ένα σπίτι, να πιάσω πελατεία... και οι Σερανβέλιοι, φυσικά, μ' έβλεπαν με μισό μάτι.» Ήπια μια μικρή γουλιά κρασί. «Η πυρκαγιά, για να είμαι ειλικρινής, με βοήθησε. Το σπίτι μας το πήρα σε τιμή ευκαιρίας, γιατί ήταν καμένο στο μεγαλύτερό του μέρος. Τα χάλια του είχε, στην αρχή. Σιγά-σιγά, όμως, το έφτιαξα.» Υπήρχε νοσταλγία στη φωνή του, διέκρινε η Θαρνάλιν.

Ναι, πατέρα, σκέφτηκε, αλλά γιατί φύγαμε απ' τη Βένμιρχ; Γιατί; Και γιατί δε μου λες ποτέ για τη μητέρα; Λοξοκοίταζε το γυναικείο πορτρέτο που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο.

Ο Βάρνακ δεν ακολούθησε το βλέμμα της, αν κι εκείνη ήταν σίγουρη πως ο πατέρας της πρόσεξε πού κοιτούσε.

«Με παραξενεύει, ωστόσο, που ο Χαλκοπρόσωπος γνώριζε για τη Συντεχνία,» της είπε. «Τη Συντεχνία των Αλχημιστών, στις Τρεις Πόλεις. Αν δεν είσαι από εκεί, είναι πολύ δύσκολο – σχεδόν αδύνατο – να μπεις στη Συντεχνία.» Ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, σκεπτικός.

«Μπορεί να σου είπε ψέματα,» υπέθεσε η Θαρνάλιν, σπάζοντας τη σιωπή της και διώχνοντας απ' το νου της τις σκέψεις σχετικά με το τι είχε γίνει κι ο πατέρας της είχε αναγκαστεί να φύγει από την πατρίδα του.

Ο Βάρνακ κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω. Σίγουρα, πρέπει να έχει κάποια σύνδεση με τη Συντεχνία και τις Τρεις Πόλεις. Μάλλον, πήγε εκεί φεύγοντας από τη Σερανβέλ... έκανε ακριβώς ό,τι έκανα κι εγώ,» μουρμούρισε: «εγκατέλειψε για πάντα ένα μέρος, για να πάει να δουλέψει ως αλχημιστής σ'ένα άλλο...» Η φωνή του δυνάμωσε: «Αλλά, όπως σου είπα, Θαρνάλιν, είναι δύσκολο να μπεις στη Συντεχνία των Αλχημιστών στις Τρεις Πόλεις. Δεν είναι όπως εδώ. Εδώ μπορεί ο οποιοσδήποτε να γίνει αλχημιστής· κι ανάλογα με τη δουλειά του και τη φήμη του, θα προχωρήσει ή θα μείνει άφραγκος. Στις Τρεις Πόλεις, απαγορεύεται να εργάζεσαι ως αλχημιστής αν δεν ανήκεις στη Συντεχνία. Υπάρχουν, βέβαια, και μερικοί παράνομοι, αλλά άμα τους πιάσουν...»

Η Θαρνάλιν βρήκε το θάρρος να ρωτήσει: «Γιατί έφυγες από τη Συντεχνία, πατέρα; Γιατί ήρθες εδώ, φέρνοντας κι εμένα μαζί;»

Η όψη του Βάρνακ σκοτεινίασε. «Δεν είναι τώρα η ώρα γι'αυτή την ιστορία,» αποκρίθηκε, μαλακά. «Ας ξεκουραστούμε λίγο, μετά το φαγητό. Μπορεί νάρθει κανένας πελάτης το απόγευμα.» Σηκώθηκε απ'το τραπέζι, και η Θαρνάλιν δεν τον σταμάτησε, βλέποντάς τον να φεύγει απ'το δωμάτιο.

Αναστέναξε, νιώθοντας... νιώθοντας... Τι ήταν αυτό που ένιωθε; Ένιωθε χαμένη; Όχι, δεν ένιωθε χαμένη. Ένιωθε κάτι σαν απόγνωση. Απόγνωση που όλοι έμοιαζαν να την παραμερίζουν, να τη θεωρούν ασήμαντη, να την αναγκάζουν να ζει σ'ένος είδους περιθώριο. Απόγνωση που δεν έκανε η ίδια κάτι για να βγει από αυτό το περιθώριο. Όπως δεν είχε, τώρα, σταματήσει τον πατέρα της, για να τον ρωτήσει περισσότερα· δεν τον είχε σταματήσει για να επιμείνει να της πει περισσότερα. Και όπως δεν είχε περιμένει για να δει την αντίδραση, ή ν'ακούσει την απόκριση, του Χανμάρo στην πρόσκλησή της.

Σηκώθηκε από την καρέκλα της και κατέβηκε στο δωμάτιό της. Το παράθυρο ήταν ανοιχτό και ένα ελαφρό αεράκι έμπαινε, κάνοντας τις κουρτίνες να αναδεύονται και δροσίζοντας το χώρο, διώχνοντας τη δυνατή καλοκαιρινή ζέστη. Η Θαρνάλιν αισθανόταν εξουθενωμένη, κουρασμένη με τον εαυτό της. Απογοητευμένη. Έβγαλε το

φόρεμά της και ξάπλωσε, μπρούμυτα, στο κρεβάτι, κλείνοντας τα μάτια της και περιμένοντας να κοιμηθεί, και να ξεχάσει.

Δεν ξέχασε, όμως.

Ούτε κοιμήθηκε.

Γιατί, σε λίγο, κάτι μέσα της άρχισε να την κεντρίζει: το γεγονός ότι το βράδυ δεν αργούσε να έρθει· και, μαζί με το βράδυ, μπορεί να ερχόταν κι ο Χανμάρο. Βέβαια, μπορεί και να *μην* ερχόταν· μπορεί να είχε αποφασίσει να πει όχι στην πρόσκλησή της (πράγμα το οποίο εκείνη ήταν αδύνατον να ξέρει, αφού δεν είχε καθίσει να λάβει απάντηση). Όμως, αν ερχόταν, δε θα ήταν ωραίο να τη βρει έτσι, ιδρωμένη, αχτένιστη, και απεριποίητη.

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι κι άρχισε να ετοιμάζεται. Πλύθηκε με νερό και σαπούνι· χτενίστηκε με μια μεγάλη, κοκάλινη χτένα· φόρεσε ένα πράσινο φόρεμα με κοντά, εφαρμοστά μανίκια, στρογγυλό ντεκολτέ, και σχίσιμο στο αριστερό πόδι· έβαψε το πρόσωπό της με βαφές που έφτιαχνε ο πατέρας της· και έριξε επάνω της ένα διακριτικό άρωμα που, επίσης, έφτιαχνε εκείνος.

Είχε μόλις τελειώσει, όταν τον άκουσε να βαδίζει πάλι μέσα στο σπίτι, ξύπνιος... και στο μυαλό της επέστρεψαν όλα όσα σκεφτόταν καθώς οι δυο τους γευμάτιζαν και συζητούσαν. Ήθελε να μάθει γιατί είχαν φύγει από τις Τρεις Πόλεις, και ήθελε να μάθει και για τη μητέρα της. Ήθελε, επιτέλους, ο πατέρας της να της αποκαλύψει εκείνο που της έκρυβε τόσα χρόνια. Ήταν, εξάλλου, δικαίωμά της! *Δεν είμαι, πια, μικρό κοριτσάκι· πρέπει να ξέρω το παρελθόν μου, μα τη Φλόγα!*

Και τώρα, έχοντας πλυθεί, ντυθεί, και περιποιηθεί τον εαυτό της, αισθανόταν, για κάποιο λόγο, έτοιμη να πλησιάσει τον Βάρνακ και να *επιμείνει*: να επιμείνει, μέχρι που εκείνος να της πει τα πάντα. Τα πάντα.

Σηκώθηκε από τη θέση της μπροστά απ'τον καθρέφτη και πήρε μια βαθιά ανάσα. *Πρέπει να το κάνω τώρα*, σκέφτηκε. *Τώρα*. Γιατί δεν ήταν σίγουρη αν θα ξαναερχόταν μια τέτοια στιγμή διαύγειας και αυτοπεποίθησης.

Βγήκε απ'το δωμάτιό της και συνάντησε τον πατέρα της στο αλχημικό του εργαστήρι. Εκείνος είχε μόλις μπει και κοίταζε

κάποια φιαλίδια μέσα σ'ένα από τα ντουλάπια. Ακούγοντας τα βήματά της, στράφηκε και την ατένισε παραξενεμένος. «Πηγαίνεις κάπου;» ρώτησε, βλέποντας την αμφίεσή της.

«Αργότερα,» αποκρίθηκε η Θαρνάλιν, «ίσως να βγω καμια βόλτα.» Να πάρει! ήθελε να ξεκινήσει εκείνη ετούτη την κουβέντα. Αλλά δε θα τον άφηνε να την αποπροσανατολίσει, εσκεμμένα ή μη. «Πατέρα, πρέπει να συζητήσουμε κάτι,» είπε, με το πιο σοβαρό ύφος που μπορούσε να πάρει.

«Τι πράγμα;»

«Σχετικά με τη φυγή σου από τις Τρεις Πόλεις. Και σχετικά με τη μητέρα μου.»

Ο Βάρνακ έσμιξε τα χείλη του. Κούνησε το κεφάλι. «Θαρνάλιν...»

«Πατέρα, *πρέπει!* Θέλω να μάθω. *Πρέπει* να μάθω.» Θα επέμενε· θα επέμενε όσο χρειαζόταν. Τώρα, ήταν η κατάλληλη στιγμή. Το ήξερε πως ήταν η κατάλληλη στιγμή.

Σήμερα, θα της έλεγε.

«Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή, τώρα,» αποκρίθηκε ο Βάρνακ, σαν να είχε διαβάσει το μυαλό της.

«Πατέρα, έτσι όπως αποφεύγεις το θέμα, *ποτέ* δε θα είναι η κατάλληλη στιγμή!» αντιγύρισε η Θαρνάλιν. «Πάντα θα μου λες τα ίδια. Αλλά εγώ θέλω να μάθω. Δε μπορώ να μην ξέρω τι έχει συμβεί. Πόσο χρονών νομίζεις ότι είμαι;» *Ηρέμησε, Θαρνάλιν*, είπε στον εαυτό της. *Ηρέμησε. Μην το παρατραβάς.*

Ο Βάρνακ την ατένισε, τώρα, αγαλματωμένος στη θέση του. Δε μίλησε αμέσως, αλλά, όταν μίλησε, μετά από μερικές στιγμές απόλυτης ησυχίας μέσα στο αλχημικό εργαστήριο, είπε εκείνο που η κόρη του επιθυμούσε από καιρό ν'ακούσει: «Εντάξει, Θαρνάλιν. Έχεις ένα δίκιο. Είναι λογικό να θες να ξέρεις το παρελθόν σου...» Βάδισε ως το γραφείο του και κάθισε. «Απλώς εγώ, μέχρι τώρα, δεν ήθελα να θυμάμαι... Κι όταν το συζητήσω μαζί σου— όταν το συζητήσω μαζί σου, θα θυμηθώ· κι αυτό με πονάει. Το καταλαβαίνεις;» Στράφηκε να την κοιτάξει, κι εκείνη διέκρινε μια βαθιά λύπη στα μάτια του.

Κατένευσε. «Ναι, πατέρα, καταλαβαίνω.» *Ωστόσο, θέλω να μάθω. Θέλω να μάθω.*

«Έλα κοντά μου,» της ζήτησε ο Βάρνακ. «Έλα, και θα σου πω.»

Η Θαρνάλιν πλησίασε, σκύβοντας για να πάρει ένα ξύλινο σκαμνί και να καθίσει πλάι στο γραφείο του πατέρα της.

Οπότε, ο Βάρνακ άρχισε να της λέει. Κι έχοντας αρχίσει, δεν μπορούσε να σταματήσει. Τα είπε όλα. Όλη του την ιστορία στη Βένμιρχ. Και η Θαρνάλιν διαπίστωσε πως, όπως είχε υποθέσει, η φυγή του από τις Τρεις Πόλεις σχετιζόταν με τη μητέρα της.

Όταν τελείωσε, ο Βάρνακ ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα και το σαγόνι του στο δεξί του χέρι, κοιτάζοντας την επιφάνεια του γραφείου του, σιωπηλός.

Η Θαρνάλιν σηκώθηκε, αργά, απ'το σκαμνί της. «Με συγχωρείς, πατέρα,» ψιθύρισε, φοβούμενη να μιλήσει πιο δυνατά, σαν η φωνή της να ήταν κάποιο όπλο που μπορούσε να τον πληγώσει. Από τη μια, αισθανόταν άσχημα που τον είχε αναγκάσει να ξαναζηήσει, ουσιαστικά, όλα εκείνα τα δυσάρεστα γεγονότα· αλλά, από την άλλη, δεν μπορούσε παρά να αισθάνεται και μια έντονη ικανοποίηση, που, επιτέλους, είχε μάθει· είχε μάθει το παρελθόν της· είχε μάθει γιατί εκείνη κι ο πατέρας της βρίσκονταν εδώ, στη Σερανβέλ, την Πόλη των Ανοιγμάτων, και όχι στη Βένμιρχ και τις Τρεις Πόλεις. Και είχε μάθει, επίσης, ποια ήταν η μητέρα της.

Ο Βάρνακ είπε, δίχως να στραφεί για να την κοιτάξει: «Όχι, δε χρειάζεται να ζητάς συγνώμη. Ήταν δικαίωμά σου να ξέρεις. Κι αργά ή γρήγορα, θα σ'τα έλεγα όλα. Το καθυστέρουσα, όμως, για... για τελείως προσωπικούς μου λόγους.»

Η Θαρνάλιν έσφιξε τον ώμο του. «Καταλαβαίνω.»

Ο Βάρνακ βαριαναστέναξε, καθώς ορθωνόταν, και προσπάθησε να χαμογελάσει. «Μπορούμε, λοιπόν, να επιστρέψουμε τώρα στην κανονική μας ζωή, έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά, πατέρα,» είπε η Θαρνάλιν, και τον αγκάλιασε. «Φυσικά.»

Ο Βάρνακ χάιδεψε την πλάτη της και φίλησε το μάγουλό της. «Σ'αγαπώ, Θαρνάλιν μου.»

«Κι εγώ, μπαμπά.»

Την άφησε από την αγκαλιά του και είπε, μεταξύ αστείου και σοβαρού: «Ελπίζω να μην έχεις ξεχάσει, με όλη τούτη τη βαριά

κουβέντα, τη δουλειά που έχεις απόψε...» Είχε πάρει ένα επιτηδευμένα αυστηρό ύφος.

Η Θαρνάλιν συνοφρυώθηκε, πραγματικά απορημένη. «Ποια δουλειά;»

Το ύφος του Βάρνακ έχασε μέρος της επιτήδευσής του. «Δεν είχαμε πει ότι σήμερα θα πήγαινες στον Ράβνικ, το βράδυ, για να παραλάβεις το φτερόχορτο που του έχω παραγγείλει.»

Τα μάτια της γούρλωσαν. Ναι, όντως! Της το είχε πει. Κι εκείνη το είχε ξεχάσει *τελείως*... και είχε ζητήσει από τον Χανμάρο να έρθει! *Ω Φλόγα! Τα θαλάσσωσα! Χλόμιασε.*

«Τι είναι;» απόρησε ο Βάρνακ.

«Τίποτα,» είπε, αμέσως, η Θαρνάλιν. «Τίποτα. Θα πάω, πατέρα. Απλά, μου είχε φύγει απ'το μυαλό.» Τι να του έλεγε, εξάλλου; ότι δε θα πήγαινε; Μετά από την –ψυχοφθόρο για εκείνον– ιστορία που τον είχε βάλει να της διηγηθεί, να του έλεγε ότι δε θα πήγαινε; Δεν μπορούσε να το κάνει αυτό. Κι επιπλέον, ο Χανμάρο, κατά πάσα πιθανότητα, δε θα ερχόταν. Είχε ήδη βραδιάσει· η Θαρνάλιν το έβλεπε από το ανοιχτό παράθυρο του εργαστηρίου. Οι ήλιοι είχαν βασιλέψει, κι ο Πτεράργυρος δεν είχε χτυπήσει την πόρτα της. Και, μάλλον, ούτε σκόπευε να τη χτυπήσει. Έτσι όπως του τα είχε πει και είχε φύγει σαν κυνηγημένη, θα την είχε περάσει για... για– Τέλος πάντων, δεν είχε σημασία για τι ακριβώς θα την είχε περάσει, πάντως δε θα ήταν και τίποτα το κολακευτικό, υπέθετε η Θαρνάλιν.

Φίλησε τον πατέρα της στο μάγουλο και βγήκε από το εργαστήριό του, πηγαίνοντας στο δωμάτιό της. Ο Ράβνικ βρισκόταν στις Αποβάθρες Σανράφ, κι αν ήταν η Θαρνάλιν να πάει εκεί, δεν ήθελε να το κάνει φορώντας τα δερμάτινα σανδάλια που είχε φορέσει για να συναντήσει τον Χανμάρο. Υπήρχαν νερά και ακαθαρσίες στο πλακόστρωτο των αποβάθρων· καλύτερα να έβαζε τις κοντές της μπότες.

Όταν τις φόρεσε, πήρε χρήματα από το μπαούλο και βγήκε από το σπίτι...

...και στην πέτρινη πεζούλα, αντίκρυ, είδε τον Χανμάρο καθισμένο!

Ξαφνιασθηκε. Δεν περίμενε, πια, να τον αντικρίσει.

Εκείνος σηκώθηκε και την πλησίασε, με μια σκεπτική όψη στο πρόσωπό του.

«Πόση ώρα ήσουν εκεί;» τον ρώτησε η Θαρνάλιν.

«Εμ... κάμποση,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, μ'ένα κοφτό χαμόγελο. «Δεν ήξερα αν έπρεπε να χτυπήσω· ίσως να ενοχλούσα. Σκέφτηκα, καλύτερα να περιμένω μέχρι να βγεις.»

Η Θαρνάλιν χαμογέλασε, αυθόρμητα. Είχε έρθει, τελικά! Δεν είχε αγνοήσει την πρόσκλησή της! Την είχε πάρει *σοβαρά*!

Μετά, όμως, θυμήθηκε ότι έπρεπε να πάει στον Ράβνικ, κι αισθάνθηκε σαν ένα βάρος να κατέβηκε στην κοιλιά της. *Γαμώτο!* σκέφτηκε. *Τα θαλάσσωσες, η Φλόγα να σε κάψει!*

Κεφάλαιο Ένατο

—Χανμάρο—

Σκέφτηκε ότι θα ήταν καλύτερα να του πει την αλήθεια. Εξάλλου, τι άλλο να του έλεγε; Πως είχε καταλάβει λάθος; Πως δεν έπρεπε να είχε έρθει απόψε; Τότε ήταν που θα τα θαλάσσωνε *σίγουρα*.

«Αν ήρθα σε ακατάλληλη ώρα...» άρχισε ο Χανμάρο, παρατηρώντας πως η έκφρασή της είχε γίνει προβληματισμένη.

«Όχι, όχι!» είπε εκείνη. «Η ώρα είναι μια χαρά. Απλά, Χανμάρο... με συγχωρείς, αλλά το είχα ξεχάσει *τελείως*...»

«Ποιο πράγμα;»

«Ο πατέρας μου...» κόμπιασε η Θαρνάλιν. «Του είχα υποσχεθεί ότι απόψε θα πήγαινα να του πάρω κάτι, και το είχα ξεχάσει, έτσι σου είπα να έρθεις.»

«Αυτό είναι; Νόμιζα ότι θα ήταν κάτι άλλο—»

«Δε θ'αργήσω, όμως, να τελειώσω! Στις Αποβάθρες Σανράφ είναι το μέρος. Θα πάρω κάτι από κει και θα φύγω. Μπορείς... μπορείς νάρθεις κι εσύ, αν θέλεις— αν δεν έχεις κάτι καλύτερο να κάνεις.» Ανασήκωσε, νευρικά, τους ώμους. «Κι επιπλέον, θα ήθελα να μάθω τι έγινε, τελικά, με τον Χαλκοπρόσωπο, τι είπε ο κύριος Λανκόρο...» *Μην αρχίζεις, πάλι, τις ίδιες αηδίες! μάλωσε τον εαυτό της. Μην αρχίζεις να λες διάφορα άσχετα!*

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, «θα σου πω στο δρόμο.»

«Στο δρόμο;»

«Δε θα πάμε στις Αποβάθρες Σανράφ;»

«Α, ναι. Ναι, θα πάμε. Θα έρθεις, δηλαδή;» χαμογέλασε η Θαρνάλιν.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, επιστρέφοντάς της το χαμόγελο. «Φαίνεται πως δεν έχω κάτι καλύτερο να κάνω απόψε.»

«Ωραία, πάμε.»

Ξεκίνησαν να βαδίζουν, τόσο συγχρονισμένα που ο Χανμάρο αισθάνθηκε τις τρίχες στα χέρια του να ορθώνονται, σαν να είχε συμβεί κάτι το αφύσικο που όφειλε να τον ανησυχήσει. Ωστόσο, όλα τούτα είχαν μια πολύ καλή αίσθηση, έπρεπε να παραδεχτεί... αν και, ύστερα από τον πρόσφατο θάνατο της Φιλράνα, του προκαλούσαν και κάποιες τύψεις. Δε θα θύμωνε η Φιλράνα, αν τον έβλεπε τώρα; Ίσως, μα δεν ήταν, πια, ζωντανή. Ενώ η Θαρνάλιν *ήταν*. Πολύ, πολύ ζωντανή, και όμορφη.

Και τώρα, το χέρι της πλησίαζε το δικό του· τα δάχτυλά της έψαχναν τα δικά του. Ο Χανμάρο πέρασε τα δάχτυλά του ανάμεσα στα δάχτυλά της.

Η καρδιά της Θαρνάλιν αναπήδησε μέσα της. Δεν έστρεψε το βλέμμα της, για να τον κοιτάξει· το χέρι της μόνο έσφιξε το δικό του, και το βάδισμά της έγινε, για κάποιο λόγο, πιο γρήγορο.

Βγήκαν από τη Συνοικία των Δηλητηρίων και μπήκαν στο Μεγάλο Παζάρι, διασχίζοντας τον κεντρικό του δρόμο, ενώ τα καταστήματα γύρω τους ήταν ακόμα ανοιχτά και οι πλανόδιοι έμποροι εξακολουθούσαν να έχουν στημένες τις σκηνές και τους πάγκους τους, περιμένοντας πελατεία (η οποία, αναμφίβολα, δεν ήταν ελλιπής εδώ, στην Πόλη των Ανοιγμάτων). Το βράδυ δεν αποτελούσε φραγμό για το εμπόριο, ειδικά τα καλοκαίρια· μονάχα η βαθιά νύχτα σταματούσε τις δοσοληψίες, ή, μάλλον, τις περισσότερες από αυτές.

«Ο κύριος Λανκόρο είπε ότι θα μιλήσει στο Συμβούλιο για ό,τι ανακαλύψαμε σχετικά με τον Χαλκοπρόσωπο.»

Η φωνή του Χανμάρο αιφνιδίασε τη Θαρνάλιν. Παρότι είχε πλήρη συνείδηση της παρουσίας του νεαρού Πτεράργυρου πλάι της, δεν περίμενε να τον ακούσει να μιλά. *Αλλά μην ξεχνάς ότι εσύ τον ρώτησες*, θύμισε στον εαυτό της. *Εσύ του ζήτησες να σου πει τι έγινε με τον Χαλκοπρόσωπο.*

«Κι αυτό σημαίνει πως θα χρειαστεί καμια μέρα για να γίνει η συνεδρίαση, υποθέτω,» συνέχισε ο Χανμάρο. «Ό,τι απόφαση κι αν παρθεί, δε θα παρθεί αμέσως.»

«Ναι, μάλλον,» είπε η Θαρνάλιν, νιώθοντας πως κάτι έπρεπε να πει.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

«Η αδελφή μου, η Θήρνα, είναι στο σπίτι και εξηγεί στους συγγενείς μας τι έχει συμβεί. Δεν είναι μαζί με τον κύριο Λανκόρο, αυτή τη φορά.» Πράγμα το οποίο, όφειλε να παρατηρήσει, του προκαλούσε μια κάποια αίσθηση, σαν να είχε συνηθίσει το γεγονός ότι η Θήρνα βρισκόταν, συνεχώς, με τον πράκτορα του Συμβουλίου· γι' αυτό κιόλας το είχε αναφέρει στη Θαρνάλιν. Δεν ήταν, όμως, σίγουρος ότι την ενδιέφερε πραγματικά, έτσι προτίμησε να στρέψει την κουβέντα προς άλλη κατεύθυνση: «Ο πατέρας σου, αλήθεια, τι κάνει;»

«Καλά είναι,» αποκρίθηκε εκείνη, λιγάκι ξαφνιασμένη από την απότομη αλλαγή θέματος. «Καλά είναι.»

«Του είπες για το παρελθόν του Χαλκοπρόσωπου;»

«Ναι, και μου απάντησε πως θυμάται την πυρκαγιά. Ωστόσο, δε θυμόταν ποιος την είχε αρχίσει· δεν είχε ασχοληθεί και πολύ μ' αυτό. Ήταν ό,τι είχαμε έρθει στη Σερανβέλ, βλέπεις, και τον απασχολούσαν άλλα πράγματα.»

«Το καταλαβαίνω. Δε θύμωσε μαζί σου, έτσι;»

«Να θυμώσε; Για ποιο πράγμα;» Δεν μπορεί ο Χανμάρο να ήξερε ότι η Θαρνάλιν είχε, μετά, ρωτήσει τον πατέρα της για ποιο λόγο είχαν φύγει από τις Τρεις Πόλεις!

«Επειδή μας οδήγησες μέσα στη Συνοικία των Δηλητηρίων.»

Φυσικά και δεν το ξέρει, ανόητη. Συγκεντρώσου! «Όχι, καθόλου. Είναι πρόθυμος να βοηθήσει στις έρευνες του Συμβουλίου όπως μπορεί.»

Γιατί, αναμφίβολα, φοβάται, σκέφτηκε ο Χανμάρο. Φοβάται ότι κι εκείνος μπορεί να κατηγορηθεί και, ίσως, να διωχτεί από την πόλη. Κι αν διωχνόταν, ο αλχημιστής κι η κόρη του θα βρίσκονταν, πάλι, εξόριστοι, όπως τότε που είχαν φύγει από τις Τρεις Πόλεις, πράγμα το οποίο ο Βάρνακ, σίγουρα, θα ήθελε να αποφύγει, πάση θυσία.

Μπήκαν στην Οδό του Μισθοφόρου και την ακολούθησαν βόρεια, έχοντας στ' αριστερά τους τον επιβλητικό όγκο του Ναού της Φλόγας, ο οποίος έκρυβε τ' αστέρια και ένα από τα φεγγάρια της αποπνιγής βραδιάς.

«Πού ακριβώς πηγαίνουμε;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Στην αποθήκη ενός καπετάνιου,» εξήγησε η Θαρνάλιν. «Του Ράβνικ. Φέρνει διάφορα βοτάνια από τα βόρεια, από τη Σνεγκ-Μορθ, κι ο πατέρας μου του είχε παραγγείλει φτερόχορτο.»

«Φτερόχορτο... Ένα χόρτο που χρησιμοποιείται για την παρασκευή παραισθησιογόνων, σωστά; Αρκετά σπάνιο.»

«Ότι είναι σπάνιο, ναι, το ξέρω. Αλλά δεν ξέρω πού χρησιμοποιείται.» Ο Βάρνακ δεν της είχε ποτέ διδάξει την τέχνη της αλχημείας, και τώρα, ύστερα από την ιστορία που της είχε διηγηθεί, η Θαρνάλιν καταλάβαινε το γιατί. Οφειλόταν, βέβαια, σε μια αδικαιολόγητη φοβία του, όφειλε να παραδεχτεί, αλλά καταλάβαινε.

«Ο θεός Σάμκρο μού το ανέφερε μια φορά,» είπε ο Χανμάρο. «Τα παραισθησιογόνα που φτιάχνονται απ' αυτό είναι ισχυρά. Τα δίνουν σε ανθρώπους που υποφέρουν από δυνατούς πόνους, ή σε εθισμένους.»

Μπήκαν στην Άνω Συνοικία του Ξίφους και βάδισαν μέσα στους καλά φωτισμένους δρόμους της, ανάμεσα από τα οικοδομήματα μισθοφορικών συντεχνιών, για να καταλήξουν στις Αποβάθρες Σανράφ, όπου βρίσκονταν αραγμένα ποταμόπλοια και βάρκες, μεγάλες και μικρές. Από ένα σκοτεινό άνοιγμα ένας μονόφθαλμος άστεργος τούς παρατηρούσε, μασουλώντας ένα κομμάτι ψωμί, καθώς περνούσαν από δίπλα του.

Η Θαρνάλιν οδήγησε τον Χανμάρο μέσα σ' ένα σοκάκι, λέγοντας: «Από εδώ είναι η αποθήκη του Καπετάν Ράβνικ.»

Ο Πτεράργυρος δε μίλησε. Εσωτερικά, όμως, παρατήρησε: *Δε μ' αρέσει ετούτο το μέρος. Ούτε στην όψη του, ούτε στην οσμή του. Σκοτάδια παντού γύρω, δίχως να υπάρχει καμία λάμπα· και η μυρωδιά που ερχόταν στα ρουθούνια του Χανμάρο ήταν, αναμφίβολα, από αποθήκες και σαπισμένα ξύλα.*

Αναπάντεχα, ένα σφύριγμα αντήχησε από δίπλα, κάνοντάς τους και τους δύο να σταματήσουν και να στραφούν, ξαφνιασμένοι. Μια σκιερή φιγούρα ξεπρόβαλε από μια γωνία· στο δεξί της χέρι ένα μακρυλέπιδο μαχαίρι γυάλιζε, αντανακλώντας τις φεγγαραχτίδες.

«Για σταθείτε δω, για σταθείτε δω!» είπε μια αντρική φωνή. «Υπάρχει φόρος! Δυο αργύρια και περνάτε. Λιγότερα και... την πατάτε!»

Ο Χανμάρο τράβηξε τη Θαρνάλιν από το χέρι, για να στρίψουν και να τον αποφύγουν.

«Επ!» έκανε ο... φοροεισπράκτορας. «Για πού το βάλαμε, μορφόπαιδα; Πάμε να την κοπηνήσουμε χωρίς, πρώτα, να κουδουνίσει το χρήμα;»

Ο Χανμάρο καταράστηκε κάτω απ' την ανάσα του, γιατί δεν είχε πάρει μαζί του ούτε ένα μαχαίρι. Δεν είχε φανταστεί ότι θα του χρειαζόταν, μα τη Φλόγα! Κι επιπλέον, στις Αποβάθρες Σανράφ δεν ήταν τόσο συνηθισμένες οι ληστείες. Τουλάχιστον, όχι τόσο συνηθισμένες όπως στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες, που όλοι τις απέφευγαν μετά το βασίλειμα των ήλιων.

«Ας τον πληρώσουμε,» ψιθύρισε η Θαρνάλιν. «Έχω μαζί μου αρκετά χρήματα.»

Ο κακοποιός πρέπει να την άκουσε, γιατί, αμέσως, είπε: «Τι πιάσανε τ'αφτιά μου; Οι λεφτάδες πλερώνουν *τρία* αργύρια για φόρο!»

«Το μόνο που θα πάρεις θάναι τρεις κλοτσιές, άμα δε φύγεις απ' το δρόμο μας,» γρύλισε ο Χανμάρο, σφίγγοντας τις γροθιές του. Έχοντας αντιμετωπίσει τους μπράβους του Χαλκοπρόσωπου και τα μύρια όσα ως τώρα, δεν αισθανόταν και τόσο απειλημένος απ' αυτόν τον τύπο. Πράγμα το οποίο πιθανώς να ήταν λάθος, κάτι τού φώναζε μέσα του, αλλά ο νεαρός Πτεράργυρος δεν ήθελε ν' ακούσει την προειδοποιητική φωνή.

«Για να σε δούμε, λοιπόν, παλ' κάρι...» είπε ο κακοποιός, ζυγώνοντας από τις σκιές. Ήταν ένας κοντός άντρας, που τα χαρακτηριστικά του δε φαίνονταν καλά στο μισοσκόταδο· η γυαλάδα της λεπίδας του, όμως, ήταν μάλλον ευδιάκριτη.

«Χανμάρο, *όχι!*» σφύριξε η Θαρνάλιν. «Πάμε να φύγουμε!»

«Για να φύγετε, τώρα, ο φόρος είναι *διπλάσιος*,» δήλωσε ο κακοποιός.

«Αλλιώς, τι θα κάνεις;» αντιγύρισε ο Χανμάρο, παίρνοντας πολεμική στάση, με τις γροθιές του σφιγμένες.

«Θα σου δείξω!» Ο κακοποιός χίμησε καταπάνω στον Πτεράργυρο, με το μαχαίρι του να τινάζεται μπροστά, σε μια κίνηση που μπορεί να ξεκοίλιαζε τον νεαρό.

Ο Χανμάρο έκανε στο πλάι, αποφεύγοντας το χτύπημα, αρπάζοντας τον πήχη του αντιπάλου του, και γρονθοκοπώντας τον καταπρόσωπο, με το άλλο χέρι. Ο κακοποιός πετάχτηκε όπισθεν, παραπατώντας, αλλά εξακολουθώντας να βαστά το μαχαίρι του. «*Τώρα την έκατσε, μυζιάρικο!*» ούρλιαξε. «*ΤΗΝ ΕΚΑΤΣΕΣ!*» Και χίμησε στον Πτεράργυρο, με το όπλο του υψωμένο, τα μάτια του να σπινθηροβολούν, και τα σφιγμένα του δόντια να γυαλίζουν.

Ο Χανμάρο άρπαξε, πάλι, το χέρι του κακοποιού που κρατούσε το μαχαίρι, αλλά το άλλο του χέρι τον κοπάνησε στην κοιλιά, κάνοντας τον να διπλωθεί, μ'ένα μουγκρητό, και να παραπατήσει. Με τις άκριες των ματιών του, είδε ότι βρισκόταν στο χείλος ενός Άνοιγματος. «*ΤΗΝ ΕΚΑΤΣΕΣ ΜΥΖΙΑΡΙΚΟ!*» γκάριξε ο κακοποιός, και, πιάνοντας τον Χανμάρο απ'το γιακά, προσπάθησε να τον σπρώξει μες στο Άνοιγμα.

«*Όχι!*» έκρωξε εκείνος, απλώνοντας το χέρι του, για να γαντζωθεί απ'τις πέτρες του κοντινότερου τοίχου. «*Όχι!*» Από κάτω, νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει το σύριγμα ενός Λό'ορ.

Η Θαρνάλιν, που είχε βρεθεί πίσω από τον μαχαιροβγάλτη, καθώς εκείνος προσπαθούσε να σπρώξει τον Χανμάρο στο Άνοιγμα, επιχείρησε να τον κλοτσήσει στην κλείδωση του γονάτου. Μες στο σκοτάδι, όμως, δεν τα κατάφερε· τον βρήκε στην κνήμη, κι εκείνος μούγκρισε και στράφηκε. «*Τσουλί!*» γρύλισε, και πήγε να τη χαστουκίσει. Το χέρι του συνάντησε μονάχα αέρα, καθώς η Θαρνάλιν έκανε απότομα πίσω, τρομαγμένη, με μια πνιχτή κραυγή να βγαίνει από μέσα της.

Και ο Χανμάρο άδραξε την ευκαιρία.

Για να χτυπήσει ο κακοποιός τη Θαρνάλιν, είχε αφήσει το γιακά του Πτεράργυρου, κι εκείνος, που τώρα είχε πιαστεί, με το ένα χέρι, από τον τοίχο, άρπαξε, με το άλλο χέρι, το πουκάμισο του αντιπάλου του και τον τράβηξε. Ο κακοποιός, έχοντας δεχτεί και την κλοτσιά στην κνήμη, έχασε την ισορροπία του κι έπεσε στο Άνοιγμα όπου σκόπευε να ρίξει τον Χανμάρο. Χτύπησε το κεφάλι του στις πέτρες κι έμεινε εκεί, ακίνητος.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Δυο γυαλιστερά, κιτρινάρικα μάτια φάνηκαν μέσα απ' το σκοτάδι, κάνοντας τον Πτεράργυρο να ριγίσει. Το Λό'ορ ερχόταν για τη λεία του.

«Τι γίνετ' εκεί;» ακούστηκε μια φωνή απ' το τέρμα του σοκακιού.

Ο Χανμάρο κι η Θαρνάλιν στράφηκαν, για ν'αντικρίσουν έναν άντρα ο οποίος τους σημάδευε με οπλισμένη βαλλίστρα. Αν ήταν φίλος του κακοποιού που, τώρα, βρισκόταν στον πάτο του Ανοιγματος και, σύντομα, θ'άρχιζε να τον μασουλά το Λό'ορ, την είχαν πολύ άσχημα.

Ευτυχώς, όπως αποδείχτηκε, δεν ήταν.

«Θαρνάλιν;» ρώτησε ο βαλλιστροφόρος. «Εσύ είσαι, κορίτσι μου;» Η φωνή του ήταν φωνή ώριμου άντρα, έκρινε ο Χανμάρο, γύρω στα σαράντα. Του θύμιζε λίγο τη φωνή του πατέρα του.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Θαρνάλιν, αδύναμα. «Ερχόμουν... ερχόμασταν στην αποθήκη, κι αυτός μάς επιτέθηκε.»

«Ποιος;»

«Αααα!» ακούστηκε από το Άνοιγμα. «ΑΑΑΑΑΑΑ! ΑΑΑααααα! Βοήθεια! ΒΟΗΘΕΙΑ!» Η λεία του Λό'ορ είχε, προφανώς, συνέλθει από το χτύπημα στο κεφάλι, και είχε βρει το δηλητηριώδες, καβουκοφόρο πλάσμα επάνω της.

«Γρήγορα, ελάτε!» είπε ο βαλλιστροφόρος στη Θαρνάλιν και τον Χανμάρο, μοιάζοντας να καταλαβαίνει αμέσως τι είχε συμβεί και κάνοντάς τους νόημα να τον ακολουθήσουν.

Εκείνοι υπάκουσαν, φτάνοντας σ'ένα σοκάκι, περνώντας κάτω από μια καμάρα, γλιστρώντας μέσα σε μια πόρτα, και καταλήγοντας σε μια αποθήκη, φωτισμένη από δύο μεγάλες λάμπες λαδιού. Στο φως τους, η όψη του άντρα που τους είχε μιλήσει αποκαλύφτηκε. Ήταν μεσήλικας, όπως είχε υποθέσει ο Χανμάρο, αλλά τα μαλλιά του ήταν κάτασπρα και τα γένια του επίσης. Φορούσε ένα σκούρο-μπλε πουκάμισο και μια μαύρη βράκα και μπότες. Τη βαλλίστρα του την άφησε πάνω σ'έναν πάγκο, και χαμογέλασε στη Θαρνάλιν.

«Πώς είν'ο πατέρας σου;» τη ρώτησε.

«Καλά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Μας συγχωρείτε για τη φασαρία, κύριε Ροζνάτο, αλλά ένας παλιάνθρωπος μάς επιτέθηκε. Πήγε να ρίξει τον Χανμάρο μες στο Άνοιγμα!»

«Τα ξέρω,» έγνεψε ο άντρας, «τα ξέρω. Έχουνε ξαναγίνει παρόμοια επεισόδια εδώ γύρω, στις Αποβάθρες Σανράφ. Κι άμα θες τη γνώμη μου, πληθαίνουν επικίνδυνα. Σε λίγο, θα καταντήσει κι εδώ το μέρος όπως στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες, και θα φοβόμαστε που έχουμε τις αποθήκες μας.

»Τέλος πάντων. Τι θέλει ο κύριος Βάρνακ;»

«Ο Καπετάν Ράβνικ τού είχε πει ότι απόψε θα έφερνε φτερόχορτο, και θα του κρατούσε ένα σακούλι.»

Ο Ροζνάτο άνοιξε ένα ξύλινο κουτάκι που βρισκόταν πάνω στον πάγκο και κοίταξε μέσα κάτω χαρτιά. Ένευσε καταφατικά, και είπε: «Ναι, το βλέπω.» Γυρίζοντάς τους την πλάτη, πλησίασε ένα ντουλάπι, το άνοιξε, και πήρε από εκεί ένα κανναβένιο σακούλι, δεμένο με σχοινί. Επέστρεψε στον πάγκο και το άφησε δίπλα στο ξύλινο κουτάκι.

«Πόσο κάνει;» ρώτησε η Θαρνάλιν, τραβώντας το βαλάντιο απ'τη ζώνη της.

«Όσο είχε συμφωνήσει ο Καπετάνιος με τον πατέρα σου, κορίτσι μου.»

«Εμ, δε θυμάμαι πόσο είχε συμφωνήσει ακριβώς...» Η αλήθεια, βέβαια, ήταν πως δε θυμόταν *καθόλου*. Δε θυμόταν καν αν ο Βάρνακ τής είχε αναφέρει κάποια τιμή.

«Χμμ,» έκανε ο Ροζνάτο, και έστρεψε το βλέμμα του, πάλι, στα χαρτιά που βρίσκονταν μες στο κουτάκι. «Ναι... Εδώ πέρα λέει πως κάνει τριάντα-πέντε αργύρια.»

Η Θαρνάλιν άνοιξε το βαλάντιό της, άδειασε μερικά νομίσματα επάνω στον πάγκο, τα μέτρησε, και τα έσπρωξε προς τη μεριά του Ροζνάτο.

«Να είν'η Φλόγα μαζί σου, κορίτσι μου,» είπε εκείνος, μαζεύοντας τα χρήματα και βάζοντάς τα σ'ένα δικό του δερμάτινο σακούλι, το οποίο βρισκόταν πλάι στο ξύλινο κουτί.

Η Θαρνάλιν πήρε το κανναβένιο σακούλι με το φτερόχορτο. «Και μαζί σας. Ευχαριστώ.»

«Και μη φύγετε, τώρα, απ'την ίδια μεριά που ήρθατε, ε;» είπε σ' εκείνη και τον Χανμάρο ο Ροζνάτο. «Θα πάρετε το δρόμο αριστερά, θα στρίψετε στο πρώτο δρομάκι δεξιά, και θα συνεχίσετε όλο

ευθεία, μέχρι που να φτάσετε κοντά στη Χρυσή Γέφυρα. Και κανείς δε θα σας πειράξει.»

«Σας ευχαριστούμε, κύριε,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο.

«Τους Θεούς της Φλόγας. Πηγαίντε, και να είστε προσεχτικοί.»

Καθώς ακολουθούσαν τις οδηγίες του Ροζνάτο, διασχίζοντας τους σκιερούς δρόμους και κατευθυνόμενοι προς τη Χρυσή Γέφυρα, η Θαρνάλιν είπε στον Χανμάρο:

«Με συγχωρείς που σ'έμπλεξα έτσι.»

«Τι εννοείς; Να λες καλά που ήμουν μαζί σου. Ποιος ξέρει τι μπορεί να είχε κάνει αυτός ο τύπος, αν ήσουν μόνη.»

«Θα του είχα δώσει τα δύο αργύρια και θα είχε τελειώσει, Χανμάρο. Κι έτσι έπρεπε να'χε γίνει. Παραλίγο να σε ρίξει στο Άνοιγμα, μα τη Φλόγα!»

Δίχως κανένας απ'τους δυο τους να το έχει πολυκαταλάβει, είχαν σταματήσει να περπατάνε και στέκονταν μέσα σ'ένα απ'τα σοκάκια, κοντά στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας.

Ο Χανμάρο μειδίασε μες στο σκοτάδι, κάνοντας τα δόντια του να γυαλίσουν. «Δε μ'έριξε, όμως.»

Η Θαρνάλιν τον αγκάλιασε, σφιχτά, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του.

Ω Φλόγα... σκέφτηκε ο Χανμάρο, αναλογιζόμενος πως κάπως έτσι είχε αρχίσει και η ερωτική του περιπέτεια με τη Φιλράνα. Κι η θύμηση ετούτη από τη μια τον ανησυχούσε και τον τρόμαζε, αλλά... αλλά, από την άλλη, τον αναστάτωνε με ευχάριστο τρόπο και τον διεγείρε. Νόμιζε πως η Θαρνάλιν, καθώς βρισκόταν μέσα στα χέρια του, ήταν η τέλεια γυναίκα για εκείνον. Δεν το είχε νομίσει αυτό με τη Φιλράνα. Το είχε;

Αν μπορεί, τώρα, ν'ακούσει τις σκέψεις μου, όπως μερικοί λένε ότι οι Σκιές μπορούν ν'ακούσουν τις σκέψεις των ζωντανών, ίσως να με μισεί... ίσως ακόμα και να με κυνηγήσει, συλλογίστηκε, ενθυμούμενος ένα από τα παραμύθια της γιαγιάς του –ένα από αυτά που δεν είχαν καθόλου καλό τέλος. Ρίγησε, έντονα.

Η Θαρνάλιν ύψωσε το βλέμμα της, για να τον κοιτάξει. Απορία καθρεπτιζόταν στα μάτια της.

Έχει τόσο όμορφα μάτια... παρατήρησε ο Χανμάρο· όχι πως νόμιζε ότι υπήρχε και τίποτα άσχημο επάνω της.

Έσκυψε και τη φίλησε.

Και τόσο γλυκά χείλη...

Όταν το φιλή τους τελείωσε, η Θαρνάλιν ήταν ξέπνοη και αναποκοκκινισμένη. Αισθανόταν να ζαλίζεται. Ακούμπησε, πάλι, το κεφάλι της στον ώμο του, εξακολουθώντας να τον κρατά στην αγκαλιά της.

Ύστερα, τον άφησε και είπε: «Πρέπει να πάω το φτερόχορτο στον πατέρα μου, και μετά... μετά μπορούμε να πάμε όπου θέλεις.»

Ο Χανμάρο φίλησε το πλάι του λαιμού της. «Οπουδήποτε,» ψιθύρισε.

Η Θαρνάλιν ένιωσε ένα γαργαλητό από την κορφή ως τα νύχια, σαν έντομα να είχαν περπατήσει επάνω της: έντομα που θα ήθελε συνεχώς να περπατάνε επάνω της.

Ο Χανμάρο την πήρε απ'το χέρι και βγήκαν από το σοκάκι, μπαίνοντας στην Οδό του Μισθοφόρου και ακολουθώντας την, σιωπηλά, προς το Μεγάλο Παζάρι. Δε χρειαζόταν να μιλάνε· κανένας απ'τους δυο τους δεν ήθελε, τώρα, να μιλά. Τους έφτανε που ο ένας βρισκόταν κοντά στον άλλο.

Το Μεγάλο Παζάρι είχε, πλέον, αρχίσει ν'αδειάζει. Δεν ήταν ακόμα έρημο, ασφαλώς, μα δεν είχε και τόσο κόσμο όπως πριν που πέρασαν από εδώ. Το διέσχισαν κι έφτασαν στη Συνοικία των Δηλητηρίων και στο σπίτι του Βάρνακ.

Η Θαρνάλιν είπε, πιάνοντας το χέρι του Χανμάρο: «Θάρθεις μέσα;»

«Εμ... ίσως ο κύριος Βάρνακ να μη θέλει να μπω αυτή την ώρα—»

Η Θαρνάλιν άγγιξε απαλά, με τα δάχτυλά της, τα χείλη του, χαμογελώντας. «Απ'το παράθυρο του δωματίου μου. Δε θα σε καταλάβει.»

Ο Χανμάρο δίστασε λίγο, αλλά, μετά, χαμογέλασε κι εκείνος. «Εντάξει,» είπε. «Απ'το παράθυρο.»

«Από κει είναι.» Η Θαρνάλιν έδειξε.

«Το ξέρω.»

Η Θαρνάλιν τον φίλησε, γρήγορα, στα χείλη, και είπε: «Πάντα ήθελα κάποιος να μπει απ' το παράθυρό μου.» Κοκκίνισε.

Ο Χανμάρο γέλασε. «Ελπίζω να μην είναι μανταλωμένο.»

«Δεν είναι.»

Η Θαρνάλιν απομακρύνθηκε, ανοίγοντας την πόρτα του σπιτιού και μπαίνοντας στο καθιστικό. Έκλεισε σιγανά πίσω της, σα να φοβόταν πως, αν έκανε φασαρία, ο πατέρας της ίσως να καταλάβαινε ότι είχε φέρει μαζί τον Χανμάρο.

«Μπαμπά;» φώναξε. «Πού είσαι;»

Άκουσε βήματα να έρχονται από την εσωτερική σκάλα, και είδε τον Βάρνακ να κατεβαίνει. «Το έφερες;»

«Ναι. Εδώ το έχω.» Ύψωσε το κανναβένιο σακούλι που της είχε δώσει ο Ροζνάτο, ο φύλακας της αποθήκης του Καπετάν Ράβνικ. «Τριάντα-πέντε αργύρια δεν είχατε συμφωνήσει ότι θα τον πλήρωνες;»

Ο Βάρνακ ένευσε, πλησιάζοντας την κόρη του και παίρνοντας το σακούλι. Φαινόταν καταρρακωμένος, και η Θαρνάλιν νόμιζε ότι μπορούσε να μυρίσει κρασί στην αναπνοή του. *Εγώ φταίω*, σκέφτηκε. *Εγώ φταίω, που του θύμισα τα γεγονότα του παρελθόντος, βάζοντάς τον να μου τα διηγηθεί.*

«Είσαι καλά, μπαμπά;» τον ρώτησε, αγγίζοντας τον ώμο.

Εκείνος ένευσε, πάλι. «Ναι,» αναστέναξε. «Θέλω να κοιμηθώ, αυτό είν' όλο.» Πήγε στην πόρτα του εργαστηρίου του, την άνοιξε, και μπήκε. Η Θαρνάλιν τον είδε ν' αφήνει το σακούλι με το φτερόχορτο επάνω στο γραφείο του, χωρίς να το λύσει, για να διαπιστώσει αν όντως περιείχε το βοτάνι που του είχε υποσχεθεί ο Καπετάν Ράβνικ. Επέστρεψε στο καθιστικό και έκλεισε την πόρτα.

«Μην κάθεται μέσα,» της είπε. «Αν σκοπεύεις να πας κάπου, πήγαινε.» Βάδισε προς τη σκάλα. «Μην ανησυχείς για μένα· είμαι ν'ντάξει. Και μέχρι το πρωί δε θα θυμάμαι, πάλι, τίποτα.» Άρχισε ν' ανεβαίνει, ενώ εκείνη τον κοίταζε αγαλματομένη, δίχως να ξέρει τι να κάνει, τι να πει. Ίσως ήταν καλύτερα να μην πει και να μην κάνει τίποτα, αποφάσισε. *Κάποια πράγματα*, σκέφτηκε, *μπορεί κανείς να τα αντιμετωπίσει αποκλειστικά μόνος του.* Δεν ήξερε πώς είχε καταλήξει σ' αυτό το συμπέρασμα, αλλά ήξερε ότι ήταν η αλήθεια.

Αναστéναζε, κι αναρωτήθηκε τι περίμενε τώρα, στεκόμενη μες στη μέση του καθιστικού, χωρίς να κουνιέται απ' τη θέση της.

—Ο Χανμάρο!

Για λίγο, τον είχε ξεχάσει. Οι ενοχές της για τα γεγονότα που είχε θυμίσει στον πατέρα της είχαν διώξει απ' το μυαλό της τον νεαρό Πτεράργυρο. Τώρα, όμως, εκείνος είχε επιστρέψει ξανά.

Είναι στο δωμάτιό μου και με περιμένει.

Κι εκείνη διαπίστωσε ότι δίσταζε ν' ανοίξει την πόρτα και να μπει. Ανάμικτα συναισθήματα αντιμάχονταν μέσα της. Κανονικά, ετούτη η βραδιά θα έπρεπε να ήταν τέλεια, σωστά; Αλλά δεν μπορούσε να είναι τέλεια, αφού γνώριζε ότι είχε —έστω κι άθελά της— προκαλέσει τέτοιο πόνο στον πατέρα της.

Τίποτα, όμως, δεν είναι τέλειο. Ποτέ. *Μην κάνεις πίσω τώρα!* είπε μια έντονη φωνή εντός της. *Θα επαναλάβεις την ίδια ανοησία που έκανες το πρωί, που δεν περίμενες ν' ακούσεις την απάντησή του; Όχι. Σίγουρα, όχι.*

Ανοίξε την πόρτα του δωματίου της και μέσα...

...μέσα, δεν είδε τον Χανμάρο. Το μέρος ήταν άδειο. Και το παράθυρο ανοιχτό.

Πού ήταν; Δεν είχε έρθει, όπως της είχε πει ότι θα ερχόταν; Την είχε κοροϊδέψει; *Γιατί;* Η Θαρνάλιν αισθάνθηκε έναν φλογερό θυμό να φουντώνει εντός της. Κλείνοντας την πόρτα πίσω της, ζύγωσε το παράθυρο, για να κοιτάξει έξω—

Ένα χέρι τυλίχτηκε γύρω απ' τη μέση της και κάποιος την τράβηξε στην αγκαλιά του, φιλώντας το πλάι του λαιμού της.

Η Θαρνάλιν χαμογέλασε, κάνοντας το δικό της χέρι πίσω, για να χαϊδέψει τα μαλλιά του, δίχως να στραφεί να τον κοιτάξει. Τα έντομα είχαν αρχίσει, πάλι, να τρέχουν επάνω της. «Γιατί κρυβόσουν;»

«Δεν ήξερα ποιος θα έμπαινε,» είπε εκείνος, σοβαρά. «Ίσως να έμπαινε ο πατέρας σου, πριν από σένα. Ήμουν, απλά, προσεκτικός.»

Η Θαρνάλιν γέλασε και γύρισε μες στην αγκαλιά του. «Τι έχεις στο μυαλό σου, τώρα, λοιπόν;»

«Θα δεις.»

Όταν τα ρούχα της βρίσκονταν σ' έναν μικρό σωρό στο πάτωμα, ξάπλωσε στο κρεβάτι, ανάσκελα, αφήνοντας τον Χανμάρο ν' ασχο-

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

ληθεί μαζί της όπως του άρεσε, από τα χείλη της μέχρι τα δάχτυλα των ποδιών της. Πράγμα το οποίο εκείνος έκανε αργά, με την ησυχία του, παρά τον έντονο ερωτικό χείμαρρο που έβραζε εντός του. Δεν ήθελε να επαναλάβει το ίδιο λάθος που είχε κάνει με τη Φιλράνα, στην πρώτη τους φορά.

Η Θαρνάλιν αναστέναζε και μουρμούριζε, ηδονικά. Αυτά τα έντομα είχαν αρχίσει να τριγυρίζουν σ'όλο το δωμάτιο! Κι έπειτα, καθώς ο Χανμάρο ήρθε πιο κοντά της και τα σώματά τους βυθίστηκαν το ένα μέσα στο άλλο, μια θύελλα ακολούθησε, μαζί με βροντές και αστραπές.

Κι όταν η θύελλα κόπασε, είχαν οι δυο τους αφήσει ένα πορφυρό σημάδι επάνω στα λευκά σεντόνια του κρεβατιού.

Κεφάλαιο Δέκατο

—Ναράμια—

Σχεδόν ολόκληρη την ημέρα ύστερα από τη συμπλοκή στο *Δέντρο*, η Ναράμια κοιμόταν, εξουθενωμένη καθώς ήταν από όσα της είχαν συμβεί και θέλοντας να αναπληρώσει τις δυνάμεις της. Ακόμα και η τελευταία αράχνη του εσωτερικού άλγους η οποία απέμενε επάνω της δεν μπόρεσε να την ξυπνήσει, παρά μονάχα μία φορά: και μετά, ασφαλώς, η Ναράμια δεν άργησε να γυρίσει στο πλάι (ήταν μπρούμυτα, όταν ο έντονος πόνος την είχε ξυπνήσει) και να ξανακοιμηθεί.

Ο Λανκόρο Θαλασσινός την άφησε ήσυχη εκείνη την ημέρα, να ξεκουραστεί όσο επιθυμούσε. Τη νύχτα μόνο τη συνάντησε να τρώει στην κουζίνα της οικίας του και της μίλησε για τις ανακαλύψεις του σχετικά με το παρελθόν του Χαλκοπρόσωπου, ο οποίος ονομαζόταν Φαρλάνο στην πραγματικότητα.

«Γι'αυτή τη Λαντίρα ερεύνησες;» τον ρώτησε η Ναράμια.

«Όχι,» της απάντησε ο Λανκόρο. «Και στο σπίτι της δεν υπάρχει κάτι το ύποπτο, ή κάποιο στοιχείο που να μπορούμε ν'ακολουθήσουμε. Εκτός... εκτός από ένα πράγμα. Αν και δεν ξέρω κατά πόσο αυτό μπορεί να μας οδηγήσει πουθενά...»

«Τι πράγμα;»

«Οι άνθρωποί μου βρήκαν κάτι αλχημικά παρασκευάσματα. Στην αρχή, δε γνώριζαν σε τι ακριβώς χρησίμευαν, αλλά, όταν επικοινωνήσαν μ'έναν αλχημιστή, εκείνος τούς είπε ότι το ένα είναι βαφή μαλλιών, η οποία κάνει τα μαλλιά μαύρα, και το άλλο βαφή —αν αυτή είναι η σωστή λέξη— ματιών, που κάνει τα μάτια, επίσης, μαύρα.»

Η Ναράμια συνοφρυώθηκε. «Θες να πεις πως η Λαντίρα ήταν... ήταν μεταμορφωμένη;»

«Η γυναίκα που είδες είχε μαύρα μάτια και μαύρα μαλλιά, έτσι δεν είναι;»

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Η Ναράμια κατένευσε, σκεπτική. «Προσπαθούσε, λοιπόν, να κρυπτεί από κάποιους.»

«Ακριβώς όπως κι ο Χαλκοπρόσωπος.»

«Πιστεύεις ότι κι αυτή ήταν, παλιά, γνωστή στη Σερανβέλ;»

«Το υποθέτω, ναι,» παραδέχτηκε ο Λανκόρο. «Αλλά δεν έχω, μέχρι τώρα, την παραμικρή ιδέα πού πρέπει να ψάξω για να μάθω περισσότερα.»

«Θες να το ερευνήσω εγώ;» ρώτησε η Ναράμια, και τα μάτια της γυάλισαν στο φως της παλιάς μεγάλης λάμπας που ήταν αναμμένη στην κουζίνα.

Ο Λανκόρο την κοίταξε συλλογισμένα. Ύψωσε το ποτήρι του και ήπιε, αργά, μια γουλιά κρασί. «Η υπόθεση είναι προσωπική, ε;»

«Δε μπορείς να φανταστείς πόσο...»

«Καλώς, λοιπόν. Να το ερευνήσεις. Αλλά,» τόνισε, «μην αφήσεις την προσωπική σου υπόθεση να σε παρασύρει σε τίποτα... ασύνετο, όπως την προηγούμενη φορά. Αν, ας πούμε, τύχει να συναντήσεις τη Λαντίρα, *μην* επιχειρήσεις να τη σκοτώσεις. Τη θέλουμε ζωντανή.»

«Ποιοι τη θέλετε; Το Συμβούλιο;»

«Να κοιτάς τη δουλειά σου.»

«Όπως επιθυμείς, αφέντη.»

«Ωραία,» είπε ο Λανκόρο και σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. «Πηγαίνω για ύπνο, τώρα. Όλη μέρα ήμουν στο πόδι.»

«Κι εγώ που όλη μέρα κοιμόμουν,» αποκρίθηκε η Ναράμια, «πάλι για ύπνο θα πάω.» Της φαινόταν πως, όσο και να κοιμόταν, δεν μπορούσε να το χορτάσει.

Το πρωί, όμως, όταν σηκώθηκε, ήταν ξεκούραστη και έτοιμη να ξεκινήσει την αναζήτηση που είχε υποσχεθεί στον Λανκόρο ότι θα ξεκινούσε. Βγήκε από το δωμάτιό της και πήγε στο καθιστικό, με σκοπό να τον συναντήσει, μήπως είχε κάποιες τελευταίες οδηγίες να της δώσει· όμως δεν τον βρήκε εκεί.

«Πού έχει πάει;» ρώτησε τον Πάλλρο, τον υπηρέτη της οικίας.

«Δουλειές με το Συμβούλιο,» απάντησε εκείνος.

Φυσικά, σκέφτηκε η Ναράμια, και επέστρεψε στο δωμάτιό της, για να ετοιμαστεί και να εξοπλιστεί.

Προτού ξεκινήσει να ψάχνει για το παρελθόν της Λαντίρα –η οποία, μέχρι τώρα, κυκλοφορούσε στη Σερανβέλ ως Ταβέλλα Δάνκληρ του Φερντίν-Ος–, σκόπευε πρώτα να ξεφορτωθεί και την τελευταία αράχνη του εσωτερικού άλγους από επάνω της. Σκόπευε, δηλαδή, ν’ αφήσει ένα Λό’ορ να τη δαγκώσει, ώστε να χρησιμοποιήσει το δηλητήριό του για να θεραπευτεί κι από το τελευταίο κομμάτι της επώδυνης ασθένειας που είχε κολλήσει στους βάλτους Λό’ορ-θιλ... *Στους βάλτους Λό’ορ-θιλ*, συλλογίστηκε, δένοντας τα κορδόνια των μποτών της, *για τους οποίους η Λαντίρα κάτι ξέρει.*

«Πού νομίζεις ότι πηγαίνεις;» είχε πει στη Ναράμια, καθώς ξιφομαχούσαν στο σπίτι της στη Συνοικία των Ερειπίων. *«Ετούτη είναι η τρίτη φορά: και η τρίτη φορά είναι, πάντοτε, η τελευταία.»*

«Ποια τρίτη φορά;» είχε ρωτήσει εκείνη.

«Μία φορά στους βάλτους. Δεύτερη φορά στα Ανοίγματα–»

Η Λαντίρα πρέπει να ήταν που, κάπως, την είχε στείλει στους Λό’ορ-θιλ. Η Λαντίρα πρέπει να ήταν που είχε προσπαθήσει να εξολοθρεύσει εκείνη κι όλους όσους είχαν έρθει μαζί της. Αλλά γιατί; Και πώς το είχε καταφέρει; Η Ναράμια είχε, φαινομενικά, πάρει τον χάρτη και τις οδηγίες με τρόπο τυχαίο. *Φαινομενικά. Μόνο φαινομενικά. Πρέπει τα πάντα να ήταν στημένα. Πράγμα το οποίο σημαίνει πως αυτή η Λαντίρα, όποια κι αν είναι, έχει διασυνδέσεις μέσα στη Σερανβέλ.* Και διασυνδέσεις τέτοιου είδους μπορούσαν να της θυμίζουν μονάχα την Αστυνομία. Αλλ’ αυτό δεν ήταν δυνατόν. Αποκλείεται η Λαντίρα να ήταν μέλος της Αστυνομίας και να εργαζόταν κατά της πόλης. Αποκλείεται.

Η τελευταία αράχνη του εσωτερικού άλγους τη δάγκωσε, λογχίζοντάς την με πόνο και φαγουρίζοντάς την, σαν να ήθελε να της υπενθυμίσει ότι καλύτερα να ξεκινούσε. Η Ναράμια, αποφεύγοντας να ξυστεί, βγήκε απ’ την οικία του Λανκόρο και βρέθηκε ανάμεσα στα αρχαία σπίτια της Συνοικίας των Ερειπίων. Ακολούθησε την Οδό της Μούχλας προς τα νότια, πέρασε τη Δυτική Γέφυρα και τις Κάτω Παλιές Αποβάθρες, έπιασε την Οδό του Μικρού Ήλιου, και βάδισε κατά μήκος της, ανατολικά, με το δυνατό πρωινό φως του Λούντρινχ να ζεσταίνει το πρόσωπό της.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Έφτασε στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους και πήγε στον *Μαύρο Πέλεκυ*, ελπίζοντας πως ο Δάρφο κι ο Μαράνκο θα βρίσκονταν εκεί. Γιατί, εκτός απ' το ότι ήθελε να δει τι έκαναν, ίσως χρειαζόταν και τη βοήθειά τους.

Στην τραπεζαρία δεν είχε πολύ κόσμο. Το μέρος, συνήθως, γέμιζε τα μεσημέρια και τα βράδια. Τις πρωινές ώρες, άλλοι μισθοφόροι κοιμόνταν, άλλοι εργάζονταν, άλλοι έψαχναν για δουλειά· δεν είχαν χρόνο για να κάθονται να πίνουν και να παίζουν ζάρια.

Ο Δάρφο δε φαινόταν πουθενά. Ούτε ο Μαράνκο.

Η Ναράμια ανέβηκε τη σκάλα του πανδοχείου και πήγε προς το δωμάτιο του πρώτου.

Τον συνάντησε καθώς εκείνος έβγαινε από την πόρτα.

«Ναράμια,» χαιρέτησε ο Δάρφο, μειδιώντας.

«Καλημέρα. Πώς είναι ο Μαράνκο;»

«Καλύτερα. Χτες βράδυ, ήμασταν κάτω, στην τραπεζαρία, και τα πίναμε. Τον πονά η πλάτη του, βέβαια, αλλά μπορεί να σταθεί και να περπατήσει, χωρίς ιδιαίτερο πρόβλημα. Ήταν τυχερός που το βέλος δεν είχε πάει βαθιά.

»Εσύ πού ήσουν όλη μέρα;»

«Κοιμόμουν. Απ' το πρωί ως το βράδυ, και τη νύχτα επίσης.»

Ο Δάρφο μειδίασε. «Γι' αυτό φαίνεσαι φρέσκια, τώρα.»

«Έχω νέα να σου πω,» τον πληροφόρησε η Ναράμια. «Σχετικά με τον Χαλκοπρόσωπο. Βρίσκεται στο κρατητήριο της Χρυσής Γέφυρας, και ο Λανκόρο ερευνήσε το παρελθόν του, ανακαλύπτοντας πως δεν είναι ξένος στην πόλη.»

Ο Δάρφο συνοφρυώθηκε, και μίλησε σιγανά, καθώς βρίσκονταν μες στη μέση του διαδρόμου, ανάμεσα στα δωμάτια του *Μαύρου Πέλεκυ*: «Σερανβέλιος είναι;»

Η Ναράμια ένευσε. «Θα σου εξηγήσω. Θέλω, όμως, τη βοήθειά σου πρώτα.»

«Για ποιο λόγο;»

«Θα πάω σ' ένα από τα Ανοίγματα, για να με δαγκώσει ένα Λό'ορ, ώστε, με το δηλητήριό του, να διώξω και την τελευταία αράχνη του άλγους από πάνω μου. Θέλω να βρίσκεσαι εκεί κοντά, γιατί πιθανώς να λιποθυμήσω, καθώς θα θεραπεύω τον εαυτό μου.»

Ο Δάρφο ένευσε. «Φυσικά και θα έρθω.»

Κατέβηκαν τη σκάλα του πανδοχείου και βγήκαν από την εξώπορτα, στους δρόμους της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους.

«Έχεις υπόψη σου κάποιο συγκεκριμένο Άνοιγμα;» ρώτησε ο Δάρφο, καθώς από δίπλα τους είχαν μόλις περάσει τρεις πάνοπλοι μισθοφόροι οι οποίοι ήταν φανερό πως βάδιζαν βιαστικά προς κάποια επείγουσα δουλειά.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ναράμια. «Εξάλλου, δεν έχει διαφορά όποιο Άνοιγμα κι αν είναι· τα Λό'ορ θα μ'ακούσουν απ'όπου κι αν τα καλέσω. Προτιμώ, όμως, να μην κυκλοφορεί κόσμος γύρω από το μέρος.» Και οδήγησε τον Δάρφο προς τη βόρεια μεριά της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους, εκεί όπου αυτή συνόρευε με τις Αποβάθρες του Κακού Νερού και τα σοκάκια ήταν ερημικά.

Η Ναράμια πλησίασε ένα Άνοιγμα σε μια γωνία των στενών δρόμων και γονάτισε, στο ένα γόνατο, πλάι του. Ο Δάρφο έμεινε πίσω, γιατί έπρεπε να παραδεχτεί πως φοβόταν τα Λό'ορ. Βέβαια, δεν είχε ακουστεί ποτέ κάποιο απ'αυτά να σκαρφαλώνει έξω από τα Ανοίγματα, μα καλύτερα να ήταν κανείς επιφυλακτικός— Ή, μάλλον, όχι: μια φορά είχε ακουστεί ένα απ'αυτά να βγαίνει από τα Ανοίγματα. Αλλά κάποιος είχε ρίξει μια σανίδα εκεί μέσα κι έτσι το δηλητηριώδες πλάσμα είχε μπορέσει να σκαρφαλώσει.

Ο Δάρφο έδωξε από το μυαλό του το συγκεκριμένο περιστατικό και έστρεψε, πάλι, την προσοχή του στη Ναράμια, αναρωτούμενος τι έκανε, πώς... *καλούσε τα Λό'ορ. Μάλλον, ποτέ δε θα καταλάβω*, κατέληξε. Όπως δεν μπορούσε κι απόλυτα να καταλάβει τι ήταν το εσωτερικό άλγος. Ορισμένα πράγματα τα καταλαβαίνεις μόνο όταν τα νιώσεις.

Ένα σύριγμα αντήχησε από το Άνοιγμα, και ο Δάρφο ζύγωσε αρκετά για να δει ένα Λό'ορ να ξεπροβάλλει, στρέφοντας το κεφάλι του επάνω και καρφώνοντας τα κιτρινάρικα μάτια του στη Ναράμια. Εκείνη έσκυψε περισσότερο, τεντώνοντας το αριστερό της χέρι προς τα κάτω, μέσα στο Άνοιγμα. Ο Δάρφο κράτησε την αναπνοή του. *Το καλεί να τη δαγκώσει*. Ετοιμάστηκε να την πιάσει, σε περίπτωση που γλιστρούσε κι έπεφτε.

Το Λό'ορ ανασηκώθηκε στα πίσω πόδια του, γαντζώνοντας τα μπροστινά σ'ένα απ'τα τοιχώματα του Ανοιγματος. Τα μάτια του γυάλιζαν· το στόμα του έχασκε, γεμάτο σουβλερά δόντια, και με μια διχαλωτή γλώσσα να ξεπροβάλλει ανάμεσά τους.

Η Ναράμια τεντώθηκε λίγο περισσότερο, για να φέρει το χέρι της κοντά του.

Ο Δάρφο αισθανόταν τα νεύρα του τσιτωμένα, εξακολουθώντας να βρίσκεται σε ετοιμότητα, αν κάτι δεν πήγαινε καλά.

Το Λό'ορ δάγκωσε τον πήχη της Ναράμια, στέλνοντας το θανατηφόρο δηλητήριό του μέσα στον οργανισμό της. Ύστερα, αποσύρθηκε, παύοντας ν'αγγίζει το τοίχωμα του Ανοιγματος με τα μπροστινά του πόδια. Ωστόσο, δεν έφυγε· συνέχισε ν'ατενίζει την τυχοδιώκτρια από πάνω του.

Η Ναράμια έμεινε στη θέση της, γονατισμένη στο ένα γόνατο, κι ο Δάρφο άκουσε έναν βαθύ αναστεναγμό να βγαίνει από μέσα της. Από τον αριστερό της πήχη αίμα κυλούσε, εκεί όπου τα δόντια του Λό'ορ είχαν τρυπήσει το δέρμα της· αίμα κυλούσε και έρεε πάνω στο δουλικό της περικάρπιο.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Δάρφο, νιώθοντας το στόμα του ξερό.

Η Ναράμια δε μίλησε... κι ύστερα, το σώμα της διπλώθηκε, γέρνοντας προς το Άνοιγμα—

Ο Δάρφο, αμέσως, την έπιασε απ'τις μασκάλες και την τράβηξε πίσω, βάζοντάς τη να ξαπλώσει, ανάσκελα, στο λιθόστρωτο του σοκακιού και γονατίζοντας από πάνω της. Τα βλέφαρά της ήταν μισόκλειστα, και μουρμούριζε λόγια που εκείνος αδυνατούσε να κατανοήσει.

«Ναράμια;» είπε. «Ναράμια;»

Καμια απάντηση· και τα χείλη της, τώρα, έπαψαν να κινούνται. Τα μάτια της έκλεισαν τελείως.

Αναπνέει, όμως. Αναπνέει. Ο Δάρφο μπορούσε να δει το στήθος της ν'ανεβοκατεβαίνει. Κι αναρωτήθηκε αν έπρεπε να κάνει κάτι για να τη συνεφέρει, ή αν θα ήταν καλύτερα να την αφήσει έτσι. *Το ήξερε ότι ίσως να λιποθυμούσε, σκέφτηκε. Το ήξερε. Επομένως... επομένως, αυτή πιθανώς νάναι η φυσιολογική... η φυσιολογική διαδικασία για να θεραπεύσει τον εαυτό της.* Ο Δάρφο ξεροκατάπιε. *Μα*

τη Φλόγα, μακάρι να είναι. Γιατί, αν δεν ήταν, δεν είχε ιδέα τι έπρεπε να κάνει. Κι αμφέβαλε αν κανένας άλλος μέσα στη Σερανβέλ είχε. Το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος, σύμφωνα με τις γνώσεις όλων των θεραπειών, δεν ήταν ιάσιμη ασθένεια· και ούτε από το δηλητήριο των Λό'ορ έχουν γλιτώσει πολλοί.

Αν η Ναράμια δεν καταφέρει να ελέγξει το δηλητήριο όπως πρέπει— Κούνησε το κεφάλι του, για να το καθαρίσει. Όχι, δε θα σκεφτόταν έτσι. Θα ήταν αισιόδοξος.

Όμως υπήρχε κι άλλο ένα πράγμα που τον προβλημάτιζε: Να την έπαιρνε από εδώ και να την πήγαινε στον *Μαύρο Πέλεκυ*, ή να την περίμενε να συνέλθει, ξαπλωμένη καθώς ήταν στο λιθόστρωτο του δρόμου;

Προς το παρόν, αποφάσισε να κάνει το δεύτερο. Εξάλλου, το μέρος ήταν ερημικό και κανείς δεν τους κοιτάζε.

Όταν είδε, όμως, ότι περνούσε ώρα και η Ναράμια δεν συνερχόταν, τη σήκωσε στα χέρια και κατευθύνθηκε, βιαστικά, προς τον *Μαύρο Πέλεκυ*.

Ευτυχώς, ακόμα αναπνέει. Άρα, είναι ζωντανή.

«Δάρφο! Τι έγινε;» Ο Δατμάνο σηκώθηκε απ'το τραπέζι του. Ήταν ένας ψηλός, ξανθός άντρας, γέννημα-θρέμμα της Σερανβέλ, και μισθοφόρος που, τελευταία, δεν τα πήγαινε και τόσο καλά με τις δουλειές που είχε αναλάβει. Ο Δάρφο τον είχε γνωρίσει χτες βράδυ και του είχε προτείνει να μπει στην καινούργια μισθοφορική του ομάδα, να δουλέψει για εκείνον, και, ποιος ξέρει, ίσως η τύχη του να άλλαζε. Ο Δατμάνο είχε δεχτεί, και είχε δείξει ιδιαίτερο ενδιαφέρον όταν ο νέος του εργοδότης τού είχε διηγηθεί τις περιπέτειές του με τις επιθέσεις κατά των караβανιών του Νολράκο Πτεράργυρου και του Βισκάλο Άρντλεθ, οι οποίοις του είχαν κοστίσει τους μισθοφόρους της παλιάς του ομάδας.

Τώρα, ο Δάρφο είχε μόλις περάσει το κατώφλι της τραπεζαρίας του *Μαύρου Πέλεκυ*, με τη Ναράμια στα χέρια, και στο μυαλό του μόνο αυτές τις περιπέτειες δεν είχε.

«Τι έγινε;» επανέλαβε ο Δατμάνο, ζυγώνοντάς τον. «Ποια είν' αυτή η γυναίκα;»

«Μια φίλη,» αποκρίθηκε ο Δάρφο, προσπερνώντας τον.

«Μπορώ, κάπως, να βοηθήσω;» ρώτησε ο Δατμάνο, πίσω του.

«Όχι, ευχαριστώ. Λιποθύμησε, και την πηγαίνω να ξεκουραστεί.»

Ανέβηκε τη σκάλα του πανδοχείου και πήγε στο δωμάτιό του, ανοίγοντας την πόρτα και μπαίνοντας. Απόθεσε τη Ναράμια στο κρεβάτι και, ύστερα, έκλεισε. Την πλησίασε και στάθηκε από πάνω της. Μπορούσε να δει ότι, όχι μόνο ανέπνεε ακόμα, αλλά η αναπνοή της, μάλιστα, ήταν πιο γρήγορη από πριν: σχεδόν αγκομαχούσε, σαν κάποια εσωτερική πάλη να συνέβαινε εντός της –που, μάλλον, ακριβώς αυτό συνέβαινε, σκέφτηκε ο Δάρφο.

Τραβώντας τη μοναδική καρέκλα του δωματίου κοντά στο κρεβάτι, κάθισε, ακουμπώντας τα χέρια του στα γόνατά του και περιμένοντας. Μετά από λίγο, η Ναράμια άρχισε να αναδεύεται, μουρμουρίζοντας πράγματα ακατανόητα· έμοιαζε να μιλά σε κάποια γλώσσα άγνωστη στον Δάρφο. Τον έκανε ν' ανησυχήσει. Ήταν φυσιολογικό αυτό που γινόταν, τώρα; *Έπρεπε* να γίνει, προκειμένου να θεραπευτεί η ασθένειά της, ή ήταν κάποιο κακό σημάδι;

Η πόρτα χτύπησε, αιφνιδιάζοντάς τον.

«Ποιος είναι;» ρώτησε, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα.

«Ο Μαράνκο.»

«Μπες. Ανοιχτά είναι.»

Ο σημαδεμένος άντρας μπήκε· και τα μάτια του καρφώθηκαν, αμέσως, στη Ναράμια. Διαστάλθηκαν, και το στόμα του μισάνοιξε. Έκανε ένα βήμα πίσω, σαν νάχε τρομάξει.

«Τι;» είπε ο Δάρφο. «Τι είναι;»

«Το βλέπω...» μουρμούρισε ο Μαράνκο, λες και παραληρούσε. «Το βλέπω, Δάρφο... Τι συμβαίνει; Τι της συμβαίνει;»

Μα τι σκατά λέει; μούγκρισε, εσωτερικά, ο Δάρφο. *Από τη μια λέει «το βλέπω» κι απ' την άλλη με ρωτά; Είναι τρελός;* «Πολεμά την ασθένεια,» αποκρίθηκε, πλησιάζοντας την πόρτα, για να την κλείσει. «Κάλεσε ένα Λό'ορ, για να τη δαγκώσει, και, χρησιμοποιώντας το δηλητήριό του, προσπαθεί να διώξει από μέσα της ό,τι έχει απομείνει απ' το αραχοφανές εσωδερμικό άλγος.»

Ο Μαράνκο ζύγωσε το κρεβάτι, σχεδόν όπως θα το ζύγωνε ένας υπνοβάτης. «...Οι Σκιές,» υποτονθόρυσε.

«Τι θες να πεις;» ρώτησε, απότομα, ο Δάρφο. «Θες να πεις ότι πεθαίνει;»

Ο Μαράνκο κούνησε το κεφάλι. «Όχι... Αλλά υπάρχουν οι Σκιές εδώ... οι Σκιές, που είναι μακριά από την Ιερή Φλόγα... Τόσο ψυχρές... επικίνδυνες...» Κάθισε στην καρέκλα.

Ο Δάρφο συνοφρυώθηκε. «Τι σχέση έχει η Ναράμια μαζί τους;»

«Η δύναμή της προέρχεται από αυτές. Τώρα, είναι τόσο φανερό. Βρίσκονται στην επιφάνεια...»

«Και κινδυνεύει απ' αυτές;»

«Όχι. Είναι οι σύμμαχοί της.»

«Παράξενα μού τα λες,» παρατήρησε ο Δάρφο, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος. *Κι αναρωτιέμαι αν, τελικά, είσαι όντως τρελός.*

Ο Μαράνκο χαμογέλασε, εξακολουθώντας ν'ατενίζει τη Ναράμια. «Η μάχη τελειώνει,» είπε, κι ο Δάρφο είδε τη γυναίκα στο κρεβάτι ν'αρχίζει να ηρεμεί. Δεν αναδευόταν, πλέον, και δεν μουρμούριζε. Το σώμα της ήταν ακίνητο· χαλαρωμένο. Η αναπνοή της είχε πάψει να είναι γρήγορη. Ιδρώτας δεν κυλούσε πια στο μέτωπό της.

Ο Μαράνκο ορθώθηκε. «Της χρειάζεται, σίγουρα, να ξεκουραστεί λίγο. Αλλά δε θ'αργήσει, πάλι, να σηκωθεί. Όταν σηκωθεί, ειδοποίησέ με, Δάρφο.»

Ο Δάρφο ένευσε, μην ξέροντας τι να πει.

Ο Μαράνκο έφυγε απ'το δωμάτιο.

Η Ναράμια άνοιξε τα μάτια της όταν ήταν μεσημέρι, και ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, ακουμπώντας στους αγκώνες της.

«Πώς είσαι;» τη ρώτησε ο Δάρφο, που καθόταν στην καρέκλα, ακονίζοντας ένα από τα ξιφιδιά του.

«Πόση ώρα είχα χαμένες τις αισθήσεις μου;» είπε εκείνη, και κατέβασε τα μποτοφορεμένα της πόδια απ'το κρεβάτι, καθίζοντας στην άκρη του.

«Μερικές ώρες. Οι ήλιοι έχουν μεσουρανήσει.»

Η Ναράμια ξεκούμπωσε τα κουμπιά του πουκαμίσου της, για να δει αν και η τελευταία αράχνη του εσωδερμικού άλγους είχε εξαφανιστεί απ'το δέρμα της. Και, πράγματι, είχε εξαφανιστεί. Τώρα, ολόκληρη η δεξιά της μεριά, απ'το στήθος μέχρι την κοιλιά, ήταν καθαρή· δεν υπήρχε το παραμικρό σημάδι που να θυμίζει δερματοστιξία.

Είμαι ελεύθερη! σκέφτηκε, καθώς ορθωνόταν γελώντας. *EIMAI, EΠΙΤΕΛΟΥΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΗ! ΕΛΕΥΘΕΡΗ!*

Ο Δάρφο ορθώθηκε, επίσης, μειδιώντας, γιατί μπορούσε να καταλάβει το λόγο της ευθυμίας της.

«Ω Δάρφο...» είπε εκείνη. «Μετά από τόσα —τόσα— βασανιστικά χρόνια, μετά από τόσες άσκοπες αναζητήσεις, είμαι, επιτέλους, ελεύθερη! Και η λύση βρισκόταν πιο κοντά μου απ'ό,τι θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ. Το δηλητήριο των Λό'ορ είναι που καταπολεμά το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος.»

«Αναμφίβολα,» είπε ο Δάρφο, «πολλοί θεραπευτές θα ενδιαφέρονται να το μάθουν αυτό. Κι εσύ μπορείς να πουλήσεις τη γνώση τούτη πολύ ακριβά, Ναράμια.»

Εκείνη το σκέφτηκε για λίγο, και κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε νομίζω. Γιατί ποτέ δε θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω το δηλητήριο, αν δε μου είχε συμβεί ό,τι μου συνέβη, πέφτοντας στα Ανοίγματα.»

«Ναι, σωστά,» συμφώνησε ο Δάρφο. «Σωστά...» Και ρώτησε, καθώς θυμήθηκε τα λόγια του Μαράνκο: «Γνωρίζεις από πού προέρχεται αυτή σου η δύναμη, Ναράμια; Η δύναμη με την οποία μπόρεσες να χρησιμοποιήσεις το δηλητήριο;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν είμαι σίγουρη. Πιστεύω πως έχει να κάνει με τον Γέροντα των Ανοιγμάτων, αλλά... αλλά, απλά, δεν είμαι σίγουρη. Και δε νομίζω πως ποτέ θα μάθω, Δάρφο.»

«Ναι, μάλλον. Ο Μαράνκο, όμως, είπε κάτι που μου ακούστηκε ενδιαφέρον και, υποθέτω, θα ήθελες να το μάθεις.»

Η Ναράμια συνοφρυώθηκε. «Ήταν εδώ;»

«Ναι· ήρθε όσο βρισκόσουν σε... στην κατάσταση που βρισκόσουν, καθώς πολεμούσες την ασθένεια.»

«Και τι είπε;»

«Πως η δύναμη που χειρίζεσαι προέρχεται από τις Σκιές. Από τις Σκιές που είναι μακριά από την Ιερή Φλόγα, ή κάτι τέτοιο.»

Η Ναράμια βημάτισε μέσα στο δωμάτιο, συλλογισμένη. «Ίσως,» είπε, μετά από μερικές στιγμές. «Ίσως και νάχει δίκιο... Μέσα μου, Δάρφο...» Σταμάτησε να βαδίζει, κοιτάζοντάς τον. «Μέσα μου, πολεμώντας την ασθένεια, μπορούσα να την... οραματιστώ. Μπορούσα να *δω* αυτό που συνέβαινε, σαν... σαν κάτι ζωντανό. Σαν μια πραγματική μάχη. Ο εχθρός ήταν τρεις αράχνες, στην αρχή· και τώρα, βέβαια, μία, αφού οι άλλες δύο είχαν εξολοθρευτεί την προηγούμενη φορά. Οι σύμμαχοί μου ήταν κάτι πλάσματα που έμοιαζαν με σκιές... οι *Σκιοβάτες*...» Δεν ήξερε από πού της είχε έρθει αυτή η ασυνήθιστη λέξη, αλλά ήξερε ότι ήταν η *σωστή* ονομασία. «Προσπαθούσαν να ελέγξουν ένα ερπετό και να το στρέψουν κατά των αραχνών, να τις πολεμήσουν χρησιμοποιώντας το ως όπλο— Νομίζεις ότι είμαι τρελή;» ρώτησε, βλέποντας την έκφρασή του.

Ο Δάρφο γέλασε. «Όχι, όχι... Απλά, δεν ξέρω, Ναράμια... Σίγουρα, ακούγεται αλλόκοτο. Είσαι βέβαιη πως δεν ήταν μονάχα ένα όνειρο;»

«Το ίδιο όνειρο δύο φορές;»

Ο Δάρφο μόρφασε, δίχως να μιλήσει, δηλώνοντας έτσι πλήρη άγνοια του θέματος. Μετά, είπε: «Σημασία έχει ότι είσαι καλά, τώρα, ό,τι κι αν ήταν αυτό που είδες.»

Η Ναράμια κατένευσε, χαμογελώντας. Ο Δάρφο είχε απόλυτο δίκιο. Σημασία είχε ότι ήταν, επιτέλους, *ελεύθερη*, *ΕΛΕΥΘΕΡΗ!*, ό,τι κι αν είχε δει, όποιες δυνάμεις κι αν την είχαν βοηθήσει.

Το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος δεν θα την ενοχλούσε ποτέ ξανά.

Κεφάλαιο Ενδέκατο

—Λανκόρο—

Το δεκαμελές Υπουργικό Συμβούλιο της Σερανβέλ βρισκόταν σε σύσκεψη μέσα στο Παλιό Φρούριο, που κοίταζε αφ' υψηλού τη Συνοικία των Ερειπίων. Καθισμένοι γύρω από ένα μεγάλο, στρογγυλό τραπέζι, οι Υπουργοί συζητούσαν τα θέματα που ο κύριος Λανκόρο Θαλασσινός είχε θέσει ενώπιόν τους. Και ο ίδιος βρισκόταν παρών, καθώς, συχνά-πυκνά, χρειαζόταν να τον ρωτάνε επιπλέον πληροφορίες, τις οποίες, δυστυχώς, πολλές φορές δεν μπορούσε να τους δώσει· δε γνώριζε την κατάσταση τόσο καλά όσο θα ήθελε.

Κατά τα άλλα, όμως, οι Υπουργοί τού φέρονταν σαν να έλειπε, σαν να ήταν αόρατος. Συζητούσαν αναμεταξύ τους, αγνοώντας τον πλήρως, και, ασφαλώς, δε ζητούσαν τη γνώμη του για τίποτα. Εκείνος ήταν τα αφτιά τους και τα ματιά τους μέσα στην πόλη, και δε ρωτάς τ'αφτιά σου ή τα μάτια σου πώς θα αντιμετωπίσεις μια κατάσταση· τα έχεις μόνο για να μεταφέρουν πληροφορίες στο μυαλό σου, το οποίο και θα πάρει τις αποφάσεις.

Και οι αποφάσεις που άρχισαν να διαμορφώνονται από τον συλλογικό δεκαμελές νου της Σερανβέλ εξέπληξαν τον Λανκόρο. Τον σόκαραν σχεδόν. *Δεν μπορεί να το εννοούν!* σκέφτηκε. *Σίγουρα, δεν μπορεί να το εννοούν! Αστειεύονται. Θ'αλλάξουν γνώμη.* Ωστόσο, έμεινε σιωπηλός, όπως όφειλε, όπως άρμοζε στη θέση του.

Και δεν είχε ξεπεράσει την έκπληξή του όταν η μεγάλη, διπλή ξύλινη πόρτα της αίθουσας χτύπησε, αντηχώντας έντονα. Η σύσκεψη του Συμβουλίου, πάραυτα, διακόπηκε και ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης Γυστάνο, ένας εξηντάρης άντρας που είχε εκλεγεί για τρίτη πενταετία, είπε στον πράκτορα που στεκόταν απέξω ότι μπορούσε να περάσει. Το ένα φύλλο της βαριάς πόρτας άνοιξε, ίσα για να γλιστρήσει μέσα ένας άντρας που δεν ήταν άγνωστος στον Λανκόρο, καθώς γνώριζε αρκετούς από τους συναδέλφους του.

«Η Αρχιέρεια Ριλάβια βρίσκεται εδώ, Εξοχότατοι,» δήλωσε ο κοντόχοντρος πράκτορας, ο οποίος ήταν, σίγουρα, καμια δεκαετία μεγαλύτερος από τον Λανκόρο, «και επιθυμεί να σας μιλήσει.»

Σιγή απλώθηκε στην αίθουσα, λες κι ένας παγερός αέρας να είχε φυσήξει μες στο δωμάτιο· ένας αέρας που τους είχε κάνει όλους να κοκαλώσουν στις θέσεις τους.

Η Αρχιέρεια του Ναού της Φλόγας! σκέφτηκε ο Λανκόρο, νιώθοντας το μυαλό του μουδιασμένο. *Τι τη φέρνει εδώ;* Σπανία την έβλεπαν. Σπάνια έβγαινε από το Ναό για να έρθει να μιλήσει στον οποιονδήποτε· το σύνηθες ήταν, αν κάποιος την ήθελε, να πήγαινε να τη βρει εκείνος. Κι αυτό ίσχυε ακόμα και για τους Υπουργούς, ακόμα και για το Υπουργικό Συμβούλιο ως σύνολο. Οι ιερείς της Φλόγας δεν υπόκειντο στους κοσμικούς νόμους, και η Αρχιέρεια δεν ήταν ένα τυχαίο πρόσωπο. Ήταν η πιο σεβάσμια φιγούρα στην Πόλη των Ανοιγμάτων.

Και όχι μόνο αυτό. Απ'ό,τι λεγόταν, η Ριλάβια ήταν ξεχωριστή ακόμα και για Αρχιέρεια. Είχε ζήσει χρόνια και χρόνια και χρόνια, και δεν είχε γεράσει. Φημολογείτο πως ήταν αθάνατη, καθώς κι ότι ένα διάπυρο πτηνό την υπηρετούσε, ένα πουλί με φτερά από φλόγες.

Ο Λανκόρο δεν την είχε αντικρίσει ποτέ του, φυσικά, και τώρα, που θα την αντίκριζε –εκτός αν τον έδιωχναν από την αίθουσα προτού εκείνη μπει–, αισθανόταν παραλυμένος.

«Να περάσει!» είπε ο Υπουργός Καταναγκαστικής Υπηρεσίας Χαντόλο, σπάζοντας την παγερή σιγή που είχε πλακώσει. «Να περάσει!»

Ο πράκτορας που βρισκόταν στην πόρτα έκανε μια σύντομη υπόκλιση και βγήκε από την αίθουσα, κλείνοντας πίσω του.

Κανένας δε μίλησε, καθώς περίμεναν. Και η αναμονή τους δεν κράτησε για πολύ: η ψηλή, διπλή πόρτα άνοιξε διάπλατα, από μόνη της, δίχως να την αγγίζουν ανθρώπινα χέρια, και η Αρχιέρεια Ριλάβια παρουσιάστηκε στο κατώφλι: ψηλή, ξανθιά, με μυστηριώδη γκριζα μάτια: ντυμένη με πορφυρόμαυρα ιερατικά ράσα, που άνοιγαν στην περιοχή του στέρνου, αποκαλύπτοντας ένα κόκκινο σημά-

δι επάνω στη σάρκα της: το σημάδι ενός πυρίφτερου πουλιού, όπως αυτό που λεγόταν ότι βρισκόταν στις προσταγές της.

Οι Υπουργοί σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και υποκλίθηκαν, κι ο Λανκόρο το ίδιο, καθώς η Αρχιέρεια περνούσε το κατώφλι και η διπλή πόρτα έκλεινε πίσω της, ξανά χωρίς να την αγγίξουν ανθρώπινα χέρια.

«Μεγάλη Μητέρα της Φλόγας,» είπε ο Υπουργός Γυστάνο, «η παρουσία σας μας τιμά... και μας εκπλήσσει, οφείλουμε να ομολογήσουμε.»

«Δε θα έπρεπε, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε η Αρχιέρεια. «Οι μάγοι της Ένναργκ βρίσκονται στην πόλη μας.»

Κι ύστερα από τούτο, η συζήτηση πήρε ακόμα σοβαρότερο ύφος από πριν.

Τον Λανκόρο, φυσικά, όλοι εξακολούθησαν να τον αγνοούν, σαν να μην υπήρχε, κι εκείνος το μόνο που έκανε ήταν να κοιτάζει και ν'ακούει, το οποίο, έπρεπε εσωτερικά να παραδεχτεί, του ήταν αρκετό. Καλύτερα ν'αφήνει κανείς τέτοιες μεγάλες και επικίνδυνες αποφάσεις να παίρνονται από άλλους. Του Λανκόρο τού αρκούσε που είχε δει την Αρχιέρεια· δεν ήταν κάτι που έβλεπε κανείς κάθε μέρα. Στην πραγματικότητα, ήταν κάτι που μόνο οι τυχεροί έβλεπαν μία ή δύο φορές στη ζωή τους, από τόσο κοντά.

Ωστόσο, οι αποφάσεις που ήταν φανερό πως διαμορφώνονταν γύρω από το τραπέζι του Συμβουλίου δεν έπαψαν να εκπλήσσουν και να σοκάρουν τον Λανκόρο, και να τον κάνουν να σκέφτεται ότι δεν μπορεί, σίγουρα οι Υπουργοί και η Αρχιέρεια θ'άλλαζαν γνώμη.

Δεν άλλαξαν, όμως· κι αυτοί, μάλλον, ήξεραν καλύτερα από εκείνον...

Κεφάλαιο Δωδέκατο

—Ναράμια—

Δε νομίζω ότι θα είναι εύκολο να μάθουμε ποια είναι, πραγματικά, η Λαντίρα,» είπε ο Δάρφο, «ούτε πού βρίσκεται τώρα.» Είχαν μόλις βγει απ'τον *Μαύρο Πέλεκυ* και διέσχιζαν νότια την Κάτω Συνοικία του Ξίφους, κατευθυνόμενοι προς το Μεγάλο Παζάρι.

Η Ναράμια μπορούσε να δει ότι ο φίλος της δεν ήταν και τόσο χαρούμενος που είχε αποφασίσει να έρθει μαζί της σ'ετούτη την αναζήτηση. Εκείνη, βέβαια, δεν τον είχε αναγκάσει να έρθει· ο ίδιος είχε προσφερθεί. Αλλά, και πάλι, η δυσαρέσκεια ήταν φανερή στο πρόσωπό του. Δεν πίστευε ότι θα έβρισκαν τίποτα. Μάλλον, πίστευε ότι έψαχναν σκιές κι ανέμους.

«Δεν ήταν ανάγκη νάρθεις, αν είναι να έχεις αυτή την κατεβασμένη μούρη όλη την ώρα,» του είπε η Ναράμια.

«Δεν είν'αυτό,» αποκρίθηκε ο Δάρφο. «Αλλά αναρωτιέμαι από πού θ'αρχίσουμε. Ψάχνουμε για μια γυναίκα με το όνομα Λαντίρα. Σερανβέλιο όνομα, που το έχουν πολλές Σερανβέλιες γυναίκες. Δεν ξέρουμε καν το επώνυμό της—»

«Αν γνωρίζαμε το επώνυμό της, έχω την αίσθηση πως αρκετά πράγματα θα είχαν ξεκαθαριστεί. Παρ'όλ'αυτά, έχω μια ιδέα από πού πρέπει ν'αρχίσουμε...»

«Από πού;»

«Από το κατάστημα του εμπόρου που μου πούλησε τον ψεύτικο χάρτη, πριν από τόσα χρόνια.»

Η Ναράμια δεν είχε ξεχάσει πού βρισκόταν το μαγαζί. Μάλιστα, το είχε επισκεφτεί και όταν αναζητούσε θεραπεία για τον εαυτό της. Ήταν ένα από εκείνα τα στέκια όπου μια τυχοδιώκτρια η οποία περιφέρεται στην Πόλη των Ανοιγμάτων δεν μπορεί παρά να περάσει, τουλάχιστον μια στο τόσο.

Στην αρχή, όταν είχε επιστρέψει από τους βάλτους Λό'ορ-θιλ, πίστευε ότι ο μαγαζάτορας τής είχε πουλήσει *επίτηδες* τον χάρτη ο οποίος είχε φέρει το θάνατο στους συντρόφους της και το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος σ' εκείνη. Συζητώντας μαζί του, όμως –ή, μάλλον, απειλώντας τον μ' ένα ξιφίδιο στο χέρι–, και ρωτώντας τον ποιος του είχε δώσει τον χάρτη, εκείνος είχε ορκιστεί στη Φλόγα πως δεν θυμόταν, πως δεν ήξερε τίποτα. «Η Φλόγα να πέσει να με κάψει!» είχε φωνάζει. «Να κάψει το μαγαζί μου!»

Και τώρα, σκέφτηκε η Ναράμια, καθώς εκείνη κι ο Δάρφο έμπαιναν στο Μεγάλο Παζάρι, *η Φλόγα όντως θα πέσει και θα σε κάψει. Ειδικά αν συνεχίσεις να μου λες τα ίδια φούμαρα.*

Περνώντας ανάμεσα από ανθρώπους, ζώα, κάρα, τέντες, και πάγκους, έφτασαν στο κατάστημα που ήταν κάτι μεταξύ παλαιοπωλείου και παντοπωλείου, όπου κανείς μπορούσε να βρει ένα σωρό αχρηστίες καθώς και, κάπου-κάπου, τίποτα που τον ενδιέφερε.

Η Ναράμια έσπρωξε την πόρτα και μπήκαν. Ένας πελάτης βρισκόταν στο εσωτερικό, πληρώνοντας τον έμπορο πίσω απ' τον πάγκο. «Ευχαριστώ, κύριε,» έλεγε εκείνος, μαζεύοντας τα νομίσματα και βάζοντάς τα σ' ένα σακούλι. Ο πελάτης πήρε ένα κουτί παραμάσκαλα και, περνώντας ανάμεσα απ' τη Ναράμια και τον Δάρφο, βγήκε απ' το κατάστημα.

Ο μαγαζάτορας ήταν ένας λιγνός, γενειοφόρος άντρας με αραιά μαλλιά. Στα δάχτυλα των χεριών του φορούσε ένα σωρό δαχτυλίδια από κατώτερα μέταλλα, κι απ' το λαιμό του κρεμόταν ένα ξύλινο περιδέραιο επάνω στο χιτώνα του.

«Καλώς τη Ναράμια,» είπε, βλέποντας την τυχοδιώκτρια να τον ζυγώνει.

«Μου είπες ψέματα,» γρύλισε εκείνη, ακουμπώντας τα χέρια της στον πάγκο του.

Ο έμπορος βλεφάρισε, αιφνιδιασμένος. «Δεν... δεν καταλαβαίνω.»

«Για τον χάρτη. Μου είπες ψέματα. Θυμόσουν ποιος σ' τον έδωσε; και, μάλιστα, σ' τον έδωσε για τον πουλήσεις σε μένα, έτσι δεν είναι;» Η Ναράμια το θυμόταν, τώρα: νόμιζε πως, μόλις έμπαινε στο κατάστημα, ο έμπορος είχε βγάλει τον χάρτη του θησαυρού και

τον είχε αποθέσει στον πάγκο του, σαν να ήθελε ειδικά εκείνη να τον δει, αν και, βέβαια, δεν το είχε πει.

«Ποιον χάρτη;» ψέλλισε ο άντρας.

Η Ναράμια τον άρπαξε απ'τον γιακά, με το ένα χέρι, τραβώντας ένα ξιφίδιο, με το άλλο, και βάζοντας τη λεπίδα στο λαιμό του.

«Τον χάρτη που με οδήγησε στους βάλτους Λό'ορ-θιλ—»

«Μα, σου είπα, δεν—!»

«Τέρμα τα ψέματα!»

«Δεν ξέρω τίποτα! Θα φωνάξω τη φρουρά!»

«Δε θα προλάβεις.»

Ο Δάρφο έπιασε τον αγκώνα της, τραβώντας την, ελαφρά, πίσω. «Άφησέ τον, Ναράμια. Δεν υπάρχει λόγος γι'αυτό.»

Η τυχοδιώκτρια δίστασε λίγο· ύστερα, όμως, ελευθέρωσε τον έμπορο και θηκάρωσε το ξιφίδιό της. Εκείνος έμοιαζε τρομοκρατημένος.

«Κοίταξε να δεις, φίλε,» του είπε ο Δάρφο, ο οποίος πρώτη φορά ερχόταν στο κατάστημά του, «η ιστορία είναι παλιά, πολύ παλιά. Όμως είναι σημαντικό να μάθουμε ποιος σου έδωσε τον χάρτη. Πρόκειται για υπόθεση του Συμβουλίου.»

«Υπόθεση του Συμβουλίου; Πώς το ξέρω ότι λες αλήθεια; Έχετε χαρτιά μαζί σας;»

«Είμαστε διατεθειμένοι να σε πληρώσουμε για την πληροφορία,» δήλωσε ο Δάρφο. «Και κανείς δεν θα σε κατηγορήσει για τίποτα. Είμαι βέβαιος πως ακόμα κι η Ναράμια,» λοξοκοίταξε την τυχοδιώκτρια, «που το θέμα την αφορά προσωπικά, είναι πρόθυμη να... ξεχάσει, αν δείξεις καλή θέληση. Εξάλλου, πρόκειται για κάτι που συνέβη πριν από καιρό και έχει, πλέον, ουσιαστικά λήξει.»

Ο έμπορος φάνηκε προβληματισμένος. Έσιμξε τα χείλη του, ανοιγόκλεισε τις γροθιές του. Έμοιαζε με άνθρωπο που ήθελε να τρέξει να κρυφτεί, μα δεν μπορούσε να πάει πουθενά.

Εκείνη την ώρα, η πόρτα του μαγαζιού άνοιξε και δύο γυναίκες μπήκαν.

«Θα περιμένουμε, σιωπηλά και υπομονετικά,» είπε ο Δάρφο στον έμπορο· και, μαζί με τη Ναράμια, παραμέρισαν, παριστάνοντας πως

κοιτούσαν τηνπραμάτεια, η οποία ήταν απλωμένη σ'όλο το κατάστημα, στο πάτωμα καθώς κι επάνω σε ράφια.

Οι δύο γυναίκες έκαναν τη δουλειά τους με τον μαγαζάτορα και, ύστερα, έφυγαν. Οπότε, ο Δάρφο και η Ναράμια επέστρεψαν μπροστά στον πάγκο του.

«Σκέφτηκες αυτά που σου είπα;» τον ρώτησε ο πρώτος.

«Ναι...» αποκρίθηκε εκείνος, μαγκωμένα.

«Ποιος ήταν, λοιπόν;»

«Είπες ότι θα με πληρώσετε.»

Ο Δάρφο τον αγριοκοίταξε, αλλά, βγάζοντας μερικά αργύρια, τ' απόθεσε στον πάγκο του.

Η όψη του εμπόρου στράβωσε. «Εμ... το ποσόν είναι...»

«Αρκετό, για μια τόσο παλιά υπόθεση.»

«Το όνομά μου δεν πρέπει να μαθευτεί,» είπε ο έμπορος.

«Μη φοβάσαι, δε θα μαθευτεί.»

«Ένας αριστοκράτης ήταν, ο οποίος έρχεται στο κατάστημά μου όποτε θέλει ν'αγοράσει παλιά και ακριβά αντικείμενα. Μάλιστα, του κρατάω κάποια πράγματα, ορισμένες φορές. Πληρώνει καλά.»

«Πώς τον λένε;» ρώτησε η Ναράμια, σπάζοντας τη σιγή της.

Ο έμπορος έσμιξε τα χείλη. «Το όνομά μου δεν πρέπει να μαθευτεί. Εγώ δε σας είπα τίποτα.»

«Τίποτα απολύτως,» τον διαβεβαίωσε η τυχοδιώκτρια.

«Σολμόκο Ανώλεθρος.»

Η Ναράμια συνοφρυώθηκε. «Ο Υπουργός Ναυτιλίας;» απόρησε.

Ο έμπορος ένευσε, κοφτά και γρήγορα. «Εγώ δεν είπα τίποτα.» Μάζεψε τα αργύρια του Δάρφο και τα έβαλε στο σακούλι του. «Θέλετε, τώρα, κάτι άλλο;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ναράμια. «Αυτό ήταν αρκετό.» Και, στρέφοντάς του την πλάτη, βγήκε από το κατάστημα.

Ο Δάρφο την ακολούθησε, και τη βρήκε να στέκεται παραδίπλα, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός της και μια σκεπτική έκφραση στο πρόσωπό της.

«Πώς είναι δυνατόν;» του είπε. «Τι σχέση μπορεί να έχει ο Υπουργός Σολμόκο μ'αυτή τη Λαντίρα;»

«Δεν έχω ιδέα,» αποκρίθηκε ο Δάρφο. «Αλλά δε νομίζω πως εμείς μπορούμε να πάμε και να τον ρωτήσουμε.»

«Ο Λανκόρο, όμως, θα μπορεί.» Τα μάτια της Ναράμια στένεψαν.

Ο Δάρφο μόρφασε. «Υποθέτω. Αν θέλει.»

«Νομίζω πως είναι ώρα να επιστρέψω στην οικία του αφέντη μου,» είπε η Ναράμια. Αλλά, ύστερα, δίστασε να κινηθεί. «Εκτός αν δεν έχει γυρίσει ακόμα...»

«Να έχει γυρίσει από πού;»

«Από τη σύσκεψη του Συμβουλίου. Δε σου είπα πως έχει τον Χαλκοπρόσωπο στο κρατητήριο, και πως ανακάλυψε κάποια σημαντικά πράγματα για το παρελθόν του;»

Ο Δάρφο ένευσε. «Ναι. Δε μου εξήγησες, όμως, τι ακριβώς ανακάλυψε.»

«Θα σου εξηγήσω,» υποσχέθηκε η Ναράμια. «Καθώς θα τρώμε στον *Μαύρο Πέλεκυ*.»

Καθώς έμπαιναν στην τραπεζαρία, η Ναράμια παρατήρησε ότι ο μισθοφόρος του Σάρκο που είχε δει και την προηγούμενη φορά βρισκόταν, πάλι, εδώ· δεν τους κοίταζε, όμως: είχε την προσοχή του στραμμένη σε δύο άλλους άντρες, μιλώντας μαζί τους και τρώγοντας.

Τώρα, καθότι μεσημέρι, το μέρος ήταν κοσμοπλημμυρισμένο, αλλά η Ναράμια και ο Δάρφο βρήκαν ένα τραπέζι και κάθισαν. Ο δεύτερος έκανε νόημα σ'έναν σερβιτόρο να πλησιάσει και του έδωσε παραγγελία.

Όταν ο νεαρός απομακρύνθηκε μέσα στη βαβούρα, γλιστρώντας επιδέξια ανάμεσα στα τραπέζια, η Ναράμια είπε: «Υπάρχει ένας μισθοφόρος του Σάρκο εδώ, ο οποίος μας είχε προσέξει και την προηγούμενη φορά, όταν φέρναμε τον Μαράνκο, τραυματισμένο, από τη συμπλοκή στο *Λέντρο*.»

«Το ξέρω ότι είναι εδώ, αλλά δεν ήξερα ότι μας είχε προσέξει και τότε. Γιατί δε μου το είπες;»

«Η αλήθεια είναι πως το ξέχασα,» παραδέχτηκε η Ναράμια. «Αλλά εσύ πώς τον αναγνώρισες; Ήρθε και σας μίλησε;»

«Ο Μαράνκο τον αναγνώρισε, από μακριά,» εξήγησε ο Δάρφο, «χτες βράδυ. Δε μας έχει μιλήσει, όμως ο Μαράνκο πιστεύει ότι μας κατασκοπεύει. Πιστεύει πως ο Σάρκο έχει μάθει για την επιστροφή του στη Σερανβέλ· κι αυτό που μου είπες, ότι ο ίδιος άντρας μάς κοιτάζε όταν γυρίζαμε από τη συμπλοκή στο Δέντρο, νομίζω επιβεβαιώνει τις υποψίες του.» Συνοφρυώθηκε, ρωτώντας: «Λες να μας επιτεθούν;»

«Εδώ μέσα;» Η Ναράμια κούνησε το κεφάλι. «Το αποκλείω. Ο Σάρκο είναι παλιόμουτρο, μα όχι ανόητος. Αν σας θέλει, θα φροντίσει να σας στριμώξει σε κάποιο άλλο μέρος. Αν σας πλησιάσει εδώ, θα είναι για να σας μιλήσει και μόνο.»

«Κι αυτό δεν τόχει κάνει ως τώρα,» είπε ο Δάρφο, σκεπτικά, στρέφοντας τη ματιά του προς τον μισθοφόρο που έτρωγε αντίκρυ τους, μαζί μ' άλλους δύο. «Οι σύντροφοί του, μισθοφόροι του Σάρκο είναι κι αυτοί;»

«Δεν είμαι σίγουρη. Ίσως.»

«Αυτόν τον ξέρεις; Προσωπικά;»

«Προσωπικά, όχι. Τον έχω δει, όμως. Το όνομά του είναι Τίλο και το παρτσούκλι του 'ο Γρήγορος'. Ήταν ανάμεσα σ' αυτούς που μου επιτέθηκαν και μ' έριξαν στο Άνοιγμα. Χειρίζεται, συνήθως, ένα ρόπαλο με σιδερένια κεφαλή.»

Ο Δάρφο ένευσε, βλέποντας το εν λόγω όπλο κρεμασμένο από τη ζώνη του άντρα, ο οποίος ήταν ξανθός και σγουρομάλλης και είχε ένα πλατύ χαμόγελο που τον έκανε να μοιάζει με σαρκοβόρο ζώο. «Θα τον έχω υπόψη μου.»

Ο σερβιτόρος επέστρεψε, φέρνοντας το φαγητό τους και αποθέτοντάς το, το ένα πιάτο μετά το άλλο, επάνω στο τραπέζι. Ο Δάρφο τον πλήρωσε, κι εκείνος έφυγε, ευχόμενος καλή όρεξη.

Ο Δάρφο δοκίμασε πρώτος το ψητό κρέας, βρίσκοντάς το της αρεσκείας του. «Πες μου για τον Χαλκοπρόσωπο, λοιπόν,» παρότρυνε τη Ναράμια.

Κι εκείνη, καθώς έτρωγαν, του μίλησε για όσα είχε ανακαλύψει ο Λανκόρο στη Συνοικία των Δηλητηρίων. «Επομένως, τώρα, έχει

πάει να συζητήσει με το Συμβούλιο, για να δουν τι θα κάνουν,» ολοκλήρωσε.

«Χμ,» είπε ο Δάρφο, πίνοντας μια γουλιά απ'τη μπίρα του, «πιστεύω πως τη θυμάμαι κι εγώ αυτή την πυρκαγιά. Δεν είχα ιδέα, όμως, ποιος την προκάλεσε. Πρέπει να ήμουν μικρός, τότε. Εσύ, Ναράμια... εσύ πόσο χρονών ήσουν τότε;»

«Νομίζεις θυμάμαι; Από ένα σημείο και μετά, έχασα τη μέτρηση του χρόνου στη ζωή μου. Πάντως, πρέπει να ήμουν γύρω στα είκοσι, αν δεν κάνω λάθος. Πιο μεγάλη από είκοσι, ίσως.»

«Πότε έχεις γεννηθεί;»

«Το 432 μετά Τυραννίδος.»

«Είσαι, λοιπόν, πέντε χρόνια μεγαλύτερή μου,» συμπέρανε ο Δάρφο. Τώρα, το έτος ήταν 469 μ.Τ., πράγμα που σήμαινε ότι η Ναράμια ήταν τριάντα-εφτά χρονών. Παράξενο, γιατί δεν της φαινόταν, εκτός αν κάποιος την κοιτούσε πολύ προσεκτικά, ή αν σκεφτόταν όλα όσα είχε ζήσει, τα οποία δεν μπορεί να είχαν συμβεί μέσα σε λίγα χρόνια. «Οπότε, πρέπει όντως να θυμάσαι την πυρκαγιά εκείνη καλύτερα από εμένα.»

Προτού η Ναράμια απαντήσει, ένας άντρας, τον οποίο εκείνη δεν αναγνώριζε, πλησίασε το τραπέζι τους.

Ο Δάρφο τον ήξερε. «Δατμάνο,» είπε. «Κάθισε. Έχεις φάει;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μισθοφόρος, καθίζοντας ωστόσο. Το βλέμμα του στράφηκε στη Ναράμια, ατενίζοντάς την με ενδιαφέρον. «Αυτή που έφερες μαζί σου πριν, σωστά;»

Ο Δάρφο ένευσε. «Να σου συστήσω τη Ναράμια,» είπε.

Ο Δατμάνο χαμογέλασε προς το μέρος της. «Χαίρω πολύ.»

«Παρομοίως,» αποκρίθηκε εκείνη, ουδέτερα. Ο τρόπος του άντρα τής έμοιαζε εκνευριστικός.

«Πόσο την αγόρασες, Δάρφο;»

Ο Δάρφο βλεφάρισε, ξαφνιασμένος. Ύστερα, όμως, θυμήθηκε ότι η Ναράμια φορούσε δουλικά περικάρπια, και γέλασε. «Όχι, όχι,» είπε, «δεν είναι αυτό που νομίζεις. Η Ναράμια δεν είναι δούλα μου. Βασικά, δεν είναι καθόλου αυτό που νομίζεις.»

«Σε ποιον ανήκει, τότε;»

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

«Προς το παρόν, στον κύριο Λανκόρο Θαλασσινό,» είπε η ίδια, ενοχλημένη απ' όλες αυτές τις ηλίθιες ερωτήσεις. Εξάλλου, δεν ήταν δούλα! Όχι ακριβώς, τουλάχιστον. Για την ώρα, απλά, *παρίστανε* τη δούλα του Λανκόρο, γιατί δε γινόταν αλλιώς.

«Δεν τον ξέρω,» παραδέχτηκε ο Δατμάνο.

«Ούτε χρειάζεται,» είπε η Ναράμια, όχι απότομα, αλλά μην κρύβοντας και το γεγονός ότι οι ερωτήσεις του την είχαν ενοχλήσει.

«Και τι κάνεις εδώ;»

Δεν τα πιάνει τα υπονοούμενα! σκέφτηκε η Ναράμια. «Τρώω, προφανώς.»

«Δεν εννοώ αυτό. Εννοώ—»

«Η Ναράμια,» τον διέκοψε ο Δάρφο, παρατηρώντας ότι ετούτη η συζήτηση δεν θα είχε καλή κατάληξη, «είναι φίλη μου, Δατμάνο, γι' αυτό είναι εδώ.»

«Και δεν το λέγατε τόση ώρα;»

Ο άνθρωπος είναι για κλοτσιές, σκέφτηκε η Ναράμια, πίνοντας μια γουλιά μπίρα, και μένοντας σιωπηλή.

«Θέλεις να μου μιλήσεις για κάτι συγκεκριμένο;» ρώτησε ο Δάρφο τον καινούργιο του μισθοφόρο.

«Ναι,» ένευσε εκείνος. «Βρήκα κάποιον που φαίνεται πρόθυμος να μας προσλάβει.»

Η Ναράμια στράφηκε στον Δάρφο, με απορία να καθρεπτίζεται στα μάτια της. «Με συγχωρείς, αλλά αυτός ο τύπος είναι μέλος της καινούργιας μισθοφορικής σου ομάδας;» ρώτησε, στραβώνοντας τα χείλη.

Ο Δάρφο μειδίασε, επιτηδευμένα. «Ναι.»

Η Ναράμια αναποδογύρισε τα μάτια. *Υπέροχα...*

Ο Δάρφο ρώτησε τον Δατμάνο: «Ποιος είναι, λοιπόν, ο κύριος που σκέφτεται να μας προσλάβει;»

Η Ναράμια επέστρεψε στο σπίτι του Λανκόρο το απόγευμα. Η Συνοικία των Ερειπίων ήταν μαγευτική και, συγχρόνως, απειλητική γύρω της (αν και ήξερε ότι, ουσιαστικά, δεν υπήρχε τίποτα να

φοβάται κανείς εδώ· τίποτα πέρα από ιστορίες για φαντάσματα), καθώς χτυπούσε την κλειστή εξώπορτα.

Ο Πάλρο τής άνοιξε, καλησπερίζοντάς την κι αφήνοντάς την να μπει. Η Ναράμια πέρασε το κατώφλι, επιστρέφοντάς του την καλησπέρα. Δεν μπορούσε παρά να είναι ευγενική με τον ηλικιωμένο υπηρέτη· είχε κάτι επάνω του –έναν ιδιαίτερο αέρα, μια δύσκολο να κατονομαστεί αύρα– που της ενέπνεε την ευγένεια.

«Ο κύριος Λανκόρο είναι εδώ;» τον ρώτησε.

«Ναι,» απάντησε ο Πάλρο, «και σε περιμένει στο γραφείο του.»

Η Ναράμια ανέβηκε τη σκάλα που οδηγούσε, τρίζοντας, στο επάνω πάτωμα της οικίας και πλησίασε την πόρτα η οποία ήξερε ότι ήταν του γραφείου και την οποία δεν είχε ξαναπεράσει ποτέ. Συνήθως ήταν κλειστή, αλλά τώρα βρισκόταν μισάνοιχτη...

...και η φωνή του αφέντη της ακούστηκε από μέσα: «Πέρασε, Ναράμια.»

Η τυχοδιώκτρια έσπρωξε την πόρτα και μπήκε σ'ένα δωμάτιο όπου, εκτός από τα συνηθισμένα έπιπλα γραφείου, υπήρχαν κι αρκετές παλιές λάμπες, όπως και σ'όλο το σπίτι, άλλωστε. Η μανία του Θαλασσινού με τις λάμπες ήταν ανεξήγητη για εκείνη, αλλά ο καθένας έχει τις παλαβομάρες του, καθώς ήξερε πολύ καλά.

Ο Λανκόρο καθόταν σ'έναν μαλακό καναπέ, ντυμένος ελαφριά και πίνοντας, αργά, ένα ποτήρι κρασί. «Τι βρήκες;» τη ρώτησε.

«Να καθίσω;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους του, σαν να έλεγε: *Και δεν κάθεις;*

Η Ναράμια πήρε θέση στην άλλη άκρη του καναπέ, ακουμπώντας τον αγκώνα της στη ράχη του.

«Τι σε δάγκωσε εκεί;» τη ρώτησε ο Λανκόρο, κοιτάζοντας τον αριστερό της πήχη.

«Ένα Λό'ορ, προκειμένου να θεραπεύσω τελείως το αραχοφανές εσωδερμικό άλγος.» Του είχε εξηγήσει, ασφαλώς, τι ήταν ακριβώς η ασθένειά της. Είχε *αναγκαστεί* να του εξηγήσει, γιατί κάπως έπρεπε να απαντήσει στις ερωτήσεις του: ήξερε ότι, επί του παρόντος, βρισκόταν στο έλεός του.

«Και το θεράπευσες;»

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

«Ναι.» Δεν μπόρεσε να κρύψει ένα χαμόγελο ικανοποίησης. Ο Λανκόρο έκανε πως δεν το πρόσεξε. «Για τη Λαντίρα έμαθες τίποτα;»

«Όχι πολλά. Όμως ανακάλυψα κάτι που με παραξένεψε... Πήγα, πάλι, στο κατάστημα του εμπόρου που μου είχε πουλήσει τον χάρτη για τον οποίο σου έχω μιλήσει. Του είπα ότι μου είχε πει ψέματα και, τώρα, είχα έρθει για να μάθω την αλήθεια. Αρχικά, αρνήθηκε να μου την αποκαλύψει. Αρνήθηκε καν να παραδεχτεί ότι είχε πει ψέματα. Αν ήμουν μόνη, ίσως και να είχα κάνει εκείνο που του είχα υποσχεθεί παλιότερα: ίσως να τον είχα σκοτώσει—»

Ο Λανκόρο τής έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα. «Μόνο αυτό σου έλειπε...» Οι ιδιοκτήτες δούλων ήταν υπεύθυνοι για τους δούλους τους στη Σερανβέλ, και η Ναράμια είχε ήδη αρκετά βεβαρημένο παρελθόν στην πόλη, μετά από την πυρκαγιά που είχε προκαλέσει στα περίχωρα. Αρκετά βεβαρημένο παρελθόν για να οδηγήσει ακόμα και στην εκτέλεσή της, πράγμα το οποίο ο Λανκόρο δε θα μπορούσε να αποτρέψει, αν εκείνη διέπραττε φόνο.

«Ευτυχώς,» συνέχισε η Ναράμια, «ο Δάρφο ήταν μαζί μου, και, μιλώντας στον έμπορο και πληρώνοντάς τον ένα σχετικά μικρό ποσό σε αργύρια, τον έκανε να μας αποκαλύψει ποιος ήταν που του είχε δώσει τον χάρτη για να τον δώσει σε μένα· ή, μάλλον, για να με ξεγελάσει να τον αγοράσω, χωρίς να φανεί ότι προσπαθούσε να μου τον πλασάρει.»

Ο Λανκόρο ύψωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά.

«Ο Σολμόκο Ανώλεθρος. Ο Υπουργός Ναυτιλίας.»

Τα μάτια του πράκτορα στένεψαν. «Περίεργο...» μουρμούρισε. «Πολύ περίεργο...»

«Πώς είναι δυνατόν αυτή η Λαντίρα να γνωρίζει τον Υπουργό Σολμόκο;» ρώτησε η Ναράμια. «Ποια είναι;»

Ο Λανκόρο κούνησε το κεφάλι. «Πολύ περίεργο,» επανέλαβε. «Δεν μπορώ να καταλάβω ποια πιθανώς να είναι η σχέση της μαζί του. Είσαι σίγουρη ότι ο έμπορος σου είπε την αλήθεια;»

«Γιατί να μου πει ψέματα; Θα έλεγε κάποιος κάτι τέτοιο για έναν Υπουργό; Μπορεί να τον βάλει σε μπελάδες αυτή η αποκάλυψη.»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Λανκόρο, δαγκώνοντας το κάτω του χείλος, προβληματισμένος. «Επομένως... αν υποθέσουμε ότι είπε αλήθεια, πού μας οδηγεί αυτό, Ναράμια; Θα μπορούσε ο Υπουργός Σολμόκο να είναι προδότης; Θα μπορούσε να είναι σύμμαχος των δυνάμεων που προσπαθούν να σαμποτάρουν τους εμπορους της Σερανβέλ;»

Η Ναράμια ανασήκωσε τους ώμους. «Εσύ πες μου. Θα μπορούσε;»

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε ο Λανκόρο, αλλά δεν έμοιαζε πεπεισμένος για τα λόγια του. «Δε νομίζω... Και πώς... πώς η Λαντίρα να γνώρισε τον Σολμόκο, Ναράμια;» Σηκώθηκε απ'τον καναπέ, άφησε το κρασοπότηρό του πάνω στο γραφείο, και βημάτισε μέσα στο δωμάτιο. «Ο άνθρωπος είναι εξήντα-τόσο χρονών: γιατί να θέλει να μπλεχτεί σε μια συνωμοσία κατά της πόλης, μα τη Φλόγα;»

«Θα το ερευνήσεις;»

Ο Λανκόρο σταμάτησε να βαδίζει, στηρίζοντας την πλάτη του στο γραφείο κι ακουμπώντας τα χέρια του στις άκριες του ξύλινου επίπλου. «Τι να ερευνήσω; Ερευνώ πράγματα μόνο υπό τις διαταγές του Συμβουλίου. Κι αυτό που μου ανέφερες, τώρα, εσύ... δεν ξέρω, δεν ξέρω αν θα ενδιέφερε καν το Συμβούλιο. Κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα το ενδιέφερε. Είναι τελείως προσωπική υπόθεση. Αυτό που σου έκανε η Λαντίρα, πριν από τόσα χρόνια, ίσως και να μην έχει καμία σχέση με την τωρινή κατάσταση, Ναράμια.»

Η τυχοδιώκτρια συνοφρυνώθηκε, σουφρώνοντας το μέτωπο. «Σ' αυτό, μάλλον, έχεις δίκιο. Και πάλι, όμως, παραμένει το ερώτημα: πώς είναι δυνατόν η Λαντίρα να γνωρίζει τον Σολμόκο; Κατ'αρχήν, ήταν Υπουργός, τότε;»

«Ο Σολμόκο Ανώλεθρος έχει εκλεγεί Υπουργός Ναυτιλίας τέσσερις πενταετίες στη σειρά. Είκοσι χρόνια.»

«Άρα, ήταν Υπουργός τότε.»

Ο Λανκόρο ένευσε, σιωπηλά.

Η Ναράμια είπε: «Αφού η Λαντίρα βρισκόταν, τώρα, στην πόλη με άλλο όνομα, και αφού κιόλας ήταν μεταμφιεσμένη, αυτό σημαίνει πως, όπως κι ο Χαλκοπρόσωπος, πρέπει να ήταν παλιότερα γνωστή στην πόλη...»

Ο Λανκόρο ένευσε, πάλι. «Κι αν ήταν γνωστή και ήξερε τον Σολμόκο, πρέπει να βρισκόταν ανάμεσα στους κύκλους της υψηλής κοινωνίας. Ίσως να ήταν αριστοκράτισσα ή κόρη πλούσιων εμπόρων, η οποία, για κάποιο λόγο, διώχτηκε από τη Σερανβέλ, όπως διώχτηκε κι ο Χαλκοπρόσωπος...»

Μια ιδέα ήρθε στη Ναράμια. «Λανκόρο,» είπε, «τι ξέρεις για τον Οίκο των Πυρίδρομων;»

«Τον Οίκο των Πυρίδρομων; Αυτοί προσπάθησαν να ανατρέψουν το καθεστώς του Συμβουλίου της Σερανβέλ και...»

«...εξορίστηκαν,» τόνισε η Ναράμια. «Εξορίστηκαν.»

«Μα τη Φλόγα,» έκανε ο Λανκόρο, «υποθέτεις ότι ίσως η Λαντίρα νάναι κόρη των Πυρίδρομων, που επέστρεψε προκειμένου να πάρει εκδίκηση για τον οίκο της;»

«Μπορείς να το ψάξεις; Μπορείς να δεις αν υπήρχε κάποια Λαντίρα ανάμεσά τους η οποία επιβίωσε από τον πόλεμο μεταξύ του Συμβουλίου και της οικογένειάς της, και η οποία βρίσκεται στη σωστή ηλικία για να είναι η δική μας Λαντίρα;»

«Ναι,» είπε η Λανκόρο, «μπορώ. Έχω πρόσβαση στα βασικά γενεαλογικά δέντρα των αριστοκρατών της Σερανβέλ.»

Κεφάλαιο Δέκατο-Τρίτο

—Δάρφο—

Η γυναίκα που ήρθε στον *Μαύρο Πέλεκυ* να τον συναντήσει ήταν ντυμένη μ'ένα αμάνικο πράσινο φόρεμα και φαρδιά, δερμάτινη ζώνη. Δε φαινόταν να κουβαλά κανένα όπλο επάνω της, και μάλλον δεν κουβαλούσε, αλλά ο Δάρφο, παρ'όλ' αυτά, έκρινε πως είχε τον αέρα μισθοφόρου. Βάδιζε όπως θα βάδιζε μια μισθοφόρος, και τα χέρια της, ακάλυπτα καθώς ήταν απ'τον ώμο μέχρι τα δάχτυλα, έμοιαζαν με χέρια μισθοφόρου: χέρια με σκληρούς μύες και παλάμες που είχαν επάνω τους κάλους από τον χειρισμό όπλων. Ο Δάρφο γνώριζε ότι μπορούσες να καταλάβεις πολλά για έναν άνθρωπο, κοιτάζοντας τα χέρια του.

Η γυναίκα συστήθηκε ως Θαρνάλιν και δήλωσε πως εργαζόταν για κάποιον ο οποίος επιθυμούσε να μιλήσει προσωπικά στον Δάρφο και τους δύο μισθοφόρους του σήμερα το βράδυ.

«Πώς ονομάζεται;» θέλησε να μάθει εκείνος.

«Ο εργοδότης μου θα προτιμούσε να παραμείνει ανώνυμος για την ώρα,» είπε η γυναίκα.

Δε μ'αρέσει τούτο, σκέφτηκε ο Δάρφο· δε μ'αρέσει καθόλου. Αλλά τα χρήματά μου τελειώνουν, όσο δεν εργάζομαι πουθενά. «Σε ποιο μέρος θέλει να τον συναντήσω;»

«Στο Μεγάλο Παζάρι, πίσω από την ταβέρνα 'Ο Γάτος της Αγοράς'. Όταν οι ήλιοι έχουν βασιλέψει και τα φεγγάρια φαίνονται καθαρά στον ουρανό.»

Έτσι, λοιπόν, μετά την αναχώρηση της γυναίκας, ο Δάρφο πήγε στο τραπέζι όπου κάθονταν ο Δατμάνο κι ο Μαράνκο και τους εξήγησε πώς είχε το πράγμα. Όταν βασιλεύαν οι ήλιοι, έπρεπε να είναι έτοιμοι και εξοπλισμένοι, για να πάνε να ανταμώσουν τον πιθανό εργοδότη τους.

«Εσύ τη γυναίκα αυτή πού τη συνάντησες για πρώτη φορά;» ρώτησε ο Μαράνκο τον Δατμάνο, καθώς είχε ακουμπισμένη την

πλάτη του στον τοίχο και το ένα του πόδι πατούσε στην καρέκλα μπροστά του. Η κουκούλα της κάπας του βρισκόταν στο κεφάλι του, γιατί δεν ήθελε να φαίνεται η σημαδεμένη του όψη και να δίνει στόχο. Αν και, απ'ό,τι είχαν καταλάβει και εκείνος κι ο Δάρφο, ο Σάρκο πρέπει ήδη να γνώριζε για την επιστροφή του στη Σερανβέλ.

«Δεν τη συνάντησα εγώ ακριβώς,» απάντησε ο Δατμάνο. «Δηλαδή, θέλω να πω δεν τη βρήκα εγώ· εκείνη ήρθε και με βρήκε. Σχεδόν σα να μας ήξερε, θα έλεγα. Κι επίσης, αρχηγέ,» τόνισε, κοιτάζοντας τον Δάρφο τώρα, «θα έλεγα ότι δε μ'αρέσει αυτός ο εργοδότης της, που δεν έρχεται εδώ αλλά θέλει να πάμε να του μιλήσουμε σ'ένα σκοτεινό μέρος στο Μεγάλο Παζάρι. Ποιος είναι; κάνας εγκληματίας;»

«Κι εμένα δε μ'αρέσει το μέρος που μας ζήτησε να τον συναντήσουμε,» συμφώνησε ο Δάρφο. «Αλλά τούτο δε σημαίνει πως είναι εγκληματίας ή παράνομος. Ίσως, μάλιστα, νάναι κάποιος αριστοκράτης, που δε θέλει να μαθευτεί ότι ήρθε να προσλάβει μισθοφόρους.»

Ο Δατμάνο μόρφασε. «Πραγματικά, το πιστεύεις αυτό;»

Ο Δάρφο αναστέναξε. *Όχι, σκέφτηκε, όμως προσπαθώ να μην υποθέσω αμέσως και το χειρότερο.* «Θα δούμε,» είπε, ήρεμα. «Θα δούμε ποιος είναι, όταν τον συναντήσουμε.»

«Εκτός αν δε θέλει να μας πει τ'όνομά του. Μπορεί να προτιμήσει και τότε να... παραμείνει ανώνυμος. Έτσι δεν είπες ότι είτε αυτή η Θαρνάλιν;»

«Θα δούμε,» επανέλαβε ο Δάρφο, emphaticά. *Η Ναράμια έχει δίκιο που τον βρίσκει ενοχλητικό. Είναι, όντως, πολύ ενοχλητικός ώρες-ώρες.*

«Και μια και είπαμε για τη Θαρνάλιν, δε νομίζεις, αρχηγέ, ότι έχει μια εμφάνιση κάπως... κάπως σαν η εμφάνισή της να μην ταιριάζει με το ντύσιμό της, ε;»

Ο Δάρφο ένευσε. «Ναι, ίσως. Μοιάζει με πολεμίστρια, με μισθοφόρος. Με κάποια που θα έβρισκε κανείς εδώ, στο *Μαύρο Πέλεκυ* και σε παρόμοια στέκια, ή στις συντεχνίες της Άνω Συνοικίας του Ξίφους.»

«Αυτό νομίζω κι εγώ. Θα έστελνε, λοιπόν, πιστεύεις, κάποιος μια μισθοφόρο για να προσλάβει μισθοφόρους; Αν έχει ήδη μισθοφόρους στη δούλεψή του, τι να μας κάνει κι εμάς; Δε μοιάζει περιέργο;»

Ο Δάρφο αναρωτήθηκε ως τότε ο Δατμάνο θα συνέχιζε αυτές τις ανουσίες, κυκλικές ερωτήσεις. Το ζήτημα ήταν απλό: ή θα πήγαιναν να μιλήσουν μ' αυτόν τον μυστηριώδη εργοδότη ή δεν θα πήγαιναν. «Πού προσπαθείς να καταλήξεις;»

Ο Δατμάνο πήρε μια ξαφνιασμένη έκφραση. «Να καταλήξω;»

«Προσπαθείς να καταλήξεις ότι δεν θέλεις νάρθεις μαζί μας;» ρώτησε ο Δάρφο, γιατί κι αυτό ήταν πιθανό. Ίσως το νέο μέλος της μισθοφορικής του ομάδας να είχε αποφασίσει πως δεν επιθυμούσε άλλο να παραμείνει μέλος της μισθοφορικής του ομάδας.

«Όχι,» είπε ο Δατμάνο, σοβαρά. «Πώς σου πέρασε από το μυαλό;»

«Βλέπω πως το σκαλίζεις το θέμα, γι' αυτό.»

«Υπάρχουν, σίγουρα, μπόλικά ερωτηματικά...»

«Τα οποία, μάλλον, θα απαντηθούν το βράδυ,» είπε ο Δάρφο, «που δεν αργεί νάρθει.» Οι ήλιοι ήδη έγερναν προς αντικριστά σημεία του ορίζοντα, γεμίζοντας την Πόλη των Ανοιγμάτων με σκιές και καλοκαιρινό λυκόφως. «Κι αν δεν απαντηθούν, τίποτα δε μας υποχρεώνει να δουλέψουμε γι' αυτόν τον τύπο.»

«Σωστά,» χαμογέλασε ο Δατμάνο, και ύψωσε την κούπα με τη μπίρα του προς τον Δάρφο. «Μ' αρέσει το ύφος σου, αρχηγέ! Έτσι πρέπει νάναι ο αρχηγός μιας ομάδας πολεμιστών: σαφής και ξεκάθαρος. Στην υγεία σου!» Ήπιε. «Κι η Φλόγα μαζί σου.» Σκούπισε τα χείλη του, με την ανάστροφη του χεριού του. «Σου έχω πει για έναν άλλο αρχηγό, για τον οποίο είχα δουλέψει κάποτε; Ήταν από τη Συντεχνία των Γκρίζων Ταύρων, που θεωρείται κι απ' τις καλές συντεχνίες κιόλας, αλλά ο τύπος ήταν σκέτη αηδία!»

Ο Δάρφο παράγγειλε μια μπίρα από μια περαστική σερβιτόρα, βλέποντας ότι δε θα τελείωνε γρήγορα η συζήτηση με τον Δατμάνο.

Ο Μαράνκο έπινε, ήρεμα, τη δική του μπίρα, σιωπηλός και σκεπτικός.

Ο Δάρφο χρειάστηκε, τελικά, να παρέμβει στη διήγηση του Δατμάνο, προκειμένου να φύγουν στην ώρα τους από τον *Μαύρο Πέλεκυ* και να μην αφήσουν τον πιθανό νέο τους εργοδότη να περιμένει. Εξάλλου, η Θαρνάλιν είχε πει πως εκείνος επιθυμούσε να τους συναντήσει όταν οι ήλιοι βασίλευαν· και οι ήλιοι είχαν ήδη βασιλέψει όταν ο Δάρφο και τα δύο μέλη της μισθοφορικής του ομάδας βγήκαν από το πανδοχείο, εξοπλισμένοι όπως άρμοζε στο επάγγελμά τους και βαδίζοντας νότια μέσα στους δρόμους της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους, για να καταλήξουν στο Μεγάλο Παζάρι. Το εμπόριο συνεχιζόταν, ως συνήθως, εδώ, αγνοώντας το πρώτο σκοτάδι της νύχτας. Λάμπες και φωτιές ήταν αναμμένες σε διάφορα σημεία, για να διευκολύνουν εμπόρους, πελάτες, και περαστικούς.

Ο Δάρφο παρατήρησε ότι απόψε ο καιρός είχε ψυχράνει λίγο· ετούτη η νύχτα δεν ήταν τόσο γλυκιά όσο άλλες καλοκαιρινές νύχτες. Ένας παγερός αέρας ερχόταν από το Βορρά, σφυρίζοντας μέσα στα σοκάκια και τους δρόμους της Σερανβέλ.

Ο *Γάτος της Αγοράς* ήταν μια ταβέρνα η οποία βρισκόταν σχετικά κοντά στα σύνορα της Συνοικίας των Δηλητηριών, αλλά όχι τόσο κοντά ώστε να έρχονται οι αλχημικές οσμές που πλανιόνταν εκεί. Αν έρχονταν, αυτό θα είχε, αναμφίβολα, άσχημες συνέπειες για την πελατεία του μέρους, υποψιαζόταν ο Δάρφο, ο οποίος, απ'ό,τι θυμόταν, δεν είχε βρεθεί στον *Γάτο της Αγοράς* παραπάνω από δυο-τρεις φορές στη ζωή του. Ήταν ένα στέκι για εμπόρους και πραγματευτάδες περισσότερο, παρά για μισθοφόρους· οι μισθοφόροι σύχναζαν στα πανδοχεία και στα καπηλειά της Άνω και της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους.

Ο Δάρφο, ο Μαράνκο, και ο Δατμάνο έφτασαν στην ανατολική μεριά του Μεγάλου Παζαριού και ζύγωσαν τον *Γάτο της Αγοράς*, μέσα από τα παράθυρα και την πόρτα του οποίου φαινόταν κόσμος καθισμένος και έρχονταν μυρωδιές φαγητών και ποτών και θόρυβος.

«Γιατί αυτός ο τύπος να μη θέλει να μας μιλήσει στο εσωτερικό της ταβέρνας;» έθεσε το ερώτημα ο Δατμάνο, ακουμπώντας το χέρι του στη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν από τη ζώνη του.

Ο Δάρφο μούγκρισε άναρθρα πίσω απ'τα δόντια του. «Θα έχει τους λόγους του.»

«Ναι,» είπε ο Δατμάνο, καθώς ζύγωναν το σοκάκι δίπλα απ'τον Γάτο, «αλλά αναρωτιέμαι τι λόγοι θα μπορούσαν να είναι αυτοί.»

Ο Δάρφο το βρήκε συνετότερο να μην του μιλήσει. Εξάλλου, πλησίαζαν στον προορισμό τους, και ο επίδοξος εργοδότης τους, μάλλον, θα ήταν καλύτερα να μην τους ακούσει να τον σχολιάζουν.

Το μέρος πίσω από τον Γάτο της Αγοράς ήταν πολύ πιο ήσυχο απ'το υπόλοιπο Μεγάλο Παζάρι για την ακρίβεια, θύμιζε δρόμο της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους, και, μάλιστα, δρόμο όχι πολυσύχναστο. Απόμακρα ακουγόταν η φασαρία της ταβέρνας, καθώς και η χλασκή του κόσμου από το Παζάρι, αλλά τριγύρω μια παγερή σιγαλιά βασίλευε. Και σκοτάδι· το μέρος ήταν πλημμυρισμένο στις σκιές.

«Δε βλέπω κανέναν εδώ...» σχολίασε ο Δατμάνο, στενεύοντας τα μάτια.

«Ο κανένας, όμως, σας βλέπει,» ακούστηκε μια φωνή από τ'αριστερά τους, κάνοντάς τους και τους τρεις να στραφούν, με τα χέρια τους στις λαβές των σπαθιών τους, τα οποία μισοτράβηξαν από τα θηκάρια. Οι λάμες γυάλισαν, αντανακλώντας φεγγαρόφωτο και αστροφεγγιά.

«Ποιος είσαι;» απαίτησε ο Δάρφο. «Φανερώσου!»

Αναπάντεχα, γρήγορα βήματα ακούστηκαν πίσω τους. Ο Δάρφο κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του και είδε τρεις σκιερές φιγούρες να έρχονται, βαστώντας όπλα στα χέρια... *αλλά όχι έτοιμα για μάχη. Δε σκοπεύουν να μας επιτεθούν· τουλάχιστον, όχι αμέσως.*

Και σχεδόν συγχρόνως, κι άλλα βήματα ακούστηκαν από μπροστά τους: ο Δάρφο, στρέφοντας το κεφάλι ξανά, είδε τρεις ακόμα φιγούρες να παρουσιάζονται στο αντικρινό άκρο του σοκακιού. Τους είχαν περικυκλώσει. Αλλά για ποιο λόγο;

Ο άντρας που είχε μιλήσει φανερώθηκε, βγαίνοντας από το σκοτάδι μιας καμάρας, μαζί με άλλους δύο, οι οποίοι βρίσκονταν εκατέρωθέν του: ένας ακόμα άντρας και μια γυναίκα, κι οι δυο τους οπλισμένοι.

«Ο Σάρκο!» σύριξε ο Μαράνκο, μέσα απ'την κουκούλα του.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Ο μονόφθαλμος άντρας ανάμεσα στους άλλους δύο έστρεψε το μοναδικό του μάτι στον Δάρφο. «Εσύ πρέπει να είσαι ο Δάρφο,» είπε.

Εκείνος δεν αποκρίθηκε· τράβηξε το σπαθί του, και ο Μαράνκο κι ο Δατμάνο τον μιμήθηκαν. «Το ήξερα,» μουρμούρισε ο δεύτερος, «το ήξερα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά εδώ. Πώς πάντα μπλέκομαι έτσι, γαμώ τις Σκιές σου, γαμώ;»

«Δεν είμαστε εδώ για να σε σκοτώσουμε, Δάρφο,» δήλωσε ο Σάρκο, κάνοντας νόημα στους μισθοφόρους του να μην κινηθούν. «Είμαστε εδώ για να μιλήσουμε μαζί σου.»

«Μιλήστε, τότε.»

«Κάποιος δικός μας βρίσκεται στην ομάδα σου.» Και τώρα, το μοναδικό μάτι του Σάρκο στράφηκε στον κουκουλοφόρο Μαράνκο, που το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο στη σκιά, αλλά, προφανώς, ο παλιός του αρχηγός ήξερε πολύ καλά ποιος ήταν. «Κάποιος που μας πρόδωσε.»

«Και τι σημαίνει αυτό,» απαίτησε ο Δάρφο. «Τι ακριβώς ζητάτε;»

«Να μας τον παραδώσεις. Έχει εξηγήσεις να μας δώσει.»

«Φοβάμαι πως αυτό είναι αδύνατο,» δήλωσε, ψυχρά, ο Δάρφο. «Δεν... παραδίδω τους μισθοφόρους που βρίσκονται στις υπηρεσίες μου.»

«Τότε,» αποκρίθηκε ο Σάρκο, καθώς το μοναδικό του μάτι στένευε, γυαλίζοντας, «θα τον πάρουμε με τη βία.»

«Δεν εργάζομαι, πλέον, για σένα, Σάρκο!» παρενέβη ο Μαράνκο. «Μπορείς να κρατήσεις τα υπάρχοντά μου, που έχω αφήσει στο άντρο σου, και να θεωρήσεις πως το ζήτημα έληξε.»

«Όχι,» αντιγύρισε εκείνος, «το ζήτημα δεν έληξε. Θα έρθεις μαζί μας και τότε θα δούμε πώς θα λήξει, προδότη!»

«Σάρκο,» είπε ο Δάρφο, «αν έχω ακούσει καλά, η φήμη σου έχει αρχίσει τον τελευταίο καιρό να γίνεται πιο μαύρη απ'ότι ήταν συνήθως. Αν μας επιτεθείς, θα γίνει *ακόμα* πιο μαύρη. Και θα μπλέξεις περισσότερο απ'όσο θα μπορούσες ποτέ να φανταστείς.»

«Μπλοφάρεις,» αποκρίθηκε ο Σάρκο, κοφτά και ξερά, καθώς τραβούσε έναν πολεμικό πέλεκυ απ'τη ζώνη του. Οι μισθοφόροι του,

ακολουθώντας το παράδειγμα του, ετοίμασαν τα όπλα τους για μάχη.

«Θυμάσαι πού είχες στείλει τον Μαράνκο προτού φύγει απ'τις υπηρεσίες σου;» επέμεινε ο Δάρφο. «Τον είχες στείλει να επιτεθεί σε κάποιους που έρχονταν από τα δυτικά. Ανάμεσα σ'αυτούς τους κάποιους –οι οποίοι σκότωσαν όλους τους υπόλοιπους μισθοφόρους σου– βρίσκουν κι εγώ. Πίστεψέ με, Σάρκο, δεν θέλεις να μπλέξεις μαζί μας.» Κράτησε το ξίφος του με τα δύο χέρια, ωστόσο, έτοιμος να δεχτεί επίθεση, καθώς εκείνος κι οι δύο σύντροφοί του στέκονταν πλάτη-πλάτη, σχηματίζοντας τρίγωνο μες στη μέση του σκοτεινού σοκακιού.

«Ακριβώς όπως τα λέει ο αρχηγός,» τόνισε ο Δατμάνο: «δε θέλεις να μπλέξεις μαζί μας!»

Βούλωστο, ανόητε! σκέφτηκε ο Δάρφο. *Θα το χαλάσεις.*

Ο Σάρκο γέλασε. «Είστε τρεις ηλίθιοι που νομίζετε ότι θα με τρομάξετε με τις απειλές σας! Απόψε θα σας μάθω ότι κανείς δεν παίζει με τον Σάρκο. Παραδώστε μου τον Μαράνκο και γλιτώστε από την κακή μοίρα που σας περιμένει!» Άρχισε να ζυγώνει, μαζί με τους μισθοφόρους του, απ'όλες τις μεριές.

«Αν τον θέλεις τόσο όσο λες, είσαι πρόθυμος να πολεμήσεις γι' αυτόν;» τον προκάλεσε ο Δάρφο. «Ένας προς έναν; Μαζί μου;»

«Δάρφο, όχι,» σφύριξε ο Μαράνκο, χαμηλόφωνα. «Όχι.»

«Νομίζεις ότι θα σε φοβηθώ;» αντιγύρισε ο Σάρκο στον Δάρφο.

«Ωραία τότε,» είπε εκείνος. «Θα μονομαχήσουμε, οι δυο μας. Ωσπου να χυθεί το πρώτο αίμα. Αν με νικήσεις, θα πάρεις τον Μαράνκο. Αν, όμως, νικήσω εγώ, θα τον κρατήσω, και δε θα μας ξαναενοχλήσεις. Συμφωνείς;»

«Συμφωνώ,» δήλωσε ο Σάρκο, κι έκανε, με το ένα χέρι, νόημα στους μισθοφόρους του να παραμερίσουν. Εκείνοι υπάκουσαν.

Ο Δάρφο έκανε παρόμοιο νόημα στους δικούς του.

«Δεν έπρεπε,» του είπε ο Μαράνκο. «Όχι ξανά.»

Ο Δάρφο δεν του απάντησε. Δεν ήταν, τώρα, ώρα για λόγια· ήταν ώρα να μιλήσουν τα όπλα.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Ο Δατμάνο κι ο Μαράνκο απομακρύνθηκαν από πλάι του, κάνοντάς του χώρο, αφήνοντας μόνο αυτόν και τον Σάρκο στη μέση του σοκακιού.

Ο παγερός αέρας που ερχόταν απ'τον Βορρά ξαφνικά δυνάμωσε, ουρλιάζοντας μέσα στα δρομάκια, σαν να είχε έρθει κι αυτός να παρακολουθήσει την αναμέτρηση.

Ο Δάρφο, βαστώντας το σπαθί του με τα δύο χέρια, λύγισε τα γόνατα, περιμένοντας τον αντίπαλό του να κάνει την πρώτη κίνηση. Ο Σάρκο, όμως, δεν κινήθηκε· αντέδρασε παρόμοια μ'εκείνον, έχοντας ένα στραβό, λυκίσιο μειδίαμα στα χείλη. Έτσι, άρχισαν να κάνουν ο ένας κύκλο γύρω απ'τον άλλο, μέσα στο στενό σοκάκι, που δεν τους άφηνε και πολύ περιθώριο να ελιχθούν· βρίσκονταν, συνεχώς, σε απόσταση να μπορούν να αλληλοχτυπηθούν. Κανένας, όμως, δεν αποτολμούσε την πρώτη κίνηση, γιατί η πρώτη κίνηση μπορεί να είναι καθοριστική σε μια μονομαχία που ο νικητής κρίνεται στο χύσιμο του πρώτου αίματος.

Τελικά, ο Δάρφο ήταν που επιχείρησε να επιτεθεί στον αντίπαλό του, λογχίζοντας ευθεία προς τα πλευρά. Ο Σάρκο πετάχτηκε στο πλάι, αποφεύγοντας το χτύπημα, και κατέβασε τον πέλεκυ του, από επάνω δεξιά προς κάτω αριστερά, διαγράφοντας ημικύκλιο. Ο Δάρφο έσκυψε κάτω απ'τη λεπίδα, η οποία σφύριξε, σχίζοντας τον αέρα και περνώντας δίπλα απ'το αφτί του.

Ο Σάρκο τινάχτηκε γι'ακόμα μια φορά, αλλά τώρα όπισθεν, προκειμένου ν'αποφύγει μια επικίνδυνη σπαθιά στην κοιλιά. Οπισθοχώρησε, με αργά βήματα, ζυγιάζοντας τον αντίπαλό του με το βλέμμα του.

Ο Δάρφο έμεινε στη θέση του, βαριανασαίνοντας. Η πρώτη ανταλλαγή χτυπημάτων δεν είχε πάει και τόσο καλά. Ο Σάρκο ήταν πολύ ευέλικτος και γρήγορος, το καθίκι. Πολύ ευέλικτος και πολύ γρήγορος, παρά τον περιορισμένο χώρο εδώ.

«Τι συμβαίνει;» μούγκρισε, ατενίζοντας τον Δάρφο, οργισμένα. «Θες να παραιτηθείς και να πούμε ότι τελείωσε;»

Είναι, όμως, κι εκείνος λαχανιασμένος, παρατήρησε ο Δάρφο. Δεν του είμαι εύκολος αντίπαλος. «Αυτό σκεφτόμουν να σε ρωτήσω κι εγώ!»

«Έλα, τότε. Έλα, να φτάσουμε στο τέλος.»

Ο Δάρφο ζύγωσε, προσεκτικά—

—κι ο πέλεκυς του Σάρκο ήρθε αστραπιαία καταπάνω του. Ο Δάρφο ύψωσε το σπαθί του και τον απέκρουσε, λίγο πριν από το πρόσωπό του. Η δύναμη και η ορμή του χτυπήματος, όμως, τον έκαναν να παραπατήσει, κι ο αντίμαχός του δεν έχασε την ευκαιρία να τον σπρώξει ακόμα περισσότερο· αν μη τι άλλο, είχε εμπειρία σε τέτοιου είδους αναμετρήσεις.

Ο Δάρφο, ξέροντας ότι, πάση θυσία, δεν έπρεπε να σωριαστεί στο λιθόστρωτο, προσπάθησε να γυρίσει το σώμα του, έτσι ώστε η πλάτη του να συναντήσει τον τοίχο.

Και τα κατάφερε.

Με τη διαφορά ότι πίσω του δεν ήταν τοίχος ακριβώς. Ήταν ένα παράθυρο, με κλειστά ξύλινα πατζούρια, τα οποία έτριξαν έντονα απ' το χτύπημα, και παραλίγο να σπάσουν.

Ο πέλεκυς του Σάρκο κινήθηκε ξανά, οριζόντια, πηγαίνοντας για το στήθος του αντιπάλου του. Ο Δάρφο παρενέβαλε το ξίφος του στο δρόμο της βαριάς λεπίδας, σταματώντας την. Κι έκανε να κλοτσήσει τον Σάρκο στην κοιλιά· αλλά αστόχησε, καθώς εκείνος λύγιζε τη μέση του προς τα πίσω και στο πλάι.

Και, ενώ το πόδι του Δάρφο βρισκόταν ακόμα σηκωμένο, ο Σάρκο άσκησε πίεση, με τον πέλεκυ του, επάνω στο σπαθί του αντιπάλου, με αποτέλεσμα να τον σωριάσει.

Ο Δάρφο δεν άφησε το απότομο χτύπημα στις πέτρες του σοκακιού να τον παραλύσει· κινήθηκε αμέσως. Αγνοώντας τον πόνο στον ώμο και στον γοφό του, γύρισε στο πλάι, αποφεύγοντας το μποτοφορεμένο πόδι του Σάρκο, το οποίο κατέβαινε για να τον πατήσει στο στήθος.

Και τώρα, είχε άνοιγμα για να τον χτυπήσει. Μα, όπως ήταν πεσμένος, δε νόμιζε ότι προλάβαινε να στρέψει τη λεπίδα του ξίφους του αρκετά γρήγορα, ώστε να τη χρησιμοποιήσει· έτσι, αποφάσισε στιγμιαία να χρησιμοποιήσει τη λαβή. Την ύψωσε, γρυλίζοντας, και βρήκε τον Σάρκο στο αριστερό γόνατο. Άκουσε ένα έντονο *κρακ*, αλλά δε νόμιζε ότι είχε καταφέρει να σπάσει το κόκαλο του αντιπάλου του. Να το ραγίσει ίσως, όμως να το σπάσει με τίποτα.

Ο Σάρκο, ωστόσο, ούρλιαξε σαν λαβωμένο σκυλί κι άπλωσε το ένα του χέρι, για να πιαστεί απ' τα πατζούρια του παραθύρου και να μην πέσει. Στο άλλο χέρι εξακολουθούσε να βαστά το τσεκούρι του.

Ο Δάρφο κύλησε στο πλάι, για να φύγει από κοντά του, και μετά ορθώθηκε, με το σπαθί του έτοιμο. Χίμησε καταπάνω στον αντίπαλό του, προτού εκείνος προλάβει να έρθει στα συγκαλά του. Τον σπάθισε προς τον ώμο—

—κι αστόχησε, καθώς ο Σάρκο άφησε τα γόνατά του να λυγίσουν. Η λεπίδα του Δάρφο καρφώθηκε στα πατζούρια.

Ο Σάρκο έκανε να σηκώσει —μετά δυσκολίας, λόγω της άβολης θέσης στην οποία βρισκόταν— τον πέλεκύ του και να τραυματίσει τον Δάρφο στα πλευρά, να τερματίσει ετούτη την αναμέτρηση μ' εκείνον νικητή. Ο Δάρφο, όμως, που δεν τα είχε χάσει όταν το ξίφος του καρφώθηκε στα πατζούρια, τον πρόλαβε: υψώνοντας το γόνατό του, τον χτύπησε καταπρόσωπο, στη μύτη, κάνοντας το κεφάλι του να τιναχτεί πίσω και γεμίζοντας την όψη του με αίματα.

Ύστερα, ο Δάρφο οπισθοχώρησε, ξεκαρφώνοντας το σπαθί του απ' το παράθυρο και λέγοντας, λαχανιασμένα: «Νομίζω ότι τελειώσαμε, Σάρκο.»

Το μοναδικό μάτι του Σάρκο στράφηκε στο μέρος του, ατενίζοντας τον με μίσος, μέσα από το αίμα που έρρεε στο πρόσωπό του.

«Δε θα κρατήσεις το λόγο σου;» απαίτησε, σταθερά, ο Δάρφο.

«Πάρτον και φύγετε από μπροστά μου,» γρύλισε ο Σάρκο. «Προτού αλλάξω γνώμη.»

Ο Δάρφο δεν αποκρίθηκε. Στράφηκε και βάδισε προς τη μεριά απ' την οποία εκείνος κι οι σύντροφοί του είχαν έρθει, περνώντας ανάμεσα από τους μισθοφόρους του αντιπάλου του. Ο Μαράνκο και ο Δατμάνο τον ακολούθησαν, σιωπηλά, και βγήκαν στα πιο θορυβώδη μέρη του Μεγάλου Παζαριού, θηκαρώνοντας τα όπλα τους.

«Δεν έπρεπε να το είχες κάνει αυτό, Δάρφο,» είπε ο Μαράνκο. «Ήταν επικίνδυνο. Αλλά σ' ευχαριστώ. Γι' ακόμα μια φορά.»

«Σου έχω ξαναπει,» αποκρίθηκε εκείνος, «δεν εγκαταλείπω έτσι απλά τους μισθοφόρους που εργάζονται για μένα.»

«Το εκτιμούμε αυτό, αρχηγέ,» είπε ο Δατμάνο, «αλλά είδες που, τελικά, κάτι δεν πήγαινε καλά με την όλη κατάσταση; Το ήξερα απ' την αρχή, μα τη Φλόγα! Απ' την αρχή!»

Να τον σκοτώσω τώρα ή μετά; σκέφτηκε ο Δάρφο, αναστενάζοντας και προτιμώντας να μη μιλήσει, καθώς οι τρεις τους κατευθύνονταν προς την Κάτω Συνοικία του Ξίφους και τον *Μάρο Πέλεκυ*.

Κεφάλαιο Δέκατο-Τέταρτο

—Ναράμια—

Η Ναράμια δεν είχε ποτέ άλλοτε ακολουθήσει ως το τέλος τον κεντρικό δρόμο που διέσχιζε τη Συνοικία των Ερειπίων και ανέβαινε προς το ύψωμα όπου ορθωνόταν το Παλιό Φρούριο. Δεν είχε ποτέ άλλοτε λόγο να πάει εκεί, κι επιπλέον ένα σωρό κακές φήμες και ιστορίες κυκλοφορούσαν για τούτο το μέρος. Φήμες και ιστορίες που η Ναράμια πίστευε πως διαδίδονταν, κυρίως, από τις δυνάμεις που χρησιμοποιούσαν το Παλιό Φρούριο: κι αυτές οι δυνάμεις ήταν —όπως όλοι γνώριζαν— το Υπουργικό Συμβούλιο και —όπως πολλοί ψιθύριζαν, μα κανείς δεν ήταν βέβαιος— η Αστυνομία (που, εξάλλου, κανείς δεν ήταν βέβαιος ούτε καν για την ύπαρξή της... εκτός από ελάχιστους, φυσικά, ανάμεσα στους οποίους κι η Ναράμια).

Απόψε, όμως, *είχε* λόγο να ακολουθήσει ως το τέλος τον ανηφορικό δρόμο που σκαρφάλωνε προς το Παλιό Φρούριο, και δε σκόπευε ν' αφήσει μερικές τρομακτικές ιστορίες να τη σταματήσουν· άλλωστε, ποτέ στη ζωή της δεν είχε αφήσει μερικές τρομακτικές ιστορίες να τη σταματήσουν: κι εξαιτίας αυτού είχε, κάμποσες φορές, μπλέξει και σε μπελάδες. Τώρα, όμως, έχοντας τον Λανκόρο, έναν πράκτορα του Συμβουλίου, μαζί της, δε νόμιζε ότι θα συνέβαινε κάτι τέτοιο. Θα επισκέπτονταν το Παλιό Φρούριο για μια πολύ συγκεκριμένη δουλειά: για να πάνε σε μια βιβλιοθήκη που βρισκόταν μέσα σ' αυτό και να ερευνήσουν τα αρχεία εκεί, να δουν αν αυτή η Λαντίρα με τα βαμμένα μαλλιά και τα αλχημικά αλλαγμένα μάτια ανήκε, όπως η Ναράμια υποψιαζόταν, στον εξόριστο αριστοκρατικό Οίκο των Πυρίδρομων.

Ο δρόμος κάτω απ' τα πόδια τους ήταν στρωμένος με μεγάλες πλάκες, φανερά παμπάλαιες και πατημένες από εκατομμύρια ανθρώπους και ζώα, από τότε που είχαν τοποθετηθεί. Στην αρχή, γύρω από τη Ναράμια και τον Λανκόρο υπήρχαν τα αρχαία οικοδομή-

ματα της Συνοικίας των Ερειπίων, που πολλά απ' αυτά δεν ήταν καν ερείπια, αλλά όμορφες οικίες, όπου έμεναν αριστοκράτες, εκκεντρικοί καλλιτέχνες, ή εύποροι· όμως, καθώς άρχισαν να βγαίνουν από τη συνοικία και ν' ανεβαίνουν στο ύψωμα όπου βρισκόταν το Παλιό Φρούριο, τα σπίτια γύρω τους ολοένα και λιγόστευαν, ενώ πλήθαιναν οι καμάρες: μεγάλες πέτρινες κατασκευές, με λαξεύματα, οι οποίες σκέπαζαν τον δρόμο, ρίχνοντας επιβλητικές σκιές, κρύβοντας τα φεγγάρια και τ' άστρα. Οι πέτρες τους ήταν ραγισμένες και σπασμένες εδώ κι εκεί, ενώ ολόκληρα τμήματα μερικών είχαν πέσει, έτσι υπήρχαν τρύπες επάνω τους, μέσα στις οποίες βλάστηση είχε φυτρώσει ή μέσα από τις οποίες μπορούσες να δεις τον νυχτερινό ουρανό· άλλες, πάλι, καμάρες είχαν χάσει τελείως το σκέπαστρό τους και είχαν μείνει μόνο οι κίονες· και σ' άλλες απέμενε μονάχα ένας κίονας, ο δεξής ή ο αριστερός, και μέσα στο σκοτάδι μπορούσες να ξεγελαστείς και να νομίσεις πως αυτό το κατασκεύασμα δεν ήταν ποτέ αψίδα.

Σύντομα, δεν υπήρχαν καθόλου σπίτια παραπλεύρως του δρόμου, παρά μονάχα καμάρες και μερικά ξερόχορτα, χαμόδεντρα (κι ελάχιστα ψηλότερα δέντρα), και πέτρες· και το Παλιό Φρούριο βρισκόταν πιο κοντά. Η Ναράμια μπορούσε να δει την πύλη του, η οποία ήταν ψηλή, διπλή, και ξύλινη, και εκατέρωθεν της στεκόταν από ένας πάνοπλος φρουρός. Στις επάλξεις, σημαίες κυμάτιζαν στον παγερό βόρειο αέρα του βραδιού. Είχε πιάσει κρύο απόψε· δεν ήταν σαν τις προηγούμενες καλοκαιρινές νύχτες.

«Ερχεσαι συχνά εδώ;» ρώτησε η Ναράμια.

Ο Λανκόρο δε στράφηκε να την κοιτάξει, λες και έπρεπε οπωσδήποτε να κρατά τα μάτια του μπροστά, μη χάσουν το δρόμο τους. «Όχι.»

«Το ξέρεις, όμως, το μέρος, έτσι;»

«Το ξέρω όσο χρειάζεται να το ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Λένε πως κανείς δεν ξέρει όλα τα μυστικά του Παλιού Φρουρίου· και δεν είναι συνετό να πηγαίνεις σε σημεία που δεν έχεις δουλειά να πας. Ούτε συνετό ούτε ασφαλές. Υπάρχουν κίνδυνοι μέσα σ' αυτό το αρχαίο ερείπιο.»

«Τι είδους κίνδυνοι; Υπερφυσικοί, όπως ισχυρίζονται ορισμένοι;»

Ο Λανκόρο κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω για υπερφυσικούς κινδύνους, όμως ξέρω πως, αν τύχει να δεις ή ν'ακούσεις το λάθος πράγμα, τότε αυτό μπορεί ν'αποτελέσει την καταδίκη σου. Μπορεί ποτέ να μην ξαναβγείς απ'το Παλιό Φρούριο.»

Πλησίασαν τους φρουρούς στην πύλη, και ο Λανκόρο τούς έδειξε το δαχτυλίδι του, το οποίο τον αναγνώριζε ως πράκτορα του Συμβουλίου. Η Ναράμια πρώτη φορά το έβλεπε επάνω στο δάχτυλό του· δεν ήταν κάτι που εκείνος φορούσε καθημερινά. Μάλλον, δεν ήθελε ο καθένας –ή, τουλάχιστον, κάποιος υποψιασμένος, γιατί ο καθένας δε θα το ήξερε, ούτως ή άλλως– να καταλαβαίνει για ποιους εργαζόταν.

Ήταν ένα χρυσό δαχτυλίδι με ρουμπίνι, επάνω στο οποίο υπήρχε λαξεμένο ένα μεγάλο, καλλιγραφικό

που, μάλλον, προερχόταν από τις λέξεις *Σερανβέλ* ή *Συμβούλιο*.

Οι φρουροί ένευσαν, βλέποντας το αναγνωριστικό του Λανκόρο, και άφησαν εκείνον και τη Ναράμια να περάσουν. Αναμφίβολα, θα παρατήρησαν και τα δουλικά της περικόρπια και θα συμπέραναν, πολύ ορθά, πως ήταν δούλα του.

Ο πράκτορας του Συμβουλίου έσπρωξε το ένα φύλλο της πόρτας κι αυτό μισάνοιξε, μ'ένα ελαφρύ τρίξιμο των μεγάλων, σιδερένιων μεντεσέδων της. *Δεν κλειδώνει κανείς εδώ;* απόρησε η Ναράμια. *Παράξενο.*

Ο Λανκόρο γλίστρησε μέσα από το μικρό άνοιγμα που είχε δημιουργήσει, το οποίο ήταν υπεραρκετό για να περάσει ένας άνθρωπος, και η Ναράμια τον ακολούθησε. Βρέθηκαν σε μια μεγάλη αίθουσα, που από τα παράθυρα και τους φεγγίτες της έμπαινε το φεγγαρόφωτο και η αστροφεγγιά, γεμίζοντάς τη με σκιώδη φωτισμό. Κανένα άλλο φως δεν υπήρχε: κανένας δαυλός, καμία λάμπα.

Ο Λανκόρο, όμως, ήξερε πού να πάει για να βρει φως. Χωρίς να κλείσει την πόρτα, έκανε μερικά βήματα μες στο σκοτάδι, και άνοιξε ένα ντουλάπι, μέσα από το οποίο πήρε μια λάμπα λαδιού και την άναψε. Κρατώντας την από το σιδερένιο χερούλι της, την

πρότεινε στη Ναράμια, κι εκείνη κατάλαβε ότι, προφανώς, ο αφέντης δεν ήθελε εκείνος να κουβαλά το φως τους κι αυτή να πηγαίνει κουνώντας χέρια. Λογικό, άλλωστε· γιατί, αν γινόταν έτσι, θα έμοιαζε περίεργο σ' όποιον τύχαινε να τους δει. Όχι, βέβαια, πως φαινόταν να υπάρχει κανένας άλλος εδώ πέρα... αλλά, απ' την άλλη, ετούτο ήταν το Παλιό Φρούριο, για το οποίο ακούγονταν ένα σωρό παράξενες ιστορίες· ποτέ δεν ξέρεις, λοιπόν...

Η Ναράμια άπλωσε το χέρι της και πήρε τη λάμπα, κρατώντας την υψωμένη κι απλώνοντας το φως της τριγύρω... και διαπιστώνοντας πως, όπως είχε υποψιαστεί, η αίθουσα στην οποία εκείνη κι ο αφέντης της βρίσκονταν ήταν πολύ μεγάλη για να τη φωτίσει μία μονάχα λάμπα λαδιού.

Ο Λανκόρο έκλεισε το φύλλο της πύλης που είχε ανοίξει και έκανε νόημα στη Ναράμια να τον ακολουθήσει, αρχίζοντας να βαδίζει μέσα στο σκοτάδι και τις σκιές του αρχαίου οικοδομήματος.

Τα βήματά τους αντηχούσαν μες στη σιγαλιά, καθώς περπατούσαν επάνω στο πέτρινο πάτωμα, περνώντας κάτω από μια πέτρινη ασίδα και μπαίνοντας σ' ένα πέρασμα.

«Το μέρος μοιάζει νάναι τελείως αφύλαχτο...» είπε η Ναράμια, ψιθυριστά.

«Τότε, γιατί ψιθυρίζεις;»

«Με κάνει ν' ανατριχιάζω, γι' αυτό. Είναι σα στοιχειωμένο.»

«Ίσως και να είναι όντως στοιχειωμένο,» είπε ο Λανκόρο, «ποιος ξέρει;»

«Έχεις δει πολλές Σκιές εδώ πέρα;»

«Μα, εδώ πέρα δε βλέπεις τίποτ' άλλο από σκιές, Ναράμια: σκιές από το φως, σκιές από ήχους, σκιές ανθρώπων, σκιές του παρελθόντος... Το μέρος είναι, πράγματι, στοιχειωμένο από σκιές.»

«Κι αυτές οι... διάφορες σκιές είναι που το προστατεύουν από πιθανούς κλέφτες και κατασκόπους;»

«Κλέφτες και κατασκόπους;» Ο Λανκόρο σχεδόν γέλασε, καθώς έφταναν σε μια στριφτή σκάλα κι άρχιζε ν' ανεβαίνει, πηγαίνοντας πρώτος, με τη Ναράμια και τη λάμπα της ακριβώς πίσω του, χέοντας αρκετό φως ώστε να βλέπει πού πατούσε. «Για να κλέψεις κάτι, πρέπει να ξέρεις πού να το βρεις, και για να—»

«Η βιβλιοθήκη στην οποία πηγαίνουμε είναι τόσο κρυφή;»

«Όχι,» είπε ο Λανκόρο, «μα είναι κλεισμένη με ατσάλινη πόρτα, μέσα σ'ένα δωμάτιο χωρίς παράθυρα. Κανείς δεν μπορεί να μπει. Είναι αδύνατον.»

«Τίποτα δεν είναι αδύνατον.»

«Ίσως.» Ο Λανκόρο βγήκε από τη στριφτή σκάλα, μπαίνοντας σ'έναν σκοτεινό διάδρομο· η Ναράμια τον ακολούθησε και είδε εμπρός τους μια μεγάλη, ατσάλινη πόρτα, στο κέντρο της οποίας υπήρχαν λαξεμένα μερικά βιβλία και περγαμινές. «Αλλά πες μου, πώς θα μπορούσε κανείς να περάσει από αυτό; Σου μοιάζει ετούτη για κλειδαριά που ξεκλειδώνεται εύκολα, αν δεν έχεις το κατάλληλο κλειδί;» Έβγαλε ένα κλειδί μέσα από τα ρούχα του, η άκρη του οποίου ήταν γεμάτη δόντια και σχήματα: ένα αντικείμενο κατασκευασμένο, αναμφίβολα, από κάποιον άριστο τεχνίτη της Πόλης των Ανοιγμάτων.

Η Ναράμια δεν αποκρίθηκε. Η κλειδαριά, όντως, δεν της έμοιαζε εύκολο να ξεκλειδωθεί από διαρρήκτη· αλλά, και πάλι, τίποτα δεν είναι αδύνατο.

Ο Λανκόρο έβαλε το κλειδί του στην κλειδαριά, το περιέστρεψε τρεις φορές, και το έβγαλε. Έσπρωξε την πόρτα κι αυτή άνοιξε, μουγκρίζοντας σαν μυθικό μεταλλικό θηρίο.

Η λάμπα της Ναράμια φώτισε ένα δωμάτιο γεμάτο ράφια, πλημμυρισμένα από βιβλία και περγαμινές. Παράθυρα, όπως είχε πει ο Λανκόρο, δεν υπήρχαν, αλλά υπήρχαν μερικοί φεγγίτες, για να μπαίνει αέρας και ελάχιστο φως. Επίσης, στο χώρο πλανιόταν μια διαπεραστική μυρωδιά που, παρότι η Ναράμια δε θα μπορούσε να την αποκαλέσει *άσχημη*, ήταν, αναμφίβολα, ενοχλητική και της θύμιζε τις οσμές που πλανιόνταν στη Συνοικία των Δηλητηρίων.

«Τι μυρίζει έτσι;» ρώτησε, ακολουθώντας τον Λανκόρο μέσα.

«Το Συμβούλιο θέλει να διατηρεί τα κείμενα ετούτα σε καλή κατάσταση,» εξήγησε ο πράκτορας, «έτσι στο δωμάτιο υπάρχει ένα αλχημικό αέριο ακριβώς γι'αυτό το σκοπό, το οποίο κάθε τόσο ανανεώνεται, προτού ξεθυμάνει.

»Μπορείς να κλείσεις την πόρτα;»

«Γιατί; Εσύ δεν είπες πως δεν τριγυρίζουν κατάσκοποι εδώ;»

Ο Λανκόρο, απλώς, την κοίταξε μέσα στο μισοσκόταδο, δίχως να μιλήσει.

«Εντάξει· όπως επιθυμείς, αφέντη,» αναστέναξε η Ναράμια και, γυρίζοντας, έκλεισε την πόρτα. «Θα την κλειδώσεις κιόλας;» τον ρώτησε.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, έχοντας ήδη πλησιάσει ένα από τα ράφια της βιβλιοθήκης. «Έλα δω, να μου φωτίσεις.»

Η Ναράμια ζύγωσε και του φώτισε. «Τι τίτλοι είν' αυτοί;» απόρησε, κοιτάζοντας τα γράμματα στις ράχες των βιβλίων. Η ανάγνωση και η γραφή δεν ήταν το ατού της· δε θα μπορούσε, σε καμία περίπτωση, ν' αποκαλέσει τον εαυτό της μορφωμένο· μα εδώ δεν είχε τη δυνατότητα να διαβάσει τίποτα απολύτως: ούτε μία λέξη. *Και δεν είμαι τόσο πολύ αγράμματη!*

«Θα με παραξένευε αν μπορούσες να τους διαβάσεις,» είπε ο Λανκόρο. «Είναι γραμμένοι στην κρυφή γλώσσα των ευγενών.»

Φυσικά, σκέφτηκε η Ναράμια. *Έπρεπε να το είχα φανταστεί.* Γνώριζε ότι οι αριστοκράτες της Σερανβέλ είχαν τη δική τους γλώσσα, η οποία χρησιμοποιείτο μόνο μέσα σε στενούς κύκλους και ελάχιστοι μη-ευγενείς την ήξεραν.

Ο Λανκόρο έναξε, με το βλέμμα, ανάμεσα στους τίτλους των βιβλίων και, τελικά, τράβηξε ένα από αυτά από το ράφι, κρατώντας το με τα δύο χέρια και ανοίγοντάς το. «Η ιστορία των Πυρίδρων,» πληροφόρησε τη Ναράμια, δίχως να στραφεί για να την κοιτάξει. Άρχισε να γυρίζει τις σελίδες, με προσοχή, μέχρι που έφτασε στο γενεαλογικό δέντρο. «Εδώ είμαστε...» μουρμούρισε, στενεύοντας τα μάτια και φέρνοντας το βιβλίο κοντά στο πρόσωπό του, γιατί τα γράμματα ήταν πολύ μικρά.

Η Ναράμια άκουσε έναν θόρυβο από τη μεριά της πόρτας, και γύρισε, ενστικτωδώς. Ο ήχος δεν είχε έρθει από κάπου κοντά, νόμιζε, αλλά σίγουρα από μακριά· ωστόσο, αυτό δε σήμαινε τίποτα: ίσως κάποιος κίνδυνος να πλησίαζε.

«Μην ανησυχείς,» της είπε ο Λανκόρο, εξακολουθώντας να εξετάζει τις σελίδες του βιβλίου· «ό,τι κι αν είναι, δε μας αφορά.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Αν μας αφορούσε, δε θα είχαμε ακούσει τίποτα.»

Ετούτο το Φλογοκαμένο μέρος έμοιαζε να έχει τους δικούς του νόμους! σκέφτηκε η Ναράμια, νιώθοντας τα νεύρα της τσιτωμένα. Νόμους για τους οποίους εκείνη –που είχε μάθει, συνεχώς, να βρίσκεται σε εγρήγορση, προκειμένου να επιβιώνει– δεν είχε ιδέα. Τέλος πάντων. Όσο πιο γρήγορα έφευγαν από εδώ, τόσο το καλύτερο. Όταν είχε πει στον Λανκόρο ότι το εσωτερικό του Παλιού Φρουρίου την έκανε ν’ανατριχιάζει, δεν του είχε πει ψέματα. Την έκανε, πράγματι, ν’ανατριχιάζει· την έκανε να νομίζει ότι υπήρχε κάτι παντού γύρω της: κάποια παρουσία που δεν μπορούσε να αντιληφτεί με τις αισθήσεις της και ούτε να κατονομάσει. Ίσως να ήταν το φάντασμα του Τυράννου, ο οποίος κυβερνούσε τη Σερανβέλ από ετούτο το φρούριο, προτού δημιουργηθεί το Συμβούλιο και πάρει όλη την εξουσία στα χέρια του. Ή σχεδόν όλη· γιατί δεν έπρεπε κανείς να παραβλέπει την Αστυνομία –αφανή αλλά πανταχού παρούσα– και τους ιερείς της Φλόγας –μυστηριώδεις και πανίσχυρους, πέρα από την κατανόηση των απλών ανθρώπων.

«Τη βρήκα,» είπε ο Λανκόρο, μετά από λίγη ώρα έρευνας και ενώ είχε γυρίσει σελίδα. «*Λαντίρα*. Εδώ είναι.» Ακούμπησε το δάχτυλό του κάτω από ένα όνομα, το οποίο η Ναράμια αδυνατούσε να διαβάσει. «Και, ναι, βρίσκεται στη σωστή ηλικία. Θα μπορούσε, κάλλιστα, να είναι η Λαντίρα που συνάντησες στο σπίτι όπου κρυβόταν ο Αρτάμο. Και, μάλλον, αυτή είναι. Έχει κάθε λόγο να θέλει να κρύβεται από το Συμβούλιο, και κάθε λόγο να επιθυμεί εκδίκηση κατά της πόλης μας.» Έκλεισε το βιβλίο και το επέστρεψε στη θέση του. «Πράγμα το οποίο σημαίνει ότι πρέπει, οπωσδήποτε, να την εντοπίσουμε και να τη συλλάβουμε.»

«Και πώς θα το κάνουμε αυτό, από τη στιγμή που έχουμε χάσει τα ίχνη της;»

«Θα μας πει ο φίλος μας ο Χαλκοπρόσωπος, υποθέτω.»

«Είσαι σίγουρος γι’ αυτό;»

Η όψη του Λανκόρο σκοτεινίασε, σαν κάτι άσχημο να είχε περάσει απ’το μυαλό του. «Αν είναι έξυπνος, ναι, είμαι σίγουρος. Αν, βέβαια, είναι τελείως ηλίθιος... αν είναι τελείως ηλίθιος, τότε η ηλιθιότητά του θα τον οδηγήσει στο τέλος του.»

Η Ναράμια συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Θα μάθεις αύριο,» αποκρίθηκε ο Λανκόρο. «Απόψε δεν μπορώ να σου πω. Το θέμα είναι εμπιστευτικό· ανάμεσα στο Συμβούλιο κι εμένα.»

«Η απόφαση του Συμβουλίου...» μουρμούρισε η Ναράμια, κοιτάζοντας ερευνητικά το πρόσωπό του. «Πήραν κάποια απόφαση που δε σου φαίνεται και τόσο συνετή, έτσι δεν είναι;»

«Θα δείξει,» είπε ο Λανκόρο, και στράφηκε, βαδίζοντας προς την έξοδο. «Θα δείξει. Ας φύγουμε, τώρα· δεν έχουμε άλλη δουλειά στο Παλιό Φρούριο, και δεν είναι κανείς να μένει εδώ περισσότερο απ'όσο του χρειάζεται.»

Η Ναράμια τον ακολούθησε έξω από τη βιβλιοθήκη. Ο Λανκόρο κλείδωσε την πόρτα, περιστρέφοντας το περίτεχνο κλειδί τρεις φορές μέσα στην κλειδαριά, και κατέβηκαν τη στριφτή σκάλα, για να καταλήξουν στον διάδρομο και, ύστερα, στη μεγάλη αίθουσα. Ο πράκτορας του Συμβουλίου πήρε τη λάμπα από τη Ναράμια, την έσβησε, και την επέστρεψε στο ντουλάπι όπου την είχε βρει. Άνοιξε, πάλι, το ένα φύλλο της πύλης και βγήκαν από το Παλιό Φρούριο. Οι φρουροί απέξω δεν έδειξαν να τους δίνουν σημασία· η Ναράμια, όμως, μπορούσε να αισθανθεί τα μάτια τους να της διαπερνούν την πλάτη σαν λόγχες, καθώς εκείνη κι ο Λανκόρο κατηφόριζαν τον αρχαίο δρόμο ο οποίος θα τους οδηγούσε στη Συνοικία των Ερειπίων.

Κεφάλαιο Δέκατο-Πέμπτο —Φαρλάνο—

Βήματα έσπασαν την ησυχία του υπογείου.
Ένα κλειδί σύρθηκε μέσα στην κλειδαριά, και περιστράφηκε.

Η πόρτα άνοιξε, τρίζοντας, για να φανερώσει έναν από τους άντρες της φρουράς, αρματωμένο και οπλισμένο, με όψη επίπεδη και μάτια μικρά αλλά παρατηρητικά.

Ο Φαρλάνο, που καθόταν στο αχυρόστρωμα του κελιού, έστρεψε το μελανιασμένο του πρόσωπο για να τον αντικρίσει. Το αριστερό του μάτι ήταν ακόμα πρησμένο και δεν άνοιγε καλά. Ωστόσο, μέχρι τώρα, κανένας δεν τον ξανάχε επισκεφτεί για να τον ξυλοκοπήσει· μετά την επίσκεψη του Σάμκρο Περίδετου, τον είχαν αφήσει ήσυχο, φέρνοντας μονάχα το φαγητό του. Αναμφίβολα, έψαχναν πληροφορίες για εκείνον· πληροφορίες για το παρελθόν του. Προσπαθούσαν να μάθουν ποιος ήταν. Νόμιζαν ότι αυτό θα τους πρόσφερε κάποιο όπλο εναντίον του, προκειμένου να τον κάνουν να μιλήσει. Πόσο ανόητοι ήταν! Ο Φαρλάνο δε σκόπευε να μιλήσει ποτέ. Αν ήταν να πεθάνει, θα πέθαινε γνωρίζοντας πως η Αδελφότητα συνέχιζε να υφίσταται και πως οι καταραμένοι Σερανβέλιοι θα έβρισκαν το τέλος τους από αυτήν. Το μίσος του είχε, πάλι, φουντώσει, όπως τότε, τότε που τον είχαν καταδικάσει σε δεκαπέντε χρόνια δουλείας, τότε που είχε αναγκαστεί να φύγει και να γίνει εξόριστος από την πατρίδα του, την οποία, τώρα, απεχθανόταν.

«Σήκω πάνω,» τον πρόσταξε ο φρουρός στην πόρτα.

Ο Φαρλάνο ορθώθηκε, αργά, παρατηρώντας τα χέρια του άντρα. Δε φαινόταν να κρατά ρόπαλο, όπως αυτούς που τον είχαν ξυλοκοπήσει την προηγούμενη φορά. Δε φαινόταν να κρατά κανένα όπλο.

«Βγες,» του είπε ο φρουρός, παραμερίζοντας από το κατώφλι του κελιού. «Θα έρθεις μαζί μας.» Ο Φαρλάνο είδε πίσω του τον ξανθομάλλη άντρα που τον είχε επισκεφτεί μαζί με τον Περίδετο: τον

άντρα που πρέπει να ήταν διοικητής, αν έκρινε από την ενδυμασία του.

«Πού θα με πάτε;» ρώτησε, ξερά.

«Θα δεις,» απάντησε ο ξανθομάλλης. «Βγες.»

Ο Φαρλάνο πέρασε το κατώφλι, βγαίνοντας στον σκιερό διάδρομο, όπου, εκτός από τον διοικητή και τον φρουρό που είχε ανοίξει την πόρτα, στεκόταν κι ένας άλλος άντρας, ο οποίος ήταν, αναμφίβολα, ο δεσμοφύλακας που είχε ξεκλειδώσει. Στο χέρι του κρατούσε έναν μεγάλο, σιδερένιο κρίκο, όπου ήταν περασμένη μια αρμαθιά κλειδιά.

Ο φρουρός έπιασε τον Φαρλάνο από το δεξί μπράτσο κι άρχισε να τον οδηγεί μέσα στον διάδρομο, ενώ ο ξανθομάλλης διοικητής βάδιζε αριστερά του. Ο αλχημιστής αναρωτήθηκε αν τον πήγαιναν να τον εκτελέσουν ή αν τον οδηγούσαν στη Συνοικία του Δούλου, για να του φορέσουν περικάρπια. *Αλλά, όχι, αποκλείεται, σκέφτηκε· δε θα κάνουν ούτε το ένα ούτε άλλο. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Πρέπει, πρώτα, να με δικάσουν. Ο Σερανβέλιος Νόμος πάνω απ'όλα! Κανένας δεν καταδικαζόταν χωρίς να δικαστεί, ακόμα κι αν η καταδίκη του ήταν βέβαιη.*

Καθώς ο φρουρός τον οδηγούσε επάνω σε μια σκάλα, για να βγουν από το υπόγειο, ο Φαρλάνο έπαψε να σκέφτεται πού μπορεί να τον πήγαιναν και οι σκέψεις του στράφηκαν στον αδελφό του, Αρτάμο, ελπίζοντας, αν μη τι άλλο, εκείνος να ήταν καλά, όπου κι αν ήταν. Η Σερανβέλ δε θα τους παγίδευε και τους δύο· ο ένας τους είχε γλιτώσει, κι αυτή ήταν ενός είδους νίκη.

Ακόμα καλύτερα, βέβαια, θα ήταν αν ο Φαρλάνο ξέφευγε κάπως, πάλι· αν κάποιος ερχόταν γι'αυτόν, για να τον πάρει από τους δεσμοφύλακές του. Όμως, απ'όσο γνώριζε, ο Ναθ Βάναριλ δε βρισκόταν, πλέον, στην Πόλη των Ανοιγμάτων, και δε νόμιζε ότι κανένας άλλος μπορούσε να κάνει κάτι για να τον βοηθήσει. Η Λαντίρα και ο Κάντβιρ δεν είχαν ούτε τις δυνάμεις ούτε τα μέσα, ώστε να τον πάρουν από τα χέρια του Συμβουλίου. Μονάχα ένα θαύμα τον έσωζε, κι ο Φαρλάνο δεν πίστευε ότι θα συνέβαινε.

Έξω απ'το κρατητήριο, μια άμαξα τούς περίμενε. Μια ψηλή, περίτεχνα διακοσμημένη άμαξα, την οποία τραβούσαν δύο μαύρα

άλογα. Στη θέση του οδηγού καθόταν ένας άντρας με πλατύγυρο καπέλο, το οποίο σκίαζε το πρόσωπό του από τις ακτίνες του πρωινού Λούντριγχ.

Ετούτο το όχημα δεν μπορεί ν' ανήκει στη φρουρά, σκέφτηκε ο Φαρλάνο, καθώς ο φρουρός τον ωθούσε προς τα εκεί και ο ξανθομάλλης διοικητής τούς ακολουθούσε. Μοιάζει ν' ανήκει σε κάποιον αριστοκράτη. Πού στις Σκιές με πηγαίνουν; Ποιος ζήτησε να με δει; Η κατάσταση γινόταν ολοένα και πιο παράξενη. Ο Φαρλάνο δεν γνώριζε κανέναν από τους αριστοκράτες της Σερανβέλ· δεν είχε διασυνδέσεις ανάμεσα στις υψηλές τάξεις· δεν είχε κάποιον που θα μπορούσε να τον βοηθήσει, ή που θα ενδιαφερόταν στο ελάχιστο γι' αυτόν.

Ο φρουρός τού άνοιξε την πόρτα της άμαξας, κι εκείνος κοίταξε μέσα, περιμένοντας να δει κάποιον καθισμένο εκεί· μα το εσωτερικό ήταν άδειο. Και, καθώς ο Φαρλάνο έσκυψε για να μπει, αισθάνθηκε το κεφάλι του να τον πονά ξανά. Το σώμα του δεν είχε ξεχάσει ακόμα τα χτυπήματα που του είχαν ρίξει τη νύχτα της σύλληψής του.

Ο φρουρός και ο διοικητής τον ακολούθησαν στο εσωτερικό της άμαξας, και, όταν όλοι τους είχαν καθίσει, ο διοικητής φώναξε στον αμαξά να ξεκινήσει. Το πολυτελές τροχοφόρο άρχισε να κυλά πάνω στο λιθόστρωτο, κατευθυνόμενο προς τη Χρυσή Γέφυρα. *Ναι, σκέφτηκε ο Φαρλάνο, σίγουρα κάποιος αριστοκράτης επιθυμεί να μου μιλήσει, αλλιώς δε θα πηγαίναμε προς τα εδώ.*

Η άμαξα ανέβηκε στη Χρυσή Γέφυρα, και ο αλχημιστής είδε από κάτω τους τα νερά του ποταμού Σίλμεργκιθ να γυαλίζουν στο φως του ανατέλλοντος Λούντριγχ. Διέσχισαν τη γέφυρα και πέρασαν τη νότια πύλη του Μεγάλου Κήπου. Οι σπλές των αλόγων ηχούσαν δυνατά επάνω στα πλακόστρωτα μονοπάτια και οι ξύλινες ρόδες ακούγονταν να τρίζουν. Στα δέντρα τριγύρω πουλιά τιτίβιζαν και κελαηδούσαν.

Η άμαξα βγήκε από τη βόρεια πύλη του Μεγάλου Κήπου και μπήκε στην Αρχουσα Συνοικία και στην Οδό του Πονηρού. Έστριψε σ' έναν δρόμο και σ' έναν άλλο και σταμάτησε μπροστά από μια

μεγάλη οικία με κήπο, στους τοίχους της οποίας αναρριχώμενα φυτά σκαρφάλωναν.

Ο φρουρός άνοιξε την πόρτα της άμαξας και βγήκε, περιμένοντας τον Φαρλάνο να τον ακολουθήσει, το οποίο εκείνος και έκανε, δίχως καθυστέρηση. Ο διοικητής ήρθε πίσω του, κλείνοντας.

Στην καγκελόπορτα του κήπου στεκόταν ένας μισθοφόρος φύλακας, που έμοιαζε να τους περιμένει, γιατί αμέσως τους άνοιξε να μουν. Ο Φαρλάνο και οι συνοδοί του βάδισαν επάνω σ' ένα μικρό λιθόστρωτο μονοπάτι το οποίο τους οδήγησε στην κεντρική είσοδο του σπιτιού. Εκεί στεκόταν μια υπηρέτρια —δούλα, όπως φαινόταν από τα περικάρπιά της— που έμοιαζε, επίσης, να τους περιμένει. Τους καλημέρισε και τους ζήτησε να την ακολουθήσουν. «Η κυρία είναι έτοιμη να σας δεχτεί,» είπε, περνώντας το κατώφλι της μεγάλης, ανοιχτής πόρτας.

Ποια κυρία; αναρωτήθηκε ο Φαρλάνο, καθώς εκείνος κι οι δεσμοφύλακές του ακολουθούσαν την υπηρέτρια μέσα σ' έναν φαρδύ διάδρομο. Έχω θαυμαστές στην Πόλη των Ανοιγμάτων, χωρίς να το γνωρίζω; Αλλά, μετά, μια άλλη σκέψη πέρασε απ' το νου του: Η Λαντίρα. Ίσως η Λαντίρα να έκανε κάτι. Ίσως να άσκησε, κάπως, την επιρροή της, ώστε να με βγάλει από το κρατητήριο, υπό την προστασία ενός απ' τους συνδέσμους της.

Αλλά ποιος απ' αυτούς θα δεχόταν να κάνει κάτι τέτοιο; Με κατηγορούν για συνωμοσία κατά της πόλης. Δεν είναι πολλοί οι άνθρωποι που θα με έπαιρναν υπό την προστασία τους· και δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι το Συμβούλιο θα τους το επέτρεπε.

Η υπηρέτρια άνοιξε μια διπλή, ξύλινη πόρτα, και παραμέρισε. Ο Φαρλάνο είδε εμπρός του ένα σαλόνι με όμορφους πίνακες, πολύφωτο (σβηστό τώρα, ασφαλώς), τζάκι (επίσης σβηστό), καναπέδες και πολυθρόνες, ένα μεγάλο τραπέζι με πολλές καρέκλες, και μια υαλόφρακτη θύρα, η οποία έβγαζε στον κήπο και από την οποία έμπαινε άπλετο το πρωινό φως στο δωμάτιο.

Και εκεί, γύρω από το μεγάλο τραπέζι με τις πολλές καρέκλες, ήταν που ο Φαρλάνο αντίκρισε, για πρώτη φορά, τρεις από τους σημαντικότερους Υπουργούς της Σερανβέλ, οι οποίοι, αφότου τον καλημέρισαν με το όνομά του (Φαρλάνο, τον αποκάλεσαν, Φαρ-

λάνο), του συστήθηκαν ένας-ένας. Η πενηντάρα γυναίκα με τα καστανά μαλλιά, που άσπριζαν στους κροτάφους, και τα έξυπνα πράσινα μάτια ήταν η Ναζκάλιν, η Υπουργός Πληροφοριών, στις οποίας την οικία βρίσκονταν όλοι. Η γυναίκα που είχε κατάλευκα μαλλιά, δεμένα κότσο, και μαύρα, κατάμαυρα, μάτια συστήθηκε ως Δάθρη, Υπουργός Εμπορίου και Οικονομίας, και, σίγουρα, πλησίαζε τα εβδομήντα. Ο άντρας με τα γκριζα μαλλιά, τα γαλανά μάτια, και τα πλούσια γένια, που πρέπει να ήταν στην ηλικία των εξήντα χρόνων, συστήθηκε ως Γυστάνο, Υπουργός Δημόσιας Τάξης.

«Κάθισε, Φαρλάνο,» είπε η Ναζκάλιν, δείχνοντας, ευγενικά, μια από τις θέσεις του τραπέζιού. «Κάθισε μαζί μας. Έχουμε πολλά να πούμε.» Ήταν ντυμένη και στολισμένη πολύ απλά –μονάχα μ'ένα πράσινο φόρεμα και μ'ένα αργυρό περιδέραιο στο λαιμό της– η γυναίκα που λεγόταν πως είχε τον έλεγχο της Αστυνομίας της Σερανβέλ, η γυναίκα που ήταν υπεύθυνη για τη ροή πληροφοριών προς τα έσω και προς τα έξω.

Ο Φαρλάνο υπάκουσε, καθίζοντας στη θέση που του είχε δείξει και ρωτώντας: «Πώς γνωρίζετε το όνομά μου;»

Ο Γυστάνο έκανε νόημα στον ξανθομάλλη διοικητή και τον φρουρό που είχαν φέρει τον αλχημιστή μέχρι εδώ να φύγουν. Εκείνοι υποκλίθηκαν, κοφτά, και αποχώρησαν.

Η υπηρέτρια γέμισε ένα φλιτζάνι με καρυκευμένο τσάι και το απόθεσε μπροστά στον Φαρλάνο, μαζί μ'ένα μικρό πιάτο με τρία κουλουράκια.

«Πώς γνωρίζετε το όνομά μου;» επανέλαβε εκείνος, μην κοιτάζοντας τη δούλα αλλά τους οικοδεσπότες του.

Η Ναζκάλιν μειδίασε, λεπτά. «Δεν γνωρίζουμε μόνο το όνομά σου, Φαρλάνο. Γνωρίζουμε πολύ περισσότερα για εσένα. Γνωρίζουμε πως γεννήθηκες στη Σερανβέλ· πως κάποτε εργαζόσουν εδώ ως αλχημιστής· πως έβαλες –χωρίς πρόθεση– φωτιά στη Συνοικία των Δηλητηρίων· πως, εξαιτίας αυτού του γεγονότος, δικάστηκες και καταδικάστηκες σε δεκαπέντε έτη καταναγκαστικής υπηρεσίας· πως δραπέτευσες και ποτέ δεν εκτέλεσες την ποινή σου... και, επίσης, γνωρίζουμε πως, έχοντας εγκαταλείψει τη Σερανβέλ, ήρθες σε επαφή με τη Συντεχνία των Αλχημιστών των Τριών Πόλεων.»

Ο Φαρλάνο ήπια μια γουλιά απ' το τσάι του. «Συγχαρητήρια,» είπε. «Γνωρίζετε, πράγματι, πάρα πολλά για μένα. Θα έπρεπε αυτό να με κάνει να αισθανθώ... τι;» Ανασήκωσε τους ώμους. «Καλύτερα για τη θανατική καταδίκη που έχετε ετοιμάσει για μένα;»

Ο Γυστάνο τού έριξε ένα άγριο βλέμμα, αλλά δεν ήταν εκείνος που μίλησε. «Για την ακρίβεια, κύριε Φαρλάνο,» είπε η Δάθρη, η Υπουργός Οικονομίας και Εμπορίου, «θέλουμε να συνεργαστούμε μαζί σου.»

Ο Φαρλάνο συνοφρυώθηκε. «Να συνεργαστείτε; Πώς;»

«Θα επιθυμούσες να επιστρέψεις στη Σερανβέλ;» Η ερώτηση ετούτη ήρθε από τον Γυστάνο, και ήταν κοφή κι απότομη.

Ο Φαρλάνο έστρεψε τη ματιά του στον Υπουργό, χωρίς να δείξει ότι τον φοβόταν ή ότι σεβόταν ιδιαίτερα την ηλικία ή τη θέση του. Δε θα πρόσφερε τίποτα στους εχθρούς του: απολύτως τίποτα. «Αν εννοείτε ως δούλος, όχι.»

«Δεν εννοούμε ως δούλος,» τον διαβεβαίωσε η Ναζκάλιν. «Εννοούμε ως κάτι περισσότερο. Ως κάτι πολύ, πολύ περισσότερο.»

Γιατί μιλάνε μια ο ένας μια ο άλλος; Προσπαθούν να με μπερδέψουν; απόρησε ο Φαρλάνο. «Διευκρινίστε.»

«Έχεις μεγάλο θράσος,» είπε ο Γυστάνο, «για άνθρωπος που παίζεται η ζωή του.»

«Δεν έχω τίποτα να χάσω, όπως έχουν έρθει τα πράγματα,» αντιγύρισε ο Φαρλάνο.

«Ή έτσι νομίζεις. Γιατί, ετούτη τη στιγμή, είμαστε έτοιμοι να σου προσφέρουμε μια πολύ σημαντική θέση. Μέσα στη Σερανβέλ.»

Ο Φαρλάνο μόρφασε, ειρωνικά. «Μια θέση στο Συμβούλιο;»

Το μειδίαμα του Γυστάνο ήταν ψυχρό. «Αυτή η τιμωρία ίσως να ήταν η πιο ταιριαστή για σένα,» είπε, «αλλά, όχι, δε σκοπεύουμε να σου προσφέρουμε μια θέση στο Συμβούλιο.»

«Σκοπεύουμε να σου προσφέρουμε εκείνο που έχασες,» εξήγησε η Ναζκάλιν: «μια θέση ανάμεσα στους αλχημιστές της Σερανβέλ. Και κάτι ακόμα περισσότερο: αρχηγική θέση στη Συντεχνία των Αλχημιστών της πόλης μας.»

«Αρχηγική θέση;» έκανε ο Φαρλάνο, παραξενεμένος.

«Αρχισυντεχνίτης,» διευκρίνισε η Ναζκάλιν.

Ο Φαρλάνο ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα. «Πολύ αστείο,» είπε. «Αρχισυντεχνίτης σε μια σκιώδη συντεχνία που βρίσκεται στα όρια της ανυπαρξίας.»

«Ακριβώς. Και θέλουμε εσύ να την ισχυροποιήσεις. Να την κάνεις κάτι παρόμοιο της Συντεχνίας των Αλχημιστών στις Τρεις Πόλεις.»

Εκείνο που σχεδίαζα εξαρχής, δηλαδή, παρατήρησε ο Φαρλάνο. Εκείνο που σχεδίαζα εξαρχής. Πώς είναι δυνατόν να το ξέρουν; Ή, μήπως, το μαντεύουν;

«Σ' ενδιαφέρει η προσφορά μας;» ρώτησε η Δάθρη.

«Αναμφίβολα,» είπε ο Γυστάνο, «είναι καλύτερη από την εκτέλεσή σου...»

«Ποια είναι η τιμή;» θέλησε να μάθει ο Φαρλάνο, γνωρίζοντας πως αποκλείεται να του έκαναν αφιλοκερδώς αυτό το δώρο. «Τι ζητάτε από μένα; Να προδώσω την Αδελφότητα για την οποία εργάζομαι;»

«Ναι,» απάντησε η Ναζκάλιν. «Να μας αποκαλύψεις όλα όσα γνωρίζεις γι' αυτούς. Τα πάντα.»

«Και μετά, θα με κάνετε Αρχισυντεχνίτη της Συντεχνίας των Αλχημιστών...»

«Ακριβώς.»

«Πώς γνωρίζετε ότι δε θα σας προδώσω, κάποια στιγμή αργότερα;»

«Νομίζεις ότι δε θα βρίσκεσαι υπό παρακολούθηση;» είπε η Ναζκάλιν. «Νομίζεις ότι η Αστυνομία θα σ' αφήσει να μας προδώσεις;»

«Επιπλέον,» πρόσθεσε ο Γυστάνο, «προδίδοντάς μας, πού θα πας, Φαρλάνο; Στους παλιούς σου φίλους; Μα αυτοί θα είναι, πλέον, εχθροί σου, καθώς θα γνωρίζουν ότι τους φανέρωσες σ' εμάς.»

Ο αλχημιστής, που είχε μόλις πει μια γουλιά απ' το τσάι του, άφησε πάλι το φλιτζάνι στο τραπέζι. «Η προσφορά σας με ενδιαφέρει,» δήλωσε. «Έχω, όμως, να κάνω μια ερώτηση.»

«Σε ακούμε,» είπε η Ναζκάλιν, πλέκοντας τα δάχτυλά της επάνω στο τραπέζι.

«Θα περάσω από δίκη;»

Ο Γυστάνο ρουθούνησε. «Ασφαλώς και όχι. Θα θεωρήσουμε δίκη σου ετούτη μας τη συνομιλία, και το θέμα θα λήξει εκεί.»

«Και δε φοβάστε ότι μπορεί αυτό να στραφεί εναντίον σας; Ότι μπορεί οι αντίπαλοί σας να το χρησιμοποιήσουν, για να ισχυριστούν πως αγνοήσατε το Σερανβέλιο Νόμο; πως δράσατε κατά το δοκούν;»

«Το παρατραβάς, Φαρλάνο,» είπε ο Γυστάνο. «Το τι θα κάνουμε εμείς είναι δική μας υπόθεση. Δέχεσαι την προσφορά μας, ή όχι;»

«Όπως ήδη σας είπα, τη δέχομαι.»

«Τότε,» είπε η Ναζκάλιν, «περιμένουμε να μάθουμε τα πάντα από εσένα, εδώ και τώρα. Για ποιους εργάζεσαι; Ποιοι άλλοι εργάζονται γι' αυτούς;»

«Η οργάνωση για την οποία εργάζομαι... ή, μάλλον, *εργαζόμουν*... ονομάζεται Αδελφότητα του Βορρά—»

«Και βρίσκεται υπό τις διαταγές των Τριών Πόλεων;» τον διέκοψε ο Γυστάνο.

«Απ'όσο γνωρίζω, όχι. Είναι αυτόνομος οργανισμός, με τους δικούς του σκοπούς, και έχει ανθρώπους του απλωμένους σε πολλές περιοχές. Δεν ξέρω τα πάντα για την Αδελφότητα, αλλά όσα ξέρω θα σας τα πω. Γνωρίζω, κατ'αρχήν, έξι ανθρώπους που εργάζονται γι' αυτήν, έξω από τη Σερανβέλ. Μία είναι η Ραθκάμλη της Σέλβιργκιμ, μια χονδρεμπόρισσα, την οποία έχω συναντήσει προσωπικά. Ένας άλλος είναι ο Βέρκας Δράμλεντ, ένας αριστοκράτης της Βένμιρχ. Ένας άλλος ο έμπορος Κάθρεκ, της Βένμιρχ επίσης—»

«Μέχρι στιγμής,» παρατήρησε ο Γυστάνο, «όλοι όσοι μάς ανέφερες —οι τρεις από τους έξι— είναι από τις Τρεις Πόλεις!»

«Ναι,» συμφώνησε ο Φαρλάνο, «αλλά αυτό δεν αποδεικνύει ότι οι ίδιες οι Αρχές των Τριών Πόλεων είναι μπλεγμένες σε τούτη τη σκευωρία.» Και συνέχισε: «Ένα άλλο μέλος της Αδελφότητας του Βορρά είναι ο κουρσάρος Νάρκαθρημ, ο επονομαζόμενος Μαύρος Φονιάς του Πελάγουσ. Τον έχετε ακουστά;»

Οι Υπουργοί κατένευσαν. Θα ήταν, εξάλλου, περίεργο να μην τον είχαν ακουστά. Ο Νάρκαθρημ ήταν ο φόβος κι ο τρόμος όλων των εμπορικών σκαφών που έπλεαν νότια της Σερανβέλ.

«Ένας άλλος είναι ο λήσταρχος Χάσναρθ, που δρα στο Φερντίνο, στις νότιες ορεινές περιοχές του και κοντά στους βάλλους Λό'ορ-θιλ.

»Και... υπάρχει ένας ακόμα.» Ο Φαρλάνο αναρωτήθηκε αν έπρεπε να μιλήσει για τον Ναθ Βάναριλ. Τον Ναθ Βάναριλ, ο οποίος είχε γλιτώσει τον αδελφό του από τις φυλακές των Διαμορφωτών.

«Και ποιος είν'αυτός;» ρώτησε η Ναζκάλιν, βλέποντας τον αλχημιστή να καθυστερεί.

«Ένας μάγος της Έντναργκ. Ο Ναθ Βάναριλ.» *Και που ξέρετε τ' όνομά του, τι μπορείτε να κάνετε; Απολύτως τίποτα. Δεν έχετε τη δύναμη να φτάσετε ως την Έντναργκ και να τον χτυπήσετε.*

«Αυτός ήταν που έβγαλε τον αδελφό σου, Αρτάμο, από το οίκημα της Συντεχνίας των Διαμορφωτών;» ρώτησε η Ναζκάλιν.

Το έχουν μάθει ότι χρησιμοποιήθηκε μαγεία σ'εκείνη τη διάσωση. Όπως ήταν αναμενόμενο, άλλωστε. «Ναι.»

«Πού είναι, τώρα;» είπε ο Γυστάνο.

«Δεν ξέρω. Έφυγε.»

«Ποιοι άλλοι της Αδελφότητας βρίσκονται μέσα στην πόλη, Φαρλάνο;» ρώτησε η Ναζκάλιν. «Ποιοι άλλοι, εκτός από εσένα;»

«Ο Τάρναελ, κατ'αρχήν, τον οποίο έχετε φυλακισμένο. Οι άλλοι δύο αποκλείεται να έχουν μείνει στη Σερανβέλ, ύστερα από τη σύλληψή μου.»

«Ποιοι είναι, όμως;» επέμεινε η Υπουργός Πληροφοριών.

«Κάντβιρ ονομάζεται ο ένας, και είναι μισός-Σερανβέλιος μισός-Ερσαγκμόριος. Ήταν ληστής, στην Έρσαγκμορ, προτού μπει στη δούλεψη της Αδελφότητας.»

«Και ο άλλος;» τον πίεσε ο Γυστάνο.

«Η άλλη ονομάζεται Λαντίρα Πυρίδρομη.»

Το πρόσωπο του Γυστάνο αυλακώθηκε και τα φρύδια του έσμιξαν. «Λαντίρα Πυρίδρομη;»

Την ξέρεις; «Ναι.»

«Από τον Οίκο των Πυρίδρομων;» ρώτησε η Ναζκάλιν.

«Απ'όσο γνωρίζω...»

«Και δεν έχεις ιδέα πού μπορεί να βρίσκεται τώρα;» απαίτησε ο Γυστάνο, μοιάζοντας έτοιμος να σηκωθεί αμέσως και να δώσει διαταγές να πάνε να τη συλλάβουν. *Κάτι υπάρχει ανάμεσά τους, σκέφτηκε ο Φαρλάνο. Κάτι υπάρχει ανάμεσα σ'αυτόν τον Υπουργό και τη Λαντίρα. Ίσως να ήταν ένας από τους συνδέσμους της μέσα στην*

πόλη. Ένας από τους συνδέσμους της ο οποίος ποτέ δε θα υποψιαζόταν ότι εκείνη θα έκανε κάτι τέτοιο, ότι θα έμπλεκε σε μια σκευωρία σαν ετούτη εναντίον της Σερανβέλ.

«Όχι, δεν έχω καμία απολύτως ιδέα. Αλλά, όπως σας είπα, πιστεύω πως και εκείνη και ο Κάντβιρ θα έχουν ήδη φύγει απ' την πόλη.»

«Εντάξει, Φαρλάνο,» είπε η Ναζκάλιν, «μας αποκάλυψες ποιοι είναι οι συνωμότες—»

«Δε μας τους αποκάλυψε όλους,» τόνισε ο Γυστάνο. «Μας αποκάλυψε όσους γνωρίζει. Ή όσους ήθελε να μας αποκαλύψει.»

«Όπως και νάχει,» είπε η Ναζκάλιν, ήρεμα, «νομίζω πως τώρα είναι ώρα να μας πει περισσότερα γι' αυτούς. Περισσότερα από τα ονόματά τους.» Έστρεψε το βλέμμα της στον αλχημιστή.

Και ο Φαρλάνο δεν της αρνήθηκε καμία από τις πληροφορίες που του ζήτησε.

Όταν τα νέα για τον Φαρλάνο μαθεύτηκαν, υπήρξαν ποικίλες αντιδράσεις.

Οι Πτεράγγυροι δεν μπορούσαν να πιστέψουν στ' αφτιά τους, ότι ο άνθρωπος που ευθυνόταν για την καταστροφή της περιουσίας τους και για την πυρπόληση ενός μεγάλου μέρους των περιχώρων της Σερανβέλ την είχε γλιτώσει τόσο φτηνά. Όχι μόνο δεν είχε τιμωρηθεί για τα εγκλήματά του, μα το Συμβούλιο τού είχε δώσει και μια πολύ σημαντική θέση μέσα στην πόλη!

Ήταν αδιανόητο και απαράδεκτο!

Η Θήρνα και ο Νολράκο διαπληκτίστηκαν με τον Λανκόρο για το θέμα, και οι καλές τους σχέσεις με τον πράκτορα του Συμβουλίου χάλασαν, όσο κι αν εκείνος προσπάθησε να τους εξηγήσει πως η απόφαση δεν πάρθηκε από αυτόν, πως ο ίδιος θα επιθυμούσε να είχε τιμωρηθεί ο Φαρλάνο με τη χειρότερη τιμωρία που προέβλεπε ο Σερανβέλιος Νόμος.

Ωστόσο, η Θήρνα, όταν ηρέμησε από την αρχική ταραχή της, σκέφτηκε τα όσα τής είχε πει η Αστυνομία μέσα σ' εκείνο το σκοτεινό δωμάτιο, και συμπέρανε πως τα αποτελέσματα σχετικά με

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

τον Φαρλάνο δεν ήταν τίποτα παραπάνω από άλλη μια δική τους δολοπλοκία. Είχαν φέρει τον αλχημιστή με το μέρος τους, προκειμένου εκείνος να τους δώσει πληροφορίες για την Αδελφότητα του Βορρά.

Ο Νολράκο, όμως, δεν ήξερε για την Αστυνομία και δεν μπορούσε να το χωνέψει· ούτε εκείνος ούτε η Μάριλιν. Πήγαν αυτοπροσώπως στο Συμβούλιο, ώστε να διαμαρτυρηθούν. Προτού χάσουν την παρουσία τους, οι Πτεράργυροι ήταν από τους σημαντικότερους εμπόρους της Σερανβέλ· δεν μπορούσε η πολιτεία να τους φέρεται με τέτοιο τρόπο, σαν να μην ήταν τίποτα περισσότερο από δούλοι! Το Συμβούλιο άκουσε τα παράπονά τους και αποφάσισε να τους προσφέρει μια χρηματική αποζημίωση, δηλώνοντας πως κατανοούσε πλήρως τη δυσφορία τους. Ετούτο δεν ικανοποίησε απόλυτα τον Νολράκο και τη Μάριλιν, μα ήταν, τουλάχιστον, μια κάποια δικαίωση.

Η Ναράμια είπε στον Λανκόρο ότι ήταν τρελός, και εκείνος και το Συμβούλιό του. Δεν έπρεπε να είχε συμβεί αυτό! του είπε. Στον Φαρλάνο άξιζε θάνατος! Και πού ήταν η Λαντίρα; Ο Φλογοκαμένος αλχημιστής, σίγουρα, την είχε καλύψει. Την είχε κρύψει από τις Αρχές της πόλης. Και η Ναράμια ήθελε να πάρει εκδίκηση κι από τους δυο τους.

Ο Λανκόρο τη συμβούλεψε να ξεχάσει τα περί εκδίκησης, γιατί, σύντομα, θα στεκόταν ενώπιον δικαστών, ώστε ν'αποφασίσουν τι θα γινόταν με την υπόθεσή της.

«Υπέροχα!» φώναξε η Ναράμια. «Ο Χαλκοπρόσωπος αποκτά σημαντική θέση για τα κακουργήματά του, κι εγώ, που δεν έχω κάνει ούτε τα μισά απ'όσα έχει κάνει αυτός, θα καταδικαστώ!»

Ο Λανκόρο τής είπε να μην ανησυχεί. Υπήρχαν πολλά ελαφρυντικά υπέρ της, και θα φρόντιζε κι ο ίδιος να κάνει το παν για να μην είναι η ποινή της βαριά. «Εξάλλου,» της τόνισε, «βοήθησες πολύ εμένα και το Συμβούλιο· κι αυτό δεν ξεχνιέται.»

Ο Δάρφο, απλά, μόρφασε –μια έκφραση που φανέρωνε συγχρόνως αποστροφή, αδιαφορία, και «τι περίμενες; τίποτα καλύτερο;»– όταν έμαθε τα νέα για τον Φαρλάνο.

«Πάντα έτσι είναι, αρχηγέ,» είπε ο Δατμάνο. «Οι μεγάλοι το φέρνουν από δω, το γυρίζουν από κει, κάπως τη σκαπουλάρουνε, κι εμείς την πληρώνουμε.»

Ωστόσο, όπως φάνηκε, το Συμβούλιο δεν είχε ξεχάσει ούτε τον Δάρφο ούτε τον Μαράνκο. Τους αποδόθηκε αμοιβή για τις υπηρεσίες τους στην καταπολέμηση της συνωμοσίας. Κι ο Δάρφο σκέφτηκε, παραλαμβάνοντας το γεμάτο μπαούλο: *Ετούτα είναι τα πρώτα πραγματικά χρήματα που παίρνω, ύστερα από την καταστροφή του караβανιού του Βισκάλο. Ελπίζω η τύχη μου να έχει αρχίσει ν'αλλάζει.*

Ο Βάρνακ δε θέλησε να σχολιάσει καθόλου το γεγονός· η Θαρνάλιν, όμως, μπόρεσε να διακρίνει φόβο στην όψη και στο φέρσιμό του: και καταλάβαινε από πού προερχόταν ο φόβος αυτός. Φοβόταν πως, τώρα που ο Χαλκοπρόσωπος –ο Φαρλάνο– θα έπαιρνε στα χέρια του τη διοίκηση της Συντεχνίας των Αλχημιστών, θα φρόντιζε να τον εκδικηθεί.

Έτσι, η Θαρνάλιν μίλησε στον Χανμάρο, ζητώντας του να συζητήσουν το θέμα με τον Λανκόρο, ώστε ο πατέρας της να μην υποφέρει άδικα για μια ιστορία που είχε, πια, τελειώσει. Εξάλλου, δεν έφταιγε και σε τίποτα. Ο Πτεράργυρος συμφώνησε μαζί της, και πήγαν να συναντήσουν τον Λανκόρο στην οικία του, στη Συνοικία των Ερειπίων (τη διεύθυνση τούς την έδωσε η Θήρνα). Ο πράκτορας του Συμβουλίου τούς άκουσε υπομονετικά και υποσχέθηκε πως θα έκανε ό,τι περνούσε απ'το χέρι του, για να μη συμβεί τίποτα το δυστυχές.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Η Θαρνάλιν, ωστόσο, δεν έπαψε ν' ανησυχεί, και σκόπευε από δω και στο εξής να έχει τα μάτια της ανοιχτά και να προσέχει περισσότερο.

Ο Βισκάλο Άρντλεθ έκρινε την απόφαση του Συμβουλίου συνετή και έξυπνη.

«Το να κάνεις τους εχθρούς σου συμμάχους σου δεν είναι εύκολο κατόρθωμα, και πάντοτε έχει θετικά αποτελέσματα, αδελφέ,» είπε στον Θόρλο, καθώς οι δυο τους κάθονταν στο γραφείο του.

«Ίσως,» αποκρίθηκε εκείνος. «Όμως και τι δε θάδινά για να στραπατσάρω λίγο τη μούρη αυτού του λεχρίτη, του Αρτάμο! Μα τη Φλόγα, και τι δε θάδινά!»

Διάμεσο

Α΄

Προτού έρθουν οι κατακτητές από το Ίνγκινθραγκ, το Φερντίν-Ος δεν ήταν βασιλείο· δεν ήταν καν χώρα. Ήταν ένα σύνολο από περιοχές τις οποίες λυμαίνονταν αντιμαχόμενοι λήσταρχοι. Οι φιλήσυχοι άνθρωποι που έμεναν εκεί –αν μπορεί να χαρακτηριστεί *φιλήσυχος* κάποιος ο οποίος κατοικούσε σ'εκείνα τα μέρη, τότε– ήταν αγρότες και βοσκοί, και πλήρωναν τους λήσταρχους σε είδος –τρόφιμα ή ζώα, ή ακόμα και τα παιδιά τους–, προκειμένου να παραμένουν ζωντανοί, αυτοί κι οι οικογένειές τους. Τα χωριά τους συχνά άλλαζαν «προστάτες»· πήγαιναν από την «προστασία» του ενός λήσταρχου στην «προστασία» του άλλου. Κι έτσι, η ζωή συνεχιζόταν στο Φερντίν-Ος –το οποίο, τότε, δεν ονομαζόταν Φερντίν-Ος–, ώσπου ήρθαν οι κατακτητές από το Ίνγκινθραγκ, διασχίζοντας, με τα πλοία τους, τα Σαγόνια της Γης.

Εκτός από τους λήσταρχους, τους αγρότες, και τους βοσκούς που έμεναν σ'αυτά τα μέρη, λέγεται ότι εκεί επίσης κατοικούσαν και τα πανάρχαια πλάσματα που ονομάζονται Ντ'βούρικ. Ακόμα κι εκείνους τους καιρούς ήταν αμφίβολο αν, πράγματι, υπήρχαν ή αν δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μύθοι, αλλά με την έλευση των Ίνγκινθράγκιων πέρασαν, αναμφίβολα, στη σφαίρα του μύθου.

Οι Ίνγκινθράγκιοι συμμαχήσαν με μερικούς από τους λήσταρχους και, ύστερα, εξολόθρευσαν τους υπόλοιπους, τον έναν κατόπιν του άλλου. Όταν ο πόλεμος τελείωσε, και το μεγαλύτερο μέρος των ανυπότακτων λήσταρχων είχε ή καταστραφεί ή διωχτεί, οι κατακτητές ονόμασαν τα μέρη αυτά Φερντίν και τα έκαναν προτεκτοράτο τους.

Οι λήσταρχοι που είχαν συμμαχήσει μαζί τους ζήτησαν προνόμια και θέσεις για τις υπηρεσίες τους, αλλά εκείνοι τούς τα αρνήθηκαν,

παρότι πριν τους είχαν δώσει υποσχέσεις· προσφέρθηκαν να τους πληρώσουν σαν μισθοφόρους, και τίποτα περισσότερο. Αυτό τούς εξόργισε, έτσι άρχισαν, πάλι, αιματοχυσίες και αναταραχές στα ήδη ταλαιπωρημένα εδάφη του Φερντίν.

Βασίλισσα του προτεκτοράτου ήταν, τότε, η Λέτκα Θάρβιλγκ, Πριγκίπισσα του Ίγκινθραγκ· κι αυτή ήταν που είχε δώσει τις υποσχέσεις στους λήσταρχους, προκειμένου να κατακτήσει γρηγορότερα και ευκολότερα τα εδάφη και να αποκτήσει την εύνοια της Αυλής του Ίγκινθραγκ, αφού, εξαιτίας παλιότερων μηχανορραφιών της, την είχε χάσει. Οι λήσταρχοι, λοιπόν, είχαν τώρα μεγάλη έχθρα εναντίον της, και οι διαμάχες δε φαινόταν ότι θα έληγαν σύντομα.

Έτσι, στάλθηκε στο Φερντίν ο Άρχοντας Ρώμναβ Σάρντιλεγκ, ο οποίος ήταν γνωστός για τις διπλωματικές του ικανότητες, ώστε να εξομαλύνει την κατάσταση. Στο πλευρό του είχε ένα στράτευμα διόλου ευκαταφρόνητου μεγέθους· ωστόσο, δεν ήταν οι πολεμιστές που του έφεραν τη νίκη: Κατάφερε να συναντηθεί, κρυφά, με τους λήσταρχους και να συνωμοτήσει μαζί τους· κι απ' αυτή τη συνωμοσία το Φερντίν έγινε Φερντίν-Ος, ελεύθερο βασίλειο και όχι, πλέον, προτεκτοράτο του Ίγκινθραγκ. Ο Άρχοντας Ρώμναβ, ο οποίος αυτοανακηρύχτηκε *Βασιληάς* Ρώμναβ του Φερντίν-Ος (που σημαίνει *ελεύθερο Φερντίν*), παρέδωσε την Πριγκίπισσα Λέτκα στους λήσταρχους (και κανείς δεν ξέρει ποια ακριβώς ήταν η μοίρα της έκτοτε, αν και πολλά έχουν, κατά καιρούς, ακουστεί), τους έκανε δούκες και βαρόνους του, και έκοψε κάθε του δεσμό με το Ίγκινθραγκ. Την πρωτεύουσα του Φερντίν-Ος τη μετέφερε, από τη Σάρχαλ στην Όκνεργκελ, η οποία δεν ήταν παραλιακή πόλη και το Ίγκινθραγκ δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει το στόλο του για να της επιτεθεί· επιπλέον, η Όκνεργκελ βρισκόταν σε μια γεωγραφικά ισχυρή αμυντική θέση, που την έκανε πολύ δύσκολο να πολιορκηθεί.

Αρχικά, όπως είναι ευνόητο, τα βασίλεια Ίγκινθραγκ και Φερντίν-Ος δεν είχαν καθόλου, μα καθόλου, καλές σχέσεις, και πόλεμοι ξεσπούσαν συχνά ανάμεσά τους. Με την πάροδο των χρόνων, όμως, οι συγκρούσεις έπαψαν και το εμπόριο άνοιξε· και, αν κι ακόμα και

σήμερα οι Ινγκινθράγκιοι δεν συμπαθούν ιδιαίτερα τους Φερντί-
νιους, δεν υπάρχει έχθρα μεταξύ τους.

—*Περίληπτική Ιστορία των Βασιλείων Πάρντβακ, Ινγκινθραγκ, και
Φερντίν-Ος, του Λασκάμωρ του Παρντβάκιου.*

Σαφή περιγραφή των Ντ'βούρικ δεν έχουμε· κάποιιο ισχυρίζονται πως έχουν δει Ντ'βούρικ, μα, όπως οι ίδιοι λένε, ήταν συνήθως «σκοτεινή νύχτα» ή «βρίσκονταν σε σκοτεινό/σκιερό μέρος» ή «είχε ομίχλη/θολούρα». Πάντως, σύμφωνα με τις παλαιότερες περιγραφές, καθώς και τις παλαιότερες εικόνες, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι οι Ντ'βούρικ είναι ανθρωπόμορφοι, με τη διαφορά ότι έχουν ουρές, οι οποίες σε μερικές περιγραφές/εικόνες εμφανίζονται ενώ σε άλλες όχι. Βέβαια, ακόμα κι αυτές οι περιγραφές/εικόνες των παλαιότερων χρόνων είναι, στην καλύτερη περίπτωση, σκιώδεις και δεν μπορούμε παρά να αναρωτηθούμε μήπως, τελικά, οι Ντ'βούρικ δεν είναι παρά πλάσματα της φαντασίας.

Αξιοπίστη ετυμολογία για το όνομά τους δεν έχει καταφέρει να βρεθεί. Ορισμένοι πιστεύουν ότι *ντ'βούρικ* σημαίνει «εκείνοι που κατοικούν μέσα στους βράχους» και είναι πληθυντικός αριθμός. Προς αυτή την εξήγηση κλίνω κι εγώ, αγαπητέ αναγνώστη, καθώς είναι γνωστό πως οι Ντ'βούρικ, σύμφωνα με όλες τις αναφορές, βγαίνουν μέσα από σπηλιές ή από σκοτεινά μέρη κάτω απ'τους βράχους, ή τους συναντούν άνθρωποι που τυχαίνει να περιπλανιούνται σε υπόγεια.

Επίσης, να θυμάστε πως σωστό είναι να τους αποκαλούμε «οι Ντ'βούρικ» και όχι «τα Ντ'βούρικ», όπως έχει παρατηρηθεί να γράφεται (και να λέγεται) λανθασμένα.

Όσον αφορά τη γραφή των Ντ'βούρικ, για την οποία πολλά έχουν, κατά καιρούς, ακουστεί, γνωρίζω ότι στα τοιχώματα ορισμένων σπηλαίων, υπογείων αποθηκών, και παλιών πηγαδιών του Φερντίν-Ος έχουν βρεθεί σκαλίσματα που πιστεύεται ότι δεν είναι τυχαία. Ωστόσο, αν όντως πρόκειται για τη γραφή των συγκεκριμένων

πλασμάτων, ως τώρα κανένας δεν έχει καταφέρει να την αποκωδικοποιήσει. Έτσι, δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι τα σκαλίσματα αυτά έχουν γίνει από τους Ντ'βούρικ. Εάν, όμως, έχουν γίνει από αυτούς, αγαπητέ αναγνώστη, τι θα μπορούσαν να σημαίνουν; Πρόκειται για έναν κώδικα επικοινωνίας τον οποίο χρησιμοποιούν για να επικοινωνούν αναμεταξύ τους, ή είναι κάτι άλλο;

Τον τελευταίο καιρό, κυκλοφορεί η φήμη ότι οι Ντ'βούρικ έχουν τη δύναμη να προβλέπουν το μέλλον, και αφήνουν σημάδια και οιωνούς, σκαλισμένα στα τοιχώματα σκοτεινών υπογείων, ώστε να μας προειδοποιήσουν για όσα θα έρθουν. Ασφαλώς, τούτο δεν είναι τίποτα περισσότερο από μία εικασία...

Ακολουθούν μερικά σκαλίσματα που ανακάλυψε ο ίδιος στον πυθμένα ενός αρχαίου πηγαδιού (το οποίο χρονολογείται από την εποχή της Πριγκίπισσας Λέτκα), σε ένα χωριό ανατολικά της Όκνεργκελ.

—*Ερευνες και Εξερευνήσεις*, του Νάραλβερ: φιλόσοφος, μελετητής, και ταξιδευτής, από το Βασίλειο Ίνγκινθραγκ

B'

Οι θάλασσες βόρεια της Σερανβέλ είναι επικίνδυνες: ένα πλοίο μπορεί να συναντήσει θύελλες και καταιγίδες, με αρκετή δύναμη ώστε να το καταστρέψουν· μπορεί να χάσει την πορεία του και να χτυπήσει σε ξέρες και υφάλους· ή μπορεί να δεχτεί επίθεση πειρατών και να λεηλατηθεί και το πλήρωμά του να περαστεί από σπαθί.

Αυτοί οι κίνδυνοι, όμως, ωχριούν, αγαπητέ αναγνώστη, μπροστά στους κινδύνους που επιφυλάσσουν οι θάλασσες νότια της μεγάλης Πόλης των Ανοιγμάτων· γιατί εκεί οι πειρατές δεν είναι κάτι το σπάνιο, αλλά κάτι το πολύ, πολύ συνηθισμένο. Θεωρείται δεδομένο πως όποιος έμπορος περνά από αυτά τα νερά θα βρεθεί αντιμέτωπος με τουλάχιστον ένα κουρσάρικο.

Οι πειρατές των νότιων θαλασσών έχουν τα λημέρια τους σε απομονωμένα νησιά, σε αλυσίδες νησιών τις οποίες ελέγχουν εξολοκλήρου, και στις ακτές της Έρσαγκμορ. Και δεν είναι συνετό να περνά κανείς από τέτοιες περιοχές χωρίς καλό λόγο.

Το λιμάνι της Βερμπάνιθ, το οποίο βρίσκεται οικοδομημένο στο δέλτα του ποταμού Σίλμεργκεθ (παρακλάδι του μεγαλύτερου ποταμού Σίλμεργκιθ), είναι το γνωστότερο ανάμεσα στα μέρη όπου συχνάζουν κάθε λογής παράνομοι και κακούργοι· και η εξουσία του αλλάζει χέρια κάθε μερικούς μήνες, καθώς ο ένας αυτοαποκαλούμενος άρχοντας σκοτώνει τον άλλο, προκειμένου να καθίσει στον Κοκάλινο Θρόνο (τον οποίο δεν έχω δει με τα μάτια μου, αγαπητέ αναγνώστη, μα λέγεται πως είναι φτιαγμένος από τα κόκαλα κάποιου γιγαντιαίου θαλάσσιου θηρίου, εξαφανισμένου πλέον).

—Ο Μεγάλος Ταξιδιωτικός Οδηγός του Νάραλμπερ, γραμμένος από τον ίδιο: φιλόσοφο, μελετητή, και ταξιδευτή, από το Βασίλειο Τινγκινθραγκ

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Ο πειρατής Νάρκαθρημ, ο επονομαζόμενος «Μελανός Φονεύς του Πελάγους», απέκτησεν την φήμην του εντός των τελευταίων δέκα ετών, λεηλατών όλας τας ακτάς, εκ των νοτίων τμημάτων της Έρσαγκμορ έως τας Τρεις Πόλεις και —φέρεται— ακόμη βορειότερα, έως την Πάρ'γκαλχ και τας ακτάς του Έρβισναρντ.

Πέραν τούτων, ο Νάρκαθρημ είναι γνωστόν ότι έχει εξολοθρεύσει ολοσχερώς πλείστους αντιπάλους πειρατάς και τα πληρώματά των, κερδίζων τοιουτοτρόπως —και βαρβαρικώς, οφείλω να σχολιάσω!— τον σεβασμόν των υπολοίπων κουρσάρων οι οποίοι λυμαίνονται τας θαλάσσας νοτίως της μεγάλης μας πόλεως Σερανβέλ.

Είναι, βεβαίως, ακόμη νωρίς δια να κρίνομεν τον Νάρκαθρημ και τας ενεργείας του· η ιστορία του αποτυπώνεται εις τον κόσμον κατά την παρούσαν εποχήν, αλλά εν τω μέλλοντι μόνον θα αποκαλυφθεί η αλήθεια.

—*Σύγχρονος Ιστορία*, του Φαρλάνο Νάσρελεθ, της Σερανβέλ

Γ'

Στις Τρεις Πόλεις επικρατεί μια μανία –έτσι μόνο θα μπορούσα να τη χαρακτηρίσω, αγαπητέ αναγνώστη– με τους νεκρούς. Πρόκειται για ένα είδος νεκρολατρίας. Οι άνθρωποι των Τριών Πόλεων λένε «Οφείλουμε σέβας στους νεκρούς, διότι είναι περισσότεροι από εμάς», και όλη τους η θρησκεία –αν μπορεί κανείς να την αποκαλέσει τέτοια– είναι επικεντρωμένη γύρω από αυτούς.

Σε καθεμία από τις Τρεις Πόλεις υπάρχει, στο εσωτερικό των τειχών της, μία Νεκρόπολις, όπως την ονομάζουν· και διατηρούν πάντα αρχαιοπρεπή χαρακτήρα στη λέξη, προφανώς για να αποδώσουν το ανάλογο σέβας στους αποθανόντες. Οι Νεκροπόλεις είναι πολυεπίπεδες –έχουν ορόφους, καθώς και υπόγεια, το ένα κάτω από το άλλο– και φυλάσσονται από τους Νεκροφύλακες, οι οποίοι δεν είναι, συνήθως, πολλοί: δύο ή τρεις. Εκεί φυλάσσονται τα απομεινάρια των περισσότερων κοινών ανθρώπων της πόλης, καθώς και όσων ταξιδιωτών τύχει να πεθάνουν στην πόλη και δεν βρεθεί κανένας για να συλλέξει το πτώμα τους και να το πάει αλλού.

Οι αριστοκρατικοί οίκοι διατηρούν τα δικά τους νεκροφυλάκεια, και σ' αυτά φυλάσσονται οι νεκροί τους. Ορισμένοι από τους αριστοκράτες, μάλιστα, ισχυρίζονται πως, σε κρίσιμες στιγμές της ζωής τους, αφού κλείστηκαν στο νεκροφυλάκειο της οικογένειάς τους για μέρες και νύχτες ολόκληρες, άκουσαν τις φωνές των νεκρών συγγενών τους, οι οποίες τους πρόσφεραν καθοδήγηση.

—Ο Μεγάλος Ταξιδιωτικός Οδηγός του Νάραλβερ, γραμμένος από τον ίδιο: φιλόσοφο, μελετητή, και ταξιδευτή, από το Βασίλειο Ίνγκινθραγκ

Στιγμές από το Παρελθόν . . .

Η μητέρα σου, Θαρνάλιν, ονομαζόταν Σεϊρμη και ήταν αξιοθαύμαστη γυναίκα. Καταγόταν από τον αριστοκρατικό οίκο των Δράμλεντ, αλλά αυτό δεν ήταν παρά το λιγότερο από τα προσόντα της. Ήταν πανέξυπνη: μια αλχημίστρια που όμοιά της αμφιβάλλω αν οι Τρεις Πόλεις έχουν ξαναδεί. Έκανε πολλές και σημαντικές εφευρέσεις, έφτιαξε καινούργιες αλχημικές φόρμουλες, βελτίωσε παλιότερες· ήταν ένας πολύτιμος λίθος μέσα στη Συντεχνία.

Δε βλέπουν, όμως, όλοι αυτού του είδους τους ανθρώπους με θαυμασμό. Υπάρχουν κι εκείνοι που τους ζηλεύουν και τους φθονούν· εκείνοι που αισθάνονται πως οι θέσεις τους απειλούνται από αυτούς. Κι έτσι προσπαθούν να τους εξολοθρεύσουν...

Τη μητέρα σου τη γνώρισα ενώ ήμασταν κι οι δύο μαθητευόμενοι στη Συντεχνία, κι αρχικά το θεωρούσα απίθανο (και απρεπές, ίσως) να την πλησιάσω, καθώς εκείνη ήταν από αριστοκρατική οικογένεια ενώ εγώ όχι. Ωστόσο, η Σεϊρμη μού απέδειξε ότι τέτοια πράγματα δεν είχαν βαρύτητα γι' αυτήν· οι καταγωγές και οι οίκοι... δεν τους έδινε καμία απολύτως σημασία: «οι άνθρωποι μ' ενδιαφέρουν,» μου έλεγε, «όχι οι συγγενείς τους ή η κοινωνική τους θέση.»

Ήταν ιδεαλίστρια. Άσχημο πράγμα, όταν όλοι οι υπόλοιποι γύρω σου είναι κάθε άλλο παρά ιδεαλιστές. Στις Τρεις Πόλεις, τα χρήματα και η εξουσία είναι το παν. Όχι πως κι εδώ, στη Σερανβέλ, δεν είναι. Εκεί, όμως... εκεί οι κύκλοι της εξουσίας και του χρήματος είναι τόσο στενοί... Σου δίνεται η εντύπωση ότι τα πάντα είναι τόσο, μα τόσο, περιορισμένα. Είσαι *αυτό* και μπορείς να κάνεις *αυτό* κι *αυτό*, και τίποτα περισσότερο. Αν κάνεις κάτι περισσότερο, θεωρείται παράνομο πολλές φορές. Όπως, για παράδειγμα, απαγορεύεται να ασκήσεις το επάγγελμα του αλχημιστή, αν δεν είσαι μέλος της Συντεχνίας, η οποία έχει πολύ μεγάλη εξουσία στις Τρεις Πόλεις και είναι πλουσιότερη από τους πλουσιότερους εμπόρους.

Η Σεΐρμη δεν τα αποδεχόταν εύκολα όλα αυτά, αλλά, βέβαια, δεν μπορούσε να κάνει και τίποτα για να τ'αλλάξει· κανείς δε νομίζω ότι μπορεί να τα αλλάξει. Έτσι, εστιαζόταν σ'εκείνο που την ενδιέφερε: την αλχημεία· και ήταν καλή εκεί· πάρα, πάρα πολύ καλή ήταν η μητέρα σου. Και, σύντομα, τράβηξε την προσοχή των ενδότερων κύκλων της Συντεχνίας· όμως όχι με καλό τρόπο. Δεν τη θαύμαζαν, ούτε την έβλεπαν ως ένα μέλος που ισχυροποιούσε το σύνολο· τη φοβόνταν. Πίστευαν ότι απειλούσε τις δικές τους θέσεις, τη δική τους εξουσία. Κι αυτό, στις Τρεις Πόλεις (αλλά και σχεδόν παντού στον κόσμο, δυστυχώς), είναι αρκετό για να κάνει κάποιον να φτάσει στα άκρα: ακόμα και στο φόνο.

Η Σεΐρμη μου είχε εξομολογηθεί, ορισμένες φορές, τους φόβους της. Μου είχε πει πως της είχε γεννηθεί η εντύπωση ότι κάποιες δυνάμεις μέσα από τη Συντεχνία προσπαθούν να τη σαμποτάρουν: κάποια πειράματά της είχαν αποτύχει χωρίς προφανή λόγο· κάποιες ουσίες και συστατικά αργούσαν, αδικαιολόγητα, να της έρθουν από τους προμηθευτές της· ορισμένοι σύνδεσμοί της είχαν, ανεξήγητα, πάψει να είναι, πλέον, τόσο εξυπηρετικοί όσο παλιά. Και ο πατέρας της, κάποτε, της πρότεινε να παρατήρει την αλχημεία και ν'ασχοληθεί με τα του οίκου τους. Εκείνη, φυσικά, δεν το δέχτηκε, και τον ρώτησε γιατί της το έλεγε αυτό· ποτέ άλλοτε δεν της είχε προτείνει κάτι παρόμοιο. Ο πατέρας της, όμως, δεν της έδωσε καμία εξήγηση, πέραν του ότι «η Συντεχνία δεν είναι και το καλύτερο μέρος για μια νεαρή γυναίκα σαν εσένα».

Ο πατέρας της, επίσης, αρνήθηκε να μας δώσει την ευλογία του, όταν η μητέρα σου θέλησε να παντρευτούμε. Είπε ότι η πρότασή της, να παντρευτεί έναν άντρα κατωτέρας κοινωνικής τάξης, ήταν απαράδεκτη κι αποκλείεται να τη δεχόταν. Απορούσε πού είχε πάει και με είχε συναντήσει. «Γι'αυτό επιμένω να φύγεις από τη Συντεχνία,» της είπε: «γιατί εκεί μπορεί να μπλεχτείς με τέτοιους ανθρώπους.» Η μητέρα σου, όμως, δεν ενδιαφερόταν που ήμουν... τέτοιος άνθρωπος, κατωτέρας κοινωνικής τάξης κι όχι ευγενής. Διαπληκτίστηκε με τον πατέρα της επάνω στο θέμα και, εκείνο το απόγευμα, όταν την ξαναείδα, ήταν κλαμένη: κάτι που δεν την έβλεπες να κάνει πολύ συχνά, να κλαίει.

Μου εξήγησε τι είχε συμβεί, και το άλλο πρωί μού είπε ότι θα αφηφούσε τις επιταγές του γονιού της. Ήθελε να παντρευτούμε. Πράγμα το οποίο, στις Τρεις Πόλεις, μπορεί κάποιος να κάνει μόνο με την έγκριση του Άρχοντα της κάθε πόλης, την έγκριση του αρχηγού ενός αριστοκρατικού οίκου (όταν μιλάμε για αριστοκράτες), ή την ευλογία ενός από τους Νεκροφύλακες, που θεωρούνται ιερά πρόσωπα. Η Σεϊρμη επέλεξε να πάμε στους Νεκροφύλακες της Νεκροπόλεως της Βένμιρχ, γιατί ο πατέρας της ποτέ δε θα μας πάντρευε, και ο Άρχοντας της πόλης μπορεί να επηρεαζόταν από εκείνον και να αρνιόταν να μας παντρέψει κι αυτός.

Έτσι έγινε, λοιπόν: παντρευτήκαμε δίχως να δώσουμε λογαριασμό σε κανέναν από τους διαφωνούντες. Και, πραγματικά, αυτός ήταν πάντοτε ο χαρακτήρας της μητέρας σου! Ήταν ένα αληθινά ελεύθερο και ευφυές πνεύμα.

Αλλά οι αντίπαλοί της ήταν καταχθόνιοι και ισχυροί, κι έπρεπε πάντα να τους προσέχει.

Αρχικά, δεν ήξερα ποιοι ήταν· συν τω χρόνω, όμως, έμαθα ότι ένας απ'αυτούς ήταν ο Αρχισυντεχνίτης Έντιθακ, ο πρώτος του Οίκου των Αλχημιστών στη Βένμιρχ. Παραξελεύτηκα όταν το πληροφορήθηκα. Τι μπορεί να είχε ένας άνθρωπος σαν αυτόν να φοβηθεί από τη Σεϊρμη; Γιατί να είναι εχθρός της; Εκτός αν... εκτός αν δεν ήθελε να προωθηθεί εκείνη μέσα στη Συντεχνία, προκειμένου ο Έντιθακ να προωθήσει κάποιον δικό του αλχημιστή. Ναι, τούτο ήταν αρκετά πιθανό· και είναι η μόνη εξήγηση που έχω καταφέρει να δώσω, ακόμα κι ως τώρα.

Πέραν από τον Έντιθακ, βέβαια, υπήρχαν κι άλλοι αλχημιστές που αντιπαθούσαν τη μητέρα σου και προσπαθούσαν να την εκτοπίσουν· αλλά αυτοί βρίσκονταν σε χαμηλότερες θέσεις στη Συντεχνία και είχαν λόγο να αισθάνονται απειλημένοι από εκείνη. Θυμάμαι μία συγκεκριμένη αλχημίστρια, τη Βαρβάνη, η οποία είχε μεγάλη λύσσα εναντίον της...

Τέλος πάντων· τούτα είναι περασμένα πράγματα. Πολλά χρόνια έχουν κυλήσει από τότε, κι η ζωή μου έχει, πλέον, αλλάξει. Δεν είμαι καν βέβαιος αν όλοι αυτοί οι άνθρωποι για τους οποίους σου λέω είναι ακόμα ζωντανοί.

Και... και ποτέ δεν έμαθα τι ακριβώς συνέβη με τη μητέρα σου. Μη φοβάσαι, θα σου πω ό,τι ξέρω· αλλά όσα δεν ξέρω, προφανώς, δεν μπορώ να σ' τα πω.

Αφότου γεννήθηκες, η Σεΐρμη μού ζήτησε, αν κάτι τής συνέβαινε, να σε πάρω και να φύγω από τη Βένμιρχ και τις Τρεις Πόλεις. Όπως καταλαβαίνεις, τη ρώτησα τι εννοούσε μ' αυτό, τι μπορούσε να της συμβεί; Την είχε κάποιος απειλήσει; Είχε κάποιος επιχειρήσει εναντίον της τίποτα περισσότερο απ' ό,τι συνήθως; Εκείνη μού αποκρίθηκε πως δεν είχε αλλάξει κάτι συγκεκριμένο· αλλά... αλλά εγώ, ύστερα από κάποια σκέψη, κατάλαβα τι ήταν αυτό που η μητέρα σου φοβόταν, Θαρνάλιν. Τα χρόνια περνούσαν και εκείνη κι εγώ μεγαλώναμε, και, καθώς μεγαλώναμε, ήταν φυσικό οι εχθροί της να μας βλέπουν με περισσότερο μίσος και να μας αισθάνονται ως μεγαλύτερη απειλή· γιατί η Σεΐρμη δεν είχε χάσει καθόλου από το ταλέντο της στην αλχημεία, ούτε το εφευρετικό της πνεύμα είχε μουδιάσει στο ελάχιστο. Εξακολουθούσε να είναι μια επικίνδυνη – για κάποιους– δύναμη μέσα στη Συντεχνία· και τώρα, είχε αρχίσει να σκαρφαλώνει και στην ιεραρχία της. Κάτι το οποίο, αναμφίβολα, της άξιζε.

Ή, τουλάχιστον, έτσι πίστευα εγώ. Προφανώς, άλλοι σκέφτονταν τελείως, μα τελείως, διαφορετικά.

Και το κακό δεν άργησε να συμβεί.

Το εργαστήριό της πλημμύρισε από ένα δηλητηριώδες αέριο και από γαλάζιες, θορυβώδεις φλόγες, και η μητέρα σου εξαφανίστηκε. Κανένας δεν ήξερε πού είχε πάει ή αν ήταν ζωντανή· μάλιστα, οι περισσότεροι πίστευαν ότι είχε πεθάνει, ότι την είχαν δολοφονήσει, με δόλιο, έμμεσο τρόπο. Και τότε, θυμήθηκα εκείνο που μου είχε ζητήσει: να σε πάρω και να φύγω από τη Βένμιρχ και τις Τρεις Πόλεις.

Δεν το έκανα αμέσως. Δεν ήθελα να πιστέψω ότι η μητέρα σου είχε χαθεί, ότι δε θα την ξανάβλεπα ποτέ. Βάλθηκα να ερευνήσω, να μάθω τι είχε γίνει, να μάθω αν ήταν ζωντανή... αν ήταν ζωντανή και κρυβόταν. Γιατί, αν δεν κρυβόταν, τότε σίγουρα θα είχε έρθει να μου μιλήσει. Μπορεί να είχε εξαφανιστεί από όλους, μα δε θα είχε εξαφανιστεί κι από μένα· αποκλείεται.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Δε βρήκα τίποτα, ασφαλώς· δεν έμαθα τίποτα. Και είμαι βέβαιος πως πολλοί στους οποίους μίλησα είχαν δωροδοκηθεί, προκειμένου να μείνουν σιωπηλοί, να μην αποκαλύψουν το παραμικρό απ'όσα ήξεραν. Για να ανακαλύψω τι είχε συμβεί στη μητέρα σου, θα έπρεπε να έχω κι εγώ κάποια εξουσία μέσα στην πόλη. Εξουσία, όμως, δεν είχα. Όπως σου είπα, δεν ήμουν ευγενής, ούτε έμπορος.

Το μόνο που ανακάλυψα ήταν κάτι το οποίο πρόσεξα με τα ίδια μου τα μάτια: ότι με παρακολουθούσαν. Όποιος είχε κάνει κακό στη μητέρα σου ήθελε να βεβαιωθεί πως δε θα τον ξεσκέπαζα. Ίσως να ήταν πρόθυμος ακόμα και να με σκοτώσει, ή να απαγάγει εσένα και να με εκβιάσει. Κι αυτό δεν μπορούσα να το ρισκάρω· δεν μπορούσα να σε βάλω σε τέτοιο κίνδυνο, Θαρνάλιν.

Έτσι, μάζεψα τα σύνεργά μου σαν κυνηγημένος και σε πήρα και φύγαμε από τη Βένμιρχ, πηγαίνοντας εκεί όπου θεωρούσα πως ήταν αδύνατον να μας βρουν: στις περιοχές των εμπορικών και οικονομικών αντιπάλων των Τριών Πόλεων: στη Σερανβέλ, την Πόλη των Ανοιγμάτων, για να φτιάξω μια καινούργια ζωή.

Μέρος Δεύτερο

Αποστολές

Κεφάλαιο Δέκατο-Έκτο —Φερντίν-Ος: Όκνεργκελ—

Η Θήρνα τράβηξε τα γκέμια του μελανού της αλόγου, σταματώντας το και ατενίζοντας τον τελικό τους προορισμό, ο οποίος τώρα δεν απείχε παρά μερικά χιλιόμετρα: η Όκνεργκελ, η πρωτεύουσα του Βασιλείου Φερντίν-Ος, θρονιασμένη επάνω σ' ένα πετρώδες, απότομο ύψωμα, περιτριγυρισμένη από ψηλά και παχιά τείχη, απόρθητη και επιβλητική. Πύργοι και πυργίσκοι ξεπρόβαλλαν από τις επάλξεις της, και σημαίες με το έμβλημα του βασιλείου κυμάτιζαν στις κορυφές τους. Τα κράνη και τα όπλα των πολεμιστών που είχαν, ετούτη την ώρα, σκοπιά γυάλιζαν στο πρωινό φως του Λούντρινχ και του Βάνσπαρχ.

Στις απότομες πλαγιές του πετρώδους υψώματος όπου ήταν οικοδομημένη η Όκνεργκελ δεν φύτρωνε τίποτα πέραν από κοντό χορτάρι και μερικοί θάμνοι, αδύνατον να κρύψουν άνθρωπο. Κι επίτηδες ήταν το μέρος καμένο και ξεδεντρισμένο έτσι, ώστε η πόλη να είναι δυσκολότερο να πολιορκηθεί, ώστε κανένας εχθρός να μη μπορεί να τη ζυγώσει, χωρίς οι υπερασπιστές της να το γνωρίζουν.

Γύρω από το άδεντρο ύψωμα, όμως, απλώνονταν χωράφια, καλλιεργήσιμες εκτάσεις, χωριά, επαύλεις, και βοσκότοποι, σπάζοντας τη μουντάδα και την επιβλητικότητα της απόρθητης πόλης.

Η Θήρνα δεν ήταν η πρώτη φορά που ερχόταν εδώ: ξαναείχε έρθει και παλιότερα, με τον πατέρα της, για να κάνει εμπόριο. Γνώριζε τους βασικούς δρόμους της Όκνεργκελ, την αγορά της, και ορισμένα στέκια. Τώρα, όμως, βρισκόταν στην πρωτεύουσα του Φερντίν-Ος για τελείως διαφορετικό λόγο, και πιθανώς οι παλιές της γνώσεις να μην επαρκούσαν.

Η αλήθεια ήταν πως δε θα ερχόταν αν δεν της το είχαν ζητήσει. Το θέμα, πλέον, δεν την αφορούσε άμεσα· είχε πάψει να είναι μια προσωπική υπόθεση για τους Πτεράργγυρους: ήταν μια υπόθεση που

αφορούσε την πολιτεία της Σερανβέλ, και η πολιτεία όφειλε να πάρει τα μέτρα της για να την αντιμετωπίσει.

Η Θήρνα, όμως, ήταν, δια βίου, Αστυνόμος της Πόλης των Ανοιγμάτων, είτε το ήθελε είτε όχι.

Δυο νύχτες ύστερα από τα νέα της συμφωνίας του Υπουργικού Συμβουλίου με τον Φαρλάνο, ένα αγόρι την είχε πλησιάσει για να της παραδώσει ένα μήνυμα. «Είστε η κυρία Θήρνα Πτεράργυρη;» την είχε ρωτήσει, κρατώντας σφιχτά στο δεξί του χέρι ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί.

«Ναι. Ποιος σ' έστειλε;»

«Μια κυρία. Αυτό είναι για σας.» Και της πρότεινε τον κύλινδρο.

Η Θήρνα τον πήρε στα χέρια της και το αγόρι έφυγε, τρέχοντας, θαρρείς κι η όψη της να το είχε τρομάξει. Αγνοώντας την αντίδρασή του, ξετύλιξε το μήνυμα και το διάβασε. Της ζητούσε –ή, μάλλον, την πρόσταζε– να πάει αύριο κιόλας, πρωί-πρωί, στην οικία της Υπουργού Ναζκάλιν και να της προτείνει να ηγηθεί εκείνη της αποστολής στο Φερντίν-Ος.

Η υπογραφή του μηνύματος ήταν περίεργη. Δεν έγραφε κανένα συγκεκριμένο όνομα, ούτε, φυσικά, έγραφε *Αστυνομία της Σερανβέλ*. Έγραφε, όμως, κάτι άλλο, το οποίο διαβεβαίωνε τη Θήρνα ότι η επιστολή ήταν, όντως, από την Αστυνομία: *Τι κι αν οι δρόμοι είναι σκοτεινοί; Στο αλλοτινό σπίτι κρατάμε τις λάμπες.*

Έτσι, είχε πράξει ακριβώς όπως της ζητήθηκε, και τώρα, ύστερα από δεκαεφτά ημέρες ταξιδιού, είχε φτάσει στην πρωτεύουσα του Φερντίν-Ος, μαζί με τους ανθρώπους που της είχε δώσει η Υπουργός Πληροφοριών Ναζκάλιν. Η ομάδα της απαρτιζόταν από τον Βόνιορ (ο οποίος είχε από μόνος του προτείνει να συνοδεύσει τη Θήρνα, κι εκείνη δεν είχε φέρει αντίρρηση), έναν ιερέα της Φλόγας ονόματι Σάμκρο (ο οποίος, παρά τη συνωνυμία του με τον θείο της Θήρνα, δεν του έμοιαζε καθόλου στην εμφάνιση, και ήταν τουλάχιστον είκοσι χρόνια μικρότερός του), δεκαπέντε μισθοφόρους, και τον αρχηγό τους, που δεν ήταν άλλος από τον μυστηριώδη Άνκορβαλ, τον άνθρωπο που, μέχρι πρότινος, εργαζόταν για τον Πάλορ Υπόκαρδο.

«Δε δουλεύεις, πλέον, για τον κύριο Υπόκαρδο;» τον είχε ρωτήσει η Θήρνα, μια μέρα, καθώς ταξίδευαν· είχαν περάσει την Έβεραν αλλά όχι, ακόμα, και τα νότια σύνορα του Φερντίν-Ος.

«Δυστυχώς, όχι,» της είχε αποκριθεί εκείνος. «Υποθέτω, το θεώρησε συνετό να μην έχει στις υπηρεσίες του κάποιον με σκοτεινό παρελθόν. Δε με πειράζει, όμως,» πρόσθεσε, υπομειδιώντας. «Βρήκα άλλους οι οποίοι εκτιμούν τη δουλειά που μπορώ να προσφέρω· και ο κύριος Υπόκαρδος είμαι βέβαιος πως θα βρήκε άλλους για να φρουρούν τηνπραμάτεια του: κάποιους με λιγότερο σκοτεινό παρελθόν.»

Ο άνθρωπος είναι Αστυνόμος, είχε σκεφτεί η Θήρνα. Πρέπει να είναι! Ήταν πολύ περίεργος για να μην ήταν. Αλλά, απ'την άλλη, πώς θα μπορούσε ποτέ να είναι βέβαιη για κάτι τέτοιο; Η παραξενιά και το μυστήριο δεν αποτελούσαν και σίγουρα σημάδια ότι κάποιος ήταν μέλος της Αστυνομίας της Σερανβέλ. Επιπλέον, πιθανώς να δούλευε για την Αστυνομία δίχως ούτε ο ίδιος να το γνωρίζει· κι εκείνη δεν μπορούσε να τον ρωτήσει ευθέως, γιατί, αν ήταν Αστυνόμος, δε θα της το έλεγε, κι αν δεν ήταν, απλά, θα την κοιτούσε απορημένα.

«Συμβαίνει κάτι, Θήρνα;» τη ρώτησε, επί του παρόντος, ο Άνκορβαλ, βλέποντάς την που είχε σταματήσει το άλογό της και ατένιζε την Όκνεργκελ επάνω στο απότομο, άδεντρο ύψωμα. Δεν την αποκαλούσε, πλέον, *κυρία Πτεράργυρη*, όπως τις πρώτες ημέρες του ταξιδιού τους, αλλά *Θήρνα*· και ούτε της μιλούσε στον πληθυντικό. Δεν είχε ζητήσει την άδειά της προτού αλλάξει τρόπο συμπεριφοράς απέναντί της, όμως κι εκείνη δεν του είχε δείξει πως αυτό την ενοχλούσε· τουναντίον, το προτιμούσε.

«Τίποτα,» του αποκρίθηκε, κουνώντας ελαφρά το κεφάλι. «Τίποτα δε συμβαίνει. Απλά...» Χαμογέλασε, κοφτά. «Απλά, σκέφτομαι πώς θ'αρχίσω.» Ανασήκωσε τα φρύδια. «Δεν έχω ξαναμιλήσει σε βασιλιά.»

«Μη νομίζεις ότι έχει και καμια μεγάλη διαφορά,» είπε, κυνικά, ο Άνκορβαλ. «Τον αποκαλείς 'Μεγαλειότητα', κάνεις καμια, δυο, τρεις, τέσσερις υποκλίσεις μπροστά του, κι αυτό είν'όλο.»

Μια ξερή φωνή παρενέβη: «Σε πολύ γενικές γραμμές, ασφαλώς, κυρία Πτεράργυρη.»

Η Θήρνα στράφηκε απ'την άλλη, για ν'αντικρίσει τον Ιερέα Σάμκρο, καβάλα στο άλογό του. Ήταν ντυμένος, όπως πάντα, με τα πορφυρόμαυρα ράσα και τη μαύρη κάπα του, και είχε την κουκούλα του στο κεφάλι. Τα γαλανά του μάτια έμοιαζαν να κρύβουν μια βαθιά σοφία που δεν μπορούσε να διατυπωθεί με λέξεις και αφορούσε την αληθινή κατανόηση του κόσμου, των ανθρώπων, και των πραγμάτων.

«Σεβασμιότατε,» τον προσφώνησε η Θήρνα. «Αντιλαμβάνομαι τη σοβαρότητα της κατάστασης· μην αμφιβάλλετε γι' αυτό.»

«Δεν το αμφιβάλλω,» αποκρίθηκε εκείνος, κι η Πτεράργυρη αισθανόταν βέβαιη πως της έλεγε την αλήθεια. «Χρειάζεται, όμως, προσοχή,» συνέχισε, «διότι η βοήθεια του μονάρχη του Φερντίν-Ος μάς είναι απαραίτητη. Πρέπει να τον κάνουμε να πιστέψει πως είναι προς όφελός του να μας προσφέρει στρατιωτική αρωγή.»

«Και είναι προς όφελός του, Σεβασμιότατε,» τόνισε ο Άνκορβαλ. «Αν επιτρέπεται να προσφέρω την άποψή μου,» πρόσθεσε, μετρημένα, καθώς πρέπει κανείς να είναι προσεκτικός με τους ιερείς της Φλόγας: κι αυτό ο Άνκορβαλ φαινόταν να το γνωρίζει καλά, παρότι δεν ήταν Σερανβέλιος· ο πατέρας της Θήρνα τής είχε πει πως ο μισθοφόρος καταγόταν από την Έντναργκ. Το πώς είχε καταλήξει εδώ θα ήταν, αναμφίβολα, μια ενδιαφέρουσα ιστορία, υπέθετε η Πτεράργυρη· όμως δεν είχε ακόμα βρει το θάρρος να τον ρωτήσει. Ή ίσως να μην είχε βρει την κατάλληλη ευκαιρία· δεν ρωτάς τον άλλο για το παρελθόν του όποτε νάναι.

Ο Ιερέας Σάμκρο ένευσε, αργά. «Είναι,» συμφώνησε. «Είναι προς όφελός του. Αλλά ίσως εκείνος να μη θεωρεί την ανάγκη του τόσο επιτακτική όσο εμείς, αν με καταλαβαίνεις, Άνκορβαλ.»

«Καταλαβαίνω, Σεβασμιότατε.»

Η Θήρνα πήρε μια βαθιά ανάσα και, στρέφοντας το βλέμμα της ξανά στην περιτειχισμένη Όκνεργκελ, είπε: «Ας πάμε, λοιπόν.» Και σπιρούνισε το άλογό της.

Η ομάδα της την ακολούθησε, τροχάζοντας επάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά η οποία, διασχίζοντας τα περίχωρα γύρω από το ξερό,

άδεντρο ύψωμα, οδηγούσε στη νότια πύλη της πρωτεύουσας του Φερντίν-Ος.

Η Θήρνα γνώριζε πως τους περίμεναν στην πόλη. Η Σερανβέλ δεν είχε στείλει κάποιον μαντατοφόρο πριν από αυτούς, ώστε να αναγγείλει τον ερχομό τους στον Βασιληά Τάρλαβ· αλλά, όταν είχαν φτάσει στα σύνορα του Φερντίν-Ος, οι φρουροί εκεί τούς είχαν σταματήσει, βλέποντάς τους οπλισμένους και έφιππους, και τους είχαν ρωτήσει ποια ήταν η δουλειά τους στο Βασίλειο. Εκείνοι δεν είχαν λόγο να κρύψουν την αλήθεια· εξάλλου, οι μισθοφόροι τους έφεραν το έμβλημα της Σερανβέλ στους χιτώνες τους, δηλώνοντας έτσι φανερά ότι βρίσκονταν σε επίσημη δουλειά της Πόλης των Ανοιγμάτων. Η Θήρνα είπε στους φρουρούς των συνόρων πως πήγαιναν να μιλήσουν στον Βασιληά τους για ένα πολύ σημαντικό θέμα που αφορούσε και τη Σερανβέλ και το Φερντίν-Ος. Οι Φερντίνιοι έστειλαν, τότε, έναν έφιππο αγγελιαφόρο τους να φύγει για την πρωτεύουσα, καλπάζοντας σαν παλαβός, και ύστερα τους επέτρεψαν να περάσουν τα σύνορα και να μπουν στο Βασίλειο.

Έτσι, αν όλα είχαν πάει καλά και ο μαντατοφόρος δεν είχε πάθει κακό στο δρόμο, ο Βασιληάς Τάρλαβ θα γνώριζε, τώρα, ότι μια ομάδα Σερανβέλίων ερχόταν να τον επισκεφτεί και να συσχεφτεί μαζί του.

Στη νότια πύλη της Όκνεργκελ, οι φρουροί τούς σταμάτησαν και ένας αξιωματούχος τούς πλησίασε, με επίσημο ύφος.

«Ερχόμαστε από τη Σερανβέλ,» του είπε η Θήρνα, χωρίς να ξεκαβαλικέψει, «για να μιλήσουμε με τον Μεγαλειότατο.»

«Το έχουμε ενημερωθεί,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Βρίσκομαι εδώ για να σας συνοδέψω μέχρι το παλάτι. Ονομάζομαι Φάξραντ Σάρντιλεγκ, και έχω την τιμή να βρίσκομαι ανάμεσα στους Βασιλικούς Σωματοφύλακες.» Η φανταχτερή του στολή, υπέθετε η Θήρνα, φανέρωνε το αξίωμά του. Ήταν ντυμένος με χρυσοποίκιλτο αλυσιδωτό θώρακα, περικάρπια παρομοίως χρυσοποίκιλτα και στολισμένα με ρουμπίνια, και ένα πορφυρό χιτώνιο που είχε επάνω του κεντημένο, με χρυσή κλωστή, το έμβλημα του Φερντίν-Ος –το κεφάλι ενός βρυχούμενου λιονταριού– περιτριγυρισμένο από τέσσερα ξίφη. Τα μαλλιά του άντρα ήταν μαύρα, κοντοκουρεμένα, και καλοχτενισμέ-

να· και στο πηγούνι του είχε ένα επίσης καλοχτενισμένο και περιποιημένο γένι. «Θα μπορούσα να μάθω και τα δικά σας ονόματα και τίτλους, αν επιτρέπεται;»

«Θήρνα Πτεράργυρη,» συστήθηκε η Θήρνα, «Πρέσβειρα της Σερανβέλ.» Έτσι της είχαν πει να αποκαλέσει τον εαυτό της, αν χρειαζόταν: *Πρέσβειρα της Σερανβέλ.* Ωστόσο, εκείνη δε νόμιζε ότι της ταίριαζε και τόσο αυτός ο τίτλος. *Κατάσκοπος της Σερανβέλ,* νόμιζε πως θα της ταίριαζε περισσότερο· αλλά, φυσικά, αυτό, ακόμα κι αν ίσχυε, δεν ήταν κάτι που το δηλώνεις ανοιχτά στους άλλους.

«Από εδώ,» συνέχισε η Θήρνα, «βρίσκεται ο Σεβασμιότατος Σάμκρο, ιερέας της Φλόγας. Από εδώ, ο κύριος Άνκορβαλ, αρχηγός των πολεμιστών της συνοδείας μου. Κι από εδώ είναι ο Βόνιορ, προσωπικός μου δούλος.»

Η όψη του Φάξραντ συσπάστηκε, ελαφρώς, στο άκουσμα της λέξης *δούλος*. Δεν είχαν δούλους στο Φερντίν-Ος, και, απ'ό,τι ήξερε η Θήρνα, το θεωρούσαν βάρβαρο να κρατά κανείς δούλους. Τέλος πάντων, ο καθένας με τα πιστεύω του... Δεν βρισκόταν εδώ για να διαπληκτιστεί επάνω σε ιδεολογικά ζητήματα· και ήλπιζε να μην ήταν ούτε η Φερντίνιοι πρόθυμοι να κάνουν κάτι τέτοιο.

«Χαίρω πολύ,» είπε, επίσημα, ο Σωματοφύλακας Φάξραντ, και έκανε νόημα σ'έναν στρατιώτη να του φέρει το άλογό του, το οποίο εκείνος κρατούσε από τα ηνία, στεκόμενος παραδίπλα. «Θα σας οδηγήσω, τώρα, στο Βασιλικό Παλάτι του Φερντίν-Ος.» Με μια αεράτη κίνηση, ανέβηκε στη σέλα του ίππου του και κάθισε ευθυτενής. «Να σας συστήσω τον Ρίντλαξ,» είπε, δείχνοντας, με μια κόσμια χειρονομία, τον στρατιώτη που του είχε φέρει το άλογο, «τον ιπποκόμο μου.»

Ο νεαρός έκανε μια υπόκλιση. Δεν ήταν ντυμένος τόσο φανταχτερά όσο ο Σωματοφύλακας: φορούσε έναν επάργυρο αλυσιδωτό θώρακα και ένα χιτώνιο με το έμβλημα του Βασιλείου κεντημένο, με μαύρη κλωστή, στο στήθος.

«Ακολουθήστε με, παρακαλώ, Πρέσβειρα Θήρνα Πτεράργυρη!» είπε, έντονα, ο Φάξραντ και έστρεψε το άλογό του προς τα βόρεια, βάζοντάς το να βαδίζει επάνω στη μεγάλη λιθόστρωτη οδό μετά από τη νότια πύλη της Όκνεργκελ.

Η ομάδα από τη Σερανβέλ υπάκουσε, βάζοντας τα δικά τους άλογα να βαδίσουν πίσω από το άλογο του Σωματοφύλακα, πλάι στο οποίο προχωρούσε ο ιπποκόμος του, ο Ρίντλαξ.

Η Θήρνα αναρωτήθηκε, για μια στιγμή, τι εννοούσε ο Φάξραντ, όταν είπε *ιπποκόμος μου*. Τι ακριβώς ήταν ο νεαρός; Δε νόμιζε πως ήταν ένας οποιοσδήποτε ιπποκόμος που βρίσκει κανείς σ'έναν στάβλο. Σίγουρα, η λέξη *ιπποκόμος* σήμαινε εδώ κάτι διαφορετικό απ'ό,τι στη Σερανβέλ· ή ίσως να σήμαινε κάτι διαφορετικό κατά περίπτωση. Ο συγκεκριμένος ιπποκόμος, πάντως, της έμοιαζε περισσότερο με *βοηθός* του Σωματοφύλακα· μαθητευόμενος, πιθανώς.

Τέλος πάντων, δεν ήταν και άμεσης σημασίας. Το απομάκρυνε, για την ώρα, απ'το μυαλό της, συνειδητοποιώντας πόσο, ουσιαστικά, *λίγα* ήξερε για τους Φερντίνιους.

Πέρασε από δρόμους που είχε ξαναπεράσει, όταν είχε έρθει εδώ με τον πατέρα της, προκειμένου να κάνουν εμπόριο· τώρα, όμως, δεν κατέληξε στην αγορά της Όκνεργκελ, μα στο Βασιλικό Παλάτι, το οποίο δεν είχε ποτέ πριν επισκεφτεί. Το οικοδόμημα ήταν *γιγάντιο*, και πανέμορφο. Παρά τον καθαρά στρατιωτικό χαρακτήρα της πρωτεύουσας του Φερντίν-Ος, η βασιλική οικία ήταν δουλεμένη από άριστους καλλιτέχνες, διακοσμημένη με λαξεύματα και αγάλματα. Τα χρώματά της ποίκιλλαν ανάμεσα στο λευκό, το κεραμιδί, και το γαλανό. Οι πυργίσκοι της λόγχιζαν τους ουρανούς με τις κωνοειδείς σκεπές τους.

Ο Φάξραντ σταμάτησε το άλογό του μπροστά στην καγκελωτή πύλη του κήπου, η οποία φρουρείτο από δύο πάνοπλους πολεμιστές. «Κυρία Πτεράργυρη,» είπε, «εσείς κι οι υπόλοιποι αρχηγοί της ομάδας σας μπορείτε να αφιπτεύσετε και να έρθετε μαζί μου. Οι φρουροί σας θα οδηγηθούν στον στρατώνα, όπου και θα φιλοξενηθούν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.»

«Ευχαριστούμε, Σωματοφύλακα Φάξραντ,» αποκρίθηκε η Θήρνα, ελπίζοντας πως αυτός ήταν ο σωστός τρόπος για να τον προσφωνήσει. Αφίπλευσε, προσεκτικά: έπρεπε πάντα να είναι προσεκτική με το ψεύτικό της πόδι· είχε μεν αρχίσει να το συνηθίζει, μα δεν ήταν και σαν το αληθινό.

Ο Άνκορβαλ, ο Ιερέας Σάμκρο, και ο Βόνιορ αφίππευσαν επίσης, ενώ η καγκελωτή πύλη άνοιγε κι από μέσα έβγαιναν... ιπποκόμοι. Αλλά όχι ιπποκόμοι σαν τον ιπποκόμο του Φάξραντ: κανονικοί ιπποκόμοι. Εκτός αν οι κανονικοί ιπποκόμοι είχαν κάποια άλλη ονομασία εδώ, σκέφτηκε η Θήρνα. Όμως δεν το νόμιζε. Μάλλον, ιπποκόμοι λέγονταν οι μεν, ιπποκόμοι κι οι δε.

Οι ιπποκόμοι πήραν τα άλογά τους και τα έβαλαν στον κήπο του παλατιού, ακολουθώντας ένα λιθόστρωτο μονοπάτι το οποίο, αναμφίβολα, οδηγούσε στους στάβλους.

Ο Φάξραντ, που είχε επίσης αφιππεύσει, έκανε ένα ευγενικό νόημα στη Θήρνα και τους συνοδούς της να έρθουν μαζί του· έτσι, ακολούθησαν ένα άλλο μονοπάτι μέσα στον κήπο, ο οποίος ήταν κατάφυτος και πλημμυρισμένος στις όμορφες μυρωδιές. Ωστόσο, δεν ήταν τόσο ωραίος όσο ο Μεγάλος Κήπος της Σερανβέλ, όφειλε να παραδεχτεί η Θήρνα. *Από την άλλη, βέβαια, ετούτο το μέρος είναι φτιαγμένο μονάχα για έναν άνθρωπο και την οικογένειά του, σκέφτηκε, ενώ ο δικός μας Μεγάλος Κήπος είναι δημόσιος, παρότι, κυρίως, οι ανώτερες τάξεις βαδίζουν εκεί· σπάνια επιτρεπόταν σε παρακατιανούς να μπαίνουν, ειδικά αν ήταν άπλυτοι ή ακατάλληλα ντυμένοι.*

Φτάνοντας στην κεντρική είσοδο του παλατιού, η οποία ήταν ψηλή, δίφυλλη, και ανοιχτή, ο Φάξραντ τούς είπε: «Οι υπηρέτες θα σας οδηγήσουν στον ξενώνα, ώστε να πλυθείτε και να φρεσκαριστείτε. Εν τω μεταξύ, ο Μεγαλειότατος θα ενημερωθεί για την παρουσία σας και θα σας καλέσει το συντομότερο δυνατό. Εύχομαι η διαμονή σας να είναι ευχάριστη, κυρία Πτεράργυρη.»

«Ευχαριστούμε, Σωματοφύλακα Φάξραντ,» αποκρίθηκε η Θήρνα, παρατηρώντας, συγχρόνως, ότι τρεις υπηρέτες—ένας άντρας και δύο γυναίκες—είχαν πλησιάσει.

«Η ευχαρίστηση ήταν δική μου,» είπε ο Βασιλικός Σωματοφύλακας, μ'ένα όχι και τόσο τυπικό χαμόγελο. Δεν έμοιαζε για σκυθρωπός άνθρωπος, αλλά ανοιχτός και ευπροσήγορος.

Η Θήρνα, ο Άνκορβαλ, ο Ιερέας Σάμκρο, και ο Βόνιορ ακολούθησαν τους υπηρέτες του παλατιού και οδηγήθηκαν, μέσα από διαδρόμους και σκάλες (όλα τα μέρη όμορφα διακοσμημένα, με άνθη, αγάλματα, ταπετσαρίες, πίνακες, και λαξεύματα), στον ξενώνα και ο

καθένας στο δωμάτιο που του είχε παραχωρηθεί, τα οποία δε βρίσκονταν το ένα μακριά από το άλλο.

Η Θήρνα βρήκε τα πάντα της αρεσκείας της. Ήταν περισσότερα απ'ό,τι περίμενε. Η υπηρέτρια τής έφερε ένα ελαφρύ πρόγευμα – τσάι, μηλόπιτα, κουλουράκια– και της ετοίμασε το μπάνιο. Όταν τελείωσε με τούτα, τη ρώτησε αν θα ήθελε τίποτε άλλο. Ρούχα, για παράδειγμα; Μπορούσε να βρεθεί κάποιο φόρεμα που θα της έκανε, αν το επιθυμούσε, γιατί αυτό που φορούσε ήταν φανερά ταλαιπωρημένο από το ταξίδι, και οι μπότες της επίσης (χρησιμοποίησε πληθυντικό αριθμό, σαν να μην είχε προσέξει το ψεύτικο πόδι της Πτερ-άργυρης). Η Θήρνα χαμογέλασε ευγενικά και αποκρίθηκε πως δε χρειαζόταν ούτε ρούχα ούτε υποδήματα· είχε δικά της. Πράγμα που δεν ήταν ψέμα: υπήρχαν μέσα στο σάκο της, τον οποίο είχε αφήσει πλάι στο ευρύχωρο (αν και όχι διπλό) κρεβάτι με τις κουρτίνες.

Η υπηρέτρια υποκλίθηκε και έφυγε, αφήνοντάς τη μόνη.

Η Θήρνα κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και έλυσε το ψεύτικο της πόδι. Τα ανύπαρκτα δάχτυλά της την έζυναν, χωρίς να μπορεί να τα ξύσει. Το πιο βασανιστικό πράγμα απ'όλα ήταν, ίσως, ακριβώς αυτό: το γεγονός ότι, πότε-πότε, νόμιζε ότι μπορούσε να αισθανθεί το πόδι της, σαν να εξακολουθούσε να υπάρχει.

Έβγαλε τη μπότα από το άλλο της πόδι και, μετά, γδύθηκε από το μαύρο της φόρεμα και τα εσώρουκά της, που ήταν όλα νοτισμένα απ'τον ιδρώτα και λερωμένα από τη σκόνη του δρόμου. Έπιασε το μπαστούνι που ήταν δεμένο στο πλάι του σάκου της, το τράβηξε έξω από τα λουριά του, και, χρησιμοποιώντας το, πήγε στο λουτρό, για να πλυθεί και να δροσιστεί.

Η ζέστη, τώρα πλέον, δεν ήταν τόσο δυνατή, καθώς βρίσκονταν στα τέλη του τελευταίου μήνα του καλοκαιριού· ωστόσο, δεν έκανε και κρύο, κι όταν πλησίαζε το μεσημέρι, οι ήλιοι πλημμύριζαν τον κόσμο με έντονο φως και θερμότητα. Η Θήρνα, κοιτάζοντας έξω από ένα παράθυρο, μπορούσε να δει ότι ο Λούντρινχ κι ο Βάνσπαρχ κόντευαν να μεσουρανήσουν.

Τελειώνοντας το μπάνιο της, ντύθηκε με ένα καινούργιο φόρεμα – μαύρο, όπως το προηγούμενο, ασφαλώς (της πήγαινε το μαύρο· της άρεσε ο τρόπος με τον οποίο τόνιζε τα ξανθά της μαλλιά), αλλά όχι

ταξιδιωτικό, παρά κατάλληλο (ήλπιζε) για μια βασιλική αυλή– και κάθισε να φάει λίγο από το πρόγευμά της, που, έτσι κι αλλιώς, έκρινε πως ήταν πάρα πολύ για να το καταναλώσει όλο μόνη της.

Όταν είχε, πλέον, αναμφίβολα μεσημεριάσει και οι δύο ήλιοι βρίσκονταν στο κέντρο του ουρανού, η πόρτα του δωματίου της χτύπησε και μια φωνή ακούστηκε, δηλώνοντας πως ήταν η υπηρεσία. Η Θήρνα, που ήταν ακόμα καθισμένη στο τραπέζι μα δεν έτρωγε πια, της είπε να μπει. Η υπηρέτρια υπάκουσε. Ήταν η ίδια που είχε έρθει και πριν.

«Ο Μεγαλειότατος είναι έτοιμος να σας δεχτεί, κυρία Πτεράργυρη,» την ενημέρωσε. «Θα σας περιμένω απέξω, στον διάδρομο, μέχρι να ετοιμαστείτε.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Θήρνα, και η γυναίκα έφυγε.

Η Πτεράργυρη πήρε μια βαθιά ανάσα. *Ήρθε η ώρα, σκέφτηκε. Η ώρα να μιλήσουμε με τον Βασιλιά του Φερντίν-Ος.* Αισθανόταν ένα σφίξιμο στην κοιλιά. Εκείνη, που είχε περάσει από τόσα τον τελευταίο καιρό, φοβόταν να συναντήσει έναν μονάρχη και να διαπραγματευτεί μαζί του, γιατί... γιατί, *τώρα, δε σηκώνω μόνο τον εαυτό μου. Σηκώνω το βάρος ολόκληρης της Σερανβέλ. Φλόγα, βοήθησέ με να μην κάνω καμία ανοησία.* Θα προτιμούσε, χίλιες φορές, να μην – να μην– είχαν επιλέξει εκείνη για ετούτη τη δουλειά· όμως την είχαν επιλέξει, και τώρα δεν υπήρχε επιστροφή.

Έπιασε το μπαστούνι της, πήγε ως το κρεβάτι, και κάθισε εκεί. Έδεσε το ψεύτικό της πόδι και φόρεσε ένα μαύρο δερμάτινο παπούτσι στο αληθινό, τυλίγοντας τα λουριά του γύρω από την κνήμη της. Ύστερα, σηκώθηκε και βγήκε απ' το δωμάτιο.

Στο διάδρομο, διαπίστωσε πως κι οι υπόλοιποι είχαν ειδοποιηθεί. Ο Άνκορβαλ κι ο Βόνιορ ήταν ντυμένοι κομψά, σύμφωνα με τη μόδα του Φερντίν-Ος (προφανώς, εκείνοι είχαν δεχτεί να τους φέρουν ρούχα), αλλά ο Ιερέας Σάμκρο εξακολουθούσε να φορά το πορφυρόμαυρο ράσο του (όπως, άλλωστε, η Πτεράργυρη περίμενε).

«Ελάτε μαζί μου, παρακαλώ,» είπε η υπηρέτρια που είχε έρθει να ειδοποιήσει τη Θήρνα.

Κατέβηκαν σκάλες και διέσχισαν διαδρόμους· ορισμένα από τα μέρη ήταν ίδια μ' αυτά από τα οποία είχαν ξαναπεράσει, για να

φτάσουν στον ξενώνα: άλλα όχι· η υπηρέτρια τούς οδηγούσε μέσα από διαφορετικές στροφές.

Τελικά, βρέθηκαν στη μεγάλη βασιλική αίθουσα του παλατιού, η οποία στηριζόταν σε χοντρούς, στρογγυλούς κίονες, με λαξευτές στρώσεις αργύρου επάνω τους σε μορφή δακτυλίων. Η οροφή ήταν θολωτή και ορισμένα της σημεία από κρύσταλλο, έτσι που περνούσε το μεσημεριανό φως, μα όχι κι η θερμότητα. Τριγύρω υπήρχαν παράθυρα, ανοιχτά και κλειστά. Σ'ένα τραπέζι κάθονταν τρεις άντρες και μία γυναίκα, και έστρεψαν τα βλέμματά τους στους νεόφερτους Σερανβέλους. Βλέμματα που ήταν υπολογιστικά, παρατήρησε η Θήρνα: *δε μας εμπιστεύονται.*

Στο βάθος της αίθουσας βρισκόταν ένα υπερυψωμένο επίπεδο, κι επάνω του ήταν ένας πέτρινος θρόνος, καλυμμένος με υφάσματα και μαξιλάρια. Καθισμένος στον θρόνο ήταν ένας γέρος με μακριά, γκρίζα μαλλιά και γενειάδα. Η όψη του έδειχνε κουρασμένη, και το βλέμμα του κοίταζε τη Θήρνα και τους υπόλοιπους σαν να τους θεωρούσε περισσότερο ενόχληση παρά οτιδήποτε άλλο. Φορούσε έναν μακρύ, λευκό χιτώνα και ήταν στολισμένος μ'ένα σωρό αργυρά, μπρούντζινα, και χρυσά κοσμήματα. Εκατέρωθέν του στέκονταν δύο άντρες: ο ένας ήταν ο Φάξραντ· ο άλλος ήταν άγνωστος για τη Θήρνα, μα, αν εκείνη έκρινε από την ενδυμασία του, πρέπει κι αυτός να ανήκε στους Βασιλικούς Σωματοφύλακες.

Η υπηρέτρια υποκλίθηκε βαθιά, σηκώνοντας τη φούστα της. «Μεγαλειότατε!» προσφώνησε τον γέροντα στο θρόνο. «Η Πρέσβειρα Θήρνα Πτεράργυρη, της Σερανβέλ!»

Τα πυκνά φρύδια του Βασιλιά Τάρλαβ έσμιζαν, καθώς παρατηρούσε τη Θήρνα να πλησιάζει το θρόνο και να κάνει κι εκείνη –όσο καλύτερα μπορούσε, με το ψεύτικό της πόδι– μια παρόμοια με την υπηρέτρια υπόκλιση. «Μεγαλειότατε,» τον προσφώνησε, νιώθοντας το στόμα της ξερό. *Τι γέρος είν'αυτός; σκεφτόταν. Μ'αυτόν τον άνθρωπο θα συζητήσουμε; Αυτός φαίνεται έτοιμος να πάει για ύπνο!*

Ο Βόνιορ και ο Άνκορβαλ, οι οποίοι την είχαν ακολουθήσει, βρισκόμενοι εκατέρωθέν της, όπως οι Σωματοφύλακες βρίσκονταν εκατέρωθεν του Βασιλιά του Φερντίν-Ος, υποκλίθηκαν επίσης. Ο

Ιερέας Σάμκρο, όμως, δεν υποκλίθηκε στο ελάχιστο, καθώς στεκόταν μερικά βήματα πίσω από την Πτεράργυρη.

«Ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος;» απαίτησε ο Βασιληάς Τάρλαβ, υψώνοντας το δεξί του χέρι για να τον δείξει. Τα δάχτυλά του φαινόταν να τρέμουν ελαφρώς.

«Να σας συστήσω, Μεγαλειότατε, τον Σεβασμιότατο Σάμκρο, ιερέα της Φλόγας,» είπε η Θήρνα, προτού γίνει κανένα παράξενο περιστατικό μέσα στην αίθουσα του θρόνου· οι ιερείς της Φλόγας ήταν γνωστό πως δεν ανέχονταν την ασέβεια. Κοιτάζοντας, όμως, την όψη του Σάμκρο, η Πτεράργυρη δεν μπορούσε να δει καμία οργή. *Ωραία. Καταλαβαίνει. Ίσως, μάλιστα, να καταλαβαίνει καλύτερα από εμένα. Σίγουρα καταλαβαίνει καλύτερα από εμένα.*

Ο Βασιληάς Τάρλαβ δεν αποκρίθηκε· κατέβασε, όμως, το χέρι του, και έμεινε σιωπηλός.

«Επίσης,» συνέχισε η Θήρνα, «να σας συστήσω τον κύριο Άνκορβαλ, αρχηγό των πολεμιστών της συνοδείας μου, και τον Βόνιορ, προσωπικό μου δούλο.

»Βρισκόμαστε εδώ, Μεγαλειότατε, προκειμένου να συζητήσουμε μαζί σας για ένα θέμα το οποίο αφορά, συγχρόνως, το Βασίλειό σας και τη Σερανβέλ.»

Ο Βασιληάς Τάρλαβ εξακολούθησε να είναι σιωπηλός· τα μάτια του, όμως, τους παρατηρούσαν τώρα με περισσότερο ενδιαφέρον. *Μήπως, τελικά, δεν είναι τόσο ξεμωραμένος όσο δείχνει ή θέλει να δείχνει;*

Η Θήρνα υπέθεσε ότι μπορούσε να συνεχίσει, και το έκανε: «Στα νότια του Φερντίν-Ος λυμαίνεται τις περιοχές ένας λήσταρχος, ονόματι Χάσναρθ, έτσι δεν είναι, Μεγαλειότατε; Τον έχετε ακουστά;»

Τα μεγάλα φρύδια του Τάρλαβ έσμιξαν. «Βεβαίως και τον έχω ακουστά.»

«Κι απ'όσο ξέρουμε, έχει προκαλέσει πολλά προβλήματα στο Βασίλειό σας, και θα θέλατε να τον είχατε στα χέρια σας.»

«Θα ήθελα,» είπε ο Βασιληάς του Φερντίν-Ος, αργά αλλά πολύ σοβαρά, «να είχα το κεφάλι του στα χέρια μου.»

Υπέροχα, σκέφτηκε η Θήρνα, υπομειδιώντας. *Τσως, τελικά, τούτο να μην αποδειχτεί τόσο δύσκολο όσο φανταζόμουν.* «Αυτό ακριβώς θα θέλαμε κι εμείς, Μεγαλειότατε. Και βρίσκόμαστε εδώ για να σας βοηθήσουμε.»

«Γιατί αυτό το ξαφνικό ενδιαφέρον της Σερανβέλ προς το Βασίλειό μας;» Η φωνή ετούτη δεν ήταν του Βασιλιά· η Θήρνα στράφηκε και είδε έναν άντρα να έχει σηκωθεί από το τραπέζι και να πλησιάζει το υπερυψωμένο επίπεδο του θρόνου. Ήταν ψηλός, με φαρδείς ώμους, και είχε σκούρα-καστανά μαλλιά και μούσι. Η ενδυμασία του φανέρωνε άνθρωπο εύπορο, υψηλής κοινωνικής στάθμης.

Η Πτεράργυρη δεν το έβρισκε και πολύ ευγενικό αυτό που είχε συμβεί, κι αναρωτήθηκε πώς ο Βασιλιάς έμοιαζε να το ανέχεται. «Ποιος είστε, κύριε;» ρώτησε.

Ο Σωματοφύλακας Φάξραντ μίλησε, προτού προλάβει να μιλήσει ο ψηλός καστανομάλλης άντρας, ο οποίος τώρα ανέβαινε τα λίγα σκαλοπάτια του βάθρου του θρόνου: «Να σας συστήσω την Υψηλότητά Του, τον Πρίγκιπα Ράλκναβ, Πρώτο Υιό του Βασιλέως και Νόμιμο Κληρονόμο του Πέτρινου Θρόνου.»

«Υψηλότατε,» είπε η Θήρνα, κάνοντας μια μικρή υπόκλιση προς το μέρος του Πρίγκιπα, βέβαιη πως αυτή ήταν η σωστή αντίδραση ετούτη τη στιγμή.

«Γιατί η Σερανβέλ ενδιαφέρεται ξαφνικά για το Φερντίν-Ος, Πρέσβειρα;» ρώτησε ο Πρίγκιπας Ράλκναβ, ατενίζοντάς την με ύφος που δε φανέρωνε συμπάθεια προς εκείνη ή προς –υποπτευόταν η Θήρνα– κανέναν άλλο Σερανβέλιο.

«Η Σερανβέλ, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε η Θήρνα, ολίγον πικαρισμένη από τον τρόπο και τον τόνο του, «ενδιαφέρεται για τα προσωπικά της εμπορικά συμφέροντα. Ο Χάσναρθ βρίσκεται αναμιγμένος σε μια συνωμοσία εναντίον της, γι' αυτό και η πόλη μας επιθυμεί την καταστροφή του. Και, στην προκειμένη περίπτωση, πιστεύουμε πως τα συμφέροντα της πόλης μας συγκλίνουν με τα συμφέροντα του Φερντίν-Ος· ή κάνουμε λάθος, Υψηλότατε;»

«Δεν κάνετε λάθος,» είπε ο Πρίγκιπας Ράλκναβ, ατενίζοντάς την με καχυποψία. *Σίγουρα, έχει το βλέμμα του πατέρα του· το ίδιο*

ακριβώς βλέμμα, ακόμα και στον τρόπο που σμίγει τα φρύδια. «Ωστόσο, πιστεύετε πως, αν μπορούσαμε, δε θα είχαμε οι ίδιοι κατάτροπώσει τον λήσταρχο, εδώ και πολύ καιρό; Δυστυχώς, δεν έχουμε κατορθώσει να εντοπίσουμε το άντρο του και να τον παγιδέψουμε. Είναι καλά κρυμμένος, κάπου ανάμεσα στα νότια όρη του Φερντίν-Ος και στους βάλτους Λό'ορ-θιλ· και οι κάτοικοι των γύρω περιοχών τον φοβούνται πολύ και, αν ξέρουν κάτι γι'αυτόν, δεν αποκαλύπτουν τίποτα.»

«Είμαστε ενημερωμένοι σχετικά με την κατάσταση, Υψηλότητα. Γνωρίζουμε πως, μέχρι στιγμής, δεν είχατε καμία επιτυχία να βρείτε και να εξολοθρεύσετε τον Χάσναρθ.»

«Και ξέρετε πού κρύβεται;» ρώτησε ευθέως ο Βασιλιάς Τάρλαβ, και τα χέρια του έσφιζαν τους βραχίονες του θρόνου του. «Ξέρετε πού κρύβεται;»

«Όχι,» δήλωσε η Θήρνα. «Γνωρίζουμε, όμως, έναν άνθρωπο ο οποίος, αν δεν κάνουμε λάθος, θα μας οδηγήσει σ'αυτόν.»

Κεφάλαιο Δέκατο-Έβδομο —Έρσαγκμορ—

Το караβάνι της Πυρόφθαλμης είχε, εδώ και μέρες, εγκαταλείψει τη Σερανβέλ και κατευθυνόταν νότια, μέσα στις εκτάσεις της Έρσαγκμορ. Σε αρκετά από τα αμάξια του κυμάτιζε η σημαία με το έμβλημα της Σαμάλθα Πυρόφθαλμης: ένα μάτι περιτριγυρισμένο από φλόγες. Αυτό δεν ήταν κάτι που έκαναν όλοι οι έμποροι της Πόλης των Ανοιγμάτων, λες κι επρόκειτο για στρατό εκστρατείας, μα εκείνη το έκανε όταν ήταν να ταξιδέψουν οι άνθρωποί της στην Έρσαγκμορ, γιατί ήξερε πως έτσι ήταν πιο ασφαλείς. Οι Έρσαγκμόριοι —οι περισσότεροι από αυτούς, τουλάχιστον— δεν επιτίθονταν το ίδιο εύκολα σ'ένα δικό της караβάνι όπως στο караβάνι ενός οποιουδήποτε εμπορίου, καθώς είχαν μάθει ότι είχαν πράγματα να κερδίσουν από τη Σαμάλθα.

Η ίδια η Πυρόφθαλμη δεν βρισκόταν μέσα σε τούτο το συγκεκριμένο караβάνι, μα δεν είχε σημασία. Σημασία είχε ότι οι άνθρωποι που βρίσκονταν μέσα σ'αυτό την αντιπροσώπευαν.

Επίσης, ορισμένοι ανάμεσά τους αντιπροσώπευαν και το Συμβούλιο, δίχως οι υπόλοιποι να το γνωρίζουν.

Η Ναράμια, ο Δάρφο, ο Μαράνκο, και ο Δατμάνο ήταν αναμιγμένοι μέσα στους μισθοφόρους φρουρούς της Πυρόφθαλμης, έχοντας αναλάβει μια ειδική αποστολή, για την οποία ήξερε μόνο ο επιτηρητής του караβανιού, Γκαήρμο (και η Σαμάλθα, ασφαλώς, η οποία βρισκόταν πίσω στη Σερανβέλ). Ένας ιερέας της Φλόγας ήταν, επίσης, μαζί τους: ο Λανκόρο είχε πει στη Ναράμια ότι η παρουσία ενός ιερωμένου ήταν απαραίτητη, επειδή είχαν τη βεβαιότητα ότι στην Αδελφότητα του Βορρά ήταν μπλεγμένοι οι μάγοι της Ένταναργκ. Ο ιερέας ονομαζόταν Καρθάνο, και ήταν ένας εύσωμος, μελαχρινός άντρας με γωνιώδες πρόσωπο και πλατύ χαμόγελο. Υπήρχε κάτι το μυστηριακό στην όψη του, μα η Ναράμια δεν τον

έβρισκε καθόλου απόμακρο και απειλητικό, όπως τους περισσότερους ιερείς.

Ο Μαράνκο, από την άλλη, έδειχνε να έχει μια τελείως διαφορετική άποψη για το θέμα. Αρχικά, δεν ήξερε ότι ένας ιερέας της Φλόγας θα τους συνόδευε και, όταν τον είχε προσέξει, είχε χλομιάσει και τα μάτια του είχαν γουρλώσει· η Ναράμια πρώτη φορά τον είχε δει έτσι. Έκτοτε, φορούσε συνεχώς την κουκούλα της κάπας του και δεν πλησίαζε καθόλου τον ιερέα· πήγαινε όσο πιο μακριά απ' αυτόν μπορούσε, προσέχοντας συγχρόνως η συμπεριφορά του να μη φαίνεται ύποπτη στον ιερωμένο. Η Ναράμια θεωρούσε τις ενέργειές του αυτές ανόητες, γιατί ήταν σίγουρη, *σίγουρη*, ότι ο Καρθάνο τον είχε παρατηρήσει. Ο ιερέας κοίταζε, πού και πού, τον Μαράνκο, και η τυχοδιώκτρια νόμιζε πως χαμογελούσε, αγνά, και τα μάτια του γυάλιζαν, σαν να ήξερε κάτι. Ωστόσο, δεν είχε κάνει καμία κίνηση για να πλησιάσει τον μισθοφόρο του Δάρφο...

...μέχρι το δέκατο δειλινό του ταξιδιού τους, που το караβάνι της Πυρόφθαλμης είχε σταματήσει στις χορταριασμένες πεδιάδες, με τη θάλασσα να βρίσκεται λιγότερο από ένα χιλιόμετρο ανατολικά. Ο Βάνσπαρχ βούλιαζε μέσα στα νερά της, γεμίζοντάς τα με την κοκκινωπή ακτινοβολία του. Ο Λούντρινχ βασίλευε στο αντικρινό άκρο του ορίζοντα, πλημμυρίζοντας την πεδιάδα με σκιές. Το караβάνι είχε σταθμεύσει λίγο νωρίτερα απ'ό,τι συνήθως, γιατί καβαλάρηδες το είχαν πλησιάσει. Ερσαγκμόριοι καβαλάρηδες, ντυμένοι με τομάρια ζώων που, ουσιαστικά, τους άφηναν ημίγυμνους· οι σφιχτοδεμένοι τους μύες γυάλιζαν σαν μπρούντζος στο φως των ήλιων. Τα άλογά τους ήταν ψηλά, περήφανα, γρήγορα, και ατίθασα· στην Έρσαγκμορ έβρισκε κανείς τις καλύτερες ράτσες, λες κι ο αέρας να ήταν διαφορετικός εδώ, στις Ατέρμονες Πεδιάδες, όπως αποκαλούσαν ορισμένοι το αχανές μέρος νότια της Σερανβέλ.

Οι ιππείς είχαν σταματήσει κοντά στο караβάνι και ο αρχηγός τους είχε ζητήσει, στη γλώσσα των Ερσαγκμόριων, να διαπραγματευτεί με τους εμπόρους. Ήθελε ν' αγοράσει όπλα. Ο Επιτηρητής Γκαήρμμο, που γνώριζε τη γλώσσα που μιλιόταν σε τούτα τα εδάφη, του απάντησε πως ευχαρίστως θα διαπραγματεύονταν μαζί τους. Η Ναράμια δεν ήξερε και τόσο καλά τη λαλιά που χρησιμοποιούσαν

στην Έρσαγκμορ, μα την ήξερε αρκετά για να καταλάβει τι είχε ειπωθεί.

Έτσι, το караβάνι είχε σταθμεύσει, και ήταν προφανές –από το στήσιμο των σκηνών και το λύσιμο των ζώων από τους ζυγούς– ότι θα διανυκτέρευαν σε τούτο το μέρος.

Και εδώ ήταν που, επιτέλους, ο Ιερέας Καρθάνο πλησίασε τον Μαράνκο.

Η Ναράμια καθόταν σ'έναν βράχο, ακονίζοντας το ξίφος της. Ο Δάρφο κι ο Μαράνκο κάθονταν παραδίπλα, παίζοντας ζάρια· ο Δατμάνο, ευτυχώς, βρισκόταν κάπου αλλού, ετούτη τη στιγμή, και δεν τους τυραννούσε με την ακατάπαυστη φλυαρία του.

Η Ναράμια είδε, με τις άκριες των ματιών της, τον ιερέα της Φλόγας να ζυγώνει: μια σκοτεινή, κουκουλοφόρος φιγούρα μέσα στο δειλινό· το πορφυρόμαυρο ιερατικό ράσο του έμοιαζε, τώρα, τελείως μαύρο.

«Μαράνκο,» είπε ο Καρθάνο, σταματώντας να βαδίζει. Στο χέρι του βαστούσε ένα μακρύ, ξύλινο ραβδί, καθώς στεκόταν μες στο μισοσκόταδο.

Ο σημαδεμένος μισθοφόρος ξαφνιάστηκε· πετάχτηκε όρθιος, σαν να τον είχε δαγκώσει Λό'ορ. Η γροθιά του έσφιξε τη λαβή του ξίφους που κρεμόταν από τη ζώνη του.

«Δε θα το χρειαστείς αυτό,» του είπε ο Καρθάνο.

«Σεβασμιότατε...» αποκρίθηκε εκείνος, σαν τώρα να τον είχε αναγνωρίσει. Το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο στη σκιά της κουκούλας του, την οποία είχε συνέχεια σηκωμένη στο κεφάλι, είτε πραγματικά (λόγω καιρικών συνθηκών) χρειαζόταν είτε όχι. Απόψε, βέβαια, υπήρχε λόγος να φορά κανείς κουκούλα, έκρινε η Ναράμια, καθώς ερχόταν ένας παγερός, υγρός άνεμος από τη θάλασσα. Τα δικά της μαλλιά είχαν γίνει άνω-κάτω απ'το φύσημά του· ίσως θα ήταν συνετό αν φορούσε κι εκείνη την κουκούλα της κάπας της.

«Γιατί με αποφεύγεις, Μαράνκο;» ρώτησε ο Ιερέας Καρθάνο, σταθερά.

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε, Σεβασμιότατε. Δεν σας αποφεύγω.»

«Δεν είναι πρόπον για έναν πρώην διάκονο του Ναού να ψεύδεται.»

Ο Δάρφο και η Ναράμια παρακολουθούσαν τη συζήτηση αμίλητοι κι ακίνητοι· η δεύτερη είχε πάψει να ακονίζει το ξίφος της από τότε που είχε δει τον ιερέα να ζυγώνει.

«Με μπερδεύετε με κάποιον άλλο,» είπε ο Μαράνκο, κι έκανε να στραφεί.

«Δεν σε μπερδεύω με κανέναν άλλο,» τόνισε ο Καρθάνο. «Είσαι ο Μαράνκο, τον οποίο πήραμε στο Ναό επειδή ο πατέρας του μας χρωστούσε. Του είχαμε πει πως θα παίρναμε ένα από τα παιδιά του για τις υπηρεσίες που του προσφέραμε. Αν το παιδί ήταν Χαρισματικό, θα γινόταν διάκονος· αν δεν ήταν, ιερόδουλος. Εσύ ήσουν Χαρισματικός, Μαράνκο, και σε πήραμε ως διάκονο, για να μαθητεύσεις μαζί μας. Όταν, όμως, βρισκόσουν στο στάδιο Ρουάζναλ, αποφάσισες να φύγεις από το Ναό, να τρέξεις και να κρυφτείς. Να γίνεις κάτι κατώτερο απ'ό,τι θα μπορούσες να είσαι.»

Ο Μαράνκο δε στράφηκε να τον κοιτάξει. Έχοντάς του γυρισμένη την πλάτη, ρώτησε: «Και τι θες, τώρα, ιερέα; Να με σκοτώσεις; Το ξέρεις ότι, αν αυτό είναι που θες, δε μπορώ να σ'εμποδίσω. Σκότωσέ με, να τελειώνουμε!»

«Μια στιγμή,» είπε ο Δάρφο, καθώς ορθωνόταν.

Ο Καρθάνο, όμως, ύψωσε το χέρι του, απότομα, κάνοντάς του νόημα να μείνει πίσω. «Η συζήτηση αυτή δεν σε αφορά, μισθοφόρε,» είπε.

«Φυσικά και μ'αφορά, Σεβασμιότατε!» διαμαρτυρήθηκε ο Δάρφο. «Ο Μαράνκο βρίσκεται στη δούλεψή μου, και δεν εγκαταλείπω τους ανθρώπους που—»

«Βρισκόταν στον Ναό της Φλόγας, πολύ προτού βρεθεί στη δούλεψή σου. Γι'αυτό μείνε πίσω, αν δεν θέλεις να τραβήξεις επάνω σου την οργή των Θεών!» Η απειλή ήταν ξεκάθαρη στα λόγια του· τα μάτια του έμοιαζαν να γυαλίζουν μέσα απ'την κουκούλα του· να γυαλίζουν με κάτι πολύ περισσότερο από τη φυσική γυαλάδα που προκαλεί το φως του δειλινού.

Η Ναράμια σηκώθηκε απ'τη θέση της και ζύγωσε τον Δάρφο, ακουμπώντας το χέρι της στον ώμο του και σφίγγοντάς τον. *Περίμε-*

νε, έλεγε η ενέρgeιά της. *Μην κάνεις καμια βλακεία. Είναι ιερέας της Φλόγας, ανόητε!*

Και ο Δάρφο έμεινε σιωπηλός, αν και δεν κάθισε, ούτε έδειξε να χαλαρώνει.

Το βλέμμα του Καρθάνο στράφηκε στον Μαράνκο, ο οποίος εξακολουθούσε να του έχει στραμμένη την πλάτη. «Γύρνα να με κοιτάξεις, διάκονε,» πρόσταξε. «Γύρνα να με κοιτάξεις.»

Ο Μαράνκο γύρισε, αργά. «Τελείωνε μαζί μου, ιερέα,» γρύλισε, «και σταμάτα αυτό το θέατρο!»

Η Ναράμια τρόμαξε, ακούγοντάς τον να μιλά έτσι σ'έναν ιερέα της Φλόγας· φοβήθηκε ότι κάτι κακό θα συνέβαινε, ακριβώς εκείνη τη στιγμή.

Ο Καρθάνο, όμως, είπε μόνο: «Πραγματικά, νόμιζες ότι, όλο αυτό τον καιρό, δεν μπορούσαμε να σε βρούμε, Μαράνκο; Νόμιζες ότι δεν ξέραμε πού βρισκόσουν και τι έκανες; Νόμιζες ότι δεν ξέραμε πώς είχες... *παραμορφώσει* τον εαυτό σου, σαν ανόητος, προκειμένου να ξεφύγεις από κάτι που ήταν αδύνατον να ξεφύγεις —από τον ίδιο σου τον εαυτό;»

«Αφού τα ξέρατε όλ'αυτά, τότε γιατί δεν ερχόσασταν για μένα;» αντιγύρισε, κοφτά, ο Μαράνκο.

«Ο Ναός δεν επιθυμεί τους ανθρώπους που δεν τον επιθυμούν: γι' αυτό δεν ήρθαμε για σένα. Δεν μπορείς, όμως, να ξεφύγεις από τη Φλόγα, και το γνωρίζεις. Τη νιώθεις να καίει μέσα σου... φυλακισμένη... ζητώντας απελευθέρωση που αρνείσαι να της δώσεις—»

«Δεν είμαι ιερέας!» επέμεινε ο Μαράνκο. «Κάνατε λάθος μαζί μου. Δεν είμαι ιερέας!»

«Κι όμως, είσαι,» είπε ο Καρθάνο· και, στρέφοντάς του την πλάτη, απομακρύνθηκε: έγινε, πάλι, μια σκοτεινή φιγούρα μέσα στο δειλινό.

Η Ναράμια ακόμα φορούσε δουλικά περικάρπια.

Οι δικαστές της Σερανβέλ την είχαν δικάσει για την πυρκαγιά που είχε προκληθεί στα περίχωρα, λαμβάνοντας υπόψη τους και το γε-

γονός ότι, ύστερα, η τυχοδιώκτρια είχε βοηθήσει στην αντιμετώπιση των εχθρών της πόλης, και είχαν αποφασίσει να την καταδικάσουν σε πέντε χρόνια καταναγκαστικής υπηρεσίας. Και οι ανώμαλοι μπάσταρδοι, μάλλον, πίστευαν ότι της είχαν κάνει και χάρη! Η Ναράμια ήθελε να σκοτώσει κάποιον, όταν άκουσε την ποινή, όμως προτού κάνει οτιδήποτε, ο Λανκόρο μίλησε, ρωτώντας τους δικαστές αν θα μειωνόταν η ποινή της σε περίπτωση που προσέφερε μια σημαντική υπηρεσία στο Συμβούλιο. Εκείνοι –ανάμεσα στους οποίους ήταν και μέλη του Συμβουλίου– ζήτησαν να μάθουν τι είχε κατά νου ο πράκτορας, κι αυτός τούς εξήγησε ότι η Ναράμια μπορούσε, αναμφίβολα, να βοηθήσει πολύ στην αποστολή στην Έρσαγκμορ, καθώς γνώριζε τα συγκεκριμένα εδάφη, έχοντας ξαναπεράσει από εκεί παλιότερα στη ζωή της. Και στράφηκε να τη ρωτήσει αν, όντως, ήταν έτσι, προειδοποιώντας την πως όφειλε να πει την αλήθεια μπροστά στους δικαστές.

Έτσι είναι, τους διαβεβαίωσε όλους η Ναράμια. Έχω ταξιδέψει και παλιότερα στην Έρσαγκμορ. Μπορώ να βοηθήσω.

Οι δικαστές είχαν, λοιπόν, συνεδριάσει ξανά, κεκλεισμένων των θυρών, και είχαν αποφασίσει να μειώσουν κατά το ήμισυ την ποινή της καταναγκαστικής της υπηρεσίας. Πράγμα που σήμαινε δυόμισι χρόνια δουλείας.

«Μην κάνεις έτσι,» της είχε πει ο Λανκόρο· και είχε προσθέσει, μειδώντας: «Δυόμισι χρόνια υπηρεσίας σε μένα δεν μπορεί νάναι και τόσο άσχημα. Σίγουρα, δε θα βαρεθείς ποτέ.»

Αν τον σκοτώσω, λες να αυξήσουν τα χρόνια της ποινής μου; είχε σκεφτεί η Ναράμια. Αλλά όφειλε να παραδεχτεί ότι, από μια σκοπιά, ο πράκτορας του Συμβουλίου είχε δίκιο: δυόμισι χρόνια δουλείας σ'εκείνον, όντως, δεν μπορεί να ήταν τόσο άσχημα όσο δυόμισι χρόνια δουλείας σε κάτι άλλους Σερανβέλιους οι οποίοι, η Ναράμια είχε ακούσει, φέρονταν ελεεινά στους δούλους τους· και, αναμφίβολα, δε θα βαριόταν: ούτε στιγμή δε θα βαριόταν, με τις ιστορίες όπου πήγαινε, συνέχεια, κι έμπλεκε ο Λανκόρο.

Κι απόδειξη ετούτου ήταν, κατ'αρχήν, αυτή η αποστολή στην Έρσαγκμορ.

Η Σαμάλθα Πυρόφθαλμη είχε έρθει σε επαφή με το Συμβούλιο –ή ίσως το Συμβούλιο να είχε έρθει σε επαφή μ' εκείνη· η Ναράμια δεν ήταν σίγουρη ποιο από τα δύο αλήθευε, αλλά, έτσι κι αλλιώς, δεν είχε μεγάλη σημασία– και του είχε αποκαλύψει πως είχε συμφωνήσει να πληρώνει το «φόρο» της Αδελφότητας του Βορρά, και το πρώτο μέρος στο οποίο υποτίθεται ότι έπρεπε να πάει για να πληρώσει βρισκόταν στη Βερμπάνιθ.

«Κι εμείς,» είχε πει ο Λανκόρο στη Ναράμια, «ψάχνουμε τον Νάρκαθρημ, οπότε αυτό είναι ένα καλό σημείο για να ξεκινήσουμε.»

«Τον *Νάρκαθρημ*;» Είχε εκπλαγεί. «Τον πειρατή; Τον Μαύρο Φονιά του Πελάγους;»

«Αυτόν. Είναι μέλος της Αδελφότητας του Βορρά.»

«Είστε τελειώς παλαβοί, αφέντη.»

Παλαβοί ξεπαλαβοί, όμως, οι Υπουργοί της Σερανβέλ θα έκαναν, όπως πάντα, εκείνο που ήθελαν, και η Ναράμια ήταν που είχε σταλεί να εκπληρώσει το θέλημά τους, μαζί με μερικούς άλλους οι οποίοι είχαν έρθει επί πληρωμή... εκτός από τον Ιερέα Καρθάνο, πιθανώς. Δεν ήξερε αν οι ιερείς πληρώνονταν για να κάνουν τέτοιες δουλειές, αλλά υπέθετε πως όχι. Ο Δάρφο, πάντως, και οι δύο μισθοφόροι του είχαν πάρει γερά λεφτά για την υπηρεσία που επρόκειτο να προσφέρουν· το Συμβούλιο ήθελε να είναι βέβαιο πως θα έκαναν τη δουλειά τους καλά και πως δε θα πρόδιδαν την πόλη.

Η Ναράμια, ασφαλώς, δεν είχε πάρει αργύριο τσακιστό: οι δούλοι δεν πληρώνονταν και δεν επιτρεπόταν να κρατάνε περιουσία. Και, παρότι αυτό επιφανειακά την ενοχλούσε, κατά βάθος έβρισκε πως δεν την πείραζε και τόσο. Κανονικά, και λογικά, όμως, θα έπρεπε να την πειράζει. Τι είχε γίνει, λοιπόν; Τι είχε αλλάξει; Έφταιγε, μήπως, το γεγονός ότι είχε αποτινάξει το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος κι επομένως ό,τι και να συνέβαινε τώρα δεν μπορούσε να της φανεί το ίδιο άσχημο; Ή, μήπως, έφταιγε το γεγονός ότι αισθανόταν κάποιες τύψεις για την πυρκαγιά που είχε προκαλέσει στα περίχωρα της Σερανβέλ; Υπέθετε πως ίσως να ήταν λίγο κι από τα δύο. Λίγο κι από τα δύο.

Το караβάνι συνέχισε την πορεία του νότια, ύστερα από εκείνο το δειλινό που ο Μαρανκό κι ο Καρθάνο ήρθαν κοντά για πρώτη φορά. Οι Ερσαγκμόριοι που είχαν σταματήσει τους εμπόρους αγόρασαν ό,τι ήθελαν να αγοράσουν και έφυγαν, χωρίς να τους πειράξουν στο ελάχιστο. Και η Ναράμια ήταν βέβαιη πως τούτο δεν ήταν απλή τύχη, παρά οφειλόταν στο γεγονός πως οι Ερσαγκμόριοι ήξεραν ότι αυτό ήταν караβάνι της Σαμάλθα Πυρόφθαλμης, με την οποία, για κάποιο λόγο, είχαν πολύ καλύτερες σχέσεις απ'ό,τι με οποιονδήποτε άλλο έμπορο της Πόλης των Ανοιγμάτων.

Ωστόσο, το παραπάνω δεν ίσχυε για όλους τους Ερσαγκμόριους. Υπήρχαν φυλές που δεν είχαν κανέναν σεβασμό για την Πυρόφθαλμη, και φυλές που ή τις επιτίθονταν ή διαπραγματευόνταν μαζί της κατά περίπτωση. Πράγμα το οποίο η Ναράμια και ο Δάρφο δεν άργησαν να διαπιστώσουν με τα ίδια τους τα μάτια.

Το απόγευμα της δέκατης-έβδομης ημέρας του ταξιδιού τους, που είχαν, πλέον, μπει βαθιά μέσα στις ανοιχτές πεδιάδες της Έρσαγκμορ και δεν απείχαν πολύ από το λιμάνι της Βερμπάνιθ, άκουσαν δυνατούς αλαλαγμούς να έρχονται από τα δυτικά, και στράφηκαν να κοιτάξουν, σκιάζοντας τα μάτια τους, ώστε να μπορέσουν να διακρίνουν μέσα από τη δυνατή αντηλιά του βασιλεύοντος Λούντριγχ.

Μια μεγάλη ομάδα Ερσαγκμόριων καβαλάρηδων είχε ξεπροβάλλει πίσω από μερικούς χαμηλούς λόφους και ερχόταν, καλπάζοντας, καταπάνω στο караβάνι. *Α-λα-λα-λαλαλα!* αντηχούσαν οι κραυγές τους. *Α-λα-λαλαλαλαλαλα!*

Η Ναράμια ύψωσε τη βαλλίστρα της και έβαλε, τυχαία, μέσα στο πλήθος, βέβαιη ότι το βλήμα της κάποιον θα έπαιρνε, άνθρωπο ή ζώο. Δεν περίμενε, όμως, να δει αν όντως είχε συμβεί αυτό· αφού πάτησε τη σκανδάλη, άφησε τη βαλλίστρα να κρεμαστεί από τη σέλα του αλόγου της και, αμέσως, τράβηξε το σπαθί της, για ν' αντικρίσει τον Ερσαγκμόριο ιππέα ο οποίος εφορούσε καταπάνω της, βαστώντας το δόρυ του υψωμένο πάνω απ'τον ώμο. Οι σφιχτοί του μύες γυάλιζαν σαν μπρούντζος στην αντηλιά του Λούντριγχ, και η αιχμή του όπλου του άστραφτε σαν μικρός ήλιος.

Η Ναράμια απέφυγε το δόρυ και σπάθισε τον Ερσαγκμόριο στα πλευρά, ρίχνοντάς τον από το άλογό του.

Και μετά, χάος ξέσπασε παντού: το καθόλου άγνωστο για εκείνη χάος της μάχης, όπου τα πάντα τυλίγονται σε μια σχεδόν υπερφυσική θολούρα και ο αέρας γεμίζει με κραυγές και κλαγγή, και δεν έχεις ιδέα τι γίνεται παραπέρα: ξέρεις μόνο τι συμβαίνει γύρω σου.

Η Ναράμια ήξερε μόνο ότι κοντά της βρίσκονταν ο Δάρφο, ο Μαράνκο, και ο Δατμάνο, και ότι οι τέσσερις τους είχαν πάρει αμυντικό σχηματισμό, ώστε ο ένας να προστατεύει τα νότα του άλλου. Το υπόλοιπο караβάνι, οι υπόλοιποι φρουροί του караβανιού ήταν, για εκείνη, χαμένοι μέσα στη σκόνη και στη θολούρα της μάχης.

Η επίθεση, όμως, δεν ήταν τόσο τρομερή όσο είχε αρχικά φανεί, με τη θορυβώδη έφοδο των Ερσαγκμόριων και τον πρώτο πανικό της σύγκρουσης. Ήταν μια από τις «υπολογισμένες επιθέσεις», όπως είπε, αργότερα, ο Επιτηρητής Γκαήρμο: δηλαδή, μια από τις επιθέσεις που, όταν κανείς διασχίζει την Έρσαγκμορ, περιμένει ότι θα συμβούν κατά του караβανιού του. Οι μισθοφόροι που είχε προσλάβει η Πυρόφθαλμη ήταν υπεραρκετοί για να αποκρούσουν μια τέτοια επίθεση. Και η Ναράμια διαπίστωσε ότι, πράγματι, έτσι ήταν. Δεν είχαν πολλούς τραυματίες, ούτε νεκρούς. Για την ακρίβεια, μονάχα δύο είχαν πεθάνει, προτού οι Ερσαγκμόριοι ιππείς υποχωρήσουν, πηγαίνοντας πίσω από τους χαμηλούς λόφους απ' τους οποίους είχαν έρθει.

«Αυτή είναι μια καλή ευκαιρία να τους καταδιώξουμε και να τους πετσοκόψουμε ως τον τελευταίο!» είπε ο Δατμάνο, με το αίμα του ακόμα να βράζει από τη συμπλοκή.

«Αυτή,» διαφώνησε ο Δάρφο, «θα ήταν μια πολύ, πολύ μεγάλη ανοησία, θες να πεις. Δεν καταδιώκεις έναν εχθρό μέσα στα ίδια του τα εδάφη, εκτός αν προσπαθείς ν' αυτοκτονήσεις, ή αν είσαι απελπισμένος ή τόσο βέβαιος για τη νίκη.»

«Γιατί, εμείς δεν είμαστε βέβαιοι για τη νίκη μας;» επέμεινε ο Δατμάνο, σκουπίζοντας το λεπίδι του από τα αίματα των Ερσαγκμόριων.

Ο Δάρφο δεν μπήκε στον κόπο να του απαντήσει.

Καθώς διάνυναν τις τελευταίες ημέρες του ταξιδιού τους, η Ναράμια παρατήρησε ότι, κάπου-κάπου, ο Μαράνκο και ο Ιερέας Καρθάνο συναντιόνταν και μιλούσαν, μακριά από τους υπόλοιπους· τα μεσημέρια, συνήθως, ή τα βράδια. Αναρωτιόταν τι έλεγαν ο ένας στον άλλο. Είχε καταφέρει ο ιερωμένος να πείσει τον σημαδεμένο μισθοφόρο να επιστρέψει στη θρησκεία της Φλόγας;

Η Ναράμια θεωρούσε ότι κάτι τέτοιο θα ταίριαζε στον Μαράνκο. Αναμφίβολα, είχε εκείνο το παράξενο, μυστηριώδες βλέμμα των ιερέων· θα μπορούσε να είναι ένας απ'αυτούς. Μήπως ήταν, όμως, πολύ μεγάλος, πια, για να επιστρέψει; Μπορούσαν να τον δεχτούν ως διάκονο στην ηλικία του;

Όπως και να είχε, δεν ρωτούσε ούτε τον Μαράνκο ούτε τον Ιερέα Καρθάνο, γιατί δεν ήταν δική της υπόθεση και δεν ήθελε να φανεί αδιάκριτη, σαν τον Δατμάνο... Τον Δατμάνο, ο οποίος έχωνε τη μύτη του παντού, κι ευτυχώς, τουλάχιστον, που μπορούσε να κρατήσει το στόμα του κλειστό εκεί όπου έπρεπε και δεν είχε μαρτυρήσει τίποτα για την αποστολή τους σε κανέναν άλλο άσχετο μισθοφόρο του καραβανιού...

Όταν έφτασαν στη Βερμπάνιθ, δεν απέμεναν πια παρά δύο ημέρες και ετούτη μέχρι το τέλος του τελευταίου μήνα του καλοκαιριού, ωστόσο η μεσημεριανή ζέστη ήταν δυνατή, με τους δύο ήλιους να έχουν μεσουρανήσει και να βάλουν τους πάντες και τα πάντα με τις διάπυρες ακτίνες τους, κάνοντας τις πέτρες καυτές και τα μέταλλα ακόμα πιο καυτά. Η Ναράμια, η οποία φορούσε μόνο ένα μαύρο, δερμάτινο γιλέκο, είχε τραβήξει την κάπα της έτσι ώστε να καλύπτει τους γυμνούς της ώμους που ψήνονταν. Ευτυχώς, τουλάχιστον, που ο ποταμός Σίλμεργκεθ είχε τις εκβολές του εδώ, σχηματίζοντας ένα μεγάλο δέλτα, και η υγρασία του παρουσία έσπαγε λιγάκι τη ζέστη των ήλιων.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Η Ναράμια ξεφύσησε και ύψωσε το βλέμμα της από το ξερό χορτάρι, ατενίζοντας τη βόρεια πύλη της Βερμπάνιθ, η οποία τους περίμενε ανοιχτή.

Κι εδώ αρχίζουν τα δύσκολα, σκέφτηκε, φέρνοντας στο νου της τις συμβουλές του Λανκόρο, σχετικά με την αποστολή που είχε αναλάβει για το Συμβούλιο.

Κεφάλαιο Δέκατο-Όγδοο

—Τρεις Πόλεις: Βένμιρχ—

Τρεις ημέρες από τότε που η *Χρυσή Οδός* είχε αποπλεύσει από το Μεγάλο Λιμάνι της Σερανβέλ. Τρεις ημέρες, και τώρα ήταν το πρωί της τέταρτης. Ο Λούντρινχ είχε προ πολλού ξεπροβάλλει από την απέραντη θάλασσα που απλωνόταν στα ανατολικά. Ο Βάνσπαρχ μόλις είχε βγει από τη Δύση, παρουσιάζοντας τον εαυτό του πίσω από τους βάλτους, οι οποίοι, εδώ όπου βρισκόταν το πλοίο, στα μέσα της ακτής Λό'ορ-βακ, έμοιαζαν το ίδιο απέραντοι με τη θάλασσα.

Ο Χανμάρο ακουμπούσε τα χέρια του στην κουπαστή και ατένιζε δυτικά, ένα ναυάγιο, στην ακροθαλασσιά των βάλτων Λό'ορ-θιλ. Του έκανε καλό ο θαλασσινός αέρας, καθώς χτυπούσε το πρόσωπό του, γιατί είχε διαπιστώσει πως δεν την άντεχε τη θάλασσα· το λίκνισμά της τον ζάλιζε, αυτό το συνεχές πέρα-δώθε, πέρα-δώθε των κυμάτων. Ο καιρός, βέβαια, δεν ήταν άσχημος· ήταν καλός: ούτε φυσούσε πολύ, ούτε έβρεχε, ούτε κρύο έκανε. Λογικό, άλλωστε, αφού ακόμα δεν είχε βγει το καλοκαίρι. Ο Χανμάρο δεν ήθελε ούτε καν να σκέφτεται πώς θα ήταν να βρίσκεται κανείς μέσα σε πλοίο ενώ φυσούσε, έβρεχε, ή έκανε κρύο. Σίγουρα, θα ήταν σκέτο μαρτύριο.

Τη Θαρνάλιν, ωστόσο, δεν έμοιαζε να την πειράζει η θάλασσα. Δεν υπήρχε λογική εξήγηση, δεν υπήρχε *γιατί*· απλώς δεν την πειράζε. Ο Χανμάρο την είχε ρωτήσει αν ξαναείχε ταξιδέψει με καράβι παλιότερα, κι εκείνη είχε αποκριθεί πως όχι: «Όχι,» είχε πει, «εκτός από τη φορά που με έφερε ο μπαμπάς στη Σερανβέλ από τις Τρεις Πόλεις. Αλλά, τότε, ήμουν πολύ μικρή, έτσι κι αλλιώς· δε θυμάμαι σχεδόν τίποτα από εκείνο το ταξίδι.» Κι επιπλέον, είχε προσθέσει, δεν ήξερε ούτε καν να κολυμπά· σε αντίθεση με τον Χανμάρο, ο οποίος ήξερε, έχοντας μάθει στις όχθες του Σίλμεργκιθ, στα περίχωρα της Σερανβέλ. Τούτο, ωστόσο, δε βοηθούσε καθόλου

στο να διώξει τη ναυτία του· δεν έδειχνε να είχε καμία σχέση μ' αυτήν. Μάλλον, ήταν τυχαίο ποιος επηρεαζόταν από τη θάλασσα και ποιος δεν επηρεαζόταν· ή γεννιόσουν έχοντας ανοσία ή όχι.

Ο πατέρας του, όμως, ο Νολράκο, του είχε πει χτες πως δεν ήταν έτσι. Όταν έχεις κάνει πολλά ταξίδια, στο τέλος η θάλασσα δε σε πιάνει όπως σε έπιανε στην αρχή. «Έχω ακούσει ιστορίες ναυτικών,» του είχε πει, «οι οποίοι, τις πρώτες τους ημέρες στη θάλασσα, νόμιζαν ότι θα πεθάνουν και, μετά, σταδιακά, συνήλθαν. Η θάλασσα έχει το δικό της ρυθμό· κι όπως όλους τους ρυθμούς, χρειάζεται κανείς να τον συνηθίσει, για να μπορέσει να ζήσει κοντά της. Ασφαλώς, ορισμένοι άνθρωποι φαίνεται να τον συνηθίζουν ευκολότερα κι άλλοι δυσκολότερα...»

Ο Χανμάρο δεν είχε αμφιβολία σε ποια από αυτές τις δύο κατηγορίες ανθρώπων βρισκόταν.

Πήρε μια βαθιά ανάσα καθαρού αέρα, και προσπάθησε ν' απομακρύνει κάθε σκέψη ναυτίας και ζαλάδας από το κεφάλι του.

Το ναυάγιο που ατένιζε ήταν ένα μεγάλο δικάταρτο πλοίο, τσακισμένο πάνω στα βράχια. Βρισκόταν μισό μέσα στη θάλασσα και μισό έξω απ' αυτήν, στους βούρκους, που είχαν καταπιεί ένα μεγάλο του μέρος. Τα ιστία του ήταν κουρελιασμένα και τυλιγμένα με φυτά, πάνω στα οποία σκαρφάλωναν έντομα και μικρά πλάσματα. Το ίδιο ίσχυε και για το υπόλοιπο σκάφος: τα πεσμένα κατάρτια, το συμπαραλιασμένο ξύλινο κέλυφος, τη γέφυρα και το τιμόνι. Το πλοίο ήταν κατάφυτο και γεμάτο από τη ζωή των βάλτων.

Ο Χανμάρο προσπάθησε να διακρίνει μήπως κάποιο Λό'ορ σερνόταν εκεί μέσα στη βλάστηση, μα δεν είδε κανένα. Παράξενο. Γιατί ονόμαζαν αυτούς τους βάλτους *Λό'ορ-θιλ*, αν δεν υπήρχαν Λό'ορ εδώ; Μέχρι στιγμής, καθώς η *Χρυσή Οδός* περνούσε αντίκρυ της ακτής Λό'ορ-βακ, ο Χανμάρο δεν είχε δει ούτε ένα από τα ερπετοειδή, καβουκοφόρα πλάσματα.

Η Θαρνάλιν ήρθε και στάθηκε πλάι του, ακουμπώντας τον έναν της αγκώνα στην κουπαστή. «Αισθάνεσαι καλύτερα σήμερα;»

Ο Χανμάρο ένευσε. «Ναι.»

Η Θαρνάλιν αγκάλιασε τους ώμους του και τον φίλησε, ηχηρά, στο μάγουλο. Και έμειναν εκεί, να στέκονται οι δυο τους κοντά

στην κουπαστή και να κοιτάζουν δυτικά, το ναυάγιο, καθώς, σιγά-σιγά, περνούσε από μπροστά τους, απομακρυνόταν, και χανόταν, κρυβόταν πίσω από τις βαλτώδεις ακτές.

«Δεν έχεις μετανιώσει για το ταξίδι, ε;» είπε ο Χανμάρο, περνώντας το χέρι του γύρω απ' τη μέση της.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη, κουνώντας το κεφάλι. «Όχι.»

Όταν είχε μάθει ότι θα πήγαιναν στη Βένμιρχ, είχε αμέσως αποφασίσει να πάει μαζί τους, για να τη δει: να δει πώς ήταν η πόλη όπου είχαν γεννηθεί, μεγαλώσει, και ζήσει η μητέρα κι ο πατέρας της· πώς ήταν η πόλη όπου η μητέρα της είχε εξαφανιστεί μυστηριωδώς· όπου η Συντεχνία των Αλχημιστών είχε τόσο μεγάλη δύναμη· και όπου η ίδια, η Θαρνάλιν, είχε γεννηθεί.

Είχε πάει στον Βάρνακ και του είχε μιλήσει: του είχε εξηγήσει τι συνέβαινε και του είχε πει πως, αφού της δινόταν η ευκαιρία, ήθελε κι εκείνη να ταξιδέψει στις Τρεις Πόλεις και στη Βένμιρχ. Ο πατέρας της την είχε κοιτάξει διστακτικά, όχι επειδή δεν ήθελε να την αφήσει να πάει, μα επειδή φοβόταν. Η Θαρνάλιν μπορούσε να το διακρίνει καθαρά στην όψη του: φοβόταν. Φοβόταν πως, ίσως, ό,τι είχε συμβεί στη μητέρα της θα συνέβαινε και σ' εκείνη, αν πήγαινε στη Βένμιρχ.

Εγώ, όμως, δεν είμαι η μητέρα μου, πατέρα, είχε σκεφτεί η Θαρνάλιν. Δεν είμαι καν αλχημίστρια, για να έχω τέτοιους εχθρούς όπως εκείνη. Δε μου δίδαξες ποτέ την τέχνη της αλχημείας, και τώρα καταλαβαίνω γιατί.

Είχε αγγίξει το μπράτσο του Βάρνακ και του είχε πει: «Μην ανησυχείς, τίποτα δε θα μου συμβεί. Εξάλλου, δε με ξέρει κανένας εκεί, και δε θα είμαστε μόνοι μας, εγώ κι ο Χανμάρο: θα είναι κι ένα σωρό άνθρωποι μαζί μας. Άνθρωποι απεσταλμένοι, επισήμως, από τις Αρχές της Σερανβέλ.»

Και ο Βάρνακ δεν είχε φέρει αντίρρηση. Μονάχα της είχε πει να προσέχει.

«Θα τα καταφέρεις μόνος σου, όσο θα λείπω;» τον είχε ρωτήσει.

«Δεν είμαι ακόμα τόσο πολύ γέρος, κόρη μου!» της είχε αποκριθεί εκείνος, μειδιώντας.

«Γιατί να το έχω μετανιώσει;» ρώτησε, τώρα, η Θαρνάλιν τον Χανμάρο, στρέφοντας το βλέμμα της, για να κοιτάξει το πρόσωπό του.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως να το σκέφτηκες αλλιώς το πράγμα, τώρα που είσαι μακριά απ' το σπίτι σου, μέσα σ' ένα πλοίο, πηγαίνοντας σε μια άγνωστη πόλη...»

Η Θαρνάλιν κούνησε, πάλι, το κεφάλι. «Όχι, δεν έχω μετανιώσει. Δεν ήρθα από παρόρμηση, Χανμάρο. Ήρθα γιατί, πραγματικά, θέλω να δω το μέρος όπου έζησαν οι γονείς μου, και όπου γεννήθηκα.»

«Ναι,» είπε εκείνος, χαμηλόφωνα, «καταλαβαίνω.» Αν και δε νόμιζε ότι καταλάβαινε· όχι πλήρως, τουλάχιστον. Ο ίδιος δεν είχε βιώσει κάτι παρόμοιο. Είχε βιώσει την απώλεια της έπαυλης της οικογένειάς του, είχε βιώσει την απώλεια μιας ολόκληρης περιουσίας. Μα αυτό δεν ήταν το ίδιο μ' εκείνο που βίωνε η Θαρνάλιν· ήταν, σίγουρα, κάτι πολύ διαφορετικό.

Η Θαρνάλιν τον αγκάλιασε, σταυρώνοντας τους πήχεις της πίσω απ' το λαιμό του· κι αυτή τη φορά τον φίλησε στα χείλη.

Όταν το φιλή τους τελείωσε, παρατήρησε, με την άκρια του δεξιού της ματιού, ότι ο Νολράκο Πτεράργυρος δεν βρισκόταν και πολύ μακριά από εκείνη και τον γιο του, μιλώντας με τον Καπετάνιο της *Χρυσής Οδού*.

«Ο πατέρας σου...» είπε η Θαρνάλιν, «τι λέει για μένα;» Τα χέρια της είχαν γλιστρήσει από το λαιμό του, στους ώμους του, στα μπράτσα του, στους αγκώνες του.

«Τι να λέει;» απόρησε ο Χανμάρο.

Η Θαρνάλιν έσμιξε τα λεπτά της φρύδια, ελαφρώς, δημιουργώντας ένα μικρό λακκάκι ανάμεσα στα μάτια της, το οποίο ο Χανμάρο έβρισκε πως δεν αφαιρούσε από την ομορφιά της· αν μη τι άλλο, προσέθετε κάτι. «Νομίζω ότι δε με συμπαθεί...»

Το συνοφρύωμα του Χανμάρο ήταν βαθύτερο από το δικό της. «Γιατί το λες αυτό;»

«Μου έχει δώσει μια τέτοια εντύπωση. Όταν με κοιτάζει, μου φαίνεται σαν... σαν να προσπαθεί να με *ζυγιάσει*, Χανμάρο.»

«Η ιδέα σου είναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Εμένα, πάντως, δε μου έχει πει τίποτα κακό για σένα. Και, σίγουρα, δε μου έχει πει ότι δε σε συμπαθεί.»

«Τι σου είπε όταν του ανέφερες ότι θα ερχόμουν κι εγώ στο ταξίδι;» Με την άκρια του ματιού της, εξακολουθούσε να κοιτάζει τον Νολράκο Πτεράργυρο, για να δει μήπως είχε στραφεί στο μέρος τους· όμως, όχι, ο έμπορος συνέχιζε να μιλά με τον Καπετάνιο.

«Ότι μπορείς να έρθεις.»

«Ναι, εντάξει. *Εκτός* απ' αυτό, όμως; Πώς αντέδρασε; Δεν έκανε κανένα σχόλιο;»

Ο Χανμάρο μόρφασε, σουφρώνοντας τα χείλη. «Τίποτα το ιδιαίτερο. Του εξήγησα ότι ήθελες να έρθεις για να δεις το μέρος όπου γεννήθηκες. Του εξήγησα ότι είσαι φίλη μου και ότι ο πατέρας σου μας βοήθησε να αντιμετωπίσουμε τον Χαλκοπρόσωπο.»

(*Μάλλον, εσείς μας βοηθήσατε να αντιμετωπίσουμε τον Χαλκοπρόσωπο, κι όχι το αντίστροφο, σκέφτηκε η Θαρνάλιν.*)

«Κι εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Με ρώτησε μόνο αν ήμουν σίγουρος ότι δε θα προκαλούσες κανένα πρόβλημα. Του απάντησα πως ήμουν σίγουρος και πως μπορούσα να εγγυηθώ για σένα. Κι αυτό ήταν όλο, Θαρνάλιν. Εξάλλου, είχε ένα σωρό προετοιμασίες να κάνει, και δεν είχε χρόνο ν' ασχοληθεί άλλο με το θέμα. Μη σκοτίζεσαι· δεν έχει κανένα πρόβλημα μαζί σου. Τι πρόβλημα να είχε, άλλωστε;» Την τράβηξε κοντά του, για να τη φιλήσει ξανά.

Το Υπουργικό Συμβούλιο είχε προτείνει στον Νολράκο Πτεράργυρο να αναλάβει την αρχηγία της αποστολής στις Τρεις Πόλεις, λειτουργώντας ως πρέσβης της Σερανβέλ. Ασφαλώς, θα πληρωνόταν για τις υπηρεσίες του και, μάλιστα, πολύ καλά. Επίσης, του είχαν πω τον θεωρούσαν πλέον κατάλληλο για ετούτη την αποστολή, καθώς, λογικά, πρέπει να είχε και ένα... προσωπικό ενδιαφέρον για την αντιμετώπιση της Αδελφότητας του Βορρά.

Εκτός απ' αυτά, όμως, ο Νολράκο νόμιζε πως ετούτος ήταν και ένας τρόπος για να του δείξει το Συμβούλιο ότι δεν αγνοούσε τα

όσα είχε εκείνος προσφέρει, μέχρι στιγμής, στην πόλη, ως μεγάλος έμπορός της· κι επίσης, ήταν ένας τρόπος για να του δώσει περισσότερα χρήματα απ'ό,τι του είχε ήδη δώσει... πράγμα το οποίο ήθελε να κάνει, υποπτευόταν ο Πτεράργυρος, προκειμένου εκείνος να μπορέσει, πάλι, να ξεκινήσει να εμπορευεται. Οι Αρχές της Σερανβέλ επιθυμούσαν να τον έχουν, ξανά, ενεργό μέσα στην Πόλη των Ανοιγμάτων, καθώς και έξω απ'αυτήν. Αναμφίβολα, αποτελούσε σημαντική πηγή εσόδων.

Ο Νολράκο, ασφαλώς, είχε δεχτεί να αναλάβει την αποστολή· έτσι, είχε πάρει μαζί του τον Νασμάρο και είκοσι μισθοφόρους που του προσφέρθηκαν από το Συμβούλιο και είχε επιβιβαστεί στη *Χρυσή Οδό*, το σκάφος που, επίσης, το Συμβούλιο του είχε παραχωρήσει. Εκτός απ'αυτούς, μαζί του βρισκόταν και μια ιέρεια της Φλόγας, ονόματι Φένρα, καθώς και ο Χανμάρο, ο γιος του, ο οποίος του είχε ζητήσει να έρθει, και να φέρει, επιπλέον, και τη Θαρνάλιν.

Ο Νολράκο μπορούσε, τώρα, να δει τους δυο τους να στέκονται κοντά στην κουπαστή και να φιλιούνται. Όταν ο Χανμάρο τού είχε ζητήσει να φέρει την κοπέλα, δεν του είχε αναφέρει κιόλας ότι ήταν ερωμένη του, κι ο Νολράκο είχε ξαφνιαστεί λιγάκι, τη φορά που τους είχε πρωτοδεί να αγκαλιάζονται. Και, για να ήταν ειλικρινής, δεν ήξερε τι ακριβώς να σκεφτεί για τη Θαρνάλιν. Ήταν κόρη κάποιου αλχημιστή ο οποίος δεν ήταν καν Σερανβέλιος αλλά από τις Τρεις Πόλεις... Του Νολράκο δεν του άρεσε και τόσο τούτο. Δεν είχε κάτι εναντίον του κοριτσιού· ίσα-ίσα που έμοιαζε πολύ καλή, γλυκιά, και συμπαθητική· αλλά, κόρη αλχημιστή;... και μη-Σερανβέλιου, μάλιστα;...

Από την άλλη, βέβαια, ο Χανμάρο εργαζόταν για τον θείο του, τον Σάμκρο, ο οποίος ήταν αλχημιστής· επομένως, τι είδους γυναίκες θα περίμενε κανείς να γνωρίσει; Αριστοκρατίσσες; Μάλλον όχι.

Όμως η αλήθεια ήταν πως ούτε το γεγονός ότι ο γιος του εργαζόταν για τον Σάμκρο δεν πολυάρεσε στον Νολράκο. *Τι θα καταλήξει να γίνει;* είχε σκεφτεί, πολλές φορές. *Αλχημιστής;*

Ο Καπετάν Σιάρνο, ο Πλοίαρχος της *Χρυσής Οδού*, είχε μόλις απομακρυνθεί από τον Πτεράργυρο, κατευθυνόμενος προς τη γέφυ-

ρα και φωνάζοντας κάτι σ'έναν απ'τους ναύτες του. Ο Νολράκο ύψωσε την κούπα του με το αχνιστό τσάι και ήπιε μια γουλιά.

Και δεν είναι ούτε καν Σερανβέλια... σκέφτηκε, παρατηρώντας τη Θαρνάλιν. *Ωστόσο, μην ξεχνάς, θύμισε στον εαυτό του, πως στη Σερανβέλ πρέπει να έχει μεγαλώσει, ακόμα κι αν γεννήθηκε αλλού. Και τι είναι αυτό που κάνει κάποιον Σερανβέλιο, αν όχι το γεγονός ότι έχει μεγαλώσει μέσα στην Πόλη των Ανοιγμάτων;*

Ο γιος του και η κοπέλα έπαψαν να φιλιούνται, κι εκείνη παρατήρησε ότι ο Νολράκο τούς κοίταζε και γύρισε, αμέσως, απ'την άλλη, στρέφοντας το βλέμμα της στους βάλτους Λό'ορ-θιλ.

Πάντως, είναι σίγουρα παράξενη... Ο Πτεράργυρος είχε την αίσθηση πως τον απέφευγε, χωρίς λόγο. Τι φοβόταν; ότι, επειδή ήταν πατέρας του Χανμάρο, θα τη μάλωνε που είχε σχέση με το γιο του; Αν σκόπευε να κάνει κάτι τέτοιο, δε θα το είχε κάνει ως τώρα; Τρεις ολόκληρες ημέρες βρίσκονταν μέσα στη *Χρυσή Οδό*· τρεις ολόκληρες ημέρες, κατά τη διάρκεια των οποίων ούτε εκείνη ούτε ο Χανμάρο είχαν προσπαθήσει να κρύψουν τα αισθήματα που είχαν ο ένας για τον άλλο.

Ο Νολράκο ήπιε ακόμα μια γουλιά από την κούπα του και βάδισε προς την πλώρη του σκάφους. Προαισθανόταν πως, αργά ή γρήγορα, θα μάθαινε τι άνθρωπος ήταν η Θαρνάλιν· και νόμιζε ότι αυτό που θα μάθαινε δε θα τον απογοήτευε, παρότι η κοπέλα ήταν κόρη αλχημιστή και δεν καταγόταν από τη Σερανβέλ.

Η *Χρυσή Οδός* μπήκε στο λιμάνι της Βένμιρχ το μεσημέρι της ενδέκατης ημέρας από την αναχώρησή της από τη Σερανβέλ, και η λιμενοφυλακή της πόλης ήρθε να την ελέγξει, να δει τι εμπορεύματα έφερε κι επομένως τι φόρο όφειλε να πληρώσει ο πλοίαρχός της. Όταν οι φρουροί της Βένμιρχ είδαν ότι οι Σερανβέλιοι δεν είχαν εμπορεύμα αλλά υπήρχαν τόσοι μισθοφόροι στο πλοίο, ο ελεγκτής ρώτησε τον Πλοίαρχο Σιάρνο τι είδους σκάφος ήταν αυτό.

«Μοιάζει με *πολεμικό* σκάφος, Καπετάνιε!» είπε ο ελεγκτής –ένας κοντόχοντρος άντρας με φωνή δυνατή σαν του Βαρνάλο–, σταυρώ-

νοντας τα χέρια του εμπρός του και κοιτάζοντας τον Σιάρνο με άγριο βλέμμα, παρότι εκείνος ήταν ένα κεφάλι ψηλότερος. «Τι δουλειά έχει ένα πολεμικό σκάφος στο λιμάνι της Βένμιρχ;»

Ο Νολράκο πλησίασε. «Βρισκόμαστε εδώ εκ μέρους του Συμβουλίου της Σερανβέλ,» εξήγησε, «και επιθυμούμε να μιλήσουμε με τον Αρχοντα Άτρεχ, σχετικά με ένα ζήτημα που αφορά και την πόλη μας και τις Τρεις Πόλεις.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο ελεγκτής, εξακολουθώντας να τους κοιτάζει με καχυποψία. «Και ποιος είστε του λόγου σας, κύριε;»

«Ονομάζομαι Νολράκο Πτεράργυρος.»

Το μέτωπο του ελεγκτή σούφρωσε, σαν το όνομα να του θύμιζε κάτι. «Υπάρχει ένας έμπορος, κύριε, ο οποίος—»

«—ονομάζεται Νολράκο Πτεράργυρος. Ναι, το ξέρω· είμαι ο ίδιος.»

«Μάλιστα. Και με ποια εξουσία ένας έμπορος έρχεται να μιλήσει με τον Αρχοντα της Βένμιρχ;»

«Το Συμβούλιο με έχει ορίσει πρέσβη της Πόλης των Ανοιγμάτων. Υπάρχει και το ανάλογο έγγραφο, αν επιθυμείτε να το δείτε.»

«Ναι,» είπε ο ελεγκτής, «θα επιθυμούσα να το δω.»

Ο Νολράκο αναστέναξε. «Μισό λεπτό,» αποκρίθηκε, και πήγε στην καμπίνα του, επιστρέφοντας σε λίγο με το χαρτί, τυλιγμένο κυλινδρικά.

Ο ελεγκτής το πήρε στα χέρια του και το άνοιξε. Τα μάτια του πήγαιναν, σχεδόν κωμικά, πέρα-δώθε καθώς το διάβαζε. Έπειτα, το τύλιξε πάλι και το έδωσε στον Νολράκο. «Μάλιστα,» είπε, «καταλαβαίνω. Ο Αρχοντας θα ενημερωθεί για την παρουσία σας, κύριε Πτεράργυρε, και θα ειδοποιηθείτε όταν μπορεί να σας δει.»

«Ευχαριστώ πολύ, κύριε,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, και ο ελεγκτής έφυγε απ' το σκάφος, κατεβαίνοντας την ξύλινη ράμπα που το συνέδεε με την αποβάθρα.

Ο Χανμάρο πλησίασε τον πατέρα του και τον Καπετάν Σιάρνο· η Θαρνάλιν έμεινε λίγο πιο πίσω, με τα χέρια της γαντζωμένα στις πλευρές του φουστανιού της, καθώς είχε το βλέμμα της στραμμένο στη γενέτειρα πόλη των γονιών της. *Είναι τόσο, μα τόσο, διαφορετική από τη Σερανβέλ,* σκέφτηκε. *Παρότι μοιάζουν, είναι τόσο, μα τόσο, διαφορετικές...* Κι εδώ, όπως και στην Πόλη των Ανοιγμάτων,

υπήρχε ένας μεγάλος ποταμός, ο οποίος χώριζε τη Βένμιρχ στα δύο, σε βόρειο και νότιο μέρος· και υπήρχαν γέφυρες που συνέδεαν τις δύο όχθες του ποταμού: η Θαρνάλιν τις είχε διακρίνει, καθώς η *Χρυσή Οδός* πλησίαζε το λιμάνι. Όμως εκεί οι ομοιότητες τελείωναν. Τα οικοδομήματα ήταν διαφορετικής αρχιτεκτονικής: οι άνθρωποι είχαν κάποιες έντονες διαφορές στο ντύσιμό τους· οι δρόμοι έμοιαζαν καλύτερα ρυμοτομημένοι και πιο καθαροί· και ακόμα κι ο αέρας ήταν διαφορετικός, ίσως επειδή η Βένμιρχ βρισκόταν πιο βόρεια. Σε γενικές γραμμές, ετούτη η πόλη φαινόταν πιο αρχοντική στη Θαρνάλιν, και, για λίγο, είχε απορροφήσει όλη την προσοχή της.

Έτσι, δεν άκουσε καν τον Χανμάρο να ρωτά τον Νολράκο: «Πού θα μείνουμε, πατέρα, μέχρι να μας καλέσει ο Άρχοντας; Ελπίζω όχι στο καράβι.»

«Θα κλείσουμε δωμάτια σε κάποιο πανδοχείο,» αποκρίθηκε ο Νολράκο. Και στράφηκε στην Ιέρεια Φένρα, που στεκόταν παραδίπλα, ντυμένη με το πορφυρόμαυρο ράσο της, μέσα στο οποίο το σώμα της έμοιαζε σχεδόν ανύπαρκτο, λεπτή σα σκιάχτρο καθώς ήταν. Τα κατάξανθα, σγουρά της μαλλιά, που έπεφταν ως τους ώμους της, κυμάτιζαν στον ανάλαφρο θαλασσινό άνεμο. «Σεβασμιότατη, θα έρθετε μαζί μας, που θα πάμε να κλείσουμε δωμάτια, ή επιθυμείτε να παραμείνετε στο πλοίο;»

Η ιέρεια πλησίασε. *Σαν φάντασμα είναι*, παρατήρησε ο Χανμάρο, που όφειλε να παραδεχτεί ότι η γυναίκα τού προκαλούσε ρίγος. Έμοιαζε να μην υπάρχει τίποτα μες στο ράσο της.

«Θα έρθω μαζί σας, κύριε Πτεράργυρε,» αποκρίθηκε η Φένρα, ήρεμα. Η φωνή της, σκέφτηκε ο Χανμάρο, θα μπορούσε επίσης να είναι φωνή φαντάσματος: αργή και σιγανή, λες κι ερχόταν από κάποιο βάραθρο κι ύστερα χανόταν απαλά.

«Εντάξει,» είπε ο Νολράκο, και έκανε νόημα στον Νασμάρο και σ' άλλους τρεις φρουρούς να τους ακολουθήσουν.

Ο Χανμάρο άγγιξε τον ώμο της Θαρνάλιν, η οποία κοίταζε την πόλη. «Θα έρθεις;»

Εκείνη βλεφάρισε, ξαφνιασμένη, σαν να είχε ξυπνήσει από κάποιο όνειρο. «Πού;»

«Θα πάμε να κλείσουμε δωμάτια.»

«Α, ναι,» έκανε η Θαρνάλιν. «Ναι, θα έρθω.»

«Είδες κάτι που σ'ανησύχησε;» τη ρώτησε ο Χανμάρο.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, απλώς σκεφτόμουν.»

Ακολούθησαν τον Νολράκο και τους υπόλοιπους επάνω στην ξύλινη ράμπα και στις αποβάθρες της Βένμυχ.

«Υπάρχει κάποιο συγκεκριμένο πανδοχείο, πατέρα; Κάποιο πανδοχείο που ξέρεις;» ρώτησε ο Χανμάρο, καθώς βάδιζαν μέσα στο λιμάνι, περιτριγυρισμένοι από φρουρούς, εμπόρους, χαμάληδες, υποζύγια, ταξιδιώτες, ναυτικούς, κάρα, και άμαξες.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, «και δεν είναι μακριά.»

Αφήνοντας το λιμάνι πίσω τους, μπήκαν σ'έναν αρκετά μεγάλο δρόμο ο οποίος ήταν φανερό –αν έκρινε κανείς από την κίνηση– ότι οδηγούσε στην αγορά.

«Υπάρχουν δύο αγορές στη Βένμυχ,» είπε ο Νολράκο στον γιο του, σαν να ήθελε να τον μορφώσει. «Η μία είναι αυτή στην οποία πηγαίνουμε τώρα. Η άλλη βρίσκεται στη βόρεια μεριά της πόλης, και είναι κι αυτή πίσω απ'το λιμάνι, ακριβώς όπως ετούτη. Θα διαπιστώσεις ότι η Βένμυχ μοιάζει να είναι –και, μάλλον, είναι– φτιαγμένη σύμφωνα με κάποιο πολύ συγκεκριμένο αρχικό σχέδιο. Η δική μας πόλη, η Σερανβέλ, δεν είναι έτσι· είναι φανερό ότι έχει περάσει από πολλά στάδια, και υπήρχαν πολλά σχέδια γι'αυτήν, προτού πάρει τη μορφή που γνωρίζουμε σήμερα. Μοιάζει με πολλές πόλεις, η μία οικοδομημένη πάνω στην άλλη.»

Ακούγοντάς τον να μιλά για τη Βένμυχ και τη Σερανβέλ, η Θαρνάλιν βρήκε το θάρρος να τον ρωτήσει: «Γνωρίζετε πού είναι ο Οίκος της Συντεχνίας των Αλχημιστών, κύριε Πτεράργυρε;»

Ο Νολράκο στράφηκε να την κοιτάξει, παραξενεμένος και συνοφρυωμένος.

Η Θαρνάλιν αισθάνθηκε ένα αόρατο ξίφος να τη λογχίζει στην κοιλιά. *Ανόητη!* σκέφτηκε. *Δεν έπρεπε να τον είχες ρωτήσει τώρα. Τσως, δεν έπρεπε να τον είχες ρωτήσει ποτέ–*

«Γιατί θέλεις να μάθεις;» είπε ο Νολράκο.

Η Θαρνάλιν απέφυγε το βλέμμα του, στρέφοντας τα μάτια της στο ομοιόμορφο πλακόστρωτο του δρόμου. «Από περιέργεια, κύριε...»

Πατέρα, σκέφτηκε ο Χανμάρο, εδώ μεγάλωσαν οι γονείς της, ως αλχημιστές· δεν είναι φυσικό να θέλει να ξέρει; Δε μίλησε, όμως, αφήνοντας την ίδια τη Θαρνάλιν να το πει, αν επιθυμούσε.

«Δε βρίσκεται μακριά,» απάντησε ο Νολράκο. «Βόρεια ετούτης της αγοράς είναι. Ένα μεγάλο οικοδόμημα· αποκλείεται να μην το προσέξεις.»

«Ευχαριστώ, κύριε,» είπε η Θαρνάλιν, προσπαθώντας να χαμογελάσει, αλλά εξακολουθώντας να μην τον κοιτάζει στα μάτια.

Είχαν, πλέον, μπει στην αγορά και προχωρούσαν ανάμεσα σε κάθε λογής κόσμο. Οι οσμές του ιδρώτα (ανθρώπων και ζώων), των μπαχαρικών, των φαγητών και των φρούτων, του δέρματος και του ξύλου, των κρεάτων και των ψαριών, των ποτών και των αρωμάτων ήταν έντονες, και εναλλάσσονταν, καθώς περνούσες από το ένα σημείο της αγοράς στο άλλο.

Ο Νολράκο οδήγησε τους υπόλοιπους σ'ένα διώροφο οίκημα, κοντά στη βόρεια μεριά της αγοράς, το οποίο ήταν καμωμένο από πέτρα και καπνός υψωνόταν από τις καμινάδες του. Η πινακίδα πάνω από την πόρτα του ήταν φτιαγμένη σε σχήμα πετάλου και έγραφε: ΤΟ ΓΑΛΑΝΟ ΠΕΤΑΛΟ, με μεγάλα, γαλάζια γράμματα. Από τα παράθυρα και την ανοιχτή πόρτα του ισογείου φαινόταν μια κοσμοπλημμυρισμένη τραπεζαρία.

«Έχεις ξαναμείνει σε τούτο το μέρος, πατέρα;» ρώτησε ο Χανμάρο.

Ο Νολράκο ένευσε. «Είναι συνηθισμένο στέκι εμπόρων. Γίνονται και δημοπρασίες εδώ.» Πέρασε το κατώφλι και ο γιος του τον ακολούθησε, μαζί με τη Θαρνάλιν, την ιέρεια της Φλόγας, και τους φρουρούς. Ορισμένοι από τους πελάτες στην τραπεζαρία στράφηκαν, για να τους κοιτάξουν, αλλά όχι πολλοί· προφανώς, δεν ήταν κάτι ασυνήθιστο ή αξιοπρόσεχτο το να μπαίνει μια ομάδα νεόφερτων σ'ένα τόσο πολυσύχναστο μέρος σαν το *Γαλανό Πέταλο*.

Ο Νολράκο έκανε νόημα στους υπόλοιπους να περιμένουν, και εκείνος κι ο Χανμάρο πλησίασαν τον έναν από τους δύο πάγκους όπου σερβίρονταν ποτά. Πίσω από εκεί στεκόταν μια εύσωμη γυναίκα, με τα καστανά της μαλλιά δεμένα κότσο.

«Νολράκο!» αναφώνησε, μόλις τον αντίκρισε, και άνοιξε διάπλατα τα διόλου ευκαταφρόνητου μεγέθους χέρια της. «Πού είσαι, ψυχή μου; Καλωσόρισες!» Τα μάγουλά της έμοιαζαν έτοιμα να σπάσουν από το χαμόγελο που είχε σχηματιστεί στα χείλη της.

Ο Νολράκο γέλασε. «Καλώς σε βρίσκω, Περάλλα. Πώς είσαι;»

«Τα ίδια και τα όμοια,» αποκρίθηκε η γυναίκα. «Γιος σου;» ρώτησε, κοιτάζοντας τον Χανμάρο.

«Ναι.»

«Σου μοιάζει. Γλύκα είναι.»

Ο Νολράκο μειδίασε, ενώ ο Χανμάρο έμεινε αμήχανα σιωπηλός. «Θέλουμε μερικά δωμάτια, Περάλλα. Υπάρχουν άδεια;»

«Πάντα υπάρχουν άδεια δωμάτια στο *Γαλανό Πέταλο*, Πτεράργυρε!»

«Αυτό,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, «είναι το μεγαλύτερο ψέμα που έχω ακούσει ποτέ.»

«Μην παίζεις με τα νεύρα μου, μεσημεριάτικα,» είπε η Περάλλα, αλλά η όψη της ήταν περισσότερο κωμική παρά οργισμένη.

Ο Χανμάρο ψιθύρισε στ'αφτί του πατέρα του: «Για εμένα και τη Θαρνάλιν δε χρειάζεται να κλείσουμε δύο ξεχωριστά δωμάτια.»

«Ναι,» του αποκρίθηκε εκείνος, «το είχα υποψιαστεί αυτό.» Και προς την Περάλλα: «Θέλουμε δύο μονόκλινα, ένα δίκλινο, και ένα τρίκλινο.»

«Για να δούμε, πού θα σε βολέψουμε, Πτεράργυρε...» είπε η γυναίκα, ανοίγοντας ένα βιβλίο και κοιτάζοντας τις σελίδες του. «Χμμμ. Υπάρχουν. Αλλά δεν είναι όλα στον ίδιο όροφο. Ενοχλεί;»

«Όχι.»

«Ωραία, λοιπόν. Το τρίκλινο είναι στον πρώτο όροφο, τ'άλλα τρία στον δεύτερο. Πόσες μέρες θα μείνετε;»

«Δεν είμαι βέβαιος ακόμα,» είπε ο Νολράκο. «Πάντως, δε νομίζω να μείνουμε και λιγότερο από τρεις.»

«Καλώς,» είπε η Περάλλα, παίρνοντας μια πένα από ένα μελανοδοχείο, που βρισκόταν κρυμμένο κάτω από τον πάγκο, και σημειώνοντας επάνω στο ανοιχτό της βιβλίο. «Καλή διαμονή, εύχομαι.»

Κεφάλαιο Δέκατο-Ένατο

—Φερντίν-Ος: Όκνεργκελ—

Ο *Ανατέλλων Λούντρινχ* ήταν ένα διώροφο πανδοχείο στην αγορά της Όκνεργκελ, οικοδομημένο από τραχιά γκρίζα πέτρα που δεν έδινε και την καλύτερη εντύπωση για το μέρος, όταν το κοίταζες απέξω· όταν, όμως, έμπαινες μέσα, διαπίστωνες ότι το εσωτερικό δεν είχε καμία, μα καμία, σχέση με το εξωτερικό. Ήταν επενδυμένο με γυαλιστερό ξύλο και όμορφα διακοσμημένο με πίνακες και ταπετσαρίες, ενώ από τα δοκάρια του ταβανιού κρέμονταν δύο πολύφωτα. Έφερνε στο μυαλό τη ρήση *Μην κρίνεις τίποτα από το περίβλημά του*.

Η Θήρνα είχε ξανάρθει εδώ παλιότερα, με τα καραβάνια του πατέρα της. Γνώριζε το πανδοχείο, καθώς ήταν από τα γνωστότερα στέκια για εμπόρους και ταξιδιώτες στην πρωτεύουσα του Φερντίν-Ος. Τώρα, όμως, η δουλειά για την οποία βρισκόταν στον *Ανατέλλοντα Λούντρινχ* ήταν τελείως διαφορετική, όπως τελείως διαφορετική ήταν και η δουλειά για την οποία βρισκόταν στην Όκνεργκελ: και δεν είχε να κάνει με εμπόριο, παρά μόνο με μια πολύ γενικότερη έννοια.

Η Θήρνα Πτεράργυρη, Πρέσβειρα της Σερανβέλ στο Φερντίν-Ος, έσπρωξε την εξώπορτα του *Ανατέλλοντος Λούντρινχ*, μέσα στο λυκόφως, και μπήκε στην τραπεζαρία, που ποτέ δεν ήταν άδεια και, φυσικά, ούτε και τώρα.

Ο Βόνιορ και ο Άνκορβαλ την ακολούθησαν στο εσωτερικό του πανδοχείου, κι οι δυο τους οπλισμένοι, αλλά χωρίς να φοράνε αρματωσιές. Ο Αργκανθικιανός δούλος είχε στη ζώνη του περασμένο το σπαθί του και στις μπότες του από ένα ξιφίδιο, ενώ ο Εντνάργκιος μισθοφόρος είχε μονάχα στη ζώνη του θηκαρωμένα δύο ξιφίδια, στων οποίων τον χειρισμό δεν υπήρχε αμφιβολία πως ήταν άψογος.

«Τον έχεις ξαναδεί αυτόν τον τύπο, Θήρνα;» ρώτησε ο Άνκορβαλ.
«Γνωρίζεις πώς είναι στην εμφάνιση;»

«Όχι.» αποκρίθηκε εκείνη, «δεν τον έχω ξαναδεί. Και την εμφάνισή του μου την έχουν περιγράψει μονάχα πολύ γενικά.»

«Τότε, πώς θα τον βρούμε; Σου έχουν δώσει κάποιο άλλο στοιχείο;»

Η Θήρνα ένευσε, αμίλητα, καθώς κοίταζε τριγύρω στην τραπεζαρία, αγνοώντας τους πελάτες οι οποίοι είχαν στραφεί για να κοιτάξουν εκείνη και τους δύο συντρόφους της που στέκονταν μπροστά απ'την εξώπορτα.

Ο Λανκόρο τής είχε εξηγήσει πώς θα τον αναγνώριζε. Θα ήταν μελαχρινός, της είχε πει, με μακριά μαλλιά, μάλλον δεμένα αλογοουρά. Αλλά αυτό δεν ήταν και πολύ χαρακτηριστικό, είχε προσθέσει: θα έπρεπε να προσέξει τρία σημάδια...

...Ο άντρας θα έχει εντολή να κάθεται σε κάποιο τραπέζι κοντά στον πίνακα με το λιοντάρι...

Η Θήρνα δε χρειάστηκε να ψάξει για πολύ, με το βλέμμα της, τους τοίχους της τραπεζαρίας. Ο πίνακας με το λιοντάρι ήταν ένας από τους παλιότερους πίνακες του *Ανατέλλοντος Λούντρινχ*: τον θυμόταν από τον καιρό που ερχόταν εδώ με τον πατέρα της. Η ματιά της στράφηκε αμέσως προς τα εκεί. Ο πίνακας ήταν πλαισιωμένος με χρυσή κορνίζα και απεικόνιζε ένα λιοντάρι, το οποίο βάδιζε ανάμεσα από δύο πάνοπλους πολεμιστές, ντυμένους σαν... *σαν Βασιλικοί Σωματοφύλακες*, παρατήρησε η Θήρνα, τώρα που είχε γνωρίσει τους Βασιλικούς Σωματοφύλακες του Βασιλιά Τάρλαβ.

...Θα φορά πράσινη κάπα...

Η Θήρνα δε δυσκολεύτηκε να βρει έναν άντρα με πράσινη κάπα. Καθόταν μόνος σ'ένα τραπέζι, όχι πολύ μακριά από τον πίνακα με το λιοντάρι, και έτρωγε. Είχε μαύρα μαλλιά, μακριά και δεμένα αλογοουρά.

...Θα έχει στο αριστερό του χέρι περασμένο ένα αργυρό δαχτυλίδι με ένα μάτι λαξεμένο επάνω...

Η Θήρνα παρατήρησε, στενεύοντας τα μάτια. Η αριστερή μεριά του άντρα ήταν στον τοίχο, αλλά, ναι, στο χέρι του κάτι γυάλιζε: φορούσε ένα αργυρό δαχτυλίδι. Αν είχε επάνω του λαξεμένο ένα

μάτι, ωστόσο, η Θήρνα δεν μπορούσε να το διακρίνει. *Θα πρέπει να πάω κοντά για να το διαπιστώσω*, σκέφτηκε, και βάδισε προς το μέρος του μελαχρινού τύπου με την πράσινη κάπα.

Ο Άνκορβαλ και ο Βόνιορ την ακολούθησαν.

Ο άντρας στράφηκε να την κοιτάξει· το βλέμμα του ήταν καχύποπτο.

«Μπορώ να δω το δαχτυλίδι σου;» τον ρώτησε η Θήρνα, στεκόμενη μπροστά από το τραπέζι του.

Εκείνος έστρεψε το αριστερό του χέρι, έτσι ώστε το λάξευμα επάνω στο δαχτυλίδι να γίνει φανερό.

Ένα μάτι.

Και το γεγονός ότι δεν έδειξε να παραξενεύεται και τόσο από την ερώτηση της Θήρνα σήμαινε πως, μάλλον, ήταν ο άνθρωπός της.

«Ονομάζομαι Θήρνα Πτεράργυρη,» του είπε εκείνη. «Βρίσκομαι στο Φερντίν-Ος ως πρέσβειρα της Σερανβέλ. Να καθίσω;»

Ο άντρας την κοίταξε, ερευνητικά, από πάνω μέχρι κάτω. Ένευσε. «Κάθισε. Σε περίμενα.»

Η Θήρνα τράβηξε την άλλη καρέκλα του τραπέζιού και πήρε θέση αντίκρυ του. Ο Βόνιορ και ο Άνκορβαλ παρέμειναν όρθιοι.

«Ποιο είναι τ' όνομά σου;» ρώτησε η Πτεράργυρη.

Ο άντρας ήπιε μια γουλιά απ' τη μπίρα του. «Σολντράνο.»

Μια σερβιτόρα πλησίασε το τραπέζι. «Θα πάρετε κάτι; Να σας φέρω επιπλέον καρέκλες;»

«Ναι,» είπε η Θήρνα, «φέρε μας επιπλέον καρέκλες.»

«Και φέρε κι ένα ποτό για τον καθέναν απ' τους φίλους μου,» πρόσθεσε ο Σολντράνο. «Κερνάω.»

Η Θήρνα παράγγειλε κρασί, ο Βόνιορ μπίρα, και ο Άνκορβαλ καρυκευμένο χυμό ροδάκινου.

Η σερβιτόρα τούς έφερε τις καρέκλες και, σε λίγο, επέστρεψε και με τα ποτά. Ο Σολντράνο την πλήρωσε κι εκείνη έφυγε, ευχαριστώντας τον.

Η Θήρνα δοκίμασε το κρασί της. «Τι έγινε με τον Τάρναελ, λοιπόν; Σε οδήγησε εκεί όπου μας είπε ο αλχημιστής ότι θα σε οδηγούσε;»

«Δεν είμαι βέβαιος, Πρέσβειρα,» απάντησε ο Σολντράνο, με μια προβληματισμένη όψη στο πρόσωπό του. «Με πήγε, βέβαια, μέχρι την περιοχή όπου υποτίθεται πως έπρεπε να με πάει, στη νότια μεριά των βουνών του Φερντίν-Ος, κοντά στους βάλτους Λό'ορ-θιλ, αλλά σε κάποιο σημείο έχασα τα ίχνη του, και δεν κατάφερα να τα ξαναβρώ.»

Να κάψει η Φλόγα και να καρβουνιάσει! σκέφτηκε η Θήρνα. *Αν τον έχασες, τι θα πούμε στον Βασιλιά; Ότι, τελικά, ο άνθρωπός μας δε μας οδήγησε στο λημέρι του Χάσναρθ; Ότι κάναμε λάθος; «Μας συγχωρείτε, Μεγαλειότητα, κάναμε λάθος»; Θα γίνονταν ρεζίλι, όχι μονάχα εκείνοι, μα κι ολόκληρη η Σερανβέλ. Να σε πάρουν οι Σκιές, Λανκόρο, μου είχες πει ότι ο κατάσκοπος που στάλθηκε ήταν καλός σ'αυτού του είδ-*

«Δεν υπάρχει λόγος για πανικό, όμως,» πρόσθεσε ο Σολντράνο, παρατηρώντας, μάλλον, την έκφρασή της, η οποία, η Θήρνα υπέθετε, πρέπει να ήταν ή οργισμένη ή απεγνωσμένη, ή λίγο κι από τα δύο. «Δεν πρέπει να τον έχασα πολύ μακριά από τον τελικό του προορισμό. Ο λήσταρχος εκεί κοντά πρέπει να έχει το λημέρι του.»

«Δεν είσαι σίγουρος, όμως...»

«Οι εντολές μου, κυρία Πτεράργυρη, ήταν οι εξής: να ακολουθήσω τον άνθρωπο που ονομάζεται Τάρναελ· να οδηγηθώ, μέσω αυτού, στα νότια ορεινά μέρη του Φερντίν-Ος και στο λημέρι του λήσταρχου Χάσναρθ· και μετά, να πάω στην Όκνεργκελ, στο πανδοχείο 'Ο Ανατέλλων Λούντρινχ', κι εκεί να συναντήσω έναν Σερανβέλιο ο οποίος θα επιθυμεί τις πληροφορίες που έχω αποκτήσει. Πιστεύω πως έκανα ό,τι μου ζητήθηκε.»

«Δεν βρήκες το λημέρι του λήσταρχου,» τόνισε η Θήρνα, νιώθοντας ολόκληρο το σώμα της σφιγμένο. «Και έχουμε εκτεθεί στο Βασιλιά γι'αυτό το θέμα! Δεν είναι αστείο.»

«Το αντιλαμβάνομαι, μα έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα. Ο Τάρναελ μπήκε σε κάτι πετρώδη υψώματα και εκεί, δυστυχώς, έχασα τα ίχνη του. Δεν υπήρχε τίποτα περισσότερο να κάνω. Το έδαφος ήταν σκληρό και δεν άφηνε αχνάρια, ούτε εκείνος ούτε το άλογό του. Και, σίγουρα, τα δικά μου μάτια δεν μπορούσαν να τον εντοπίσουν

πουθενά. Πράγμα το οποίο σημαίνει ότι αποκλείεται το λημέρι του λήσταρχου να βρίσκεται και πολύ μακριά από εκεί.»

«Πώς το ξέρεις;» απαίτησε η Θήρνα, συνοφρυωμένη. Ο άνθρωπος αυτός είχε αρχίσει να την εκνευρίζει. Πώς ήταν δυνατόν ο Λανκόρο και το Συμβούλιο να τον εμπιστευόνταν; Της έμοιαζε τελείως ασαφής και ανεύθυνος.

«Αν ήταν πιο μακριά, θα είχα ξαναδεί τον Τάρναελ. Ανέβηκα στο ψηλότερο σημείο που μπορούσα και κοίταξα. Από εκεί αποκλείεται να μου είχε κρυφτεί· θα τον εντόπιζα, αν συνέχιζε το ταξίδι του. Δεν το συνέχισε, όμως· κάπου εκεί γύρω φώλιασε.»

«Και δεν έψαξες, να δεις πού είναι το άντρο του λήσταρχου;»

«Δεν ήταν αυτές οι εντολές μου, κυρία Πτεράργυρη. Οι εντολές μου ήταν να ακολουθήσω τον Τάρναελ.»

«Μπορείς, τουλάχιστον, να ξαναβρείς το μέρος όπου τον έχασες;» ρώτησε η Θήρνα.

«Ασφαλώς και μπορώ. Έχω, μάλιστα, φτιάξει και λεπτομερειακό χάρτη της περιοχής.»

Για δες, σκέφτηκε η Θήρνα· ίσως, τελικά, να μην είναι τελείως άχρηστος.

Ο Σολντράνο έβγαλε μια περγαμηνή από τον μικρό σάκο που ήταν περασμένος στη ζώνη του, και την άπλωσε στο τραπέζι. Επάνω της ήταν χαρτογραφημένη, με μαύρο μελάνι, ολόκληρη η περιοχή που τους ενδιέφερε.

«Τι είναι αυτά;» ρώτησε η Θήρνα, δείχνοντας δύο βούλες.

«Χωριά,» εξήγησε ο Σολντράνο. «Ο Τάρναελ πέρασε από ετούτο, και διανυκτέρευσε σ'έναν στάβλο. Εγώ κοιμήθηκα απέξω, φυσικά, για να μη με δουν.»

Ο Πρίγκιπας Ράλκναβ είπε ότι οι κάτοικοι αυτών των περιοχών ίσως να ξέρουν για τον Χάσναρθ, μα τον φοβούνται και δεν αποκαλύπτουν τίποτα, θυμήθηκε η Θήρνα. «Τους μίλησες καθόλου;»

«Σε ποιους; Στους χωρικούς;»

Η Πτεράργυρη κατένευσε.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Σολντράνο. «Έπρεπε;»

«Πιθανώς να είχες πάρει έτσι κάποια πληροφορία για τον Χάσναρθ.»

«Σας εξήγησα, οι εντολές μου—»

«Ναι, μου το είπες,» τον διέκοψε η Θήρνα, εκνευρισμένη από το ύφος του.

«Τότε, αυτά είναι εν ολίγοις.» Ο Σολντράνο έπλεξε τα δάχτυλά του επάνω στο τραπέζι, μπροστά στην περγαμηνή με το χάρτη.

«Εντάξει,» είπε η Θήρνα. «Θα μιλήσουμε μαζί σου και αύριο. Μη φύγεις απ' το πανδοχείο.»

«Εδώ θα βρίσκομαι,» τη διαβεβαίωσε ο Σολντράνο. «Στη διάθεσή σας.» Δίπλωσε το χάρτη και τον έβαλε στο σακούλι στη ζώνη του.

«Κάτι τελευταίο,» είπε η Θήρνα: «νομίζεις ότι υπάρχει περίπτωση ο Τάρναελ να αντιλήφτηκε πως τον παρακολουθούσες;»

«Δεν το πιστεύω. Δεν είχα, τουλάχιστον, καμία τέτοια ένδειξη.»

«Εκτός απ' το γεγονός ότι τον έχασες...»

«Αυτή δεν είναι ένδειξη ότι με αντιλήφτηκε, κυρία Πτεράγγυρη,» είπε, ξερά, ο Σολντράνο. Μάλλον, ούτε εκείνος την είχε συμπαθήσει.

«Θα ξαναμιλήσουμε αύριο,» αποκρίθηκε η Θήρνα, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα. «Καλό βράδυ.»

«Καλό βράδυ.»

Ο Άνκορβαλ και ο Βόνιορ την ακολούθησαν έξω από το πανδοχείο, στους σκοτεινιασμένους δρόμους της Όκνεργκελ.

Ο Φαρλάνο ίσως να μας οδήγησε σε παγίδα, σκέφτηκε η Θήρνα, καθώς άρχιζε να βαδίζει προς το Βασιλικό Παλάτι. Ίσως εκείνος κι ο Τάρναελ να τα είχαν, κάπως, συμφωνήσει... αν και αυτό, βέβαια, έμοιαζε αδύνατο. Πώς να κάνουν την οποιαδήποτε συμφωνία, όταν βρίσκονταν σε διαφορετικά κελιά που δεν είχαν καμία επικοινωνία μεταξύ τους; Δεν ήταν καν το ένα δίπλα στο άλλο.

Όχι, λοιπόν· αν υπήρχε κάποια παγίδα σ'ετούτη την υπόθεση, βασιζόταν σε κάτι που και ο Τάρναελ και ο Φαρλάνο γνώριζαν από πριν, από τον καιρό που μπορούσαν να μιλήσουν ο ένας στον άλλο.

«Ο Χαλκοπρόσωπος μάς συμβούλεψε να εξορίσουμε τον Τάρναελ από την πόλη, επιβάλλοντας θανατική ποινή αν τολμήσει να επιστρέψει. Φεύγοντας από εδώ, είπε, θα πάει στην πατρίδα του, στο Φερντίν-Ος, όπου έχει πάρει-δώσε με τον λήσταρχο Χάσαναρθ. Και, ακολουθώντας τον, θα μπορέσουμε να φτάσουμε στο λημέρι του λήσταρχου.»

χου, ο οποίος καταζητείται χρόνια από τον Βασιληά Τάρλαβ, μα δεν έχει ακόμα βρεθεί.» Έτσι είχε πει ο Λανκόρο στη Θήρνα. Μα δεν της είχε μιλήσει για καμία υποψία του. Κι εκείνη αναρωτιόταν: Δε φοβάται ότι μπορεί ο Φαρλάνο να είχε ψέματα; Ότι μπορεί να προσπαθεί να μας παγιδέψει; Ότι μπορεί, ακόμα και τώρα, μετά από τη συμφωνία του με το Συμβούλιο, να θέλει να εκδικηθεί τη Σερανβέλ;

Ίσως η εξαφάνιση του Τάρναελ να ήταν –κάπως– προσχεδιασμένη, ή αναμενόμενη. Ίσως ο Τάρναελ να ήξερε ότι θα τον ακολουθούσαν και να είχε οδηγήσει τον Σερανβέλιο κατάσκοπο σ'ένα ερημικό μέρος όπου... όπου τι; Τι θα τους έκανε εκεί; Θα τους σκότωνε, όταν έρχονταν;

Το πιο απλό θα ήταν να είχε σκοτώσει τον Σολντράνο. Να τον είχε σκοτώσει και να μας είχε αφήσει εδώ, στην Όκνεργκελ, να περιμένουμε και να περιμένουμε. Και να γελοιοποιηθούμε στα μάτια του Βασιληά.

Αυτό, όμως, δεν είχε συμβεί. Και ήταν, νόμιζε η Θήρνα, το χειρότερο που ο Τάρναελ θα μπορούσε να τους είχε κάνει, σωστά;

«Άνκορβαλ,» είπε, ξαφνικά. «Τον γνωρίζεις τον Τάρναελ, από παλιά...» Δεν ήταν ερώτηση.

«Τον γνωρίζω,» παραδέχτηκε ο αρχηγός των μισθοφόρων της συνοδείας της.

«Τον θεωρείς επικίνδυνο;»

«Ακρως.»

«Θεωρείς ότι θα μπορούσε να μας οδηγήσει σε κάποια παγίδα;»

Ο Άνκορβαλ έμεινε σιωπηλός, καθώς ζύγωναν το Βασιλικό Παλάτι. Είχε αρχίσει να κάνει παγωνιά· το κλίμα εδώ ήταν σαφώς πιο κρύο απ'ό,τι στη Σερανβέλ.

«Θα μπορούσε,» είπε, τελικά, «αν καταλάβαινε ότι τον παρακολουθούμε. Αλλά πιστεύω πως, αν το είχε καταλάβει αυτό, το πιθανότερο θα ήταν να σκότωνε τον Σολντράνο.»

«Ναι,» ένευσε η Θήρνα, «έτσι νομίζω κι εγώ.»

«Εκτός αν δεν μπορούσε να τον σκοτώσει, ή αν είχε κάτι άλλο στο μυαλό του...»

Η Θήρνα τον περίμενε να συνεχίσει, να εξηγήσει τι ακριβώς εννοούσε, μα εκείνος δεν το έκανε, και είχαν, πλέον, φτάσει μπροστά στην καγκελόπορτα του κήπου της πύλης του παλατιού. Οι δύο φρουροί εκεί τούς κοίταξαν με καχυποψία.

«Είμαι η Θήρνα Πτεράργυρη, Πρέσβειρα της Σερανβέλ στο Φερντίν-Ος,» δήλωσε η Θήρνα και, τραβώντας ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί από τη ζώνη της, το ξετύλιξε και τους έδειξε. Επάνω του είχε τη βασιλική σφραγίδα, και έγραφε πως ο Βασιληάς Τάρλαβ έδινε το ελεύθερο σ' εκείνη και τους συντρόφους της να μπαίνουν και να βγαίνουν από το Βασιλικό Παλάτι. Η Θήρνα, βέβαια, αμφέβαλλε αν οι φρουροί μπορούσαν να διαβάσουν τα μαύρα γράμματα μες στο μισοσκοτάδο· η σφραγίδα, μάλλον, ήταν που τους ενδιέφερε περισσότερο.

Μόλις την είδαν, ο ένας απ' αυτούς ένευσε και τους άνοιξε το ένα φύλλο της καγκελόπορτας, επιτρέποντάς τους να περάσουν στον κήπο.

Το λιθόστρωτο μονοπάτι στο οποίο βάδισαν ήταν γεμάτο με φύλλα που τα παρέσερνε ο άνεμος, κάνοντάς τα να ψιθυρίζουν καθώς τρίβονταν πάνω στην πέτρα.

Οδηγήθηκαν από μόνιους τους στον ξενώνα, γνωρίζοντας, πια, τον δρόμο, και εκεί χώρισαν, πηγαίνοντας ο καθένας στο δωμάτιό του.

Η Θήρνα διαπίστωσε ότι, στο δικό της δωμάτιο, την περίμενε ένα μυρωδάτο βραδινό, σερβιρισμένο με κρασί. Ο Βασιληάς Τάρλαβ δεν παραμελούσε τους φιλοξενούμενούς του· κι αυτό ήταν, αναμφίβολα, καλό σημάδι.

Η Θήρνα έβγαλε την κάπα της και τη μοναδική της μπότα και κάθισε να φάει, αναλογιζόμενη την πρώτη της ημέρα στην Όκνεργκελ, από τη συνάντησή της με τον Σωματοφύλακα Φάξραντ μέχρι τη συνάντησή της με τον Βασιληά και τον γιο του, Πρίγκιπα Ράλκναβ, μέχρι τη συνάντησή της με τον Σερανβέλιο κατάσκοπο Σολντράνο. Αναρωτιόταν ποια θα ήταν η αντίδραση του μονάρχη του Φερντίν-Ος, όταν του έλεγε πως, τελικά, δεν ήξεραν πού ακριβώς βρισκόταν το λημέρι του Χάσναρθ, αλλά μόνο στο περίπου· και ποια θα ήταν η αντίδραση του Πρίγκιπα Ράλκναβ, ο οποίος έδειχνε

να είναι πολύ πιο... ευέξαπτος από τον πατέρα του. *Αν και αυτό ίσως να οφείλεται και στην ηλικία του πατέρα, σκέφτηκε η Θήρνα.*

Η ίσως όχι.

Στην αρχή, είχε περάσει τον Βασιληά Τάρλαβ για έναν ξεμωραμένο γέρο, όμως, καθώς η συζήτησή της μαζί του συνεχιζόταν, αυτή η εντύπωση ολοένα και διαλυόταν μέσα στο νου της. *Ίσως ο Βασιληάς του Φερντίν-Ος να θέλει να φαίνεται χαζότερος απ'ό,τι είναι. Ίσως να πιστεύει ότι έτσι ξεγελά τους εχθρούς του.* Μια υπόθεση μονάχα· η Θήρνα δεν τον ήξερε τόσο καλά ώστε να είναι βέβαιη για τον χαρακτήρα του.

Το βασικό είναι να συμφωνήσει να μας προσφέρει βοήθεια στην αναζήτησή μας. Τα υπόλοιπα δε μας αφορούν. Και το γεγονός ότι αυτός ο άχρηστος ο Σολντράνο δεν είχε εντοπίσει ακριβώς το λημέρι του Χάσναρθ μείωνε τις πιθανότητες ο Βασιληάς να προσέφερε αρωγή στους Σερανβέλιους. Ωστόσο, δεν τις μηδένιζε κιόλας. Η Θήρνα δεν ήθελε να πιστέψει ότι τις μηδένιζε. Οι άρχοντες του Φερντίν-Ος είχαν δυνατό μίσος εναντίον του Χάσναρθ· τους είχε προκαλέσει πολλά προβλήματα. *Κι αυτό το μίσος τους οφείλουμε να χρησιμοποιήσουμε...*

Όταν είχε χορτάσει, η Θήρνα πήρε ένα ποτήρι κρασί στο χέρι και βγήκε απ'το δωμάτιό της, στον διάδρομο του ξενώνα, χωρίς να φορέσει τη μπότα της. Δεν ήθελε να κοιμηθεί αμέσως, δε νόμιζε πως θα την έπαιρνε ο ύπνος· υπήρχε πολύ ένταση φωλιασμένη εντός της.

Προχώρησε ως ένα μπαλκόνι του παλατιού. Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη· την άνοιξε και βγήκε. Κάτω από το γυμνό της πόδι, η πέτρα ήταν κρύα. Ο αέρας που είχε σηκωθεί, δυνατός και παγερός, ερχόμενος από τα βουνά, άρπαξε αμέσως τα λυτά ξανθά της μαλλιά και το μαύρο της φόρεμα, μπερδεύοντάς τα, κάνοντάς τα να κυματίζουν. Τα φύλλα των δέντρων μουρμούριζαν παντού γύρω· μερικά ξερά φύλλα σέρνονταν από δω κι από κει, μιλώντας σε παρόμοια γλώσσα αλλά διαφορετική διάλεκτο. Από κάτω της, μπορούσε να δει ένα μικρό κομμάτι του βασιλικού κήπου· οι ήλιοι είχαν βασιλέψει και στο φως των φεγγαριών το μέρος φάνταζε μαγευτικό. Η

Θήρνα νόμιζε πως διέκρινε μια σκιερή φιγούρα να βαδίζει κάπου ανάμεσα στα δέντρα, και μετά την είδε να χάνεται.

Ακούμπησε τα χέρια της στην ξύλινη, λαξευτή κουपाστή του μπαλκονιού. Ήπια μια μικρή γουλιά γλυκό κρασί.

Το φθινόπωρο έρχεται πιο γρήγορα στο Φερντίν-Ος...

Βήματα, πίσω της.

Η Θήρνα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. Είδε τον Άνκορβαλ να στέκεται στη μπαλκονόπορτα, ξυπόλυτος κι εκείνος, αλλά ντυμένος με τα ρούχα που φορούσε και πριν, εκτός από την κάπα. Ντυμένος σύμφωνα με τη μόδα του Φερντίν-Ος.

«Δε σε βρίσκει ύπνος;» τη ρώτησε.

«Ήθελα να πάρω λίγο αέρα.»

«Να σου κάνω παρέα;»

Το χαμόγελό της ήταν αχνό στο φεγγαρόφωτο. «Έλα.»

Ο Άνκορβαλ πλησίασε, δίχως κι εκείνος να κλείσει την πόρτα. Ακούμπησε τα χέρια του στην κουπαστή, δίπλα της. Κοίταξε το σκοτάδι του κήπου και, μετά, έστρεψε το βλέμμα του βορειοανατολικά, στους πελώριους όγκους των βουνών του Φερντίν-Ος.

Η Θήρνα ακολούθησε τη ματιά του. «Δεν υπάρχουν τέτοια βουνά κοντά στη Σερανβέλ...»

«Όχι, δεν υπάρχουν.»

«Με εντυπωσιάζουν,» παραδέχτηκε η Θήρνα, πίνοντας μια μικρή γουλιά κρασί. «Εσένα, υποθέτω, όχι. Στην Έντναργκ υπάρχουν πολλά βουνά, αν οι χάρτες λένε αλήθεια.»

«Δεν έχεις πάει ποτέ εκεί;» Τα πράσινα μάτια του Άνκορβαλ στράφηκαν στο πρόσωπό της.

«Όχι.» Συνάντησε τη ματιά του, χωρίς να βλεφαρίσει.

«Δε χάνεις και πολλά.» Δεν υπήρχε χαμόγελο στα χείλη του· δεν αστειευόταν.

Η Θήρνα ύψωσε το ένα της φρύδι, ερωτηματικά.

Τώρα, ο Άνκορβαλ χαμογέλασε. «Θεώρησε πως είναι κάτι που λέω από προσωπική πείρα.»

«Γιατί έφυγες;» Ετούτη, έκρινε η Θήρνα, ήταν επιτέλους η σωστή στιγμή για να ρωτήσει.

Το βλέμμα του Άνκορβαλ στράφηκε αλλού, στα σκοτάδια του κήπου και στα αντιφεγγίσματα των φεγγαριών. Δε μίλησε, και μια βαριά σιωπή απλώθηκε ανάμεσά τους για λίγη ώρα.

Τελικά, η Θήρνα είπε: «Με συγχωρείς· δεν έπρεπε να είχα ρωτήσει. Ό,τι κι αν συνέβη στο παρελθόν, είναι δικαίωμά σου να μη θες να το μοιραστείς.»

«Δεν είμαι βέβαιος ότι κανείς θα καταλάβαινε, Θήρνα,» αποκρίθηκε ο Άνκορβαλ, εξακολουθώντας να κοιτάζει κάτω, τον κήπο. «Κάποια πράγματα πρέπει να είσαι από την Ένταργκ για να μπορείς να τα καταλάβεις.»

«Δοκίμασέ με.»

Ο Άνκορβαλ στράφηκε να την κοιτάξει. «Θα μας πάρει ώρα, και είναι ήδη αργά. Είσαι σίγουρη πως η αϋπνία σου είναι τόσο έντονη;»

Η Θήρνα μειδίασε. «Ναι.»

«Πάμε μέσα, τότε, γιατί εδώ, στο μπαλκόνι, θα παγώσουμε.»

Η Θήρνα τον οδήγησε στο δωμάτιό της, όπου η ζεστασιά ήταν ευχάριστη, ύστερα από τον κρύο αέρα που τους χτυπούσε απέξω. Γέμισε ένα ποτήρι κρασί για τον Άνκορβαλ και κάθισαν στον καναπέ, όπου εκείνος τής διηγήθηκε πολλά για την περασμένη ζωή του. Της μίλησε για τους μάγους της Ένταργκ, τους Νάθ'ρεβεχ, όπως οι ίδιοι αποκαλούσαν τους εαυτούς τους· της μίλησε για τον τρόπο ζωής των Εντάργκκιων και για τους ευγενείς της πόλης· της μίλησε για τα γεγονότα στην Όσραγκ, τα οποία τον έκαναν να σκεφτεί πολλά πράγματα διαφορετικά· και της μίλησε για τη φυγή του από την Ένταργκ, για την καταδίωξή του από τον Τάρναελ, και για το πώς, τελικά, έφτασε στη Σερανβέλ, την Πόλη των Ανοιγμάτων, για την οποία, ως τότε, μονάχα ιστορίες, φήμες, και μύθους είχε ακούσει.

«Και μετά;» ρώτησε η Θήρνα, έχοντας το κεφάλι της ακουμπισμένο στο αριστερό της χέρι και τον αγκώνα του αριστερού της χεριού ακουμπισμένο στην πλάτη του καναπέ. Είχε τελειώσει δύο ποτήρια κρασί και ήταν ζαλισμένη. «Μετά, τι έκανες εκεί;»

Ο Άνκορβαλ ανασήκωσε τους ώμους. «Δούλεψα ως μισθοφόρος.»

«Μονάχα αυτό;» Δεν είσαι μέλος της Αστυνομίας;

Ο Άνκορβαλ έσμιξε τα χείλη. «Ναι.» Είχε πει μόνο ένα ποτήρι κρασί, και δεν έμοιαζε ζαλισμένος όπως εκείνη.

Η Θήρνα σηκώθηκε απ'τον καναπέ, βάδισε μέχρι το τραπεζάκι όπου είχε φάει (και όπου ακόμα βρίσκονταν αποφάγια), και ξαναγέμισε το ποτήρι της με κρασί. Ήπια μια μεγάλη γουλιιά, παρατηρώντας ερευνητικά τον Άνκορβαλ. «Νομίζω,» είπε, «ότι κρύβεις κάτι, κύριε...»

«Όλοι μας δεν κρύβουμε πράγματα; Κανείς δεν είναι αυτό που φαίνεται, Θήρνα. Κανείς.»

«Σωστά,» συμφώνησε εκείνη. Και γέμισε ακόμα ένα ποτήρι με κρασί, παίρνοντάς το στο άλλο χέρι και πλησιάζοντάς τον.

«Δε θέλω—» άρχισε να λέει ο Άνκορβαλ, κουνώντας το κεφάλι.

Και τη στιγμή εκείνη το ψεύτικο πόδι της Θήρνα στραβοπάτησε, ζαλισμένη όπως ήταν, κι η Πτεράργυρη έχασε την ισορροπία της—

Ο Άνκορβαλ προσπάθησε να σηκωθεί αμέσως, για να την πιάσει, γιατί εκείνη βρισκόταν ήδη κοντά στον καναπέ. Η Θήρνα έπεσε στην αγκαλιά του και, καθώς αυτός δεν είχε προλάβει να ορθωθεί πλήρως, καθώς τα γόνατά του ήταν ακόμα λυγισμένα όταν η Πτεράργυρη βρέθηκε στα χέρια του, ο Άνκορβαλ σωριάστηκε προς τα πίσω, και κατέληξαν στον καναπέ. Το κρασί χύθηκε, λερώνοντας τα ρούχα τους.

«Με συγχωρείς!» έκανε, αμέσως, η Θήρνα.

Αλλά, μετά, γέλασε, και συνέχισε να γελά, μοιάζοντας να μη μπορεί να σταματήσει.

Ο Άνκορβαλ, ύστερα από μια στιγμή αμηχανίας, τη μιμήθηκε.

Τα δάχτυλά του ακούμπησαν το σαγόνι της, και τα μάτια του κοίταξαν ξανά μέσα στα δικά της... Η Θήρνα αισθάνθηκε ξέπνοη για μια στιγμή, παύοντας να γελά. Τα χείλη του πλησίασαν τα χείλη της, τα άγγιξαν, τα φίλησαν απαλά. Η Θήρνα πέρασε τα δάχτυλά της μέσα στα μαλλιά του, και το φιλί τους δυνάμωσε, βάθυνε· οι γλώσσες τους μπλέχτηκαν.

Η Θήρνα ξάπλωσε ανάσκελα στον καναπέ, και ο Άνκορβαλ φίλησε το λαιμό της, ξεκούμπωσε το φόρεμά της και φίλησε τον ώμο της, έλυσε το στηθόδεσμό της και το στόμα του ασχολήθηκε με τη δεξιά της ρόγα και, μετά, με την αριστερή... αλλά, τότε, πρόσεξε

ότι τα χέρια της Πτεράργυρης δεν κινούνταν, ούτε έβγαινε κανένας ήχος απ'τα χείλη της· και η αναπνοή της είχε γίνει ρυθμική. Ύψωσε το βλέμμα του και είδε ότι τα μάτια της ήταν κλειστά και η όψη της γαλήνια· ένα ικανοποιημένο χαμόγελο υπήρχε στο πρόσωπό της. Κοιμόταν. Το κρασί και η κούραση την είχαν νικήσει.

Ο Άνκορβαλ μειδίασε, αχνά. Αναστέναξε. Δεν ήθελε να την ξυπνήσει. Η αυριανή μέρα ίσως να αποδεικνυόταν πιο κουραστική από τη σημερινή· η Θήρνα τον χρειαζόταν τον ύπνο της.

Τη σήκωσε στα χέρια και τη μετέφερε στο κρεβάτι. Έλυσε το ξύλινό της πόδι και το απόθεσε παραδίπλα. «Άνκορβαλ...» μουρμούρισε εκείνη, μα δεν ξύπνησε.

Ο Άνκορβαλ έριξε ένα σεντόνι επάνω της και έφυγε από το δωμάτιο, πηγαίνοντας στο δικό του.

Κεφάλαιο Εικοστό —Έρσαγκμορ: Βερμπάνιθ—

Το караβάνι της Σαμάλθα Πυρόφθαλμης σταμάτησε στη βόρεια πύλη της Βερμπάνιθ, προκειμένου να γίνει ο απαραίτητος έλεγχος των εμπορευμάτων και να πληρωθεί ο φόρος του Άρχοντα.

Η Ναράμια ξεφύσησε μέσα στη δυνατή ζέστη, σφίγγοντας τα ηνία του αλόγου της στις γροθιές της. Το σιχαινόταν αυτό. Το σιχαινόταν να είναι φρουρός караβανιού και να περιμένει να γίνει ο έλεγχος στις πύλες κάποιας πόλης· γιατί τότε πάντα έβρισκε να κάνει ή πολύ ζέστη ή πολύ κρύο.

Για να σπάσει τη βαρεμάρα της, είπε στον Δάρφο, που βρισκόταν έφιππος πλάι της: «Αναρωτιέμαι ποιος να είναι τώρα Άρχοντας της Βερμπάνιθ,» καθώς ήταν γνωστό ότι οι άρχοντες ετούτης της πόλης άλλαζαν κάθε λίγο και λιγάκι, και συνήθως ήταν πειρατές ή ληστές.

Ο Δάρφο ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας αδιάφορα. «Όποιος κι αν είναι, αν δε μας ενοχλήσει, δε θα τον ενοχλήσουμε.»

«Εσύ υποτίθεται ότι τα ξέρεις καλύτερα ετούτα τα μέρη, Ναράμια,» είπε ο Δατμάνο. «Ποιος νομίζεις ότι θα είναι τώρα Άρχοντας;»

«Δεν ξέρω. Ελπίζω μόνο να μην είναι ο Νάρκαθρημ,» του αποκρίθηκε εκείνη, και κοίταξε αλλού, γιατί, πραγματικά, δεν ήθελε ν' ανοίξει κουβέντα μαζί του.

Παραδόξως, ο Δατμάνο έμεινε σιωπηλός. *Ίσως η ζέστη να τον έχει ζαλίσει κι αυτόν, υπέθεσε η Ναράμια. Χρήσιμο να γνωρίζουμε τι τον κάνει λιγότερο ομιλητικό...*

Όταν ο έλεγχος των εμπορευμάτων τελείωσε και ο φόρος πληρώθηκε, το караβάνι μπήκε στους δρόμους της περιοχής της Βερμπάνιθ που ονομαζόταν Βόρεια Περιφέρεια. Τα οικήματα εδώ ήταν φτιαγμένα, κυρίως, από πέτρα και λάσπη, και δεν ήταν ψηλά. Οι οσμές που πλανιόνταν στον αέρα –και είχαν, αναμφίβολα, να κά-

νουν με κόπρανα και ούρα, σε πολλά σημεία— ήταν κάθε άλλο παρά κολακευτικές για την πόλη· ωστόσο, η Ναράμια δε νόμιζε πως κα-
νένας από τους ανθρώπους που συχνάζαν εδώ νοιαζόταν κιόλας. Στη Βόρεια Περιφέρεια μαζεύονταν, ως επί το πλείστον, Ερσαγκμό-
ριοι οι οποίοι ήθελαν να εμπορευτούν με ανθρώπους που έρχονταν
από τη θάλασσα· κι επομένως, το εμπόριο πραγματοποιείτο, σ' ένα
μεγάλο μέρος του, με τη μέθοδο του αντιπραγματισμού: πράγμα που
σήμαινε, για τη Ναράμια, ότι γινόταν ο κλέψας του κλέψαντος.

Στη Βόρεια Περιφέρεια, υπήρχε ένα σημείο που οι ντόπιοι ονόμα-
ζαν Μικρή Αγορά, και όπου λάμβαναν χώρα οι περισσότερες δοσο-
ληψίες. Όμως η Ναράμια ήταν βέβαιη πως το караβάνι της Πυρό-
φθαλμης δε σκόπευε να σταματήσει εκεί: δε σκόπευε ούτε καν να
δώσει την παραμικρή σημασία στη Μικρή Αγορά. Και, όπως απο-
δείχτηκε, είχε δίκιο: ο Επιτηρητής Γκαήρμο τούς οδήγησε στη γέφυ-
ρα του Βόρειου Δαχτύλου, του βορειότερου παρακλαδιού του δέλτα
του ποταμού Σίλμεργκεθ.

Στην άλλη μεριά, βρισκόταν, στριμωγμένα ανάμεσα στο Βόρειο
Δάχτυλο και στον Μέσο, η Περιφέρεια Αλχημιστών, η οποία έμοια-
ζε με τη Συνοικία των Αλχημιστών, στη Σερανβέλ, αλλά ήταν πολύ,
πολύ χειρότερη στην πολεοδομία της, στην καθαριότητά της, και
στις αλχημικές οσμές. Η Ναράμια απορούσε πώς ήταν δυνατόν
άνθρωποι να ζουν εδώ πέρα, μέσα σε τόσα σύννεφα καπνού βλαβε-
ρών ουσιών. Είχε ακούσει φήμες που μιλούσαν για παράξενους
θανάτους σε τούτο το μέρος της Βερμπάνιθ, καθώς και για παρα-
μορφώσεις· ακόμα και για μεταμορφώσεις. Η ίδια είχε ασχοληθεί με
την Περιφέρεια Αλχημιστών όταν έψαχνε θεραπεία για το αραχνο-
φανές εσωδερμικό άλγος· αλλά, φυσικά, δεν είχε βρει τίποτα χρήσι-
μο για την περίπτωσή της.

Η επόμενη γέφυρα δεν βρισκόταν μακριά· το караβάνι τη διέσχισε
και βγήκε στην Περιφέρεια Οδηγών, το κομμάτι της Βερμπάνιθ που
ονομαζόταν έτσι επειδή εδώ μπορούσε κανείς να βρει οδηγούς για
να ταξιδέψει στις θάλασσες ανατολικά, στα λημέρια των κουρσά-
ρων, τα οποία διαφορετικά ήταν απροσπέλαστα. Η Περιφέρεια Οδη-
γών ήταν οικοδομημένη ανάμεσα στον Μέσο και στον Παράμεσο
του δέλτα, και ελαφρώς μεγαλύτερη από την Περιφέρεια Αλχημι-

στόν. Επίσης, εδώ δεν πλανιόνταν αλχημικές οσμές, κι αυτό ήταν μια πραγματικά πολύ έντονη διαφορά, έκρινε η Ναράμια.

Το караβάνι πέρασε τη γέφυρα του Παράμεσου και έφτασε στον τελικό του προορισμό: την Περιφέρεια Αγοράς, όπου γινόταν το περισσότερο δούναι-και-λαβείν στη Βερμπάνιθ. Η Περιφέρεια Αγοράς τελείωνε στο Νότιο Δάχτυλο του δέλτα και μετά βρισκόταν η Νότια Περιφέρεια, η οποία ονομαζόταν και Αρχοντική Περιφέρεια, επειδή εκεί ήταν χτισμένο το Κάστρο Βερμπάνιθ, το οποίο κάθε τρεις και λίγο άλλαζε χέρια. Η Ναράμια μπορούσε να το δει, τώρα, καθώς το μεγάλο οικοδόμημα από καφετιά πέτρα βρισκόταν σ' ένα ψηλό σημείο της πόλης, κοντά στην ακτή: μια θέση που, υποθετικά, βοηθούσε στην άμυνά του... αλλά, βέβαια, συνήθως έπεφτε εκ των έσω, ή με άλλους τρόπους, και σχεδόν ποτέ με πολιορκία. Και ο ένας Άρχοντας διαδεχόταν τον άλλο, και τον άλλο, και τον άλλο...

Ο Επιτηρητής Γκαήρμιο έδωσε εντολή να σταθμεύσουν και να στήσουν σκηνές. «Υπάρχει κι ένα πανδοχείο εδώ,» είπε στη Ναράμια και τους συντρόφους της, «μα δεν το εμπιστευόμαι. Γεμάτα κοριούς είναι τα κρεβάτια του.»

«Μιλάς για το Άνθος της Βερμπάνιθ, ε;» είπε η Ναράμια, που το ήξερε.

«Ναι, ανάθεμα τ' όνομά του.» Και ρίχνοντας μια ματιά στον Καρθάνο, πρόσθεσε: «Με το συμπάθιο, Σεβασμιότατε.»

«Κανένα συμπάθιο δε χρωστάς, τέκνο μου,» αποκρίθηκε ο ιερέας, χαμογελώντας με το πλατύ του χαμόγελο.

Ο Γκαήρμιο τού επέστρεψε το χαμόγελο –το δικό του δεν ήταν και τόσο πλατύ, αλλά λεπτό και βαθύ– και πέρασε το χέρι του μέσα απ' τα ξανθά, σγουρά του μαλλιά. Ακόμα δεν έμοιαζε να αισθάνεται βολικά κοντά στον ιερωμένο. Αναμφίβολα, είχε τους ιερείς της Φλόγας από φόβο, όπως κι ο περισσότερος κόσμος, άλλωστε.

«Θα βουλευτούμε στις σκηνές μας,» του είπε ο Δάρφο. «Και μετά, πρέπει να συζητήσουμε για το θέμα που μας αφορά όλους.» Δε χρειαζόταν να διευκρινίσει ότι μιλούσε για την υπόθεση της Αδελφότητας του Βορρά· όλοι το αντιλαμβάνονταν.

Ο Γκαήρμιο κατένευσε. «Ασφαλώς,» αποκρίθηκε, και απομακρύνθηκε, πλησιάζοντας την άμαξά του.

Ο Μαράνκο και ο Δατμάνο έστησαν μια σκηνή για τους δυο τους, μια σκηνή για τον Δάρφο και τη Ναράμια, και μια σκηνή για τον Ιερέα Καρθάνο, ο οποίος αποσύρθηκε εκεί, έβγαλε τις μπότες του, και κάθισε οκλαδόν, ακουμπώντας τα χέρια του στα γόνατά του και κλείνοντας τα βλέφαρα. *Διαλογίζεται, υπέθεσε η Ναράμια, ή κάνει κάτι άλλο που κάνουν οι ιερείς της Φλόγας κι εγώ δεν μπορώ ούτε καν να διανοηθώ.*

Έβγαλε την καλοκαιρινή της κάπα και τις μπότες της και χώθηκε κάτω απ'τη σκηνή της. Ο Δάρφο δεν άργησε να έρθει δίπλα της.

«Υπάρχουν δημόσια λουτρά στη Βερμπάνιθ;» τη ρώτησε.

«Υπάρχουν, αλλά, πίστεψέ με, δε θες να πας.»

«Τόσο άσχημα;»

«Ακόμα χειρότερα,» είπε η Ναράμια. «Καλύτερα να βουτήξεις σε κάποιο απ'τα δάχτυλα του ποταμού, παρά εκεί. Αν και, βέβαια, το προτιμότερο είναι να βγεις απ'την πόλη και να πας να pluθείς έξω, στις ακτές.»

Η σκηνή τους, ξαφνικά, τραντάχτηκε.

Έπεσε, σκεπάζοντάς τους.

«Τι στις Σκιές!» άκουσε η Ναράμια τον Δάρφο να γρυλίζει, καθώς η ίδια πάλευε με το ύφασμα, παραμερίζοντάς το και βγαίνοντας από κάτω.

Βρέθηκε ν'αντικρίζει ένα πρόβατο, το οποίο την κοιτούσε με απαθές, βλακώδες βλέμμα.

«Συγχωρέστε, συγχωρέστε!» είπε ένας άντρας, στη λαλιά των Ερσαγκμόριων, πλησιάζοντας τους. «Μου ξέφυγε.» Ήταν ντυμένος ελαφριά, με τομάρια ζώων, και είχε μακριά, μαύρα μαλλιά. Εύσωμος και μυώδης. Κρατούσε ένα μακρύ ραβδί, με το οποίο κοπάνησε το πρόβατο στα πισινά, κάνοντάς το να στραφεί απ'την άλλη και να κατευθυνθεί προς το υπόλοιπο κοπάδι: καμια ντουζίνα ζώα, στο σύνολό τους, τα υπολόγιζε η Ναράμια, καθώς κοίταζε αμίλητη.

Ο Δάρφο μούγκρισε άναρθρα πλάι της, φανερά ενοχλημένος.

Η Ναράμια γέλασε, γιατί, κατά βάθος, η κατάσταση ήταν αστεία.

Έστησαν, πάλι, τη σκηνή τους και χώθηκαν από κάτω, για να κρυφτούν από τα διάπυρα βλήματα των ήλιων, οι οποίοι βρίσκονταν στο κέντρο του ουρανού. Έβγαλαν φαγητό από τις προμήθειές τους

και άρχισαν να τρώνε, σιωπηλά. Κανένας απ'τους δυο τους δεν πρότεινε να πάρουν φαγητό από κάποιο πανδοχείο ή ταβέρνα, γιατί ακόμα κι ο Δάρφο ήξερε πως το φαγητό της Βερμπάνιθ είναι επικίνδυνο. Ήταν γνωστό πως οι ταξιδιώτες που περνούσαν από εδώ, και που δεν ήταν συνηθισμένοι στο φαγητό της περιοχής, συχνά αρρώσταιναν· και είχαν ακουστεί και περιπτώσεις που ορισμένοι είχαν ακόμα και πεθάνει. Στη Σερανβέλ, έλεγαν: *Καλύτερα να σε δαγκώσει Λό'ορ, παρά να φας στη Βερμπάνιθ!*

Το μεσημέρι πέρασε ήσυχα. Τη Ναράμια την είχε μισοπάρει ο ύπνος, ύστερα από το φαγητό· ήταν ξαπλωμένη στο πλάι, με το κεφάλι της ακουμπισμένο επάνω στα διπλωμένα της χέρια. Ο Δάρφο ήταν καθισμένος παραδίπλα, με τα δικά του χέρια ακουμπισμένα στα γόνατά του.

Και ο Επιτηρητής Γκαήρμιο ήρθε να τους ενοχλήσει. «Νομίζω πως είναι ώρα να μιλήσουμε,» τους είπε, σκύβοντας, για να κοιτάξει μέσα στη σκηνή τους.

Η Ναράμια βλεφάρισε και γύρισε, ανακαθίζοντας. Αισθανόταν το κεφάλι της βαρύ κι όλες της τις αισθήσεις μουδιασμένες.

«Ερχόμαστε,» αποκρίθηκε ο Δάρφο στον επιτηρητή, με τρόπο που έμοιαζε, συγχρόνως, να λέει: *Κάνε, τώρα, στη μπάντα να βγούμε.*

Ο Γκαήρμιο ένευσε και απομακρύνθηκε απ'τη σκηνή τους, έχοντας πιάσει, μάλλον, το υπονοούμενο.

Η Ναράμια φόρεσε τις μπότες της, έδεσε τη ζώνη με το σπαθί της, και βγήκε. Τεντώθηκε, κοιτάζοντας τον ουρανό. Οι ήλιοι είχαν αρχίσει την καθοδική τους πορεία, ο ένας προς τη Δύση κι ο άλλος προς την Ανατολή· οι σκιές είχαν πληθύνει κι απ'τις δύο κατευθύνσεις.

Ο Δάρφο την ακολούθησε, βγαίνοντας κι εκείνος απ'τη σκηνή.

Ο Μαρανκό και ο Δατμάνο φαίνεται πως είχαν επίσης ειδοποιηθεί, γιατί κι εκείνοι ήταν έτοιμοι· και, μόλις είδαν τη Ναράμια και τον Δάρφο έξω, τους πλησίασαν.

«Ο Γκαήρμιο σάς φώναξε κι εσάς;» ρώτησε, αχρείαστα, ο Δατμάνο.

«Προφανώς,» αποκρίθηκε η Ναράμια, με αποδοκιμαστικό τρόπο.

«Ο ιερέας πού είναι;» είπε ο Δατμάνο, αγνοώντας –όπως πάντα αγνοούσε– το γεγονός ότι εκείνη έμοιαζε να θέλει να του δείξει πως ήταν ενοχλητικός και φαφλατάς. «Αυτόν δεν τον ειδοποίησε;»

«Εδώ είναι κι ο ιερέας.»

Ο Δατμάνο στράφηκε, ξαφνιασμένος, καθώς η φωνή του Καρθάνο ήρθε από πίσω του. «Σεβασμιότατε.»

«Καλησπέρα σας,» χαιρέτησε ο ιερέας της Φλόγας, ντυμένος, ως συνήθως, με το πορφυρόμαυρο ράσο του και κρατώντας στο δεξί του χέρι το μακρύ, ξύλινο ραβδί του.

«Καλησπέρα, Σεβασμιότατε,» αντιχαιρέτησε ο Δάρφο.

Ο Μαράνκο έκλινε μονάχα το κεφάλι προς το μέρος του ιερωμένου.

Η Ναράμια δεν είπε τίποτα, καθώς, με την άκρια του ματιού της, είδε κάποιον ακόμα να ζυγώνει, και στράφηκε. Ήταν, φυσικά, ο Επιτηρητής Γκαήρμιο, ο οποίος, μάλλον, τους περίμενε όλους να συγκεντρωθούν προτού ξανάρθει κι ο ίδιος.

«Θα προτιμούσα να μιλήσουμε κάπου πιο... περιορισμένα,» τους είπε, ρίχνοντας μια ματιά τριγύρω, στην αγορά, που ήταν γεμάτη με σκηνές, πάγκους, τέντες, καταστήματα, και ανθρώπους· ο καθένας θα μπορούσε να κρυφακούει ή να κρυφοκοιτάζει εδώ.

«Πού θα προτείνετε, κύριε Γκαήρμιο;» ρώτησε ο Δάρφο, τυπικός όπως πάντα με τους εργοδότες του μέσα σ'ένα карабάνι –αν και οι άνθρωποι της Πυρόφθαλμης δεν ήταν ακριβώς *εργοδότες του*, παρά περισσότερο *συνεργάτες του*, αφού, ουσιαστικά, δούλευε για το Συμβούλιο.

«Ελάτε στην άμαξά μου,» είπε ο επιτηρητής. Και κοίταξε ερωτηματικά τον Καρθάνο· μάλλον, μόνο εκείνου η γνώμη τον ενδιέφερε, καθώς όφειλε κανείς να δείχνει τον δέοντα σεβασμό σ'έναν ιερέα της Φλόγας.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε, λακωνικά, ο Καρθάνο.

Ο Γκαήρμιο στράφηκε, βαδίζοντας προς τη σκεπαστή άμαξά του, η οποία ήταν τετράτροχη και ξύλινη, με πάνινη οροφή. Τα δύο άλογα που την τραβούσαν σ'όλο το ταξίδι ήταν, τώρα, λυμένα από τον ζυγό και ξεκουράζονταν παραδίπλα. Ο επιτηρητής άνοιξε την πόρτα και επέτρεψε στη Ναράμια και τους υπόλοιπους να περάσουν, πράγ-

μα που εκείνοι έκαναν, δίχως δισταγμό, ο ένας μετά τον άλλο. Ο Ιερέας Καρθάνο, φυσικά, μπήκε πρώτος. Το εσωτερικό της άμαξας ήταν, αναμενόμενα, στενόχωρο, όμως όλοι τους βρήκαν ένα μέρος για να καθίσουν. Η Ναράμια πήρε θέση σ'ένα ξύλινο σκαμνί, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω απ'τα γόνατά της.

Ο Επιτηρητής Γκαήρμο, που είχε καθίσει σε μια καρέκλα ανάμεσά τους, είπε: «Η Αδελφότητα του Βορρά μάς έχει ζητήσει να πάμε στο Μαντείο των Βράχων, για να πληρώσουμε τον φόρο. Γνωρίζετε πού βρίσκεται;»

Ο Δάρφο μόρφασε, δείχνοντας την άγνοιά του.

Ο Μαράνκο κι ο Δατμάνο, επίσης, δεν έμοιαζαν να ξέρουν, αν έκρινε κανείς από την έκφρασή τους.

Ο Ιερέας Καρθάνο είπε: «Δεν το έχω υπόψη μου.»

Η Ναράμια, όμως, το είχε ξανακούσει το Μαντείο των Βράχων· και όχι μόνο αυτό, μα κάποτε είχε πάει εκεί κιόλας: είχε πάει προκειμένου να της δώσουν χρησμό για το πώς μπορούσε να απελευθερωθεί από το αραχνοφανές εσωτερικό άλγος; και δεν την είχαν δεχτεί.

Η όψη της σκοτείνιασε. «Τι σχέση έχει το Μαντείο με την Αδελφότητα του Βορρά και τον Νάρκαθρημ;»

Τα γαλανά μάτια του Γκαήρμο στράφηκαν στο μέρος της. «Το ξέρεις, λοιπόν.»

Η Ναράμια ένευσε. «Το ξέρω.»

«Εγώ, πάντως, δεν το ξέρω,» είπε ο Δάρφο. «Τι είναι αυτό το Μαντείο; Βρίσκεται κοντά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γκαήρμο. «Έξω απ'τη Βερμπάνιθ, προς τα νότια. Είναι χτισμένο ανάμεσα σε ψηλούς κι επικίνδυνους βράχους, πλάι στη θάλασσα.»

«Έχετε ξαναπάει;»

«Όχι· έχω, όμως, ακούσει γι'αυτό.»

«Εγώ έχω πάει,» δήλωσε η Ναράμια· και τώρα, όλων τα μάτια στράφηκαν στο μέρος της. «Δυστυχώς,» πρόσθεσε εκείνη, «δεν κατάφερα να μπω μέσα κιόλας. Έφτασα, όμως, μέχρι την είσοδο. Και... δεν ξέρω, αλλά... με παραξενεύει πολύ το γεγονός ότι υποτίθεται πως πρέπει να πάτε εκεί για να πληρώσετε την Αδελφότητα.

Το Μαντείο δεν είναι μέρος εμπορίου. Απορώ που η Μάντισσα συμφώνησε να γίνει κάτι τέτοιο στο χώρο της. Κατ'αρχήν, δεν δέχεται τον καθένα, για τον οποιοδήποτε λόγο...»

Ο Γκαήρμο ένευσε, κοιτάζοντάς την σκεπτικά. «Καταλαβαίνω τι εννοείς. Κι εμένα με παραξένεψε όταν η κυρία Πυρόφθαλμη μου είπε πως θα πάμε εκεί για να πληρώσουμε.»

Η Ναράμια έμεινε σιωπηλή. *Το Μαντείο των Βράχων μπλεγμένο με την Αδελφότητα του Βορρά... Πώς σκατά είναι δυνατόν;*

«Τι θα κάνουμε, λοιπόν;» ρώτησε ο Δάρφο, και τους κοίταξε όλους, έναν προς έναν.

«Δεν το έχετε αποφασίσει αυτό;» απόρησε ο Επιτηρητής Γκαήρμο.

«Πώς να το έχουμε αποφασίσει;»

«Το Συμβούλιο σάς έστειλε!»

«Για να βρούμε τον Νάρκαθρημ και, κάπως, να τον εξουδετερώσουμε. Πιστεύαμε ότι ο σύνδεσμος της Αδελφότητας στη Βερμπάνιθ θα είχε κάποια σχέση μαζί του· θα ήξερε πού βρισκόταν, θα είχε πληροφορίες για τον πειρατή· έτσι, πιάνοντας τον σύνδεσμο και απειλώντας τον, ή ίσως δωροδοκώντας τον, θα μπορούσαμε να μάθουμε πράγματα για τον Νάρκαθρημ: *χρήσιμα* πράγματα. Όπως μας τα λέτε τώρα, όμως, κύριε Γκαήρμο, η κατάσταση περιπλέκεται. Δε νομίζω ότι θα είναι το ίδιο εύκολο να απειλήσουμε ή να δωροδοκήσουμε τους ανθρώπους που έχουν αυτό το Μαντείο... ή κάνω λάθος;» ρώτησε, κοιτάζοντας τη Ναράμια.

«Υποθέτω πως δεν κάνεις;» του είπε εκείνη. «Επιπλέον...» Έσμιξε τα χείλη της.

«Επιπλέον;» την πίεσε ο Γκαήρμο, στενεύοντας τα μάτια.

Η Ναράμια ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω τι δυνάμεις έχει πραγματικά το Μαντείο.» Στράφηκε στον Καρθάνο: «Σεβασμιότατε, θα μπορούσε να έχει... μυστικιστικές δυνάμεις; Παρόμοιες με των ιερέων της Φλόγας ή των μάγων της Ένναργκ;»

«Δεν αποκλείεται,» αποκρίθηκε εκείνος, στωικά. Ήταν καθισμένος επάνω σ'ένα μασούλο και είχε το ραβδί του ακουμπισμένο ανάμεσα στα γόνατά του.

«Σε περίπτωση που ισχύει κάτι τέτοιο, Σεβασμιότατε,» είπε ο Δάρφο, «θα μπορούσατε εσείς να μας προστατέψετε;»

«Το εύχομαι.»

Για κάποιο λόγο, αυτή η απάντηση έκανε ένα ξαφνικό ρίγος να διατρέξει τη ράχη της Ναράμια. «Η επίσκεψή σας στο Μαντείο πότε πρέπει να γίνει;» ρώτησε τον Γκαήρμιο.

«Η κυρία Πυρόφθαλμη τούς είπε πως θα τους πλήρωνε μόλις το караβάνι της έφτανε στη Βερμπάνιθ. Αυτό, υποθέτω, δε σημαίνει, απαραιτήτως, αυθημερόν· αλλά, σίγουρα, δε σημαίνει και μετά από πέντε μέρες. Λογικά, αύριο βράδυ, το αργότερο, θα πρέπει να πάμε στο Μαντείο. Θα μπορούσαμε, ωστόσο, να πάμε ακόμα και σήμερα. Όπως θα ξέρεις κι εσύ, δεν είναι μακριά απ'την πόλη· μέχρι το ηλιοβασίλεμα, θα είμαστε εκεί.»

«Δε νομίζω να είναι συνετό να επισκεφτούμε ένα τέτοιο μέρος μες στη νύχτα...» μουρμούρισε ο Δατμάνο.

«Μην το λες,» διαφώνησε ο Δάρφο· «μπορεί να είναι *προτιμότερο* να το επισκεφτούμε τη νύχτα. Το σκοτάδι σε καλύπτει. Χρήσιμο όταν θέλεις να εισβάλεις, χωρίς να σε δουν.»

«Θέλουμε κάτι τέτοιο;» έθεσε το ερώτημα ο Γκαήρμιο.

«Καλύτερα να τους αιφνιδιάσουμε εμείς, παρά να μας αιφνιδιάσουν αυτοί. Ναράμια, πόσο δύσκολο είναι κανείς να εισβάλει στο Μαντείο; Φρουρείται;»

«Υπάρχουν κάποιοι φρουροί,» είπε η Ναράμια, «στην είσοδο του... οι οποίοι, όμως, δεν έχουν κανέναν σπουδαίο οπλισμό· αν θυμάμαι καλά απ'την τελευταία μου επίσκεψη, φορούσαν χιτώνες και είχαν ένα μαχαίρι περασμένο στη ζώνη. Αλλά δεν είναι εκεί το πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι πως δεν ξέρω αν *γίνεται* κανείς να εισβάλει στο Μαντείο χωρίς να τον αντιληφτούν.»

Ο Δάρφο συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Η θέση του, Δάρφο... είναι τέτοια που μπορείς να πας εκεί μόνο από ένα πολύ συγκεκριμένο μονοπάτι, το οποίο οδηγεί στην είσοδο του. Οι άλλες μεριές είναι πολύ απόκρημνες. Πολύ επικίνδυνες, γεμάτες απότομους βράχους, λειασμένους απ'τα κύματα.»

«Δηλαδή, λες ότι καλύτερα θα ήταν να πάμε από την είσοδο;»

«Το αποκλείω να καταφέρουμε όλοι να κατεβούμε εκείνα τα βράχια.»

«Εσύ,» ρώτησε ο Δάρφο, «θα μπορούσες να τα κατεβείς;»

Η Ναράμια αναποδογύρισε τα μάτια. «Γιατί το *ήξερα* ότι θα έκανες ακριβώς αυτή την ερώτηση;»

Ο Επιτηρητής Γκαήρμιο είχε δίκιο: ώς το ηλιοβασίλεμα μπορούσε κανείς να φτάσει άνετα στο Μαντείο των Βράχων.

Η Ναράμια κατέβηκε από τη σέλα του αλόγου της, καθώς οι ήλιοι είχαν χαθεί στα αντικριστά άκρα του ορίζοντα και τα τέσσερα φεγγάρια είχαν γίνει φανερά στον βραδινό ουρανό. Βρισκόταν σε μια από τις ακτές της Έρσαγκμορ: μια ακτή γεμάτη απότομους και γλιστερούς βράχους. Ανατολικά έβλεπε τη θάλασσα, γαλήνια απόψε, και δυτικά τις πεδιάδες, με το χορτάρι τους να μην κουνιέται στο ελάχιστο, καθώς δε φυσούσε ούτε ο παραμικρός άνεμος. Σιγαλιά απλωνόταν παντού, σπάζοντάς μονάχα από τις πεταλωμένες οπλές των αλόγων του Επιτηρητή Γκαήρμιο, του Δάρφο, και των υπόλοιπων, οι οποίοι βρίσκονταν αρκετά μακριά από τη Ναράμια, ζυγώνοντας το μονοπάτι που οδηγούσε στην είσοδο του Μαντείου. Εκείνη θα πήγαινε από άλλο δρόμο.

Έδεσε το αλόγό της σ'ένα ξερό θαλασσόδεντρο, το οποίο φύτρωνε ανάμεσα από δύο βράχους, και έβγαλε τις μπότες της· δε θα τη βόλευε να αναρριχάται επάνω στα γλιστερά βράχια φορώντας τις. Από τη σέλα πήρε μια κουλούρα σχοινί και την πέρασε στους ώμους της. Ό,τι άλλο χρειαζόταν το είχε δεμένο ή θηκαρωμένο επάνω της. Ήταν ντυμένη με ένα μαύρο, πέτσινο γιλέκο και ένα μαύρο, κοντό, δερμάτινο παντελόνι. Τα μαλλιά της τα είχε πιάσει κότσο πίσω απ'το κεφάλι της. Αυτό που είχε στο μυαλό της να κάνει δεν ήταν εύκολο, και δεν ήθελε τίποτα να την ενοχλεί.

Γλιστρώντας ανάμεσα στους ψηλούς βράχους, κατευθύνθηκε προς το Μαντείο, προσεκτική μέσα στο σκοτάδι, γιατί, εκτός απ'το γεγονός ότι μπορεί κάποιο καβούρι να τη δάγκωνε (και είχαν ακουστεί φήμες ακόμα και για επικίνδυνα δηλητηριώδη καβούρια, ή χειρότερα πράγματα), σε τούτο το μέρος δεν ήταν και πολύ δύσκολο να παραπατήσει κανείς και να σπάσει τα πόδια του.

Και δεν έχω φτάσει ακόμα στο πιο... επώδυνο σημείο, σκέφτηκε.

Αλλά δεν άργησε να φτάσει εκεί.

Εκεί όπου τα βράχια γίνονταν, πλέον, τόσο απότομα που ήταν αδύνατον κανείς να βαδίζει ανάμεσά τους· εκεί όπου έπρεπε να *σκαρφαλώνει* επάνω τους, προκειμένου να προχωρά.

Το Μαντείο δεν βρισκόταν μακριά, τώρα. Λίγο παρακάτω ήταν, εκτός αν η Ναράμια είχε κάνει κάποιο τραγικό λάθος στην κατεύθυνση που είχε πάρει, πράγμα το οποίο δε νόμιζε.

Φόρεσε ένα ζευγάρι δερμάτινα γάντια χωρίς δάχτυλα και άρχισε να σκαρφαλώνει, με μεγάλη επιφύλαξη αλλά χωρίς να καθυστερεί· γιατί, καθώς δεν άργησε να διαπιστώσει, δεν μπορούσε να παραμένει πιασμένη πουθενά για πολλή ώρα: γρήγορα, η ολισθηρή επιφάνεια έκανε τα χέρια και τα πόδια της να γλιστρούν προς τα κάτω. Έπρεπε, λοιπόν, να κινείται συνεχώς. Κι ευτυχώς, ο νυχτερινός ουρανός ήταν καθαρός απόψε· το φεγγαρόφωτο και η αστροφεγγιά τής πρόσφεραν ανυπολόγιστη βοήθεια.

Αμέσως το κατάλαβε, όταν έφτασε πάνω απ' το Μαντείο. Η μορφή του ξεχώριζε ανάμεσα στα βράχια· κι επιπλέον, η Ναράμια μπορούσε να δει τους ανθρώπους που είχαν συγκεντρωθεί στην είσοδό του: τον Δάρφο και τους άλλους, οι οποίοι μιλούσαν με τους φρουρούς.

Μην κάθεσαι να κοιτάς, είπε στον εαυτό της. Κουνήσου.

Το αριστερό της πόδι γλίστρησε, και έπεσε.

Στην αρχή, ο Δάρφο μπορούσε να δει τη Ναράμια να ιπεύει σε αρκετή απόσταση από εκείνον, τους δύο μισθοφόρους του, τον Ιερέα Καρθάνο, και τον Επιτηρητή Γκαήρμιο· ύστερα, όμως, όταν εκείνη αφίπτευσε και γλίστρησε ανάμεσα στα ψηλά, απότομα βράχια της ακροθαλασσιάς, την έχασε απ' τα μάτια του: την κατάπιε το σκοτάδι της νύχτας. Και ο Δάρφο έπιασε τον εαυτό του ν' ανησυχεί για εκείνη, καθώς έβλεπε ότι το μέρος ήταν, πράγματι, πολύ επικίνδυνο.

Προσπάθησε να διώξει την ανησυχία απ' το μυαλό του και να επικεντρωθεί στην αποστολή του: δηλαδή, να έχει τα μάτια του ανοιχτά και να είναι έτοιμος να επιτεθεί, αν χρειαζόταν. Επίσης, να είναι

έτοιμος να *μιλήσει*, αν χρειαζόταν. Βέβαια, ο Επιτηρητής Γκαήρμιο θα μιλούσε αρχικά, αλλά, ποτέ δεν ξέρεις, ίσως τα λόγια του να μην αποδεικνύονταν αρκετά για να τους δώσουν πρόσβαση στο Μαντείο. Και ο σκοπός τους ήταν να μπουν, όχι να κάνουν μια σύντομη δοσοληψία απέξω και, μετά, να φύγουν.

Να μπουν και να πάρουν πληροφορίες, με το καλό ή με το κακό.

«Εδώ ξεκινά το μονοπάτι,» είπε ο Γκαήρμιο, σταματώντας το αλόγο του.

Ο Δάρφο κοίταξε την παλιά, φθαρμένη ξύλινη πινακίδα που βρισκόταν εκεί κοντά. Επάνω της φαινόταν, στο φεγγαρόφωτο, να είναι γραμμένο το εξής, με άσχημα, σχεδόν σβησμένα μαύρα γράμματα:

Μαντείο των Βραχών

Ο Γκαήρμιο ακολούθησε το μονοπάτι, και ο Δάρφο ακολούθησε τον επιτηρητή. Δεν χωρούσαν δύο, ο ένας πλάι στον άλλο· έπρεπε να πηγαίνουν στη σειρά, κατεβαίνοντας και κατεβαίνοντας και κατεβαίνοντας ανάμεσα στα ψηλά, απότομα βράχια, που έμοιαζαν, σταδιακά, να προσπαθούν να τους κρύψουν τον ουρανό, να τους τυλίζουν στο σκοτάδι.

Το μονοπάτι δεν ήταν ευθύγραμμο· έκανε πολλές στροφές, έτσι ο Δάρφο δεν μπορούσε, από την αρχή, να δει το Μαντείο ή την είσοδο του. Όμως αυτά δεν άργησαν να βρεθούν στο πεδίο όρασής του. Το Μαντείο, όπως το περίμενε, ήταν ένα λίθινο οικοδόμημα, ουσιαστικά σκαμμένο και λαξεμένο μέσα στους βράχους. Η είσοδός του ήταν μια αψίδα στο ύψος ενός άντρα, και έκλεινε με διπλή ξύλινη πόρτα, πλάι στην οποία γυάλιζε ένα αργυρό κουδούνι.

Ο Γκαήρμιο κατέβηκε απ' το αλόγο του και το χτύπησε, κάνοντάς το να ηχήσει καθαρά μέσα στη σιωπηλή νύχτα.

Ο Δάρφο αφίππευσε δίπλα στον επιτηρητή· εδώ το μέρος ήταν αρκετά φαρδύ, για να μπορούν οι δυο τους να βρίσκονται ο ένας πλάι στον άλλο.

Οι υπόλοιποι της ομάδας αφίππευσαν επίσης, μένοντας πίσω.

Το ένα φύλλο της εισόδου άνοιξε και δύο άντρες βγήκαν, ντυμένοι με σκούρα-μπλε ράσα και κουκούλες. Από τις πέτσινες ζώνες τους κρέμονταν λυγιστά μαχαίρια.

«Ποιος καλεί το Μαντείο ετούτη την ώρα;» ρώτησε ο ένας, με φωνή που ακουγόταν σχεδόν τελετουργική.

«Ονομάζομαι Γκαήρμο,» είπε ο Γκαήρμο, «και έρχομαι εκ μέρους της Σερανβέλιας εμπορίσσας Σαμάλθα Πυρόφθαλμης. Φέρνω τα χρήματα που όφειλα να φέρω.»

Οι φύλακες του Μαντείου αλληλοκοιτάχτηκαν μέσα από τις κουκούλες τους. Τα πρόσωπά τους ήταν κρυμμένα στο σκοτάδι· ο Δάρφο δεν μπορούσε να διακρίνει την έκφρασή τους.

«Καλώς, Γκαήρμο,» είπε ο φύλακας που είχε μιλήσει και πριν. «Μπορείς να παραδώσεις τα χρήματα σ'εμάς.»

«Θα ήθελα να συναντήσω την ίδια τη Μάντισσα.»

«Πολύ φοβάμαι πως αυτό είναι αδύνατον.»

«Επιμένω,» είπε ο Γκαήρμο.

«Αδύνατον,» αποκρίθηκε, ανυποχώρητα, ο φύλακας.

«Τα χρήματα θα τα παραδώσω σ'εκείνη και μόνον σ'εκείνη. Αφήστε μας να περάσουμε.»

«Η Μάντισσα δεν μπορεί να σας δεχτεί. Αφήστε τα χρήματα σε μας ή φύγετε.»

Δε μ'αρέσει τούτο, σκέφτηκε ο Δάρφο. Μας ωθούν να φερθούμε... μη-φιλικά. Χαλάρωσε το σπαθί του μέσα στο θηκάρι.

Η Ναράμια έβαλε όλη της τη δύναμη για να κρατηθεί. Τα νύχια των ποδιών της τρίφτηκαν επώδυνα πάνω στον βράχο, τραντάζοντας την πατόκορφα. Κάποια άλλη γυναίκα, τώρα, θα είχε αφήσει τον βράχο και θα είχε πέσει· αλλά εκείνη συνέχισε να βάζει όλη της τη δύναμη, συνέχισε να κρατιέται, τρίζοντας τα δόντια και κλείνοντας τα μάτια.

Κι έπαψε να γλιστρά.

Ήταν λουσμένη στον ιδρώτα· η αναπνοή της έβγαине γρήγορα και με αγκομαχητά απ'το στήθος της· οι μύες της έτρεμαν.

Να κάψ' η Φλόγα! σκέφτηκε, οργισμένα, ανοίγοντας τα βλέφαρά της. *Να κάψ' η Φλόγα!* Ξεροκατάπιε, προσπαθώντας να χαλιναγωγήσει τον εαυτό της. *Είμαι κοντά. Τώρα, το μόνο που χρειάζεται να κάνω είναι να κατεβώ πάνω στο καταραμένο Μαντείο. Να δέσω κάπου το σχοινί μου, να πιαστώ, και να κατεβώ.* Αλλά, για να το δέσει κάπου, έπρεπε, πρώτα, να μπορεί να χρησιμοποιήσει τα χέρια της, που, επί του παρόντος, αγκάλιαζαν τον βράχο. Χρειαζόταν ένα μέρος για να πατήσει· να πατήσει σταθερά. Κάποια τρύπα επάνω στην πέτρα.

Κοίταξε προς τα κάτω, στενεύοντας τα μάτια της, για να διακρίνει μέσα στο σκοτάδι. Να δει πού το σκοτάδι ήταν πυκνότερο· πού οι αχτίνες των φεγγαριών και η αστροφεγγιά δεν μπορούσαν να διεισδύσουν. Κι εντόπισε ένα σημείο, από τη δεξιά της μεριά, όχι πολύ μακριά.

Αν αφήσω τον εαυτό μου να γλιστρήσει λίγο... ελεγχόμενα...

Εξάλλου, για πόσο θα μπορούσε να κρατιέται έτσι όπως κρατιόταν τώρα, βάζοντας δύναμη μόνο; Οι τρεμάμενοι μύες της, σύντομα, θα κουράζονταν και θα έπεφτε.

Χαλάρωσε τη λαβή της, επέτρεψε στο σώμα της να γλιστρήσει... ήρεμα... αργά... λίγο-λίγο... Δεν ανέπνεε, προσπαθώντας να έχει όλη της την προσοχή επικεντρωμένη σ' αυτό που έκανε.

Το δεξί της πόδι μπήκε στη σχισμάδα. Πάτησε, σταθερά.

Η Ναράμια ανέπνευσε πάλι.

Ωραία.

Τώρα, μπορούσε να κρατηθεί χωρίς να πιέζεται όσο πριν. Περισσότερη δύναμη έπρεπε μόνο να βάζει στο δεξί της πόδι· το υπόλοιπο σώμα δε χρειαζόταν να είναι τόσο σφιγμένο.

Ωρα να δέσω κάπου το σχοινί, και τελειώσαμε...

Κοίταξε προς τα πάνω. Ψαχούλεψε, με τα δάχτυλά της, που ξεπρόβαλλαν από τα γάντια της.

Βρήκε...

...κλαδάκια που φύτρωναν ανάμεσα από τους βράχους, και όπου αποκλείεται να μπορούσε να δέσει το σχοινί της, ή έστω να κρατηθεί· θα έσπαγαν αμέσως.

...μια εσοχή όπου χωρούσαν δυο της δάχτυλα: άχρηστη τελείως.

...μια προεξοχή όσο ο μισός της δείκτης: άχρηστη, επίσης.
—και είδε μια άλλη προεξοχή να ξεχωρίζει μες στη νύχτα: μια προεξοχή όπου, σίγουρα, θα μπορούσε να δέσει το σχοινί της... αν κατάφερνε να τη φτάσει· γιατί βρισκόταν πέρα από εκεί που μπορούσαν να απλωθούν τα χέρια της.

Μισό μέτρο πιο πάνω.

Σκατά... Πώς ανεβαίνουμε, τώρα, ως εκεί;

Έπρεπε να αναρριχηθεί, αγκαλιάζοντας τον απότομο βράχο. Πράγμα αδύνατο, όχι μόνο επειδή ήταν πολύ γλιστερός, ο τρισκατάρατος, αλλά κι επειδή δεν ήξερε αν οι δυνάμεις της θα επαρκούσαν, μετά από το τελευταίο της γλίστρημα. Οι μύες της ήδη έτρεμαν, σχεδόν ανεξέλεγκτα.

«Δεν μπορούμε ν'αφήσουμε τα χρήματά μας σ'εσάς,» δήλωσε ο Γκαήρμιο, «αλλά ούτε μπορούμε και να φύγουμε. Πρέπει να τα παραδώσουμε. Απόψε. Και θα τα παραδώσουμε μόνο στη Μάντισσα. Αφήστε μας να μπούμε.»

«Δεν θα επαναλάβω τα λόγια μου,» είπε ο φύλακας, και αυτός κι ο σύντροφός του στράφηκαν, για να ξαναμπούν στο Μαντείο.

«Δάρφο,» είπε ο Γκαήρμιο.

Ο Δάρφο τράβηξε το ξίφος του, μ'έναν απότομο, συρτό θόρυβο. «Περιμένετε!» φώναξε στους φύλακες, ζυγώνοντας την είσοδο και πιάνοντας, με το ελεύθερό του χέρι, το ανοιχτό της φύλλο, προτού προλάβουν να το κλείσουν.

«Τολμάτε να βγάξετε όπλα έξω απ'το Μαντείο;» σφύριξε ο φύλακας που πριν μιλούσε με τον Γκαήρμιο. Η μορφή του φαινόταν σκοτεινή μέσα από τη χαραμάδα της πόρτας. Ο άλλος φύλακας προσπαθούσε να κλείσει, καθώς ο μισθοφόρος τού έφερνε αντίσταση.

«Θα γίνουν χειρότερα πράγματα, αν δε μας δώσετε πρόσβαση,» απείλησε ο Δάρφο.

Ο φύλακας τράβηξε το μαχαίρι απ'τη ζώνη του. «Φύγετε!» γρύλισε. Η κουκουλοφόρος μορφή του ήταν εφιαλτική στο μισοσκόταδο.

Ο Δάρφο δεν πρόλαβε ν' απαντήσει ή να κάνει τίποτα άλλο, γιατί, τότε, η δίφυλλη πόρτα άνοιξε διάπλατα, σαν να τη χτύπησε μια αναπάντεχη, και πανίσχυρη, πνοή ανέμου. Ο μισθοφόρος νόμισε πως αισθάνθηκε καυτό αέρα στα μάγουλα και στο λαιμό του.

Οι φύλακες πετάχτηκαν όπισθεν: σωριάστηκαν στο πέτρινο πάτωμα, κραυγάζοντας περίτρομοι.

«Η είσοδος, τώρα, είναι ανοιχτή,» είπε ο Καρθάνο, πλησιάζοντας τον Δάρφο.

Ο μισθοφόρος, καταλαβαίνοντας ότι ο ιερέας της Φλόγας ήταν που ευθυνόταν για τον ξαφνικό «άνεμο», πέρασε το κατώφλι με περισσότερη αυτοπεποίθηση. Βρέθηκε σ' έναν πέτρινο προθάλαμο, όπου τα τοιχώματα ήταν καλυμμένα με ταπετσαρίες, και υπήρχαν τρεις έξοδοι.

Οι φύλακες είχαν ήδη σηκωθεί στα πόδια τους.

«Θέλουμε μόνο να μιλήσουμε,» τους είπε ο Δάρφο, καθώς κι ο Ιερέας Καρθάνο έμπαινε στον προθάλαμο. «Με τη Μάντισσα.»

Οι φύλακες έτρεξαν· χάθηκαν μέσα σ' ένα απ' τα ανοίγματα.

«Δεν είναι και πολύ κοινωνικοί, Σεβασμιότατε,» παρατήρησε ο Δάρφο.

«Πασιφανές, θα έλεγα,» αποκρίθηκε ο Καρθάνο, υπομειδώντας.

Ο Γκαήρμo, ο Μαράνκο, και ο Δατμάνo μπήκαν επίσης στον προθάλαμο, καθώς ο Δάρφο και ο ιερέας της Φλόγας έκαναν μερικά επιφυλακτικά βήματα, αφήνοντάς τους να περάσουν.

Μία λύση υπάρχει, συμπέρανε η Ναράμια. Δε γίνεται αλλιώς και πρέπει να κάνω γρήγορα.

Έβγαλε το σχοινί με τον γάντζο απ' τους ώμους της και το εκτόξευσε ανοδικά, προς την προεξοχή, κάνοντάς το να σχηματίσει μια μικρή έλλειψη από πάνω της και, μετά, το ένα του άκρο, αυτό με τον γάντζο, να επιστρέψει κοντά στη Ναράμια. Τώρα, το σχοινί ήταν πιασμένο σαν Λ από την προεξοχή... και ήταν αρκετά μακρύ για να φτάνει μέχρι την οροφή του Μαντείου, σωστά;

Η Ναράμια το ελευθέρωσε ολόκληρο, αφήνοντάς το να πέσει· και, ναι, είδε πως, όντως, η μία του άκρη –αυτή χωρίς τον γάντζο– έφτανε στην οροφή. *Γίνεται, λοιπόν. Γίνεται. Και, έτσι κι αλλιώς, δεν έχω άλλη επιλογή.* Οι μύες σ'όλο της το σώμα –αλλά κυρίως στο δεξί της πόδι– την έκαιγαν, και έτρεμαν.

Έπιασε την άκρη με τον γάντζο και την έδεσε σ'ένα σημείο του σχοινιού πάνω απ'το κεφάλι της· την έδεσε όσο πιο καλά μπορούσε, ώστε, όταν η Ναράμια έπεφτε, να σφιγγόταν ο κόμπος περισσότερο επάνω στην προεξοχή. Αν εδώ γινόταν λάθος, η Ναράμια καταλάβαινε ότι πολύ πιθανόν να τσακιζόταν.

Ελπίζοντας πως η δουλειά της ήταν καλή, πιάστηκε απ'το σχοινί με τα δύο χέρια κι άρχισε να κατεβαίνει, παίρνοντας το δεξί της πόδι απ'τη σχισμάδα.

Το σχοινί ακούστηκε να τρίζει από πάνω της. Ο επιδέξιος κόμπος της κινήθηκε, γρήγορα, ανοδικά, συναντώντας την προεξοχή και σφίγγοντάς την.

Ωραία, σκέφτηκε η Ναράμια. *Ωραία.*

Συνέχισε την κάθοδό της και, σύντομα, πάτησε στην πέτρινη οροφή του Μαντείου των Βράχων.

Γονάτισε και πήρε, ελεύθερα, πολλές βαθιές ανάσες, προσπαθώντας να συνέλθει.

Ύστερα, έστρεψε το βλέμμα της στην είσοδο του Μαντείου. Εκεί βρίσκονταν, τώρα, μόνο τα άλογα του Δάρφο και των άλλων· εκείνοι πρέπει να είχαν μπει. Πρέπει να είχαν καταφέρει να μουν.

Πράγμα που σημαίνει πως πρέπει κι εγώ να μπω, σκέφτηκε η Ναράμια. *Το έχω ήδη καθυστερήσει. Η αναρρίχηση ήταν δυσκολότερη απ'ό,τι περίμενα.* Το σχέδιο ήταν εκείνοι να κάνουν αντιπερισπασμό από μπροστά, ενώ η Ναράμια θα εισέβαλε από εκεί όπου οι άνθρωποι του Μαντείου δε θα την έπαιρναν είδηση· έτσι, πιθανώς να έβρισκε πράγματα που ο Δάρφο κι οι άλλοι δε θα μπορούσαν να βρουν, ή ίσως να τους βοηθούσε, σε μια στιγμή που είχαν ανάγκη.

Η Ναράμια ορθώθηκε και βάδισε, με προσοχή και λυγισμένα γόνατα, επάνω στην πέτρινη στέγη του Μαντείου, η οποία ήταν σχεδόν τόσο γλιστερή όσο τα βράχια, και ανώμαλη επίσης· δεν ήταν ένα λείο επίπεδο, αλλά μια ακανόνιστη επιφάνεια, με σκαμπανεβά-

σματα. Και παράθυρα και φεγγίτες υπήρχαν σε διάφορα σημεία της. Η Ναράμια προσπάθησε να κινείται έτσι ώστε να μη μπορεί κανείς να τη δει από αυτά... και ζύγωσε ένα παράθυρο από τα πλάγια, για να κοιτάξει μέσα.

Ένας στενός διάδρομος και μία πόρτα, κλειστή. Θόρυβος από το βάθος: βήματα.

Πήγε σε άλλο παράθυρο: Ένα υπνοδωμάτιο, με λαξευτό κρεβάτι, κι επάνω στο κρεβάτι μια γυναίκα ξαπλωμένη στο πλάι, κοιμισμένη. Στον τοίχο, ένας καθρέφτης που έδειχνε τη μορφή της. Από την πόρτα ήρθαν βήματα, και κάποιος χτύπησε, δυνατά, λέγοντας: «Ιερομαθή! Ιερομαθή!» Μιλούσε στη γλώσσα της Έρσαγκμορ.

Η γυναίκα στο κρεβάτι ξύπνησε. Ανασηκώθηκε στους αγκώνες, με ταραγμένη όψη στο πρόσωπό της.

Η Ναράμια έκανε πίσω, για να μη γίνει, κατά τύχη, αντιληπτή· κοιτάζε, τώρα, μόνο με την άκρια του ενός ματιού.

«Ιερομαθή!»

Η γυναίκα σηκώθηκε, γρήγορα, απ'το κρεβάτι: τα μακριά, ξανθά, σγουρά της μαλλιά γύαλισαν στο φως της λάμπας του δωματίου· το ημιδιαφανές, πράσινο νυχτικό της αναδεύτηκε. Άνοιξε την πόρτα, για ν'αντικρίσει έναν άντρα με ράσα και κουκούλα.

«Τι είναι, Κάμρεν;» τον ρώτησε, αμέσως.

«Εισβολείς στο Μαντείο, Ιερομαθή!» είπε εκείνος, ανήσυχα. «Μείνετε στο δωμάτιό σας. Κλειδωθείτε.»

(*Ο Δάρφο κι οι άλλοι φαίνεται πως, τελικά, αναγκάστηκαν να κάνουν φασαρία, σκέφτηκε η Ναράμια.*)

«Ποιοι είναι; Είναι επικίνδυνοι; Την Ιερότατη την ειδοποιήσατε;» Η γυναίκα, που σίγουρα ήταν μικρότερη από τη Ναράμια, μιλούσε τσεβδίζοντας τα ρ.

«Την ειδοποιήσαμε. Αλλά εσείς μένετε στο δωμάτιό σας. Κλειδωθείτε κιόλας, καλύτερα,» επανέλαβε ο κουκουλοφόρος άντρας –ο Κάμρεν, όπως τον είχε αποκαλέσει η Ιερομαθής– και στράφηκε να φύγει.

Εκείνη τον έπιασε απ'το ράσο. «Να προσέχεις.»

Ο Κάμρεν έκλινε το κεφάλι, σεβάσμια, προς το μέρος της, κι ύστερα έφυγε.

Η γυναίκα έκλεισε την πόρτα, αργά, σιγανά, κι ακούμπησε επάνω την πλάτη της. Οι γροθιές της ήταν σφιγμένες· σήκωσε τη δεξιά και την έφερε στο στόμα της, δαγκώνοντας τις φάλαγγες των δαχτύλων, σαν να σκεφτόταν έντονα. Σαν να αναρωτιόταν τι όφειλε να κάνει.

Αυτή η Ιερομαθής –που, μάλλον, είναι τίτλος κι όχι όνομα– πρέπει νάναι σημαντική, σκέφτηκε η Ναράμια, παρατηρώντας την. Κατά πάσα πιθανότητα, μαθητευόμενη της Μάντισσας, ή κάτι τέτοιο. Ίσως και κόρη της. Θα ήταν, αναμφίβολα, χρήσιμη όμηρος...

Η Ιερομαθής στράφηκε, πάλι, στην πόρτα. Τη μισάνοιξε. Κρυφοκοίταξε έξω.

Η ευκαιρία μου, παρατήρησε η Ναράμια, και γλίστρησε μες στο δωμάτιο, πλησιάζοντας, με δυο μεγάλες δρασκελιές, την ξανθιά γυναίκα.

Εκείνη πρέπει κάτι να αντιλήφτηκε, γιατί έκανε να γυρίσει, την τελευταία στιγμή.

Που ήταν, πια, πολύ αργά.

Η Ναράμια την άρπαξε από πίσω: της έκλεισε το στόμα, με το ένα χέρι, ενώ το άλλο της χέρι τυλίχτηκε γύρω απ'τη μέση της Ιερομαθούς.

Η γυναίκα προσπάθησε να ουρλιάξει, αλλά μονάχα ένας αδύναμος ήχος πέρασε από την παλάμη της τυχοδιώκτριας.

«Μην κάνεις φασαρία, και δε θα πάθεις κακό,» είπε η Ναράμια στη λαλιά της Έρσαγκμορ.

Η γυναίκα πάλεψε να ξεφύγει.

Η Ναράμια τής έπιασε το αριστερό στήθος ανάμεσα σε δύο δάχτυλά της, και το ζούληξε. Η Ιερομαθής τσούριξε, ενώ η παλάμη της τυχοδιώκτριας τής έκλεινε το στόμα.

«Σου είπα, μην κάνεις φασαρία και δε θα πάθεις κακό.»

Η ξανθιά γυναίκα έπαψε να αντιστέκεται, και η Ναράμια μπορούσε να την αισθανθεί να τρέμει. Την τράβηξε μέχρι το κρεβάτι και την έβαλε να καθίσει εκεί. Πήρε ένα σεντόνι και της έδεσε το στόμα. Τραβώντας ένα ξιφίδιο (τα μάτια της Ιερομαθούς γούρλωσαν, βλέποντας τη λεπίδα να γυαλίζει), έκοψε όσο σεντόνι περίσσευε.

«Ξάπλωσε, μπρούμυτα,» πρόσταξε η Ναράμια.

Η γυναικά την κοιτούσε ακίνητη, μουδιασμένη.

«*Τώρα,*» είπε η Ναράμια, κεντρίζοντάς την, με το ξιφίδιο, στα πλευρά.

Εκείνη αναπήδησε, και υπάκουσε, ξαπλώνοντας ανάσκελα.

Η Ναράμια, χρησιμοποιώντας το σεντόνι που είχε περισσέψει, της έδεσε τα χέρια πίσω από την πλάτη και, μετά, τους αστραγάλους.

Η γυναίκα μούγκρισε, σαν να ήθελε να διαμαρτυρηθεί γι'αυτού του είδους της μεταχείριση.

«Δε θα σε πειράξω, αλλά μην κάνεις φασαρία,» της επανέλαβε η Ναράμια. «Με καταλαβαίνεις;»

Καμία απάντηση.

«Με καταλαβαίνεις;»

Η γυναίκα κούνησε το κεφάλι, καταφατικά. Ξεφύσησε. Μούγκρισε, όχι πολύ δυνατά· ίσα που ακούστηκε.

Η Ναράμια πλησίασε την πόρτα, η οποία εξακολουθούσε νάναι μισάνοιχτη. Κοίταξε έξω: Ένας διάδρομος· μάλλον, ο προηγούμενος που είχε δει. Κάπου, νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει ακόμα μία πόρτα. *Λες να υπάρχει κι άλλη Ιερομαθής; Ή εκεί μένει η Μάντισσα; Και ο άντρας με την κουκούλα πού πήγε;*

Σκέφτηκε να ρωτήσει την ξανθιά γυναίκα, για να πάρει απαντήσεις, αλλά το απέρριψε. Πολύ χρονοβόρο, κι εκείνη βιαζόταν. Βγήκε απ'το δωμάτιο, κλείνοντας πίσω της.

Πλησίασε την άλλη πόρτα, αθόρυβα.

Ο Δάρφο κοίταξε τις τρεις εξόδους του προθαλάμου. Η μία, αυτή ευθεία μπροστά, ήταν ανοιχτή και οδηγούσε σ'έναν σκιερό διάδρομο. Οι άλλες δύο, δεξιά κι αριστερά, ήταν κλειστές, με βαριές ξύλινες πόρτες. Οι κουκουλοφόροι είχαν μπει στην αριστερή, κλείνοντας πίσω τους και αμπαρώνοντας, νόμιζε ο Δάρφο, αν έκρινε απ'τον ήχο που είχε ακουστεί.

«Προς τα πού, τώρα;» ρώτησε τον Γκαήρμιο.

Ο επιτηρητής ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχω ξανάρθει εδώ. Και... δεν ξέρω αν, τελικά, ήταν σωστό αυτό που κάναμε,» πρόσθεσε, βαριά. «Ίσως να ήταν μεγάλο λάθος.»

«Ίσως,» συμφώνησε ο Δάρφο. «Αλλά, τώρα, δεν ξεγίνεται. Προχωράμε ή φεύγουμε;»

Ο Γκαήρμο κοίταξε τον ιερέα της Φλόγας. «Σεβασμιότατε;»

«Ας προχωρήσουμε,» είπε ο Καρθάνο. «Γι' αυτό ήρθαμε. Εξάλλου, όπως τους εξηγήσαμε, επιθυμούμε μόνο να μιλήσουμε με τη Μάντισσα, σωστά;»

«Σωστά, Σεβασμιότατε.»

Η φωνή του Δατμάνο παρενέβη: «Υπάρχει... υπάρχουν μαγικές δυνάμεις σ' αυτό το μέρος, Σεβασμιότατε;»

Ο Καρθάνο τον αγνόησε.

Ο Δάρφο βάδισε προς το άνοιγμα εμπρός τους, και μπήκε στον σκιερό διάδρομο, ο οποίος έβγαζε σε μια μεγάλη αίθουσα, φανερά σκαμμένη μέσα στα βράχια. Φεγγαρόφωτο έμπαινε από διάφορα ψηλά ανοίγματα, και στο κέντρο της υπήρχε μια λίμνη, που γυάλιζε. Στο βάθος, βρισκόταν μια βαθυγάλαξη κουρτίνα.

«Αυτή πρέπει νάναι η κεντρική αίθουσα του Μαντείου,» είπε ο Γκαήρμο, που είχε ακολουθήσει τον Δάρφο, μαζί με τους υπόλοιπους. «Εδώ η Μάντισσα πρέπει να δίνει τους χρησμούς της.»

Ο Μαράνκο κι ο Δατμάνο βημάτισαν, αργά, μέσα στο μεγάλο δωμάτιο, κρατώντας τα ξίφη τους γυμνολέπιδα. Ο Δάρφο έκρινε σωστή την επιφύλαξή τους· υπήρχαν πολλά σκιερά σημεία σε τούτο το μέρος: σκιερά σημεία που μπορεί να έκρυβαν εισόδους, για να τους επιτεθούν οι φύλακες του Μαντείου.

«Ποιοι είστε;»

Η φωνή αντήχησε μέσα στην αίθουσα, και δεν έμοιαζε να είχε προέλθει από ανθρώπινο στόμα. Έμοιαζε με τη φωνή μυθικής θεάς, που μιλούσε από μακριά, πολύ μακριά. Ο Δάρφο, όμως, αμέσως έστρεψε το βλέμμα του στη βαθυγάλαξη κουρτίνα, καταλαβαίνοντας ότι κάποια γυναίκα πρέπει να βρισκόταν πίσω από εκεί και η ακουστική της αίθουσας αλλοίωνε τη φωνή της.

«Είσαι η Μάντισσα του Μαντείου των Βράχων;» ρώτησε ο Γκαήρμο.

«Ποιοι είστε;» επανέλαβε η γυναικεία φωνή.

«Ερχόμαστε εκ μέρους της Σαμάλθα Πυρόφθαλμης. Περιμένεις κάποια χρήματα απ' αυτήν, έτσι δεν είναι;»

Σιγή απλώθηκε.

Και ύστερα, ένα *κρι-κρι-κρι-κρι κρικ* ακούστηκε πίσω τους· ο Δάρφο στράφηκε, για να δει το πέρασμα απ' το οποίο είχαν έρθει να κλείνει, να φράζεται από ένα μεταλλικό κιγκλίδωμα.

Η Ναράμια χτύπησε την πόρτα, με το αριστερό χέρι, ενώ στο δεξί κρατούσε έτοιμο το ξιφίδιό της.

Καμια απάντηση δεν ήρθε από μέσα.

Ξαναχτύπησε. Τίποτα.

Από το βάθος, όμως, από τα δεξιά της, μια πόρτα ακούστηκε ν' ανοίγει και να κλείνει· μια πόρτα την οποία δεν μπορούσε να δει: βρισκόταν παρακάτω στον διάδρομο, ύστερα από τη στροφή.

Και βήματα αντήχησαν, επίσης. Δεν πλησίαζαν τη Ναράμια: απομακρύνονταν. Εκείνη, όμως, κόλλησε την πλάτη της στον τοίχο, για καλό και κακό.

Αφουγκράστηκε: Τα βήματα (τρεις; τέσσερις άνθρωποι;) συνέχισαν ν' απομακρύνονται· και τώρα... *κατεβαίνουν κάποια σκάλα;*

Μετά, άλλα βήματα. Διαφορετικά. Λιγότερο βαριά.

Από πού είχαν έρθει;

Μια πόρτα άνοιξε, πάλι.

Έτσι όπως η Ναράμια άκουγε την κατάσταση, μέχρι στιγμής, η εξής εικόνα είχε δημιουργηθεί στο μυαλό της: Κάποιοι –φύλακες του Μαντείου, πιθανώς– είχαν βγει από ένα δωμάτιο και είχαν κατεβεί μια σκάλα, μάλλον για να αντιμετωπίσουν τον Δάρφο και τους υπόλοιπους εισβολείς. Κάποιος άλλος τούς παρακολουθούσε, όπως η Ναράμια, και, ακούγοντάς τους να φεύγουν, κινήθηκε και άνοιξε την πόρτα από την οποία εκείνοι είχαν βγει. Κι αυτός ο κάποιος ίσως να ήταν γυναίκα, αν έκρινε κανείς απ' τα βήματά του. Ελαφρά βήματα που δεν έκαναν πολύ θόρυβο.

Η Ναράμια προχώρησε, γρήγορα κι αθόρυβα.

Είδε μια πόρτα, ανοιχτή. Πλησίασε και κοίταξε από την άκρη. Μέσα, ήταν ένα δωμάτιο με δύο κρεβάτια. Στο βάθος, υπήρχαν δύο παράθυρα: το ένα έβλεπε έξω, στην οροφή του Μαντείου· το άλλο

ήταν πολύ στενότερο και πρέπει να έβλεπε μέσα και προς τα κάτω. Εμπρός του στεκόταν μια γυναίκα, σαφώς μικρότερη από την προηγούμενη: νεαρή κοπέλα, που δεν είχε περάσει ακόμα τα είκοσι. Γύρω στα δεκάξι-δεκαεφτά, την υπολόγιζε η Ναράμια. Φορούσε ένα πράσινο, ημιδιαφανές νυχτικό, παρόμοιο με της άλλης· αλλά τα δικά της μαλλιά ήταν μαύρα, κατάμαυρα, όχι ξανθά. Ωστόσο, ήταν σγουρά και μακριά, κι έπεφταν λυτά στην πλάτη της. Στα πόδια της, σαν δάλια ήταν δεμένα.

Αναπάντεχα, ένας δυνατός θόρυβος αντήχησε στο Μαντείο: ένα κρι-κρι-κρι-κρι κρικ, σαν να έπεσε κάποια πύλη που ανοιγόκλεινε με αλυσίδες.

Η κοπέλα –*Ιερομαθής κι αυτή, μάλλον*– συνέχισε να κοιτάζει κάτω, δίχως να κινείται.

Δεύτερη όμηρος;

Γιατί όχι;

Η Ναράμια όρμησε, αρπάζοντας την κοπέλα και κλείνοντάς της το στόμα, με το ένα χέρι. Εκείνη τραντάχτηκε, ξαφνιασμένη, αλλά δεν τα έχασε. Δάγκωσε, με δύναμη, την παλάμη της τυχοδιώκτριας και κλότσησε τον τοίχο μπροστά της, για να σπρώξει την αντίπαλό της προς τα πίσω.

Η Ναράμια παραπάτησε και έπεσε, αλλά μαζί της πήρε και την κοπέλα.

Εκείνη στράφηκε να την κοιτάξει, καθώς βρισκόταν στα τέσσερα. Τα μάτια της... σαν κάρβουνα. Έντονα. Μεγάλα... πιο μεγάλα. Και μετά, λιγνά, και μυτερά, σαν ξίφη. Πλησίαζαν τη Ναράμια. Εισέβαλλαν. Έσπρωχναν προς τα μέσα. Στο κρανίο της. Στο μυαλό της–

Η Ναράμια βλεφάρισε, διώχνοντας την παράξενη επιρροή από επάνω της· και, με το αριστερό της χέρι, γρονθοκόπησε την κοπέλα στο σαγόνι, σωριάζοντάς την. Εκείνη έκρυψε το πρόσωπό της με τις παλάμες της, μουγκρίζοντας πονεμένα.

Η Ναράμια την άρπαξε απ'τα μαλλιά και την έσπρωξε πάνω σ'ένα κρεβάτι, μπρούμυτα. Το ξιφίδιό της πιέστηκε πάνω στο λαιμό της κοπέλας.

«Δε θα φωνάζεις!» σφύριξε η τυχοδιώκτρια. «Αν φωνάζεις, θα σε σκοτώσω. Καταλαβαίνεις;» Μιλούσε, φυσικά, στη λαλιά της Έρσαγκμορ, αφού ήταν φανερό πως έτσι επικοινωνούσαν εδώ μέσα.

Η φωνή της κοπέλα ήταν αδύναμη και λεπτή: «Ναι.»

«Ιερομαθής είσαι;»

«Ναι.»

«Πόσες άλλες είναι σαν κι εσένα;»

«Μία.»

Η ξανθιά γυναίκα στο άλλο δωμάτιο. «Πώς σε λένε;»

«Υλλίρα.» Η φωνή της δυνάμωσε λίγο: «Κι αν δε μ'αφήσεις, όποια κι αν είσαι—»

«Τι θα κάνεις; Ε;» Η Ναράμια πίεσε το λεπίδι της στο λαιμό της κοπέλας. «Θα με μαγέψεις;»

Η Υλλίρα δε μίλησε. Ξεροκατάπιε.

Η Ναράμια τράβηξε ένα σεντόνι και βάλθηκε να τη δέσει κι αυτήν, προσέχοντας ν'αποφεύγει τα μάτια της, γιατί ό,τι είχε κάνει πριν μπορεί και να το ξαναπροσπαθούσε.

Τελειώνοντας, στράφηκε στο παράθυρο που κοίταζε στο εσωτερικό του Μαντείου και προς τα κάτω, και εκεί είδε μια μεγάλη πέτρινη αίθουσα και, μέσα στην αίθουσα, μια γυαλιστερή λίμνη και τον Δάρφο, τον Ιερέα Καρθάνο, και τους υπόλοιπους...

Μόλις το μεταλλικό κιγκλίδωμα έπεσε, φύλακες φάνηκαν πίσω του, ντυμένοι όπως τους προηγούμενους, με ράσα και κουκούλες· αλλά, τώρα, κρατούσαν οπλισμένες βαλλίστρες στα χέρια.

«Απλωθείτε!» φώναξε ο Δάρφο στους συντρόφους του. «Μακριά από το άνοιγμα! Παραπλεύρως αυτού!»

Οι άλλοι υπάκουσαν, τρέχοντας. Αλλά βέλη δεν εκτοξεύτηκαν· όχι ακόμα, τουλάχιστον.

Ο Δάρφο, που είχε καλυφτεί πίσω από έναν προεξέχοντα βράχο, πιστεύοντας—ελπίζοντας—ότι εδώ θα ήταν ασφαλής, φώναξε: «Μάντισσα!» (Γιατί, αναμφίβολα, η Μάντισσα ήταν που τους μιλούσε πίσω απ'το βαθυγάλαζο παραπέτασμα· δεν μπορεί να ήταν άλλη.)

«Ερχόμαστε μόνο να συζητήσουμε μαζί σου! Δεν έχουμε εχθρικές διαθέσεις!»

«Ο σύμμαχός σου ισχυρίστηκε πως έχετε χρήματα να παραδώσετε,» είπε η φωνή πίσω από το παραπέτασμα, εξακολουθώντας να αλλοιώνεται, όπως πριν, από την περίεργη ακουστική της πέτρινης αίθουσας.

«Ναι,» απάντησε ο Δάρφο, «έχουμε χρήματα—»

«Τότε, αφήστε τα εδώ και φύγετε.»

«Δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό, Μάντισσα. Πρέπει να σου μιλήσουμε.»

«Αφήστε τα χρήματα και φύγετε!»

«Πρέπει να σου μιλήσουμε,» επέμεινε ο Δάρφο. «Θέλουμε να μάθουμε ποιος σου ζήτησε να δεχτείς τα χρήματα από τη Σερανβέλια εμπόρισσα Σαμάλθα Πυρόφθαλμη.» Και άρχισε να πηγαίνει, προσεκτικά, προς το βαθυγάλαζο παραπέτασμα.

«ΜΕΙΝΕ ΠΙΣΩ, ΜΙΣΘΟΦΟΡΕ!» αντήχησε, έντονα, η φωνή της Μάντισσας, και ο Δάρφο αισθάνθηκε μια δύναμη να στρέφεται εναντίον του: μια δύναμη αόρατη, αδύνατον να την κατονομάσει. Θα μπορούσε, ίσως, να την πει άνεμο, σε διαφορετική περίπτωση, μα κανένας άνεμος δε φυσούσε. Έμοιαζε με αέρα ο οποίος προερχόταν από κάποιο σημείο ανέφικτο να το δει, και τον χτυπούσε κατευθείαν στην ψυχή και στο εσωτερικό του σώματός του, κάνοντας τα πόδια του βαριά, κάνοντας τα σπλάχνα του να πονάνε.

Αλλά, τότε, ένιωσε ενός άλλου είδους αέρα επάνω του. Μια θερμότητα στα μάγουλα και στο λαιμό του. *Ο Ιερέας Καρθάνο!* Ο Δάρφο έτριξε τα δόντια, ακουμπώντας τα δάχτυλα του αριστερού του χεριού σ'έναν βράχο, για να στηριχτεί.

«Ένας ιερέας της Φλόγας;» είπε η Μάντισσα: και τώρα, ο Δάρφο νόμιζε ότι, για κάποιο λόγο, μπορούσε να διακρίνει τη μορφή της πίσω από το παραπέτασμα. «Βρίσκεσαι μακριά από τους Θεούς σου, ιερέα της Φλόγας· δεν έχουν την ίδια δύναμη εδώ!»

Η Ναράμια προσπάθησε να σκεφτεί πώς, λογικά, θα ήταν η κάτοψη του Μαντείου: *Εγώ είναι σαν να βρίσκομαι σε εξώστη, πάνω από την κεντρική αίθουσα. Η σκάλα που κατεβαίνει είναι στα δεξιά μου, από εκεί όπου πήγαν αυτοί που άκουσα να βαδίζουν· και πρέπει να καταλήγει κοντά στο κιγκλίδωμα, πίσω απ'τον Δάρφο. Η Μάντισσα είναι απ'την άλλη, χρησιμοποιώντας την κουρτίνα για κάλυψη: πρέπει, άρα, να υπάρχει και κάποια σκάλα από εκεί.*

Δεν μπορούσε να είναι βέβαιη ότι είχε δίκιο, όμως όφειλε να κάνει κάτι για να βοηθήσει. Τραβώντας το ξιφιδίο της, έκοψε τα δεσμά στους αστραγάλους της δεμένης Ιερομαθούς Υλλίρα και, πιάνοντάς την απ'το μπράτσο, τη σήκωσε όρθια.

«Μην κάνεις καμία ανοησία,» την προειδοποίησε, βγάζοντάς την από το δωμάτιο και ακολουθώντας, μέσα στον διάδρομο, την αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη προς την οποία είχαν πάει οι τρεις-τέσσερις άνθρωποι που είχε ακούσει.

Η Υλλίρα μούγκρισε, αλλά δεν έφερε αντίσταση.

Η Ναράμια θηκάρωσε το ξιφιδίο της και τράβηξε μια μικρή, οπλισμένη χειροβαλλίστρα, απασφαλίζοντάς την και βάζοντας το δάχτυλο στη σκανδάλη, έτοιμη να βάλει, αν χρειαζόταν.

Ο διάδρομος είχε, συνεχώς, μια κλίση προς τα δεξιά, σαν να έστριβε, σαν να ήταν κυκλικός... *σαν να κάνει τον κύκλο της μεγάλης αίθουσας από κάτω...* Αριστερά της Ναράμια, υπήρχαν παράθυρα, εδώ κι εκεί, τα οποία επέτρεπαν να μπαίνουν δέσμες φεγγαρόφωτου, γεμίζοντας τον χώρο με σημεία φωτός και σκοταδιού: ένας κόσμος σκιών.

Δεξιά, υπήρχαν πόρτες.

Η Ναράμια άνοιξε εκείνη που δεν είχε ανοίξει πριν και είδε μέσα ένα δωμάτιο, παρόμοιο μ'αυτό της ξανθιάς Ιερομαθούς. «Το δωμάτιό σου;» ρώτησε την Υλλίρα, κι αυτή ένευσε.

Η Ναράμια συνέχισε, προσπερνώντας την πόρτα πίσω από την οποία ήταν δεμένη η ξανθιά Ιερομαθής, και φτάνοντας σε μια άλλη. Θηκάρωσε τη χειροβαλλίστρα της, τράβηξε το ξιφιδίο της, έκοψε μ'αυτό τα δεσμά των χεριών της Υλλίρα, το ξαναθηκάρωσε, και τράβηξε πάλι τη χειροβαλλίστρα.

«Άνοιξε την πόρτα,» πρόσταξε την Ιερομαθή, βαστώντας, με το ελεύθερό της χέρι, το μπράτσο της κοπέλας και μένοντας μισοκρυμμένη πίσω από την όμηρό της.

Η Υλλίρα υπάκουσε, αποκαλύπτοντας μια αποθήκη.

Σκατά, σκέφτηκε η Ναράμια. *Πού είναι η σκάλα;*

Τράβηξε, πάλι, την κοπέλα, συνεχίζοντας. Ο διάδρομος εξακολουθούσε να έχει δεξιά κλίση.

Σταμάτησε στην επόμενη πόρτα.

«Άνοιξέ την,» πρόσταξε την Υλλίρα.

Εκείνη δίστασε.

Η Ναράμια τη χτύπησε, ελαφρά, στη μέση, με το γόνατό της. «Άνοιξέ την.»

Η κοπέλα την άνοιξε, αποκαλύπτοντας ένα υπνοδωμάτιο, μεγαλύτερο από αυτά των Ιερομαθών και πιο όμορφα στολισμένο. Στο πέρας του, υπήρχε μια βαθυγάλαζη κουρτίνα.

Η Ναράμια έσπρωξε την κοπέλα μέσα και έκλεισε την πόρτα πίσω τους.

«Μάντισσα!» φώναξε ο Δάρφο, χωρίς να προσπαθεί να πλησιάσει την κουρτίνα. «Γιατί αρνείσαι να μιλήσεις μαζί μας;»

«Αφήστε τα χρήματα που έχετε να αφήσετε,» αποκρίθηκε εκείνη, «και φύγετε από τούτο το μέρος! Ή φύγετε χωρίς να τα αφήσετε. Αλλά ΦΥΓΕΤΕ!»

«Δε μας αφήνεις άλλη επιλογή, παρά μόνο να φερθούμε εχθρικά!» απείλησε ο Δάρφο, και τώρα άρχισε, πάλι, να πηγαίνει προς το παρπέτασμα: κι αισθάνθηκε την αόρατη δύναμη να τον αντιμάχεται, και τον θερμό άνεμο να αντιμάχεται την αόρατη δύναμη. Νόμιζε πως είχε πιαστεί ανάμεσα σε δύο αντίπαλες θεότητες, κινδυνεύοντας να συνθλιβεί μέσα στη διαμάχη τους.

«ΡΙΕΤΕ ΤΟΥΣ!» πρόσταξε η Μάντισσα, και βέλη εκτοξεύτηκαν απ' το κιγκλίδωμα.

Ο Δάρφο έπεσε στο πετρώδες έδαφος, και ένα από τα βλήματα σφύριξε από πάνω του. Πίσω του, μπορούσε ν' ακούσει τους συντρόφους του να φωνάζουν και να γρυλίζουν.

«Σε παρακαλούμε, Μάντισσα!» φώναξε ο Γκαήρμο. «Δε χρειάζεται αυτό! Εμείς δε σας επιτεθήκαμε!»

«Είστε ψεύτες! Βεβηλώσατε το Μαντείο μου! Θα φύγετε, ή θα πεθάνετε εδώ!»

Ο Δάρφο εξακολουθούσε να μπορεί να αισθανθεί τις αντίπαλες δυνάμεις να αντιμάχονται στον αέρα: μια ψυχρή, σταθερή δύναμη από τη μεριά του βαθυγάλαζου παραπετάσματος· μια καυτή, ασταθής, και άγρια δύναμη από πίσω του, από τον ιερέα της Φλόγας.

«Παραμέρισε την κουρτίνα,» πρόσταξε η Ναράμια.

«Μμμ!» μούγκρισε η Υλλίρα, πίσω από το φίμωτρό της. Η όψη της ήταν κατακόκκινη, εξοργισμένη. Μάλλον, πίστευε πως αυτό που γινόταν δεν έπρεπε, σε καμία περίπτωση, να γίνεται.

Επομένως, έχω δίκιο, σκέφτηκε η Ναράμια: *βρίσκομαι στο δωμάτιο της Μάντισσας. «Παραμέρισέ την!»*

Η Ιερομαθής την παραμέρισε, και η Ναράμια είδε πέτρινα σκαλοπάτια που κατέβαιναν... *και έχω μια υποψία πού οδηγούν· έχω μια υποψία...*

«Κατέβαινε.» Έσπρωξε την Υλλίρα, κάνοντάς τη να παραπατήσει στο πρώτο σκαλοπάτι και να κινδυνέψει να πέσει· η Ναράμια, όμως, την κράτησε γερά απ' τον αγκώνα. «Μη φοβάσαι,» της είπε· «δε θα πας πουθενά. Κατέβαινε.»

Η κοπέλα υπάκουσε, βαδίζοντας πρώτη, ενώ η τυχοδιώκτρια ακολουθούσε, με τη βαλλίστρα της υψωμένη, έτοιμη να ρίξει.

Στο πέρας της σκάλας φάνηκε μια σκοτεινή φιγούρα, ρασοφόρος και κουκουλοφόρος· στα χέρια της βαστούσε ένα μακρύ σπαθί, που η λεπίδα του γυάλιζε στο φως του ασθενικού δαυλού στον τοίχο δίπλα της.

«Παραμέρισε,» είπε η Ναράμια στον φύλακα του Μαντείου. «Παραμέρισε, αλλιώς η Ιερομαθής θα πεθάνει!»

«Μάντισσα!» έκρωξε ο κουκουλοφόρος, κοιτάζοντας πάνω απ' τον ώμο του. «Μάντισσα!...»

Και τότε, μια άλλη φιγούρα ξεπρόβαλε: μια γυναίκα ντυμένη με μακρύ, γκριζο, αμάνικο φόρεμα: μια γυναίκα μελαχρινή με σγουρά, μακριά μαλλιά, η οποία έμοιαζε απίστευτα με την όμηρο της Ναράμια· έμοιαζε τόσο πολύ, ώστε να μπορεί να είναι μητέρα της...

Τα μάτια της Μάντισσας, κατάμαυρα και μυστηριώδη, γούρλωσαν προς στιγμή και, μετά, στένεψαν και γέμισαν οργή–

Προτού, όμως, προλάβει να κάνει ή να πει τίποτα...

...το βαθυγάλαζο παραπέτασμα σχίστηκε και σωριάστηκε, μπροστά στα έκπληκτα μάτια του Δάρφο.

Ο καυτός, θηριώδης «άνεμος» του Καρθάνο είχε νικήσει· ο μισθοφόρος δεν αισθανόταν, πλέον, την ψυχρή αντίπαλη δύναμη: μπορούσε να προχωρήσει.

Πίσω από το κατεστραμμένο παραπέτασμα φαίνονταν, τώρα, δύο μορφές: ένας άντρας με ράσο και κουκούλα, και ξίφος στα χέρια· και μία γυναίκα με γκριζο φόρεμα και μακριά, μαύρα μαλλιά. Μετά απ' αυτές τις δύο φιγούρες, υπήρχε μια πέτρινη σκάλα, που ερχόταν μέσα από ένα άνοιγμα της αίθουσας, και εκεί, επάνω στα σκαλοπάτια, πρέπει να στέκονταν και κάποιοι άλλοι... αλλά ήταν κρυμμένοι στη σκιά.

«Παραδόσου, Μάντισσα,» φώναξε η Ναράμια, «αλλιώς θα πεθάνει! Θέλουμε μόνο να μιλήσουμε μαζί σου, και *θα μιλήσουμε*.»

«Σταματήστε να ρίχνετε!» πρόσταξε η Μάντισσα τους φύλακες του Μαντείου πέρα από το κιγκλίδωμα. «Σταματήστε να ρίχνετε!» Ύστερα, στράφηκε, πάλι, στη Ναράμια και είπε: «Κατέβα, και θα μιλήσουμε. Αλλά μην πειράξεις την κόρη μου, γιατί θα σε σκοτώσω.»

Ο κουκουλοφόρος με το ξίφος παραμέρισε, κάνοντας χώρο στην τυχοδιώκτρια να περάσει.

Η Ναράμια κατέβηκε, προσεκτικά, τα τελευταία σκαλοπάτια, εξακολουθώντας να κρατά την Υλλίρα από το μπράτσο και εξακολουθώντας να την έχει μπροστά της.

Ο Δάρφο, ο Καρθάνο, και οι υπόλοιποι άρχισε να πλησιάζουν.

«Θηκαρώστε τα όπλα σας!» τους πρόσταξε η Μάντισσα.

Εκείνοι σταμάτησαν στα μέσα της αίθουσας, διστακτικοί.

«Θηκαρώστε τα,» είπε ο Καρθάνο, και υπάκουσαν. Ο ήχος των λεπίδων που γλιστρούσαν μέσα στα θηκάρια γέμισε, προς στιγμή, το μεγάλο, πέτρινο δωμάτιο.

Και μετά, ο ήχος του κιγκλιδώματος καθώς σηκωνόταν. Οι αλυσίδες του που έτριζαν.

Ο Δάρφο, ο Μαράνκο, και ο Δατμάνο έπιασαν, πάλι, τις λαβές των σπαθιών τους και τα μισοτράβηξαν.

«Δε θα σας επιτεθούν,» τους είπε η Μάντισσα, ήρεμα· *μοιάζει νάναι το πιο ήρεμο πρόσωπο μέσα στην αίθουσα, ετούτη τη στιγμή*, παρατήρησε η Ναράμια: *εκείνη που απειλώ να σκοτώσω την κόρη της*. Όφειλε να παραδεχτεί ότι τη θαύμαζε για την αυτοκυριαρχία της, παρότι, επί του παρόντος, βρίσκονταν σε αντίπαλες πλευρές.

Ο Δάρφο ένευσε προς τη μεριά της Μάντισσας και άφησε το σπαθί του να ξαναγλιστρήσει μες στο θηκάρι. «Πολύ καλά,» είπε. «Τότε, υποθέτω, μπορούμε να συζητήσουμε...»

Η Μάντισσα πρόσταξε τους φύλακες του Μαντείου: «Θηκαρώστε τα όπλα σας.» Εκείνοι τα θηκάρωσαν, δίχως δισταγμό. Ο κουκουλοφόρος πλάι της, όμως, εξακολούθησε να βαστά γυμνολέπιδο το μακρύ του ξίφος. Η Μάντισσα τού έκανε ένα σχεδόν αδιόρατο νόημα, κι αυτός πέρασε τη λεπίδα στο θηκάρι στην πλάτη του.

Η Μάντισσα στράφηκε στον Δάρφο, που δίπλα του, τώρα, στεκόταν ο Ιερέας Καρθάνο. «Θα σας ακούσω,» είπε, «με την προϋπόθεση ότι θα ελευθερώσετε την κόρη μου, χωρίς να την πειράξετε.»

Η Ναράμια πέρασε ανάμεσα από τη Μάντισσα και τον κουκουλοφόρο και ζύγωσε τους δικούς της.

«Δεν έχουμε λόγο να πειράζουμε την κόρη σου, Μάντισσα,» είπε ο Επιτηρητής Γκαήρμιο. «Από την αρχή, μόνο να συζητήσουμε μαζί σου επιθυμούσαμε. Δυστυχώς, όμως, δε μας άφησες άλλη επιλογή—»

«Η Μάντισσα των Βράχων δεν ‘συζητά’ με τον καθένα!» Ήταν ο κουκουλοφόρος φύλακας δίπλα της που μίλησε. *Πρέπει να έχει κάποια ανώτερη θέση από τους υπόλοιπους*, υπέθεσε η Ναράμια, *αν και δε φαίνεται να υπάρχει κανένα διακριτικό επάνω του... εκτός από το σπαθί. Ναι, το σπαθί...* Κανένας απ’τους άλλους δεν έφερε σπαθί, πρόσεξε: μονάχα μαχαίρια είχαν περασμένα στις ζώνες τους, και αρκετοί απ’αυτούς κουβαλούσαν βαλλίστρες, οι οποίες, τώρα, ήταν κατεβασμένες.

«Το αντιλαμβανόμαστε αυτό, φύλακα,» αποκρίθηκε ο Ιερέας Καρθάνο στον κουκουλοφόρο. «Αλλά δεν είμαστε ο καθένας. Βρισκόμαστε εδώ εκ μέρους του Υπουργικού Συμβουλίου της Σερανβέλ, και εκ μέρους του Ναού της Φλόγας.» Η φωνή του ήταν σταθερή και δυνατή: η φωνή ενός ανθρώπου που γνωρίζει ποιος είναι και τι εξουσία διαθέτει.

«Και τι ζητάτε;» ρώτησε η Μάντισσα.

«Να μάθουμε για ποιον προορίζονται τα χρήματα που περιμένεις,» είπε ο Γκαήρμιο.

«Τι ανόητη ερώτηση είν’αυτή;» αντιγύρισε η Μάντισσα, χωρίς να φαίνεται να χάνει την ψυχραιμία της. «Η Σαμάλθα Πυρόφθαλμη γνωρίζει. Γιατί δε ρωτάτε εκείνη;»

«Η κυρία Πυρόφθαλμη, Μάντισσα, δεν γνωρίζει. Σας το λέω τούτο με βεβαιότητα, καθώς είμαι ο επιτηρητής του караβανιού της. Το μόνο που ξέρει, κι αυτό μέσω άλλων πηγών πληροφόρησης, είναι πως τα χρήματά της θα καταλήξουν στα χέρια ενός σκιώδους οργανισμού που ονομάζεται Αδελφότητα του Βορρά.»

Η Μάντισσα συνοφρυώθηκε. «Αδελφότητα του Βορρά; Δεν ξέρω για καμία Αδελφότητα του Βορρά. Τα χρήματα προορίζονται για τον Νάρκαθρημ τον πειρατή, τον Μαύρο Φονιά του Πελάγους· και, σύμφωνα με τις δικές μου πηγές πληροφόρησης, η Πυρόφθαλμη το γνώριζε αυτό.»

«Δεν το γνώριζε, Μάντισσα· σου το διαβεβαιώνω.»

«Προφανώς,» είπε ο κουκουλοφόρος πλάι στη Μάντισσα, «κάποιος από εμάς έχει παραπληροφορηθεί.»

«Αυτό είναι βέβαιο, κύριε,» αποκρίθηκε ο Γκαήρμο.

«Ποια είναι η σχέση σας, Μάντισσα, με τον πειρατή Νάρκαθρημ;» ρώτησε ο Δάρφο.

«Αυτό,» είπε η Μάντισσα, «δεν σας αφορά.»

«Μας αφορά και με το παραπάνω,» τόνισε η Ναράμια, που εξακολουθούσε να κρατά την Υλλίρα όμηρο και να έχει τη χειροβαλλίστρα της υψωμένη, οπλισμένη, και έτοιμη.

Η Μάντισσα την ατένισε με στενεμένα μάτια και, για μια στιγμή, η Ναράμια νόμισε πως θα επιχειρούσε να της επιτεθεί όπως της είχε επιτεθεί κι η κόρη της: μέσω των μυστικιστικών δυνάμεων που κατείχε. Η οργή της Μάντισσας, όμως, δεν εκδηλώθηκε με τίποτα περισσότερο από αυτό το στένεμα των ματιών.

«Ο Νάρκαθρημ κι εγώ,» απάντησε, «είμαστε σύμμαχοι.»

Κεφάλαιο Εικοστό-Πρώτο —Τρεις Πόλεις: Βένμιρχ—

Το φαγητό στο *Γαλανό Πέταλο* ήταν καλό, και τα δωμάτια επίσης: καθαρά, ευάερα, και ευήλια, με αναπαυτικά κρεβάτια. Η Θαρνάλιν, ωστόσο, δεν μπορούσε να ξαπλώσει και να ηρεμήσει. Στεκόταν στο παράθυρο και κοιτάζε έξω, τη νότια αγορά της Βένμιρχ· μετά, έφευγε από εκεί και έκανε πέρα-δώθε, με τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της και με μια σκεπτική όψη στο πρόσωπό της· μετά, επέστρεφε, πάλι, στο παράθυρο· και μετά, ξανά-κανε βόλτες στο δωμάτιο.

Ο Χανμάρο παρακολουθούσε τις κινήσεις της, μισοξαπλωμένος στο κρεβάτι, με το κεφάλι του ακουμπισμένο στη γροθιά του. «Εμμ...» είπε, έχοντας δει τη Θαρνάλιν να έχει πραγματοποιήσει – αν είχε μετρήσει καλά– τέσσερα πέρα-δώθε επάνω στο ξύλινο πάτωμα του δωματίου και τρία αγναντέματα από το παράθυρο, «τι κάνεις εκεί;»

Η Θαρνάλιν, που βρισκόταν στο τέλος του τέταρτου πέρα-δώθε και πήγαινε προς το παράθυρο, σταμάτησε και στράφηκε να τον κοιτάξει. Χαμογέλασε. «Δεν μπορώ να περιμένω, Χανμάρο! Θέλω να δω!»

«Τι πράγμα;»

«Τα πάντα. Τον Οίκο της Συντεχνίας. Την πόλη ολόκληρη. Τα πάντα!»

«Θα έχεις χρόνο να τα δεις,» είπε ο Χανμάρο. «Θα μείνουμε μέρες εδώ.»

«Το ξέρω. Αλλά, και πάλι...» Κούνησε το κεφάλι, γελώντας. «Ναι, το καταλαβαίνω: παραλογίζομαι.» Αναστέναξε και ξάπλωσε στο κρεβάτι, πλάι του. «Εντάξει,» είπε, «θα ξεκουραστώ. Θα προσπαθήσω.» Έπλεξε τα δάχτυλα επάνω στην κοιλιά της.

Ο Χανμάρο έγειρε και φίλησε τα χείλη της.

Αργότερα, όταν το μεσημέρι είχε περάσει και οι ήλιοι είχαν πάρει τις καθοδικές τους πορείες προς την Ανατολή και τη Δύση, ο νεαρός Πτεράργυρος και η κόρη του Βάρνακ κατέβηκαν στην τραπεζαρία του *Γαλανού Πετάλου*.

Ο Χανμάρο κοίταξε τριγύρω, να δει μήπως ο πατέρας του ήταν καθισμένος σε κανένα από τα τραπέζια, μα δεν τον εντόπισε πουθενά. *Θα είναι ακόμα στο δωμάτιό του*, συμπέρανε, *ή θα έχει πάει στο πλοίο*. Ίσως ο Άρχοντας Άτρεχ να του είχε απαντήσει σχετικά με το πότε θα μπορούσε να τον δεχτεί και ο Νολράκο να ήθελε να κάνει κάποιες προετοιμασίες.

Η Θαρνάλιν ήταν προφανές ότι δεν απασχολούσε το νου της με τέτοια: δεν έριξε ούτε μια ματιά τριγύρω, στην τραπεζαρία, παρά είχε μάτια μονάχα για την έξοδο του πανδοχείου και την πόλη απέξω. Τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού ήταν μπλεγμένα με τα δάχτυλα του αριστερού χεριού του Χανμάρο, και σχεδόν τον τραβούσε πίσω της.

Εκείνος δεν έφερε αντίσταση· την ακολούθησε έξω από το *Γαλανό Πέταλο* και στη νότια αγορά της Βένμιρχ.

«Ο πατέρας σου είπε πως ο Οίκος της Συντεχνίας είναι προς τα βόρεια, έτσι;» τον ρώτησε η Θαρνάλιν.

Ο Χανμάρο ένευσε. «Ναι, βόρεια της αγοράς κι όχι πολύ μακριά.»

Η Θαρνάλιν κοίταξε ολόγυρα και, τέλος, είπε, δείχνοντας: «Προς τα κει δεν είναι ο Βορράς;»

«Τολμώ να πω πως ναι,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, μειδιώντας. «Προς τα εκεί είναι και προς τα εκεί ήταν ανέκαθεν.»

«Πάμε!» Η Θαρνάλιν, εξακολουθώντας να έχει τα δάχτυλά της μπλεγμένα μέσα στα δικά του, βάδισε πρώτη.

Ο Χανμάρο ακολούθησε, και σε λίγο βγήκαν από την αγορά, προχωρώντας κατά μήκος ενός από τους όμορφους δρόμους της Βένμιρχ, ο οποίος ήταν γεμάτος με κομψά οικήματα δεξιά κι αριστερά, στολισμένα με άνθη και ανάγλυφα.

Η Θαρνάλιν τα κοίταζε όλ' αυτά με προσοχή και ενδιαφέρον, καθώς αισθανόταν ότι ετούτη ίσως να ήταν η τελευταία φορά που θα επισκεπτόταν τη Βένμιρχ, κι επομένως όφειλε να απορροφήσει κάθε λεπτομέρεια, να αποθηκεύσει τα πάντα στη μνήμη της, ώστε

να μην ξεχάσει ποτέ την πόλη όπου είχαν μεγαλώσει οι γονείς της. Την πόλη που ο πατέρας της την είχε κάνει να πιστέψει ότι ήταν τόσο, μα τόσο, επικίνδυνη, αλλά, όπως την έβλεπε τώρα, δεν της φαινόταν να είναι έτσι. *Πολλές φορές, βέβαια, τα φαινόμενα απατούν*, θύμιζε η Θαρνάλιν στον εαυτό της, *κι εκείνο που είναι όμορφο απέξω κανείς δεν μπορεί να εγνηθεί ότι είναι το ίδιο όμορφο κι από μέσα*. Αυτό ήταν ένα άλλο από τα πράγματα που της έλεγε, συχνά, ο πατέρας της, και επρόκειτο, αναμφίβολα, για κάτι το οποίο προερχόταν από τις εμπειρίες του.

Όταν έφτασαν κοντά στον Οίκο της Συντεχνίας, η Θαρνάλιν αμέσως τον αναγνώρισε. Ο Νολράκο Πτεράργυρος είχε δίκιο, όταν της είχε αποκριθεί: *«Δε βρίσκεται μακριά. Βόρεια ετούτης της αγοράς είναι. Ένα μεγάλο οικοδόμημα: αποκλείεται να μην το προσέξεις.»*

Πράγματι, δεν ήταν δυνατόν κανείς να μην το προσέξει.

Η Θαρνάλιν σταμάτησε να βαδίζει, και ο Χανμάρο σταμάτησε δίπλα της. Εμπρός τους, πίσω από δύο ισόγεια οικήματα, μπορούσαν να δουν ένα διώροφο οικοδόμημα, χτισμένο από γκρίζα πέτρα, με πολλές καμινάδες να προεξέχουν από τους τοίχους και την κεραμιδένια στέγη του. Καμινάδες που έστελναν καπνό διαφόρων χρωμάτων προς τον ουρανό: κατάμαυρο, ολόλευκο, πράσινο, πορφυρό...

«Στη Βένμυχ,» είπε ο Χανμάρο, «φαίνεται πως οι άνθρωποι είναι πιο λογικοί απ'ό,τι στη Σερανβέλ.»

«Τι εννοείς;» τον ρώτησε η Θαρνάλιν.

«Συγκεντρώνουν όλα αυτά τα ελεεινά αλχημικά αέρια σ'ένα μέρος και τα στέλνουν στον ουρανό, ενώ εμείς πλημμυρίζουμε τους δρόμους μας μ'αυτά και τα στέλνουμε μέσα μας.»

«Ίσως νάχεις δίκιο. Αλλά δεν το ξέρεις ότι δεν υπάρχει κι εδώ κάτι αντίστοιχο της Συνοικίας των Δηλητηρίων.»

«Ναι, όμως αμφιβάλλω πολύ ότι υπάρχει.»

«Έλα,» είπε η Θαρνάλιν, «πάμε να το δούμε από πιο κοντά.» Και τον τράβηξε, ξανά, από το χέρι.

Πέρασαν ανάμεσα από τα δύο ισόγεια οικήματα (που πρέπει να ήταν οικίες, έκρινε ο Χανμάρο· η Θαρνάλιν δεν αναρωτήθηκε καν τι μπορεί να ήταν) και βρέθηκαν σ'έναν δρόμο που τους οδηγούσε

στην είσοδο του Οίκου της Συντεχνίας. Δεν την πλησίασαν, όμως· μονάχα στάθηκαν, κοιτάζοντάς την. Ήταν μια ψηλή, δίφυλλη, ξύλινη πόρτα, εκατέρωθεν της οποίας στέκονταν δύο οπλισμένοι φύλακες. Το ένα της φύλλο ήταν ανοιχτό και, εκείνη τη στιγμή, ένας άντρας, ντυμένος με ταξιδιωτική κάπα, έμπαινε, έχοντας ανεβεί τα λίγα πέτρινα σκαλοπάτια μπροστά της.

Η Θαρνάλιν πήρε το βλέμμα της από την είσοδο και κοίταξε προς τα επάνω, το υπόλοιπο οικοδόμημα. Υπήρχαν πολλά παράθυρα στους τοίχους του, παρατήρησε, καθώς και μπαλκόνια· και λίγο πριν από τα κεραμίδια του υπήρχε ένα μεγάλο ρολόι: το μεγαλύτερο ρολόι που είχε δει στη ζωή της.

Ύψωσε το χέρι της και το έδειξε στον Χανμάρο.

«Ναι,» είπε εκείνος, «το βλέπω.»

«Δεν είναι καταπληκτικό;»

«Είναι. Αναρωτιέμαι πόσο να κόστισε για να το φτιάξουν, και ποιοι να πλήρωσαν φόρους γι' αυτό.»

«Μην είσαι τόσο κυνικός,» είπε η Θαρνάλιν και, μετά, έμεινε σιωπηλή για λίγη ώρα, συνεχίζοντας να κοιτάζει τον Οίκο της Συντεχνίας. Τέλος, αναστέναξε, καθώς συμπέρανε πως αυτό ήταν: είχε δει το μέρος για το οποίο της είχε μιλήσει ο πατέρας της· είχε δει το μέρος όπου είχαν μεγαλώσει και εργαστεί οι γονείς της... και... και τώρα, τι; Της φαινόταν πως η στιγμή είχε τελειώσει πιο γρήγορα απ' ό,τι όφειλε.

Ο Χανμάρο παρατήρησε την όψη στο πρόσωπό της, η οποία φανέρωνε μια κάποια απογοήτευση. Ακούμπησε το χέρι του στους ώμους της και είπε: «Είμαι σίγουρος πως υπάρχουν πολλά άλλα αξιοθέατα στη Βένμιρχ.»

Η Θαρνάλιν ένευσε. «Ναι, έχεις δίκιο. Ας περπατήσουμε.»

Και περπάτησαν. Με σκοπό να διασχίσουν ολόκληρη την πόλη, απ' άκρη σ' άκρη.

Πέρασαν τον ποταμό Σνεγκ-Μορθ και επισκέφτηκαν τη βόρεια αγορά και το βόρειο λιμάνι. Από εκεί, ζητώντας κατευθύνσεις, έμαθαν για τη Νεκρόπολι, η οποία βρισκόταν προς τα δυτικά· και τότε ήταν που μίσθωσαν μια άμαξα, γιατί αισθάνονταν κι οι δύο

κουρασμένοι από το βάδισμα και ήθελαν να προλάβουν να κάνουν τον γύρο της πόλης πριν από τα μεσάνυχτα.

Η Νεκρόπολις ήταν ένα πέτρινο οικοδόμημα με τρεις ορόφους και καθόλου παράθυρα ή μπαλκόνια. Έμοιαζε μ'έναν πελώριο βράχο μες στο λυκόφως: έναν πελώριο, τρομαχτικό βράχο.

«Δεν την περίμενα τόσο ψηλή!» είπε η Θαρνάλιν.

Ο αμαξάς στράφηκε, για να την κοιτάξει πάνω απ'τον ώμο του. «Από πού είσαι, κοπελιά;» Ήταν μεσήλικας, με μακριά, μαύρα μουστάκια.

«Από τη... από τη Σερανβέλ,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Δικαιολογημένη η άγνοιά σου, λοιπόν. Η Νεκρόπολις, μάθε, είναι πολύ μεγαλύτερη απ'ό,τι τη βλέπεις. Δεν έχει μόνο ορόφους, μα κι υπόγεια, και υπόγεια κάτω απ'τα υπόγεια. Μέσα της, φυλάσσονται γενεές γενεών από νεκρούς, είτε να μας προφυλάσσουν και να μας οδηγούν στο μονοπάτι της ζωής.»

Ο Χανμάρο αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διατρέχει, καθώς θυμήθηκε κάτι που είχε ακούσει παλιότερα: *Στις Τρεις Πόλεις λατρεύουν τους νεκρούς. Οι νεκροί είναι οι θεοί τους.* Τι παράξενο... Τι απαίσιο, αν το έβλεπε κανείς από μια συγκεκριμένη σκοπιά.

«Μπορούμε να μπούμε;» ρώτησε η Θαρνάλιν τον αμαξά. «Θα μας δεχτούν;»

Μα τη Φλόγα! σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Θέλει να μπούμε εκεί μέσα;* Δεν του άρεσε αυτή η ιδέα· δεν του άρεσε καθόλου.

«Δυστυχώς, οι Νεκροφύλακες, κοπελιά, δε δέχονται τον καθένα στο εσωτερικό της Νεκροπόλεως, και σίγουρα όχι ανθρώπους από τη Σερανβέλ,» απάντησε ο αμαξάς.

Μα, δεν είμαι από τη Σερανβέλ! ήταν έτοιμη να διαμαρτυρηθεί η Θαρνάλιν. *Εδώ γεννήθηκα, στη Βένμιρχ!* Προτίμησε να μη μιλήσει, όμως. Έγγενε μονάχα, και η άμαξα συνέχισε το δρόμο της.

Ο Χανμάρο δεν μπορούσε να πει ότι λυπήθηκε και πολύ που προσπάσαν τη Νεκρόπολι στην περιήγησή τους.

Το επόμενο αξιοθέατο που είδαν βρισκόταν στη νότια μεριά του ποταμού Σνεγκ-Μορθ, και όταν έφτασαν εκεί ήταν, πλέον, νύχτα. Το παλάτι του Αρχοντα Άτρεχ, της Βένμιρχ, ήταν οικοδομημένο επάνω σ'ένα δεντρόφυτο ύψωμα, περιτριγυρισμένο από ψηλά κά-

γκελα με μυτερές κορυφές, πολύ επικίνδυνα για κάθε επίδοξο ειςβολέα. Αρκετά από τα παράθυρά του φαίνονταν έντονα μες στη νύχτα, φωτισμένα καθώς ήταν. Πίσω από την καγκελωτή πύλη του κήπου του στέκονταν δύο φρουροί, οι οποίοι δεν έδειξαν κανένα ενδιαφέρον στην άμαξα με τους δύο νέους από τη Σερανβέλ.

«Θα μας πας στο *Γαλανό Πέταλο*, τώρα;» ρώτησε ο Χανμάρο τον αμαξά.

«Βεβαίως, κύριε,» αποκρίθηκε εκείνος, και έβαλε το άλογο της κομπής του άμαξας να στρίψει, τροχάζοντας επάνω στον πλακόστρωτο δρόμο, με τις πεταλωμένες του οπλές να αντηχούν έντονα.

Οι Πυρίδρομοι, καθότι Σερανβέλιοι αριστοκράτες, δεν πίστευαν αρχικά σ' αυτή την αλλόκοτη θρησκεία των Νεκρών· είχαν αναγκαστεί, όμως, να συντηρούν το προσωπικό τους νεκροφυλάκειο, προκειμένου να μπορούν να διατηρήσουν την κοινωνική τους θέση μέσα στις Τρεις Πόλεις. Γιατί εδώ όλοι οι ευγενείς είχαν το προσωπικό τους νεκροφυλάκειο, όπου έβαζαν τα απομεινάρια των αποθανόντων του οίκου τους.

Αυτό, βέβαια, δε σήμαινε πως οι Πυρίδρομοι πίστευαν κιόλας στη θρησκεία των Νεκρών· στην αρχή, είχαν το νεκροφυλάκειο μόνο για τυπικούς –κοινωνικούς– λόγους. Καθώς, όμως, τα χρόνια περνούσαν, η Λαντίρα είχε δει τους συγγενείς της να επηρεάζονται ολοένα και περισσότερο από τη νεκρολατρεία των Τριών Πόλεων. Οι Πυρίδρομοι είχαν αρχίσει να λένε, πού και πού, φράσεις όπως *Μα τους Νεκρούς!* ή *Οι Νεκροί να σε/μας προφυλάσσουν*. Και, κάποιες στιγμές, πήγαιναν ακόμα και στο νεκροφυλάκειο, για να προσευχηθούν στους αποθανόντες του οίκου τους, να μιλήσουν μαζί τους.

Η Λαντίρα ποτέ δεν είχε κάνει κάτι τέτοιο. Ποτέ δεν είχε πάει στο νεκροφυλάκειο για να προσευχηθεί, ποτέ δεν είχε προσπαθήσει να μιλήσει με τους νεκρούς Πυρίδρομους. Κατά βάθος, εξακολουθούσε να πιστεύει στη Φλόγα, παρότι ήταν χρόνια που είχε φύγει από τη Σερανβέλ, παρότι το Συμβούλιο την είχε *εξορίσει* από την Πόλη των Ανοιγμάτων, μαζί μ' όλο τον οίκο της. Δεν είχε νόημα για

εκείνη μια θρησκεία των νεκρών. Ήταν σαν να πιστεύει κανείς στις Σκιές, σωστά; Σαν να προσεύχεται στις Σκιές. Γιατί να το κάνει αυτό; Γιατί να μην προσεύχεται καλύτερα στη Φλόγα; Γιατί να προσεύχεται στον θάνατο και όχι στη ζωή;

Τις τελευταίες ημέρες, όμως, έχοντας επιστρέψει ηττημένη από τη Σερανβέλ, η Λαντίρα βρήκε τον εαυτό της να σκέφτεται ολοένα και περισσότερο τους αποθανόντες του οίκου της. Εκείνους που είχαν πεθάνει εδώ, στις Τρεις Πόλεις, και εκείνους που είχαν πεθάνει πίσω, στην Πόλη των Ανοιγμάτων, όταν είχαν δώσει άγρια μάχη εναντίον του Συμβουλίου. Το μυαλό της Λαντίρα πήγαινε, συχνά-πυκνά, στον θείο Σαμάνκο, που τον είχε δει να δολοφονείται μπροστά στα μάτια της: να δολοφονείται από την Αστυνομία: να δολοφονείται από την τρισκατάρατη Ναράμια... η οποία ακόμα –*ακόμα!*– τριγύριζε ζωντανή στον κόσμο! Ακόμα ζωντανή! Είχε γλιτώσει από τους βάλτους Λό'ορ-θιλ, και είχε γλιτώσει κι από τα Ανοίγματα. Η καταραμένη! έμοιαζε νάχει τόσες ζωές όσες οι γάτες. Κάποτε, όμως, η Λαντίρα θα την έβρισκε, και θα έπαιρνε την εκδίκησή της.

Ωστόσο, δεν ήξερε αν τώρα ήταν η ώρα γι'αυτό. Κι επιπλέον, δεν ήξερε πώς όφειλε να ενεργήσει. Αισθανόταν να χρειάζεται καθοδήγηση, όχι μόνο σχετικά με το ζήτημα της Ναράμια, αλλά και σχετικά με το ζήτημα της Αδελφότητας του Βορρά και της αιχμαλώτισης του Φαρλάνο.

Καθοδήγηση από κάποιον σοφότερο νου. Καθοδήγηση από κάποιον *αρχαιότερο* νου. Καθοδήγηση από τους αποθανόντες της οικογένειάς της.

Έτσι, πήγαινε στο νεκροφυλάκειο της οικίας των Πυρίδρομων στη Βένμυρ, τα ξημερώματα προτού ο Λούντρινχ ξεπροβάλει από την Ανατολή, ή τις νύχτες, με τα φεγγάρια να гуαλίζουν στον σκοτεινό ουρανό. Εκείνες τις ακραίες ώρες της ημέρας, έβγαινε η Λαντίρα στον κήπο και πλησίαζε το μικρό πέτρινο οίκημα με τη σιδερένια πόρτα· τραβούσε τη μεγάλη αμπάρα και άνοιγε, για να κατεβεί τα σκαλοπάτια, ξυπόλυτη, νιώθοντας τις κρύες πέτρες κάτω από τις πατούσες των ποδιών της, όπως έκαναν οι ευγενείς των Τριών Πόλεων, όταν επιθυμούσαν να έρθουν σε επαφή με τους Νεκρούς.

Παλιότερα, αν κάποιος τής έλεγε ότι εκείνη θα έπραττε ομοίως, η Λαντίρα θα τον περιγελούσε κατάμουτρα.

Στο πέρας των σκαλοπατιών, σκαμμένοι κάτω από τη γη, ήταν οι χώροι όπου φυλάσσονταν τα απομεινάρια των αποθανόντων του οίκου των Πυρίδρομων, καθώς και οι χώροι που δεν περιείχαν απομεινάρια αλλά μονάχα σημάδια για ορισμένους νεκρούς, οι οποίοι είχαν πεθάνει μακριά από τις Τρεις Πόλεις, στη Σερανβέλ, κατά τη διάρκεια του πολέμου ενάντια στο Συμβούλιο. Αναμεσής όλων αυτών των χώρων βρισκόταν ένα στρογγυλό δωμάτιο που στο κέντρο του έκαιγε πάντοτε ένα μικρό πύραυνο, προσφέροντας ασθενικό φωτισμό και εξίσου ασθενική θερμότητα.

Η Λαντίρα πήγαινε και καθόταν μπροστά στο πύραυνο, οκλαδόν, με τα χέρια της ακουμπισμένα στα γόνατά της: η μορφή της ήταν σαν ζωντανή σκιά με χρυσαφένια περικεφαλαία, μέσα στο νεκροφυλάκειο. Τα μαλλιά της είχαν επανέλθει στο παλιό, ξανθό τους χρώμα, τώρα που δεν χρησιμοποιούσε, πλέον, την αλχημική βαφή του Φαρλάνο για να τα κάνει μαύρα. Και τα μάτια της είχαν, επίσης, αλλάξει χρώμα: είχαν ξαναγίνει γαλανά. Αν και εδώ κάτω δεν ήταν ευδιάκριτα· ο αδύναμος φωτισμός δεν τους επέτρεπε να φανούν καθαρά· κι επιπλέον, η Λαντίρα είχε, την περισσότερη ώρα, τα βλέφαρά της κλειστά. Χαμένη στις σκέψεις της, φέρνοντας στο νου της τους Νεκρούς του οίκου της, ζητώντας ειλικρινά καθοδήγηση απ' αυτούς.

Το ψυχρό, πέτρινο πάτωμα από κάτω της έστελνε ύπουλα την παγωνιά του στο σώμα της, ξεκινώντας από τις κνήμες και τους μηρούς της και ανεβαίνοντας, μουδιάζοντάς την, σιγά-σιγά, απειλώντας να την παραλύσει, σαν να προσπαθούσε να την τραβήξει κι εκείνη στον κόσμο των Νεκρών, στον κόσμο των Σκιών.

Μέχρι στιγμής, όμως, δεν τα είχε καταφέρει. Η Λαντίρα, αν και άκρως μελαγχολική και προβληματισμένη αυτό τον καιρό, εξακολουθούσε να είναι πολύ, πολύ ζωντανή. Και καθημερινά εκπαιδευόταν στα όπλα, όποτε δεν βρισκόταν εδώ κάτω, προσευχόμενη.

Ετούτη τη νύχτα, ερχόταν διαρκώς στο μυαλό της ο θεός της, Σαμάνκο, που είχε πεθάνει μέσα στον Μεγάλο Κήπο της Σερανβέλ, πριν από τόσα χρόνια: που είχε πεθάνει από το χέρι της τρισκατάρα-

της Ναράμια. Η Λαντίρα νόμιζε ότι μπορούσε, πάλι, να τον δει μπροστά της· νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει τη φωνή του, το γέλιο του· νόμιζε ότι μπορούσε ακόμα και να αισθανθεί το σταθερό του χέρι ν'αγγίζει το δικό της...

Θείε, βοήθησέ με, προσευχήθηκε. Πώς πρέπει να ενεργήσω, τώρα; Έχω κάνει τα πάντα –τα πάντα– για να εκδικηθώ το θάνατό σου και να επαναφέρω τον οίκο μας στην παλιά του δόξα, μα... μα καμία από τις προσπάθειές μου δεν έχει καρποφορήσει.

Και, για πρώτη φορά, νόμισε πως άκουσε κάποιον να της απαντά: *Σερανβέλιοι...* ψιθύρισε η φωνή. *Σερανβέλιοι...* Ήταν η φωνή του θείου Σαμάνκο; Ήταν η δική του φωνή;

Η Λαντίρα ένιωσε κάτι στην πλάτη της, σαν μια παγερή παρουσία να βρισκόταν εκεί.

Είναι δυνατόν; σκέφτηκε, μην ξέροντας αν έπρεπε να πανικοβληθεί ή να χαροποιηθεί.

Τα βλέφαρά της άνοιξαν, και κοίταξε την ασθενική φωτιά στο πύραυνο.

Είδε σκιές να χορεύουν γύρω του. Περισσότερες σκιές απ'ό,τι συνήθως; αναρωτήθηκε.

Η ψυχρή παρουσία εξακολουθούσε να είναι πίσω της–

Ένας θόρυβος: ένας δυνατός, απότομος μεταλλικός θόρυβος.

Η Λαντίρα στράφηκε, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της· και για μια στιγμή, για μια στιγμή μόνο, νόμισε πως είδε μια σκιά να φεύγει, βιαστικά, και να κρύβεται πέρα από την άκρη του δεξιού της ματιού.

«Αρχόντισσα Λαντίρα;»

Η φωνή ετούτη δεν ήταν η φωνή του θείου της, ούτε η φωνή κανενός άλλου νεκρού. Ήταν η φωνή ενός από τους δούλους της οικίας, και ερχόταν από την κορυφή των σκαλοπατιών.

Ο θόρυβος που άκουσα πριν, συνειδητοποίησε η Λαντίρα, *ήταν η μεταλλική πόρτα που άνοιξε.*

«Αρχόντισσα Λαντίρα; Κάποιος σάς ζητά. Λέει πως πρέπει να σας μιλήσει τώρα. Έχει κάτι να σας πει.»

Η Λαντίρα ορθώθηκε με δυσκολία, νιώθοντας το σώμα της μουδιασμένο από το κρύο πάτωμα. Στράφηκε στην πέτρινη σκάλα

και την ανέβηκε, αργά, καθώς η κυκλοφορία του αίματος επανερχόταν στα πόδια της.

Βγαίνοντας από το νεκροφυλάκειο, διαπίστωσε πως η καλοκαιρινή νύχτα ήταν ξεστή· ευχάριστα ξεστή. Η Λαντίρα πήρε μια βαθιά ανάσα.

Ο δούλος, που ονομαζόταν Σάρφεκ και ήταν νεαρός, την κοίταζε με γουρλωμένα μάτια, σαν να έβλεπε εμπρός του κάτι τρομαχτικό.

Τι νομίζει ότι βγήκε απ'το νεκροφυλάκειο; Κανένas απ'τους νεκρούς; «Πού είναι ο επισκέπτης μου;» τον ρώτησε.

«Στο – στο σαλόνι, Αρχόντισσα. Ελάτε μαζί μου.»

«Κλείσε την πόρτα, πρώτα.»

«Ασφαλώς, Αρχόντισσα.» Ο Σάρφεκ την έκλεισε και τράβηξε την αμπάρα. Ύστερα, άρχισε να βαδίζει, γρήγορα.

Η Λαντίρα τον ακολούθησε, νιώθοντας τους μύες της να πονάνε από τις ώρες ακινησίας που είχε περάσει στο νεκροφυλάκειο.

Στο σαλόνι την περίμενε ένας από τους κατασκόπους της, καθισμένος σε μια πολυθρόνα και έχοντας στο χέρι μια κούπα με χυμό ροδάκινου.

Η Λαντίρα έδωσε τον Σάρφεκ, με μια απότομη χειρονομία, και έστρεψε όλη της την προσοχή στον επισκέπτη της.

Εκείνος ορθώθηκε, αφήνοντας το αναψυκτικό του σ'ένα ξύλινο τραπεζάκι. Ονομαζόταν Κέλριχ, και ήταν ψηλός και μελαχρινός, με σγουρά μαλλιά, μουστάκι, και ένα μόνιμο ειρωνικό μειδίαμα στα χείλη. Εργαζόταν ως μαντατοφόρος και μεταφορέας μικρών δεμάτων μέσα στη Βένμιρχ, και μάθαινε πολλά και διάφορα.

Έκανε μια σύντομη υπόκλιση ενώπιον της Πυρίδρομης. «Αρχόντισσα Λαντίρα. Καλησπέρα. Ως συνήθως, είστε ένα χάρμα οφθαλμών.»

Εκείνη δεν μπορούσε να είναι βέβαιη αν το τελευταίο του σχόλιο ήταν σκωπτικό ή όχι. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, δεν είχε σημασία. Το αγνόησε. «Καλησπέρα,» είπε, και γέμισε ένα ποτήρι κρασί για τον εαυτό της. Ήπιε το μισό, για να ξεσταθεί. «Μου φέρνεις νέα;»

«Μάλιστα, Αρχόντισσα.»

«Κάθισε· σ'ακούω.»

Ο Κέλριχ πήρε, πάλι, θέση στην πολυθρόνα όπου καθόταν και πριν.

Η Λαντίρα θρονιάστηκε αντίκρυ του, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο και διπλώνοντας τη φούστα της γύρω τους. Ήπια ακόμα μια γουλιά κρασί· της έκανε καλό, μετά από την παγωνιά του νεκροφυλακείου.

«Ένα πλοίο ήρθε, Αρχόντισσα, από τη Σερανβέλ,» την ενημέρωσε ο Κέλριχ.

«Αυτό,» είπε η Λαντίρα, «δεν είναι τίποτα το ξεχωριστό.» Παρά την αντιπαλότητα που υπήρχε ανάμεσα στην Πόλη των Ανοιγμάτων και τις Τρεις Πόλεις, εξακολουθούσε να γίνεται εμπόριο.

«Το συγκεκριμένο σκάφος, Αρχόντισσα, το οποίο ονομάζεται *Χρυσή Οδός*, δεν είναι εμπορικό αλλά πολεμικό, και βρίσκεται εδώ σταλμένο από το Συμβούλιο της Σερανβέλ. Ο Καπετάνιος του λέγεται Σιάρνο, και μέσα στους επιβάτες του είναι ένας πρέσβης, ο οποίος έχει έρθει ζητώντας να μιλήσει στον Άρχοντα Άτρεχ.»

Η Λαντίρα συνοφρυώθηκε· τώρα, η περιέργειά της είχε κεντριστεί. «Ποιος είναι αυτός ο πρέσβης;»

«Νολράκο Πτεράργυρος ονομάζεται· και, ναι, Αρχόντισσα, είναι ο γνωστός Σερανβέλιος έμπορος. Επίσης, μαζί του άκουσα ότι βρίσκεται και μια... μια γυναίκα με πορφυρόμαυρο ράσο, η οποία φημολογείται ότι είναι—»

«—ιέρεια της Φλόγας.»

Ο Κέλριχ ένευσε. «Μάλιστα, Αρχόντισσα.»

«Σ'ευχαριστώ πολύ γι'αυτά τα νέα, Κέλριχ,» είπε η Λαντίρα. «Υπάρχει κάτι άλλο που έχεις να μου αναφέρεις;»

«Όχι, Αρχόντισσα. Χαίρομαι, όμως, που μείνατε ικανοποιημένη από τις υπηρεσίες μου.»

Η Λαντίρα ορθώθηκε, και ο Κέλριχ ορθώθηκε μαζί της. Εκείνη βγήκε απ'το δωμάτιο, κι αυτός περίμενε, γνωρίζοντας για ποιο λόγο η Πυρίδρομη έφευγε. Σε λίγο, η Λαντίρα επέστρεψε, βαστώντας ένα μικρό υφασμάτινο σακούλι με νομίσματα που κουδούνιζαν.

«Ευχαριστώ πολύ, Αρχόντισσα,» είπε ο Κέλριχ, χαμογελώντας, καθώς δεχόταν τα χρήματα. Ύστερα, υποκλίθηκε.

«Θα ήθελα κάτι ακόμα από εσένα.»

«Οτιδήποτε, Αρχόντισσα. Βρίσκομαι στις υπηρεσίες σας.»

«Θέλω να μάθεις πού διαμένει ο Νολράκο Πτεράργυρος. Επίσης, μ' ενδιαφέρει οποιαδήποτε άλλη πληροφορία μπορέσεις να συγκεντρώσεις γι' αυτόν και για την ομάδα του. Όπως, για παράδειγμα... έχει βοηθούς μαζί του; κι αν ναι, ποιοι είναι; Έχει φρουρούς; και πόσους;»

Ο Κέλριχ ένευσε. «Καταλαβαίνω, Αρχόντισσα. Θα επιστρέψω, μόλις έχω ανακαλύψει περισσότερα. Καλή σας νύχτα.»

Και έφυγε από την Οικία Πυρίδρομων, αφήνοντας τη Λαντίρα μόνη στο δωμάτιο, να αργοπίνει το κρασί της και να νιώθει το σώμα της, σταδιακά, να ζεσταίνεται.

Οι Σερανβέλιοι εδώ, στη Βένμιρχ... σκέφτηκε. Ο Νολράκο Πτεράργυρος ως πρέσβης, και μια ιέρεια της Φλόγας μαζί του... Δεν μπορεί να έχουν έρθει παρά μονάχα για έναν λόγο: για την Αδελφότητα του Βορρά.

Ο Φαρλάνο είχε μιλήσει. Τον είχαν κάνει να μιλήσει, είτε δωροδοκώντας τον, είτε εκβιάζοντάς τον, είτε βασανίζοντάς τον. Πάντως, είχε μιλήσει- ήταν βέβαιο. Και γι' αυτό, τώρα, βρισκόταν εδώ ο... *Πρέσβης* Νολράκο Πτεράργυρος. Το Συμβούλιο, αναμφίβολα, ήθελε να ζητήσει εξηγήσεις από τις Τρεις Πόλεις, καθώς είχε μάθει ότι άνθρωποι των Τριών Πόλεων –άνθρωποι με επιρροή και οικονομική δύναμη– ήταν μέλη της Αδελφότητας.

Το Συμβούλιο της Σερανβέλ θα προσπαθήσει να μας διαλύσει μέσω της διπλωματικής οδού. Δε θα το αφήσω, όμως, αυτό να συμβεί. Η Λαντίρα έσφιξε το κρασοπότηρο μέσα στο χέρι της. Δε θα το αφήσω να συμβεί. Ο πρέσβης και οι δικοί του θα βρουν κακό τέλος εδώ, στη Βένμιρχ.

Ο Νολράκο ήταν καθισμένος σ' ένα από τα τραπέζια του *Γαλανού Πετάλου*, όταν ο Χανμάρο και η Θαρνάλιν μπήκαν στο πανδοχείο, έχοντας επιστρέψει από την περιήγησή τους στην πόλη. Μαζί του βρίσκονταν ο Καπετάν Σιάρνο, ο Νασμάρο, και δύο ακόμα φρουροί.

«Πού ήσασταν τόσες ώρες;» ρώτησε ο πατέρας του Χανμάρο.

«Γυρίζαμε στην πόλη,» εξήγησε ο Χανμάρο. «Θέλαμε να τη δούμε.» Κάθισε κι εκείνος στο τραπέζι, φέρνοντας μια καρέκλα μαζί του. Η Θαρνάλιν τον μιμήθηκε.

«Και δε σκεφτήκατε να μου το πείτε, πρώτα;» Ο Νολράκο είχε ανησυχήσει για τον Χανμάρο και τη φίλη του. Η Βένμιρχ, σίγουρα, δεν ήταν από τις επικινδυνότερες πόλεις στον κόσμο, και, μάλλον, ήταν λιγότερο επικίνδυνη από τη Σερανβέλ: πιο καλά οργανωμένη, σε αντίθεση με την Πόλη των Ανοιγμάτων, που ήταν πιο χαοτική. Όμως, και πάλι, αυτό δε σήμαινε πως κάτι κακό δεν μπορούσε να συμβεί κι εδώ. Χίλιοι-δύο κακοποιοί τριγύριζαν, κι επιπλέον, υπήρχαν εχθροί της Σερανβέλ στη Βένμιρχ: εχθροί που πιθανώς να είχαν ήδη μάθει για το σκάφος της Πόλης των Ανοιγμάτων που ήταν αγκυροβολημένο στο λιμάνι.

«Εμ...» έκανε ο Χανμάρο. «Με συγχωρείς, πατέρα. Η αλήθεια είναι πως... πως, όπως είπες, δεν το σκέφτηκα. Δε νόμιζα ότι θ' αργούσαμε τόσο. Τελικά, όμως, αργήσαμε.»

«Ναι, το διαπίστωσα αυτό.»

«Κάναμε το γύρο της πόλης,» εξήγησε ο Χανμάρο.

Η Θαρνάλιν δε μιλούσε· το θεώρησε συνετότερο να μείνει σιωπηλή, γιατί εκείνη ήταν που, ουσιαστικά, ήθελε να δει την πόλη, και φοβόταν ότι ο πατέρας του Χανμάρο θα την κατηγορούσε για την αργοπορία τους: και αρκετά έδειχνε να την αντιπαθεί ήδη. Προσπάθησε, λοιπόν, να εξαφανιστεί... αν ήταν δυνατόν κανείς να «εξαφανιστεί» βρισκόμενος στο ίδιο τραπέζι μ' εκείνον απ' τον οποίο ήθελε να εξαφανιστεί. Η Θαρνάλιν είχε τα χέρια της πλεγμένα επάνω στους μηρούς της και κοίταζε αλλού.

Ο Νολράκο παρατήρησε την αντίδρασή της, μπορώντας εύκολα να καταλάβει σε τι οφειλόταν. Η κοπέλα ήταν που είχε, προφανώς, την έντονη επιθυμία να δει ολόκληρη την πόλη μονοβραδιάς, και είχε παρασύρει το γιο του. Προτίμησε, όμως, να μην το σχολιάσει. Ήταν αργά, και ο Χανμάρο κι η Θαρνάλιν τού έμοιαζαν πεινασμένοι.

«Θέλετε τίποτα να φάτε;» τους ρώτησε.

Εκείνοι αποκρίθηκαν θετικά, έτσι ο Νολράκο φώναξε μια σερβιτόρα και παράγγειλαν.

«Σου απάντησε ο Άρχοντας, πατέρα;» θέλησε να μάθει ο Χανμάρο, καθώς περίμεναν το φαγητό να έρθει.

Ο Νολράκο κούνησε το κεφάλι. «Όχι ακόμα. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, δεν πίστευα ότι θα απαντούσε αυθημερόν. Μάλλον, δεν είναι από τους ανθρώπους που βιάζονται...» Κοίταξε τη Θαρνάλιν, όχι επίμονα· απλώς τα μάτια του πέρασαν από το πρόσωπό της. Εκείνη απέφυγε το βλέμμα του.

«Η ιέρεια πού είναι;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Στο δωμάτιό της, υποθέτω.»

«Δεν ανησυχείς γι' αυτήν, πατέρα;»

Ο Νολράκο τον αγριοκοίταξε. «Πιστεύω πως μια ιέρεια της Φλόγας μπορεί να προστατέψει και να φροντίσει, δίχως δυσκολία, τον εαυτό της, γιε μου.»

Ο νεαρός Πτεράργυρος δε θέλησε να συνεχίσει αυτή την κουβέντα.

Το φαγητό του Χανμάρο και της Θαρνάλιν ήρθε –μαζί με δύο μπίρες, που είχαν παραγγείλει ο Νολράκο και ο Καπετάν Σιάρνο– και άρχισαν να τρώνε.

«Τον είδες τον Οίκο της Συντεχνίας;» ρώτησε ο Πτεράργυρος την κοπέλα.

Η Θαρνάλιν κατάπие γρήγορα. «Ναι,» αποκρίθηκε, αναγκάζοντας τώρα τον εαυτό της να τον κοιτάξει· θα ήταν αγένεια να του μιλούσε κοιτάζοντας αλλού, σκέφτηκε· κι αναμφίβολα, αυτό δε θα βελτίωνε τη γνώμη του για εκείνη. «Ήταν... εντυπωσιακός.»

«Λένε πως είναι το επικινδυνότερο μέρος μέσα στη Βένμιρχ,» είπε ο Νολράκο. «Και το μέρος με τη μεγαλύτερη επιρροή, επίσης.»

«Μεγαλύτερη κι από το παλάτι;» απόρησε ο Χανμάρο.

«Πολύ πιθανόν.»

Όταν τελείωσαν το φαγητό τους, ο Χανμάρο κι η Θαρνάλιν δήλωσαν πως ήθελαν να ξεκουραστούν, ύστερα από την περιήγησή τους (πράγμα το οποίο κάθε άλλο παρά ψέμα ήταν· αισθάνονταν κι οι δύο πολύ κουρασμένοι), και σηκώθηκαν από το τραπέζι, καληνυχτίζοντας τον Νολράκο και τους υπόλοιπους. Εκείνοι τούς επέστρεψαν την καληνύχτα, και ο πατέρας του Χανμάρο είπε πως θα κάθονταν λίγο ακόμα, προτού αποσυρθούν στα δωμάτιά τους.

Ο Χανμάρο και η Θαρνάλιν ανέβηκαν στο δικό τους δωμάτιο, και ανοίγοντας την πόρτα...

...διαπίστωσαν ότι το μέρος δεν ήταν άδειο.

Το πορφυρόμαυρο ράσο αναδεύτηκε, καθώς η Ιέρεια Φένρα στράφηκε να τους αντικρίσει. Τα κατάξανθά της μαλλιά γυάλιζαν στο φως της αναμμένης λάμπας. Η μορφή της θύμιζε φάντασμα, όπως πάντα.

«Σεβασμιότατη...» έκανε ο Χανμάρο, έκπληκτος. «Τι...;» Θα ήταν πρόπον να ρωτήσει μια ιέρεια της Φλόγας *Τι κάνετε εδώ*; αναρωτήθηκε.

Η Φένρα μειδίασε —ένα λεπτό, αχνό μειδίαμα— και τα μάτια της γυάλισαν. Έμοιαζε να βρίσκει την κατάσταση χιουμοριστική. «Μην ανησυχείς, Χανμάρο,» είπε· «δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Εκτός από το... γενικότερο πρόβλημα.» Κοίταξε τριγύρω, σαν να μπορούσε να δει κάτι που εκείνοι δεν μπορούσαν.

«Τι εννοείτε, Σεβασμιότατη;»

«Αυτό το μέρος...» είπε η Ιέρεια Φένρα, χαμηλόφωνα. «Οι Σκιές κυριαρχούν σ' αυτό το μέρος. Οι Σκιές έχουν δύναμη...»

Ο Χανμάρο ανησύχησε. «Στο δωμάτιό μας;»

Τα μάτια της ιέρειας εστιάστηκαν σ' εκείνον. «Στη Βένμυρχ. Σε όλες τις Τρεις Πόλεις. Λατρεύουν τους Νεκρούς εδώ, νεαρέ Πτερ-άργυρε. Λατρεύουν τις Σκιές. Και οι Σκιές έχουν δύναμη.»

«Γιατί, όμως...;» Κοίταξε γύρω-γύρω, το δωμάτιό του, χειρονομώντας, σαν να ήθελε να δείξει ολόκληρο το χώρο.

«Πέρασα από όλα τα δωμάτιά μας,» εξήγησε η Φένρα. «Για να επικαλεστώ τη Φλόγα, και να τα εξαγνίσω. Η Φλόγα είναι αδύναμη εδώ, να το ξέρετε, αλλά απόψε μπορείτε να κοιμηθείτε ήσυχα.» Πέρασε ανάμεσα από τον Χανμάρο και τη Θαρνάλιν και διάβηκε το κατώφλι. «Καληνύχτα.»

«Καληνύχτα, Σεβασμιότατη,» είπε, μουδιασμένα, ο νεαρός Πτερ-άργυρος.

Η Θαρνάλιν έκλεισε και τράβηξε τον σύρτη. «Είναι περίεργη,» ψιθύρισε στον Χανμάρο.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Είναι ιέρεια της Φλόγας,» είπε μονάχα, σαν τούτο να εξηγούσε τα πάντα.

Κεφάλαιο Εικοστό-Δεύτερο —Φερντίν-Ος: Όκνεργκελ—

Η Θήρνα στάθηκε μπροστά στην ξύλινη πόρτα, ύψωσε το δεξί της χέρι, και χτύπησε, μία, δύο, τρεις φορές. Και περίμενε.

Ο Άνκορβαλ άνοιξε. Ήταν ντυμένος με παντελόνι και πουκάμισο, και χτενισμένος· δε φαινόταν να είχε μόλις ξυπνήσει. «Καλημέρα,» είπε.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Να περάσω;»

Ο Άνκορβαλ παραμέρισε από την πόρτα, και η Πτεράργυρη μπήκε στο δωμάτιο που δεν διέφερε και πολύ από το δικό της.

«Έχεις πάρει πρωινό;» ρώτησε ο Άνκορβαλ.

«Ναι. Οι υπηρέτες του παλατιού είναι πολύ... σχολαστικοί σ' αυτά τα θέματα.»

«Είναι, πράγματι. Θα με συγχωρέσεις, όμως, αν εγώ συνεχίσω το δικό μου πρωινό.» Ο Άνκορβαλ κάθισε σ' ένα τραπέζι και σήκωσε την κούπα με το τσάι που βρισκόταν εμπρός του, πίνοντας μια γουλιά.

Η Θήρνα κάθισε αντίκρυ του. «Πρέπει να μιλήσω στο Βασιληά σήμερα...»

«Και τι σκοπεύεις να του πεις;»

«Αυτό είναι το πρόβλημα. Δεν ξέρω αν θα μας βοηθήσει— δεν είμαι σίγουρη αν θα μας βοηθήσει, λέγοντάς του πως δε γνωρίζουμε την ακριβή θέση του άντρου του Χάσναρθ. Από την άλλη, αν του πω ψέματα, αν του πω ότι *γνωρίζουμε* πού είναι το άντρο και ότι ζητάμε να μας προσφέρει ανθρώπους του, τότε μπορεί να εκτεθούμε πολύ άσχημα, γιατί... γιατί ίσως, τελικά, ο χάρτης του Σολντράνο να μη μας οδηγήσει εκεί που θέλουμε. Ίσως να βρεθούμε σε αδιέξοδο: σε κάποιο φαράγγι όπου δεν υπάρχει κανένα πέρασμα, κανένα άνοιγμα...»

«Προτείνεις, λοιπόν, να του πούμε την αλήθεια.»

«Ναι. Εσύ τι νομίζεις;»

Ο Άνκορβαλ ήπια μια γουλιά απ'το τσάι του. «Σίγουρα, λέγοντάς του την αλήθεια, υπάρχει μια πιθανότητα να τον χάσουμε. Ωστόσο, αν του πούμε ψέματα...» κούνησε το κεφάλι, «αν του πούμε ψέματα, υπάρχει η πιθανότητα να συμβεί κάτι πολύ χειρότερο. Εκείνο που, κατά τη γνώμη μου, πρέπει να καταφέρουμε είναι να τον πείσουμε να μας βοηθήσει, ακόμα και μ'αυτές τις λιγοστές πληροφορίες που έχουμε για τη θέση του άντρου του Χάσναρθ. Να τον πείσουμε ότι είναι μια ευκαιρία που δεν πρέπει να χάσει: μια ευκαιρία να ξεφορτωθεί, επιτέλους, κάποιον που μαστιίζει, εδώ και χρόνια, το Βασίλειό του.»

Η Θήρνα ένευσε. «Ακριβώς αυτό σκεφτόμουν κι εγώ. Πρέπει να χρησιμοποιήσουμε το μίσος του για τον Χάσναρθ, και να του δείξουμε πως δεν έχει τίποτα να χάσει, προσφέροντάς μας βοήθεια.»

«Παρ'όλ'αυτά, φαίνεσαι σκεπτική,» παρατήρησε ο Άνκορβαλ.

«Φυσικά και είμαι σκεπτική. Το βάρος όλης ετούτης της επιχείρησης βρίσκεται στους ώμους μου.» Αναστέναξε. «Δε θέλω να τα θαλασσώσω, Άνκορβαλ. Η Σερανβέλ έχει εμπιστευτεί αυτό το καθήκον σε μένα. Πρέπει να τα καταφέρω. Πρέπει να βρω τον λήσταρχο και να τον εξολοθρεύσω.»

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε ο Άνκορβαλ. «Αλλά δε μπορείς να σκέφτεσαι έτσι. Δε μπορείς να σκέφτεσαι το βάρος της αποστολής σου περισσότερο από την ίδια την αποστολή. Θεώρησε ότι το βάρος δεν υπάρχει—»

«Μα υπάρχει. Αν αποτύχω—»

«—τότε, όλη η Σερανβέλ θα πληρώσει το τίμημα της αποτυχίας σου, σωστά; Θα χάσουμε πολύτιμο χρόνο στην αντιμετώπιση της Αδελφότητας του Βορρά. Αλλά αυτό δε θα έπρεπε να έχει σημασία για σένα· όχι τώρα. Ξέχασε την ευθύνη· κάνε εκείνο που έχεις να κάνεις, σαν να κουβαλούσες μόνο το βάρος του εαυτού σου. Αν κάτσεις και σκεφτείς την ευθύνη, τότε θα καταλήξεις να σκέφτεσαι περισσότερο αυτήν παρά την αποστολή σου, και σίγουρα θα αποτύχεις.»

Η Θήρνα τον κοίταξε ερευνητικά. Της ακουγόταν συνετό αυτό που έλεγε, μα πολλά πράγματα είναι ευκολότερο να τα λες, δυσκολό-

τερο να τα πράττεις. *Ωστόσο, μπορείς πάντα να προσπαθήσεις*, θύμι-
σε στον εαυτό της. Πήρε ένα κουλουράκι από το κύπελλο στο κέ-
ντρο του τραπεζιού και το δάγκωσε, μασώντας το, συλλογισμένα.

«Εντάξει,» είπε, τελικά, «έτσι θα γίνει. Θα του πω την αλήθεια, και
θα δούμε.

»Εν τω μεταξύ, θέλω να μου κάνεις μια χάρη.»

Ο Άνκορβαλ την κοίταξε ερωτηματικά.

«Θέλω να πας να βρεις τον φίλο μας, τον Σολντράνο, και να τον
φέρεις εδώ, στο παλάτι. Ίσως μας φανεί χρήσιμος, και αυτός και ο
χάρτης του.»

Ο Άνκορβαλ ένευσε. «Κανένα πρόβλημα. Να φύγω αμέσως;»

Η Θήρνα ανασήκωσε τους ώμους. «Ναι. Εγώ θα ζητήσω ακρόαση
από τον Βασιλιά, και δε νομίζω ν'αργήσει να με δεχτεί.» Σηκώθηκε
από την καρέκλα της.

Ο Άνκορβαλ σηκώθηκε επίσης. Πήρε τη ζώνη με το σπαθί του από
την κρεμάστρα και την έδεσε στη μέση του. Πήρε την κάπα του, την
έριξε στους ώμους του, κι άρχισε να τη δένει κι αυτήν.

«Άνκορβαλ...» είπε η Θήρνα, κάπως διστακτικά.

Εκείνος στράφηκε να την κοιτάξει. «Τι;»

Η Θήρνα έσμιξε τα χείλη. «Σχετικά με χτες βράδυ... Κάτι... Νομί-
ζω ότι έχω ξεχάσει κάτι, ή... Είχα πει, και ήμασταν στον καναπέ
του δωματίου μου, και... και καθώς...» Συνοφρυώθηκε. «Με πήρε
ο ύπνος;»

«Ο ύπνος;»

«Ναι. Κοιμήθηκα;»

«Τελικά, ναι.»

Τι εννοεί «τελικά»; «Και στο ενδιάμεσο; Προτού κοιμηθώ;»

Ο Άνκορβαλ πήρε μια απορημένη έκφραση. «Θες να πεις ότι δεν
θυμάσαι;»

Η Θήρνα άνοιξε το στόμα της, το έκλεισε πάλι. Μετά, είπε: «Τι...
τι να θυμάμαι; Θα έπρεπε να θυμάμαι κάτι; Όχι, δεν—»

Ο Άνκορβαλ κούνησε το κεφάλι. «Θήρνα, αν θες να πεις πως ό,τι
έγινε ήταν λάθος, εντάξει, να το καταλάβω. Αλλά μη μου λες ότι
δεν θυμάσαι—»

«Μα δεν—!»

«Τέλος πάντων, καλύτερα να πηγαίνω.» Βάδισε μέχρι την πόρτα, την άνοιξε, και βγήκε.

«Άνκορβαλ!»

Εκείνος δεν επέστρεψε.

«Τι στις Σκιές;» μονολόγησε η Θήρνα. *Πώς είναι δυνατόν; Δεν θυμάμαι τίποτα! Τίποτα. Ήμουν τόσο μεθυσμένη; Αποκλείεται. Και πάλι, κάτι θα θυμόμουν. Κάλι θα θυμόμουν.*

Αλλά δεν θυμόταν, και, σύμφωνα με τον Άνκορβαλ, θα έπρεπε να θυμάται.

Να θυμάμαι τι;

Γέμισε ένα ποτήρι νερό από την καράφα στο τραπέζι και ήπие. *Ξέχνα το, είπε στον εαυτό της. Έχεις άλλη δουλειά να κάνεις, τώρα. Πρέπει να μιλήσεις στο Βασιλιά.*

Ο Βασιλιάς Τάρλαβ, του Φερντίν-Ος, δεν άργησε καθόλου να τη δεχτεί. Η Θήρνα ζήτησε από έναν υπηρέτη να του μεταφέρει το αίτημά της και, σε λίγο, αυτός ο ίδιος υπηρέτης επέστρεψε, λέγοντάς της πως η Μεγαλειότητά Του την προσκαλούσε στην αίθουσα του θρόνου.

Έτσι, η Θήρνα Πτεράργυρη πήγε, μαζί με τον Βόνιορ και τον Ιερέα Σάμκρο. Ο Βασιλιάς Τάρλαβ καθόταν στον Πέτρινο Θρόνο και, τώρα, τα μάτια του τους κοίταζαν με περισσότερο ενδιαφέρον απ'ό,τι την προηγούμενη φορά. Ο Πρίγκιπας Ράλκναβ ήταν επίσης εκεί, στεκόμενος πλάι στον πατέρα του, ντυμένος με χρυσοκέντητο γιλέκο, μαύρο πουκάμισο, και μαύρο παντελόνι. Οι μπότες του ήταν εξίσου μαύρες και στολισμένες με ασήμι στην κορυφή. Ο Πρίγκιπας έμοιαζε να γυαλίζει ολόκληρος στο ηλιακό φως που περνούσε από τα κρυστάλλινα ανοίγματα της θολωτής οροφής. Μπροστά απ'τον Μονάρχη του Φερντίν-Ος και τον Κληρονόμο του στέκονταν δύο Σωματοφύλακες, εκατέρωθεν των σκαλοπατιών του Πέτρινου Θρόνου. Ο Φάξαντ, που είχε συναντήσει τη Θήρνα και τη συνοδεία της καθώς έμπαιναν στην Όκνεργκελ, δεν ήταν ανάμεσά τους.

«Καλημέρα, Πρέσβειρα,» χαιρέτησε ο Βασιληάς Τάρλαβ. «Επικοινωνήσατε με τον άνθρωπό σας; Γνωρίζετε, τώρα, πού βρίσκεται το άντρο του Χάσναρθ;»

«Καλημέρα, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε η Θήρνα, κάνοντας μια υπόκλιση εμπρός του, όσο καλύτερα μπορούσε με το ψεύτικό της πόδι. «Επικοινωνήσαμε με τον άνθρωπό μας μέσα στην Όκνεργκελ, και μας έδωσε όσες πληροφορίες κατόρθωσε να συγκεντρώσει.»

«Τι σημαίνει αυτό, Πρέσβειρα;» ρώτησε ο Πρίγκιπας Ράλκναβ, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος. «Γνωρίζετε, τώρα, πού βρίσκεται το άντρο του Χάσναρθ, ή όχι;»

Μη σκέφτεσαι το βάρος της αποστολής, είπε η Θήρνα στον εαυτό της. Μη σκέφτεσαι το βάρος της αποστολής. Κάνε ό,τι έχεις να κάνεις· πες ό,τι έχεις να πεις. «Έχουμε στα χέρια μας έναν χάρτη, ο οποίος δείχνει την περιοχή στην οποία πιστεύουμε πως βρίσκεται το άντρο του.»

«Θα μπορούσαμε να δούμε αυτόν το χάρτη;» ζήτησε ο Ράλκναβ.

«Ασφαλώς, Υψηλότατε, μόλις ο άνθρωπός μας έρθει στο παλάτι. Έχω ήδη στείλει τον Άνκορβαλ να τον ειδοποιήσει, γιατί, επί του παρόντος, μένει σε πανδοχείο.»

«Πρέσβειρα, δε μας είπατε χτες πως ένας κατάσκοπός σας θα ακολουθούσε έναν άνθρωπο της Αδελφότητας του Βορρά, προκειμένου να οδηγηθεί στο άντρο του Χάσναρθ;»

«Μάλιστα, Υψηλότατε, αυτό ακριβώς σάς είπα.»

«Τι σχέση έχει, επομένως, ο χάρτης τον οποίο μόλις αναφέρατε; Γνωρίζετε πού είναι το άντρο, ή ο κατάσκοπός σας απέτυχε στην αποστολή του;»

Αυτός δεν είναι όπως ο πατέρας του, σκέφτηκε η Θήρνα. Είναι απότομος και βιαστικός, σαν τον άνεμο που φυσά στα βουνά του Φερντίν-Ος. «Ο κατάσκοπός μας έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε.» *Αυτό ελπίζω, τουλάχιστον!* «Και το καλύτερο που μπορούσε να κάνει ήταν να φτιάξει έναν χάρτη της περιοχής όπου βρίσκεται το άντρο. Την ακριβή του θέση, όχι, δεν τη γνωρίζει, μα, αναμφίβολα, δε θα δυσκολευτούμε να τη βρούμε.»

«Ο άνθρωπος τον οποίο παρακολουθούσε τι απέγινε; Δεν τον οδήγησε εκεί όπου πίστευε;»

Οι Σκιές να σε πάρουν, Υψηλότετε! σκέφτηκε η Θήρνα. Πρέπει να το κάνεις τόσο δύσκολο; «Ο κατάσκοπός μας τον έχασε στην περιοχή του χάρτη.»

«Τον έχασε;» έκανε ο Ράλκναβ. «Δηλαδή, δεν γνωρίζετε ότι το άντρο του Χάσναρθ βρίσκεται στο μέρος που λέτε πως βρίσκεται το υποθέτετε, Πρέσβειρα, έτσι δεν είναι;»

Η Θήρνα πήρε μια βαθιά ανάσα. Και προσπάθησε να απαντήσει όσο πιο ευγενικά μπορούσε· η αποστολή της ήταν να πάρει τους Φερντίνιους με το μέρος της, όχι να τους αποξενώσει: «Όχι ακριβώς, Υψηλότετε. Δεν είναι μια απλή υπόθεση. Δεν είναι καν υπόθεση. Είμαστε βέβαιοι πως το άντρο του Χάσναρθ βρίσκεται στην περιοχή όπου εξαφανίστηκε ο Τάρναελ, ο πράκτορας της Αδελφότητας του Βορρά.»

«Επομένως, ερευνώντας το μέρος, θα μπορέσετε να εντοπίσετε τον λήσταρχο...» είπε ο Βασιληάς Τάρλαβ, αγγίζοντας την γκριζα γευνειάδα του. Υπήρχε ένας αδιόρατος ερωτηματικός τόνος στη φωνή του.

«Μάλιστα, Μεγαλειότητα. Και ζητάμε τη βοήθειά σας. Χρειαζόμαστε πολεμιστές δικούς σας, προκειμένου να τον αντιμετωπίσουμε, ώστε να απαλλάξουμε και εμάς απ' αυτόν και το Βασίλειό σας.»

«Μας ζητάτε, εν ολίγοις, να σας δώσουμε στρατό,» είπε ο Πρίγκιπας Ράλκναβ. «Για να τον πάτε... πού; Από τη στιγμή που δεν ξέρετε πού ακριβώς είναι το άντρο του Χάσναρθ, ο λήσταρχος θα σας αντιληφτεί προτού τον πλησιάσετε.

»Γιατί ο κατάσκοπός σας δεν ερεύνησε την περιοχή, ώστε να εντοπίσει τη θέση του άντρου;»

*«Δεν ήταν αυτές οι εντολές του, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε η Θήρνα. *Αν και η αλήθεια είναι πως κι εγώ την ίδια απορία έχω, πρόσθεσε νοερά. Θα μπορούσε, όντως, να είχε ερευνήσει την περιοχή. Θα έπρεπε να την είχε ερευνήσει, η Φλόγα να τον κάψει! Θα μας είχε γλιτώσει, τώρα, απ' όλα τούτα.**

«Και ποιες ήταν οι εντολές του;»

«Να ακολουθήσει τον Τάρναελ. Επομένως, όταν τον έχασε από τα μάτια του, ήρθε εδώ, στην Όκνεργκελ, όπως τον είχαμε προστάξει.»

Ένας φρουρός μπήκε στην αίθουσα του θρόνου. Υποκλίθηκε μπροστά στον Βασιλιά και τον Πρίγκιπα και είπε: «Με συγχωρείτε για τη διακοπή, Μεγαλειότατε, αλλά ένας άνδρας βρίσκεται απέξω και ζητά πρόσβαση. Ονομάζεται Άνκορβαλ και δηλώνει αρχηγός των πολεμιστών της συνοδείας της Πρέσβειρας Θήρνα Πτεράργυρης. Μαζί του φέρνει έναν άλλο άνδρα, ο οποίος ονομάζεται Σολντράνο και είναι, όπως μας είπε ο Άνκορβαλ, πράκτορας της Σερανβέλ.»

«Να περάσουν,» είπε ο Τάρλαβ.

Ο φρουρός υποκλίθηκε, ξανά, και έφυγε.

Ο Άνκορβαλ και ο Σολντράνο μπήκαν στην αίθουσα του θρόνου, και υποκλίθηκαν κι αυτοί μπροστά στον Βασιλιά και τον Πρίγκιπα του Φερντίν-Ος.

«Αυτός είναι ο κατάσκοπός σας;» ρώτησε ο Ράλκναβ τη Θήρνα, δείχνοντας, με μια κόσμια χειρονομία, τον Σολντράνο.

«Μάλιστα, Υψηλότατε, αυτός είναι.» *Θέλουμε δε θέλουμε, αυτός είναι, ο Φλογοκαμένος...*

Ο Ράλκναβ απευθύνθηκε στον Σολντράνο: «Η κυρία Πτεράργυρη μάς είπε πως έχετε έναν χάρτη μαζί σας, κύριε. Έναν χάρτη της περιοχής όπου βρίσκεται το άντρο του λήσταρχου Χάσναρθ. Αληθεύει;»

«Αληθεύει...» αποκρίθηκε εκείνος. Ο Άνκορβαλ ψιθύρισε κάτι στ'αφτί του, και ο Σολντράνο πρόσθεσε: «Υψηλότατε.»

«Θα μπορούσαμε να τον δούμε;»

«Φυσικά.»

«Απλώστε τον επάνω στο τραπέζι.» Ο Πρίγκιπας έδειξε το τραπέζι, γύρω απ'το οποίο ήταν καθισμένοι μερικοί άνθρωποι, άγνωστοι για τη Θήρνα· η Πτεράργυρη υπέθετε, όμως, πως επρόκειτο για βασιλικούς συμβούλους.

Ο Σολντράνο βάδισε προς το τραπέζι, και όλοι –ακόμα κι ο Βασιλιάς Τάρλαβ– τον ακολούθησαν. Ο Σερανβέλιος πράκτορας έβγαλε τον χάρτη απ'τον μικρό σάκο στη ζώνη του, τον ξετύλιξε, και τον άπλωσε επάνω στην ξύλινη επιφάνεια, ενώ οι υπόλοιποι στέκονταν γύρω-γύρω και κοιτούσαν. Οι σύμβουλοι είχαν, επίσης, σηκωθεί

από τις θέσεις τους. Ένας απ' αυτούς πρόσφερε την καρέκλα του στον Βασιληά, μα εκείνος αρνήθηκε να καθίσει.

Ο Πρίγκιπας Ράλκναβ ακούμπησε τις παλάμες του στο τραπέζι, ρίχνοντας τη χρυσόμαυρη σκιά του πάνω στον χάρτη. «Και πού ακριβώς χάσατε τον Τάρναελ, κύριε Σολντράνο;»

«Σ' αυτό εδώ το μέρος, Υψηλότητα.» Ο κατάσκοπος έδειξε. «Κι επομένως,» πρόσθεσε, «θεωρώ πως το άντρο του Χάσναρθ πρέπει να βρίσκεται κάπου κοντά.» Διέγραψε έναν κύκλο, με τον δείκτη του δεξιού του χεριού. «Το πολύ δύο-τρία χιλιόμετρα απόσταση από το σημείο όπου έχασα τον Τάρναελ, δηλαδή.»

«Γιατί δεν ερευνήσατε την περιοχή;» ρώτησε ο Πρίγκιπας, στρεφόμενος να τον κοιτάξει καταπρόσωπο.

«Δεν ήταν αυτές οι διαταγές μου, Υψηλότητα.»

Θα μπορούσες να είχες παρεκκλίνει λίγο των διαταγών σου, σκέφτηκε η Θήρνα. Κανείς δε θα σου κρατούσε κακία γι' αυτό! Κοίταξε τον Βασιληά Τάρλαβ. «Ποια είναι η απόφασή σας, Μεγαλειότητα; Θα μας προσφέρετε στρατιωτική αρωγή; –Και με συγχωρείτε αν γίνομαι πιεστική, αλλά θεωρώ πως ο χρόνος είναι σημαντικός στην περίπτωση μας.»

Ο Τάρλαβ ατένισε, έναν-έναν, τους σύμβουλούς του. «Ποια είναι η δική σας άποψη;» ρώτησε, ήρεμα.

Οι περισσότεροι ανασήκωσαν τους ώμους, ή μόρφασαν, δείχνοντας άγνοια. Ένας είπε: «Εφόσον μας δίνεται μια ευκαιρία να βρούμε και να κατατροπώσουμε τον Χάσναρθ, εγώ θα έλεγα να μην την προσπεράσουμε, Μεγαλειότητα.»

«Δε φτάνουν, όμως, τα στοιχεία που έχουμε,» τόνισε ο Πρίγκιπας Ράλκναβ. «Πατέρα, πρέπει να μάθουμε περισσότερα, προτού επιχειρήσουμε την οποιαδήποτε στρατιωτική επέμβαση. Αλλιώς, οι ενέργειές μας θα αποβούν άκαρπες· ο Χάσναρθ θα μας εντοπίσει, καθώς θα τον πλησιάζουμε, και θα προσπαθήσει να φύγει.»

«Συμφωνώ,» ένευσε ο Τάρλαβ. Και προς τη Θήρνα: «Πρέσβειρα, θα σας προσφέρουμε βοήθεια να κατατροπώσετε τον Χάσναρθ· αλλά, προτού κινηθούμε στρατιωτικά εναντίον του, θα πρέπει να έχουμε μάθει πρώτα πού ακριβώς είναι το άντρο του.»

«Κατανοητό, Μεγαλειότατε,» είπε η Θήρνα, νιώθοντας δικαιωμένη, ότι δε θα αποτύχαινε παταγωδώς στην αποστολή που της είχαν αναθέσει η Αστυνομία και το Συμβούλιο.

«Τον ακριβή εντοπισμό του άντρου θα πρέπει, ασφαλώς, να τον αναλάβετε εσείς,» είπε ο Τάρλαβ, καθίζοντας τώρα στην καρέκλα που του είχε προσφερθεί πριν. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα μ' αυτό;»

«Κανένα, Μεγαλειότατε.»

«Εν τω μεταξύ,» πρόσθεσε ο Πρίγκιπας Ράλκναβ, «θα μπορούσαμε ν' αρχίσουμε να μετακινούμε πολεμιστές μας προς την ορεινή περιοχή του χάρτη. Ο στρατός δε θα έρθει μόνο από μία κατεύθυνση, ώστε να είναι φανερός ο όγκος του· θα έρθει από διάφορες κατευθύνσεις, και οι στρατιώτες θα συναντηθούν όλοι σ' ένα συμφωνημένο σημείο. Εδώ, για παράδειγμα.» Έδειξε πάνω στον χάρτη.

«Δε θα σας το πρότεινα, Υψηλότατε,» παρενέβη ο Σολντράνο. «Αυτή η περιοχή δεν θα μπορούσε να καλύψει και τόσο καλά τους πολεμιστές σας.»

Ο Ράλκναβ τον κοίταξε, υψώνοντας ένα του φρύδι, ερωτηματικά. «Έχετε να προτείνετε κάποιο καλύτερο σημείο, κύριε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σερανβέλιος πράκτορας, και του έδειξε.

Το μεσημέρι, κάθισαν σ' έναν κοινόχρηστο χώρο του ξενώνα του παλατιού, για να συζητήσουν το θέμα του εντοπισμού του άντρου του Χάσναρθ. Οι υπηρέτες γέμισαν το τραπέζι ανάμεσά τους με φαγητά και ποτά, ώστε να φάνε, να πουν, να χορτάσουν, και κανένas να μην έχει το παραμικρό παράπονο για τη φιλοξενία του Βασιληά του Φερντίν-Ος. Το παράθυρο ήταν μισάνοιχτο και μια ψυχρή αύρα ερχόταν από τα βουνά. Το φθινόπωρο, πράγματι, έφτανε γρήγορα στο Φερντίν-Ος, συμπεράνε για δεύτερη φορά η Θήρνα, καθώς δοκίμαζε τα ζυμαρικά της, επάνω στα οποία ήταν απλωμένη μια σάλτσα που νόμιζε ότι δεν είχε ξαναφάει, και δεν μπορούσε νάχει ιδέα από τι ήταν φτιαγμένη· αλλά, έτσι κι αλλιώς, η μαγειρική ήταν κάθε άλλο παρά η ειδικότητά της.

Στο ίδιο τραπέζι μ' εκείνη βρισκόταν όλη της η συνοδεία (πλην των μισθοφόρων, ασφαλώς), καθώς και ο Σολντράνο, που η Θήρνα είχε ζητήσει από τον Βασιλιά να παραμείνει στο παλάτι, αν ήταν δυνατόν· κι ο Βασιλιάς δεν είχε φέρει καμία αντίρρηση: είχε πει πως, αν δεν το πρότεινε η Πρέσβειρα, θα επέμενε εκείνος. Προφανώς, έπαιρναν τη φιλοξενία πολύ σοβαρά στο Φερντίν-Ος.

Έτσι, τώρα, ο Σολντράνο ήταν ανάμεσά τους, πράγμα που η Θήρνα δεν θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι συνέβαινε επειδή εκείνη το επιθυμούσε τόσο, αλλά επειδή πίστευε πως, μάλλον, η άποψή του θα ήταν σημαντική σ' αυτό που σκόπευαν να σχεδιάσουν. Εξάλλου, ήταν ο μόνος που είχε ξαναεπισκεφτεί το άντρο του Χάσναρθ: ή, τουλάχιστον, είχε φτάσει πολύ κοντά.

«Λοιπόν,» είπε η Θήρνα, όταν είχε σχεδόν τελειώσει τα ζυμαρικά της, «ποιες είναι οι σκέψεις σας; Από πού θα ξεκινήσουμε και πώς θα κινηθούμε;»

«Νομίζω, κύρια Πτεράργυρη,» αποκρίθηκε ο Ιερέας Σάμκρο, «πως ο καταλληλότερος εδώ για να μας προτείνει από πού να ξεκινήσουμε είναι ο Σολντράνο.»

Πολύ φοβάμαι, σκέφτηκε η Θήρνα, ότι αυτό είναι αλήθεια.

Ο ιερωμένος είχε στρέψει το βλέμμα του στον κατάσκοπο, ο οποίος είχε τελειώσει το φαγητό του πρώτος απ' όλους και, τώρα, είχε την πλάτη του ακουμπισμένη στην καρέκλα του και τα χέρια του πλεγμένα επάνω στην κοιλιά του. «Καλό θα ήταν,» είπε, «να μην πάμε από εκεί όπου πήγε κι ο Τάρναελ.»

«Τι εννοείς;» τον ρώτησε η Θήρνα, παραξενεμένη. «Μας έχεις πει ότι δεν σε αντιλήφτηκε.»

«Δεν έχει σημασία αυτό. Μπορεί εμένα, που ήμουν ένας, να μη με αντιλήφτηκε— να μη με αντιλήφτηκαν, ούτε ο Τάρναελ ούτε οι πιθανοί φρουροί του Χάσναρθ... αλλά, όταν πάμε όλοι μας, τότε ίσως να μας αντιληφτούν. Κι επιπλέον, αν από εκεί είναι ο... κεντρικός δρόμος, ας πούμε, για το άντρο, δε βλέπω το λόγο ν' ακολουθήσουμε αυτόν, όπου, ούτως ή άλλως, θα είμαστε πιο φανεροί. Καλύτερα να πάμε από κάποια 'πάροδο', στην οποία θα είμαστε καλύτερα καλυμμένοι.»

«Αυτό που λέει είναι σωστό,» είπε ο Άνκορβαλ στη Θήρνα.

Εκείνη ένευσε. «Συμφωνώ. Αλλά από πού να ξεκινήσουμε; Συγκεκριμένα.»

Ο Σολντράνο έβγαλε από τη ζώνη του τον χάρτη της νότιας περιοχής των βουνών, την οποία είχε επισκεφτεί. (Ο Πρίγκιπας Ράλκναβ είχε βάλει έναν παλατιανό γραφιά να του φτιάξει ένα αντίγραφο, προτού ο Σερανβέλιος κατάσκοπος φύγει από την αίθουσα του θρόνου, γιατί ήθελε κι εκείνος να έχει τον χάρτη.) Τον κράτησε ανοιχτό εμπρός του, με τα δύο χέρια, χωρίς να τον δείχνει στους άλλους.

«Θα μπορούσαμε να πάρουμε πληροφορίες από τους ντόπιους,» είπε, ξαφνικά, η Θήρνα. «Ο Πρίγκιπας, βέβαια, μας είπε πως οι ντόπιοι δεν αποκαλύπτουν πού βρίσκεται το άντρο του Χάσναρθ, γιατί φοβούνται τον λήσταρχο· αλλά αυτό ίσως να ισχύει μόνο για τους ανθρώπους του Βασιλιά. Εμείς δε μοιάζουμε καν με Φερντίνιους. Δεν είμαστε Φερντίνιοι.»

«Κι αυτό, πιστεύεις, θα τους κάνει πιο ομιλητικούς μαζί μας;» απόρησε ο Άνκορβαλ. «Οι άνθρωποι στα μικρά μέρη, Θήρνα, είναι κλειστοί, ειδικά απέναντι στους ξένους.»

«Μιλάνε, όμως,» τόνισε ο Βόνιор, που, μέχρι τώρα, ήταν σιωπηλός. «Συζητούν αναμεταξύ τους για ό,τι συμβαίνει γύρω τους.»

«Έννοείς πως θα ήταν καλό ν' ακούσουμε τις φήμες που κυκλοφορούν, αυτό τον καιρό, στα χωριά της περιοχής;» ρώτησε ο Άνκορβαλ.

Ο Βόνιор ένευσε. «Σίγουρα, έτσι δε θα μάθουμε την ακριβή θέση του άντρου, αλλά ίσως μάθουμε κάτι που θα μας βοηθήσει να το εντοπίσουμε.»

«Σχετικό είναι κι αυτό...»

Ο Σολντράνο πήρε τα μάτια του από τον χάρτη. «Έχετε ακούσει για τους Ντ'βούρικ;»

Η Θήρνα συνοφρυώθηκε. «Τους Ντ'βούρικ;»

Ο Άνκορβαλ γέλασε. «Έλα τώρα...!»

«Τι είναι οι Ντ'βούρικ;» ρώτησε η Θήρνα.

«Δεν έχετε διαβάσει Νάραλβερ, κυρία Πτεράργυρη;» είπε ο Σολντράνο.

«Θ' αστειεύεσαι. Τα βιβλία του είναι γεμάτα ασάφειες, ανακρίβειες, και φημολογίες.»

«Πιθανώς. Όμως αναφέρουν και μερικά ενδιαφέροντα πράγματα—»
«Όπως τους Ντ'βούρικ;» τον διέκοψε ο Άνκορβαλ. «Οι Ντ'βούρικ δεν υπάρχουν, Σολντράνο.»

«Δεν το ξέρουμε αυτό. Εκείνο, πάντως, που ξέρουμε είναι πως, σίγουρα, *υπάρχουν* τα παράξενα σκαλίσματά τους στους τοίχους ορισμένων υπόγειων χώρων.»

Ο Άνκορβαλ αναστέναξε, κουνώντας το κεφάλι. «Και τι σχέση έχουν, τώρα, οι Ντ'βούρικ μ'εμάς και τον λήσταρχο;»

«Καθώς κατευθυνόμουν προς την πρωτεύουσα, αφότου είχα χάσει τον Τάρναελ, άκουσα κάποιες... φήμες.»

«Οι οποίες τι έλεγαν;»

«Ότι στις νότιες περιοχές των βουνών —δηλαδή, εκεί όπου βρισκόμουν όταν έχασα τον Τάρναελ—, υπάρχει ένα μεγάλο σύμπλεγμα σπηλαίων γεμάτο με λαξεύματα των Ντ'βούρικ.»

Ο Άνκορβαλ ανασήκωσε τους ώμους. «Και λοιπόν;»

Ο Σολντράνο τύλιξε τον χάρτη μέσα στα χέρια του. «Κυκλοφορούν διάφοροι τύποι που τα ερευνούν αυτά τα λαξεύματα. Πιστεύουν ότι ίσως καταφέρουν να βρουν κάτι—»

«Ναι, κυκλοφορούν, όντως, διάφοροι τρελοί...»

«Παραδόξως, όμως, το συγκεκριμένο σύμπλεγμα σπηλαίων το αποφεύγουν. Ή, τουλάχιστον, έτσι άκουσα: ότι έχει πολλά λαξεύματα των Ντ'βούρικ, τι κρίμα που κανείς δεν μπορεί, τώρα, να πάει εκεί. Και είναι ν'αναρωτιέσαι: *γιατί* κανείς δεν μπορεί να πάει εκεί;»

«Δε ρώτησες;» είπε η Θήρνα.

«Δεν είχα τέτοιες διαταγές, κυρία Πτεράργυρη.»

Φυσικά. Φυσικά...

«Τέλος πάντων,» συνέχισε ο Σολντράνο. «Έχω την υποψία ότι ίσως εκεί να βρίσκεται το άντρο του Χάσναρθ.»

«Στο σύμπλεγμα σπηλαίων με τα λαξεύματα;» είπε η Θήρνα.

«Ναι.»

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί εκεί και όχι κάπου αλλού,» είπε ο Άνκορβαλ.

«Εξήγησα γιατί.»

«Επειδή κανένας απ'τους παλαβούς εξερευνητές δεν πηγαίνει σ' αυτό το μέρος;»

«Ναι.»

«Αυτό,» είπε ο Άνκορβαλ, «μπορεί να σημαίνει χίλια-δύο πράγματα. Δεν μπορείς νάσαι σίγουρος ότι σημαίνει πως εκεί βρίσκεται το άντρο του Χάσναρθ.»

«Συμφωνώ,» ένευσε ο Σολντράνο. «Όμως είναι μια πιθανότητα, δεν είναι;» Ύψωσε το ένα του φρύδι, ερωτηματικά.

«Είναι,» παραδέχτηκε ο Άνκορβαλ. «Είναι.» Ήπια μια γουλιά απ' το νερωμένο κρασί του.

«Θα πρέπει, επομένως, να το έχουμε υπόψη μας κι αυτό.»

«Γνωρίζεις πού ακριβώς είναι το σύμπλεγμα σπηλαίων με τα λαξεύματα;» τον ρώτησε η Θήρνα.

«Φυσικά και όχι, κυρία Πτεράργυρη.»

«Δεν ήταν αυτές οι διαταγές σου, σωστά;»

Ο Σολντράνο χαμογέλασε. «Σωστά. Μπορούμε, όμως, εύκολα να το βρούμε, ρωτώντας σε κάποια πόλη εκεί κοντά.»

«Νόμιζα ότι μόνο χωριά υπάρχουν στην περιοχή.»

«Στην πολύ κοντινή περιοχή, ναι· αλλά το σύμπλεγμα με τα λαξεύματα, αναμφίβολα, είναι ακουστό και παραπέρα. Όπως είπα, είναι αρκετοί οι άνθρωποι που ενδιαφέρονται για τα σκαλίσματα των Ντ'βούρικ.»

«Εντάξει, λοιπόν,» είπε η Θήρνα. «Ίσως θα έπρεπε να ξεκινήσουμε την αναζήτησή μας από κάποια πόλη η οποία βρίσκεται κοντά στην περιοχή όπου χάθηκε ο Τάρναελ.»

«Συμφωνώ απολύτως, κυρία Πτεράργυρη.»

«Άνκορβαλ;» ρώτησε η Θήρνα.

Εκείνος ένευσε. «Γιατί όχι;»

«Σεβασμιότατε;»

«Συμφωνώ,» δήλωσε ο Ιερέας Σάμκρο. «Εξάλλου, η έρευνα είναι πολύ περισσότερο δική σας ειδικότητα, παρά η δική μου.»

«Ευχαριστούμε για την εμπιστοσύνη σας, Σεβασμιότατε,» αποκρίθηκε η Θήρνα, γιατί κανείς οφείλει να είναι πάντοτε ευγενικός μ' έναν ιερέα της Φλόγας. Μετά, στράφηκε στον Βόνιορ, αν και ήξερε ότι τους δούλους ελάχιστοι Σερανβέλιοι τούς ρωτούσαν, και σπάνια. «Θα ήθελες να προσθέσεις κάτι, Βόνιορ;»

«Δε νομίζω, κυρία Πτεράργυρη. Όχι.»

«Καλώς,» είπε η Θήρνα. «Το απόγευμα, επομένως, θ' αρχίσουμε να ετοιμαζόμαστε, ώστε να ξεκινήσουμε με την αυγή.»

Κανένας δε διαφώνησε με τούτο, και ένας-ένας άρχισαν να διαλύονται γύρω απ' το τραπέζι. Πρώτος σηκώθηκε ο Ιερέας Σάμκρο, λέγοντας πως επιθυμούσε να προσευχηθεί και να διαλογιστεί για την επιτυχία της αποστολής τους· τους ευχήθηκε η Φλόγα να είναι μαζί τους και αποχώρησε. Μετά, έφυγε ο Σολντράνο, δηλώνοντας πολύ κουρασμένος από όλες τούτες τις «διαβουλεύσεις», όπως τις αποκάλεσε. Και τέλος, αποσύρθηκε ο Βόνιουρ, ζητώντας μονάχα την άδεια της κυρίας Πτεράργυρης και μένοντας κατά τα άλλα σιωπηλός.

Η Θήρνα έστρεψε το βλέμμα της στον μοναδικό άνθρωπο που μοιραζόταν, τώρα, το τραπέζι μ' εκείνη: τον Άνκορβαλ... με τον οποίο ακόμα δεν είχε λυθεί μια παρεξήγηση που ροκάνιζε το μυαλό της.

Ο Άνκορβαλ πρόσεξε ότι η Πτεράργυρη τον παρατηρούσε, και ύψωσε τα φρύδια του, πίνοντας ακόμα μια γουλιά απ' το νερωμένο του κρασί.

Κρασί... σκέφτηκε η Θήρνα. Ήμουν τόσο πολύ μεθυσμένη; Μα τη Φλόγα, ήταν βέβαιη πως... πως πρέπει να την είχε πάρει ο ύπνος. Αν είχε συμβεί κάτι άλλο, αποκλείεται να μην το θυμόταν καθόλου.

«Κοιμήθηκα,» είπε, «έτσι δεν είναι;»

Ο Άνκορβαλ μειδίασε, στραβά. «Ναι, έτσι πιστεύω.»

Ο άνθρωπος είναι απαράδεκτος! «Θέλω να πω: κοιμήθηκα μόνο, σωστά; Δε συνέβη κάτι άλλο που δεν το θυμάμαι;»

«Αν είχε συμβεί, δε θα το θυμόσουν; Εκτός αν ήθελες να το ξεχάσεις...» Υπήρχε κάτι το... διαφορετικό στη φωνή του. Δεν ήταν όπως συνήθως. Έμοιαζε σαν... σαν να μη μιλά σοβαρά. Έτσι μόνο μπορούσε να το κατονομάσει η Θήρνα.

Με κοροϊδεύει; Θα το πληρώσει αυτό! «Μην παίζεις με την υπομονή μου, Άνκορβαλ,» μούγκρισε. «Αν είχε συμβεί κάτι, όχι, δεν θα ήθελα να το ξεχάσω. Όμως δε θυμάμαι τίποτα. Επομένως, ή όντως τίποτα δε συνέβη ή κάτι συνέβη αλλά ήμουν τόσο τύφλα που δεν το θυμάμαι. Τι απ' τα δύο είναι;»

«Θες, πραγματικά, να μάθεις;»

Η Θήρνα τον αργιοκοίταξε.

«Κοιμήθηκες,» είπε ο Άνκορβαλ. «Τίποτα δε συνέβη.»

Η Θήρνα ακούμπησε, ήρεμα, την πλάτη της στην καρέκλα. «Μάλιστα...» Κοίταξε, για μια στιγμή, το τραπέζι και, μετά, έστρεψε τη ματιά της στον Άνκορβαλ, ατενίζοντάς τον ερευνητικά.

«Τι;» είπε εκείνος, ύστερα από λίγο. «Αναρωτιέσαι αν θ'άξιζε τον κόπο;»

Η Θήρνα μειδίασε, λεπτά. «Αν θέλω, μπορώ να το διαπιστώσω αυτό, δε μπορώ;»

Ο Άνκορβαλ ήπια κρασί. «Θα τολμούσα να πω πως ναι.»

Η Θήρνα σηκώθηκε από την καρέκλα της και στάθηκε μπροστά από τη δική του, δίνοντάς του το χέρι της· εκείνος το πήρε, κάνοντας τα δάχτυλά τους να μπλεχτούν. «Στο δωμάτιό μου, ή εδώ;» τον ρώτησε.

«Όπου επιθυμείς,» της απάντησε.

«Εδώ;»

«Εδώ.» Και, καθώς η Θήρνα στεκόταν πλάι του, τύλιξε τα χέρια του γύρω της, ξεκούμπωσε τα κουμπιά στην πλάτη του φορέματός της, και το τράβηξε προς τα κάτω, αφήνοντάς το να γλιστρήσει ως τη μέση της.

Κεφάλαιο Εικοστό-Τρίτο —Έρσαγκμορ: Βερμπάνιθ—

Ο Μαράνκο, ο Δατμάνο, και ο Επιτηρητής Γκαήρμιο πήραν μαζί τους την Ιερομαθή Υλλίρα και έφυγαν από το Μαντείο των Βράχων, κρατώντας την ως όμηρο. Η Ναράμια, ο Δάρφο, και ο Ιερέας Καρθάνο έμειναν πίσω, για να μιλήσουν με τη Μάντισσα, τώρα που ήξεραν ότι, καθώς είχαν αιχμάλωτη την κόρη της, εκείνη θα ήταν πρόθυμη να συζητήσει.

«Δε γνωρίζεις τίποτα για την Αδελφότητα του Βορρά;» ρώτησε η Ναράμια, βηματίζοντας μέσα στη μεγάλη, πέτρινη αίθουσα με τη λίμνη στο κέντρο. Τριγύρω βρίσκονταν οι φρουροί του Μαντείου, με τα πρόσωπά τους κρυμμένα στις σκιές της κουκούλας τους· κανείς τους δεν κρατούσε όπλο, τώρα.

«Σας το είπα ήδη,» αποκρίθηκε η Μάντισσα, η οποία στεκόταν μπροστά από την κατεστραμμένη βαθυγάλαξη κουρτίνα στο βάθος της αίθουσας, «δεν έχω ξανακούσει γι' αυτή την Αδελφότητα.»

«Ο Νάρκαθρημ δουλεύει για την Αδελφότητα του Βορρά,» την πληροφόρησε η Ναράμια. «Περίεργο που δεν το γνώριζες, αφού λες ότι είναι σύμμαχός σου...»

«Παρ'όλ'αυτά, δεν το γνώριζα,» επέμεινε η Μάντισσα.

«Και δεν μπορούσες να χρησιμοποιήσεις τις μαντικές σου ικανότητες για να το μάθεις;» τη ρώτησε ο Δάρφο.

Η Μάντισσα έστρεψε το σκοτεινό της βλέμμα προς το μέρος του. «Δεν λειτουργούν ακριβώς έτσι οι... μαντικές μου ικανότητες.» Τα μάτια της στένεψαν, και τώρα τους κοίταξε και τους τρεις, έναν-έναν. «Και ποια είναι τα ονόματά σας; Θα ήθελα να ξέρω με ποιους μιλάω. Εκτός αν νομίζετε ότι μπορώ να το μαντέψω κι αυτό...»

Η Ναράμια κι ο Δάρφο δε μίλησαν αμέσως, μη νιώθοντας βέβαιοι ότι θα ήταν καλό να αποκαλύψουν τα ονόματά τους.

Ο Καρθάνο, όμως, δε δίστασε. «Ονομάζομαι Καρθάνο,» είπε, «και έρχομαι από τον Ναό της Φλόγας.»

Ακολουθώντας το παράδειγμά του, συστήθηκαν και η Ναράμια κι ο Δάρφο. Αφού *εκείνος* δεν το έκρινε σκόπιμο να κρύψουν την ταυτότητά τους, γιατί να την έκρυβαν;

Η Ναράμια συνέχισε την προηγούμενή τους συζήτηση με τη Μάντισσα: «Και ο Νάρκαθρημ σού είχε πει ότι η Πυρόφθαλμη θα του έφερνε εδώ κάποια χρήματα που του χρωστούσε, σωστά;»

«Έτσι ακριβώς,» αποκρίθηκε εκείνη. Ήταν φανερό, από την όψη της, ότι δεν της άρεσε καθόλου ετούτη η ανάκριση, αλλά την ανεχόταν γιατί δεν είχε άλλη επιλογή. Κρατούσαν την κόρη της, και δεν ήθελε να παίξει με τη ζωή της.

«Εν ολίγοις,» είπε ο Δάρφο, «σε έχει κοροϊδέψει ο σύμμαχός σου. Δε σου έχει πει τα πράγματα όπως είναι.»

Η Μάντισσα τον αγριοκοίταξε. «Τι είναι αυτή η Αδελφότητα του Βορρά; Θα θέλατε, μήπως, *εσείς* να μου εξηγήσετε;»

«Πολύ ευχαρίστως,» της αποκρίθηκε ο Ιερέας Καρθάνο.

Ο Δατμάνο αισθάνθηκε καλύτερα, βγαίνοντας από το Μαντείο των Βράχων. Το μέρος τον τρόμαζε. Τον γέμιζε με έναν υπερφυσικό τρόπο, που ήταν δύσκολο να προσδιορίσει.

Το σπαθί του το κρατούσε ακόμα στο χέρι του, καθώς ζύγωνε το άλογό του και το καβαλίκευε. Παραδίπλα, ανέβαινε ο Μαράνκο στο δικό του άλογο και ανέβαζε και την Ιερομαθή Υλλίρα, που η Ναράμια τούς είχε πει να προσέχουν τα μάτια της, γιατί, χρησιμοποιώντας τα, μπορούσε να τους επιτεθεί· *«το έχει ήδη επιχειρήσει μαζί μου, μία φορά.»*

«Καλύτερα να της δέσουμε τα μάτια,» πρότεινε ο Δατμάνο στον Μαράνκο.

«Όχι!» διαμαρτυρήθηκε η κοπέλα. «Δε θα σας κάνω κακό.» Και, σε διαφορετική περίπτωση, ο Δατμάνο θα την είχε πιστέψει. Αν ήταν οποιαδήποτε άλλη, θα την είχε πιστέψει, γιατί ήταν κάτωχρη και έμοιαζε τρομοκρατημένη. Όμως ετούτη ήταν μάγισσα, και δεν μπορούσε κανείς να το ρισκοκινδυνεύει με μια μάγισσα.

«Δέσε της τα μάτια, Μαράνκο,» επέμεινε.

Ο Γκαήρμιο ένευσε. «Ναι, καλύτερα έτσι. Ας λάβουμε σοβαρά την προειδοποίηση της Ναράμια, γιατί, σίγουρα, δεν ήταν αστεία.»

Ο Μαράνκο έμεινε σιωπηλός, καθώς ήταν καθισμένος στη σέλα του αλόγου του, έχοντας την κοπέλα μπροστά του. Ύστερα, έβγαλε ένα κομμάτι πανί και το τύλιξε γύρω απ' το κεφάλι της, δένοντάς το και καλύπτοντας τα μάτια της. Εκείνη δε μίλησε· τα χείλη της ήταν σμιγμένα και οι γροθιές της έσφιγγαν τους αγκώνες της. Έτρεμε.

«Πάμε πίσω στη Βερμπάνιθ,» είπε ο Δατμάνο. «Δε μ'αρέσει ετούτο το μέρος.»

Έστρεψαν τ'άλογά τους και τρόχασαν, διασχίζοντας το στενό μονοπάτι του Μαντείου των Βράχων.

«Δεν μπορώ να καταλάβω, λοιπόν, γιατί η Αδελφότητα του Βορρά θα έπρεπε να αφορά εμένα,» είπε η Μάντισσα, όταν ο Ιερέας Καρθάνο τής είχε εξηγήσει. «Εγώ δεν έχω κάτι εναντίον της πόλης σας. Κακώς ήρθατε εδώ, και κακώς αιχμαλωτίσατε την κόρη μου. Δε σας έχει κάνει τίποτα, ούτε εκείνη ούτε εγώ.»

«Σ'αυτό έχεις δίκιο, Μάντισσα,» αποκρίθηκε ο Καρθάνο, ήρεμα. «Πράγματι, ούτε εσύ ούτε η κόρη σου μας έχετε κάνει τίποτα. Ωστόσο, είσαι, πιστεύουμε, το μόνο άτομο με τη δυνατότητα να μας οδηγήσει στον Νάρκαθρημ.»

Η Μάντισσα κούνησε το κεφάλι· τα μακριά, μαύρα, σγουρά της μαλλιά αναδεύτηκαν. «Κάνετε λάθος: δεν έχω τέτοια δυνατότητα. Δεν ξέρω, ανά πάσα στιγμή, πού βρίσκεται. Η συμμαχία μας έγκειται στο ότι εγώ τού λέω τα μελλούμενα κι εκείνος προστατεύει το Μαντείο μου από τις επιθέσεις άλλων πειρατών, καθώς κι από τους δικούς του πειρατές. Αυτό είναι όλο.»

«Κι αυτό σημαίνει ότι ο Νάρκαθρημ σε εμπιστεύεται, σωστά;» ρώτησε η Ναράμια, καθίζοντας σε μια πέτρα πλάι στη λίμνη της μεγάλης αίθουσας. Τώρα, που η υπερένταση είχε αρχίσει να την εγκαταλείπει, αισθανόταν την πραγματική κούραση από την αναρρίχηση στους βράχους και στο Μαντείο.

«Ο Νάρκαθρημ δεν εμπιστεύεται κανέναν.»

«Σίγουρα, όμως, πρέπει να έχει κάποια εμπιστοσύνη σε σένα, αλλιώς δε θα ερχόταν εδώ για να του λες το μέλλον.»

Η Μάντισσα έμεινε σιωπηλή για μερικές στιγμές· ύστερα, ρώτησε: «Και λοιπόν;»

«Χρειαζόμαστε την εμπιστοσύνη που σου έχει. Πότε θα ξανάρθει για να πάρει χρησμό;»

«Μου ζητάτε να τον προδώσω.»

«Σου ζητάμε, Μάντισσα,» είπε η Ναράμια, «να διαλέξεις ανάμεσα σ' αυτόν και στην κόρη σου.»

Η Μάντισσα την ατένισε κατάματα, και η τυχοδιώκτρια είδε, ξαφνικά, τα μάτια της παράξενης γυναίκας να μεγαλώνουν και να μεγαλώνουν και να μεγαλώνουν, να τυλίγουν το σύμπαν... και μετά, *τα αισθάνθηκε* να διπλώνονται, σαν δερμάτινος μανδύας, γύρω της, προσπαθώντας να την πνίξουν.

Κραύγασε, παλεύοντας να ξεφύγει από τις πεινασμένες πτυχές του σκοταδιού που την περιέκλειε.

«*ΑΡΚΕΤΑ!*»

Φωτιά διέλυσε το σκοτάδι· φωτιά έκαψε τον δερμάτινο μανδύα, κάνοντάς τον ν' αποτραβηχτεί.

«Αρκετά!» επανέλαβε ο Ιερέας Καρθάνο.

Η Ναράμια διαπίστωσε ότι δεν βρισκόταν, πλέον, καθισμένη στον βράχο δίπλα στη λίμνη· ήταν στα τέσσερα, βαριανασαίνοντας. Υψώνοντας το βλέμμα της, τώρα που είχε απελευθερωθεί απ' τα μάγια της Μάντισσας, είδε τον Δάρφο να βαστά στα χέρια του το σπαθί του, γυμνολέπιδο, ενώ ο Καρθάνο βρισκόταν παραδίπλα με μια τόσο γαλήνια όψη στο πρόσωπό του, που δεν έμοιαζε να ταιριάζει καθόλου με τις φωνές που είχε εκστομίσει. Κι όμως, απ' την άλλη, υπήρχε κάτι τρομακτικό σ' αυτή τη γαλήνη· πιο τρομακτικό από την οργή οποιασδήποτε έντασης.

Η Μάντισσα δεν απάντησε στον ιερέα της Φλόγας· κι εκείνης, όμως, η όψη ήταν αχαρακτήριστα γαλήνια.

Όλοι αυτοί οι μυστικιστές είναι τρελοί, σκέφτηκε η Ναράμια, καθώς ορθωνόταν.

Ο Καρθάνο έκανε νόημα στον Δάρφο να θηκαρώσει το σπαθί του, κι εκείνος υπάκουσε.

«Ποια είναι η απάντησή σου, Μάντισσα;» απαίτησε, με σταθερή φωνή, ο ιερέας της Φλόγας. «Θα μας δώσεις αυτό που ζητάμε, ως αντάλλαγμα για τη ζωή της κόρης σου;»

«Τι θέλετε να κάνω;» Δεν υπήρχε υποταγή στη φωνή της· ήταν το ίδιο σταθερή με του Σερανβέλίου ιερωμένου.

«Να μας πεις πότε σκοπεύει να σε ξαναεπισκεφτεί ο Νάρκαθρημ.»

Η Μάντισσα σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της. «Ο Νάρκαθρημ έρχεται, συνήθως, κάθε δίμηνο, για να του δώσω χρησμό και να του προτείνω πώς να κινηθεί.»

Πραγματικά, μπορείς να το κάνεις αυτό; αναρωτήθηκε η Ναράμια. *Μπορείς να δεις το μέλλον, ή ποτίζεις τον κουρσάρο με ψέματα;* Ωστόσο, αποφάσισε πως θα ήταν καλύτερα να μη ρωτήσει. Δεν την ενδιέφερε, εξάλλου.

«Και πότε είναι η επόμενη φορά που, λογικά, θα εμφανιστεί; Στο τέλος ετούτου του μήνα που διανύουμε, ή στο τέλος του επόμενου;» είπε ο Καρθάνο.

«Στις αρχές του επόμενου,» απάντησε η Μάντισσα. «Πάντα στις αρχές έρχεται.»

Σε μερικές ημέρες, λοιπόν, συμπέρανε η Ναράμια. *Σε μερικές ημέρες, ο κουρσάρος θα είναι εδώ, στο Μαντείο των Βράχων.*

«Ελπίζω,» είπε ο Καρθάνο, «να μην έχεις πρόβλημα να τον περιμένουμε.»

«Μέσα στο Μαντείο μου;»

«Ναι. Και χωρίς, φυσικά, να τον προειδοποιήσεις για την παρουσία μας.»

Η Μάντισσα συνοφρυώθηκε: ένα συνοφρύωμα που έμοιαζε με καταιγίδα επάνω στο, κατά τα άλλα, ήρεμο πρόσωπό της. «Κι αν αρνηθώ;»

«Γνωρίζεις την απάντησή μου σε τούτο, νομίζω.»

«Η Υγλίρα θα πληρώσει το τίμημα.»

«Λυπάμαι, Μάντισσα,» είπε ο ιερέας της Φλόγας, «αλλά χρειαζόμαστε τη συνεργασία σου, κι αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να βεβαιωθούμε ότι θα μας βοηθήσεις, δίχως να μας προδώσεις στον Νάρκαθρημ.»

Η Μάντισσα πήρε μια βαθιά ανάσα και την έβγαλε αργά από μέσα της. «Πολύ καλά,» είπε. «Θα σας βοηθήσω.»

Ο Καρθάνο έκλινε το κεφάλι προς το μέρος της. «Η Σερανβέλ και ο Ναός της Φλόγας σ'ευχαριστούν, Μάντισσα. Παρότι αναγκαστήκαμε να αιχμαλωτίσουμε την κόρη σου, προκειμένου να έχουμε τη συνεργασία σου, αυτό δε σημαίνει πως θα ξεχάσουμε ό,τι έκανες.»

«Φύγετε από μπροστά μου,» αποκρίθηκε, ξερά, εκείνη.

«Θα φύγουμε. Γι'απόψε, θα φύγουμε. Ωστόσο, προτού πάμε πουθενά, θα θέλαμε να μας κάνετε μια μικρή... ξενάγηση στο Μαντείο των Βράχων.»

Η ξενάγηση ήταν σύντομη, και η Ναράμια δεν έμαθε και πολλά που δεν είχε ήδη ανακαλύψει από μόνη της. Πάντως, εκείνο που δε θα ξεχνούσε ποτέ ήταν η όψη της Μάντισσας, όταν άνοιξαν το δωμάτιο της άλλης Ιερομαθούς και τη βρήκαν δεμένη χειροπόδαρα και φιμωμένη.

«Ποιος το έκανε αυτό;» σφύριξε η Μάντισσα, εξοργισμένη. «Εσύ;» Και κοίταξε τη Ναράμια.

«Εγώ.»

«Λύσε την.»

«Πολύ ευχαρίστως.» Η Ναράμια τράβηξε το ξιφίδιό της και έκοψε τα δεσμά της Ιερομαθούς. «Κόρη σου κι αυτή;» ρώτησε.

«Όχι,» απάντησε η Μάντισσα, καθώς η Ιερομαθής έπαιρνε καθιστή θέση στο κρεβάτι, τρίβοντας τους καρπούς και τους αστραγάλους της. «Αλλά την έχω σαν κόρη μου.» Περισσότερες εξηγήσεις δεν έδωσε, και η Ναράμια δεν της ζήτησε να δώσει.

Τώρα, η τυχοδιώκτρια, ο Δάρφο, και ο Ιερέας Καρθάνο έβγαιναν από το Μαντείο των Βράχων και καβαλίκευαν τα άλογά τους. Η Ναράμια ανέβηκε στο ίδιο άλογο με τον Δάρφο, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω απ'τη μέση του, γιατί το δικό της ζώο βρισκόταν μακριά από εδώ, εκεί όπου εκείνη είχε αρχίσει να αναρριχάται στα βράχια της ακτής.

«Τι νομίζετε, Σεβασμιότατε,» ρώτησε τον ιερέα της Φλόγας, όταν είχαν διασχίσει το στενό μονοπάτι του Μαντείου και είχαν αρχίσει να τροχάζουν προς τη Βερμπάνιθ, μέσα στη νύχτα, «θα κρατήσει το λόγο της;»

«Θα τον κρατήσει,» αποκρίθηκε ο Καρθάνο. «Από φόβο μήπως πειράζουμε την κόρη της. Γιατί είμαι βέβαιος πως την εκτιμά όχι μόνο επειδή είναι φυσικό της παιδί, αλλά κι επειδή έχει παρόμοιες ικανότητες μ' εκείνη. Εικάζω πως την προορίζει για τη θέση της στο Μαντείο, όταν η ίδια έχει γεράσει πολύ και δεν μπορεί, πλέον, να δίνει χρησμούς, ή όταν έχει πεθάνει.»

Προτού επιστρέψουν στη Βερμπάνιθ, έστριψαν εκεί όπου η Ναράμια είχε αφήσει το άλογό της. Σταμάτησαν και η τυχοδιώκτρια κατέβηκε απ' το ζώο του Δάρφο και πλησίασε το δικό της, χαϊδεύοντάς του τη χαίτη. Εκείνο ρουθούνισε και έτριψε τη μουσούδα του επάνω στο μάγουλό της. Η Ναράμια χαμογέλασε. Φόρεσε τις μπότες της – που τις είχε, επίσης, αφήσει εδώ, πριν αρχίσει να σκαρφαλώνει στα βράχια– και καβάλησε το άλογο.

«Μπορούμε να πηγαίνουμε,» είπε στους συντρόφους της.

Και κάλπασαν προς τη νότια πύλη της Βερμπάνιθ, η οποία ήταν κλειστή για το βράδυ και αναγκάστηκαν να σταματήσουν εμπρός της και να φωνάζουν στους φρουρούς, ώστε να ζητήσουν πρόσβαση.

«Είμαστε από το караβάνι της Σαμάλθα Πυρόφθαλμης,» είπε ο Δάρφο στον άντρα που βγήκε από την πύλη, όταν εκείνη μισάνοιξε, «της Σερανβέλιας εμπορίσας.»

«Και πού είχατε πάει μες στο βράδυ;» Ο φρουρός ήταν μονόφθαλμος και ντυμένος με τραχιά δέρματα και μερικά κομμάτια σίδερο. Περισσότερο με κουρσάρο έμοιαζε, παρά με φύλακα πόλης.

«Στο Μαντείο των Βράχων,» του είπε ο Ιερέας Καρθάνο, κι αυτό φάνηκε ν' αποδεικνύεται αρκετό. Ο φρουρός κατένευσε και η πύλη άνοιξε πλήρως, αφήνοντάς τους να περάσουν στη Νότια Περιφέρεια της Βερμπάνιθ, που ήταν γνωστή και ως Αρχοντική Περιφέρεια, καθώς το Κάστρο Βερμπάνιθ δέσποζε στα ανατολικά, πάνω από τη θάλασσα.

Επίσης, οι δρόμοι εδώ ήταν από τους καλύτερους που υπήρχαν στην πόλη: πράγμα που σήμαινε ότι ήταν τόσο καλοφτιαγμένοι και καθαροί όσο οι δρόμοι της Συνοικίας του Δούλου στη Σερανβέλ. Δηλαδή, υποφερτοί.

«Ήταν δύσκολο το σκαρφάλωμα;» ρώτησε ο Δάρφο τη Ναράμια, καθώς τους διέσχιζαν.

«Δυσκολότερο απ'ό,τι περίμενα,» απάντησε μονάχα εκείνη, πολύ κουρασμένη για να πει περισσότερα. Αυτό που, πραγματικά, ήθελε τώρα ήταν ένα μπάνιο, αλλά σ'ετούτο το καταραμένο μέρος, αν πλενόταν στα λουτρά, μάλλον θα βρομιζόταν περισσότερο απ'ό,τι ήταν ήδη· κι αν βουτούσε σε κάποιο από τα δάχτυλα του ποταμού Σίλμεργκεθ, το αποτέλεσμα δε θα ήταν και πολύ καλύτερο.

Πέρασαν τη γέφυρα του Νότιου Δάχτυλου και βρέθηκαν στην Περιφέρεια Αγοράς. Πλησίασαν το μέρος όπου ήταν σταματημένο το караβάνι της Πυρόφθαλμης και αφίππευσαν.

Ο Δατμάνο ήρθε κοντά τους. «Δε μ'αρέσει καθόλου αυτό, αρχηγέ,» είπε.

Ο Δάρφο συνοφρυώθηκε, ανήσυχος. «Συνέβη κάτι;»

«Δε μ'αρέσει να κρατάμε αυτή την κοπέλα. Είναι μάγισσα.»

«Μη φοβάσαι,» του είπε ο Καρθάνο, «δεν μπορεί να μας βλάψει. Θα βεβαιωθώ γι'αυτό.» Και ρώτησε: «Πού την έχετε;»

«Στην άμαξα, Σεβασμιότατε.» Ο Δατμάνο κοίταξε την άμαξα του Επιτηρητή Γκαήρμιο.

«Ποιος είναι, τώρα, μαζί της; Ο Μαράνκο;»

«Και ο επιτηρητής.»

Ο ιερέας ένευσε και ζύγωσε την άμαξα. Η Ναράμια κι ο Δάρφο τον ακολούθησαν. Εκείνος άνοιξε την πόρτα του τροχοφόρου και μπήκαν. Στο εσωτερικό, ο Γκαήρμιο ήταν καθισμένος σε μια καρέκλα και κάπνιζε την πίπα του, σκεπτικός. Ο Μαράνκο καθόταν σ' ένα σκαμνί, και η Υλλίρα ήταν γονατισμένη στο ξύλινο πάτωμα, δίπλα του, με τα μάτια της δεμένα και εξακολουθώντας να φορά το πράσινο, ημιδιαφανές νυχτικό με το οποίο την είχε βρει η Ναράμια.

«Δε χρειάζεται να την κρατάτε άλλο τυφλή,» είπε ο Καρθάνο.

«Σεβασμιότατε,» ρώτησε η Ναράμια, «είστε σίγουρος;»

Ο ιερέας ένευσε.

Ο Μαράνκο έλυσε τα μάτια της Υλλίρα. Εκείνη βλεφάρισε, κοιτάζοντάς τους, πρώτα, έναν-έναν και, μετά, ρίχνοντας μια ματιά στον χώρο γύρω της. *Είναι παρατηρητική*, σκέφτηκε η Ναράμια, *και καθόλου ανόητη. Είμαι βέβαιη πως προσπαθεί να δει αν υπάρχει τρόπος να ξεφύγει. Δυστυχώς γι' αυτήν, δε νομίζω ότι υπάρχει.*

«Υλλίρα δεν είναι το όνομά σου;» ρώτησε ο ιερέας της Φλόγας την Ιερομαθή.

«Ναι.»

«Δε θα σε πειράζουμε. Κανένας δε θα σε χτυπήσει, ούτε θα σε δέσει, εκτός αν προσπαθήσεις να μας ξεγελάσεις. Και, πίστενέ με, αν το επιχειρήσεις αυτό, θα το αντιληφτώ. Ή εγώ ή ο Μαράνκο.» Λοξοκοίταξε τον σημαδεμένο μισθοφόρο, για να καταλάβει η κοπέλα ποιον εννοούσε. «Θα μένεις, συνεχώς, σ'ετούτη την άμαξα. Δε θα βγαίνεις. Αν θέλεις να φας ή να πεις, θα σου φέρνουμε εμείς φαγητό ή ποτό. Εντάξει;»

Η Υλλίρα ένευσε, σιωπηλά· τα μάτια της κοίταζαν το πάτωμα, αλλά η Ναράμια νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει θυμό στη γυαλάδα τους.

Μάλλον, κι ο Καρθάνο διέκρινε τον ίδιο θυμό, γιατί τόνισε: «Αν προσπαθήσεις να βγεις απ' την άμαξα, θα το καταλάβουμε, είτε βρισκόμαστε εδώ είτε όχι. Με πιστεύεις;»

Η Υλλίρα ένευσε, πάλι, εξακολουθώντας να κοιτά το πάτωμα.

«Καλώς,» είπε ο ιερέας της Φλόγας. «Ξεκουράσου τώρα.» Στράφηκε και βγήκε από την άμαξα.

Ο Δάρφο και η Ναράμια τον ακολούθησαν. «Πιστεύετε, Σεβασμιότατε,» είπε η δεύτερη, «ότι δε θα προσπαθήσει τίποτα;»

«Αν προσπαθήσει, θα την αντιληφτούμε,» αποκρίθηκε ο Καρθάνο. «Δεν της είπα ψέματα.» Και κατευθύνθηκε προς τη σκηνή του, για να αποσυρθεί εκεί, κρύβοντας τον εαυτό του μέσα στις σκιές της.

«Θες να πεις τίποτα;» ρώτησε ο Δάρφο τη Ναράμια, καθώς βάδιζαν. «Εγώ νομίζω ότι, πραγματικά, χρειάζομαι ένα ποτό.»

«Αυτή είναι μια πολύ καλή ιδέα.»

Πλησίασαν την άμαξα η οποία μετέφερε τα ποτά που η Πυρόφθαλμη εμπορευόταν στην Έρσαγκμορ.

«Δε νομίζω η εργοδότηριά μας να θυμώσει αν της πάρουμε ένα μπουκάλι,» είπε ο Δάρφο.

Η Ναράμια ανασήκωσε τους ώμους. «Ας τ'αφαιρέσει απ' το μισθό μας.»

Ο Δάρφο γέλασε, γιατί, όπως κι οι δυο τους γνώριζαν, δεν είχαν πάρει αργύριο από την Πυρόφθαλμη, προκειμένου να συνοδέψουν το καραβάνι· το Συμβούλιο ήταν που τους χρηματοδοτούσε.

Κεφάλαιο Εικοστό-Τέταρτο

—Τρεις Πόλεις: Βένμιρχ—

Το πρωί, όταν και ο Βάνσπαρχ και ο Λούντρινχ βρίσκονταν στον ουρανό, ένας φρουρός της συνοδείας του Πτεράργυρου ήρθε στο *Γαλανό Πέταλο* και τον ειδοποίησε πως ο Άρχοντας Άτρεχ είχε δηλώσει πως μπορούσε να τον δεχτεί λίγο προτού οι ήλιοι μεσουρανήσουν.

«Σ'ευχαριστώ,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, που ήταν καθισμένος σ' ένα από τα τραπέζια και έπινε, ήρεμος, μια κούπα τσάι με καρυκεύματα από τα δάση της Σνεγκ-Μορθ. Πλάι του κάθονταν η Ιέρεια Φένρα και ο Νασμάρο· η πρώτη είχε κοντά της μια παρόμοια κούπα τσάι, και ο δεύτερος μια μπίρα.

«Θα θέλατε να προετοιμαστούμε για να σας συνοδέψουμε, κύριε Πτεράργυρε;» ρώτησε ο φρουρός που είχε έρθει απ' τη *Χρυσή Οδό*.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Νολράκο. «Έχω εδώ όσους συνοδούς χρειάζομαι για να επισκεφτώ το παλάτι.»

Ο φρουρός έκλινε το κεφάλι και αποχώρησε.

Ο Νολράκο σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος και ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, σκεπτικός. Ο Άρχοντας Άτρεχ δεν είχε αργήσει να τον δεχτεί, τελικά. Νόμιζε ότι θα αργούσε περισσότερο. Υπήρχε, άραγε, κάποιος λόγος για τούτη την άμεση απάντηση, ή ήταν τυχαία; Γνώριζε ο Άρχοντας της Βένμιρχ —ή, τουλάχιστον, υποψιαζόταν— ότι ο Νολράκο βρισκόταν εδώ προκειμένου να του μιλήσει για την Αδελφότητα του Βορρά;

Αν το γνωρίζει, σημαίνει ότι κάποιος κατάσκοπός του του μετέφερε τα νέα, προτού έρθουμε· γιατί οι Αρχές της Σερανβέλ δεν κοινοποίησαν το λόγο του ταξιδιού μας στη Βένμιρχ· απλά, δεν έκρυψαν το γεγονός ότι ένα τέτοιο ταξίδι θα πραγματοποιηθεί.

Αν το υποψιάζεται, σημαίνει ότι έχει γνώση της Αδελφότητας του Βορρά. Σημαίνει ότι μπορεί ακόμα κι ο ίδιος νάναι μπλεγμένος σ' αυτήν... Κι αν ετούτο ίσχυε, ήταν πολύ ανησυχητικό. Διότι άλλο

είναι να προσπαθείς να αντιμετωπίσεις μια οργάνωση που τα μέλη της έχουν θέσεις μέτριας κοινωνικής στάθμης, κι άλλο είναι να προσπαθείς να αντιμετωπίσεις μια οργάνωση που ανάμεσα στα μέλη της βρίσκονται οι ίδιοι οι άρχοντες των Τριών Πόλεων.

Τέλος πάντων... όπως και νάχε το πράγμα, ο Νολράκο θα διαπίστωνε σύντομα τι συνέβαινε· ή, τουλάχιστον, έτσι ήλπιζε.

«Καλύτερα ν' αρχίσουμε να ετοιμαζόμαστε,» είπε στην Ιέρεια Φένρα και στον Νασμάρο.

«Εγώ είμαι έτοιμη, κύριε Πτεράργυρε,» αποκρίθηκε η ιερωμένη.

«Θα μας περιμένετε εδώ, να κατεβούμε, Σεβασμιότατη;»

«Ναι.»

Ο Νολράκο σηκώθηκε από το τραπέζι και, μαζί με τον Νασμάρο, άρχισε ν' ανεβαίνει τη σκάλα του πανδοχείου. Ο δούλος σταμάτησε στον πρώτο όροφο, όπου βρισκόταν το τρίκλινο δωμάτιο στο οποίο έμεναν εκείνος κι οι άλλοι δύο φρουροί. Ο Πτεράργυρος συνέχισε, μέχρι που έφτασε στον δεύτερο όροφο και πλησίασε την πόρτα τουωματίου του Χανμάρο και της Θαρνάλιν. Ο γιος του και η κόρη του Βάρνακ δεν είχαν κατεβεί ακόμα στην τραπεζαρία, κι ο Νολράκο αναρωτιόταν αν είχαν ξυπνήσει ή όχι. Όπως και νάχε, θα έπρεπε να ξυπνήσουν τώρα, αν ήθελαν να έρθουν κι αυτοί στο παλάτι του Άρχοντα της Βένμιρχ.

Ο Πτεράργυρος χτύπησε την πόρτα, δύο φορές. «Χανμάρο;»

«Ναι, πατέρα,» ακούστηκε από μέσα. «Έρχομαι!»

Η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας τον Χανμάρο, ντυμένο με το παντελόνι του και αναμαλλιασμένο. «Καλημέρα, πατέρα,» είπε. «Συμβαίνει κάτι;»

«Μπορώ να περάσω;» Ο Νολράκο δεν ήθελε να πει μέσα στον διάδρομο του *Γαλανού Πετάλου* ότι θα πήγαιναν στο παλάτι του Άρχοντα· ποτέ δεν ξέρεις ποιος μπορεί να άκουγε εδώ: ένα σωρό κατάσκοποι τριγύριζαν. Ένα σωρό κατάσκοποι που, αναμφίβολα, θα ενδιαφέρονταν να μάθουν τι έκανε ένας πρέσβης της Σερανβέλ στις Τρεις Πόλεις. Βέβαια, ο Πτεράργυρος και η συνοδεία του δε θα μπορούσαν να κρατήσουν κρυφό για πολύ ότι πήγαν στο παλάτι, μα δεν ήταν ανάγκη να ειδοποιήσουν και κανέναν εκ των προτέρων.

Ο Χανμάρο ανασήκωσε τους ώμους. «Πέρασε.» Και παραμέρισε από το κατώφλι, διατρέχοντας το δεξί του χέρι μέσα από τα ανακατωμένα του μαλλιά, σε μια προσπάθειά του να τα στρώσει.

Ο Νολράκο μπήκε στο δωμάτιο, και πρόλαβε να δει τη Θαρνάλιν να κουκουλώνεται κάτω απ'τα σκεπάσματα του κρεβατιού, αφήνοντας μόνο το κεφάλι της απέξω. «Καλημέρα,» τη χαιρέτησε.

Εκείνη κοκκίνισε ως τις ρίζες των ξανθών της μαλλιών. «Καλημέρα, κύριε Πτεράργυρε.»

«Τι είναι, πατέρα;» ρώτησε ο Χανμάρο, κλείνοντας την πόρτα.

«Ο Άρχοντας Άτρεχ με κάλεσε, για να μιλήσω μαζί του. Λίγο πριν από τη μεσουράνηση των ήλιων, πρέπει να βρίσκομαι στο παλάτι. Αν θέλετε να έρθετε κι εσείς, καλά θα κάνετε να ετοιμαστείτε.»

Ο Χανμάρο κατένευσε. «Εντάξει,» είπε, «θα ετοιμαστούμε. Εσύ πού θα είσαι; Κάτω, στην τραπεζαρία;»

«Ναι, εκεί θα συναντηθούμε. Μην αργήσετε.»

«Δε θ'αργήσουμε.»

«Ωραία,» είπε ο Νολράκο και, ανοίγοντας την πόρτα, βγήκε απ'το δωμάτιο, αφήνοντάς τους μόνους.

Η Θαρνάλιν παραμέρισε, απότομα, τα σκεπάσματα από πάνω της και εκτόξευσε ένα μαξιλάρι προς τον Χανμάρο. Εκείνος έσκυψε, κάνοντάς το να πετύχει τον τοίχο. Η Θαρνάλιν εκτόξευσε και το δεύτερο μαξιλάρι του κρεβατιού, κι αυτό τον βρήκε στο πλάι του κεφαλιού.

«Μπορούσες να είχες ρωτήσει!» σφύριξε.

Ο Χανμάρο έσκυψε, για να μαζέψει τα μαξιλάρια. «Δε νομίζω ότι τον πείραξε που—»

«Πείραξε εμένα!»

«Εντάξει, συγγνώμη.» Πλησίασε το κρεβάτι κι άφησε τα μαξιλάρια εκεί. «Δεν έγινε και κανένα μεγάλο κακό.»

«Δεν ήμουν ντυμένη όπως έπρεπε.»

«Ούτε εγώ.»

«Εσύ είσαι γιος του!»

Ο Χανμάρο κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, δίπλα στη Θαρνάλιν, η οποία ήταν ανασηκωμένη, στηριζόμενη στο αριστερό της χέρι. Φορούσε μόνο το μεσοφόρι της, ήταν αλήθεια· αλλά ο Χανμάρο

ήταν βέβαιος πως ο πατέρας του δε θα είχε κανένα πρόβλημα μ' αυτό.

Της το είπε.

«Μπορεί,» αποκρίθηκε η Θαρνάλιν. «Μπορεί. Αλλά ήδη έχει κακή γνώμη για μένα.»

Ο Χανμάρο χαμογέλασε. «Δεν το νομίζω.» Τεντώθηκε και τη φίλησε, αγγίζοντας το σαγόνι της. «Δεν το νομίζω καθόλου.» Απομακρύνθηκε. «Να ετοιμαστούμε;»

Η Θαρνάλιν –που ακόμα έμοιαζε να δυσανασχετεί– ένευσε και, βγάζοντας τελείως τα σκεπάσματα από πάνω της, σηκώθηκε απ' το κρεβάτι.

Ο Νολράκο βρισκόταν στην τραπεζαρία, όταν κατέβηκαν. Μαζί του ήταν η Ιέρεια Φένρα, ο Νασμάρο, και οι άλλοι δύο φρουροί.

«Αυτοί μόνο θα είμαστε, πατέρα;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Νομίζω πως είμαστε αρκετοί· ίσως και πολλοί,» αποκρίθηκε ο Νολράκο. «Δεν πάμε σε εκστρατεία, εξάλλου· μια επίσκεψη πάμε να κάνουμε.»

Επίσκεψη σε παλάτι! σκέφτηκε ο Χανμάρο, νιώθοντας ενθουσιασμένος, γιατί ποτέ ξανά δεν είχε βρεθεί στο εσωτερικό παλατιού.

Ακολούθησε τον πατέρα του και τους υπόλοιπους, και βγήκαν από το πανδοχείο, για να βαδίσουν στους καλά ρυμοτομημένους δρόμους της Βένμιρχ, κατευθυνόμενοι δυτικά. Ο Νολράκο πήγαινε μπροστά, με την Ιέρεια Φένρα στα δεξιά του και τον Χανμάρο στ'αριστερά. Ένα βήμα πιο πίσω από τον Χανμάρο ερχόταν η Θαρνάλιν, έχοντας τα δάχτυλα του ενός της χεριού πλεγμένα με τα δάχτυλα του δικού του. Γύρω τους βάδιζαν ο Νασμάρο κι οι άλλοι δύο φρουροί, με τις παλάμες τους ν'ακουμπάνε στις λαβές των σπαθιών που κρέμονταν απ' τις ζώνες τους.

Τη χρειαζόμαστε πραγματικά αυτή την προστασία; αναρωτήθηκε η Θαρνάλιν, λοξοκοιτάζοντας τους πολεμιστές. Υπάρχουν, όντως, άνθρωποι που μπορεί να θέλουν να μας χτυπήσουν; Ή οι φρουροί είναι μόνο για να δημιουργούμε μια κάποια εικόνα; Κι αν ναι, σε ποιον

θέλουμε να δώσουμε αυτή την εικόνα; Αισθάνθηκε τις μικρές τρίχες των χεριών της να ορθώνονται, γιατί, ό,τι απ'τα δύο κι αν αλήθευε, την τρόμαξε.

Στην καγκελωτή πύλη του παλατιού, οι στρατιώτες του Άρχοντα της Βένμιρχ τούς ρώτησαν ποιοι ήταν και τι επιθυμούσαν.

«Ονομάζομαι Νολράκο Πτεράργυρος,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, «και έρχομαι ως Πρέσβης της Σερανβέλ. Ο Άρχοντας Άτρεχ με περιμένει.»

Οι φρουροί άνοιξαν και τα δύο φύλλα της καγκελωτής πύλης, και εκείνος που είχε μιλήσει και πριν είπε: «Περάστε, κύριε Πτεράργυρε. Ακολουθήστε το μονοπάτι μέχρι το πέρας του και θα φτάσετε στην κεντρική είσοδο.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, και εκείνος κι η συνοδεία του μπήκαν στον κήπο και ακολούθησαν το λιθόστρωτο μονοπάτι. Τα δέντρα γύρω τους έριχναν ευχάριστες σκιές, σπάζοντας τη θερμότητα των ήλιων που πλησίαζαν στο κέντρο του ουρανού.

Ο Χανμάρο περίμενε ότι θα έβλεπε κάτι πιο εντυπωσιακό εδώ μέσα και, ως τώρα, όφειλε να παραδεχτεί πως αισθανόταν απογοητευμένος. Ετούτος ο κήπος δεν είχε και καμία ιδιαίτερη διαφορά από τον Μεγάλο Κήπο της Σερανβέλ.

Η Θαρνάλιν, από τη μεριά της, δεν ένιωθε καλά που βρισκόταν σ' αυτό το μέρος. Ναι μεν ήθελε να γνωρίσει την γενέτειρά της, την πόλη όπου οι γονείς της είχαν ζήσει και δράσει, μα δε σχεδίαζε να μπει και στο ίδιο το παλάτι του Άρχοντα της Βένμιρχ! Υπήρχε κάτι το επιβλητικό εδώ... κάτι το απειλητικό, ίσως.

Ο Νολράκο αδιαφορούσε πλήρως για το παλάτι και τον κήπο που το περιέβαλλε· είχε δει πολλά παλάτια και πολλούς κήπους στη ζωή του, και, επί του παρόντος, σημαντικότερα θέματα απασχολούσαν το νου του. Είχε προετοιμάσει, φυσικά, τα λόγια του· είχε προετοιμάσει διάφορα επιχειρήματα και αντεπιχειρήματα για τον Άρχοντα Άτρεχ· μα, και πάλι, πώς μπορούσε να είναι βέβαιος ότι θα επιτύχαινε το σκοπό του; Πώς μπορούσε να είναι βέβαιος, από τη στιγμή που δεν ήξερε καν αν κι ο ίδιος ο Άρχοντας ήταν μπλεγμένος με την Αδελφότητα του Βορρά;

Θα πρέπει να το διαπιστώσουμε, σκέφτηκε. Από τη συμπεριφορά του. Αν προσπαθήσει να φανεί αδιάφορος, ή υπερβολικά προσβεβλημένος, ή υπερβολικά με το μέρος μας, αυτό πιθανώς να είναι ύποπτο. Θα πρέπει να προσέχω για κάτι το... μη-φυσιολογικό στο φέρσιμό του. Πράγμα που δεν ήταν καθόλου εύκολο, όταν είχες να κάνεις με έναν άνθρωπο τον οποίο έβλεπες για πρώτη φορά στη ζωή σου. Ωστόσο, ο Νολράκο είχε αρκετή πείρα από ανθρώπους γενικότερα· είχε κάνει συμφωνίες με πολλούς και συναλλαγές με ακόμα περισσότερους, και πίστευε ότι μπορούσε να τα καταφέρει.

Αναμφίβολα, η αποστολή του ήταν ευκολότερη για εκείνον απ'ό,τι η αποστολή της κόρης του για εκείνη. Η Θήρνα μπορεί να ήταν έξυπνη, εύστοφη, και ευέλικτη, μα δεν είχε τη δική του εμπειρία. Και είχε δεχτεί να πάει στο Φερντίν-Ος και να μιλήσει στον Βασιληά Τάρλαβ. Ο Νολράκο είχε σκεφτεί να διαφωνήσει μαζί της, όταν του το είπε, όμως δεν το έκανε, αναλογιζόμενος ότι η κόρη του είχε περάσει από πολλά, τον τελευταίο καιρό: περισσότερα, ίσως, απ'όσα περνούσαν άλλοι άνθρωποι μέσα σε μια ζωή· έτσι, αν πίστευε ότι μπορούσε να φέρει εις πέρας την αποστολή στο Φερντίν-Ος, τότε σημαίνει ότι μπορούσε. Μα τη Φλόγα, το εύχομαι. Το εύχομαι να μπορεί πραγματικά, και να μην ήταν η απόφασή της βασισμένη σε τίποτα περισσότερο από μια παρόρμηση.

Το λιθόστρωτο, ανηφορικό μονοπάτι τελείωσε μπροστά σε μια μαρμάρινη, αψιδωτή πύλη, που, αναμφίβολα, ήταν η κεντρική είσοδος του παλατιού. Δεξιά κι αριστερά της στεκόταν από ένας πάνοπλος φύλακας, κι από μέσα βγήκε μια καλοντυμένη γυναίκα, με αστραφτερά πυρόξανθα μαλλιά.

«Ο κύριος Νολράκο Πτεράγγυρος;» ρώτησε, βλέποντας ποιος από τη συνοδεία βάδιζε πρώτος.

«Μάλιστα.»

«Ο Άρχοντας Άτρεχ σάς περιμένει, κύριε. Παρακαλώ ακολουθήστε με.»

Υπάκουσε, και εκείνος κι η συνοδεία του βάδισαν μέσα σ'έναν μεγάλο, μαρμάρινο διάδρομο, καταλήγοντας μπροστά σε μια διπλή, ξύλινη πόρτα, η οποία φυλασσόταν από δύο πάνοπλες πολεμίστριες.

Η γυναίκα με τα πυρόξανθα μαλλιά στράφηκε στον Νολράκο. «Θα πρέπει ν' αφήσετε έξω τους φρουρούς σας, κύριε Πτεράργυρε.»

«Όπως επιθυμείτε.»

«Οι υπόλοιποι θα σας ακολουθήσουν μέσα, στη συνάντησή σας με τον Άρχοντα;» Το βλέμμα της πήγε στην Ιέρεια Φένρα, στον Χανμάρο, και στη Θαρνάλιν.

«Ναι.»

Η γυναίκα στράφηκε στην πόρτα και χτύπησε, λέγοντας: «Άρχοντά μου; Έχουν έρθει.»

«Ας περάσουν,» αποκρίθηκε μια εύχη, βαρύτονη αντρική φωνή.

Η γυναίκα άνοιξε και τα δύο φύλλα της πόρτα, αφήνοντας τον Νολράκο, τον γιο του, τη Θαρνάλιν, και την ιέρεια της Φλόγας να περάσουν σ' ένα πλούσια στολισμένο καθιστικό, με πολυθρόνες, σβηστό τζάκι, κι ένα μεγάλο, ανοιχτό παράθυρο, μπροστά στο οποίο στεκόταν ο Άρχοντας Άτρεχ. Αρχικά, είχε την πλάτη του στραμμένη στην είσοδο, αλλά, ακούγοντάς τους να μπαίνουν, γύρισε να τους αντικρίσει. Ήταν ένας ψηλός άντρας, ντυμένος στα μαύρα, με μια ασημόχρωμη ταινία να περνά από τον αριστερό του ώμο. Τα μαλλιά του ήταν λευκά, αν και δεν έμοιαζε νάναι μεγαλύτερος από τον Νολράκο. Το πρόσωπό του ήταν φρεσκοξυρισμένο, και χαμογελούσε.

«Καλωσορίσατε,» είπε. «Παρακαλώ, καθίστε.»

«Καλημέρα σας, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, και πήρε θέση σε μια πολυθρόνα. Ο Χανμάρο, η Θαρνάλιν, και η Ιέρεια Φένρα κάθισαν γύρω του, σε άλλα καθίσματα.

Ο Άρχοντας της Βένμιρχ κάθισε αντίκρυ τους. «Με ποιους έχω την τιμή να μιλώ;» ρώτησε.

«Ονομάζομαι Νολράκο Πτεράργυρος, και βρίσκομαι στις Τρεις Πόλεις ως Πρέσβης της Σερανβέλ. Από εδώ είναι η Ιέρεια Φένρα, από το Ναό της Φλόγας. Από εδώ ο γιος μου, Χανμάρο. Κι από εδώ η Θαρνάλιν, που είναι...» δίστασε για μια στιγμή, μην ξέροντας πώς θα ήταν σωστότερο να το θέσει, «οικογενειακή μας φίλη.»

«Χαίρομαι για τη γνωριμία με όλους σας,» είπε ο Άτρεχ. «Θα επιθυμούσατε να πιείτε κάτι;»

«Όχι, Άρχοντά μου, ευχαριστώ,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, και κοίταξε ερωτηματικά τους υπόλοιπους. Κανένας δε ζήτησε τίποτα.

«Τότε, θα πρέπει να πιω μόνος,» είπε ο Άτρεχ, καλοπροαίρετα, χαμογελώντας. Σηκώθηκε από την πολυθρόνα και βάδισε προς την κάβα του δωματίου. «Ποιος ο λόγος της επίσκεψής σας, κύριε Νολράκο;»

«Θα ήθελα, κατ' αρχήν, να σας ρωτήσω αν γνωρίζετε για μια οργάνωση που ονομάζεται Αδελφότητα του Βορρά, Άρχοντά μου.»

«Παράξενη ερώτηση.» Ο Άτρεχ γέμισε ένα ποτήρι με νερωμένο κρασί. «Προέρχεται από εσάς, προσωπικά, ή από το Συμβούλιο της Σερανβέλ;»

«Βρίσκομαι εδώ ως Πρέσβης, Άρχοντά μου· δεν κάνω προσωπικές ερωτήσεις.»

«Χμμ.» Ο Άτρεχ ήπие μια γουλιά απ' το κρασί του, σκεπτικός. «Όχι, δεν έχω ξανακούσει γι' αυτή την οργάνωση. Τι είναι; Μισθοφόροι; Έμποροι;»

«Δολιοφθορείς, θα μπορούσε κανείς να τους ονομάσει.»

«Κατάσκοποι.»

«Όχι ακριβώς, αν και, ασφαλώς, χρησιμοποιούν και κατασκόπους.

»Τον τελευταίο χρόνο, Άρχοντά μου, οι Σερανβέλιοι έμποροι έχουν υποστεί ασυνήθιστα πολλές καταστροφές—»

«Αν δεν κάνω λάθος, κύριε Πτεράργυρε, ήσασταν κι εσείς ανάμεσα στα θύματα, σωστά; Κάποιοι λένε πως έχετε χάσει όλη σας την περιουσία.»

«Δεν είναι ψέμα,» τον διαβεβαίωσε, ξερά, ο Νολράκο, που δεν του άρεσε να του το θυμίζουν. «Δεν ήμουν, όμως, εγώ ο μοναδικός στόχος, όπως αρχικά πίστευα. Στόχος ήταν όλοι οι έμποροι της Σερανβέλ.»

Ο Άτρεχ ακούμπησε τον αγκώνα του στην κάβα. «Και έχουν ετούτα κάποια σχέση με την Αδελφότητα του Βορρά που προαναφέρατε;»

«Η Αδελφότητα είναι που οργάνωσε τις καταστροφές.»

«Με τι σκοπό;»

«Οικονομικό όφελος, για ορισμένα της μέλη. Εκδίκηση, για άλλα.»

«Οικονομικό όφελος; Τότε, μιλάμε για εμπόρους, κύριε Πτεράργυρ-
ρε, όχι για δολιοφθορείς.»

«Η Αδελφότητα δεν αποτελείται μόνο από εμπόρους, Αρχοντά
μου.»

«Γνωρίζετε τα μέλη της;»

«Αρκετά από αυτά, ναι. Κατορθώσαμε να φέρουμε έναν... κατά-
σκοπο της Αδελφότητας με το μέρος μας, κι αυτός μάς αποκάλυψε
τα ονόματά τους.»

«Και θέλετε να μοιραστείτε τη συγκεκριμένη πληροφορία μαζί
μου; Πιστεύετε ότι η Αδελφότητα πιθανώς να χτυπήσει και την πό-
λη μου;» Η όψη του Άτρεχ ήταν ατάραχη καθώς το ρωτούσε αυτό,
σαν να συζητούσε για τον καιρό, ή για κάτι που συνέβαινε —ή μπο-
ρούσε να συμβεί *μόνο*— σε κάποιον άλλο.

Παράξενη αντίδραση, έκρινε ο Νολράκο. Ή ο Άτρεχ ήταν ψυχραι-
μος άνθρωπος γενικά, ή γνώριζε ότι δεν υπήρχε περίπτωση εκείνος
να κινδυνεύει από την Αδελφότητα.

«Το θεωρώ απίθανο, Αρχοντά μου. Το θεωρώ απίθανο έστω και
μία από τις Τρεις Πόλεις να χτυπηθεί από την Αδελφότητα του Βορ-
ρά.»

Τώρα, ο Άτρεχ συνοφρυώθηκε. «Πιστεύετε ότι εμείς κρυβόμαστε
πίσω από την Αδελφότητα.» Δεν ήταν ερώτηση.

«Δεν έχουμε κάποια πληροφορία που να μας οδηγεί σ'αυτό το
συμπέρασμα,» παραδέχτηκε ο Νολράκο. «Ωστόσο, τρία από τα μέ-
λη της Αδελφότητας είναι κάτοικοι των Τριών Πόλεων, και όχι χα-
μηλής κοινωνικής τάξης.»

«Ονόματα;»

«Κάθρεκ Σίλδριντ, ένας από τους μεγάλους εμπόρους της πόλης
σας. Βέρκας Δράμλεντ, ένας αριστοκράτης, επίσης από την πόλη
σας. Ραθκάμλη Φάρλιντ, μια εμπόρισα από τη Σέλβιργκιμ.»

«Πρώτη φορά μαθαίνω κάτι τέτοιο γι'αυτούς τους ανθρώπους,»
είπε ο Άτρεχ. «Αλλά πείτε μου, κύριε Πτεράργυρε: είναι όλα τα μέ-
λη της Αδελφότητας από τις Τρεις Πόλεις;»

«Όχι.»

«Θα μπορούσα να μάθω και τα υπόλοιπα μέλη που γνωρίζετε;»

«Νάρκαθρημ, ο Μαύρος Φονιάς του Πελάγους. Πρέπει να τον έχετε ακουστά.»

Ο Άτρεχ κατένευσε, πίνοντας μια γουλιά από το κρασί του.

«Χάσναρθ,» συνέχισε ο Νολράκο, «ένας λήσταρχος από το Φερντίν-Ος. Λαντίρα Πυρίδρομη, από τον εξόριστο Σερανβέλιο Οίκο των Πυρίδρομων, ο οποίος έχει βρει καταφύγιο στις Τρεις Πόλεις. Τους γνωρίζετε τους Πυρίδρομους, Άρχοντά μου;»

Η όψη του Άτρεχ σκοτεινίασε: πρώτη φορά που συνέβαινε αυτό από την αρχή της συζήτησής τους, παρατήρησε ο Νολράκο. «Τους γνωρίζω.» *Και δεν τους συμπαθώ*, προσέθετε το πρόσωπό του.

Ο Πτεράργυρος συνέχισε: «Φαρλάνο, ένας αλχημιστής της Σερανβέλ, εξόριστος από την πόλη μας, ο οποίος είχε έρθει στις Τρεις Πόλεις και είχε, μάλιστα, μπει και στη Συντεχνία των Αλχημιστών.

»Αρτάμο, ο αδελφός του Φαρλάνο, ο οποίος, μέχρι στιγμής, βρισκόταν στη Σερανβέλ και εργαζόταν ως Διαμορφωτής.»

«Διαμορφωτής;»

«Γυρολόγος.»

«Α, μάλιστα...» Ο Άτρεχ ήπια μια γουλιά από το κρασί του και επέστρεψε στην πολυθρόνα όπου καθόταν πριν.

«Ναθ Βάναριλ,» είπε ο Νολράκο, «ένας μάγος της Ένταργκ.»

Τα φρύδια του Άτρεχ υψώθηκαν. «Μάγος της Ένταργκ;»

«Ναι. Και αυτά είναι τα μέλη που γνωρίζουμε.» Ο Νολράκο σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του κι ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα, αναμένοντας την απάντηση του Άρχοντα της Βένμιρχ σ' όλα τούτα.

«Τι ζητάτε από εμένα, όμως, κύριε Πτεράργυρε;»

«Όπως καταλαβαίνετε, Άρχοντά μου, είναι φυσικό οι υποψίες μας να είναι στραμμένες στις Τρεις Πόλεις, καθότι αυτές είναι ο βασικός οικονομικός αντίπαλος της Σερανβέλ—»

«Θεωρείτε, δηλαδή, ότι εμείς έχουμε οργανώσει την Αδελφότητα του Βορρά;»

«Τρία μέλη της Αδελφότητας είναι σημαντικά πρόσωπα των Τριών Πόλεων.»

«Σχετικά σημαντικά, κύριε Νολράκο. Δεν είναι κάποιος από τους άρχοντες μπλεγμένος σε τούτη τη σκευωρία.»

«Η, τουλάχιστον, δεν ξέρουμε αν είναι.»

«Γιατί, λοιπόν, βρίσκεστε εδώ; Για να με απειλήσετε;» Ο τόνος της φωνής του δεν ήταν εχθρικός, ούτε η όψη του είχε αγριέψει. Επρόκειτο για μια απλή ερώτηση.

«Κάθε άλλο. Επιθυμούμε να ζητήσουμε τη συνεργασία των Τριών Πόλεων στην καταπολέμηση της Αδελφότητας του Βορρά. Εάν οι Αρχές σας δεν είναι μπλεγμένες στην εν λόγω οργάνωση, τότε δε θα έχουν πρόβλημα με κάτι τέτοιο, σωστά;»

«Όχι απαραίτητα, κύριε Πτεράργυρε. Για ποιο λόγο να... καταπολεμήσουμε, όπως το θέσατε, μια αδελφότητα που δεν φαίνεται να έχει τίποτα απολύτως εναντίον μας;»

«Για να δείξετε, κατά πρώτον, ότι δεν έχετε καμία σχέση μαζί της. Και, κατά δεύτερον, γιατί ποτέ δεν ξέρετε τι πιθανώς να συμβεί στο μέλλον· ίσως η Αδελφότητα να στραφεί και εναντίον σας. Ίσως η Σερανβέλ να μην είναι παρά ο αρχικός της στόχος.»

«Το αμφιβάλλω αυτό,» είπε ο Άτρεχ. «Δύο έμποροι και ένας αριστοκράτης των Τριών Πόλεων δε θα στρέφονταν κατά της πατρίδας τους.»

«Κι ετούτο σημαίνει πως αρνείστε να μας βοηθήσετε στην καταπολέμηση της Αδελφότητας;»

«Εξαρτάται τι εννοείτε λέγοντας *καταπολέμηση*, κύριε Πτεράργυρε. Αν μας ζητάτε να φυλακίσουμε ή να εξορίσουμε ή, μα τους Νεκρούς, να *δολοφονήσουμε* τους ανθρώπους μας, τότε δε νομίζω κανένας από τους άρχοντες των Πόλεων να συμφωνήσει μαζί σας.»

«Δεν σας ζητάμε τίποτα από αυτά,» διευκρίνισε ο Νολράκο.

«Χαίρομαι που το ακούω. Κι επιπλέον, θα πρέπει να λάβετε υπόψη σας ότι, για να συζητηθεί ένα τέτοιο θέμα, χρειάζεται να συκληθεί το Συμβούλιο των Τριών.»

Ο Νολράκο ένευσε. «Το αντιλαμβάνομαι, Άρχοντά μου. Θα συκληθεί;»

«Προφανώς, η Σερανβέλ το απαιτεί. Έτσι δεν είναι;»

«Έτσι είναι. Δέχστε το αίτημα;»

«Θα καλέσω τον Άρχοντα της Σέλβιργκιμ και την Αρχόντισσα της Άγκραμ να έρθουν στη Βένμυχ το συντομότερο δυνατό.»

«Ευχαριστούμε, Άρχοντά μου.»

«Μη μ'ευχαριστείτε, κύριε Πτεράργυρε. Αυτό είναι ένα συμβούλιο που συγκαλείται προκειμένου να συζητηθεί ένα πρόβλημα που αφορά τον κύριο οικονομικό αντίπαλο των Τριών Πόλεων· και πάντοτε το βρίσκω ενδιαφέρον να συζητώ τα προβλήματα των αντιπάλων μου.» Υπομειδιώντας, ο Άρχοντας Άτρεχ της Βένμιρχ ήπие την τελευταία γουλιά από το κρασί στο ποτήρι του.

Κεφάλαιο Εικοστό-Πέμπτο

—Φερντίν-Ος: Φάρντελ—

Ο άνεμος λυσομανούσε, κατερχόμενος από τα βουνά που ορθώνονταν, επιβλητικά, στον ανατολικό ορίζοντα. Έκανε τις κάπες των ταξιδιωτών να κυματίζουν πάνω απ'τους ώμους τους, και σήκωνε σκόνη και χώμα από τη δημοσιά και τους αγρούς, χτυπώντας τα απροστάτευτα μάτια, κάνοντας ανθρώπους και ζώα να αναγκάζονται να έχουν τα βλέφαρά μισόκλειστα.

Οι ήλιοι βασίλευαν: ο Βάνσπαρχ κρυβόταν πίσω από τις τραχιές βουνοκορφές· ο Λούντρινχ έγερνε προς το πέρας του δυτικού ορίζοντα, στέλνοντας επίμονα το τελευταίο δυνατό φως του στον κόσμο, κάνοντας τις σκιές από την αντίθετη μεριά να μακραίνουν και να μακραίνουν, σαν φαντάσματα ζωντανά, σαν στοιχειά της φύσης, καλόβουλες ή κακόβουλες οντότητες, ανάλογα με τις πεποιθήσεις και τη φαντασία του καθενός.

Η Θήρνα έπιασε τις άκρες της κάπας της και την τράβηξε μπροστά της. Την έδεσε στο στήθος, για να μην υψώνεται όμοια με φτερούγες πίσω απ'την πλάτη της. Το άλογό της χρεμέτισε ανήσυχα, μοιάζοντας να θέλει να μαρτυρήσει πως δεν του άρεσε αυτός ο παγερός άνεμος που ερχόταν από τα βουνά, και πως δεν του άρεσε που τελείωνε το καλοκαίρι.

Ετούτη ήταν η τελευταία ημέρα του τελευταίου μήνα του καλοκαιριού, καθώς η Θήρνα Πτεράργυρη και οι σύντροφοί της έφταναν στη Φάρντελ, την πόλη όπου είχαν αποφασίσει να ξεκινήσουν την αναζήτηση για το άντρο του λήσταρχου Χάσναρθ.

Δεν είχαν πάρει παρά δύο από τους δεκαπέντε μισθοφόρους τους μαζί τους, ώστε να μην τραβήξουν ανεπιθύμητα βλέμματα και αρχίσουν να κυκλοφορούν παράξενες φήμες γι'αυτούς. Έτσι, αριθμούσαν εφτά: η Θήρνα, ο Άνκορβαλ, ο Βόνιορ, ο Ιερέας Σάμκρο, ο Σολντράνο, και οι δύο μισθοφόροι. Θα μπορούσαν, κάλλιστα, να είναι εξερευνητές ή ταξιδιώτες. Δεν είχαν κρατήσει επάνω τους κα-

νένα έμβλημα της Σερανβέλ, τίποτα που να τους σημαδεύει ως κάτι το διαφορετικό, ξεχωριστό, ή αξιοπρόσεχτο.

Η πύλη της Φάρντελ ήταν παλιά, οικοδομημένη με μια τεχνοτροπία που, πλέον, δεν συναντούσε κανείς συχνά στο Φερντίν-Ος. Οι πέτρες της ήταν διαβρωμένες από τους αέρηδες των βουνών, ραγισμένες εδώ κι εκεί.

Κι αυτό ήταν το πρώτο πράγμα που η Θήρνα Πτεράργυρη πρόσεξε για τη Φάρντελ: η αρχαιότητα της πύλης της, που έφερνε στο νου καιρούς περασμένους. Κι όπως σύντομα διαπίστωσε, τούτο ίσχυε και για την πόλη ολόκληρη. Έμοιαζε με απομεινάρι από το παρελθόν.

Οι φρουροί της πύλης –που δεν είχαν καμία ομοιότητα με τους καλοντυμένους φρουρούς της Όκνεργκελ– το θεώρησαν συνετό να σταματήσουν την ομάδα της Θήρνα, για να την ελέγξουν. Εμπορεύματα, ασφαλώς, δε βρήκαν επάνω τους· όμως βρήκαν όπλα, και τυπικές ερωτήσεις ακολούθησαν, όπως αν ήταν μισθοφόροι και για ποιον εργάζονταν.

«Δεν είμαστε μισθοφόροι,» τους απάντησε ο Άνκορβαλ. «Εξερευνητές είμαστε. Τα όπλα μας τα έχουμε για να προστατεύουμε τους εαυτούς μας από ληστές, και τίποτα περισσότερο. Επιπλέον, δε νομίζω κάποιο από αυτά να είναι παράνομο. Και να είστε βέβαιοι πως δε θα προκαλέσουμε κανένα πρόβλημα στην πόλη.»

Ο διοικητής έκανε ένα βαριεστημένο νόημα να τους αφήσουν να περάσουν, και οι στρατιώτες υπάκουσαν.

Οι Σερανβέλιοι, που είχαν ήδη κατεβεί από τ'άλογά τους, τα πήραν από τα γκέμια και βάδισαν μέσα στην μικρή πόλη, με τα παλιά οικήματα και τους παλιούς δρόμους. Δεν υπήρχε πολύς κόσμος εδώ, ειδικά ετούτη την ώρα, που πλησίαζε το βράδυ· όμως δεν ήταν κι ερημιά. Έβλεπες, κάπου-κάπου, κανέναν άνθρωπο να περνά, ή κάποιους να συζητάνε, συγκεντρωμένοι γύρω από μια πεζούλα.

Διάφορα βλέμματα στράφηκαν στους νεόφερτους, γεμάτα περιέργεια.

Αυτό, σκέφτηκε η Θήρνα, ελπίζω να μη σημαίνει πως οι προσπάθειές μας να κρυφτούμε από τον Χάσναρθ έχουν ήδη αποτύχει.

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Πανδοχείο δε δυσκολεύτηκαν να βρουν. Το συνάντησαν λίγο παρακάτω, σε μια πλατεία, που στο κέντρο της βρισκόταν ένα ψηλό, πέτρινο πηγάδι. Η πινακίδα του έγραφε:

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

ΔΟΜΑΤΙΑ ΠΡΟΣ ΕΝΙΚΙΑΣΙ

ΦΑΓΙΤΟ

ΠΙΟΤΟ

ΣΤΑΒΛΙΣΜΑ

ΙΔΙΚΕΣ ΙΠΠΕΡΣΙΕΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ : ΜΙΝ ΠΡΟΚΑΛΙΤΕ ΦΑΣΑΡΙΕΣ !!

Δεν ήταν γραμμένη στη γλώσσα του εμπορίου, αλλά στην τοπική γλώσσα των Φερντίνιων, την οποία η Θήρνα δε γνώριζε και τόσο καλά· ωστόσο, τη γνώριζε αρκετά καλά για να μπορεί να καταλάβει ότι ετούτη η πινακίδα ήταν γεμάτη ανορθογραφίες. Για όνομα της Φλόγας! Στη Σερανβέλ μπορούσες να δεις διάφορες ελεεινά φτιαγμένες πινακίδες, αλλά όχι και *τέτοια* τερατουργήματα.

Η Θήρνα λοξοκοίταξε τον Άνκορβαλ, μορφάζοντας.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Έχω δει και χειρότερα.»

Δε θέλω να μάθω... σκέφτηκε η Θήρνα.

Το Παλάτι ήταν μονώροφο και, ως εκ τούτου, έμοιαζε να είναι εδώ γύρω το ψηλότερο οικοδόμημα. Δίπλα του υπήρχε ένας μικρός, ξύλινος στάβλος. Και το όλο μέρος είχε την ίδια παλαική όψη όπως η υπόλοιπη πόλη.

Η ομάδα της Θήρνα έβαλε τα άλογά της στον στάβλο, γεμίζοντάς τον. Άλλο ένα άλογο υπήρχε ήδη εδώ και δυο γαϊδούρια, αλλά κανένας σταβλίτης.

Αφού είχαν ξεσελώσει τα ζώα τους και τα είχαν αφήσει να ξεκουραστούν, άνοιξαν την πόρτα του πανδοχείου και μπήκαν στην τραπεζαρία, όπου η αναμμένη φωτιά του τζακιού ήταν ευχάριστη, ύστερα από το χάδι του παγερού ανέμου. Στα τραπέζια κάθονταν τέσσερις πελάτες, όλοι τους άντρες. Πίσω από το μπαρ καθόταν μια

γυναίκα, πλέκοντας κάποιο μάλλινο ρούχο. Ήταν λιγνή και κορακο-
μάλλα, και φορούσε σκούρο-μπλε φόρεμα με ψηλό γιακά.

Βλέποντας τους νεόφερτους να μπαίνουν στο πανδοχείο, σηκώθη-
κε, αφήνοντας παράμερα το πλεκτό της. «Καλωσήρχατε,» τους χαι-
ρέτησε. «Καλωσήρχατε. Τι θα μπορούσαμε να κάνουμε για σας;»

«Δωμάτια θέλουμε, και φαγητό,» αποκρίθηκε η Θήρνα, πλησιάζο-
ντας το μπαρ. Οι πελάτες στα τραπέζια την παρατηρούσαν καλά-
καλά, καθώς διέσχιζε την τραπεζαρία, με το ψεύτικό της πόδι να
κάνει το χαρακτηριστικό του *τοκ τοκ τοκ* επάνω στο πάτωμα. «Και
έχουμε αφήσει κι εφτά άλογα στο στάβλο σας.»

«Εφτά άλογα, μά'ιστα,» είπε η γυναίκα. «Και θέτε κι εφτά δω-
μάτια; Δεν έχουμ' εφτά τώρα.»

«Πόσα έχετε;»

«Τέσσερα.»

«Εντάξει,» είπε η Θήρνα. «Δώστε μας τέσσερα, και θα τα βολέ-
ψουμε.»

«Καθίστε, καθίστε!» τους προέτρεψε η γυναίκα. «Θα σας φέρουμε
και φα'ητό.» Στράφηκε και βάδισε προς μια πόρτα, όπου, μάλλον,
βρισκόταν η κουζίνα.

*Προφανώς, σκέφτηκε η Θήρνα, εδώ το «φα'ητό» είναι το ίδιο για
όλους· δεν έχεις και πολλές επιλογές. Τέλος πάντων. Ελπίζω μονάχα
να τρώγεται. Και πλησίασε τα δύο τραπέζια που η ομάδα της είχε
αρχίσει να ενώνει, ώστε να καθίσουν όλοι μαζί.*

Η γυναίκα δεν άργησε να βγει από την κουζίνα, και δεν ήταν μόνη
της: πίσω της ερχόταν ένας νεαρός. Κι οι δυο τους κρατούσαν από
έναν δίσκο, με πιάτα και ποτήρια επάνω, κι άρχισαν να σερβίρουν
την ομάδα της Πτεράργυρης. Το γεύμα περιλάμβανε μπιζέλια, πατά-
τες, ντομάτες, και ζεστό ψωμί, και συνοδευόταν από δύο καράφες
μπίρα. Δεν ήταν τίποτα το ιδιαίτερο, αλλά έμοιαζε χορταστικό.

Για λίγο, η Θήρνα κι οι υπόλοιποι έφαγαν δίχως κανέναν να τους
ενοχλεί. Ύστερα, ένας άντρας από τα διπλανά τραπέζια τούς ρώτη-
σε: «Τι είστε του λόγου σας; Ταξιδιώτες;» Ήταν ξανθός και εύσω-
μος, με φουσκωτά μάγουλα και μεγάλα χείλη.

«Εξερευνητές,» αποκρίθηκε ο Άνκορβαλ. «Γιατί ρωτάς;»

Ο άντρας ανασήκωσε τους ώμους. «Από περιέργεια.» Χαμογέλασε. «Μ'αρέσει ν'ακούγω νέα από μακριά. Και, νομίζω, το ίδιο κι οι άλλοι εδώ, στη Φάρντελ.»

«Τι εξερευνείτε;» Αυτή η φωνή ήρθε από την αντίθετη μεριά της τραπεζαρίας, και, στρέφοντας το βλέμμα της, η Θήρνα αντίκρισε έναν άντρα ο οποίος καθόταν μόνος σ'ένα γωνιακό τραπέζι, ντυμένος με κάπα, πέτσινο παντελόνι, μπότες, και δερμάτινο πανωφόρι. *Ταξιδιώτης, ή εξερευνητής κι αυτός. Ή... κάτι άλλο· πάντως, όχι απλός άνθρωπος. Και, μάλλον, ούτε μισθοφόρος· δεν φέρει τον ανάλογο εξοπλισμό.* Ήταν μελαχρινός, με κοντοκουρεμένα μαλλιά και μούσι· τα μάτια του γυάλιζαν, καθώς τους ατένιζε. Η περιέργειά του δεν έμοιαζε με την περιέργεια του προηγούμενου άντρα· δεν επρόκειτο για την απλή, αθώα περιέργεια ενός ντόπιου που βλέπει ξένους στην περιοχή του.

«Οτιδήποτε μάς κινεί το ενδιαφέρον,» του απάντησε ο Άνκορβαλ. «Να υποθέσω πως κι εσύ εξερευνητής είσαι;»

«Δεν είμαι εξερευνητής. Περαιστικός είμαι.»

«Κρίμα. Γιατί, αν ήσουν, ίσως να μπορούσες να μας βοηθήσεις.»

«Ίσως και να μπορώ,» είπε ο μελαχρινός άντρας. «Εξαρτάται από το τι ψάχνετε. Πιθανώς να το έχω ακούσει.»

«Μας ενδιαφέρουν οι Ντ'βούρικ,» δήλωσε ο Σολντράνο.

«Στο πηγάδι μας, απέξω,» πετάχτηκε ο ξανθομάλλης, εύσωμος άντρας, «εκεί, στα βάθη του, λένε πως υπάρχουνε σκαλίσματά τους, ξένε.»

Ο Σολντράνο εξακολούθησε να κοιτά τον μελαχρινό ταξιδιώτη. «Δε μας ενδιαφέρουν τα πηγάδια. Σκεφτόμαστε να ερευνήσουμε μια πολύ μεγαλύτερη και —ελπίζουμε— σημαντικότερη περιοχή, στα βουνά. Έχουμε ακούσει πως κάπου εκεί βρίσκονται κάτι σπήλαια, γεμάτα λαξεύματα.»

Ο μελαχρινός άντρας γέλασε, κοφτά. «Χάνετε τον καιρό σας, άμα θέλετε τη γνώμη μου. Οι Ντ'βούρικ δε ζούνε, πια, και τα ορνιθοσκαλίσματά τους δε σημαίνουν τίποτα. Ρωτήστε τους δεκάδες άλλους απογοητευμένους... ‘εξερευνητές’.»

«Δε μας πτοούν αυτά,» δήλωσε ο Σολντράνο.

«Όπως αγαπάτε.» Ήπια μια γουλιά απ'τη μπίρα του, αδιάφορα.

«Για πού κατευθύνεσαι εσύ;» τον ρώτησε ο Άνκορβαλ.

«Έχει σημασία; Απ'ό,τι καταλαβαίνω, δε σκέφτεστε να συνταξιδέψουμε, έτσι δεν είναι;»

«Ποτέ δεν ξέρεις. Κι αν αποφασίσουμε να ταξιδέψουμε μαζί σου, θα είσαι πολύ πιο ασφαλείς απ'το αν είσαι μόνος σε τούτα τα μέρη. Φημολογείται πως τριγυρίζουν ληστές.»

«Οι οποίοι δεν έχουν τίποτα απολύτως να ληστέψουν από μένα. Είμαι σχεδόν άφραγκος. Τέλος πάντων, αφού ενδιαφέρεστε να μάθετε, πηγαίνω νότια, όπου το κλίμα θάναι πιο ήπιο, τούτη την εποχή. Θα ταξιδέψω μέχρι την Έβεραν· ίσως και μέχρι τη Σερανβέλ. Λένε πως μπορεί κανείς ν'ακολουθήσει πολλούς δρόμους στην Πόλη των Ανοιγμάτων.»

«Δε λένε ψέματα, ταξιδιώτη.»

«Έχεις πάει;»

«Ένας γνωστός μου έχει πάει.»

«Επέστρεψε;»

Ο Άνκορβαλ μειδίασε. «Όχι. Βρήκε πως του άρεσε εκεί.»

Ο μελαχρινός άντρας γέλασε, ετούτη τη φορά όχι κοφτά, αλλά με την καρδιά του. «Με λένε Σάνραθ,» συστήθηκε, ύστερα.

«Άνκορβαλ,» αποκρίθηκε ο Άνκορβαλ, και σύστησε και τους υπόλοιπους, με ψεύτικα ονόματα: Φερντίνια ονόματα.

Και η κουβέντα δεν έληξε εκεί. Ο Σάνραθ αποδείχτηκε ιδιαίτερα ομιλητικός, παρά τις επιφυλάξεις που είχε στην αρχή. Τους μίλησε για τον εαυτό του: τους είπε ότι καταγόταν από τη Σάρχαλ, όπου είχε εργαστεί ως ποντικοφονιάς, φρουρός της πόλης, και κράχτης ενός εμπόρου. Τελικά, όμως, είχε αποφασίσει να φύγει από εκεί και να αναζητήσει αλλού την τύχη του. Η Θήρνα ήταν σίγουρη πως δεν τους τα έλεγε όλα· τους έκρυβε κάτι· τους έκρυβε πολλά, ίσως. Αλλά δεν είχε σημασία. Ήταν ένας τυχαίος ταξιδιώτης που συναντάς στο δρόμο: απ'αυτούς που σπάνια σε νοιάζει για πολύ ποιοι είναι, από πού κατάγονται, και τι δουλειές κάνουν: απ'αυτούς που κινδυνεύεις να πιστέψεις ότι είναι μέρος του τοπίου κι όχι αληθινοί άνθρωποι.

Ο Άνκορβαλ αναγκάστηκε να επινοήσει ιστορίες και για εκείνον και την ομάδα του· και το έκανε πολύ καλά, παρατήρησε η Θήρνα:

πολύ, πολύ καλά. *Είναι καλός ψεύτης. Ελπίζω, μόνο όταν χρειάζεται!* Είπε πως ο ίδιος ήταν από την Έντναργκ –πράγμα που δεν ήταν ψέμα· ίσως, η μοναδική αλήθεια που είπε–, όπου είχε εργαστεί ως μισθοφόρος και φρουρός εμπόρων. Οι δύο Σερανβέλιοι πολεμιστές ισχυρίστηκε πως ήταν επίσης Εντνάργκιοι και παλιοί του φίλοι, οι οποίοι δούλευαν μαζί του. Η Θήρνα ήταν κόρη ενός έμπορα, ο οποίος είχε σκοτωθεί όταν άγρια θηρία –ή τέρατα· κανείς δεν μπορούσε να δει, γιατί πυκνό σκοτάδι απλωνόταν κάτω από τα πυκνά φυλλώματα των δασών– του επιτέθηκαν στη Σνεγκ-Μορθ. Σ'εκείνη τη συμπολοκή είχε χάσει και το πόδι της· και ο Άνκορβαλ κι οι δύο σύντροφοί του την είχαν γλιτώσει από βέβαιο θάνατο. Ο Ιερέας Σάμκρο ήταν μυστικιστής και ερευνητής, και ενδιαφερόταν για τα λαξεύματα των Ντ'βούρικ· μπορεί να ήταν σιωπηλός, μα ήταν και σοφός. Ο Σολντράνο κι ο Βόνιορ εργάζονταν ως φρουροί του· «και, για να είμαι ειλικρινής, φίλοι μου,» είπε ο Άνκορβαλ, γιατί είχε πάψει, πλέον, να μιλά μόνο στον Σάνραθ, καθώς όλοι στην τραπεζαρία τον παρακολουθούσαν, «είναι πολύ ικανοί στα όπλα. Εγώ θα φοβόμουν να τους αντιμετωπίσω, και οι δύο φίλοι μου το ίδιο.»

«Και τώρα, σας πληρώνει όλους;» ρώτησε ο ξανθομάλλης, εύσωμος άντρας, δείχνοντας, με το πηγούνι του, τον ιερέα της Φλόγας. «Σας πληρώνει όλους για να τονε βοηθήσετε να ψάξει για τους Ντ'βούρικ;»

«Δεν είναι ακριβώς έτσι τα πράγματα,» εξήγησε ο Άνκορβαλ. «Δεν τον βοηθάμε. Συνεργαζόμαστε. Γιατί κι εγώ θέλω να μάθω πράγματα για τους Ντ'βούρικ. Βρήκα κάποιες πληροφορίες στα δάση της Σνεγκ-Μορθ οι οποίες μου κίνησαν το ενδιαφέρον, και... Αλλά δεν μπορώ να πω πολλά γι'αυτό, φίλοι μου.»

Οι θαμώνες του πανδοχείου επέμειναν, όμως ο Άνκορβαλ αρνήθηκε να συνεχίσει. Εξάλλου, ήταν αργά, είπε, και καλύτερα να πήγαιναν στα κρεβάτια τους.

Η Θήρνα δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει απόλυτα μ'αυτό. Ο αέρας λυσομανούσε απέξω, κάνοντας τα παράθυρα να τρίζουν, κι εκείνη ήταν κουρασμένη απ'το ταξίδι. Επιπλέον, ο Άνκορβαλ έπρεπε να σταματήσει να λέει τόσα πολλά, γιατί κάπου –ήταν βέβαιη– θα τα έμπλεκε και θ'άρχιζε να ξεστομίζει βλακείες: και τότε... τότε,

ποτέ δεν ξέρεις ποιος μπορεί να τους έπαιρνε είδηση, και να είχαν προβλήματα.

Ο κόσμος διαλύθηκε, σιγά-σιγά, από το πανδοχείο, και η Πτεράργυρη κι η συνοδεία της ανέβηκαν στα δωμάτιά τους. Ο Βόνιορ κι ο Σολντράνο θα μοιράζονταν το ένα από αυτά· οι δύο μισθοφόροι το δεύτερο· ο Ιερέας Σάμκρο θα κοιμόταν μόνος στο τρίτο· και η Θήρνα κι ο Άνκορβαλ θα κοιμόνταν μαζί στο τέταρτο και τελευταίο που είχε να διαθέσει η ιδιοκτήτρια του *Παλατιού*.

«*Παλάτι...!*» γέλασε η Θήρνα, έχοντας βγάλει τη μπότα της και το ξύλινό της πόδι και καθίσει επάνω στο ένα κρεβάτι. «Πώς τους ήρθε αυτό το όνομα, αναρωτιέμαι. Μόνο με παλάτι δε μοιάζει το μέρος. '*Η Καλύβα*', θα ήταν, αναμφίβολα, πιο ταιριαστό.»

«Μάλλον, για τη Φάρντελ, ετούτο το οίκημα *είναι* παλάτι,» αποκρίθηκε ο Άνκορβαλ, λύνοντας τις δικές του μπότες και ξαπλώνοντας, ανάσκελα, στο κρεβάτι του, το οποίο βρισκόταν δίπλα-δίπλα μ'αυτό της Θήρνα· ανάμεσά τους υπήρχε αρκετός χώρος για να περάσει ένας σκύλος: οι άνθρωποι έπρεπε να περνούν πλαγιοπατώντας.

«Ίσως,» είπε η Θήρνα, κι ακούμπησε την πλάτη στον τοίχο. Αναστέναξε. «Δεν κάναμε και τίποτα σημαντικό σήμερα,» παρατήρησε. «Εκτός απ'το να πούμε μερικές αηδίες στους ντόπιους... Δεν μάθαμε κάτι που δε γνωρίζουμε: κάτι που θα μας οδηγήσει στον προορισμό μας.»

«Μην ανησυχείς. Ορισμένα προβλήματα λύνονται από μόνα τους.»

Η Θήρνα συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας το πρόσωπό του, που κοίταζε το χαμηλό ταβάνι. «Τι σημαίνει αυτό;»

«Οι ντόπιοι, τώρα, ξέρουν ότι κάποιοι εξερευνητές βρίσκονται εδώ και ενδιαφέρονται να μάθουν για ένα σύμπλεγμα σπηλαίων στα βουνά. Και, σ'ένα τόσο μικρό μέρος όπως η Φάρντελ, οι φήμες ταξιδεύουν γρήγορα.»

«Δηλαδή, πιστεύεις ότι θα έρθει κάποιος να βρει εμάς;»

«Δεν αποκλείεται. Υπάρχουν άνθρωποι που πουλάνε πληροφορίες. Θα έπρεπε να το ξέρεις αυτό, τόσα χρόνια που δούλευες με τον πατέρα σου.» Στράφηκε να την κοιτάξει.

«Το γνωρίζω,» αποκρίθηκε η Θήρνα, λιγάκι πειραγμένη από το σχόλιό του. «Αλλά δεν είναι πάντα τόσο εύκολα τα πράγματα.»

«Θα δούμε,» είπε ο Άνκορβαλ. «Εξάλλου, μόλις ήρθαμε.»

Η Θήρνα ξάπλωσε μπρούμυτα, στηριζόμενη στους αγκώνες της. «Πράγματι,» συμφώνησε. «Αλλά δεν έχουμε άπειρο χρόνο στη διάθεσή μας. Οι πολεμιστές του Πρίγκιπα Ράλκναβ—»

«—κινούνται αργά, όπως όλοι οι στρατοί κινούνται αργά. Έχουμε κάμποσο χρόνο στη διάθεσή μας.»

Η Θήρνα συνοφρυώθηκε· ο Άνκορβαλ είχε αρχίσει, πραγματικά, να την εκνευρίζει. «Το έχεις πάρει πολύ πιο ελαφρά απ'ό,τι πρέπει, ή είναι η ιδέα μου;»

«Η ιδέα σου.»

«Εντάξει,» είπε η Θήρνα. «Όμως, αφού εγώ έχω την ευθύνη αυτής της αποστολής, εγώ θα αποφασίζω και πώς θα ενεργούμε από εδώ και στο εξής. Δε θα καθόμαστε ν'ανταλλάσσουμε ψεύτικες ιστορίες με τους ντόπιους, ενώ θα μπορούσαμε να κάνουμε κάτι πιο χρήσιμο!»

«Όπως τι; Τι θα πρότεινες να είχαμε κάνει;»

«Θα μπορούσαμε να...» Η Θήρνα μόρφασε. «Θα είχα σκεφτεί κάτι, τότε.» Και γύρισε απ'την άλλη, ξαπλώνοντας με την πλάτη της γυρισμένη στον Άνκορβαλ.

Εκείνος δε μίλησε.

Η ώρα πέρασε, η μικρή λάμπα του δωματίου έσβησε από μόνη της· μονάχα ο άνεμος ακουγόταν να σφυρίζει απέξω και να κάνει τα παράθυρα του πανδοχείου να τρίζουν.

Η Θήρνα άργησε να κοιμηθεί, προσπαθώντας να σκεφτεί πώς όφειλαν να κινηθούν αύριο.

Το επόμενο πρωί, κατέβηκαν στην τραπεζαρία, και η πανδοχέας τούς πρόσφερε ζεστό τσάι και παξιμάδια με βούτυρο.

Η Θήρνα, παρά τους νυχτερινούς της συλλογισμούς, δεν είχε φτάσει σε κάποιο συμπέρασμα... εκτός από ένα, το οποίο ήταν απλό, κι απορούσε, μάλιστα, γιατί δεν το είχαν σκεφτεί ως τώρα: Να ρωτή-

σουν τους ντόπιους πώς πηγαίνει κανείς στο σύμπλεγμα σπηλαίων με τα λαξεύματα των Ντ'βούρικ.

Όπως αποδείχτηκε, όμως, δε χρειάστηκε να το κάνουν.

Η πανδοχέας τούς ρώτησε: «Φεύγετε σήμερα για τες σπηλιές;»

«Όχι ακόμα,» απάντησε ο Σολντράνο.

«Ξεύρετε το δρόμο; Λίγοι τον ξεύρουν.»

«Για να είμαστε ειλικρινείς, κυρία, έχουμε ακούσει πως δεν πάνε πολλοί εκεί. Θα θέλαμε να μάθουμε γιατί,» είπε ο Σολντράνο.

Η γυναίκα πήρε μια έκφραση σαν να την εξέπληττε το γεγονός ότι δεν γνώριζαν ήδη την απάντηση: σαν η απάντηση να ήταν κοινή γνώση σε τούτα τα μέρη. «Μα, υπάρχουνε οι φύλακες, βέβαια.»

Η Θήρνα συνοφρυώθηκε. «Οι φύλακες;»

«Αμέ. Πρέπει να τους πλερώσετε για να μπειτε.»

«Τι είναι αυτοί οι φύλακες;» ρώτησε ο Άνκορβαλ, ακουμπώντας τους αγκώνες του στο τραπέζι.

Η πανδοχέας βλεφάρισε, παραξενεμένη. «Οι φύλακες είν'οι φύλακες.»

«Ναι... θέλω να πω: για ποιον δουλεύουν; Ποιος είναι ο αρχηγός τους;»

Υποπεύεται ότι είναι ο Χάσναρθ, σκέφτηκε η Θήρνα· και δεν είναι παράλογη η υποψία του. Δεν είναι καθόλου παράλογη, αν, όντως, εκεί βρίσκεται το άντρο του λήσταρχου.

«Δεν ξεύρω αν έχουνε αρχηγό,» απάντησε η πανδοχέας. «Αλλά ξεύρω ποιος μπορεί να σας πάει σε δαύτους.»

«Ποιος;» ρώτησε η Θήρνα.

«Ο γέρο-Ντάνλακ ο Γερακομερίτης, που λεν ότι έχει το αίμα των Ντ'βούρικ μέσα ντου.»

«Πού βρίσκεται αυτός ο γέρο-Ντάνλακ;» είπε ο Άνκορβαλ.

«Σας είπα, στο Γερακομέρι.»

«Το οποίο πού είναι;»

«Θα βγείτε από τη Φάρντελ κοιτάζοντας τους ανεμόμυλους, και θα πορευτείτε όλο μπροστά, βιγλίζοντας τα βουνά, και θα φτάσετε στο Γερακομέρι κατά το βράδυ... αν βαδίζετε. Εσείς που έχειτ' άλογα θα φτάσετε πιο ενωρίς.»

Την ευχαρίστησαν για τις οδηγίες της, και η γυναίκα απομακρύνθηκε απ'αυτούς και επέστρεψε στις πρωινές της δουλειές.

Ο Σολντράνο είχε ήδη βγάλει το χάρτη του και τον κοίταζε, συνοφρυωμένος. «Σ'αυτό εδώ το χωριό πρέπει να αναφέρεται,» είπε, δείχνοντας.

«Εκείνο που πέρασες ακολουθώντας τον Τάρναελ;» ρώτησε η Θήρνα.

«Όχι, το άλλο.»

«Εντάξει, λοιπόν,» είπε η Θήρνα. «Νομίζω ότι είναι ώρα να ξεκινησουμε.» Κοίταξε τους υπόλοιπους, να δει μήπως κανείς διαφωνούσε, ή είχε κάτι καλύτερο να προτείνει. Αλλά, ετούτη τη φορά, ακόμα κι ο Άνκορβαλ ήταν σιωπηλός.

Αφού τελείωσαν το πρωινό τους, πήραν τα άλογά τους από το στάβλο του *Παλατιού* και βγήκαν από τη νότια πύλη της Φάρντελ. Οι ανεμόμυλοι που είχε αναφέρει η πανδοχέας βρίσκονταν προς τ'ανατολικά· μπορούσαν να τους δουν επάνω σε κάτι λόφους, να περιστρέφουν νοηελικά τις μεγάλες, πράσινες τους φτερούγες. Ο αέρας σήμερα δεν ήταν τόσο άγριος όσο χτες, συνειδητοποίησε η Θήρνα, παρότι σήμερα ήταν η πρώτη μέρα του φθινοπώρου.

Η ομάδα βγήκε από τον κεντρικό δρόμο και έστριψε ανατολικά, προς τους ανεμόμυλους, τροχάζοντας επάνω σ'ένα μονοπάτι, ανάμεσα σε ψηλά, αειθαλή δέντρα και χαμόδεντρα. Δύο αλεπούδες σκόρπισαν, αντικρίζοντάς τους. Τα βουνά φαίνονταν πανύψηλα στον ορίζοντα· έμοιαζαν ν'αγγίζουν, με τις κορφές τους, το θόλο του ουρανού.

Ο Βάνσπαρχ ξεπρόβαλε από τη Δύση, πλουτίζοντας τον κόσμο με περισσότερο φως, και περισσότερες σκιές.

Οι περιοχές γίνονταν ολοένα και πιο ερημικές, καθώς η Θήρνα και η συνοδεία της προσπέρασαν τους ανεμόμυλους και συνέχισαν να ταξιδεύουν ανατολικά, ακολουθώντας τα μονοπάτια, τα οποία ήταν το μοναδικό σημάδι ότι κατευθύνονταν προς κάποιον τόπο όπου κατοικούσαν άνθρωποι. Όλα τα άλλα μέρη γύρω τους ήταν δύσβατα, γεμάτα βράχια και βλάστηση· κι απόμακρα, αντηχούσαν τα κρωξιμάτα πτηνών και τα αλυχτήματα ζώων. Η Θήρνα είδε, πολλές φορές, πουλιά να φτερουγίζουν από πάνω τους: μικρά πουλιά των

δασών και μεγάλα πουλιά των βουνοκορφών, που είχαν κατεβεί πρόσκαιρα, προς αναζήτηση θηράματος, περήφανα και επιβλητικά.

Το μεσημέρι, διέκριναν καπνό από καμινάδες και, ανεβαίνοντας στο ύψωμα που βρισκόταν εμπρός τους, ατένισαν από κάτω ένα χωριό που ήταν στους πρόποδες των βουνών και δεν μπορούσε νάναι άλλο από το Γερακομέρι.

«Φτάσαμε,» είπε ο Σολντράνο, και αφίππευσε, παίρνοντας το αλόγο του από τα ηγία και τραβώντας το πίσω του.

Οι υπόλοιποι τον μιμήθηκαν: η Θήρνα κρατώντας στο ένα της χέρι το ταξιδιωτικό της ραβδί, γιατί το ψεύτικό της πόδι τη δυσκόλευε πάνω στο κακοτράχαλο έδαφος.

Το χωριό δεν ήταν παρά μερικές καλύβες, καμωμένες από πέτρα και ξύλο. Λιγότερες από είκοσι, τις υπολόγιζε η Θήρνα, δίχως να καθίσει να τις μετρήσει. Μερικοί από τους κατοίκους στάθηκαν στην άκρη του χωριού, έχοντας δει τους ξένους και περιμένοντάς τους. Ένας τους βαστούσε τσεκούρι, όχι σηκωμένο με τρόπο απειλητικό, μα το είχε στο χέρι του.

«Ερχόμαστε φιλικά,» τους φώναξε ο Άνκορβαλ, καθώς εκείνος, η Θήρνα, κι οι υπόλοιποι τούς πλησίαζαν. «Είμαστε εξερευνητές.»

«Καλώς τους,» είπε ο άντρας με το τσεκούρι.

«Δε θα σας ενοχλήσουμε,» υποσχέθηκε ο Άνκορβαλ. «Ψάχνουμε για κάποιον που ονομάζεται γέρο-Ντάνλακ.»

Οι Γερακομερήτες κοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους για λίγο και, τελικά, μια γυναίκα στράφηκε στον Άνκορβαλ και ρώτησε: «Πάτε για τις σπηλιές των Ντ'βούρικ;»

Εκείνος κατένευσε.

«Ελάτε· ο γέρο-Ντάνλακ ζει απ'εδώ.»

Η Θήρνα και η ομάδα της ακολούθησαν τη γυναίκα, που ήταν ξανθιά και ντυμένη με χοντρό, υφασμάτινο φόρεμα και μαντίλι στο κεφάλι.

Απομακρύνθηκαν λιγάκι από το χωριό κι έφτασαν στην πλαγιά ενός λόφου, στην είσοδο μιας σπηλιάς, η οποία βρισκόταν δίπλα σ'ένα δέντρο με κοντό, χοντρό κορμό και κλαδιά που απλώνονταν πυκνά προς κάθε κατεύθυνση.

«Γέρο-Ντάνλακ!» φώναξε η γυναίκα του χωριού. «Κάποιοι έχουνε έρθει ίνα σε δούνε!»

«Ποιοι;» αντήχησε μια σπασμένη φωνή από το σκοτεινό εσωτερικό της σπηλιάς.

Η γυναίκα στράφηκε στους ξένους, σαν να ήθελε να τους πει ότι εκείνοι όφειλαν να απαντήσουν.

«Είμαστε εξερευνητές,» είπε η Θήρνα, κοιτάζοντας το σκοτάδι της σπηλιάς. «Θέλουμε να μας οδηγήσετε στα σπήλαια των Ντ'βούρικ, στα βουνά.»

Σιγή από το σκοτεινό εσωτερικό· ύστερα, η σπασμένη, γέρικη φωνή μίλησε πάλι: «Νάηλνα, πήγαινε.»

Και η ξανθομάλλα γυναίκα του χωριού έφυγε, δίχως άλλη κουβέντα.

Βήματα ακούστηκαν απ'το εσωτερικό της σπηλιάς, κι η Θήρνα αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται. Στο νου της αντήχησαν τα λόγια της πανδοχέα του Παλατιού: «Ο γέρο-Ντάνλακ ο Γερακομερίτης, που λεν ότι έχει το αίμα των Ντ'βούρικ μέσα ντου.»

Αίμα Ντ'βούρικ μέσα του...

Μια καμπουριασμένη μορφή ξεπρόβαλε από τις σκιές: ένας γέρος που όμοιό του η Θήρνα δεν είχε ξαναντικρίσει. Δεν ήταν ψηλός: της έφτανε μέχρι τον ώμο, και στηριζόταν σ'ένα στρεβλό, ροζιασμένο ραβδί. Δέρματα ζώων τον έντυναν, λύκου και αρκούδας. Τα χέρια του ήταν μακρυδάχτυλα, λιγνά, και με πετσί που θύμιζε ραγισμένη πέτρα. Το πρόσωπό του ήταν μακρύ, και ίχνος γενειάδας δε φύτρωνε στο σαγόνι του· τα μαλλιά του, όμως, έπεφταν πλούσια, λευκά, και μακριά στους ώμους και στην πλάτη του. Τα μάτια του ήταν σχιστά, με κόρες μαύρες και γυαλιστερές, και ο βολβός γύρω τους δεν ήταν άσπρος, όπως των συνηθισμένων ανθρώπων, μα γαλανός σαν τον ουρανό. Η μύτη του γέροντα ήταν μακριά και γαμψή, τα χείλη του σχεδόν εξαφανισμένα, το πηγούνι του μυτερό. Και το δέρμα του προσώπου του, όπως και το δέρμα των χεριών του, έμοιαζε με ραγισμένη πέτρα. Περίεργο που έφερνε αυτή την εικόνα στο μυαλό, σκέφτηκε προς στιγμή η Θήρνα, αλλά έτσι ήταν, και δεν μπορούσε να το αμφισβητήσει.

«Καλημέρα, γέροντα,» τον χαιρέτησε, νιώθοντας αμηχανία μπροστά του, μην ξέροντας τι ακριβώς ήταν σωστό να πει.

«Εάν οι οφθαλμοί μου δεν με γελούν, κι οι δύο Φωτεινοί έχουν μεσουρανήσει· είναι το μέσον της ημέρας.» Ο γέρο-Ντάνλακ, αν μη τι άλλο, μιλούσε περιέργα, παρατήρησε η Θήρνα.

«Καλό μεσημέρι, τότε,» του αποκρίθηκε, προσπαθώντας να είναι ευγενική μαζί του. «Μας είπαν ότι μπορείτε να μας οδηγήσετε στις σπηλιές των Ντ'βούρικ· αληθεύει;»

Ο γέρο-Ντάνλακ τούς ατένισε όλους, έναν-έναν, ερευνητικά, με τα γαλανόμαυρα μάτια του. «Λύτες;» μουρμούρισε, σα να μιλούσε στον εαυτό του. «Λύτες;»

Η Θήρνα συνοφρυώθηκε. «Με συγχωρείτε;»

«Ηρθατε ίνα λύσετε το Μεγάλο Αίνιγμα;»

«Φοβάμαι πως—»

«Αναφέρεστε στα σημάδια των Ντ'βούρικ, γέροντα;» ρώτησε ο Σολντράνο, διακόπτοντας την Πτεράργυρη. «Αναφέρεστε στο τι μπορεί να σημαίνουν τα σημάδια;»

Ο γέρο-Ντάνλακ κατένευσε, αργά, ζυγιάζοντάς τον με το βλέμμα.

«Εξερευνητές είμαστε,» είπε, πιο απλά, ο Άνκορβαλ, «και θέλουμε να ερευνήσουμε τις σπηλιές. Θα μας οδηγήσετε εκεί;»

«Τους φύλακες χρήζει ίνα πληρώσετε.»

«Το γνωρίζουμε, γέροντα. Ποια είναι η τιμή τους;»

«Οι ίδιοι θα σας ειπούν.»

«Εσείς θα πληρωθείτε για να μας πάτε εκεί;» ρώτησε ο Άνκορβαλ.

«Όχι.»

Γιατί θα κάνεις τον κόπο, τότε; αναρωτήθηκε η Θήρνα, μα δε μίλησε.

«Ευχαριστούμε,» είπε ο Άνκορβαλ. «Πότε θα ξεκινήσουμε;»

«Το πουνρό,» απάντησε ο γέρο-Ντάνλακ, και, στρέφοντάς τους την καμπουριασμένη του πλάτη, αποσύρθηκε πάλι στο σκοτεινό εσωτερικό της σπηλιάς.

Κεφάλαιο Εικοστό-Έκτο —Έρσαγκμορ: Βερμπάνιθ—

Το πρώτο φως του Λούντρινχ έμοιαζε να ξεπροβάλλει μέσα από τη θάλασσα, να βγαίνει μέσα από τα ίδια της τα κύματα, προτού απλωθεί προς τη στεριά, προτού φωτίσει τους βράχους της ακτής και κάνει τις σκιές τους να τεντωθούν σαν άνθρωποι στο πρωινό τους ξύπνημα.

Ο Κάντβιρ δεν κοίταζε τον ήλιο, ούτε στράφηκε να κοιτάξει την πινακίδα που είχε μόλις προσπεράσει· ήξερε ακριβώς πού πήγαινε, καθώς βάδιζε επάνω στο κατηφορικό, στενό μονοπάτι που ανοιγόταν ανάμεσα στους ψηλούς απότομους βράχους της ακτής νότια της Βερμπάνιθ.

Σταμάτησε εκεί όπου το μονοπάτι τελείωνε: μπροστά στην πύλη του Μαντείου των Βράχων. Ύψωσε το χέρι του και χτύπησε το αργυρό καμπανάκι πλάι της. Και περίμενε να του απαντήσουν.

Το ένα φύλλο της διπλής πόρτας άνοιξε, αποκαλύπτοντας έναν από τους φύλακες, ντυμένο, όπως όλοι τους ντύνονταν, με σκούρο-μπλε ράσο και κουκούλα, μέσα στην οποία, συνήθως, μπορούσε να δει κανείς μονάχα σκοτάδι, ειδικά μια τέτοια ώρα της ημέρας, που οι σκιές ήταν ακόμα πυκνές.

«Ποιος καλεί το Μαντείο;»

«Ονομάζομαι Κάντβιρ. Η Μάντισσα με γνωρίζει. Κι εσύ ίσως να με γνωρίζεις· αλλ' αυτό δεν μπορώ να το ξέρω, αφού δε βλέπω το πρόσωπό σου...»

Ο φύλακας αγνόησε τούτο σχόλιο. «Και τι επιθυμείς;»

«Η Μάντισσα πρέπει να δέχτηκε κάποια χρήματα χτες βράδυ. Ήρθα να τα παραλάβω, εκ μέρους του Νάρκαθρημ.»

Ο φύλακας αποσύρθηκε μες στο σκοτάδι και έκλεισε την πόρτα, με ελάχιστο θόρυβο.

Ο Κάντβιρ περίμενε την επιστροφή του, ή κάποιου άλλου απ' αυτούς. Μάλλον, είχε πάει να ειδοποιήσει τη Μάντισσα.

Μετά από λίγο, το ένα φύλλο της εισόδου άνοιξε, πάλι, και ένας φύλακας —ο ίδιος; είναι ο ίδιος;— παρουσιάστηκε. «Μπορείς να περάσεις, Κάντβιρ,» είπε, «αφού αφήσεις τα όπλα σου σε μας.»

Ο Κάντβιρ ένευσε. *Ναι, τη γνωρίζω τη διαδικασία,* σκέφτηκε· και μπήκε, καθώς ο φύλακας παραμέριζε από την είσοδο.

Στον πέτρινο προθάλαμο του Μαντείου, υπήρχαν άλλοι δύο φύλακες, οι οποίοι, φυσικά, έμοιαζαν ολόιδιοι με τον προηγούμενο. *Μονάχα από το ύψος τους θα μπορούσε κανείς να τους ξεχωρίσει,* συλλογίστηκε ο Κάντβιρ, καθώς έβγαζε το τόξο και τη φαρέτρα του από την πλάτη και τα έδινε σ'έναν απ'αυτούς. *Μονάχα από το ύψος τους.* Τράβηξε το σπαθί του από το θηκάρι στη μέση του και το έδωσε κι αυτό. «Μπορώ, τώρα, να δω τη Μάντισσα;» Τα απεχθανόταν όλα τούτα τα ιεροτελεστικά των κατοίκων του Μαντείου, μα ήταν απαραίτητα, προκειμένου κανείς να λάβει πρόσβαση.

«Μπορείς,» αποκρίθηκε ο φύλακας που είχε πάρει το σπαθί του, και έδειξε το πέραςμα ευθεία μπροστά, το οποίο, όπως ο Κάντβιρ γνώριζε, οδηγούσε στον κεντρικό θάλαμο του Μαντείου. Αναρωτιόταν πού να οδηγούσαν οι πόρτες δεξιά κι αριστερά· ποτέ του δεν είχε πάει από κει, και ούτε είχε ακούσει κανέναν άλλο να λέει ότι είχε πάει. Μάλλον, όμως, θα οδηγούσαν στα προσωπικά διαμερίσματα της Μάντισσας και των υπόλοιπων, υπέθετε.

Σταμάτησε στο κέντρο του μεγάλου, πέτρινου δωματίου, μπροστά στη λίμνη που γυάλιζε στο φως που έμπαινε από τους φεγγίτες ψηλά και στο φως των μαγκαλιών που ήταν αναμμένα τριγύρω. Ο χώρος ετούτος είχε κάτι το εξωτικό, το *εξωπραγματικό*. Αλλά ο Κάντβιρ, πλέον, δε φοβόταν τίποτα· όχι ύστερα απ'αυτά που είχε δει· όχι αφού είχε πολεμήσει στο πλευρό ενός μάγου της Ένταργκ εναντίον των Διαμορφωτών, των Γυρολόγων της Σερανβέλ.

Το βλέμμα του εστιάστηκε στη βαθυγάλαξη κουρτίνα, στο πέρας του δωματίου. Βρισκόταν κάποιος από κει πίσω; Η Μάντισσα είχε έρθει; Δεν μπορούσε να διακρίνει καμία μορφή, αντρική ή γυναικεία.

Ωστόσο, μια φωνή γέμισε τον χώρο: μια φωνή που έμοιαζε τόσο εξωπραγματική όσο και η πέτρινη αίθουσα: «*Καλωσόρισες στο Μαντείο, Κάντβιρ.*»

«Σε χαιρετώ, Μάντισσα.»

«Γιατί βρίσκεσαι εδώ;»

«Χτες βράδυ, πληροφορήθηκα ότι ήρθαν στο Μαντείο κάποιои από το Σερανβέλιο караβάνι που έχει σταματήσει στη Βερμπάνιθ, το караβάνι της Σαμάλθα Πυρόφθαλμης. Σου άφησαν χρήματα για τον Νάρκαθρημ, κι εγώ είμαι εδώ για να τα παραλάβω.»

«Δεν μου άφησαν χρήματα, Κάντβιρ.»

Ο Κάντβιρ συνοφρυώθηκε. «Δε σου άφησαν χρήματα; Τότε, τι ήθελαν εδώ;»

«Να πάρουν έναν χρησμό.»

«Και τους τον έδωσες;»

«Αυτό αφορά μονάχα εμένα κι εκείνους.»

«Δε σου είπαν τίποτα για τα χρήματα που χρωστάνε στον Νάρκαθρημ;»

«Όχι.»

Παράξενο αυτό, πολύ παράξενο. Η Σαμάλθα Πυρόφθαλμη είχε υποταχθεί στην Αδελφότητα: είχε συμφωνήσει να πληρώσει το φόρο. Τι είχε συμβεί; Τι είχε αλλάξει; Ευθυνόταν για τούτο η αιχμαλωσία του Φαρλάνο; Τους είχε προδώσει ο αλχημιστής; Είχε κάνει κάτι για να σαμποτάρει τα σχέδια της Αδελφότητας;

Η Λαντίρα φαίνεται πως είχε απόλυτο δίκιο που φοβόταν. Απόλυτο δίκιο. Και τώρα, πρέπει να πάρουμε άλλα μέτρα.

Όμως, γιατί οι Σερανβέλιοι επισκέφτηκαν το Μαντείο; Τι ήθελαν από εδώ;

«Επιθυμείς κάτι άλλο, Κάντβιρ;» Η απόκοσμη φωνή της Μάντισσας διέκοψε τους συλλογισμούς του.

«Θα ήθελα να επιμείνω σε κάτι: τον λόγο για τον οποίο οι Σερανβέλιοι επισκέφτηκαν το Μαντείο.»

«Σου απάντησα: ήρθαν να πάρουν έναν χρησμό. Και, όπως πολύ καλά γνωρίζεις, το Μαντείο δεν αποκαλύπτει τους χρησμούς που δίνει ή που αρνείται να δώσει.»

Αν, όμως, ο Νάρκαθρημ ήταν εδώ, Μάντισσα, έχω την υποψία ότι θα του μιλούσες: έχω την υποψία ότι θα του τάλεγες όλα, σκέφτηκε ο Κάντβιρ. Εκλινε το κεφάλι, σιωπηλά, προς το βαθυγάλαζο παραπέτασμα στο βάθος της αίθουσας, και στράφηκε στην έξοδο, διασχίζο-

ντας τον μικρό, σκοτεινό διάδρομο και βγαίνοντας στον προθάλαμο, όπου οι φύλακες τον περίμεναν, κρατώντας τα όπλα του.

Ο Κάντβιρ άπλωσε τα χέρια του, για να τα παραλάβει, κι εκείνοι δεν του τα αρνήθηκαν. Αμίλητοι, σαν φαντάσματα, του τα έδωσαν.

Πέρασε το τόξο και τη φαρέτρα του στην πλάτη, άφησε το ξίφος του να γλιστρήσει στο θηκάρι στη ζώνη του, και βγήκε από το Μαντείο των Βράχων, ακολουθώντας το στενό μονοπάτι. Από πάνω του, ο ουρανός ήταν, τώρα, φωτεινότερος από όταν είχε έρθει· ο Λούντρινχ πρέπει να είχε ξεπροβάλλει κατά το ήμισυ από τη θάλασσα.

Ο Κάντβιρ πήγε στο άλογό του, που το είχε αφήσει μερικά μέτρα μακριά από την πινακίδα που έγραφε *Μαντείο των Βραχων*. Το έλυσε από το χαμόδεντρο όπου το είχε δέσει και το καβάλησε.

Κάτι δεν πάει καλά, σκέφτηκε. Για ποιο λόγο οι Σερανβέλιοι να επιθυμούν χρησμό; Και για ποιο λόγο να έρθουν μες στο βράδυ για να τον πάρουν;

Μήπως η Μάντισσα έκρυβε κάτι;

Ναι, η Μάντισσα σίγουρα έκρυβε κάτι: είχε αρνηθεί να του αποκαλύψει γιατί είχαν πάει οι Σερανβέλιοι να τη βρουν. Ήταν, όμως, σημαντικό αυτό; Όφειλε να το ερευνήσει; Όφειλε να μάθει περισσότερα;

Δεδομένης της αιχμαλωσίας του Φαρλάνο, πίστευε πως ναι· γιατί η Αδελφότητα δεν ήταν, πλέον, τόσο καλά κρυμμένη όσο παλιά.

Ο Κάντβιρ σπιρούνισε το άλογό του και κάλπασε προς τη Βερμπάνιθ, σηκώνοντας σκόνη κάτω από τις πεταλωμένες του οπλές.

Οι έμποροι του караβανιού έβγαλαν τηνπραμάτεια τους στην Περιφέρεια Αγοράς της Βερμπάνιθ και άρχισαν να κάνουν τις συνηθισμένες τους δοσοληψίες, σαν να μη συνέβαινε τίποτα. Ή, μάλλον, γι' αυτούς όντως δε συνέβαινε τίποτα, σκεφτόταν η Ναράμια. Μάλλον, δεν ήξεραν τι είχε μεσολαβήσει το βράδυ· ο Γκαήρμο δεν πρέπει να τους είχε πει, θέλοντας να μην τους μπλέξει σε τούτη την υπόθεση. Και καλά έκανε. Πιο καλά να φαινόταν πως όλα κινού-

νταν φυσιολογικά μέσα στο καραβάνι. Γιατί, αν οι έμποροι γνώριζαν για τη συμφωνία με τη Μάντισσα και για την αιχμαλωσία της Ιερομαθούς Υλλίρα, θα φέρονταν –έστω λίγο– διαφορετικά απ'ό,τι συνήθως, κι ίσως να τραβούσαν την προσοχή κάποιου ανεπιθύμητου· άσε που μπορεί και κανενός εμπόρου να του ξέφευγε τίποτα πάνω στην κουβέντα: κι αυτό θα ήταν το χειρότερο απ'όλα, καθώς θα πρόδιδε το σχέδιό τους, και ο Νάρκαθρημ θα το μάθαινε. Σίγουρα, θα το μάθαινε· δεν μπορεί να μην είχε κατασκόπους του μέσα στη Βερμπάνιθ.

Ακόμα κι ετούτη τη στιγμή, οι κατάσκοποι του μπορεί να μας κοιτάζουν, μπορεί να μας ακούνε, σκέφτηκε η Ναράμια, καθώς ήταν καθισμένη στα πέτρινα σκαλοπάτια ενός οικήματος, που δε βρισκόταν μακριά από εκεί όπου οι έμποροι του καραβανιού είχαν στήσει τις σκηνές και τους πάγκους τους. Ανάμεσα στα γόνατά της στήριζε το σπαθί της, ακονίζοντάς το, νωχελικά.

Γύρω της, η αγορά ήταν γεμάτη ζωή. Ο Λούντρινχ είχε ανατείλει πριν από δυο ώρες και ο Βάνσπαρχ δεν είχε ακόμα ξεπροβάλλει από τη Δύση, μα οι άνθρωποι εδώ δεν έχαναν τον καιρό τους περισσότερο απ'ό,τι οι άνθρωποι στη Σερανβέλ. Βέβαια, διαφορετικό κόσμο έβλεπε στη Βερμπάνιθ, διαφορετικό στην Πόλη των Ανοιγμάτων. Εκεί, τα πράγματα ήταν πιο... πολιτισμένα: υπήρχε, τουλάχιστον, μια κάποια οργάνωση, και οι άνθρωποι ήταν πιο καλά ντυμένοι. Εδώ... εδώ, η Ναράμια έβλεπε να κυκλοφορούν άνθρωποι ντυμένοι με *τομάρια ζώων*: άνθρωποι που αναρωτιόσουν αν είχαν βγει από σπήλαια, ή αν μπορούσαν να μιλήσουν, ακόμα και στη λαλιά της Έρσαγκμορ, που ήταν τραχιά, κοφτή, και απότομη, σαν γρυλίσματα. Εδώ, η Ναράμια έβλεπε κάποιους να τραβάνε ολόκληρες αγέλες προβάτων ή βοδιών πίσω τους, μέσα στον υπόλοιπο κόσμο, δίχως να δίνουν την παραμικρή σημασία ποιος ήταν πλάι τους. Εδώ, η Ναράμια έβλεπε ανθρώπους που ήταν, φανερά, πειρατές να έρχονται για να πουλήσουν τα λάφυρά τους, κομπάζοντας ανοιχτά και μεγαλόφωνα γι'αυτά. Και, συγχρόνως, μπορούσες να δεις και καμια φιγούρα τελείως αταίριαστη μ'όλα τούτα: όπως αυτόν εκεί, έναν άντρα ντυμένο με περίτεχνα κεντητό χιτώνα και γυαλιά, ο οποίος πουλούσε βιβλία· κι αυτήν εκεί, μια γυναίκα στολισμένη και καλο-

χτενισμένη, με αστραφτερά μαλλιά, και περιτριγυρισμένη από σωματοφύλακες οπλισμένους με ατσάλι. Και, μετά, έστρεφες λίγο τη ματιά σου για ν'ατενίσεις τρεις Ερσαγκμόριους καβαλάρηδες να διασχίζουν την αγορά, τραβώντας πέντε αλυσοδεμένους δούλους πίσω τους: τρεις άντρες και δυο γυναίκες, που παραπατούσαν κι αγκομαχούσαν. Και, παραδίπλα, στεκόταν μια τυφλή γριά, ντυμένη με κουρέλια, η οποία είχε τα χέρια της απλωμένα, ζητώντας να της δώσεις ένα αργύριο στο ένα και το δικό σου χέρι στο άλλο, για να σου πει την τύχη σου, ν'ακούσει τη λαλιά των Πνευμάτων για σένα.

Αναρωτιέμαι, σκέφτηκε η Ναράμια, αν όλοι αυτοί που ισχυρίζονται ότι μπορούν να σου πουν το μέλλον μπορούν να το κάνουν στ'αλήθεια. Πράγμα που έφερε στο νου της τη Μάντισσα: Γιατί δεν έχουμε ξεκινήσει ακόμα για το Μαντείο των Βράχων; Πότε περιμένουμε να φύγουμε; Το μεσημέρι;

Σταμάτησε ν'ακονίζει το ξίφος της, έκρυψε το ακόνι μέσα σε μια τσέπη του παντελονιού της, και ορθώθηκε, θηκαρώνοντας το όπλο στο θηκάρι στη μέση της.

Πίσω της, άκουσε μια πόρτα ν'ανοίγει, και στράφηκε, για ν'αντικρίσει μια γυναίκα, ξανθιά, με κοντοκουρεμένα μαλλιά και στενά μάτια. Φορούσε ρούχα πιο πολιτισμένα απ'ό,τι οι περισσότεροι που τριγύριζαν εδώ: ένα λευκό πουκάμισο, ένα δερμάτινο παντελόνι, και ψηλές μπότες. Γύρω από τη μέση της ήταν περασμένη μια πέτσινη ζώνη με δύο θηκαρωμένα ξιφίδια· και γύρω από τον αριστερό της ώμο περνούσε μια δερμάτινη ταινία, γεμάτη μικρές τσέπες και θήκες.

«Θέλεις κάτι;» ρώτησε στη λαλιά της Έρσαγκμορ.

Η Ναράμια κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Έφευγα.»

Και απομακρύνθηκε, βαδίζοντας προς την άμαξα του Γκαήρμο.

Φτάνοντας εκεί, βρήκε τον επιτηρητή να στέκεται απέξω, μαζί με τον Δάρφο και τον Ιερέα Καρθάνο.

«Θα φύγουμε για το Μαντείο, ή όχι;» τους ρώτησε.

«Αυτό ακριβώς λέγαμε κι εμείς;» της είπε ο Δάρφο. «Και, τώρα, θέλαμε να σε φωνάξουμε.»

«Θα φύγουμε, λοιπόν;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ιερέας Καρθάνο. «Εσύ, ο Δάρφο, κι εγώ. Οι τρεις μας. Ο Μαράνκο κι ο Δατμάνο θα μείνουν εδώ, για να φρουρούν την αιχμάλωτη.»

«Δε συνέβη κανένα... ατυχές περιστατικό μ' αυτήν, έτσι δεν είναι;» είπε η Ναράμια.

«Όχι. Όχι, μέχρι στιγμής.»

Η Ναράμια ύψωσε ένα φρύδι. «Αναμένεται να συμβεί στο μέλλον;»

«Πιθανώς. Θα πρέπει να είμαστε προσεκτικοί. Η Μάντισσα ίσως προσπαθήσει να πάρει πίσω την κόρη της· κι αν το καταφέρει, τότε εμείς, που θα βρισκόμαστε μέσα στο Μαντείο, θα είμαστε καταδικασμένοι.»

Η Ναράμια ένευσε. «Καταλαβαίνω, Σεβασμιότατε.»

Ο Κάντβιρ κοιτάζε το караβάνι της Πυρόφθαλμης, καθώς στεκόταν επάνω σ' έναν πέτρινο εξώστη, με τον Γάνραθ δεξιά του και τη Λουσίνα αριστερά: κι οι δυο τους άνθρωποι του Νάρκαθρημ, πληροφοριοδότες και κατάσκοποι, που πληρώνονταν καλά για τις υπηρεσίες τους.

«Κυκλοφορούν τίποτα ασυνήθιστες φήμες για δαύτους;» ρώτησε ο Κάντβιρ, δίχως να πάρει το βλέμμα του από κάτω.

«Εκτός απ' το ότι μερικοί βγήκαν απ' την πόλη χτες βράδυ, καμία,» απάντησε ο Γάνραθ.

«Αυτοί που βγήκαν επέστρεψαν κιόλας; Επέστρεψαν όλοι;»

«Δεν είμαι σίγουρος, αλλά νομίζω πως ναι.»

«Επέστρεψαν χωρισμένοι σε δύο ομάδες,» παρενέβη η Λουσίνα.

«Ποιος σ' το είπε αυτό;» απαίτησε ο Γάνραθ, που δεν του άρεσε οι άλλοι να ξέρουν περισσότερα από εκείνον.

«Ένας φρουρός της νότιας πύλης.»

Ο Κάντβιρ δεν κοιτούσε τα πρόσωπά τους, αλλά ήταν βέβαιος πως η Λουσίνα χαμογελούσε, ενώ η όψη του Γάνραθ είχε αγριέψει. «Συνέχισε,» παρότρυνε τη γυναίκα, δίχως, πάλι, να στραφεί να κοιτάζει εκείνη ή τον συνάδελφό της. «Μ' ενδιαφέρει.»

«Όταν έφυγαν από την πόλη, αριθμούσαν έξι: πέντε άντρες, μία γυναίκα, όλοι τους έφιπποι. Όταν επέστρεψαν, η πρώτη ομάδα ήταν τρεις άντρες και μία κοπέλα, την οποία ο ένας απ'αυτούς είχε επάνω στο άλογό του. Λίγο προτού πλησιάσουν την πύλη, ο φρουρός μού είπε πως νόμισε ότι είδε τον άντρα να βγάξει ένα πανί από τα μάτια της κοπέλας—»

«Της είχε δεμένα τα μάτια, δηλαδή; Σα να μην ήθελε να ξέρει πού την πήγαινε;»

«Υποθέτω.

»Η δεύτερη ομάδα ήρθε λίγη ώρα μετά από την πρώτη. Δύο άντρες και μία γυναίκα: η ίδια γυναίκα που είχε φύγει από την πόλη.»

«Αυτό σημαίνει πως η κοπέλα... προστέθηκε στην παρέα τους,» συμπέρανε ο Κάντβιρ.

«Ναι.»

«Και, μάλλον, είναι αιχμάλωτη.»

«Μάλλον.»

«Τίποτ' άλλο αξιοσημείωτο;»

Ο Γάνραθ πήρε το λόγο: «Ένας τους είναι ιερέας της Φλόγας. Φορά τα πορφυρόμαυρα ράσα. Έχει ριγμένη μια ελαφριά κάπα από πάνω τους, μα, αν τον παρατηρήσεις, τα βλέπεις.»

«Ο φρουρός δε μου το είπε αυτό,» σχολίασε η Λουσίνα.

«Ήταν νύχτα όταν κοίταζε ο φρουρός σου,» αντιγύρισε ο Γάνραθ, και ο Κάντβιρ νόμιζε πως μπορούσε ν'ακούσει έναν νικητήριο τόνο στη φωνή του.

Τι ηλίθιοι που είναι κι οι δυο τους, σκέφτηκε. Προσπαθούν να συναγωνιστούν ο ένας τον άλλο στις πληροφορίες. Τελείως βλακώδες.

«Νομίζω πως ετοιμάζονται να φύγουν,» τους είπε· πράγμα που, μάλλον, δεν το προσέξατε, καθώς τσακωνόσασταν. Κανένας απ'τους δυο τους δεν ήταν Ερσαγκμόριος: αυτό ήταν το πρόβλημα. Ήταν μαλθακοί. Ο Γάνραθ είχε γεννηθεί σε κάποιο νησί, και η Λουσίνα καταγόταν από τις Τρεις Πόλεις· το πώς είχε καταλήξει εδώ, ο Κάντβιρ δεν το ήξερε, και κάτι μέσα του του έλεγε πως, πραγματικά, δεν ήθελε να μάθει.

«Ναι, όντως,» είπε η γυναίκα.

Ο Κάντβιρ στένεψε τα μάτια του, ατενίζοντας τους τρεις οι οποίοι σέλωναν τα άλογά τους: ένας άντρας που έμοιαζε μισθοφόρος, δίχως καμία αμφιβολία· ένας άντρας με κάπα και ράσα, που πρέπει να ήταν ο ιερέας· και μια γυναίκα, μαυρομάλλα και με εμφάνιση και κινήσεις που πρόδιδαν ότι ή ήταν κι εκείνη μισθοφόρος ή, τουλάχιστον, κάποτε είχε εργαστεί ως μισθοφόρος.

«Αυτή είναι;» ρώτησε ο Κάντβιρ τη Λουσίνα.

«Υποθέτω. Δε μου την περιέγραψαν.»

«Ο άντρας με τα ράσα, πάντως, είναι ο ιερέας,» είπε ο Γάνραθ.

«Θα έχουμε, λοιπόν, να κάνουμε μ'έναν ιερέα της Φλόγας...» μουρμούρισε ο Κάντβιρ, σα να μιλούσε στον εαυτό του. «Κακό αυτό. Προσευχηθείτε στα Πνεύματα.»

«Σκέφτεσαι να τους επιτεθούμε;» ρώτησε η Λουσίνα· ακουγόταν ξαφνιασμένη.

Ο Κάντβιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Όχι ακόμα. Όχι προτού μάθουμε τι συμβαίνει με δαύτους κι αν αξίζει τον κόπο να τους επιτεθούμε. Προς το παρόν, θα τους παρακολουθήσουμε.»

Στην Έρσαγκμορ, εκτός από μερικοί λόφοι και, κάπου-κάπου, μερικές συστάδες δέντρων, δεν υπήρχαν και πολλά που μπορούσαν να σε κρύψουν. Οι Ατέρμονες Πεδιάδες ονομαζόταν, επίσης, το μέρος, γιατί η γη απλωνόταν ως εκεί όπου έφτανε η ματιά. Έτσι, δεν ήταν εύκολο να παρακολουθήσεις κάποιον χωρίς αυτός να σε δει. Όμως μπορούσες να τον παρακολουθήσεις από σχεδόν όποια απόσταση επιθυμούσες, καθώς ούτε εκείνος είχε τη δυνατότητα να κρυφτεί από εσένα. Κι επιπλέον, στην Έρσαγκμορ, δεν θεωρείτο κατευθείαν «ασυνήθιστο» να δεις, από μακριά, δυο-τρεις καβαλάρηδες.

Επομένως, η Ναράμια, ο Δάρφο, και ο Ιερέας Καρθάνο δεν πρόσεξαν ότι τους κατασκόπευαν· και ο Κάντβιρ κι η Λουσίνα φρόντιζαν να βρίσκονται όσο το δυνατόν σε μεγαλύτερη απόσταση απ'αυτούς, ώστε να μην τους κινήσουν τις υποψίες. Ο μισός-Έρσαγκμόριος μισός-Σερανβέλιος ήξερε πολύ καλά ετούτα τα εδάφη, για να κάνει λάθος σε μια τόσο απλή αποστολή. Ο Γάνραθ δεν είχε έρθει μαζί

τους, καθώς κάποιος έπρεπε να μείνει πίσω, στην πόλη, για να έχει το νου του στο караβάνι της Πυρόφθαλμης.

Η Ναράμια, ο Δάρφο, και ο Ιερέας Καρθάνο έφτασαν στην ξύλινη πινακίδα που έγραφε *Μαντείο των Βραχων* πριν από το μεσημέρι, προτού οι ήλιοι μεσουρανήσουν, αλλά αφότου ο Βάνσπαρχ είχε υψωθεί στον ουρανό, πολλαπλασιάζοντας τη θερμότητα της προτελευταίας ημέρας του καλοκαιριού.

«Ας ελπίσουμε,» είπε ο Δάρφο, καθώς σταματούσαν μπροστά στο μονοπάτι, «ότι δεν έχουν ετοιμάσει καμια παγίδα για μας...»

«Δε νομίζω η Μάντισσα να το ρισκινδυνέψει,» αποκρίθηκε ο Ιερέας Καρθάνο. «Θα δοκίμαζε κάτι τέτοιο μονάχα αν βεβαιωνόταν πως η κόρη της είναι ασφαλής· και γι'αυτό δεν μπορεί να είναι καθόλου, μα καθόλου, βέβαιη.» Και προπορεύτηκε στο μονοπάτι, όπου έπρεπε να πηγαίνουν ο ένας πίσω απ'τον άλλο, στενό καθώς ήταν.

Τα απόκρημνα βράχια υψώνονταν γύρω τους, καθώς κατηφόριζαν δίχως βιασύνη. Η Ναράμια, κοιτάζοντας ψηλά, απορούσε πώς είχε καταφέρει, χτες βράδυ, να αναρριχηθεί εκεί πάνω. *Ορισμένες φορές, αναρωτιέμαι αν είμαι αυτοκτονική, χωρίς να το έχω καταλάβει...*

Το μονοπάτι φάρδαινε μπροστά στην είσοδο του Μαντείου· φάρδαινε αρκετά για να μπορούν να σταθούν δύο άνθρωποι πλάι-πλάι. Έτσι, ο Ιερέας Καρθάνο κι ο Δάρφο στάθηκαν ο ένας δίπλα στον άλλο, καθώς όλοι τους είχαν κατεβεί απ'τ'άλογά τους. Η Ναράμια στάθηκε πίσω τους.

Ο ιερωμένος ύψωσε το χέρι του και χτύπησε το αργυρό κουδούνι της εισόδου.

Το ένα ξύλινο φύλλο δεν άργησε ν'ανοίξει, και ο κουκουλοφόρος φύλακας ρώτησε: «Ποιος καλεί το Μαντείο;»

«Η Μάντισσα μάς περιμένει,» αποκρίθηκε ο Καρθάνο. «Είμαστε από το караβάνι.»

Ο φύλακας παραμέρισε, αφήνοντάς τους να περάσουν.

Η Ναράμια κι οι σύντροφοί της μπήκαν στο Μαντείο των Βραχων, και περίμεναν στον πέτρινο προθάλαμο, μέχρι να έρθει ο κουκουλοφόρος άντρας με το σπαθί: ο φύλακας που πρέπει να είχε αρχηγική θέση ανάμεσα στους υπόλοιπους.

«Εσείς οι τρεις μόνο θα μείνετε στο Μαντείο;» ρώτησε, με την όψη του κρυμμένη στη σκιά της κουκούλας του.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Καρθάνο. «Η Μάντισσα δε θα έρθει να μας υποδεχτεί;»

«Η Μάντισσα έχει άλλα καθήκοντα, ετούτη τη στιγμή. Ακολουθήστε εμένα, όμως· θα σας οδηγήσω στο χώρο διαμονής σας.»

«Πολύ καλά. Οδηγήσέ μας.»

Ο κουκουλοφόρος μπήκε στην αριστερή πόρτα του προθαλάμου, και οι τρεις Σερανβέλιοι τον ακολούθησαν επάνω σε μια πέτρινη σκάλα, η οποία τους έβγαλε στον διάδρομο όπου είχε ξαναβρεθεί η Ναράμια, όταν είχε εισβάλλει στο Μαντείο από την οροφή.

Ο Κάντβιρ και η Λουσίνα είχαν σταματήσει τα άλογά τους δύο χιλιόμετρα απόσταση από την πινακίδα του Μαντείου· είχαν ξεκαβαλικέψει και είχαν καθίσει επάνω σ' ένα ύψωμα του εδάφους. Ο μισός-Ερσαγκμόριος μισός-Σερανβέλιος είχε πάρει θέση οκλαδόν στο έδαφος και είχε αρχίσει ν' ασχολείται με το τόξο του, τεντώνοντας τη χορδή και δένοντάς τη καλύτερα. Η ξανθιά γυναίκα από τις Τρεις Πόλεις ήταν γονατισμένη στο ένα γόνατο και είχε τα χέρια της ακουμπισμένα επάνω στο άλλο.

Περίμεναν τους Σερανβέλιους να βγουν από το Μαντείο των Βράχων.

«Νομίζω πως την είδα κι από κοντά αυτή τη γυναίκα,» είπε η Λουσίνα.

«Τη γυναίκα που είναι μαζί τους;» Ο Κάντβιρ άφησε το τόξο του παραδίπλα, αλλά δε γύρισε να κοιτάξει την κατάσκοπο.

«Ναι. Όταν έβγαίνα απ' το σπίτι μου, νομίζω πως αυτή ήταν που μόλις είχε σηκωθεί από τα σκαλοπάτια.»

Ο Κάντβιρ γύρισε, τώρα, για να την κοιτάξει, συνοφρυωμένος. «Τι έκανε εκεί;»

«Δεν πιστεύω να με είχε καταλάβει. Αποκλείεται να ξέρει ότι δουλεύω για τον Νάρκαθρημ. Μάλλον, τυχαίο ήταν το περιστατικό· καθόταν εκεί και ξεκουραζόταν.»

Ο Κάντβιρ μούγκρισε. Έστρεψε, πάλι, το βλέμμα του προς τη βραχώδη ακτή και το Μαντείο.

Και περίμεναν.

Σιωπηλά.

Οι ήλιοι μεσουράνησαν, βάλλοντάς τους με τις διάπυρες ακτίνες τους. Ο Κάντβιρ δεν κουνιόταν από τη θέση του, σα να μην αισθανόταν στο ελάχιστο την έντονη θερμότητα. Η Λουσίνα περνούσε, συχνά-πυκνά, το χέρι της μέσα από τα κοντά, ξανθά της μαλλιά και ξεφυσούσε, αλλάζοντας θέση: πρώτα, άλλαξε γόνατο· μετά, ορθώθηκε, βηματίζοντας αργά· μετά, κάθισε στο έδαφος, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω απ' τα γόνατά της.

Το μεσημέρι κυλούσε.

«Δε μου φαίνεται να βγαίνουν σύντομα,» είπε η Λουσίνα.

Ο Κάντβιρ μούγκρισε θετικά.

«Παράξενο,» σχολίασε η Λουσίνα. «Συνήθως, όσοι πηγαίνουν στο Μαντείο δεν αργούν να βγουν. Παίρνουν –ή δεν παίρνουν– χρησμό και φεύγουν.»

«Αυτοί δεν έχουν πάει να πάρουν χρησμό.» Αισθανόταν βέβαιος για τούτο. *Αλλά γιατί έχουν πάει; πρόσθεσε νοερά. Γιατί; Έχουν κάνει κάποιου είδους συμφωνία με τη Μάντισσα;*

Και η κοπέλα που έφεραν, χτες βράδυ, μαζί τους ποια είναι;

«Μέχρι τότε θα τους περιμένουμε;» ρώτησε η Λουσίνα.

«Εγώ θα τους περιμένω μέχρι να σουρουπώσει. Εσύ γύρνα στην πόλη· δεν έχεις τίποτ' άλλο να κάνεις εδώ, και νομίζω πως το έδαφος φυτρώνει αγκάθια όπου πας να καθίσεις.»

Η Λουσίνα τον αγριοκοίταξε, πειραγμένη. Εκείνος δεν έδωσε σημασία, αγναντεύοντας στωικά τον ορίζοντα.

Η γυναίκα από τις Τρεις Πόλεις ορθώθηκε, καβάλησε το άλογό της, και έφυγε, καλπάζοντας βόρεια, προς τα τείχη της Βερμπάνιθ, που φαίνονταν από μακριά.

Κεφάλαιο Εικοστό-Έβδομο

—Τρεις Πόλεις: Βένμιρχ—

Ο Νολράκο Πτεράργυρος έκρινε πως ο Άρχοντας Άτρεχ της Βένμιρχ ήταν, στην καλύτερη περίπτωση, αμφιλεγόμενο πρόσωπο, συγχρόνως εχθρικό και φιλικό προς εκείνον και τη Σερανβέλ. Πράγμα που, βέβαια, δεν τον εξέπληττε και τόσο· άλλωστε, η Πόλη των Ανοιγμάτων και οι Τρεις Πόλεις ήταν, ανέκαθεν, αντίπαλες. Εκείνο που ανησυχούσε τον Πτεράργυρο ήταν τι μπορεί να σήμαινε αυτή η συμπεριφορά του Άρχοντα. Υπήρχαν τρεις περιπτώσεις, νόμιζε: μπορεί ο Άτρεχ να φερόταν έτσι λόγω της συνηθισμένης έχθρας κατά της Σερανβέλ, η οποία έχθρα τον υποχρέωνε να είναι, τουλάχιστον, φυλαγμένος· μπορεί να φερόταν έτσι γιατί ήταν μέλος της Αδελφότητας του Βορρά ή, ίσως, σύμμαχός της, κι επομένως προσπαθούσε να προφυλάξει τους υπόλοιπους συνωμότες· ή μπορεί να είχε κάποιον άλλο λόγο που να εξηγούσε τη συμπεριφορά του, κάποιον λόγο που ο Νολράκο, τώρα, αδυνατούσε να συμπεράνει.

Όπως και να ήταν, πάντως, ο Άτρεχ δεν προσφέρθηκε να φιλοξενήσει τον Πρέσβη και τη συνοδεία του στο παλάτι της Βένμιρχ· τους άφησε να επιστρέψουν στο *Γαλανό Πέταλο*, χωρίς να κάνει κανένα σχόλιο για το πού θα έμεναν.

Ωστόσο, δεν είχε αρνηθεί να καλέσει τους υπόλοιπους άρχοντες των Τριών Πόλεων, κι αυτό ήταν αρκετό. Εξάλλου, γι' αυτό το λόγο βρισκόταν ο Νολράκο στη Βένμιρχ: για να μιλήσει σε όλους τους άρχοντες των Τριών Πόλεων και να προκαλέσει φασαρία. Το Υπουργικό Συμβούλιο δεν πίστευε, πραγματικά, ότι οι Τρεις Πόλεις θα βοηθούσαν την Πόλη των Ανοιγμάτων στην αντιμετώπιση της Αδελφότητας. Δεν είχαν κανέναν αληθινό λόγο να το κάνουν, αφού οι ίδιες δε φαινόταν να απειλούνται· κι επιπλέον, πάντοτε ήταν εχθρικές προς τη Σερανβέλ. Ωστόσο, το Υπουργικό Συμβούλιο θεωρούσε πως, στέλνοντας έναν Πρέσβη μέσα στις Τρεις Πόλεις, ώστε

να ανακοινώσει την ύπαρξη της Αδελφότητας του Βορρά στις Αρχές τους, θα προκαλούσε μια κάποια αναστάτωση, η οποία κάθε άλλο παρά θα ωφελούσε την Αδελφότητα· γιατί, ως γνωστόν, αυτού του είδους οι συνωμοσίες χάνουν μεγάλο μέρος της δύναμής τους όταν αποκαλύπτονται σε πολλούς. Επίσης, το Συμβούλιο νόμιζε πως, ακόμα κι ένας αντίπαλος της Σερανβέλ, όπως οι Τρεις Πόλεις, δε θα ήθελε να κατηγορηθεί για τις δολιοφθορές κατά των εμπόρων της Πόλης των Ανοιγμάτων· διότι, αν οι Τρεις Πόλεις φαινόταν ότι είχαν προκαλέσει τέτοιες καταστροφές, τότε θα ήταν λογικό να περιμένουν αντίποινα: κι αυτό, μάλλον, δε θα το ήθελαν, γνωρίζοντας τις δυνάμεις της Σερανβέλ: τους Γυρολόγους, που έσπερναν τον τρόπο στους πάντες· την Αστυνομία, που είχε φτάσει στα όρια του μύθου· τους ιερείς της Φλόγας, που αντάξιοι αντίπαλοί τους μπορούσαν να θεωρηθούν μονάχα οι μάγοι της μακρινής Ένταργκ.

Όχι, λοιπόν, οι Τρεις Πόλεις δε θα υποστήριζαν την Αδελφότητα: θα έκαναν το παν για να δείξουν πως δεν είχαν καμία, μα καμία, σχέση μ' αυτήν· πως μεμονωμένα άτομα από τις Τρεις Πόλεις ήταν μπλεγμένα με την Αδελφότητα, όχι η επίσημη εξουσία των Πόλεων, ούτε η Συμμαχία τους.

Ωστόσο, σκεφτόταν ο Νολράκο, καθώς εκείνος κι οι άλλοι επέστρεφαν στο Γαλανό Πέταλο, είναι φυσικό να θέλουν να μας ζορίσουν λίγο στην αρχή, αν μη τι άλλο για να μη ρίξουν το γόητρό τους. Σίγουρα, δε θα ήθελαν να ειπωθεί πως οι Τρεις Πόλεις υπακούουν την Πόλη των Ανοιγμάτων...

«Σε πόσες μέρες θα είναι εδώ οι άλλοι άρχοντες, πατέρα;» ρώτησε ο Χανμάρο.

Διασχίζοντας τη γεμάτη κόσμο τραπεζαρία, πλησίασαν ένα άδειο τραπέζι και κάθισαν. Μια σερβιτόρα ήρθε για να πάρει παραγγελία και, μετά, έφυγε.

«Σε κανένα πενήντημερο,» απάντησε ο Νολράκο στον γιο του. «Ίσως και λίγο παραπάνω. Δε νομίζω, πάντως, ν' αργήσουν.»

«Και, στο μεταξύ, εμείς τι θα κάνουμε;»

«Τίποτα συγκεκριμένο. Θα περιμένουμε.»

Η Λαντίρα Πυρίδρομη, όμως, είχε πολλά συγκεκριμένα πράγματα στο μυαλό της.

Δεν άργησε να πάρει τις πληροφορίες που ήθελε, έτσι έμαθε πως ο Νολράκο Πτεράργυρος διέμενε στο πανδοχείο «*Το Γαλανό Πέταλο*», μαζί με άλλα έξι μέλη της συνοδείας του: τον γιο του, Χανμάρο· μια κοπέλα που ονομαζόταν Θαρνάλιν, η οποία έμοιαζε να είναι ερωμένη του Χανμάρο, και η οποία πρέπει να ήταν η ίδια Θαρνάλιν που η Λαντίρα ήξερε, η κόρη του αλχημιστή Βάρνακ· μια ιέρεια της Φλόγας, ονόματι Φένρα· έναν παλιό δούλο του Πτεράργυρου, τον Νασμάρο· και δύο μισθοφόρους, σταλμένους από το Συμβούλιο της Σερανβέλ.

Ναι, η Λαντίρα, αν μη τι άλλο, είχε πολύ καλούς πληροφοριοδότες στη Βένμιρχ και σ'όλες τις Τρεις Πόλεις· μπορούσε να μάθει σχεδόν οτιδήποτε συνέβαινε σε τούτα τα μέρη· λίγα τής έμεναν κρυφά, όταν ήθελε πραγματικά να τα ανακαλύψει. Τα χρόνια που βρισκόταν εδώ, εξόριστη από τη Σερανβέλ, είχε δικτυωθεί όσο καλύτερα γινόταν: και εκείνη και όλη η οικογένεια των Πυρίδρομων, οι οποίοι δεν ήθελαν να αποδεχτούν πως, επειδή είχαν εξοριστεί από τη γενέτειρά τους, θα έχαναν και τη δύναμή τους.

Εκτός από τις πληροφορίες για το ποιος έμενε στο *Γαλανό Πέταλο*, η Λαντίρα είχε, επίσης, μάθει ότι η υπόλοιπη συνοδεία του Πτεράργυρου βρισκόταν στο σκάφος του, τη *Χρυσή Οδό*, η οποία ήταν αραγμένη στο νότιο λιμάνι της Βένμιρχ· και ότι ο Σερανβέλιος Πρέσβης είχε επισκεφτεί το παλάτι του Άρχοντα Άτρεχ, την επομένη από την άφιξή του.

Και μαντατοφόροι στάλθηκαν το άλλο πρωί, πριν την εμφάνιση του Βάνσπαρχ από τη Δύση, ο ένας βόρεια, προς την Άγκραμ, κι ο δεύτερος νότια, προς τη Σέλβιργκιμ. Επομένως, ο Άρχοντας Άτρεχ, ακούγοντας ό,τι είχε να του πει ο Πτεράργυρος, είχε αποφασίσει να καλέσει το Συμβούλιο των Τριών. Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση.

Οι καταραμένοι Σερανβέλιοι προσπαθούν να κάνουν θόρυβο, σκέφτηκε η Λαντίρα, το ίδιο πρωί, βηματίζοντας μες στον κήπο της οικίας των Πυρίδρομων, με τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της. Προσπαθούν να κάνουν θόρυβο που θα προκαλέσει προβλήματα στην

Αδελφότητα. Το γνωρίζουν πολύ καλά πως οι Τρεις Πόλεις δεν πρόκειται να εξορίσουν, να εκτελέσουν, ή να φυλακίσουν δικούς τους ανθρώπους, επειδή έκαναν καταστροφές σε Σερανβέλιους εμπόρους· όμως επίσης γνωρίζουν πως οι Τρεις Πόλεις δε θα θέλουν να θεωρηθούν υπεύθυνες για ό,τι συνέβη. Η φασαρία που θα γίνει θα τραντάξει την Αδελφότητα. Θα τη ραγίσει, τρομοκρατώντας τα μέλη της. Θα τη διασπάσει.

Επομένως, η Λαντίρα έπρεπε να σταματήσει τον Πτεράργυρο όσο ήταν καιρός. Έπρεπε να τον αναγκάσει να φύγει, να επιστρέψει στη Σερανβέλ.

Αυτό, βέβαια, δε θα πτούσε το Υπουργικό Συμβούλιο, το οποίο, πιθανώς, θα έστελνε άλλον πρέσβη, αλλά θα το καθυστερούσε προς το παρόν, και η Αδελφότητα θα κέρδιζε χρόνο: χρόνο για να σκεφτεί την επόμενη της κίνηση, χρόνο για να οχυρωθεί καλύτερα.

Η Λαντίρα έφυγε από τον κήπο. Πήγε στο δωμάτιο που χρησιμοποιούσε ως εκπαιδευτήριο, το οποίο ήταν γεμάτο αχυρένια ανδρείκελα και όπλα. Έδεσε τα μαλλιά της κότσο, τράβηξε δύο κοντόσπαθα από τον τοίχο όπου κρέμονταν διασταυρωμένα, κι άρχισε να ασκείται.

Συγχρόνως, το μυαλό της δούλευε πυρετωδώς.

Είχε ανακαλύψει πως σκεφτόταν καλύτερα όταν εκπαιδευόταν· οι ιδέες έμοιαζαν να ρέουν μέσα στο κεφάλι της, σαν ανοιξιάτικοι χείμαρροι.

Σχέδια διαμορφώνονταν, κατατάσσονταν, απορρίπτονταν, ξαναδιαμορφώνονταν, ξανακατατάσσονταν, ξαναπορρίπτονταν, καθώς αναζητούσε την καλύτερη δυνατή λύση.

Ύστερα από κάποια ώρα, κρέμασε, πάλι, τα σπαθιά στον τοίχο. Άνοιξε μια ξύλινη θυρίδα και πήρε από εκεί ένα βελούδινο σακούλι, μέσα απ' το οποίο τράβηξε δύο ειδικά κατασκευασμένα μαχαίρια. Είχαν δύο λεπίδες, που η μία λύγιζε προς τη μια μεριά και η δεύτερη προς την άλλη· η λαβή ανάμεσά τους ήταν μικρή, μόλις και μετά βίας τρία εκατοστά. Τα μαχαίρια ήταν φτιαγμένα για ρίψη: για να στροβιλίζονται στον αέρα και να βρίσκουν το στόχο τους με θανατηφόρα δύναμη και ακρίβεια.

Η Λαντίρα στράφηκε, απότομα, εκτοξεύοντάς τα και πετυχαίνοντας ένα ανδρείκελο στο στόμα και στο διάφραγμα· η μία λεπίδα των μαχαριριών χώθηκε βαθιά, η άλλη προεξείχε, γυαλίζοντας στο φως που έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο.

Ένα σχέδιο άρχισε να παίρνει μορφή μέσα στο νου της Λαντίρα, και ίσως να ήταν αυτό που έψαχνε τότε ώρα...

Απόγευμα.

Ο Νολράκο Πτεράργυρος είχε πάει στην αγκυροβολημένη *Χρυσή Οδό*, για να δει τον Καπετάν Σιάρνο. Η Ιέρεια Φένρα πρέπει να ήταν στο δωμάτιό της, στο *Γαλανό Πέταλο*· ίσως να προσευχόταν, πάλι, για να διώξει τις Σκιές.

Ο Χανμάρο και η Θαρνάλιν έκαναν βόλτα στη νότια αγορά της Βένμυρχ, κοιτάζοντας τηνπραμάτεια των εμπόρων, η οποία, όφειλε να παρατηρήσει ο νεαρός Πτεράργυρος, δεν ήταν σε μικρότερη ποσότητα από αυτήν που κυκλοφορούσε στη Σερανβέλ. Επιπλέον, εδώ υπήρχαν κι ορισμένα πράγματα που σπάνια τα έβρισκε κανείς στην Πόλη των Ανοιγμάτων.

Ο Χανμάρο κι η Θαρνάλιν σταμάτησαν μπροστά στη σκηνή ενός έμπορα που έφερνε μικροαντικείμενα από τα δάση της Σνεγκ-Μορθ: λαξευτά, ξύλινα αγαλματίδια· αγαλματίδια από ενωμένα κόκαλα· αγαλματίδια από βρασμένο και ραμμένο δέρμα· σύμβολα, καμωμένα από παρόμοια υλικά («Φυλαχτά,» τα είπε ο έμπορος. «Φυλαχτά,»· όπλα που έμοιαζαν πρωτόγονα· πέτρες που γυάλιζαν με διάφορα χρώματα.

«Ποιος σ'τα φέρνει αυτά τα πράγματα;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Διάφοροι εξερευνητές, φίλε μου. Παίρνουν ποταμόπλοια και πάνε στα δάση της Σνεγκ-Μορθ. Ψάχνουν, βρίσκουν, και επιστρέφουν, φέρνοντας μαζί τους ένα σωρό όμορφα αντικείμενα.»

Η Θαρνάλιν σήκωσε μια ξύλινη πλάκα, επάνω στην οποία ήταν λαξεμένο ένα θηρίο, αδύνατο να το κατονομάσει· δεν μπορούσε ν' αποφασίσει αν ήταν χταπόδι ή κάποιο ζώο που βάδιζε στην ξηρά. «Τι είν' αυτό;» ρώτησε. «Υπάρχει, στην πραγματικότητα;»

«Χε-χε,» έκανε ο έμπορος. «Ποιος ξέρει, κοπελιά; Εγώ τέτοια δεν τα ξέρω. Θα πρέπει να βρείτε άλλον που γνωρίζει τι κυκλοφορεί στα δάση της Σνεγκ-Μορθ. Προσέξτε, όμως, γιατί λέγονται διάφορα παράξενα για το μέρος, και τα δύο στα τρία είναι ψέματα.»

«Είσαι σίγουρος πως όλα αυτά που έχεις εδώ είναι αυθεντικά;» είπε ο Χανμάρο.

«Τι εννοείς, φίλε μου; Φυσικά και είναι!»

«Είναι γνωστό πως κυκλοφορούν και ψεύτικα. Κάποιος κατασκευάζει ένα τέτοιο, ας πούμε,» ο Χανμάρο σήκωσε ένα κοκάλινο αγαλματίδιο, «και λέει πως το βρήκε στη Σνεγκ-Μορθ, και πως είναι φτιαγμένο από τα κόκαλα του τάδε και του τάδε θηρίου και έχει, μάλιστα, κι ορισμένες μαγικές ιδιότητες, θεραπευτικές ίσως.»

«Ναι, κοίταξε, φίλε μου, σίγουρα υπάρχουν κάμποσοι κλέφτες που κοροϊδεύουν τον κόσμο, αλλά εγώ φέρνω αποκλειστικά και μόνο αυθεντικήπραμάτεια στη σκηνή μου!» αποκρίθηκε, έντονα, ο έμπορος. «Δεν αγοράζω από όποιον κι όποιον. Έχω συγκεκριμένους προμηθευτές, και με τους άλλους είμαι πολύ καχύποπτος.»

«Μας συγχωρείς, κοπέλα μου. Θα μπορούσαμε να σου μιλήσουμε;»

Η φωνή ήταν αντρική, και η Θαρνάλιν αισθάνθηκε ένα χέρι να πιάνει τον αγκώνα της.

Στράφηκε, ξαφνιασμένη.

Πίσω της, στέκονταν δύο άντρες. Ο ένας ήταν ψηλός, μελαχρινός, και μουσάτος· κι αυτός ήταν που είχε πιάσει τον αγκώνα της. Ο άλλος ήταν ξανθός και μυστακοφόρος, με μάτια τόσο γαλανά που έμοιαζαν να εξαφανίζονται.

Ο Χανμάρο είχε στραφεί επίσης, και τους κοίταζε παραξενεμένος. «Ποιοι είστε;» ρώτησε, αυθόρμητα.

«Δεν απευθυνόμαστε σε σένα, νεαρέ,» του είπε ο ξανθός άντρας. Ήταν κι οι δυο τους ντυμένοι με ελαφριές, καλοκαιρινές κάπες και ρούχα συνηθισμένα για τη μόδα των Τριών Πόλεων.

«Τι θέλετε από μένα;» τους ρώτησε η Θαρνάλιν. «Δε σας ξέρω.»

«Ξέρουμε, όμως, εμείς εσένα,» αποκρίθηκε ο μελαχρινός, μουσάτος άντρας.

«Μα, πώς...;»

«Είμαστε φίλοι του πατέρα σου.»

Η Θαρνάλιν αισθάνθηκε ένα ψύχος να ξεκινά απ'τα πόδια της, ν'ανεβαίνει στα γόνατά της, και να καταλήγει στην κοιλιά της, για να φωλιάσει εκεί, επώδυνα. *Φίλοι του πατέρα μου; Φίλοι του; Ή εχθροί του;* «Δεν... δεν καταλαβαίνω.»

Το χέρι του Χανμάρο πήγε στο ξίφος που κρεμόταν από τη ζώνη του· έπιασε τη λαβή και το μισοτράβηξε από το θηκάρι. «Νομίζω πως ενοχλείτε την κυρία...» Η απειλή ήταν έκδηλη στη φωνή του.

Το γαλανό βλέμμα του ξανθού άντρα εστιάστηκε επάνω του. «Σου είπαμε, νεαρέ: δεν απευθυνόμαστε σε σένα. Και καλά θα κάνεις να ξαναβάλεις το σπαθί σου στο θηκάρι του.»

«Δεν το έχω τραβήξει ακόμα. Αλλά θα το τραβήξω, αν μ'αποκαλέσεις 'νεαρέ' άλλη μία φορά.»

«Σας παρακαλώ!» παρενέβη ο έμπορος. «Όχι μπροστά στο κατάστημά μου! Εξάλλου, φίλε μου,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας τον Χανμάρο, «οι κύριοι δεν έκαναν κάτι ανάρμοστο. Ζήτησαν να μιλήσουν μόνο. Μην είσαι τόσο απότομος.» Χαμογέλασε, όμως το χαμόγελό του δεν ήταν πραγματικό· έμοιαζε να προσπαθεί να πει στον Χανμάρο: *Μην το κάνεις αυτό που έχεις στο μυαλό σου! Μην είσαι ανόητος, μικρέ!*

Γιατί; αναρωτήθηκε ο Πτεράργυρος, σουφρώνοντας τα φρύδια. *Ποιοι είναι αυτοί οι τύποι;*

«Θα έρθεις μαζί μας;» ρώτησε ο μελαχρινός άντρας τη Θαρνάλιν. «Για να μιλήσουμε;»

«Δεν...» αποκρίθηκε εκείνη, κουνώντας το κεφάλι. «Δε νομίζω ότι μπορώ, κύριε. Έχω ήδη... αργήσει.»

«Επιμένουμε,» είπε, έντονα, ο ξανθός άντρας.

«Κι επιπλέον,» συνέχισε η Θαρνάλιν, σα να μην την είχαν διακόψει, «πρέπει να μ'έχετε μπερδέψει με κάποια άλλη.»

«Δεν το νομίζω,» είπε ο μελαχρινός άντρας, με ήρεμη φωνή. «Και θα έρθεις μαζί μας, για να μιλήσουμε.»

Ο Χανμάρο, εν τω μεταξύ, είχε αφήσει το σπαθί του να ξαναγλιστρήσει ολόκληρο μέσα στο θηκάρι του και παρατηρούσε τους δύο αγνώστους. Εκείνο που πρόσεξε ήταν πως κι οι δύο είχαν την ίδια αγκράφα στην κάπα τους: έναν ασημένιο δίσκο που επάνω του είχε

λαξεμένο ένα ελιξίριο μέσα σε μια φλόγα, κι από το στόμιο στην κορυφή του ελιξιρίου έβγαине λίγος καπνός.

Τι έμβλημα ήταν τούτο; Δεν το είχε ξαναδεί, αλλά μονάχα ένα πράγμα μπορούσε να υποθέσει: *Η Συντεχνία των Αλχημιστών. Αυτοί οι δύο είναι μέλη της Συντεχνίας των Αλχημιστών.*

«Μα, δε σας γνωρίζω...» είπε η Θαρνάλιν, και στο πρόσωπό της υπήρχε μια απεγνωσμένη όψη. «Δεν έχω κάτι να πω μαζί σας. Αφήστε με ήσυχη,» πρόσθεσε, πιο επίμονα, και έκανε να στραφεί.

Ο μελαχρινός άντρας την έπιασε, πάλι, απ'τον αγκώνα, μην αφήνοντάς τη να φύγει. «Σ'το ζητήσαμε ευγενικά. Αυτό ίσως να μην επαναληφθεί.»

«Αρκετά!» μούγκρισε ο Χανμάρο, αρπάζοντας τον αλχημιστή απ'τον ώμο και τραβώντας τον πίσω. «Σας είπε πως δεν έχει κάτι άλλο να πει μαζί σας.»

«Πάψε να ανακατεύεσαι, νεαρέ, γιατί θα το μετανιώσεις,» τον απείλησε ο ξανθός άντρας.

Ο μελαχρινός δεν του μίλησε, παρότι ο Πτεράργυρος τον είχε αρπάξει απ'τον ώμο.

Ο Χανμάρο τράβηξε το ξίφος του—

Και η συνέχεια ήταν ξαφνική, γρήγορη, και τελείως, μα τελείως, μπερδεμένη.

«Όχι!» φωνάζει ο έμπορος, ταραγμένος. «Όχι μπροστά στο κατάστημά μου, σας παρακαλώ!»

Ένα μικρό πλήθος ορμά, σαν αγέλη, πέφτοντας πάνω στον Χανμάρο. Πέντε; έξι; εφτά; οχτώ; —ο Πτεράργυρος δεν είναι σίγουρος για τον αριθμό τους. Το σπαθί του μπλέκεται μέσα σε κάποιο ύφασμα.

«Θαρνάλιν!» φωνάζει, καθώς βλέπει πως ο μελαχρινός αλχημιστής κρατά την κοπέλα από τον αγκώνα, τραβώντας τη μαζί του. «ΘΑΡΝΑΛΙΝ!»

Η Θαρνάλιν παλεύει να ξεφύγει, ουρλιάζοντας —«Τι κάνετε; Έχετε τρελαθεί; Τι κάνετε;»,—, αλλά οι δύο αλχημιστές δεν την αφήνουν να τους φύγει: τη σέρνουν μαζί τους, ο ένας κρατώντας την απ'το ένα χέρι κι ο άλλος απ'το άλλο. Τα πόδια της κλοτσάνε, άσκοπα, το πλακόστρωτο της αγοράς.

Κόσμος φωνάζει.

Ο Χανμάρο γρονθοκοπεί μια γυναίκα καταπρόσωπο, προσπαθώντας να ξεφύγει απ'το πλήθος που τον περικλείει. Δέχεται μια γροθιά στο αριστερό νεφρό. Κάποιος τον σπρώχνει, βίαια· πέφτει πάνω σ'έναν πάγκο του εμπόρου με τηνπραμάτεια από τη Σνεγκ-Μορθ: αγαλματίδια και φυλαχτά σκορπίζονται τριγύρω· κάτι γυάλινο ακούγεται να σπάει.

Ο Χανμάρο έχει χτυπήσει κάπου το κεφάλι του, αισθάνεται ζαλισμένος.

Η φασαρία παύει, απότομα.

Όμως ακόμα ακούγονται μερικές φωνές, από μακριά. Από τον κόσμο που ήταν εκεί γύρω και παρακολουθούσε αλλά, τώρα, έχει απομακρυνθεί.

Ένα χέρι στον ώμο του.

«Φίλε, είσαι καλά;»

Ο Χανμάρο γύρισε, ζαλισμένα, για ν'αντικρίσει το πρόσωπο του εμπόρου. Προσπάθησε να σηκωθεί· τα πόδια του γλίστρησαν και έπεσε, πάλι.

«Ηρεμα, φίλε μου. Ήρεμα.»

Ο Χανμάρο ξαναπροσπάθησε να σηκωθεί, κι ετούτη τη φορά κατάφερε. Στο χέρι του ακόμα βρισκόταν το σπαθί του, αν και τυλιγμένο σ'εκείνο το χοντρό ύφασμα. Το ξετύλιξε, φανερώνοντας τη λεπίδα.

«Πού είναι;» γρύλισε, κοιτάζοντας τριγύρω, ψάχνοντας για τη Θαρνάλιν και τους δύο άντρες. «Πού είναι; Πού πήγαν;» Στράφηκε στον έμπορο.

«Φίλε μου, ξέρεις ποιοι—;»

Ο Χανμάρο τον άρπαξε απ'τον γιακά, σπρώχνοντάς τον όπισθεν, κολλώντας τον επάνω σ'έναν στύλο της σκηνής του. «Πού πήγαν; Πού πήγαν;»

«Ξέρεις ποιοι ήταν αυτοί;» του γρύλισε ο έμπορος, τρίζοντας τα δόντια και πιάνοντας τον καρπό του Πτεράργυρου, με το ένα χέρι, μπήγοντας τα καθόλου ευκαταφρόνητου μεγέθους νύχια του στη σάρκα του νεαρού. «Από τη Συντεχνία ήταν! Είσαι χαζός; Πας να τα βάλεις μαζί τους; Πας να κάνεις φασαρία μ'αυτούς;»

«Πού — πήγαν;» επέμεινε ο Χανμάρο.

«Κατέβασε το σπαθί σου! Τώρα!»

Κοίταξε στο πλάι, με τις άκριες των ματιών του, και είδε φρουρούς της πόλης να έχουν συγκεντρωθεί. Τρεις. Οι δύο βαστούσαν ξίφη, γυμνολέπιδα· ο τρίτος τον σημάδευε με μια οπλισμένη βαλλίστρα.

«Κατέβασε το σπαθί σου,» επανέλαβε ο ένας από τους ξιφοφόρους. «Και άσε τον έμπορο.»

Ο Χανμάρο υπάκουσε, ελευθερώνοντας τον έμπορο και θηκαρώνοντας το λεπίδι του. «Με συγχωρείτε,» είπε, εκνευρισμένα, «αλλά, αντί να συλλαμβάνετε εμένα, θα έπρεπε αυτή τη στιγμή να κυνηγάτε τους ανθρώπους απήγαγαν μια κοπέλα η οποία βρισκόταν εδώ πριν από λίγο!»

«Και τι σχέση έχει ο έμπορος μ' αυτούς;»

«Είστε κουφοί;» γρύλισε ο Χανμάρο. «Κάποιοι κακοποιοί απήγαγαν μια κοπέλα! Βρείτε τους! Μπορεί να της κάνουν κακό.»

«Εμείς δεν είδαμε κανέναν να απαγάγει καμία κοπέλα,» του είπε ο φρουρός. «Είδαμε, όμως, εσένα να απειλείς να σκοτώσεις αυτό τον έμπορο.» Τον πλησίασαν· ο βαλλιστροφόρος εξακολουθούσε να τον σημαδεύει.

«Ο νεαρός ήταν ταραγμένος, φρουρέ,» είπε ο έμπορος. «Δε νομίζω ότι ήθελε όντως το κακό μου. Και λέει αλήθεια: έγινε, πράγματι, κάποια φασαρία εδώ.»

«Απήγαγαν την κοπέλα που ήταν μαζί μου!» τόνισε ο Χανμάρο. «Πόσες φορές πρέπει να σας το πω; Έβαλαν κάτι πληρωμένους νταήδες να με περιτριγυρίζουν και την απήγαγαν! Δεν το είδατε να συμβαίνει; Τόσος κόσμος ήταν εδώ! Μου επιτέθηκαν και την άρπαξαν κι έφυγαν.»

«Δεν είδαμε τίποτα από αυτά—»

Ο Χανμάρο στράφηκε στον έμπορο. «Πες τους! Σε παρακαλώ, πες τους!»

Ο έμπορος αναστέναξε. «Προφανώς,» είπε στους φρουρούς, «ο νεαρός δεν έπεσε από μόνος του επάνω στηνπραμάτεια μου. Και, παρεμπιπτόντως, κύριε,» πρόσθεσε, «πατάτε ένα αγαλματίδιο που μου ανήκει, νομίζω.»

Ο φρουρός κοίταξε κάτω. Πήρε τη μπότα του από το ξύλινο αγαλματίδιο. «Με συγχωρείς, έμπορα,» είπε· και ρώτησε: «Μπορείς να

μας πεις ποιοί ήταν αυτοί που επιτέθηκαν στον νεαρό και απήγαγαν την κοπέλα;»

«Δεν έχω ιδέα· ήταν άγνωστοι.»

Μα, σκέφτηκε ο Χανμάρο, οργισμένος, τώρα δε μου είπες ότι τους ξέρεις; Τώρα δε μου είπες ότι ήταν από τη Συντεχνία των Αλχημιστών! «Από τη Συντεχνία των Αλχημιστών ήταν.»

Ο φρουρός τον κοίταξε, παραξενεμένος. «Πώς το γνωρίζεις;»

«Το... το είδα! Είδα το σύμβολο στις κάπες τους.»

«Εσείς, κύριε, το είδατε;» ρώτησε ο φρουρός τον έμπορο.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Δυστυχώς, δεν πρόσεξα τίποτα. Έγιναν όλα πολύ γρήγορα.»

Λέει ψέματα! Γιατί λέει ψέματα; «Προς τα πού πήγαν;» θέλησε να μάθει ο Χανμάρο.

«Ούτε αυτό το πρόσεξα.»

Λέει ψέματα, πάλι. Σίγουρα. Λέει ψέματα! Ο Χανμάρο ήθελε να τον γρονθοκοπήσει στη μύτη, αλλά, μάλλον, αυτό δε θα βελτίωνε καθόλου την κατάσταση στην οποία είχε βρεθεί. Επιπλέον, μέχρι τώρα, οι απαγωγείς της Θαρνάλιν θα μπορούσαν να την είχαν πάει πολύ μακριά... θα μπορούσαν να την είχαν πάει στον Οίκο της Συντεχνίας, που βρισκόταν βόρεια της νότιας αγοράς. *Να κάψει η Φλόγα και να καρβουνιάσει!*

«Πώς ονομάζεσαι;» ρώτησε ο φρουρός τον Χανμάρο.

Εκείνος συνοφρυώθηκε. «Τι σημασία έχει αυτό;»

«Δεν ξέρω αν τόχεις καταλάβει, αλλά μόλις συνελήφθης να προσπαθείς να προκαλέσεις αναταραχή μες στην αγορά—»

«Εγώ;»

Ο έμπορος καθάρισε, ηχηρά, το λαιμό του. «Ο νεαρός ήταν ταραγμένος, όπως σας είπα. Και δε νομίζω πως ετούτο είναι κάτι που δεν μπορούμε να ξεχάσουμε, σωστά;»

«Από εσάς εξαρτάται, κύριε,» του είπε ο φρουρός. «Ο κύριος αυτός σάς ανέτρεψε τον πάγκο με τα εμπορεύματά σας και σας απείλησε.»

«Δεν μου ανέτρεψε εκείνος τον πάγκο· κάποιιοι τον έσπρωξαν.»

«Μάλιστα...»

«Και δεν μπορώ να τον θεωρήσω υπεύθυνο που είχε χάσει την ψυχραιμία του. Επιπλέον, δε νομίζω πως θα μου έκανε κακό. Οπότε, μπορούμε να θεωρήσουμε το περιστατικό λήξαν. Σωστά;»

«Εάν το επιθυμείτε.» Ο φρουρός θηκάρωσε το σπαθί του, κι οι άλλοι δύο τον μιμήθηκαν: ο ένας θηκάρωσε το δικό του σπαθί, κι ο δεύτερος κατέβασε τη βαλλίστρα του και την ασφάλισε.

Ο έμπορος πήρε μερικά νομίσματα από ένα πουγκί και τα έβαλε στη χούφτα του φρουρού. «Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας. Και τη σιωπή σας.»

«Σας ευχαριστούμε κι εμείς, κύριε.»

Οι φρουροί αποχώρησαν.

Ο Χανμάρο κοίταξε τον έμπορο, σαστισμένος, μην ξέροντας αν έπρεπε να τον βρίσει ή να τον ευχαριστήσει. «Γιατί... γιατί τους είπες ψέματα;» ρώτησε, τελικά.

Ο έμπορος κούνησε το κεφάλι, αναστενάζοντας. «Υποθέτω δεν είσαι από τις Τρεις Πόλεις, ε;»

«Όχι, δεν είμαι από τις Τρεις Πόλεις.»

«Στις Τρεις Πόλεις, φίλε μου, κανένας –*κανένας*– δεν τα βάζει με τη Συντεχνία. Είναι σα να θες ν' αυτοκτονήσεις.»

«Μα... την *απήγαγαν*!» σφύριξε ο Χανμάρο. «Μπροστά σ'όλο τον κόσμο. Την *απήγαγαν*!»

«Ναι,» συμφώνησε ο έμπορος, «θα μπορούσες να το πεις κι έτσι. Ωστόσο, προσπάθησαν να της μιλήσουν πρώτα.»

«Μα, δεν ήθελε να πάει μαζί τους!»

Ο έμπορος κούνησε, πάλι, το κεφάλι, υπομειδιώντας. «Δε μαθαίνεις γρήγορα, ε; Τέλος πάντων. Βοήθησέ με να τα βάλω τούτα στη θέση τους.» Κοίταξε τη σκορπισμένη τουπραμάτεια.

«Δεν μπορώ. Πρέπει να—»

«Δεν τη βρίσκεις τη φίλη σου, τώρα. Και μου χρωστάς: μην το ξεχνάς αυτό. Σε βοήθησα, ενώ θα μπορούσα να μην το είχα κάνει.»

Ετούτο ήταν αλήθεια. Ο Χανμάρο σήκωσε τον πάγκο του εμπορίου κι άρχισε να βάζει, γρήγορα, τα πράγματα στη θέση τους.

«Ο Πτεράργυρος θα τα θαλασσώσει,» του είχε πει ο αδελφός του.

«Και στέλνεις εμένα μαζί του για να τα... ξεθαλασσώσω;»

Ο αδελφός του είχε χαμογελάσει μ'εκείνο το χαμόγελο που έμοιαζε να υπονοεί πολλά και που ήταν, πάντοτε, άκρως εκνευριστικό. «Ακριβώς, Θόρλο. Ακριβώς.»

Και τώρα, ο Θόρλο νόμιζε πως είχε έρθει η ώρα να ξεθαλασσώσει τα πράγματα.

Ο Χανμάρο Πτεράργυρος, καθώς ήταν μπλεγμένος, μπορεί να μην είχε χρόνο ν'ακολουθήσει τους δύο παράξενους τύπους που είχαν απαγάγει τη φίλη του, όμως εκείνος, που δεν ήταν μπλεγμένος και που παρακολουθούσε τα γεγονότα από μια κάποια απόσταση, είχε τη δυνατότητα να κινηθεί ελεύθερα και όπως επιθυμούσε.

Αφήνοντας τον Χανμάρο να τα βγάλει πέρα μόνος του –εξάλλου, δε νόμιζε ότι το μπουγίο που του είχε χιμήσει ήθελε, πραγματικά, να του κάνει κακό–, πήρε στο κατόπι τους δύο άντρες που είχαν αρπάξει τη Θαρνάλιν και την τραβούσαν μέσα στα σοκάκια, βόρεια της αγοράς.

Προσπάθησε να διατηρεί απόσταση ανάμεσα στον εαυτό του και στους απαγωγείς, για να μην τον αντιληφτούν: κι ανακάλυψε πως αυτό ήταν δύσκολο εδώ, που δεν υπήρχε και τόσος χώρος. Μπορεί οι δρόμοι της Βένμιρχ να ήταν τέλεια ρυμοτομημένοι και φαρδείς, αλλά τα σοκάκια της, παρότι επίσης καλά ρυμοτομημένα, ήταν πολύ στενά. Ο Θόρλο, όμως, ήλπιζε πως οι απαγωγείς δε θα τον έπαιρναν είδηση, καθώς ήταν απασχολημένοι με το να συγκρατούν την κοπέλα, η οποία αντιστεκόταν. Όχι και υπερβολικά, βέβαια· θα μπορούσε να κάνει και καλύτερες προσπάθειες, έκρινε ο Θόρλο. Ήταν ψηλή, λεπτή, και δεμένη· ναι, θα μπορούσε, άνετα, να κάνει και καλύτερες προσπάθειες για να τους ξεφύγει. Κι αν επιχειρούσε κάτι τέτοιο, τότε ο Θόρλο θα είχε τη δυνατότητα να τη βοηθήσει πιο άμεσα. Ωστόσο, η Θαρνάλιν δε φαινόταν πρόθυμη.

Σκατά.

Τι κάνουμε, λοιπόν; Τώρα είναι η μοναδική ευκαιρία να χιμήσω σ'αυτούς τους ρεζίληδες, όσο βρισκόμαστε στα σοκάκια κι όχι μέσα στον κόσμο.

Ας ελπίσουμε ότι θα κουνήσει λίγο τα όμορφα της οπίσθια, όταν δει πως κάποιος πάει να τη βοηθήσει.

«Ε, εσείς!» Ο Θόρλο έτρεξε ξοπίσω τους, φανερώνοντας τον εαυτό του και τραβώντας, συγχρόνως, δύο ξιφίδια απ' τη ζώνη του.

Οι άντρες στράφηκαν, εξακολουθώντας να κρατούν τη Θαρνάλιν απ' τα μπράτσα. «Ποιος είσαι συ;» σφύριξε ο ξανθός.

«Ο παππούς σου!» αποκρίθηκε ο Θόρλο, χιμώντας καταπάνω του και κοπανώντας τον στη μύτη, με τη λαβή του δεξιού του ξιφιδίου.

Ο άντρας σωριάστηκε στο πλακόστρωτο, με το πρόσωπό του αιματοβαμμένο.

Ο άλλος ξεθηκάρωσε ένα ξιφίδιο απ' τη ζώνη του και, τραβώντας τη Θαρνάλιν κοντά του, το έβαλε στο λαιμό της. «Πρόσεχε, παππού,» είπε. «Πρόσεχε πολύ. Κάποιος είναι πίσω σου.»

«Και πίσω από σένα, αδελφέ. Τώρα, άσε την κοπέλα, αλλιώς θα βρεις τη μια απ' τις δύο αυτές λεπίδες εκεί που δε φέγγουν οι ήλιοι—*ΑΑαα!*» Αναπάντεχα, κάτι τον άρπαξε από τον αστράγαλο, τραβώντας τον, απότομα. Ο Θόρλο έχασε την ισορροπία του και σωριάστηκε.

Ο μελαχρινός άντρας άρχισε να φεύγει, τραβώντας μαζί του τη Θαρνάλιν. Ο ξανθός σηκωνόταν.

«*Κοπελιά, κάνε κάτι, γαμώ τις Σκιές!*» γρύλισε ο Θόρλο, καθώς κι εκείνος σηκωνόταν.

Ένα μποτοφορεμένο πόδι τον κλότσησε στα πλευρά, σωριάζοντάς τον πάλι.

Μπάσταρδοι! Ο Θόρλο κύλησε στο πλάι, γρήγορα. Συνάντησε τον τοίχο και σηκώθηκε στο ένα γόνατο. Εμπρός του είδε μια κοκκινομάλλα γυναίκα, και πλάι της έναν ξανθό άντρα, ο οποίος βαστούσε ένα μακρύ, δερμάτινο μαστίγιο —το μαστίγιο που πρέπει να είχε τυλιχτεί γύρω απ' τον αστράγαλο του Θόρλο, για να τον σωριάσει.

Μια στιγμή —τον ξέρω αυτόν το λεχρίτη!

«Πώς σκατά βρέθηκες εσύ εδώ;» γρύλισε, καθώς ορθωνόταν.

«Δίνε του, φίλε, όσο έχεις χρόνο,» του είπε η κοκκινομάλλα, που βαστούσε ένα μακρύ, ξύλινο ραβδί, με τα δύο χέρια.

«Από πού με ξέρεις;» ρώτησε ο άντρας με το μαστίγιο.

«Είσαι ο Σιλάρμο ο Γάτος, έτσι δεν είναι;»

«Ποιος είσαι συ;»

«Τι μας νοιάζει ποιος είναι;» σφύριξε η κοκκινομάλλα. «Η δουλειά μας μαζί του τελείωσε.» Και προς τον Θόρλο: «Δίνε του.»

«Δε θα με ξεφορτωθείτε τόσο εύκολα—»

«Αν θες, μπορείς να φας και ξύλο.»

«Αν δεν υπάρχει τίποτ' άλλο για σαλάτα...»

«Θα υπάρξουν —τα μυαλά σου χυμένα στο δρόμο!» Η κοκκινομάλλα επιχείρησε να τον χτυπήσει, με το ραβδί της, στο κεφάλι.

Ο Θόρλο έσκυψε, αποφεύγοντας το χτύπημα, και την κλότσησε πίσω από το γόνατο, σωριάζοντάς την.

Ο σύντροφός της είχε ήδη κρεμάσει το μαστίγιό του στη ζώνη του και τραβήξει δύο ξιφίδια.

«Για ποιον δουλεύεις, τώρα, Σιλάρμο;» ρώτησε ο Θόρλο, στρεφόμενος στο μέρος του.

«Φύγε, όποιος κι αν είσαι,» αντιγύρισε εκείνος.

«Λυπάμαι, αλλά—» Κλότσησε την κοκκινομάλλα στην κοιλιά, καθώς εκείνη προσπαθούσε να ξανασηκωθεί. «Αλλά νομίζω πως ο εργοδότης σας έχει στην κατοχή του μια κοπέλα που μ' ενδιαφέρει —όχι ερωτικά, δυστυχώς.»

Ο Σιλάρμο τού χίμησε, και οι λεπίδες των ξιφιδίων τους άρχισαν ν' αντηχούν μέσα στα σοκάκια, καθώς συναντιόνταν και ξανασυναντιόνταν και ξανασυναντιόνταν.

Η φρουρά ακούστηκε να έρχεται, και αναγκάστηκαν κι οι δυο τους να φύγουν, προς διαφορετικές κατευθύνσεις.

Σκατά κι απόσκατα, σκέφτηκε ο Θόρλο, θηκαρώνοντας τα όπλα του και μπαίνοντας μες στο πλήθος ενός κεντρικού δρόμου.

Την πήγαν στον Οίκο της Συντεχνίας, ενώ ήταν ακόμα ζαλισμένη, μερδεμένη, και αποπροσανατολισμένη. Τα πάντα —η απαγωγή της στην αγορά, το κυνηγητό στα σοκάκια, και, τώρα, η μεταφορά της μέσα σε άγνωστους διαδρόμους και δωμάτια— της φαινόταν ότι είχαν περάσει όπως στα όνειρα, που τα πράγματα συμβαίνουν γύρω σου χωρίς να μπορείς —χωρίς να *προλαβαίνεις*— ν' αντιδράσεις.

Την οδήγησαν σ' ένα δωμάτιο με παράθυρο στη δεξιά μεριά και ένα στρογγυλό, ξύλινο τραπέζι στο κέντρο. Ο μελαχρινός άντρας την έβαλε να καθίσει σε μια καρέκλα του τραπεζιού. Ο ξανθός σκούπιζε τη ματωμένη του μύτη μ' ένα λευκό μαντήλι (το οποίο είχε γίνει, πλέον, κόκκινο).

Ο μελαχρινός άντρας τού έκανε νόημα να φύγει, κι εκείνος αποχώρησε, σιωπηλά.

Η Θαρνάλιν αισθανόταν έναν κόμπο στο λαιμό της, αλλά κατάφερε να ρωτήσει: «Τι θέλετε από μένα;»

«Να μιλήσουμε μαζί σου,» αποκρίθηκε ο μελαχρινός άντρας, που ακόμα στεκόταν, και τώρα βρισκόταν αντίκρυ της, στην άλλη μεριά του τραπεζιού. «Αυτό θέλαμε από την αρχή. Πραγματικά, δεν ήταν ανάγκη για όσα επακολούθησαν.»

«Δεν καταλαβαίνω...» είπε, αδύναμα, η Θαρνάλιν.

«Γνωρίζω τον πατέρα σου, Θαρνάλιν, και τη μητέρα σου.» Ο άντρας βάδισε προς μια ξύλινη κάβα, δίπλα στο παράθυρο.

Και τ' όνομά μου, επίσης, σκέφτηκε εκείνη. *Πώς ξέρεις τ' όνομά μου; Πώς ήξερες ότι είχα έρθει εδώ; Πώς ήξερες πού να με βρεις; Τα χέρια της έτρεμαν. Έπλεξε τα δάχτυλά της, κρύβοντάς τα κάτω απ' το τραπέζι. «Δεν καταλαβαίνω,» επανέλαβε.*

Ο άντρας χαμογέλασε, αχνά, και γέμισε δύο ποτήρια με κρασί. Ήπια μια γουλιά απ' το ένα, και το άλλο το άφησε στο τραπέζι, μπροστά στη Θαρνάλιν. «Νομίζω πως καταλαβαίνεις πολύ καλά. Αλλά ας συστηθώ, κατ' αρχήν· και με συγχωρείς που δεν το έκανα ως τώρα, όμως τα... γεγονότα με εμπόδισαν. Ονομάζομαι Κάρλακ.»

«Είστε αλχημιστής;»

«Εάν δεν ήμουν, θα είχα πρόσβαση σε τούτο το οίκημα; Προφανώς, όχι.» Ήπια ακόμα μια γουλιά απ' το ποτήρι του, κοιτάζοντας το πρόσωπό της, ερευνητικά.

Η Θαρνάλιν απέφυγε τη ματιά του. Το δικό της ποτό δεν το άγγιξε· μπορεί να είχαν ρίξει κάτι μέσα: κάτι που δεν έπρεπε να πει. Είχε ακούσει πως υπήρχαν αλχημικά παρασκευάσματα που έκαναν κάποιον να λέει, υποχρεωτικά, την αλήθεια, ή, τουλάχιστον, έλυναν τη γλώσσα του πολύ πιο εύκολα απ' ό,τι θα την έλυνε ο ίδιος.

«Πώς είναι ο πατέρας σου, λοιπόν;» τη ρώτησε ο Κάρλακ.

«Κύριε, πραγματικά, δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει και δεν το θεωρώ πιθανό να γνωρίζετε τον πατέρα μου.»

«Ο Βάρνακ είναι πατέρας σου, σωστά; Βρίσκεται στη Σερανβέλ, τώρα, αλλά κάποτε ήταν εδώ, στις Τρεις Πόλεις, αλχημιστής της Συντεχνίας και, μάλιστα, κατοικούσε στη Βένμυρχ.» Ο Κάρλακ απόθεσε το ποτήρι του στο τραπέζι και στηρίχτηκε στις παλάμες του. «Έχω δίκιο;»

Η Θαρνάλιν κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Κάνετε κάποιο τρομερό λάθος. Είμαι Σερανβέλια· δεν έχω καμία σχέση με τις Τρεις Πόλεις.» Σηκώθηκε απ' την καρέκλα της. «Και πρέπει να πηγαίνω.»

Προτού ο Κάρλακ προλάβει ν' απαντήσει, η πόρτα του δωματίου άνοιξε και δύο άλλοι μπήκαν: ένας άντρας και μια γυναίκα. Εκείνος ήταν ευτραφής, καστανός, μουσάτος, και ντυμένος με φαρδύ, γκριζοχιτώνα και μαύρη ζώνη. Εκείνη ήταν ψηλή, λιγνή, και μελαχρινή, με μακριά, σπαστά μαλλιά που έπεφταν στην πλάτη της, συγκρατημένα από μια κοκάλινη χτένα. Φορούσε ένα μακρύ, βιολετί φόρεμα, που μια μεγάλη, χρυσή καρφίτσα το κρατούσε κλειστό μπροστά της.

«Αυτή είναι;» είπε, στρέφοντας το βλέμμα της στη Θαρνάλιν.

«Όχι,» απάντησε η Θαρνάλιν, «δεν είμαι εγώ— Δηλαδή, δεν είμαι αυτή που νομίζετε! Σας παρακαλώ, κάνετε λάθος!»

«Δεν το νομίζω,» είπε ο Κάρλακ. «Κάθισε κάτω. Κατ' αρχήν, Θαρνάλιν δε σε λένε;»

«Ναι. Ναι, Θαρνάλιν με λένε. Ίσως γι' αυτό να μ' έχετε μπερδέψει. Ίσως η κοπέλα που ψάχνετε να έχει το ίδιο όνομα μ' εμένα.» Δεν κάθισε.

«Δεν είναι καλό να μας λες ψέματα,» της είπε η γυναίκα. «Ειδικά όταν γνωρίζουμε ήδη την αλήθεια.»

«Γιατί,» πρόσθεσε ο Κάρλακ, «δεν ταιριάζει μόνο το όνομά σου, αλλά και η περιγραφή σου. Λες να πέσαμε σε μια τόσο μεγάλη σύμπτωση;»

Η Θαρνάλιν χαμογέλασε, αμήχανα, ενώ, συγχρόνως, μπορούσε να καταλάβει ότι είχε χλομιάσει. «Τίποτα δεν αποκλείεται...»

«Δεν πρόκειται κανένας να σου κάνει κακό,» τη διαβεβαίωσε ο ευτραφής, καστανομάλλης άντρας. «Εκτός αν συνεχίσεις να είσαι τόσο... αντιδραστική. Κατ'αρχήν, κάθισε.»

Τα γόνατά της έτρεμαν: έτσι αυτή, μάλλον, δεν ήταν και τόσο άσχημη ιδέα, τελικά. Κάθισε.

Οι αλχημιστές πήραν θέσεις γύρω από το τραπέζι.

«Πώς είναι, λοιπόν, ο πατέρας σου, Θαρνάλιν; Πώς είναι ο Βάρνακ;» ρώτησε ο Κάρλακ. «Έχω χρόνια να τον δω.»

Η Θαρνάλιν δάγκωσε το κάτω της χείλος. *Ξέρουν, σκέφτηκε. Ξέρουν ποια είμαι. Δεν μπορώ να τους ξεγελάσω. Ίσως αν συνεργαστώ να μ'αφήσουν να φύγω και να τελειώνουμε. Εξάλλου, μα τη Φλόγα, τι μπορεί να θέλουν από μένα;*

«Καλά είναι, κύριε.»

«Μάλιστα,» είπε ο καστανομάλλης, ευτραφής αλχημιστής. «Παρατηρώ πως η μνήμη σου επανήλθε.»

Η Θαρνάλιν δεν αποκρίθηκε σ'αυτό το σχόλιο.

«Ο Κάρλακ θα σου συστήθηκε, υποθέτω,» συνέχισε ο αλχημιστής.

Η Θαρνάλιν ένευσε.

«Εγώ ονομάζομαι Σάφρεχ, και η κυρία Έσμα.»

Η Θαρνάλιν έσμιξε τα χείλη, προσπαθώντας να επανακτήσει την αυτοκυριαρχία της, ύστερα από όσα είχαν συμβεί. Άλλωστε, όντως, οι αλχημιστές φαινόταν πως το μόνο που ήθελαν ήταν να μιλήσουν μαζί της.

«Χαίρω πολύ.»

«Κι εμείς χαιρόμαστε που σε γνωρίζουμε, Θαρνάλιν,» είπε η Έσμα. «Ο πατέρας σου και η μητέρα σου είναι ένας ζωντανός μύθος για πολλούς από εμάς.»

Ζωντανός μύθος; Η μητέρα μου, μάλλον, δεν είναι και τόσο... ζωντανή. Κι αυτό εξαιτίας σας! «Εγώ δεν έχω ασχοληθεί με την αλχημεία.»

«Για κάποιο λόγο,» είπε ο Κάρλακ, «δυσκολεύομαι να το πιστέψω αυτό.»

«Σας λέω αλήθεια.»

«Ας της δώσουμε λίγο χρόνο,» είπε η Έσμα στον Κάρλακ. «Ίσως η μνήμη της να... επανέλθει ξανά.» Μειδίασε, στραβά.

«Όχι,» παρενέβη η Θαρνάλιν. «Αυτή τη φορά, σας λέω την αλήθεια. Δεν έχω ασχοληθεί με την αλχημεία.»

Ο Σάφρεχ αναστέναξε, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα—η οποία έτριξε, διαμαρτυρούμενη κάτω απ'το βάρος του— και στηρίζοντας το σαγόνι του στη γροθιά του.

Ο Κάρλακ ρώτησε τη Θαρνάλιν: «Ποιος ήταν ο άντρας που μας καταδίωξε στα σοκάκια;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω.»

«Δεν έχεις καταλάβει, μέχρι στιγμής, ότι δεν είναι συνετό να μας λες ψέματα,» Η Έσμα την αγριοκοίταξε.

«Μα... δεν ξέρω,» επέμεινε η Θαρνάλιν. «Πού να ξέρω;»

«Ο άνθρωπος αυτός,» τόνισε ο Κάρλακ, «ερχόταν για σένα. Εικάζω πως ήταν κάποιος Σερανβέλιος κατάσκοπος—σωστά;»

«Δεν ξέρω. Πραγματικά. Δεν ξέρω.»

«Για ποιο λόγο βρίσκεσαι στη Σερανβέλ;» τη ρώτησε η Έσμα.

«Για να... Είμαι... είμαι μαζί με τον κύριο Νολράκο Πτεράργγυρο, που ήρθε να κάνει κάποιες διαπραγματεύσεις με τον Άρχοντα Άτρεχ.»

«Ναι, το γνωρίζουμε—»

«Το γνωρίζετε;» απόρησε η Θαρνάλιν.

«Φυσικά και το γνωρίζουμε.»

Ο Σάφρεχ γέλασε, κάνοντας την κοιλιά και το στήθος του να ταρακουνηθούν κάτω απ'τον χιτώνα του. «Στη Σερανβέλ έχει μεγαλώσει η κοπέλα: προφανώς, δεν έχει ιδέα τι σημαίνει να είσαι αλχημιστής στις Τρεις Πόλεις.»

«Η Συντεχνία μαθαίνει πολλά,» είπε η Έσμα στη Θαρνάλιν. «Η Συντεχνία μαθαίνει τα πάντα. Γνωρίζουμε ότι, στη συνοδεία του Πτεράργγυρου, βρίσκεται ο γιος του και μια ιέρεια της Φλόγας, και... εσύ. Περίεργο. Είσαι το πιο *αταίριαστο* πρόσωπο εκεί μέσα...»

«Εκτός,» πρόσθεσε ο Σάφρεχ, «αν παίζεις κάποιον άλλο ρόλο.»

Η Θαρνάλιν συνοφρυώθηκε. «Τι άλλο ρόλο; Μα τι λέτε; Εγώ ήρθα, απλά, επειδή είμαι φίλη του Χανμάρo. Κι επειδή ήθελα να δω την πόλη. Τίποτα περισσότερο.»

Ο Σάφρεχ γέλασε.

«Μας περνάς για αφελείς;» τη ρώτησε η Έσμα.

«Τι;» έκανε η Θαρνάλιν, αρχίζοντας τώρα ν' ανησυχεί από τούτη την κουβέντα. Μάλλον, τελικά, δεν ήθελαν μόνο να της μιλήσουν. «Σας λέω αλήθεια. Δεν υπάρχει άλλος λόγος—»

«Ο πατέρας σου σ' έστειλε εδώ, έτσι δεν είναι;» είπε ο Κάρλακ.

«Φυσικά και όχι. Ο πατέρας μου, μάλιστα, δεν ήταν και τόσο ενθουσιασμένος όταν του είπα ότι θα ερχόμουν.»

Ο Κάρλακ ήταν έτοιμος ν' αποκρίθει, αλλά ο Σάφρεχ τού έκανε νόημα να μείνει σιωπηλός. «Και γιατί ήρθε ο Πτεράργυρος εδώ, Θαρνάλιν; Θα ήθελες να μας πεις; Υποθέτω, δεν είναι τίποτα το κρυφό, έτσι;»

«Φυσικά και δεν είναι κρυφό· και σας το είπα ήδη: Ο κύριος Πτεράργυρος ήρθε για να μιλήσει με τον Αρχοντα Άτρεχ—»

«Σχετικά με ποιο θέμα;»

«Δεν είναι η δική μου θέση να—»

«Γνωρίζεις ή δεν γνωρίζεις;»

«Εσείς δεν γνωρίζετε;» σφύριξε η Θαρνάλιν, νιώθοντας τώρα εξοργισμένη. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι νόημα είχε τούτη η Φλογοκαμένη συνάντηση. Ήταν ανούσια! Ανούσια! Της μιλούσαν σαν να έπρεπε να ξέρει κάτι που δεν ήξερε. Σαν να έπρεπε να ξέρει πολλά που δεν ήξερε. Ήταν τρελοί;

«Εμείς,» είπε η Έσμα, «κάνουμε τις ερωτήσεις. Εσύ απαντάς. Για ποιο θέμα, λοιπόν, θέλει ο Πτεράργυρος να μιλήσει στον Αρχοντά μας;»

Η Θαρνάλιν πήρε μια βαθιά ανάσα. «Για την Αδελφότητα του Βορρά, μια οργάνωση που έχει προκαλέσει προβλήματα στους εμπόρους της Σερανβέλ. Μη με ρωτήσετε, όμως, περισσότερα· δεν ξέρω λεπτομέρειες.»

«Εν ολίγοις, ο Πτεράργυρος θέλει να μπλέξει τη Βένμιρχ και τις άλλες δύο Πόλεις μ' αυτή την Αδελφότητα,» είπε ο Σάφρεχ, ήρεμα, σαν να μιλούσε για τον καιρό ή για το ψάρεμα ή το κυνήγι.

«Όχι! Δεν είναι αυτός ο σκοπός του.»

«Παράξενο το γεγονός ότι το αρνείσαι τόσο έντονα,» παρατήρησε ο Κάρλακ, «ειδικά από τη στιγμή που η ίδια ισχυρίστηκες ότι δεν γνωρίζεις λεπτομέρειες—»

«Μα δεν—!»

«Για να δούμε τι προσπαθείς να μας πεις, λοιπόν. Ότι ο Πτεράργυρος, που ήρθε εδώ ως Πρέσβης της Σερανβέλ, πήρε μαζί του εσένα, μια τυχαία κοπέλα, άσχετη με κάθε πολιτικό ζήτημα, και μάλιστα χωρίς τη συγκατάθεση του πατέρα σου—»

«Όχι, δεν είπα—!»

«Αλήθεια; Και τι είπες; Είπες ότι δεν γνωρίζεις τι συμβαίνει. Σωστά; Ή, μήπως, τώρα το θυμήθηκες κι αυτό;»

«Όχι, δεν το θυμήθηκα, γιατί δεν το *ξέρω*!» φώναξε η Θαρνάλιν, και σηκώθηκε απ'τη θέση της.

Οι αλχημιστές σηκώθηκαν επίσης, όχι βιαστικά, αλλά σταθερά και με βεβαιότητα. Δε θα την άφηναν να φύγει· η Θαρνάλιν ήταν σίγουρη γι'αυτό.

«Επιπλέον,» πρόσθεσε ο Κάρλακ, «ισχυρίζεσαι πως δεν έχεις ιδέα ποιος προσπάθησε να σε σώσει μες στα σοκάκια, όσο σε συνοδεύαμε προς τον Οίκο της Συντεχνίας.»

«Μα, δεν τον γνωρίζω!»

«Είναι προφανές πως ήταν Σερανβέλιος κατάσκοπος,» είπε ο Σάφρεχ. «Για ανόητους μάς περνάς;»

«Ίσως και να ήταν. Αλλά δεν τον *ξέρω*!»

Η Έσμα γέλασε. «Το 'δεν έχω ιδέα' έγινε, τώρα, 'ίσως και να ήταν'.»

Μα τη Φλόγα, η Θαρνάλιν ήθελε να τους πλακώσει και τους τρεις στις σφαλιάρες και στις κλοτσιές. Ήταν όλοι τους *παλαβοί* εδώ πέρα!

«Να σου πω εγώ τι πιστεύω για την κατάσταση, Θαρνάλιν;» είπε ο Κάρλακ, βηματίζοντας μες στο δωμάτιο· και, προτού εκείνη προλάβει ν'απαντήσει μ'ένα κατηγορηματικό *Πραγματικά, δε μ'ενδιαφέρει, κύριε. Μπορείτε, τώρα, να μ'αφήσετε να φύγω;*, ο αλχημιστής συνέχισε: «Πιστεύω πως ο Πτεράργυρος ήρθε στις Τρεις Πόλεις, ως πράκτορας της Σερανβέλ, προκειμένου να μας προκαλέσει προβλήματα, χρησιμοποιώντας αυτή την οργάνωση που αποκαλεί Αδελφότητα του Βορρά, είτε πρόκειται για πραγματικό οργανισμό είτε για φανταστικό. Συγχρόνως, όμως, ήθελε να έχει μαζί του κάποιον που γνωρίζει τη Βένμιρχ, κάποιον που θα μπορούσε να ξέρει πράγματα

ακόμα και για τη Συντεχνία. Έτσι, βρήκε τον Βάρνακ, τον προδότη, και του ζήτησε βοήθεια. Ο πατέρας σου ήξερε, ασφαλώς, ότι δεν μπορούσε να έρθει ο ίδιος, επομένως έστειλε εσένα, που σε έχει διδάξει τα πάντα για εμάς.»

Οι άνθρωποι είναι τελείως παρανοϊκοί! Η Θαρνάλιν είχε παγώσει και μόνο που τα άκουγε τούτα. «Δεν ισχύουν αυτά που λέτε, κύριε. Ο πατέρας μου δε με έχει διδάξει τίποτα για εσάς. Ούτε καν την τέχνη του δε με έχει διδάξει.»

«Επιμένεις, λοιπόν...» είπε ο Σάφρεχ, παρατηρώντας την, με το ύπουλο, υπολογιστικό του βλέμμα.

«Είναι η αλήθεια, κύριε. Σας είπα την αλήθεια.»

«Μας είπες όσα ήδη ξέρουμε,» της αποκρίθηκε η Έσμα, «νομίζοντας ότι αυτό θα μας παραπλανούσε. Έκανες λάθος, όμως.»

Η Θαρνάλιν βάδισε μες στο δωμάτιο, νιώθοντας ζαλισμένη. Στάθηκε μπροστά στο παράθυρο και κοίταξε κάτω, τη Βένμυρχ. Βρισκόταν στον πρώτο όροφο του Οίκου της Συντεχνίας. *Αν πηδήσω από δω, θα σκοτωθώ,* αναρωτήθηκε, απεγνωσμένα.

Στράφηκε να τους αντικρίσει. «Θα μπορούσα να φύγω;» ρώτησε, ήρεμα: δεν υπήρχε λόγος για πανικό, πλέον: το μυαλό της είχε φάει τόσα απανωτά σοκ, που νόμιζε ότι είχε πάθει ανοσία. «Πρέπει να επιστρέψω στον κύριο Πτεράργυρο. Θ' ανησυχήσει αν αργήσω.» *Και ο Χανμάρο ακόμα περισσότερο. Ο Χανμάρο είναι ικανός να έρθει εδώ και ν' αρχίσει να κοπανά την πόρτα σας –και δε θα ήθελα να μάθω τι αποτελέσματα θα μπορούσε να έχει αυτό.*

«Φοβάμαι πως όχι, δεν μπορείς να φύγεις, Θαρνάλιν,» είπε ο Σάφρεχ. «Τουλάχιστον, μέχρι που να μας πεις την αλήθεια.»

«Δεν έχετε δικαίωμα να με κρατάτε εδώ!» φώναξε εκείνη.

«Βεβαίως και έχουμε,» είπε η Έσμα. «Όπως θα γνωρίζεις, η Συντεχνία έχει δικαιώματα επάνω στους απογόνους των αλχημιστών της.»

«Και ειδικά στην περίπτωση του Βάρνακ και της Σεΐρμης, αυτό ισχύει ακόμα περισσότερο,» πρόσθεσε ο Σάφρεχ.

«Αλήθεια, Θαρνάλιν,» ρώτησε ο Κάρλακ, «γνωρίζεις πού βρίσκεται η μητέρα σου;»

Η μητέρα μου; Εσείς τη σκοτώσατε τη μητέρα μου! «Είναι νεκρή,» αποκρίθηκε, ξερά.

«Ναι, αυτό θέλει να πιστεύουμε για εκείνη...»

Τι προσπαθείς να πεις; Δεν είναι νεκρή; «Την έχετε δει;» Πείτε μου ότι την έχετε δει! Πείτε μου ότι είναι ζωντανή! Είχε, τελικά, κάνει λάθος ο πατέρας της; Μα τη Φλόγα! αν η μητέρα της ήταν ζωντανή.... Αν ήταν ζωντανή....

«Κανένας δεν την έχει δει, εδώ και χρόνια,» είπε η Έσμα. «Εκτός από εσένα, πιθανώς, και τον Βάρνακ.»

Η Θαρνάλιν κούνησε το κεφάλι. «Δεν την έχω δει. Πιστεύετε πραγματικά ότι είναι ζωντανή; Πιστεύετε ότι δεν πέθανε;»

Οι αλχημιστές την ατένισαν υπολογιστικά, σαν ν' αναρωτιόνταν αν όλα τούτα δεν ήταν παρά μια παράσταση. Ύστερα, ο Σάφρεχ έκανε νόημα στους άλλους δύο, και στράφηκαν στην πόρτα του δωματίου. Ο Κάρλακ άνοιξε κι άρχισαν να βγαίνουν.

Η Θαρνάλιν έκανε να τους ακολουθήσει. «Πρέπει να φύγω. Δεν μπορώ να μείνω εδώ! Κι αν με θέλετε, θα ξανάρθω!»

«Θα φύγεις όταν εμείς σου πούμε να φύγεις,» της αποκρίθηκε ο Κάρλακ. «Εν τω μεταξύ, προσπάθησε να... θυμηθείς τίποτα.» Και έκλεισε την πόρτα.

Η Θαρνάλιν άκουσε έναν σύρτη να τραβιέται απέξω.

«Όχι!» φώναξε, και κοπάνησε την πόρτα, με την παλάμη της. «Αφήστε με να φύγω! Βγάλτε με από δω! Είμαι *Σερανβέλια πολίτης*, η Φλόγα να σας κάψει! Δεν μένω στις Τρεις Πόλεις! *Ανοίζτε μου!*»

Κανένας δεν της άνοιξε.

Η Θαρνάλιν, παύοντας να κοπάνά την πόρτα, βαριαναστέναξε. *Δεν είναι ν' απορεί κανείς που ο μπαμπάς έφυγε από τούτο τον οίκο των τρελών!*

Και αναρωτήθηκε, για μια στιγμή, αν τελικά θα ήταν πιο συνετό να πηδήσει απ' το παράθυρο...

Ο Νολράκο ετοιμαζόταν να φύγει από τη *Χρυσή Οδό*, όταν είδε τον γιο του ν' ανεβαίνει στο κατάρωμα του σκάφους, με ταραγμένη όψη στο πρόσωπό του και βλέμμα τρομαγμένο.

«Πατέρα!» είπε ο Χανμάρο, πλησιάζοντάς τον. «Πατέρα...» Ήταν λαχανιασμένος.

Ο Νολράκο στάθηκε κοντά στο κεντρικό κατάρτι. «Τι είναι, Χανμάρο; Τι συμβαίνει;»

«Την πήραν. Την απήγαγαν. Μέσα στον κόσμο.»

«Ποια απήγαγαν;»

«Τη Θαρνάλιν,» εξήγησε ο Χανμάρο. «Δύο μέλη της Συντεχνίας των Αλχημιστών. Ήμασταν στην αγορά, μπροστά στη σκηνή ενός εμπόρου, κι αυτοί ήρθαν και την απήγαγαν.»

«Στάσου λίγο. Τι εννοείς, ‘την απήγαγαν’;»

«Της ζήτησαν, αρχικά, να πάει μαζί τους. Εκείνη αρνήθηκε. Αυτοί επέμεναν. Και, όταν εγώ προσπάθησα να τη βοηθήσω, τότε κάποιοι άλλοι –βαλτοί, προφανώς– έπεσαν επάνω μου, για να μ’απομακρύνουν· κι εν τω μεταξύ, οι δύο αλχημιστές πήραν τη Θαρνάλιν κι εξαφανίστηκαν. Η φρουρά δεν τους είδε, ή, τουλάχιστον, λέει πως δεν τους είδε. Όπως το ίδιο λέει κι ο έμπορος, γιατί τους φοβούνται, πατέρα, και κανείς δε θέλει να τους κατηγορήσει, ακόμα και για κάτι τέτοιο.»

Ω Φλόγα... αναστέναξε ο Νολράκο. «Πώς το ξέρεις εσύ ότι ήταν από τη Συντεχνία; Σ’το είπαν;»

Ο Χανμάρο κούνησε το κεφάλι. «Όχι, αλλά είχαν επάνω τους μια αγκράφα μ’ένα σύμβολο: ένα ελιξίριο μέσα σε μια φλόγα.»

«Ναι,» ένευσε ο Νολράκο, «αυτό είναι, όντως, το σύμβολό τους.»

«Πρέπει να την πήγαν στον Οίκο της Συντεχνίας. Τι θα κάνουμε, πατέρα;»

Τι θα κάνουμε... Καλό ερώτημα. Μα τη Φλόγα, τι μπορούμε να κάνουμε; Η Συντεχνία είναι πανίσχυρη στις Τρεις Πόλεις, Χανμάρο. Πανίσχυρη. «Κατ’αρχήν, μην πανικοβάλλεσαι. Ψυχραιμία,» είπε ο Νολράκο. «Θα βρεθεί μια λύση. Για ποιο λόγο ήθελαν να πάει μαζί τους; Της εξήγησαν;»

«Δεν ανέφεραν κάτι συγκεκριμένο. Είπαν μόνο...» Ο Χανμάρο συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να θυμηθεί. «Ο ένας απ’αυτούς είπε μόνο ότι ήταν φίλος του πατέρα της.»

«Του Βάρνακ.»

«Προφανώς.»

Να κάψ' η Φλόγα! σκέφτηκε ο Νολράκο. *Η κοπέλα αυτή μάς έφερε μπελάδες, τελικά. Χωρίς να το θέλει, αλλά το έκανε. Έπρεπε να το είχα υπολογίσει. Αφού ο πατέρας της είναι φυγάς από τη Συντεχνία... έπρεπε να το είχα υπολογίσει, να κάψ' η Φλόγα!*

«Πατέρα,» τόνισε ο Χανμάρο, «κάτι πρέπει να κάνουμε! Να πάμε στον Οίκο της Συντεχνίας, ίσως, και να μιλήσουμε στους αλχημιστές.»

«Δεν είναι βέβαιο ότι θα μας δεχτούν.»

«Μα, είσαι Πρέσβης της Σερανβέλ.»

«Η Συντεχνία είναι κράτος εν κράτει στις Τρεις Πόλεις· ακολουθεί τους δικούς της νόμους. Δεν τους ενδιαφέρει αν εγώ είμαι—»

«Στον Άρχοντα, τότε!»

Ο Νολράκο ένευσε. «Ναι, ο Άρχοντας Άτρεχ ίσως νάναι η μόνη μας επιλογή. Ίσως εκείνος να μπορεί να μεσολαβήσει για εμάς. Αλλά, και πάλι, Χανμάρο... δεν καταλαβαίνω τι θέλει η Συντεχνία από τη Θαρνάλιν. Εντάξει, ένας απ' αυτούς ήταν γνωστός του πατέρα της.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Και τι μ'ετούτο; Έπρεπε να την απαγάγουν;»

«Τι προσπαθείς να πεις;»

«Προσπαθώ να πω ότι ένα περιστατικό σαν κι αυτό που μου περιέγραψες δε θα συνέβαινε χωρίς να υπάρχει ένας καλός λόγος που να το εξηγεί· και το να θέλει να της μιλήσει ένας παλιός γνωστός του πατέρα της δεν είναι καλός λόγος.»

«Ίσως να θέλουν να εκβιάσουν τον Βάρνακ, μέσω της Θαρνάλιν. Να του ζητήσουν να επιστρέψει, αλλιώς θα τη σκοτώσουν.»

Ο Νολράκο κούνησε το κεφάλι, μορφάζοντας. «Όχι... Όχι· παραείναι τραβηγμένο. Η Συντεχνία ενεργεί πιο έμμεσα. Επιπλέον, η Θαρνάλιν είναι Σερανβέλια πολίτης —όπως κι ο Βάρνακ, πλέον, ασχέτως αν κατάγεται από τις Τρεις Πόλεις. Αν τη χρησιμοποιήσουν με τέτοιο τρόπο, θα είναι σαν να προκαλούν την πόλη μας σε πόλεμο· και δε νομίζω να το θέλουν αυτό. Κανένας άρχοντας των Τριών Πόλεων δε θα υποστήριζε μια τέτοια ενέργεια.»

«Γιατί μπορεί να την απήγαγαν, λοιπόν;»

«Είσαι βέβαιος ότι ήταν, όντως, η Συντεχνία;»

«Ναι, πατέρα. Σίγουρα, η Συντεχνία ήταν. Κι ο έμπορος τούς είδε, παρότι δεν ήταν πρόθυμος να το παραδεχτεί μπροστά στη φρουρά.»

«Εκτός αν...» Ο Νολράκο δάγκωσε το εσωτερικό του μάγουλου του, κοιτάζοντας, για μια στιγμή, τα σανίδια του καταστρώματος. Ύστερα, ύψωσε πάλι το βλέμμα του. «Ίσως ν' ακούγεται παρανοϊκό, Χανμάρο, αλλά μπορεί κάποιοι να *παρίσταναν* τα μέλη της Συντεχνίας, προκειμένου ν' απαγάγουν τη Θαρνάλιν ευκολότερα.»

«Μα, ποιοι θα έκαναν κάτι τέτοιο;»

«Δε λέω ότι αυτό συνέβη,» τόνισε ο Νολράκο. «Απλά, αναρωτιέμαι. Γιατί, για να είμαι ειλικρινής... τι να θέλει, τώρα, η Συντεχνία από μια κοπέλα σαν τη Θαρνάλιν; Και πού να ξέρει ότι ήταν μαζί μας; Αν έμαθαν κάτι για εμάς, θα έμαθαν πως ήρθα εγώ, ως Πρέσβης της Σερανβέλ, προκειμένου να διαπραγματευτώ με τον Άρχοντα Άτρεχ. Κανένας δε θα μπορούσε να ξέρει ποια είναι η Θαρνάλιν. Ακόμα κι αν κάποιος κάθισε να ψάξει, μία-μία, την ταυτότητα όλων των μελών της συνοδείας μου... τι θα βρήκε; Ότι μια ιέρεια της Φλόγας είναι μαζί μου, ότι ένας νεαρός—»

«Η Ιέρεια Φένρα!» τον διέκοψε ο Χανμάρο, και τα μάτια του φωτίστηκαν.

Ο Νολράκο συνοφρυώθηκε. «Ναι, τι;»

«Η Ιέρεια Φένρα ίσως να μπορεί να μας βοηθήσει. Έχω ακούσει ότι οι ιερείς της Φλόγας έχουν μαντικές ικανότητες· ίσως να μπορεί να βρει πού ακριβώς είναι, τώρα, η Θαρνάλιν. Ίσως να μπορεί ακόμα και να τη σώσει!»

«Ναι, Χανμάρο, αλλά—»

Ο Νολράκο δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τα λόγια του· ο γιος του είχε ήδη στραφεί και έτρεχε, κατεβαίνοντας τη σανίδα του καταστρώματος και βγαίνοντας στις αποβάθρες.

«Χανμάρο!»

Εκείνος δε γύρισε να του απαντήσει, ούτε σταμάτησε την πορεία του.

Ο Νολράκο αναστέναξε. *Τέλος πάντων. Είμαι βέβαιος πως η Ιέρεια Φένρα δε θα κάνει καμία ανοησία, ακόμα κι αν της το ζητήσει.*

«Γιατί βρίσκεσαι εδώ, Χανμάρο;» ακούστηκε η φωνή της ιέρειας της Φλόγας από τη σκοτεινή χαραμάδα. Η πόρτα έμοιαζε να είχε μισανοίξει από μόνη της, όταν ο Χανμάρο χτύπησε· ή ίσως, εξαρχής, να μην ήταν καλά κλεισμένη...

«Θέλω να σας μιλήσω, Σεβασμιότατη. Να περάσω;»

Φως άναψε στο εσωτερικό του δωματίου. «Να περάσεις.»

Ο Χανμάρο έσπρωξε την πόρτα και μπήκε, κλείνοντας πίσω του.

Η Ιέρεια Φένρα ήταν καθισμένη, οκλαδόν, στο πάτωμα. Στο κομοδίνο, μια λάμπα ήταν αναμμένη· και ο Χανμάρο αμφέβαλλε αν η ιερωμένη είχε σηκωθεί για να την ανάψει.

«Τι επιθυμείς;» Τα γαλανά της μάτια τον ατένισαν στωικά.

«Σεβασμιότατη, είναι αλήθεια πως οι ιερείς της Φλόγας μπορούν να κάνουν μαντείες;»

Η Φένρα ύψωσε ένα λεπτό, σχεδόν αόρατο, φρύδι. «Μαντείες;»

«Μπορείτε, Σεβασμιότατη, να βρείτε κάποια για μένα; Να βρείτε πού είναι;»

«Ποια θέλεις να βρω; Και για ποιο λόγο;»

Ο Χανμάρο λύγισε τα γόνατα. «Να καθίσω;»

«Κάθισε.»

Ο Χανμάρο κάθισε οκλαδόν, αντίκρυ της. «Θα ήθελα να βρείτε τη Θαρνάλιν. Την απήγαγαν.» Και της εξήγησε, βιαστικά, το περιστατικό στην αγορά.

Η Φένρα τον άκουσε, χωρίς να μιλά, έχοντας το σαγόνι της ακουμπισμένο στις ενωμένες της παλάμες. «Μπορώ να τη βρω,» του είπε. «Αλλά θα πρέπει να με βοηθήσεις.»

«Εγώ;» Του φάνηκε τελείως παράξενο. Τι βοήθεια μπορούσε να θέλει μια ιέρεια της Φλόγας από εκείνον, ο οποίος δεν είχε ίχνος από τις ικανότητές της;

Η Φένρα μειδίασε, λεπτά. «Ναι, εσύ.» Ορθώθηκε. «Σήκω. Πρέπει να βγούμε από την πόλη. Η Φλόγα δεν είναι τόσο ισχυρή εδώ όσο στη Σερανβέλ. Καλύτερα να είμαστε έξω.»

Ο Χανμάρο σηκώθηκε στα μπotoφορεμένα του πόδια.

Η ιέρεια κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και φόρεσε τις δικές της μπότες. Πήρε την κάπα της από την κρεμάστρα και άνοιξε την πόρτα του δωματίου, βγαίνοντας.

Ο Χανμάρο την ακολούθησε. «Θα πρέπει να σας πω, Σεβασμιότατη, ότι εγώ δεν...» μόρφασε, υψώνοντας νευρικά τα χέρια, «δεν έχω καμία απολύτως σχέση, ή γνώση, όσον αφορά σε... εμ, θρησκευτικά ζητήματα.»

«Μην ανησυχείς, δε χρειάζεται.» αποκρίθηκε η Φένρα, κι εκείνο το λεπτό μειδίαμα ξαναπαρουσιάστηκε στο πρόσωπό της. «Ωστόσο,» πρόσθεσε, λοξοκοιτάζοντάς τον, καθώς κατέβαιναν τη σκάλα του πανδοχείου, «θα πρέπει να επισκέπτεσαι το Ναό συχνότερα.»

«Μάλιστα, Σεβασμιότατη...»

Βγήκαν από το *Γαλανό Πέταλο* και περπάτησαν μέσα στους δρόμους της Βένμυρ, καθώς οι σκιές πύκνωναν γύρω τους και ο κόσμος αραιώνει. Η νύχτα πλησίαζε.

Η ιέρεια της Φλόγας οδήγησε τον Χανμάρο στη νότια πύλη της πόλης, η οποία δε βρισκόταν μακριά από την αγορά. Οι φρουροί δεν τους έδωσαν ιδιαίτερη σημασία, καθώς περνούσαν κάτω από την ψηλή, πέτρινη αψίδα, για να βαδίσουν επάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά που πήγαινε προς τη Σέλβιργκιμ.

Η Φένρα βγήκε από τον κεντρικό δρόμο, οδηγώντας τον Χανμάρο σ'ένα σκοτισμένο μονοπάτι, ανάμεσα στα χωράφια και τους αγρούς.

«Πού πηγαίνουμε, Σεβασμιότατη;»

«Κάπου όπου θα μπορούμε ν'ανάψουμε φωτιά.»

«Φωτιά;»

«Θα μας χρειαστεί.»

Σταμάτησαν κοντά σ'ένα δάσος, σκοτεινό μέσα στο λυκόφως, και η Φένρα είπε, καθίζοντας σε μια πέτρα: «Μάζεψε ξύλα.»

Ο Χανμάρο υπάκουσε, πιάνοντας αμέσως δουλειά. Δεν μπορούσε να καταλάβει σε τι θα τους χρειαζόταν η φωτιά, αλλά, για να το έλεγε η ιερωμένη, κάτι θα ήξερε. Κι αυτή ίσως να ήταν η μόνη του ελπίδα να εντοπίσει πού βρισκόταν η Θαρνάλιν. *Κι αν μάθω πού είναι, μπορώ ακόμα και να προσπαθήσω να τη σώσω ο ίδιος.* Δεν ήθελε να συμβεί, ξανά, εκείνο που είχε συμβεί με τη Φιλράνα. Μα τη Φλόγα,

αυτό δεν έπρεπε να συμβεί! Δεν ήθελε να χάσει τη Θαρνάλιν με τον ίδιο τρόπο: νιώθοντας ανήμπορος, μη μπορώντας να κάνει τίποτα για να τη βοηθήσει.

Όταν μάζεψε τα ξύλα, τα απόθεσε μπροστά στην ιέρεια και τα περιτριγύρισε με μικρές πέτρες.

Εκείνη τού έδωσε ένα τσακμάκι. «Άναψέ τα.»

Ο Χανμάρο υπάκουσε.

Η Φένρα ατένισε, για λίγο, τις φλόγες που χόρευαν εμπρός της, σαν να προσπαθούσε να κρίνει αν ήταν αρκετές. Τελικά, ένευσε, και είπε στον Χανμάρο: «Κοίτα τη φωτιά. Αντιπροσωπεύει την Ιερή Φλόγα. Κοίτα βαθιά μέσα της.»

Ο Χανμάρο εστίασε το βλέμμα του στη φωτιά, νιώθοντας κάπως αμήχανα, γιατί δε νόμιζε πως μπορούσε να δει τίποτα το ξεχωριστό σ' αυτήν: τίποτα περισσότερο από μια απλή... φωτιά.

«Τώρα,» είπε η Φένρα, «φέρε στο νου σου τη Θαρνάλιν. Φέρε στο νου σου τη μορφή της.»

Ο Χανμάρο πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ναι,» αποκρίθηκε, υπακούοντας.

«Αν αισθανθείς κάτι μέσα στο κεφάλι σου, μη φοβηθείς, και μην προσπαθήσεις να το εμποδίσεις.»

«Εντάξει.»

«Και να συνεχίσεις να έχεις τα μάτια σου στη Φλόγα.»

«Ναι,» είπε ο Χανμάρο, και, πίσω από τη φωτιά, είδε την ιέρεια να κλείνει τα βλέφαρα και ν' ακουμπά τα δάχτυλα στους κροτάφους.

Στο μυαλό του έφερε τη Θαρνάλιν: το όμορφο πρόσωπό της, τα αστραφτερά της μαλλιά, το καλλίγραμμα σώμα της. Για μια στιγμή, νόμιζε πως μπορούσε να τη δει μες στις φλόγες· νόμιζε πως μπορούσε να δει τις φλόγες να σχηματίζουν τη μορφή της. Μια ψευδαίσθηση, σίγουρα.

Κι ύστερα, όπως η ιέρεια τον είχε προειδοποιήσει, αισθάνθηκε κάτι να προσπαθεί να εισβάλει στο κεφάλι του: κάτι που μπορούσε να το αντιληφτεί ως πυρωμένη λόγχη. Το ένστικτό του του έλεγε να το διώξει, να το απομακρύνει, να μην το αφήσει να περάσει. Ακολουθώντας, όμως, τις οδηγίες της Φένρα, το άφησε.

Και ο νους του πλημμύρισε από μια θερμή –καυτή– ενέργεια.

Η Φλόγα;

Το σώμα του είχε παραλύσει.

Θαρνάλιν... Προσπάθησε να διατηρήσει τη μορφή της στα πνευματικά του μάτια.

Ήταν εκεί, μπροστά του.

Εκεί, μπροστά του.

Στη φωτιά.

Στις φλόγες.

Οι φλόγες σχημάτιζαν τη μορφή της.

Έχω παραισθήσεις; Όχι, δεν μπορεί να ήταν παραισθήσεις. Η φωτιά, πράγματι, σχημάτιζε τη μορφή της. Ήταν η Θαρνάλιν! Όρθια, μέσα... μέσα σ'έναν χώρο· κάποιου είδους χώρο.

Θαρνάλιν! της φώναξε. *Θαρνάλιν!*

Η Θαρνάλιν έκανε πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο όπου την είχαν κλειδαμπαρώσει οι αλχημιστές. Έκανε πέρα-δώθε, και η ώρα κυλούσε, χωρίς εκείνη να το αντιλαμβάνεται, χαμένη στις ταραγμένες της σκέψεις.

Το φως των ήλιων γινόταν ολοένα και πιο αδύναμο, αφήνοντας τις σκιές να πλημμυρίσουν το δωμάτιο.

Το βράδυ ήρθε σαν κλέφτης, ξαφνιάζοντας τη Θαρνάλιν όταν ξανακοίταξε έξω απ'το παράθυρό της και είδε τον ουρανό να έχει σκοτεινιάσει.

Αισθάνθηκε το σώμα της κουρασμένο, και το μυαλό της επίσης. Η αναπάντεχη κόπωση είχε πέσει επάνω της σαν πέπλο, δίχως προειδοποίηση. Τα βλέφαρά της βάραιναν.

Την είχαν ναρκώσει; Τι της είχαν κάνει; Και πώς; Η Θαρνάλιν δεν είχε πιει το κρασί που της είχε προσφέρει ο Κάρλακ, και, έκτοτε, κανένας άλλος δεν είχε μπει στο δωμάτιο για να της προσφέρει κάτι.

Κάποιο αέριο, ίσως, σκέφτηκε. *Ίσως να μου έριξαν κάποιο αέριο.* Θα ήταν, όμως, άοσμο αυτό το αέριο; Συνήθως, τα αλχημικά αέρια είχαν διακριτές οσμές· το γνώριζε τούτο, από τα πειράματα που έκανε ο πατέρας της στο εργαστήριό του.

Ωστόσο, αυτοί εδώ ήταν αλχημιστές της Συντεχνίας· ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να είχαν εφεύρει.

Μακάρι να είχα περισσότερες γνώσεις αλχημείας, συλλογίστηκε, καθώς καθόταν στην άκρη του καναπέ.

Αλλά, ακόμα κι αν μου έριξαν αέριο... Έγειρε, ακουμπώντας στον έναν της αγκώνα. Χασμουρήθηκε. Ακόμα κι αν μου έριξαν αέριο, το παράθυρο είναι ανοιχτό· δε θα είχε φύγει; Τέτοια πράγματα λειτουργούν σε κλειστούς χώρους, έτσι δεν είναι; Δεν μπορούν να σε επηρεάσουν όταν είσαι σε ανοιχτό χώρο...

Τι συμβαίνει;

Το φως χαμηλώνει! Το μέρος σκοτεινιάζει. Δεν είναι φυσιολογικό αυτό...

Πού βρίσκομαι; Όλα τα έπιπλα έχουν εξαφανιστεί! Και οι τοίχοι... μόνο σκοτάδι απλώνεται γύρω μου.

Τότε, πώς βλέπω; Και γιατί, πλέον, δεν αισθάνομαι την υπνηλία;

Πού βρίσκομαι;

Σηκώνομαι όρθια, και το βλέμμα μου πέφτει πάνω σ'ένα κερί: ένα αναμμένο κερί, που είναι στο κέντρο του χώρου όπου στέκομαι. Δεν ξέρω πώς μπορώ και το καταλαβαίνω τούτο· δεν ξέρω πώς μπορώ και καταλαβαίνω ότι το κερί είναι στο κέντρο, αλλά το καταλαβαίνω.

Κάποιος φώναζε τ'όνομά μου;

Αφουγκράζομαι.

«Είναι κανείς εκεί;» ρωτώ και, συγχρόνως: Ονειρεύομαι; αναρωτιέμαι, αν κι όλα τούτα δεν έχουν ακριβώς την αίσθηση ονείρου. Είναι σαν όνειρο, αλλά, επίσης, δεν έχουν και καμία σχέση με όνειρο.

Το σκοτάδι... σαλεύει.

«Ποιος είναι κει;»

«Θαρνάλιν;» Μια σκιά ξεπροβάλλει. Ο Χανμάρο!

«Χανμάρο;»

«Μα τη Φλόγα, σε βρήκα!» Με πλησιάζει, με αγκαλιάζει. Τα χέρια του... αισθάνομαι τα χέρια του επάνω μου, τόσο ζωντανά, τόσο πραγματικά. Δεν μπορεί να ονειρεύομαι.

«Τι... τι συμβαίνει, Χανμάρο; Πού είμαστε;»

«Ακριβώς αυτό θα σε ρωτούσα κι εγώ: πού είσαι.»

«Εμ... τώρα... τώρα, δεν ξέρω... Δεν ξέρω πώς κατέληξα εδώ.»

«Η Ιέρεια Φένρα σε βρήκε, Θαρνάλιν. Εγώ της ζήτησα να σε βρει, γι' αυτό είσαι εδώ, γι' αυτό είμαστε εδώ μαζί. Πού ήσουν, όμως, πριν βρεθείς εδώ; Πού σε πήγαν οι αλχημιστές;»

«Στον Οίκο της Συντεχνίας. Και δε μ' αφήνουν να φύγω, Χανμάρο—»

«Τι θέλουν από σένα; Γιατί σε απήγαγαν;»

«Δεν καταλαβαίνω τι θέλουν. Λένε τρελά πράγματα. Λένε πως ο πατέρας σου ήρθε στη Βένμιρχ για να προκαλέσει προβλήματα, και πως εγώ είμαι κατάσκοπος του δικού μου πατέρα. Λένε πως βρίσκομαι εδώ επειδή γνωρίζω πράγματα για τη Συντεχνία· το οποίο δεν ισχύει, Χανμάρο. Δεν ξέρω τίποτα για τη Συντεχνία. Και νομίζουν κιόλας ότι είμαι αλχημίστρια. Δε με πιστεύουν, ό,τι κι αν τους λέω!»

«Και μέχρι πότε θα σε κρατάνε εκεί;»

«Μέχρι να τους αποκαλύψω την αλήθεια—»

«Δεν μπορούν να το κάνουν αυτό!» λέει ο Χανμάρο. «Δεν έχουν το δικαίωμα. Δεν έχεις κάνει τίποτα εναντίον τους.»

«Ναι, αλλά... αλλά δε νομίζω ότι τους νοιάζει. Με υποπτεύονται...»

«Θα σε πάρω από κει, Θαρνάλιν· μη φοβάσαι. Δε θα σ' αφήσω στα χέρια τους.» Και στρέφεται, βαδίζοντας μες στο σκοτάδι. Η μορφή του μετατρέπεται σε σκιά και, μετά, χάνεται.

Η φλόγα του κεριού μειώνεται σε ένταση.

Σβήνει.

Σκοτάδι.

Κενό.

Τα βλέφαρά της τρεμόπαιξαν. Άνοιξαν.

Η Θαρνάλιν ανασηκώθηκε πάνω στον καναπέ.

Την είχε πάρει ο ύπνος; Ονειρευόταν; Όχι, αυτό δεν ήταν όνειρο. Ήταν κάτι περισσότερο από όνειρο· το αισθανόταν· το ήξερε. Ο Χανμάρο είχε έρθει να τη βρει, με τη βοήθεια της Ιέρειας Φένρα. Μα τη Φλόγα, μια ιέρεια του Ναού έψαξε για εμένα!... Έψαξε για εμένα, με τις απόκρυφες δυνάμεις της...

Η Θαρνάλιν πήρε καθιστή θέση επάνω στον καναπέ. Ξεφύσησε. «Τι θα κάνω;... Ω Φλόγα, τι θα κάνω;»

Θα κατάφερνε ο Χανμάρο να την πάρει από εδώ; Μπορεί η Θαρνάλιν να μη γνώριζε πολλά για τη Συντεχνία, μα ένα πράγμα το

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

ήξερε: ότι, στις Τρεις Πόλεις, ήταν ίσως η μεγαλύτερη εξουσία· μεγαλύτερη κι από τους άρχοντες, ή τουλάχιστον ισοδύναμη.

Κεφάλαιο Εικοστό-Όγδοο —Φερντίν-Ος—

Την υπόλοιπη ημέρα, μετά από τη σύντομη συζήτησή τους με τον γέρο-Ντάνλακ, την πέρασαν κατασκηνωμένοι στις παρυφές του χωριού που ονομαζόταν Γερακομέρι. Οι χωρικοί είχαν την καλοσύνη να τους προσφέρουν φαγητό: κατσικίσιο τυρί, γάλα, και αβγά, για τα οποία η Θήρνα τούς ευχαρίστησε κι εκείνοι φάνηκαν ικανοποιημένοι από αυτό. Ωστόσο, έπειτα, δεν έδειξαν να θέλουν να έχουν καμία επαφή με την Πτεράργυρη και την ομάδα της· αναμφίβολα, δεν τους εμπιστεύονταν: δεν εμπιστεύονταν κανέναν ξένο.

Η νύχτα έπεσε, φέρνοντας μαζί της απόμακρους θορύβους από τα δάση και τα βουνά: φτεροκοπήματα νυχτοπουλιών και αλυχτήματα ζώων. Η Θήρνα παρατήρησε πόσο έντονα έμοιαζαν να ακούγονται οι ήχοι μέσα στο βράδυ· η πλάση σιωπούσε, έτσι ακόμα και το παρμικρό αντηχούσε πολύ έντονα.

«Σεβασμιότατε,» ρώτησε η Πτεράργυρη, καθώς όλοι τους ήταν καθισμένοι γύρω από μια μεγάλη φωτιά που είχε ανάψει ο Σολντράνο, «τι νομίζετε για τον γέρο-Ντάνλακ;»

Ο Ιερέας Σάμκρο δεν είχε βγάλει κουβέντα από τότε που είχαν μιλήσει με τον γέροντα, και υπήρχε κάτι το απόμακρο και μυστηριώδες στο πρόσωπό του· δηλαδή, κάτι το *πιο* απόμακρο και μυστηριώδες απ'ό,τι συνήθως. Η Θήρνα νόμιζε ότι πιθανώς να ήταν προβληματισμένος για κάποιο λόγο.

Ο Σάμκρο είπε: «Αν μπορεί να μας οδηγήσει στον προορισμό μας, τότε είναι, σίγουρα, χρήσιμος.»

«Ναι. Αλλά, εννοώ... κάτι περισσότερο από αυτό.» Η Θήρνα στένεψε τα μάτια, ατενίζοντας τον ιερέα πίσω από τις φλόγες.

«Υπάρχει μια... ασυνήθιστη αίσθηση γύρω του.»

«Τι ασυνήθιστη αίσθηση;» ρώτησε ο Ανκορβαλ.

«Όπως θα έχετε κι εσείς καταλάβει, δεν είναι φυσιολογικός άνθρωπος.»

Ο Άνκορβαλ ακούμπησε τους πήχεις του στα γόνατά του· τεντώθηκε μπροστά. «Και τι είναι;»

«Έχει μέσα του αίμα Ντ'βούρικ,» είπε ο Σολντράνο.

Ο Άνκορβαλ αναποδογύρισε τα μάτια, προφανώς δυσπιστώντας.

«Μη βιάζεσαι να κρίνεις,» του είπε ο Ιερέας Σάμκρο.

«Πιστεύετε, Σεβασμιότατε, ότι όντως *υπάρχουν* αυτοί οι Ντ'βούρικ;»

«Ναι, γιατί όχι; Υπάρχουν πολλά πράγματα που δεν γνωρίζουμε, Άνκορβαλ. Αμφιβάλλεις γι'αυτό;»

«Όχι, δεν αμφιβállω γι'αυτό, αλλά... Είναι *παραμύθια*. Οι Ντ'βούρικ είναι παραμύθια.»

«Που, σίγουρα, κρύβουν κάποια αλήθεια,» είπε ο Σάμκρο.

Ο Άνκορβαλ μόρφασε, εξακολουθώντας να δείχνει τη δυσπιστία του. «Θα το ανακαλύψουμε αυτό στις σπηλιές.»

«Μάλλον, όχι,» είπε ο Σολντράνο.

Ο Άνκορβαλ τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Δεν είναι πολλοί αυτοί που έχουν δει τους Ντ'βούρικ. Κι επιπλέον, εμείς δεν πάμε να ψάξουμε γι'αυτούς· πηγαίνουμε να βρούμε τον Χάσναρθ.»

«Σωστά,» τόνισε η Θήρνα. «Και καλύτερα να μην το ξεχνάμε τούτο. Η αποστολή μας είναι να εντοπίσουμε το λημέρι του λήσταρχου· τίποτα περισσότερο.»

Κανένας δε διαφώνησε μ'αυτό, έτσι η συζήτηση σταμάτησε, και μονάχα το τρίξιμο των ξύλων της φωτιάς ακουγόταν.

Η Θήρνα, νιώθοντας τον ψυχρό αέρα που ερχόταν από τα βουνά, τυλίχτηκε στην κουβέρτα της. Προτού την πάρει ο ύπνος, είχε το χρόνο να αναρωτηθεί τι γινόταν ο πατέρας της και ο Χανμάρο, που είχαν ταξιδέψει στη Βένμιρχ. *Αναμφίβολα*, σκέφτηκε, *τα πράγματα θα είναι ευκολότερα γι'αυτούς. Το μόνο που έχουν να κάνουν είναι να μιλήσουν στον Άρχοντα της πόλης...* ο οποίος λεγόταν Άτρεχ, αν δεν έκανε λάθος... *Καλύτερα έτσι. Θα τελειώσουν μια ώρα αρχύτερα και θα επιστρέψουν στη Σερανβέλ. Ποιος ξέρει, ίσως ήδη να έχουν επιστρέψει.*

Όταν κοιμήθηκε, ονειρεύτηκε πως τριγύριζε μέσα σ'ένα σκοτεινό σπήλαιο, στηριζόμενη στο ραβδί της, χωρίς να φορά το ξύλινό της πόδι, προσπαθώντας να θυμηθεί πού το είχε χάσει αλλά αδυνατώντας.

Ο Άνκορβαλ την ξύπνησε, αγγίζοντας τον ώμο της. «Έχουμε επισκέπτη,» της είπε.

Η Θήρνα βλεφάρισε και έτριψε τα μάτια της, με τα δάχτυλά της. Ήταν πρωί, είδε· αυγή. Το πρώτο φως του Λούντρινχ περνούσε ανάμεσα από τις βουνοκορφές στα ανατολικά και χυνόταν επάνω στο χωριό, σαν χρυσή σκόνη.

Η Θήρνα ανασηκώθηκε και, κοιτάζοντας στ'αριστερά της, παρατήρησε πως κοντά στους υπόλοιπους της συντρόφους –ορισμένοι απ'τους οποίους ήταν ήδη όρθιοι κι ορισμένοι άλλοι τώρα σηκώνονταν– στεκόταν ο γέρο-Ντάνλακ, ντυμένος με δέρματα ζώων, όπως χτες, και βαστώντας το στρεβλό, ροζιασμένο του ραβδί. Επιπλέον, σήμερα είχε μια κάπα ριγμένη επάνω του, με την κουκούλα στο κεφάλι.

Όταν είπε «*Το πουρνό*», το εννοούσε, σκέφτηκε η Θήρνα, και παραμέρισε την κουβέρτα της. Έπιασε το ψεύτικό της πόδι από δίπλα και το φόρεσε. Τη μπότα της δεν την είχε βγάλει.

Ο Άνκορβαλ προσφέρθηκε να τη βοηθήσει να σηκωθεί, τείνοντας το χέρι του. Η Θήρνα αρνήθηκε τη βοήθειά του· μπορούσε να σηκωθεί και μόνη της. Και τα κατάφερε, χρησιμοποιώντας, στην αρχή, το ένα της χέρι και το ακέραιό της πόδι και, μετά, μόνο το πόδι της.

«Ευχαριστώ,» είπε στον Άνκορβαλ, «αλλά όχι.» Η φωνή της ήταν ήπια· δεν ήθελε ν'ακουστεί απότομη ή ακατάδεχτη.

Εκείνος ένευσε, δείχνοντας να καταλαβαίνει. Το πρόσωπό του πλησίασε το δικό της, και φίλησε πεταχτά τα χείλη της.

Η Θήρνα χαμογέλασε.

Ύστερα, στράφηκε στους υπόλοιπους της ομάδας, οι οποίοι ετοιμάζονταν. Ο γέρο-Ντάνλακ τούς κοίταζε, αμίλητα.

«Έτσι είναι από τότε που ήρθε,» της είπε ο Άνκορβαλ. «Βουβός.»

«Δεν έχει μιλήσει καθόλου,»

«Όχι.»

«Μπορεί να μίλησε προτού σηκωθείς εσύ.»

«Φυλούσα την τελευταία σκοπιά,» εξήγησε ο Άνκορβαλ. «Σ'εμένα παρουσιάστηκε πρώτα. Τον είδα να βγαίνει απ'τη σπηλιά του, να μας ζυγώνει, και να... στέκεται εκεί που στέκεται και τώρα.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Παράξενος άνθρωπος.»

Η Θήρνα πλησίασε τον γέροντα. «Καλημέρα, κύριε Ντάνλακ.»

«Τούτο,» αποκρίθηκε ο γέρο-Ντάνλακ, «θα ήταν συνετό ινά το ειπούμε τ'απόβραδο.»

Η Θήρνα παραξενεύτηκε από την απάντηση του. «Το απόβραδο;»

«Ναι. Μονάχα τότε θα έχομε βεβαιωθεί ότι η ημέρα ήταν αληθινά καλή.»

Η Θήρνα μειδίασε. «Μάλιστα. Καταλαβαίνω. Όπως και νάχει, εύχομαι να είναι καλή.»

«Εύχομαι η ευχή σου ινά εισακουστεί.»

Η Θήρνα δεν αποκρίθηκε. *Αρκετά για σήμερα· δεν αντέχω άλλη συζήτηση μ'αυτόν.*

Ο Βόνιор τής έφερε το σάκο της και το ραβδί της, κρατώντας τον πρώτο στο δεξί χέρι και το δεύτερο στο αριστερό.

«Ευχαριστώ,» είπε η Θήρνα, «αλλά δεν ήταν ανάγκη, Βόνιор.»

«Δε θα ήθελα κανένας να υποθέσει ότι ξεχνώ τη θέση μου, κυρία Πτεράργυρη,» αποκρίθηκε ο Αργκανθικιανός δούλος.

Αν αρχίσουν κι άλλοι να μιλάνε περίεργα σήμερα, θα χτυπήσω κάποιον στο κεφάλι! σκέφτηκε η Θήρνα, παίρνοντας τον σάκο της και το ραβδί της από τα χέρια του Βόνιор.

«Νομίζω,» είπε ο Σολντράνο, ύστερα από λίγο, «ότι μπορούμε να ξεκινήσουμε, κυρία Πτεράργυρη.»

Η Θήρνα ένευσε, και στράφηκε στον γέρο-Ντάνλακ, ελπίζοντας, ετούτη τη φορά, σε μια φυσιολογική απάντηση. «Οδηγήστε μας.»

Ο γέροντας δε μίλησε καν, έχοντας ίσως αντιληφτεί τη διάθεσή της· άρχισε μονάχα να προχωρά, με πιο σβέλτο βηματισμό απ'ό,τι θα περίμενε κανείς.

Η Θήρνα και η ομάδα της πήραν τ'άλογά τους από τα γκέμια και τον ακολούθησαν, περνώντας δίπλα απ'το Γερακομέρι κι αφήνοντας το πίσω τους. Οι χωρικοί τούς ατένιζαν, καθώς απομακρύνονταν· η Πτεράργυρη τούς είδε, κοιτάζοντας για μια στιγμή πάνω απ'τον ώμο της. *Αναρωτιέμαι τι γνώμη να έχουν για μας,* σκέφτηκε,

και μετά τους έβγαλε από το μυαλό της· είχε σημαντικότερα πράγματα για να την απασχολούν.

«Πόσο μακριά είναι τα σπήλαια;» ρώτησε ο Άνκορβαλ τον γέρο-Ντάνλακ. «Θα φτάσουμε σήμερα;»

Εκείνος είπε: «Αύριο.»

«Με τα πόδια, έτσι; Αν πάμε με τ'άλογα;»

«Θα οδοιπορήσουμε,» είπε, τελεσίδικα, ο Ντάνλακ.

«Γιατί;» ρώτησε ο Άνκορβαλ.

«Τα μονοπάτια είναι κακοτράχαλα.»

Και, πράγματι, ήταν. Το διαπίστωσαν όταν μπήκαν στο πρώτο απ' αυτά και έπρεπε, αναγκαστικά, να μειώσουν την ταχύτητα της οδοιπορίας τους, καθώς συνεχώς βράχια, λακκούβες, και πετρώδεις προεξοχές παρουσιάζονταν στο δρόμο τους, ενώ, κάπου-κάπου, το έδαφος ήταν γεμάτο χοντρές ρίζες: κι εκεί ή φύτρωναν μερικά χαμόδεντρα, που δεν ξεπερνούσαν τη μέση τους σε ύψος, ή πανύψηλα, αειθαλή δέντρα, μέσα στα κλαδιά των οποίων είχαν τις φωλιές τους βουνίσια πτηνά. Η Θήρνα μπορούσε να διακρίνει μάτια να τους κοιτάζουν και ράμφη να προεξέχουν.

«Από δω ήρθες κι εσύ;» ψιθύρισε ο Άνκορβαλ στον Σολντράνο· η Πτεράργυρη τον άκουσε, γιατί βρισκόταν κοντά και στους δυο τους.

«Όχι. Είχα πάρει καλύτερο δρόμο.»

«Λιγότερο δύσβατο;»

Ο Σολντράνο ένευσε.

«Επομένως, πηγαίνουμε σε διαφορετικό μέρος,» είπε ο Άνκορβαλ. «Σε διαφορετικό μέρος από εκεί όπου έχασες τον Τάρναελ.»

«Δεν μπορώ να το ξέρω αυτό. Θα δούμε.»

Ο Άνκορβαλ κούνησε το κεφάλι και έμεινε σιωπηλός.

Φοβάται ότι μπορεί οι σπηλιές των Ντ'βούρικ να μην έχουν, τελικά, καμία σχέση με τον Χάσναρθ, υπέθεσε η Θήρνα. Και, για να είμαι ειλικρινής, κι εγώ το ίδιο φοβάμαι. Αλλά, όπως και νάχει, είναι μια αρχή. Άλλωστε, ακόμα κι αν αυτοί οι φύλακες των σπηλαίων δεν είναι άνθρωποι του λήσταρχου, ίσως, παρ'όλ'αυτά, να γνωρίζουν ποού βρίσκεται το άντρο του.

Τώρα που εκείνη κι η ομάδα της είχαν αρχίσει να κινούνται, τώρα που είχαν αρχίσει να κάνουν κάτι προς εκπλήρωση της αποστολής

τους, η Θήρνα διαπίστωσε πως δεν αισθανόταν, πλέον, την ευθύνη να την πνίγει. Ό,τι ήταν να γίνει θα γινόταν. Οι τροχοί κυλούσαν, και στην Πτεράργυρη δεν απέμενε παρά να δει πού θα σταματούσαν.

Όταν οι ήλιοι μεσουράνησαν, κατασκίηωσαν κάτω από μερικούς ψηλούς βράχους και έφαγαν σιωπηλά το μεσημεριανό τους. Ξεκουράστηκαν μερικές ώρες και, ύστερα, συνέχισαν την πορεία τους.

«Τι είναι οι φύλακες;» ρώτησε η Θήρνα τον γέρο-Ντάνλακ, καθώς βάδιζε με δυσκολία επάνω στο κακοτράχαλο έδαφος, χρησιμοποιώντας το ραβδί της. Το άλογό της το τραβούσε από τα γκέμια ο Βόνιορ, ελευθερώνοντάς την από αυτή την αγγαρεία, τουλάχιστον.

«Οι φύλακες,» αποκρίθηκε μόνο ο γέροντας.

«Εννοώ, για ποιον δουλεύουν; Ποιος είναι ο αρχηγός τους;»

Τα παράξενα μάτια του Ντάνλακ –μαύρα στις κόρες, γαλανά στον βολβό– στράφηκαν, για μια στιγμή, να την ατενίσουν· έπειτα, εστίαστηκαν πάλι μπροστά, στο δρόμο τους. «Δεν έχω γνώση.»

«Πόσο πληρώνονται, συνήθως;» ρώτησε ο Άνκορβαλ.

«Θα σας ειπούν.»

Μάλλον, σκέφτηκε η Θήρνα, δεν πρόκειται να μάθουμε και πολλά από daύτον. Αναρωτιέμαι, όμως, για ποιο λόγο δε μιλά περισσότερο. Αποκλείεται να μην ξέρει. Άλλωστε, αυτός φαίνεται να είναι ο μοναδικός οδηγός για τα σπήλαια των Ντ'βούρικ. Επομένως, υποθέτω πως δε μιλά γιατί δεν θέλει να μιλήσει. Κι όταν κάποιος δεν θέλει να μιλήσει, σημαίνει πως είτε έχει κάποιο συμφέρον, είτε φοβάται, είτε είναι πληρωμένος για τη σιωπή του. Ό,τι απ'αυτά τα τρία κι αν ίσχυε, ήταν ύποπτο.

Καθώς βράδιαζε, το μονοπάτι απ'το οποίο τους οδηγούσε ο γέρο-Ντάνλακ έγινε λιγότερο κακοτράχαλο, και η Θήρνα το έβρισκε εδώ ευκολότερο να βαδίζει. Πράγμα που την ανακούφισε, γιατί αισθανόταν ήδη το γόνατο του καλού της ποδιού υπερβολικά κουρασμένο· δεν έβλεπε την ώρα να σταματήσουν για να το ξεκουράσει.

Όταν καταυλίστηκαν, βρίσκονταν ανάμεσα σε μια συστάδα δέντρων, που τα φύλλα τους ασήμιζαν στο φεγγαρόφωτο. Όλοι τους ήταν σιωπηλοί, μην έχοντας διάθεση για κουβέντες και βλέποντας πως, προφανώς, δεν επρόκειτο να πάρουν άλλες πληροφορίες από τον οδηγό τους.

Παραδόξως, ο γέρο-Ντάνλακ ήταν που μίλησε, λέγοντας: «Αύριο θα φτάσουμε στα σπήλαια.»

Κανείς δεν του απάντησε, μα όλοι τσίτωσαν από τούτα τα νέα, λες και δεν το ήξεραν ήδη, λες κι ο γέροντας να τους είχε πει κάτι το καινούργιο. Η Θήρνα το έβλεπε στα πρόσωπά τους: στις γραμμές κάτω απ'τα μάτια τους, στο σούφρωμα του μετώπου τους, στο σφίξιμο του σαγονιού τους. Μονάχα ο Ιερέας Σάμκρο παρέμενε στωικός.

Οι φύλακες... σκέφτηκε η Πτεράργυρη. *Αναρωτιέμαι αν οι φύλακες θα είναι πιο ομιλητικοί από τον γέρο-Ντάνλακ.* Γιατί, αν δεν ήταν, τότε δύσκολα –πολύ δύσκολα– θα έπαιρναν πληροφορίες απ'αυτούς σχετικά με τον Χάσναρθ.

Βέβαια, η Θήρνα είχε την αίσθηση πως οποιοσδήποτε κατοικούσε σε τούτους τους αγριότοπους δεν μπορεί να ήταν κι ιδιαίτερα ομιλητικός. Κι αυτό την ανησυχούσε.

Τέλος πάντων. Ας το αφήσουμε να μας απασχολήσει αύριο, σκέφτηκε, λύνοντας το ξύλινό της πόδι.

Την επομένη, συνέχισαν την πορεία τους και, μετά από λίγη ώρα, το έδαφος έγινε ανηφορικό. Ανέβαιναν μια πλαγιά, και έπρεπε να τραβούν πίσω τους και τ'άλογά τους: τα ζώα δυσκολεύονταν πολύ σε τούτο το απότομο έδαφος. Κι η Θήρνα νόμιζε ότι δυσκολευόταν το ίδιο όσο κι αυτά, με το ξύλινό της πόδι, και, κάθε τόσο, καταριόταν κάτω απ'την ανάσα της. Δε σκεφτόταν τους φύλακες, τώρα.

Σύντομα, όμως, όταν έφτασαν σε πιο επίπεδο έδαφος, αναγκάστηκε να τους σκεφτεί.

Διότι τους είδε.

Δύο φιγούρες, σκοτεινές καθώς το πρωινό φως του Λούντρινχ ερχόταν από πίσω τους, στέκονταν πάνω στα βράχια και τους αντίκριζαν. Φορούσαν κάπες και κουκούλες· και η μία κρατούσε ένα μακρύ ραβδί, ενώ η άλλη φαινόταν να έχει τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της.

Ο γέρο-Ντάνλακ ύψωσε το δικό του στρεβλό ραβδί σε χαιρετισμό.

Η ραβδοφόρος φιγούρα τον μιμήθηκε, και φώναξε στους άλλους: «Ποιοι είστε;»

«Εξερευνητές είμαστε,» απάντησε ο Σολντράνο· η φωνή του ήταν λαχανιασμένη από την αναρρίχηση. «Πηγαίνουμε στα σπήλαια των Ντ'βούρικ. Είστε οι φύλακες των σπηλαίων;»

«Ναι.»

«Ποια είναι η τιμή σας;» ρώτησε ο Άνκορβαλ.

«Δέκα χρυσά νομίσματα για τον καθέναν από εσάς.»

«Δέκα χρυσά νομίσματα;» είπε ο Άνκορβαλ στη Θήρνα, με χαμηλωμένη φωνή, ώστε να μην τον ακούσουν. «Γδάρτες κανονικοί!»

Η Θήρνα μόρφασε. «Θα πρέπει να το ανεχτούμε.» Και προς τους φύλακες: «Θα πληρώσουμε.»

Εκείνος που δεν είχε μιλήσει μέχρι στιγμής κατέβηκε απ'τον βράχο του και, για λίγο, χάθηκε απ'τα μάτια τους. Ύστερα, επανεμφανίστηκε, ξεπροβάλλοντας ανάμεσα από δύο άλλους βράχους, οι οποίοι σχημάτιζαν ένα στενό πέρασμα. Ήταν ψηλός, είδε η Θήρνα, καθώς πλησίαζε εκείνη και τους συντρόφους της, και ντυμένος σαν ταξιδιώτης... ή, μάλλον, αν έκρινε κανείς από τα όπλα που κουβαλούσε, σαν ληστής. Το πρόσωπό του φαινόταν μέσα απ'την κουκούλα του: μακρύ και λιγνό, με αξύριστα, μαύρα γένια.

«Μας τα δίνετε όλα προκαταβολικά,» είπε, σταματώντας μπροστά στη Θήρνα και τον Άνκορβαλ.

Εκείνη ένευσε. «Δεν υπάρχει πρόβλημα.» Ρώτησε: «Πού είναι τα σπήλαια;»

«Τα λεφτά πρώτα.» Η φωνή του άντρα ήταν κοφτή· σίγουρα, δεν ήταν συζητήσιμος. Όπως το περίμενα, σκέφτηκε η Θήρνα: οι φύλακες δεν είναι πιο ομιλητικοί απ'τον γέρο-Ντάνλακ.

«Όπως θέλεις,» του απάντησε, και έκανε νόημα στον Βόνιορ να πλησιάσει, μαζί με το άλογό της. Άνοιξε το σάκο της σέλα της, πήρε

τα χρήματα από εκεί –εφτά μέλη η ομάδα της, εβδομήντα χρυσά νομίσματα· διόλου ευκαταφρόνητο ποσό!–, και τα έδωσε στον φύλακα: τα έβαλε στο σακούλι που εκείνος κρατούσε, με τα δύο χέρια, εμπρός του.

«Μας επιτρέπετε να περάσουμε, τώρα;» τον ρώτησε.

«Ναι. Από δω.» Έδειξε το πέρασμα ανάμεσα στους βράχους, απ' το οποίο είχε έρθει.

Η Θήρνα και η ομάδα της βάδισαν προς τα εκεί, και πέρασαν, ο ένας κατόπιν του άλλου, γιατί το μέρος ήταν στενό. Ο γέρο-Ντάν-λακ δεν τους ακολούθησε· έμεινε πίσω, αμίλητος.

Ο Άνκορβαλ βγήκε πρώτος στην άλλη μεριά, και μετά απ' αυτόν η Θήρνα. Μπροστά τους είδαν να ανοίγεται ένα μεγάλο στόμιο, γεμάτο σταλαγμίτες και σταλακτίτες. Ένα στόμιο που, πραγματικά, έμοιαζε με *στόμα*, και οι σταλαγμίτες κι οι σταλακτίτες με *δόντια*.

Είμαστε έτοιμοι να καταδυθούμε στο στόμα του τέρατος, σκέφτηκε η Θήρνα, και έριξε μια ματιά τριγύρω, να δει αν υπήρχαν κι άλλοι φύλακες, εκτός απ' αυτόν που τους είχε πάρει τα χρήματα κι από εκείνον με το ραβδί. Επάνω στους βράχους, διέκρινε φιγούρες. Τουλάχιστον πέντε. Ναι, οι φύλακες ήταν αρκετοί. Φρουρούσαν το μέρος καλά· κι αναμφίβολα, θα υπήρχαν κι άλλοι εδώ πέρα, τους οποίους η Θήρνα δεν μπορούσε να δει.

«Σολντράνο,» ψιθύρισε στον Σερανβέλιο κατάσκοπο, «πιστεύεις ότι από εδώ θα οδηγηθούμε στο άντρο του Χάσναρθ;»

«Δεν είμαι βέβαιος...» Κοίταξε κι αυτός τριγύρω. «Το μέρος, σίγουρα, είναι καλά κρυμμένο. Βρίσκεται περιτριγυρισμένο από βράχια· μόνο στενά περάσματα υπάρχουν, περάσματα που εύκολα κανείς τα φρουρεί. Ναι, εδώ θα μπορούσε, θεωρητικά, να είναι ένα άντρο· αλλά... αν ήταν το άντρο του Χάσναρθ σε τούτο το μέρος, θα άφηνε ο λήσταρχος έτσι εύκολα τον οποιοδήποτε εξερευνητή να έρχεται;»

«Η τιμή των φυλάκων, πάντως, είναι σίγουρα ληστεία,» μούγκρισε ο Άνκορβαλ.

«Θα μπορούσαμε να σας βοηθήσουμε, εξερευνητές;» Η φωνή του φύλακα με το ραβδί αντήχησε από το βράχο όπου εκείνος στεκόταν.

«Αν ψάχνετε για την είσοδο των σπηλαίων, πιστεύω πως είναι προφανής!»

«Καλύτερα να προχωρήσουμε,» είπε η Θήρνα στους συντρόφους της.

Ο Άνκορβαλ κατένευσε.

Ο Σολντράνο φώναξε στον φύλακα: «Σταθήκαμε λίγο να θαυμάσουμε το μέρος.»

Εκείνος δεν απάντησε.

Η Θήρνα ξεκίνησε πρώτη, και ο Άνκορβαλ την ακολούθησε.

«Τα άλογά σας,» τους φώναξε ο φύλακας με το ραβδί, «θα ήταν συνετό να τ'αφήσετε έξω. Κανείς δε θα τα πειράξει. Και μέσα δεν μπορούν να καταδυθούν.»

Είχε δίκιο, παρατήρησε η Θήρνα. Από την αρχή του το σπήλαιο φαινόταν απότομο: επικλινές· τα ζώα θα έσπαγαν τα πόδια τους. Και παρακάτω πιθανώς τα πράγματα να δυσκόλευαν περισσότερο. Επιπλέον, τα άλογα, μάλλον, θα διαμαρτύρονταν, αν προσπαθούσαν να τα τραβήξουν μέσα στον κλειστό, σκοτεινό χώρο.

Η ομάδα της τα έδωσε στους βράχους, και ο καθένας πήρε τον εξοπλισμό του στην πλάτη. Δεν άφησαν τίποτα στις σέλες, γιατί, αν αυτοί οι φύλακες ήταν όντως ληστές, δεν αποκλείεται να τους έκλεβαν.

Ο Άνκορβαλ και ο Σολντράνο άρχισαν να κατεβαίνουν πρώτοι, κρατώντας αναμμένες λάμπες. Μετά, ακολούθησαν η Θήρνα και ο Βόνιор, ο οποίος έμοιαζε νάναι έτοιμος να τη συγκρατήσει, σε περίπτωση που εκείνη γλιστρούσε. Τέλος, έρχονταν ο Ιερέας Σάμκρο και οι δύο Σερανβέλιοι μισθοφόροι.

Το σπήλαιο ήταν τεράστιο, παρατήρησε η Θήρνα, βλέποντας το σκοτάδι να εκτείνεται πολύ πιο πέρα από την εμβέλεια της ακτινοβολίας των λαμπών του Άνκορβαλ και του Σολντράνο. Οι σταλαγμίτες και οι σταλακτίτες του ήταν, επίσης, τεράστιοι, και γυάλιζαν σε ορισμένα σημεία, έχοντας σχηματίσει κρυσταλλικές αποφύσεις μέσα στους αιώνες.

Το έδαφος ήταν απότομο και γλιστερό, και η Θήρνα σύντομα διαπίστωσε ότι, όντως, χρειαζόταν τη βοήθεια του Βόνιор. Ακόμα και με το ραβδί της, δυσκολευόταν να βαδίζει εδώ κάτω.

«Πού είναι τα σκαλίσματα των Ντ'βούρικ;» είπε, κοιτάζοντας τριγύρω και μη βλέποντας κανένα σημάδι επάνω στους βράχους ή στους σταλαγμίτες και τους σταλακτίτες.

«Αυτό αναρωτιόμουν κι εγώ, κυρία Πτεράργυρη,» παραδέχτηκε ο Σολντράνο. «Τα σπήλαια ετούτα υποτίθεται πως είναι γεμάτα από σκαλίσματα.»

«Κοιτάξτε εκεί.» Ο Άνκορβαλ ύψωσε το χέρι του, για να δείξει, και μετά πλησίασε, φωτίζοντας το μέρος. Στον μεγάλο βράχο εμπρός του, πράγματι, υπήρχαν σκαλίσματα. Σκαλίσματα που η Θήρνα δεν μπορούσε να καταλάβει τι απεικόνιζαν· εν μέρει, όμως, της έμοιαζαν με τα σκαλίσματα που βρίσκονταν στον Κίονα της έπαυλης των Πτεράργυρων, έξω από τη Σερανβέλ. Δεν ήταν ίδια, αλλά, αναμφίβολα, είχαν κάποιες ομοιότητες. Λες αυτοί οι Ντ'βούρικ να μην κατοικούσαν μόνο στο Φερντίν-Ος;

Η ομάδα συγκεντρώθηκε μπροστά από τον βράχο με τα λαξεύματα και γύρω από τον Άνκορβαλ.

«Πώς προτείνετε να εντοπίσουμε το άντρο;» ρώτησε εκείνος, κοιτάζοντας κυρίως τον Σολντράνο.

«Σίγουρα, όχι παρατηρώντας τα σκαλίσματα,» απάντησε ο Σερανβέλιος κατάσκοπος.

«Είχα την αίσθηση ότι θα έλεγες κάτι τέτοιο.»

Ο Σολντράνο άνοιξε τον χάρτη του και τον κράτησε μπροστά του, με το ένα χέρι, καθώς στο άλλο βαστούσε τη λάμπα. «Απ'ό,τι φαίνεται,» είπε, «το σημείο όπου βρισκόμαστε δεν πρέπει νάναι μακριά απ'το σημείο όπου έχασα τον Τάρναελ. Ίσως, μάλιστα, νάναι και πολύ κοντά. Ίσως... ίσως το σπήλαιο να είναι από πίσω.»

«Τι εννοείς, 'από πίσω';» ρώτησε η Θήρνα.

«Εννοώ ότι, ουσιαστικά, πρέπει να έχασα τον Τάρναελ από την άλλη μεριά του σπηλαίου.»

«Δε νομίζω, όμως, από εδώ να υπάρχει τρόπος να πάμε εκεί,» είπε ο Άνκορβαλ. «Ο Χάσναρθ δε θ'άφηνε τυχαίους εξερευνητές να βρουν το άντρο του.»

«Αυτό σημαίνει πως πρέπει να βγούμε από το σπήλαιο,» είπε η Θήρνα, «και ίσως, ακολουθώντας κάποιο από τα περάσματα ανάμεσα στα βράχια, να βρεθούμε στον προορισμό μας.»

«Δε νομίζω οι φύλακες να μας αφήσουν. Θα μπορούσαμε, βέβαια, να τους αντιμετωπίσουμε, αλλά δε θα το πρότεινα.»

«Ούτε κι εγώ,» συμφώνησε ο Σολντράνο. «Κατά πρώτον, μάλλον είναι περισσότεροι από εμάς· και, κατά δεύτερον, υποτίθεται πως δεν πρέπει να προκαλέσουμε αναστάτωση ακόμα.»

«Τι θα κάνουμε, τότε;» ρώτησε η Θήρνα. «Δε φαίνεται να υπάρχει λύση.»

«Στα πάντα υπάρχει λύση,» αποκρίθηκε ο Άνκορβαλ. «Αρκεί να ψάξεις αρκετά για να τη βρεις—»

«Δεν είμαστε μόνοι στο σπήλαιο.»

Όλοι τους στράφηκαν στον Ιερέα Σάμκρο, τον οποίο είχαν σχεδόν ξεχάσει μέχρι τώρα.

«Τι εννοείτε, Σεβασμιότατε;» ρώτησε η Θήρνα. «Μας κατασκοπεύουν;»

«Δεν ξέρω...» αποκρίθηκε εκείνος, στρέφοντας το κουκουλωμένο του κεφάλι προς το σκοτάδι. «Δεν ξέρω αν είναι οι φύλακες· δεν το νομίζω, όμως. Το αισθάνομαι από βαθιά μέσα στο σπήλαιο, και η αύρα του... η αίσθησή του... μοιάζει με του γέρο-Ντάνλακ.»

«Και τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Άνκορβαλ. «Τι έχει ο Ντάνλακ που είναι διαφορετικό από τους υπόλοιπους ανθρώπους, Σεβασμιότατε;»

«Η πανδοχέας στη Φάρντελ μάς είπε ότι έχει αίμα Ντ'βούρικ—» άρχισε ο Σολντράνο.

«Θυμάμαι τι μας είπε η πανδοχέας!» τον διέκοψε ο Άνκορβαλ, εξακολουθώντας να περιμένει μια απάντηση από τον ιερέα της Φλόγας.

«Δεν ξέρω ποια ακριβώς είναι η διαφορά,» εξήγησε εκείνος. «Αλλά υπάρχει.»

Η Θήρνα κοίταξε το σκοτάδι, και αφουγκράστηκε. Αν κάποιος, ή κάτι, ήταν εκεί, δεν έκανε κανέναν θόρυβο. «Πόσο μακριά βρίσκεται, Σεβασμιότατε;»

«Αρκετά μακριά.»

«Μας έχει αντιληφτεί;»

«Ίσως. Οι φωνές αντηχούν μέσα στα σπήλαια.»

«Δε φωνάζουμε, όμως,» είπε η Θήρνα.

«Αν ακούει,» εξήγησε ο Άνκορβαλ, «θ'ακούει ψιθύρους. Αλλά θα καταλαβαίνει ότι κάποιοι βρίσκονται εδώ.»

«Εκτός αν έχει πολύ, πολύ καλή ακοή,» τόνισε ο Σολντράνο· «οπότε, θα καταλαβαίνει και τι λέμε.»

«Δεδομένου ότι, πρώτα, γνωρίζει τη γλώσσα μας.»

«Σωστά... Δεν ξέρουμε αν οι Ντ'βούρικ γνωρίζουν τη γλώσσα μας.»

«Πιστεύεις ότι πρόκειται για Ντ'βούρικ;»

«Τι άλλο θα μπορούσε να είναι;»

Η έκφραση του Άνκορβαλ δεν έκρυβε τη δυσπιστία του σ'αυτό το συμπέρασμα του Σολντράνο.

«Ας μάθουμε,» είπε η Θήρνα. «Ας κατεβούμε και ας μάθουμε.»

«Αυτό το πλάσμα, βέβαια, θα μπορούσε να είναι και επικίνδυνο,» τόνισε ο Άνκορβαλ.

«Αν ήταν επικίνδυνο, θα έρχονταν εξερευνητές εδώ;»

«Γνωρίζουμε ότι έρχονται· δε γνωρίζουμε αν επιστρέφουν κιόλας.»

«Όπως και νάχει, είμαστε περισσότεροι,» είπε ο Σολντράνο. «Δε θα μας επιτεθεί· κι αν μας επιτεθεί, κακό δικό του. Επιπλέον, δεν έχω δει ποτέ μου Ντ'βούρικ...»

«Και νομίζεις ότι τώρα θα δεις;» έκανε ο Άνκορβαλ.

Ο Σολντράνο δεν αποκρίθηκε σ'αυτό, και άρχισαν, πάλι, να κατεβαίνουν το απότομο έδαφος του σπηλαίου. Πέρασαν κάτω από μεγάλες πέτρινες αψίδες, φυσικά κατασκευάσματα από σταλαγμίτες και σταλακτίτες, και έφτασαν σ'έναν επίπεδο χώρο, όπου η κλίση δεν ήταν απότομη. Η Θήρνα μπορούσε να βαδίζει εδώ δίχως τη βοήθεια του Βόνιερ. Δίχως και τη βοήθεια του ραβδιού της, υποψιαζόταν· αλλά συνέχισε να το χρησιμοποιεί, για καλό και για κακό.

«Είμαστε κοντά, Σεβασμιότατε;» ρώτησε ο Σολντράνο, με χαμηλωμένη φωνή.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο ιερέας της Φλόγας. Η Θήρνα μπορούσε να δει τα γαλανά του μάτια να γυαλίζουν μέσα απ'την κουκούλα του, ερευνώντας τα σκιερά μέρη γύρω τους. «Και μας πλησιάζει. Νομίζω πως έχει καταλάβει ότι το καταλάβαμε. –Παραμερίστε!– Ο Σάμκρο πέρασε ανάμεσα από τη Θήρνα και τον Βόνιερ, και ανάμεσα απ'τον Άνκορβαλ και τον Σολντράνο, και στάθηκε μπροστά απ'όλους, πιέ-

ζοντας το μαστούνι του στη γη και έχοντάς τους γυρισμένη την πλάτη.

Ο Άνκορβαλ ξεθηκάρωσε δύο ξιφίδια απ' τη ζώνη του.

«Δεν ξέρουμε αν έχει εχθρικές διαθέσεις,» του ψιθύρισε ο Σολντράνο. «Θηκάρωσέ τα.»

Εκείνος δεν αποκρίθηκε, και δεν υπάκουσε.

Η Θήρνα έσφιξε το ραβδί της με το ένα χέρι, ενώ το άλλο της χέρι είχε σχηματίσει γροθιά: αισθανόταν τα νύχια της να πιέζονται στην παλάμη της. Προσπαθούσε ν'αφουγκραστεί. Αν αυτό το πλάσμα – ό,τι κι αν ήταν– τους ζύγωνε, τότε τα πόδια του πρέπει να έκαναν κάποιο θόρυβο, μέσα στην ησυχία του σπηλαίου.

Ωστόσο, δεν άκουσε τίποτα.

Και μετά, είδε μια μορφή να παρουσιάζεται στην άκρη της εμβέλειας των λαμπών. Μια σκιερή, καμπουριαστή μορφή, που τα μάτια της στραφτάλιζαν, στενεμένα. Και ήταν γαλανά, καταγάλανα. Ο βολβός τους ήταν γαλανός, και οι κόρες τους μαύρες. Όπως του γέρο-Ντάνλακ. Μήπως ήταν ο ίδιος;

«Φανερώσου!» πρόσταξε ο Άνκορβαλ.

Το πλάσμα δεν αποκρίθηκε· ο Ιερέας Σάμκρο, όμως, ύψωσε το χέρι του, κάνοντας νόημα στον Εντνάργκιο να σωπάσει.

Ησυχία, για κάμποση ώρα: η Θήρνα μπορούσε ν'ακούσει μόνο την αναπνοή της και τις αναπνοές των συντρόφων της, καθώς έβγαιναν λαχανιασμένες, εξαιτίας της φορτισμένης στιγμής και εξαιτίας του περιορισμένου αέρα του σπηλαίου. Ο ιερέας της Φλόγας και ο Ντ'βούρικ (αν ήταν, όντως, Ντ'βούρικ) στέκονταν ο ένας αντίκρυ του άλλου, και κανένας δεν κουνιόταν. Ωστόσο, η Θήρνα είχε την αίσθηση ότι επικοινωνούσαν με κάποιον τρόπο: κάποιον τρόπο που εκείνη αντιλαμβανόταν ότι ποτέ δε θα μπορούσε να κατανοήσει.

Ύστερα, το πλάσμα τραντάχτηκε, σύγκορμο· η καμπουριαστή του ράχη ίσιωσε προς στιγμή και το κεφάλι του έκανε πίσω. Ένα διαπεραστικό σύριγμα βγήκε απ' το στόμα του· ένα σύριγμα που, η Θήρνα ήταν βέβαιη, θ'ακούστηκε ως επάνω, στους φύλακες (κι αυτό όφειλε να παραδεχτεί ότι την ανησύχησε). Το πλάσμα παραπάτησε, τρέκλισε μερικά βήματα και σωριάστηκε στη γη, πέφτοντας μέσα στην

εμβέλεια του φωτός των λαμπών και τυλίγοντας τα μακριά του χέρια γύρω απ' το σώμα του.

Ο ιερέας της Φλόγας γονάτισε, απότομα, στο ένα γόνατο. Η γροθιά του σφίχτηκε, φανερά, πάνω στο ξύλινο ραβδί του· και, τώρα, η αναπνοή του μπορούσε ν' ακουστεί δυνατότερα απ' όλων.

«Σεβασμιότατε!» Ο Σολντράνο τον ζύγωσε, γονατίζοντας πλάι του. «Είστε καλά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε, αγκομαχώντας, ο Σάμκρο, «έτσι νομίζω. Ας... ας καθίσουμε. Πρέπει να ξεκουραστώ... Και τον Ντ'βούρικ, δέστε τον.» Η Θήρνα δεν μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπό του πίσω απ' τη σκιά της κουκούλας του, μα ήταν σίγουρη πως, αν μπορούσε να το δει, θα ήταν γεμάτο αυλακώσεις, και ρυάκια ιδρώτα θα έτρεχαν από το μέτωπο του ιερέα της Φλόγας.

Ο Ντ'βούρικ έμοιαζε με τον γέρο-Ντάνλακ μόνο στη γενικότερή του εμφάνιση: είχε μάτια με γαλανούς βολβούς και μαύρες κόρες (τα οποία, επί του παρόντος, ήταν κλειστά), καμπουριαστή ράχη, και μακριά, λευκά μαλλιά· και στο ύψος θα έφτανε ως τον ώμο της Θήρνα, αν στεκόταν όρθιος. Αλλά, κατά τα άλλα, το πλάσμα που η Πτεράργυρη και η ομάδα της είχαν δεμένο και αναίσθητο εμπρός τους ήταν πολύ διαφορετικό από τον γέρο-Ντάνλακ: το δέρμα του ήταν λευκό κι επάνω του φύτρωνε μια σκληρή, γκριζα γούνα· είχε μεγάλα, πεταχτά αφτιά, και μέσα στο μισάνοιχτο στόμα του διακρίνονταν μυτερά δόντια· τα χέρια του ήταν μακρύτερα από αυτά ενός ανθρώπου, και πιο λεπτά, μα δεν έδειχναν αδύναμα: οι μύες τους ήταν σκληροί σαν πέτρες. Ρούχα δε φορούσε, ούτε κουβαλούσε κανενός είδους όπλο.

Η Θήρνα στεκόταν κοντά στον Σολντράνο και τον Άνκορβαλ, καθώς οι δυο τους τελείωναν το δέσιμο των καρπών και των αστραγάλων του Ντ'βούρικ. *Τι ακριβώς συνέβη με τον Ιερέα Σάμκρο;* αναρωτήθηκε. *Γιατί αναγκάστηκε να χτυπήσει αυτό το πλάσμα; Του επιτέθηκε εκείνο πρώτο; Του επιτέθηκε με κάποιο τρόπο αόρατο σ' εμάς;* Ρίγησε, καθώς συνειδητοποίησε ότι, αν ίσχυε κάτι τέτοιο, σήμαινε

πως οι Ντ'βούρικ είχαν παρόμοιες δυνάμεις μ' αυτές των ιερέων της Φλόγας.

Στράφηκε να κοιτάξει τον Σάμκρο, ο οποίος ήταν καθισμένος λίγο παραπέρα, επάνω σε μια πέτρα. Δίπλα του ήταν αφημένη μία από τις λάμπες της ομάδας, και εκατέρωθέν του στέκονταν οι δύο Σερανβέλιοι μισθοφόροι, σαν να ήταν έτοιμοι να τον φρουρήσουν από κάποια ερχόμενη απειλή. Εκείνος είχε, τώρα, βγάλει την κουκούλα του, και το πρόσωπό του ήταν όπως η Θήρνα το είχε φανταστεί: κατάκοπο και γεμάτο αυλακώσεις.

Τον ζύγωσε. «Σεβασμιότατε... τι συνέβη;»

Εκείνος ήπιε μια γουλιά νερό απ' το φλασκί του. «Προσπάθησα να επικοινωνήσω μαζί του. Και τα κατάφερα.»

Η Θήρνα έριξε μια απορημένη ματιά στον αναισθητοποιημένο Ντ'βούρικ. *Τα κατάφερε;*

Ο ιερέας μειδίασε, αχνά. «Μη βλέπεις το τελικό αποτέλεσμα. Οι Ντ'βούρικ δε μιλούν τη γλώσσα μας. Ούτε σκέφτονται σαν εμάς· το κατάλαβα αυτό συναντώντας το νου του. Δυσκολεύτηκα να αποκωδικοποιήσω τον τρόπο σκέψης τους... Με εξουθένωσε. Ωστόσο, το πέτυχα. Εν μέρει. Γιατί κάτι πήγε στραβά. Δεν ξέρω... ίσως να είπα κάτι που τον πρόσβαλε.» Το βλέμμα του Σάμκρο πήγε στον δεμένο Ντ'βούρικ, που γύρω του στέκονταν ο Άνκορβαλ, ο Σολντράνο, κι ο Βόνιορ· ο πρώτος είχε, πάλι, στα χέρια του τα ξιφίδια του. «Και μου επιτέθηκε. Αντλεί τις δυνάμεις του από ένα μέρος που δεν είναι εύκολο να κατονομάσω. Θα μπορούσα να πω ότι τις αντλεί από τις Σκιές, αλλά δε θα ήταν σωστό, νομίζω. Δεν είναι ο κόσμος των νεκρών που τον συντρέχει... Τέλος πάντων. Η αναμέτρησή μου μαζί του ήταν δύσκολη.»

«Θα συνέλθει, Σεβασμιότατε;» ρώτησε ο Σολντράνο.

Ο ιερέας της Φλόγας ένευσε. «Ναι, πρέπει να συνέλθει. Γιατί, μέσω αυτού, μπορούμε να μάθουμε πολλά. Γνωρίζει καλά ετούτα τα σπήλαια. Αν υπάρχει δρόμος εδώ μέσα που οδηγεί στο άντρο του Χάσναρθ, ο Ντ'βούρικ θα μου τον αποκαλύψει.»

«Για ποιο λόγο να το κάνει αυτό, Σεβασμιότατε;» ρώτησε η Θήρνα. «Τον χτυπήσατε.»

«Θα το κάνει, προκειμένου να τον ελευθερώσουμε.»

Σωστά, σκέφτηκε η Πτεράργυρη, αν και, για κάποιο λόγο, περίμενε ένας ιερέας της Φλόγας να πει κάτι διαφορετικό. Αυτό ήταν κάτι που θα έλεγε κι ένας κοινός μισθοφόρος: μίλα μας, αν θες την ελευθερία σου!

«Σεβασμιότατε,» είπε ο Άνκορβαλ, «ίσως να έχει... φίλους εδώ πέρα. Το έχετε σκεφτεί αυτό;»

«Ναι.»

«Αλλά δεν έχετε εντοπίσει κανέναν;»

Ο Ιερέας Σάμκρο κούνησε το κεφάλι. «Κανέναν.» Κι ύστερα από λίγο, πρόσθεσε, σπάζοντας τη σιωπή: «Αυτό, βέβαια, δε σημαίνει πως δεν υπάρχουν κιόλας.»

Τα μάτια του Άνκορβαλ στένεψαν.

«Σεβασμιότατε—» άρχισε η Θήρνα.

Ο ιερέας τη διέκοψε: «Μπορεί να μου κρύβονται.»

«Γίνεται αυτό;» ρώτησε ο Άνκορβαλ.

«Τα πάντα γίνονται, Άνκορβαλ,» είπε ο Σάμκρο. «Δεν έχω ξανασυναντήσει τέτοια πλάσματα στη ζωή μου· ούτε έχω ποτέ μελετήσει τις δυνάμεις τους. Μπορεί να κάνουν το οτιδήποτε.»

«Υπέροχο συμπέρασμα...» μούγκρισε ο Άνκορβαλ. «Με το συμπάθιο, Σεβασμιότατε.» Τα μάτια του, τώρα, κοίταζαν τριγύρω, τα πυκνά σκοτάδια των αχανών σπηλαίων.

«Εγώ, αν μου επιτρέπετε,» είπε ο Βόνιор, «φοβάμαι περισσότερο τους φύλακες.» Και προς τη Θήρνα: «Κυρία Πτεράργυρη, πιστεύω πως θα έπρεπε κάποιος να πάει πίσω, για να ελέγξει μήπως κανένας τους έρχεται. Η κραυγή του Ντ'βούρικ πολύ πιθανόν να τους ειδοποίησε.»

«Έχεις δίκιο, Βόνιор, μα θα προτιμούσα να μη χωριστούμε. Ωστόσο, καλό θα ήταν να έχουμε το νου μας, μήπως κανείς μάς πλησιάσει.»

«Σεβασμιότατε,» ρώτησε ο Σολντράνο, «δε θα το αντιληφτείτε, αν κάποιος έρθει κοντά μας;»

«Ίσως και όχι· είμαι πολύ κουρασμένος, αυτή τη στιγμή. Κάνετε ό,τι λέει η κυρία Πτεράργυρη. Πρέπει να φυλάξω τις δυνάμεις μου, για να επικοινωνήσω με τον Ντ'βούρικ.»

Τι ώρα να έχει πάει στον έξω κόσμο; αναρωτήθηκε η Θήρνα. Είναι μεσημέρι, απόγευμα, ή βράδυ; Μπα, αποκλείεται να ήταν μεσημέρι. Απόγευμα θα ήταν· ή, ίσως, και βράδυ.

Και ο Ντ'βούρικ ακόμα δεν είχε ξυπνήσει. Ούτε κανένας φύλακας είχε πλησιάσει. Τουλάχιστον, η ομάδα της δεν είχε αντιληφτεί κανέναν. Και, φυσικά, ούτε άλλοι Ντ'βούρικ είχαν ζυγώσει: κάτι που η Θήρνα το φοβόταν. Αυτά τα πλάσματα έμοιαζαν *πρωτόγονα*. Τι θα γινόταν αν παρουσιάζονταν κι έβλεπαν ένα του είδους τους δεμένο και λιπόθυμο;

«Σεβασμιότατε,» είπε στον Σάμκρο, «ίσως θα ήταν συνετό να το ξυπνήσουμε. Όσο περνά η ώρα... μπορεί διάφοροι κίνδυνοι να ζυγώνουν.»

«Η Θήρνα έχει δίκιο,» συμφώνησε ο Άνκορβαλ, προτού ο ιερέας προλάβει ν'απαντήσει. «Αν είναι να κάνουμε κάτι, πρέπει να το κάνουμε τώρα, και να μη χάνουμε άλλο χρόνο. Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί του, Σεβασμιότατε; Αισθάνεστε καλά;» Ο Εντάργκιος δεν ήταν καθισμένος· έκανε πέρα-δώθε, στις άκριες της εμβέλειας του φωτός των λαμπών τους, παρατηρώντας τα σκοτάδια και αφουγκραζόμενος. Το μέρος ήταν προφανές πως τον κρατούσε στην τσίτα.

Ο Ιερέας Σάμκρο σηκώθηκε, δίχως να μιλήσει, και πλησίασε τον Ντ'βούρικ, για να σταθεί από πάνω του, βαστώντας το ραβδί του. Το βλέμμα του εστιάστηκε στο λευκόδερμο πλάσμα με τη γκρίζα γούνα, και το αριστερό του χέρι υψώθηκε μέχρι το στήθος.

Ο Ντ'βούρικ σάλεψε· τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα· προσπάθησε να κινηθεί και, διαπιστώνοντας πως ήταν δεμένος, άρχισε να σφαδάζει. Η όψη στο πρόσωπό του ήταν σαν την όψη ενός τρομαγμένου ζώου, νόμιζε η Θήρνα.

Ύστερα, όμως, τα παράξενα μάτια του συνάντησαν τα μάτια του ιερέα της Φλόγας· τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν, και ο Ντ'βούρικ έπαψε να σφαδάζει.

«Συζητάνε,» είπε ο Σολντράνο, ψιθυριστά, μοιάζοντας μαγεμένος από το θέαμα. Πρέπει να τον είχε ενθουσιάσει το γεγονός ότι είχαν βρει έναν αληθινό Ντ'βούρικ στο δρόμο τους.

«Ευχαριστούμε για την τρομερή διαπίστωση, μάγε,» αντιγύρισε ο Άνκορβαλ, πλησιάζοντας τη Θήρνα —η οποία ήταν καθισμένη σ' έναν βράχο—, για να σταθεί πλάι της, με τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του. Εκείνος, προφανώς, δεν αισθανόταν και τόσο ενθουσιασμένος από τη συνάντησή τους με το λευκόδερμο πλάσμα.

Ο Ιερέας Σάμκρο συνέχιζε να στέκεται πάνω από τον δεμένο Ντ'βούρικ, και φαινόταν πως τίποτα δε συνέβαινε· οι δυο τους έμοιαζαν, απλά, να κοιτιούνται, και τίποτα περισσότερο. *Ενώ, αυτή τη στιγμή, μπορεί να μάχονται ο ένας τον άλλο, σκέφτηκε η Θήρνα. Μπορεί ο ένας να προσπαθεί να κατατροπώσει τον άλλο, με το μυαλό του και μόνο.*

Παράξενο. Πολύ παράξενο.

Αλήθεια, πώς θα ήταν να είμαι ιέρεια της Φλόγας; Τι θα αισθανόμουν; Τι θα έβλεπα; Σίγουρα, ο κόσμος θα μου φαινόταν απίστευτα διαφορετικός. Θα ήταν σχεδόν σαν να ζω σε άλλο κόσμο.

Τελικά, ο Ιερέας Σάμκρο πήρε τη ματιά του από τα μάτια του Ντ'βούρικ και έκανε μερικά αργά βήματα, απομακρυνόμενος από το λευκόδερμο πλάσμα, το οποίο, τώρα πλέον, ήταν πολύ πιο ήρεμο από πριν.

«Κόψτε τα δεσμά του,» πρόσταξε ο ιερέας της Φλόγας.

«Είστε βέβαιος, Σεβασμιότατε;» ρώτησε ο Άνκορβαλ. «Είστε βέβαιος ότι δε θα μας επιτεθεί;»

Ο Σάμκρο ένευσε. «Ναι· δεν πρόκειται να μας επιτεθεί. Εσύ θα μας επιτιθόσουν, Άνκορβαλ, αν ήσουν μόνος και ήμασταν τόσοι;»

Ο Άνκορβαλ μειδίασε λυκίσια. «Γιατί όχι;»

«Εντάξει,» είπε ο Σάμκρο, στον ίδιο μισοαστείο-μισοσοβαρό τόνο, «μιλάμε για κάποιον που δεν θα ήταν αυτοκτονικός!»

Ο Άνκορβαλ γέλασε. Τράβηξε ένα ξιφίδιο απ' τη ζώνη του και πλησίασε τον δεμένο Ντ'βούρικ. Έσκυψε και του έκοψε τα δεσμά. Το πλάσμα πετάχτηκε αμέσως όρθιο, με αιφνιδιαστική ταχύτητα.

Ο Άνκορβαλ τράβηξε κι άλλο ένα ξιφίδιο, παίρνοντας αμυντική στάση.

«Όχι!» παρενέβη ο Ιερέας Σάμκρο. «Σου είπα: δεν έχει εχθρικές προθέσεις.» Υστερα, εστίασε το βλέμμα του στον Ντ'βούρικ και φάνηκαν να ξαναεπικοινωνούν, σιωπηλά. Το πλάσμα έκλινε, σεβάσμια, το κεφάλι και οπισθοχώρησε μερικά βήματα.

Ο Άνκορβαλ θηκάρωσε τα ξιφίδιά του. «Έχετε μάθει τη γλώσσα του, Σεβασμιότατε;» ρώτησε τον ιερέα.

«Όχι.»

«Τότε, πώς-;»

«Δεν έχει σημασία αυτό,» είπε ο ιερέας της Φλόγας. «Σημασία έχει πως ο Ντ'βούρικ γνωρίζει το δρόμο για το άντρο του Χάσναρθ, και μόλις μου τον αποκάλυψε.»

Προχώρησαν για κάμποσες ώρες, όπως μπορούσε να υπολογίσει η Θήρνα τον χρόνο εδώ κάτω. Ο Ντ'βούρικ δεν ήταν μαζί τους· είχε φύγει, αφότου τον ελευθέρωσαν, είχε χαθεί μέσα στις σκιές και στους βράχους.

«Σας έχει εξηγήσει τόσο καλά το δρόμο, Σεβασμιότατε, που νομίζετε ότι μπορείτε να μας οδηγήσετε εσείς;» είχε ρωτήσει τον ιερέα της Φλόγας ο Άνκορβαλ, όταν το πλάσμα εξαφανίστηκε από μπροστά τους.

Ο Σάμκρο είχε γνέψει καταφατικά. «Βλέπω τον δρόμο όπως τον βλέπει κι εκείνος.»

Αυτό δεν έβγαζε και πολύ νόημα για τη Θήρνα, όμως το είχε κρίνει συνετότερο να μη ρωτήσει: και, μάλλον, το ίδιο κι ο Άνκορβαλ, γιατί ούτε εκείνος είχε μιλήσει άλλο. Για την ακρίβεια, ήταν, ίσως, ανησυχητικά σιωπηλός.

Το υπόγειό τους ταξίδι τελείωσε εκεί όπου τελείωνε κι ένα στενό μονοπάτι το οποίο ανοιγόταν ανάμεσα από ένα δάσος σταλαγμιτών και σταλακτιτών: μπροστά από ένα βάραθρο, μια μεγάλη σχισμάδα στο πετρώδες έδαφος. Το φως από τις λάμπες τους δεν έφτανε ούτε στο δεξιό ούτε στο αριστερό του άκρο, και μόλις και μετά βίας έφτανε στην αντικρινή του μεριά.

«Από κει,» είπε ο Ιερέας Σάμκρο, δείχνοντας, με το ραβδί του, απέναντι.

«Μα, είναι αδύνατον να περάσουμε, Σεβασμιότατε,» έκανε η Θήρνα. «Αδύνατον.»

«Κοιτάξτε.» Ο ιερωμένος έστρεψε, τώρα, το ραβδί του προς τα κάτω, και το φως από τις λάμπες φάνηκε ν'ακολουθεί την υπόδειξή του: να γυρίζει και να εστιάζεται προς εκείνη τη μεριά, για να φανερώσει, περίπου δύο μέτρα κάτω από τη Θήρνα και τους υπόλοιπους, μια μακρόστενη πέτρινη προεξοχή, η οποία διέσχιζε σχεδόν το μισό χάσμα. «Ο Ντ'βούρικ βαδίζει εκεί πάνω, πηδά απέναντι, και πιάνεται στα βράχια. Αναρριχάται προς τ'αριστερά, συναντά μια στενή σήραγγα, και σέρνεται μέσα της. Η σήραγγα βγάζει στο άντρο των ληστών.»

«Με το συμπάθιο, Σεβασμιότατε,» είπε ο Άνκορβαλ, «αλλά δε νομίζω ο Πρίγκιπας Ράλκναβ να εκτιμήσει ιδιαίτερα αυτή την πληροφορία.»

«Θα πρέπει,» συμπέρανε η Θήρνα, «κάποιος από εμάς να σκαρφάλωσει, ώστε να μπει κρυφά στο άντρο και να βρει την είσοδό του από την άλλη μεριά.»

«Και ποιος προτείνεις να το κάνει αυτό;»

«Εγώ,» προθυμοποιήθηκε ο Σολντράνο, ξαφνιάζοντάς τους. «Εγώ θα το κάνω.»

Η Θήρνα δεν το περίμενε τούτο από τον Σερανβέλιο κατάσκοπο. Εκείνο που, λογικά, θα έπρεπε να περιμένει κανείς από αυτόν ήταν να πει: *Δεν έχω τέτοιες διαταγές, ή κάτι παρόμοιο...*

Ο Σολντράνο έβγαλε την κάπα και τις μπότες του, και πήρε μαζί του μόνο τα απαραίτητα: δηλαδή, κάποια όπλα, μια μικρή λάμπα, και μια κουλούρα σχοινί, περασμένη λοξά στον έναν ώμο.

«Καλή τύχη,» του είπε η Θήρνα, καθώς εκείνος, γονατισμένος στο χείλος του χάσματος, κοιτάζε κάτω.

Ο Άνκορβαλ άγγιξε τον ώμο του και τον χτύπησε φιλικά. «Να προσέχεις.»

«Η Φλόγα μαζί σου,» είπε ο Ιερέας Σάμκρο, και ο Σολντράνο, καθώς βρισκόταν εκεί, στην άκρη αυτής της σκοτεινής αβύσσου, αισθάνθηκε μια θερμή ενέργεια να τον περιλούζει, φορτίζοντάς τον με εσωτερική δύναμη και θάρρος. Κι αναρωτήθηκε αν ήταν η ιδέα του ή αν, πράγματι, ο ιερέας είχε κάνει κάτι —κάποιο από τα μαγικά του.

«Ευχαριστώ, Σεβασμιότατε,» μουρμούρισε, βέβαιος ότι ο Σάμκρο θα τον άκουγε όσο σιγά κι αν μιλούσε· βέβαιος ότι ίσως να τον άκουγε ακόμα κι αν το σκεφτόταν.

Ύστερα, πιάστηκε απ'τα βράχια και κατέβηκε, προσεχτικά, μέχρι την πέτρινη προεξοχή, δοκιμάζοντάς την, πρώτα, με το ένα πόδι, κι έπειτα και με τα δύο, ενώ συγχρόνως κρατιόταν από αλλού. Η προεξοχή δεν του φαινόταν τόσο λεπτή ή διαβρωμένη, ώστε να μην αντέξει το βάρος του, αλλά ποτέ δεν ξέρεις· καμια φορά, τα φαινόμενα απατούν· κι αν εδώ έκανε λάθος, πιθανώς να ήταν το τελευταίο του.

Η πέτρα αποδείχτηκε στέρεα και σταθερή κάτω απ'τα πόδια του. Μπορούσε, τώρα, να αναπνεύσει πιο εύκολα, αν και δεν ήταν παρά στην αρχή της διαδρομής του.

Έπεσε στα τέσσερα, για περισσότερη ευστάθεια, και πήγε ως την άκρη της πέτρινης προεξοχής. Η αντικρινή μεριά του χάσματος δεν απείχε πολύ από εδώ. Θα ήταν, όμως, ριψοκίνδυνο να πηδήσει αμέσως· καλύτερα να προσπαθούσε να πιάσει κάπου το σχοινί του, πρώτα. Το έβγαλε απ'τον ώμο του, στριφογύρισε μερικές φορές τον ατσάλινο γάντζο στον αέρα, και τον εκτόξευσε, σημαδεύοντας μια άλλη προεξοχή, πολύ πιο μικρή από αυτή όπου βρισκόταν, αλλά αρκετά μεγάλη για να τυλιχτεί το σχοινί του γύρω της.

Και τυλίχτηκε.

Ο Σολντράνο πάτησε γερά στα γυμνά του πόδια και σηκώθηκε, με τα γόνατα λυγισμένα. Έδεσε το σχοινί γύρω απ'τη μέση του και γύρω απ'τον αριστερό του καρπό, και πήδησε.

Για μια στιγμή, του φάνηκε πως το απύθμενο σκοτάδι από κάτω του εφορμούσε για να τον αρπάξει και να τον πάρει για πάντα στην παγερή αγκαλιά του—

Ύστερα, τα χέρια του γραπώθηκαν επάνω σ'έναν βράχο. Τα πόδια του βρήκαν μια εσοχή και μια προεξοχή και πάτησαν εκεί, γερά.

Ο Σολντράνο πήρε μια βαθιά ανάσα. *Ω Φλόγα...*

Έστρεψε το βλέμμα του προς τ'αριστερά, ατενίζοντας για λίγο την κάθετη, πετρώδη έκταση που έπρεπε να διασχίσει, αναρριχόμενος πλαγιαστά. *Και θα πρέπει ν'ανάψω και τη λάμπα μου*, σκέφτηκε, *γιατί, σύντομα, δε θα μπορώ να δω*. Το χέρι του πήγε προς τη ζώνη του—

«Μην ανησυχείς για το φως, προς το παρόν,» τον διέκοψε η φωνή του Ιερέα Σάμκρο από πίσω του. «Το φως θα σ'ακολουθεί.»

Σας ευχαριστώ, Σεβασμιότατε, συλλογίστηκε ο Σολντράνο, ελπίζοντας ο ιερωμένος να το ακούσει.

Συνέχισε, Σολντράνο. Η Φλόγα είναι μαζί σου.

Ναι, το είχε πράγματι ακούσει. *Εκτός αν εγώ έχω αρχίσει να νομίζω πως ακούω φωνές που δεν υπάρχουν.*

Ξετύλιξε το σχοινί του από τον βράχο όπου ήταν τυλιγμένο, το πέρασε πρόχειρα στον ώμο του, ώστε να το έχει εύκαιρο ανά πάσα στιγμή, και ξεκίνησε να πηγαίνει προς τ'αριστερά, βρίσκοντας εσοχές και προεξοχές, για να πιάνονται τα χέρια του και να πατούν τα πόδια του.

Το φως τον ακολουθούσε, όπως είχε υποσχεθεί ο Ιερέας Σάμκρο.

Σεβασμιότατε, μ'ακούτε;

Σε ακούω, Σολντράνο.

Βρίσκομαι μακριά από τη σήραγγα του Ντ'βούρικ;

Όχι. Σε λίγο θα τη δεις.

Ο Σολντράνο πήρε κουράγιο απ' αυτό και, τρίζοντας τα δόντια, συνέχισε την αναρρίχηση, νιώθοντας τις πέτρες να γδέρνουν τα χέρια και τα πόδια του.

Δεν άργησε να βρεθεί μπροστά σ'ένα άνοιγμα, που έμοιαζε με σπάσιμο ανάμεσα στους βράχους: με κάτι που πιθανώς να είχε δημιουργηθεί από κάποιον σεισμό σε τούτα τα μέρη.

Το φως μου δε θα σ'ακολουθήσει μέσα, είπε η φωνή του Σάμκρο.

Ο Σολντράνο μάζεψε το σχοινί του καλύτερα από πριν και σκαρφάλωσε στο εσωτερικό του σκοτεινού ανοίγματος. Εκεί, έβγαλε τη λάμπα απ' τη ζώνη του και την άναψε, μ'ένα τσακμάκι, για ν'αποκαλύψει μια στενή σήραγγα εμπρός του, γεμάτη με προεξέχοντες βράχους, οι οποίοι υπόσχονταν κάθε άλλο παρά ένα ανώδυνο πέρασμα.

Αναστενάζοντας, ο Σολντράνο άρχισε να σέρνεται· και, όπως το περίμενε, σύντομα αισθάνθηκε τα δαγκώματα από τις πέτρες σ' όλο του το σώμα. Ευτυχώς, τουλάχιστον, που καμια τους δεν ήταν τόσο μυτερή ώστε να σχίσει τα ρούχα του· ή έτσι νόμιζε, πως τα ρούχα του, μέχρι στιγμής, δεν είχαν σχιστεί. Πάντως, ήταν βέβαιος ότι, όταν επέστρεφε στην ομάδα της Πτεράργυρης –αν επέστρεφε στην ομάδα της Πτεράργυρης (γιατί, προφανώς, υπήρχε και το ενδεχόμενο να μην επιστρέψει ποτέ)– και κοίταζε τον εαυτό του γυμνό, θα έβλεπε το δέρμα του γεμάτο γρατσουνιές, γδαρσίματα, και μελανιές, που, αναμφίβολα, θα τον ενοχλούσαν για καμια δεκαριά ημέρες.

Όταν νόμισε πως διέκρινε φως στο πέρας της σήραγγας, έσβησε τη λάμπα του, για να διαπιστώσει αν είχε δίκιο. Και, ναι, είχε όντως δίκιο. Αντίκρυ του υπήρχε φως. Όχι φως ημέρας, αλλά φως από λάμπες, κεριά, ή δαυλούς.

Έφτασα, σκέφτηκε. Έφτασα στο άντρο του Χάσναρθ.

Και σύρθηκε, μέχρι που βρέθηκε αρκετά κοντά στο τέλος της σήραγγας, ώστε να μπορεί να δει τι ήταν απέξω.

Είδε ένα δωμάτιο: μια σπηλιά, ουσιαστικά, σκαμμένη και φτιαγμένη έτσι που θύμιζε δωμάτιο. Και μέσα της υπήρχαν μπαούλα, πιθάκια, και βαρέλια. Μια λάμπα κρεμόταν από το ταβάνι, και στο βάθος φαινόταν ένα άνοιγμα διαδρόμου, απ' όπου ερχόταν κι άλλο φως, από δαυλούς. Κοντά στο άνοιγμα στεκόταν μια γυναίκα, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο του διαδρόμου. Είχε τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της, και ήταν ντυμένη με πέτσινη αρματωσιά. Ένα σπαθί ήταν περασμένο στη ζώνη της, ενώ από τη δεξιά της μπότα ξεπρόβαλλε η λαβή ενός ξιφιδίου. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα και δεμένα σε μια μακριά αλογοουρά. Έμοιαζε να φρουρεί το μέρος –το οποίο ήταν, αναμφίβολα, αποθήκη– και να βαριέται. Το βλέμμα της ήταν εστιασμένο στο στρωμένο με χοντροφτιαγμένες πλάκες πάτωμα.

Καλό το γεγονός ότι δε φαίνεται να δίνει και πολλή σημασία προς τη μεριά μου, σκέφτηκε ο Σολντράνο, και έβγαλε τη σβησμένη του λάμπα από τη σήραγγα, αφήνοντάς την, προσεχτικά, παραδίπλα.

Ύστερα, με ακόμα μεγαλύτερη προσοχή, βγήκε κι ο ίδιος από το στενό άνοιγμα, μορφάζοντας από τους πόνους που του προκαλούσαν οι γρατσουνιές και τα γδαρσίματα.

Η φρουρός δεν τον άκουσε.

Ο Σολντράνο κρύφτηκε πίσω από ένα βαρέλι, γονατίζοντας στο ένα γόνατο, και περίμενε, παρατηρώντας κι αφουγκραζόμενος.

Απόμακρα, μπορούσε ν' ακούσει φωνές, αλλά δεν ήταν δυνατόν να καταλάβει τι έλεγαν.

Το βλέμμα του εστιάστηκε στη φρουρό. Θα έπρεπε να τη σκοτώσει· δεν έμοιαζε να υπάρχει άλλος τρόπος για να την ξεφορτωθεί. Το να την αναισθητοποιήσει και να τη δέσει θα ήταν πολύ ριψοκίνδυνο.

Σκατά και Σκιές... σκέφτηκε ο Σολντράνο, γιατί δεν ήταν υπέρ των σκοτωμών. Στις αποστολές που αναλάμβανε, σκότωνε μόνο αν αυτή ήταν η μοναδική λύση. Προτιμούσε να βρίσκει διαφορετικές μεθόδους για να ξεπερνά τα εμπόδια. Απεχθανόταν τον θάνατο. Είχε δει πολλούς άσκοπους θανάτους στη Σερανβέλ, όταν εργαζόταν ως φρουρός εκεί: πολλοί άνθρωποι σκοτώνονταν για λόγους που ήταν, το λιγότερο, *ηλίθιοι*. Κι ο ίδιος ο Σολντράνο είχε σκοτώσει για λόγους ηλίθιους· και, μάλιστα, το θύμα ήταν ένας παλιός του φίλος. Όταν τον σκότωσε, πίστευε ότι έτσι όφειλε να κάνει, ότι αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να λύσει εκείνο το πρόβλημα...

Αλλά είχα άδικο. Είχα άδικο...

Τώρα, όμως, δε νόμιζε ότι ίσχυε το ίδιο. Τώρα, πραγματικά, δεν μπορούσε να σκεφτεί άλλο τρόπο για να λύσει το παρόν πρόβλημα της φρουρού της αποθήκης.

Έτσι, θα έπρεπε να σκοτώσει, ξανά. Όπως είχε αναγκαστεί να σκοτώσει κι άλλες φορές, αφότου, μετά απ' το θάνατο του φίλου του, παραιτήθηκε απ' τη φρουρά της Σερανβέλ.

Έπιασε τη λάμπα του και την πέταξε παραδίπλα, πίσω από ένα μπαούλο.

Ένας μεταλλικός ήχος ακούστηκε.

Το κεφάλι της γυναίκας στράφηκε, σαν να την είχαν χαστουκίσει. Μπορεί να έδειχνε να βαριέται, αλλά, προφανώς, ήταν έτοιμη για κάθε ενδεχόμενο.

«Σκατοπόντικοι...» μουρμούρισε, κάτω απ'την ανάσα της.

Και δεν έφυγε απ'το πόστο της.

Ο Σολντράνο είχε αποτύχει να την προσελκύσει. Έπρεπε να κάνει κάτι άλλο, πιο έντονο, που θα της κινούσε τις υποψίες.

Έβαλε τη γροθιά του μπροστά στο στόμα του και έβηξε.

«Τι...;» είπε η γυναίκα, καθώς ξαναστρεφόταν στο εσωτερικό της αποθήκης. Τράβηξε το σπαθί της και έκανε μερικά βήματα μέσα. «Είναι κανείς εκεί;»

Ο Σολντράνο κινήθηκε πίσω απ'τα βαρέλια, αλλάζοντας θέση, προσπαθώντας να φτάσει σε τέτοιο σημείο ώστε να μπορεί να βγει εύκολα πίσω της. Τράβηξε ένα ξιφίδιο απ'τη ζώνη του και το πέταξε μέσα στις σκιές.

Η φρουρός στράφηκε προς τα εκεί απ'όπου ακούστηκε ο θόρυβος. «Εντάξει!» γρύλισε, ζυγώνοντας. «Βγες έξω, Νάρλακ! Δεν ξέρω πώς μπήκες, αλλά θα σε λιανίσω!» Κλότσησε ένα βαρέλι, ανατρέποντάς το. «Βγες έξω, μωρέ βλαμμένε!»

Τραβώντας το δεύτερό του ξιφίδιο, ο Σολντράνο τινάχτηκε πίσω απ'τη γυναίκα. Με το δεξί χέρι, της έκλεισε το στόμα· με τ'αριστερό, τη μαχαίρωσε στην πλάτη, μία, δύο, τρεις φορές, στο ύψος της καρδιάς. Η φρουρός, αρχικά, τραντάχτηκε· έπειτα, άφησε το σπαθί της να πέσει στο πάτωμα, μ'ένα μεταλλικό κλανκ· και, τέλος, το σώμα της παρέλυσε. Ο Σολντράνο την άφησε να σωριαστεί. Το αίμα της είχε βάψει τα ρούχα του. Αισθανόταν σκατά, γιατί είχε αναγκαστεί, ξανά, να σκοτώσει.

Θηκάρωσε το ξιφίδιό του στη ζώνη του, και πήρε και το άλλο του ξιφίδιο από κάτω, καθώς και τη λάμπα του. Ύστερα, σήκωσε το σπαθί της φρουρού και το πέρασε κι αυτό στη ζώνη του. Ίσως να του χρειαζόταν ένα μεγαλύτερο όπλο· και δεν είχε το δικό του σπαθί μαζί του: είχε προτιμήσει να το αφήσει πίσω, προτού ξεκινήσει την αναρρίχηση, για να μην τον παρακωλύει.

Έκρυψε τη νεκρή πίσω από τα βαρέλια και στράφηκε στον διάδρομο. Βάδισε κατά μήκος του, με αργά, αθόρυβα βήματα, φοβούμενος ότι θα χρειαζόταν να σκοτώσει κι άλλους ανθρώπους, προτού βρει την έξοδο του άντρου.

Καλό θα ήταν να μπορούσα να μεταμφιεστώ κάπως. Και η αλήθεια ήταν πως δε χρειαζόταν και καμια σπουδαία μεταμφίεση. Οι ληστές δε φορούσαν στολές, ούτε εμβλήματα. Με σχεδόν οποιαδήποτε ρούχα θα μπορούσε να μοιάζει σαν ένας απ'αυτούς. Στην κατάσταση, όμως, που βρισκόταν –ξυπόλυτος, σκονισμένος, και με αίματα επάνω του–, σίγουρα θα τραβούσε ανεπιθύμητη προσοχή.

Κρίμα που γυναίκα φρουρούσε την αποθήκη. Αν ήταν άντρας, τα ρούχα του θα έκαναν στον Σολντράνο· τώρα, όμως, ήταν πολύ στενά γι'αυτόν.

Θα βρω άλλη ευκαιρία. Και θα πρέπει να ξανασκοτώσω...

Προχώρησε, με προσοχή, μέσα στους σκαμμένους, πέτρινους διαδρόμους του άντρου, προσπαθώντας να κρύβεται στις γωνίες και ν' αποφεύγει περαστικούς ληστές. Παρατηρώντας τις ενδυμασίες τους, διαπίστωσε πως είχε δίκιο στην προηγούμενή του υπόθεση: όπως και η φρουρός της αποθήκης, έτσι κι αυτοί δεν φορούσαν τίποτα ιδιαίτερες στολές, ούτε είχαν εμβλήματα. Αναμενόμενο, άλλωστε· ο Σολντράνο δεν είχε ακούσει ποτέ ληστές να φοράνε διακριτικά επάνω τους.

Το μέρος όπου βρίσκομαι τώρα πρέπει νάναι η πτέρυγα με τα δωμάτιά τους, σκέφτηκε, βλέποντας έναν απ'αυτούς να βγαίνει από ένα άνοιγμα, παραμερίζοντας μια δερμάτινη κουρτίνα. Προς στιγμή, είδε κρεβάτια πίσω απ'τον ληστή, το ένα πάνω από τ'άλλο, όπως οι κουκέτες των πλοίων. Δεν είδε, όμως, κανέναν άνθρωπο ξαπλωμένο εκεί...

...και αναρωτήθηκε τι ώρα μπορεί να ήταν στον έξω κόσμο. Όταν άρχισε να αναρριχάται, είχε την εντύπωση πως ήταν βράδυ. Αλλά, αν ήταν βράδυ, τότε οι ληστές έπρεπε νάναι στα κρεβάτια τους και να κοιμούνται, σωστά; Η κίνηση, όμως, που είχε παρατηρήσει μέσα στο άντρο τού έλεγε πως δεν ήταν βράδυ.

Τον χάσαμε τελείως τον χρόνο, εκεί στα σπήλαια των Ντ'βούρικ, συμπέρανε· και, τραβώντας ένα ξιφίδιο, ζύγωσε τη δερμάτινη κουρτίνα και την παραμέρισε.

Το δωμάτιο ήταν άδειο από ανθρώπους. Υπήρχαν μονάχα τρία κρεβάτια: τα δύο που ήταν το ένα πάνω στ'άλλο –αυτά που είχε δει ο Σολντράνο απέξω– και ένα ακόμα, στο πλάι –το οποίο δεν το είχε

δει. Επίσης, τριγύρω υπήρχαν διάφορα πράγματα –ρούχα, όπλα, σάκοι, κεριά, μία τράπουλα– και τρία μπαούλα. Τον Σολντράνο τον ενδιέφεραν, κυρίως, τα ρούχα.

Άρπαξε ένα πανωφόρι και το φόρεσε πάνω απ' την τουνίκα του, για να κρύψει το αίμα της γυναίκας που την είχε λερώσει. Ύστερα, έβαλε γρήγορα ένα ζευγάρι μπότες. Πήρε μια κάπα από ένα ανοιχτό μπαούλο και την έδωσε στους ώμους του· το σχοινί του το έκρυψε από μέσα.

Τώρα, ήλπιζε, έμοιαζε μ' έναν οποιονδήποτε ληστή.

Έριξε μια ματιά απ' την άκρη της δερμάτινης κουρτίνας και, διαπιστώνοντας πως κανείς δεν περνούσε απέξω, βγήκε απ' το δωμάτιο και συνέχισε την εξερεύνησή του, πιο άνετα τώρα, αλλά όχι και επαναπανυμένος: γιατί όποιος είναι επαναπανυμένος αποτυχαίνει.

Ένας ληστής τον προσπέρασε, δίχως να του δώσει σημασία. *Καλό σημάδι αυτό.*

Σύντομα, βρήκε τη μεγάλη αίθουσα του άντρου: ένας χώρος όσο το ένα τέταρτο της βασιλικής αίθουσας του Βασιληά Τάρλαβ, με τέσσερα τζάκια (απ' τα οποία, τώρα, μόνο τα δύο ήταν αναμμένα), τόσα ξύλινα τραπέζια όσα και η τραπεζαρία ενός πανδοχείου, και κάμποσα πέτρινα σκαλοπάτια σε διάφορα σημεία, γιατί το μέρος δεν ήταν επίπεδο, μάλλον λόγω της φύσης της σπηλιάς όπου ήταν φτιαγμένο. Επί του παρόντος, καμια ντουζίνα ληστές βρίσκονταν εδώ, ανάμεσα στους οποίους κι ο Τάρναελ. Καθόταν στην άκρη ενός μακρόστενου τραπέζιού και μιλούσε με μια γυναίκα.

Ο Σολντράνο δεν έμεινε για πολύ στη μεγάλη αίθουσα. Της έριξε μια ματιά και έφυγε.

Έπειτα, βρήκε τους στάβλους, στους οποίους ήταν σταβλισμένα καμια πενηνταριά άλογα, απ' ό,τι μπορούσε να υπολογίσει. Δύο ληστές –που είχαν, προφανώς, αναλάβει καθήκοντα σταβλίτη– κάθονταν αντικριστά σ' ένα κοντό, ξύλινο τραπέζι και έπαιζαν με κοκάλινα ζάρια και λίγα αργύρια. Δεν του έδωσαν την παραμικρή σημασία, καθώς περνούσε από δίπλα τους και κατευθυνόταν προς την έξοδο του στάβλου η οποία έβγαζε απ' το άντρο του Χάσναρθ.

Όταν ήταν έξω, ο Σολντράνο έριξε μια ματιά τριγύρω, για να καταλάβει πού βρισκόταν σε σχέση με τον χάρτη του (που δε χρειάστηκε

να τον βγάλει για τον συμβουλευτεί· τον θυμόταν). Δυσκολεύτηκε, αλλά κατάλαβε. Πρέπει να είχε χάσει τον Τάρναελ πίσω από εκείνα τα υψώματα.

Έστρεψε το βλέμμα του, ξανά, στο άντρο, που φαινόταν να είναι σκαμμένο μέσα σε μία πλαγιά. Το άνοιγμα από το οποίο είχε βγει δεν ήταν το μοναδικό· υπήρχε άλλο ένα, πολύ μικρότερο· και, μάλλον, αυτή ήταν η βασική είσοδος/έξοδος. Από εδώ μαινόβγαιναν οι ληστές, εκτός αν ήθελαν να πάρουν ή να αφήσουν τα άλογά τους. Ετούτη τη στιγμή, τέσσερις απ' αυτούς στέκονταν έξω από την είσοδο και ξιφομαχούσαν. Ίσως να είχαν βάλει κάποιο στοίχημα· ή ίσως, απλά, να εκπαιδεύονταν· τον Σολντράνο δεν τον ενδιέφερε.

Θα σε περιμένουμε στο Γερακομέρι, άκουσε, ξαφνικά, τη φωνή του Ιερέα Σάμκρο μέσα στο κεφάλι του.

Σεβασμιότατε; Είστε ακόμα μαζί μου;

Ναι· δε θα είμαι, όμως, για πολύ. Θα σε περιμένουμε στο Γερακομέρι, επανέλαβε.

Εντάξει.

Ο Σολντράνο βάδισε προς τα υψώματα όπου είχε δει, την προηγούμενη φορά, τον Τάρναελ. Ο βηματισμός του ήταν κανονικός, όχι γρήγορος, γιατί δεν ήθελε να δώσει στόχο· μπορούσε να δει ότι υπήρχαν σκοποί πάνω από το άντρο, βιγλίζοντας την περιοχή και κρατώντας τόξα.

Κανένας δεν του στάθηκε εμπόδιο και, σύντομα, μπήκε σ'ένα στενό πέρασμα.

Το μέρος θύμιζε κυψέλη, παρατήρησε· δεν ήταν, επομένως, ν'απορεί κανείς που είχε χάσει τον Τάρναελ.

Αναρωτιέμαι, όμως, πώς βγάζουν οι ληστές τ'άλογά τους από δω. Ή πρέπει να έχουν αποφασίσει ότι καλύτερα να είσαι ασφαλής παρά γρήγορος, ή πρέπει να γνωρίζουν κάποιο άλλο πέρασμα που να οδηγεί ευκολότερα έξω από τούτο το μέρος.

Κι αν υπήρχε τέτοιο πέρασμα, ο Πρίγκιπας Ράλκναβ, αναμφίβολα, θα ήθελε να το ξέρει. Όμως ο Σολντράνο είχε, τώρα, τις διαταγές του: κι οι διαταγές του έλεγαν να επιστρέψει στο Γερακομέρι, όχι ν'αρχίσει να ψάχνει για πιθανά περάσματα.

Κεφάλαιο Εικοστό-Ένατο —Έρσαγκμορ: Βερμπάνιθ—

Η Ναράμια, ο Δάρφο, και ο Ιερέας Καρθάνο περίμεναν τον πειρατή Νάρκαθρημ από μέρα σε μέρα, γιατί η Μάντισσα είχε πει ότι θα ερχόταν να την επισκεφτεί στις αρχές του επόμενου μήνα, του πρώτου μήνα του φθινοπώρου. Εν τω μεταξύ, έμεναν στο Μαντείο των Βράχων, σε ένα δωμάτιο που είχε παραχωρηθεί και στους τρεις τους. Η Ναράμια το θεωρούσε ασέβεια που δεν είχαν παραχωρήσει, τουλάχιστον, ένα ολόκληρο δωμάτιο στον Ιερέα Καρθάνο· οι ιερείς της Φλόγας ήταν υπολογίσιμοι παντού, ακόμα και έξω από τη Σερανβέλ. Αλλά φαίνεται ότι εδώ πέρα «υπολογίσιμο» θεωρούσε η Μάντισσα μόνο τον εαυτό της και τις Ιερομαθείς της.

Οι φύλακες του Μαντείου, από την άλλη, ήταν... παράξενη περίπτωση, έκρινε η Ναράμια. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ακριβώς βρίσκονταν εδώ. Δεν της έμοιαζαν μισθοφόροι· δε νόμιζε ότι πληρώνονταν. Επομένως, πρέπει να απολάμβαναν κάτι άλλο, ή να αισθάνονταν κάποια υποχρέωση για να είναι σε τούτο το μέρος. Ο ένας απ'αυτούς, ο άντρας με το σπαθί στην πλάτη, ονομαζόταν Αρχιφύλακας. Ήταν, αναμφίβολα, ο αρχηγός τους, και η Ναράμια τον είχε δει, μια φορά, να επισκέπτεται το δωμάτιο της Μάντισσας, μέσα στη νύχτα. Υπέθεσε, λοιπόν, ότι πρέπει να ήταν εραστής ή σύζυγός της. Οι υπόλοιποι, όμως, τι σχέση είχαν μ' αυτήν; Γιατί έμεναν σε τούτο το απομονωμένο μέρος;

Το τρίτο μεσημέρι της διαμονής τους στο Μαντείο των Βράχων, και ενώ είχε πια μπει ο πρώτος μήνας του φθινοπώρου, η Ναράμια ρώτησε τον Δάρφο ακριβώς αυτό το πράγμα: γιατί οι φύλακες βρίσκονταν εδώ.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους, καθώς οι δυο τους στέκονταν στον πέτρινο διάδρομο και κοίταζαν έξω, από ένα παράθυρο. «Αφού δεν ξέρεις εσύ, Ναράμια, θα ξέρω εγώ;»

Η Ναράμια μειδίασε, στραβά. «Με θεωρείς τόσο πολύξερη;»

«Όχι, αλλά έχεις ταξιδέψει περισσότερο από μένα, κι ετούτα τα μέρη τα γνωρίζεις.»

«Παρ'όλ'αυτά, δεν μπορώ να καταλάβω πώς λειτουργεί το Μαντείο των Βράχων.»

Ο Δάρφο μόρφασε αδιάφορα. «Και τι σε νοιάζει; Εμείς μια δουλειά έχουμε έρθει να κάνουμε, και μετά θα φύγουμε και δε θα ξαναπατήσουμε εδώ.»

Βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν. Η Ναράμια στράφηκε και είδε την Ιερομαθή Καρντάρυ να έρχεται. Η ξανθιά γυναίκα κοίταξε τον Δάρφο και την τυχοδιώκτρια με τις άκριες των ματιών της, και τους προσπέρασε, δίχως να μιλήσει. Ποτέ μέχρι στιγμής δεν τους είχε μιλήσει· ούτε σ'αυτούς ούτε στον Ιερέα Καρθάνο... *μάλλον, υπέθετε η Ναράμια, επειδή μου κρατά κακία, που την έδεσα και τη φίμωσα.*

«Και να σου πω την αλήθεια, δε θα λυπηθώ καθόλου που θα φύγουμε,» πρόσθεσε ο Δάρφο. «Όσο βρισκόμαστε εδώ, έχω συνεχώς την εντύπωση πως όλοι όσοι είναι γύρω μας συγκρατούν τους εαυτούς τους μόλις και μετά βίας για να μη μας μαχαιρώσουν στον ύπνο μας.»

«Δεν τους κατηγορώ,» είπε η Ναράμια, στρέφοντας, πάλι, το βλέμμα της έξω απ'το παράθυρο. «Τους έχουμε προκαλέσει πρόβλημα. Έχουμε απαγάγει ένα πρόσωπο που θεωρούν ιερό. Ένα πρόσωπο που η Μάντισσα φαίνεται να αγαπά πολύ.» Αναστέναξε. «Καμία φορά, Δάρφο, αναρωτιέμαι τι άνθρωπος είμαι...»

«Τι εννοείς;»

«Συνήθως, δε μ'ενδιαφέρει τι θα κάνω για να πετύχω το σκοπό μου, αρκεί να τον πετύχω. Θέλω να πω... το να παίρνεις από μια μάνα το παιδί της, να την εκβιάζεις χρησιμοποιώντας το... νομίζω πως είναι απ'τα χειρότερα πράγματα που μπορεί να κάνει κάποιος—»

«Υπάρχουν και χειρότερα πράγματα, Ναράμια. Εσύ θα το ξέρεις αυτό καλύτερα από μένα.»

Η Ναράμια ένευσε. «Ναι, αλλά εξακολουθεί νάναι απ'τα χειρότερα. Είναι όπως όταν χάνεις τους γονείς σου σε μικρή ηλικία. Και...» χαμογέλασε, πικρά, «πίστεψέ με, το έχω ζήσει αυτό.»

«Έχεις χάσει τους γονείς σου;»

«Από μια επιδρομή Ερσαγκμόριων στα περίχωρα της Σερανβέλ. Κι από τότε, έχω μάθει να...» μόρφασε, ανασηκώνοντας τον έναν ώμο, «να περιφέρομαι από δω κι από κει. Δεν έχει σημασία το μέρος· κάθε τόπος είναι σπίτι για μένα, αν μπορώ να επιβιώσω εκεί. Κι έτσι, δεν έχω σπίτι πουθενά.»

«Νομίζω,» είπε ο Δάρφο, «πως το γεγονός ότι είμαστε κλεισμένοι εδώ μέσα και περιμένουμε σού έχει κάνει κακό, Ναράμια.»

Εκείνη γέλασε, κοφτά. «Ίσως.»

«Ο χρόνος πριν από τη μάχη, η αναμονή, αποπροσανατολίζει και κουράζει. Άσχημα, πολλές φορές,» είπε ο Δάρφο, μοιάζοντας να μιλά από εμπειρία.

«Έχω μάθει να περιμένω, Δάρφο,» τον διαβεβαίωσε η Ναράμια. «Τόσα χρόνια περίμενα, μέχρι να θεραπεύσω το αραχνοφανές εσωτερμικό άλγος.»

«Και τώρα, είσαι ελεύθερη απ' αυτό.»

«Ναι, και μου φαίνεται παράξενο. Παράξενο... επειδή νομίζω...» συνοφρυώθηκε, «νομίζω πως ποτέ δε συνέβη, ποτέ δεν είχα την ασθένεια. Έχω αρχίσει να την ξεχνάω. Με είχε ταλαιπωρήσει τόσο πολύ, τόσο απίστευτα πολύ, κι έχω αρχίσει να την ξεχνάω. Με τρομάζει αυτό...»

Ο Κάντβιρ μπήκε στο σπίτι της Λουσίνα και κάθισε σ' ένα ξύλινο σκαμνί, πλάι στο ανοιχτό παράθυρο. Η ζέστη απέξω ήταν έντονη, με τους δύο ήλιους ψηλά στον ουρανό, παρότι το φθινόπωρο είχε έρθει.

«Τίποτα νέο;» ρώτησε η γυναίκα από τις Τρεις Πόλεις, γεμίζοντας μια κούπα με χυμό πορτοκαλιού και δίνοντάς του την.

Ο Κάντβιρ κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα. Κανείς τους δεν έχει βγει απ' το Μαντείο.»

«Ο Γάνραθ παρακολουθεί, τώρα;»

«Ναι. Και μετά, είν' η δική σου σειρά.»

Η Λουσίνα κατένευσε, μουγκρίζοντας. Ο Κάντβιρ ήξερε πως δεν της άρεσε αυτή η δουλειά. Ήταν γυναίκα των πόλεων· μαλθακή· δεν την άντεχε την ύπαιθρο. Αλλά, τώρα, έπρεπε υποχρεωτικά να έχει κι εκείνη ένα μέρος της δουλειάς έξω απ' το Μαντείο· δεν μπορούσαν ο Κάντβιρ κι ο Γάνραθ να κατασκοπεύουν μόνοι τους μέρα-νύχτα.

Σήκωσε την κούπα και άδειασε τη μισή, με μια γουλιά. Το πορτοκάλι ήταν λίγο ξινό. Του άρεσαν τα λίγο ξινά πορτοκάλια. «Ο Νάρκαθρημ πότε έρχεται;»

«Μια απ' αυτές τις μέρες.» Η Λουσίνα τράβηξε ένα σκαμνί κοντά στο δικό του και κάθισε, ακουμπώντας τους πήχεις της στα γόνατά της.

«Και θα θέλει να πάει στο Μαντείο, ε;»

«Συνήθως, έτσι κάνει. Πηγαίνει στο Μαντείο, όταν έρχεται στη Βερμπάνιθ στις αρχές του μήνα.»

«Αυτή τη φορά, ίσως θα ήταν ασφαλέστερο να το παραλείψει. Νομίζω πως κάτι περίεργο συμβαίνει εκεί μέσα. Δεν είναι λογικό που οι Σερανβέλιοι μπήκαν και δε βγήκαν. Αισθάνομαι σαν τα Πνεύματα να τσιμπάνε το πετσί μου, Λουσίνα. Κάτι κακό θα γίνει.»

«Είναι, πράγματι, παράξενο...» παραδέχτηκε η γυναίκα από τις Τρεις Πόλεις, κοιτάζοντας έξω απ' το παράθυρο, την αγορά και το κατασκηνωμένο караβάνι της Σαμάλθα Πυρόφθαλμης.

«Κατάφερες να μάθεις ποια είναι η κοπέλα που έφεραν μαζί τους;» ρώτησε ο Κάντβιρ.

Η Λουσίνα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Είμαι βέβαιη, όμως, πως την κρατούν μέσα στην άμαξα του επιτηρητή του караβανιού, ο οποίος ονομάζεται Γκαήρμο.»

«Πώς το κατάλαβες;»

«Φαίνεται, αν το παρατηρήσεις. Κατ' αρχήν, ποτέ δεν αφήνουν την άμαξα τελείως άδεια· πάντα κάποιος μπαίνει όταν κάποιος άλλος βγαίνει. Κατά δεύτερον, πηγαίνουν περισσότερο φαγητό εκεί απ' ό,τι, κανονικά, θα χρειαζόταν ο επιτηρητής.»

«Χμμ...» Ο Κάντβιρ τελείωσε τον χυμό πορτοκαλιού, μ' άλλη μια γουλιά. «Δε μου λες, ποια νομίζεις ότι μπορεί νάναι;»

«Η κοπέλα;»

Ένευσε. «Θέλω να δω αν έχουμε κάνει την ίδια υπόθεση.»

Η Λουσίνα έσμιξε τα χείλη. «Κοίτα... ίσως ν'ακούγεται υπερβολικό, αλλά... αν πήραν κάποια από το Μαντείο των Βράχων, ποια μπορεί να ήταν αυτή; Οι μόνες γυναίκες εκεί είναι η Μάντισσα και οι Ιερομαθείς της.»

«Μία από τις Ιερομαθείς, λοιπόν;»

«Ναι,» είπε, διστακτικά, η Λουσίνα.

«Κι εγώ το ίδιο φοβάμαι.»

«Δεν είναι εύκολο, όμως, Κάντβιρ. Δεν είναι εύκολα να απαγάγεις μια Ιερομαθή μέσα από το ίδιο το Μαντείο.»

«Αυτοί οι Σερανβέλιοι θα νόμιζες ότι έχονε διαβολικά Πνεύματα μέσα τους. Δεν το θεωρώ απίθανο γι'αυτούς. Μπορεί να εκβιάζουν τη Μάντισσα, κρατώντας μια Ιερομαθή.»

Τα μάτια της Λουσίνα στένεψαν. «Να την εκβιάζουν για ποιο σκοπό;»

«Για να περιμένουν τον Νάρκαθρημ, μέσα στο Μαντείο. Να τον περιμένουν και να τον δολοφονήσουν.»

Τα στενεμένα μάτια της γυναίκας γούρλωσαν. «Η Μάντισσα δε θα το επέτρεπε!»

«Ακόμα κι αν παίζοταν η ζωή μιας Ιερομαθούς;» Ο Κάντβιρ μόρφασε, στραβώνοντας το στόμα του. «Θα το επέτρεπε.»

«Τότε,» είπε η Λουσίνα, «μόλις έρθει ο Νάρκαθρημ, πρέπει να τον προειδοποιήσουμε.»

«Το δίχως άλλο.»

Ο Νάρκαθρημ ήρθε το επόμενο βράδυ. Το μεγάλο πλοίο του, η *Αιμοσταγής Καλλονή*, αγκυροβόλησε στο λιμάνι της Νότιας Περιφέρειας, και ο Μαύρος Φονιάς του Πελάγους κατέβηκε από το κατάστρωμα στις αποβάθρες, γιγαντόσωμος και μαυρογένης, μ'ένα πορφυρό μαντήλι τυλιγμένο γύρω από τα κατάμαυρά του μαλλιά. Μια φαρδιά, λευκή πουκαμίσα και μια μαύρη βράκα τον έντυναν, ενώ μαχαίρια και ξιφίδια ήταν περασμένα στην πλατιά, πέτσινη ζώνη του. Στον δεξή του ώμο ήταν γαντζωμένο ένα μεγάλο κοράκι των νησιών, που τ'ονόμαζε Κράχτη.

Γύρω από τον Νάρκαθρημ ήταν συγκεντρωμένοι οι πειρατές του, και μερικοί άλλοι τούς περίμεναν στις αποβάθρες: άνθρωποι του Αρχοντα Ρούντγκαλ, ενός Ερσαγκμόριου που ο Μαύρος Φονιάς είχε υποστηρίξει για να καθίσει στον Κοκάλινο Θρόνο της Βερμπάνιθ, κι επομένως εκείνος τού χρωστούσε.

Του άρεσε αυτό του Νάρκαθρημ: να του χρωστάνε. Ή να τον φοβούνται. Διαφορετικά, δεν μπορούσε να γίνει νταλαβέρι· ο καθένας έκανε ό,τι του κάπνιζε, και δε συνέπλεαν. Έτσι, ο Μαύρος Φονιάς είχε φροντίσει με τους περισσότερους σημαντικούς ανθρώπους να συμβαίνει το ένα από τα δύο. Υπήρχαν, ωστόσο, και κάποιες εξαιρέσεις: συμμαχίες που φαίνονταν προσοδοφόρες. Όπως η περίπτωση της Αδελφότητας του Βορρά, η οποία είχε στόχο τη Σερανβέλ. Την Πόλη των Ανοιγμάτων, που τα εμπορικά της σκάφη ήταν δύσκολη λεία, μα, αν κατόρθωνες να τα κουρσέψεις, πρόσφεραν άφθονα λάφυρα.

«Τι 'ν' αυτά, μωρέ;» φώναξε ο Νάρκαθρημ στους φρουρούς που είχαν έρθει να τον προϋπαντήσουν. «Έτσι μ'υποδέχεται ο ξιπασμένος ο Ρούντγκαλ, χωρίς να κατέβει ο ίδιος να με δει;»

«Ο Αρχοντας βρίσκεται στο Κάστρο, Μεγάλε Κουρσάρε,» του είπε η γυναίκα που έμοιαζε για αρχηγός των πολεμιστών: μια νταρντάνα, με πλούσια ξανθά μαλλιά και μια βαθιά ουλή πάνω απ'το αριστερό μάτι. «Σας περιμένει εκεί.»

«Σκατά να φάει!» μούγκρισε ο Νάρκαθρημ. «Θα πάω πάνω και θα τον περιποιηθώ, τον λιμασμένο!» Αλλά, από τον τόνο της φωνής του, όλοι καταλάβαιναν ότι ο Μεγάλος Κουρσάρος δεν ήταν αληθινά θυμωμένος· γιατί οι περισσότεροι απ'αυτούς τον είχαν δει αληθινά θυμωμένο, και δεν ήταν ευχάριστο θέαμα· ούτε ένα θέαμα που σε άφηνε, ύστερα, να κοιμηθείς ήσυχος για τις επόμενες πέντε νύχτες.

«Ακολουθήστε μας, Μεγάλε Κουρσάρε,» είπε η ξανθιά αρχηγός των φρουρών.

«Τον ξέρω, ρε, το δρόμο· λες να μην τον ξέρω;» έκανε ο Νάρκαθρημ, και ξεκίνησε. Οι πειρατές του και οι φρουροί του Αρχοντα τον ακολούθησαν, βαδίζοντας γύρω του.

Ο Κράχτης έκραξε, δυνατά, σαν να ήθελε να ειδοποιήσει την πόλη για την άφιξη του αφέντη του.

Ο Κάντβιρ και ο Γάνραθ μπήκαν στη μεγάλη αίθουσα του Κάστρου Βερμπάνιθ, μετά από την αρχή του φαγοποτιού αλλά πριν από το τέλος του, γιατί κι οι δυο ήξεραν πως, στο τέλος, οι πάντες θα ήταν στουπί, και μια επίσκεψη δε θα είχε νόημα.

Η αίθουσα ήταν πέτρινη και διακοσμημένη κακόγουστα με ό,τι είχε κατέβει στο κεφάλι του Άρχοντα Ρούντγκαλ. Ακόμα κι ο Κάντβιρ καταλάβαινε ότι η διακόσμηση ήταν χάλια, που εκείνος παραδεχόταν ότι δεν ήξερε από τέτοια. Ωστόσο, είχε δει αρκετά δωμάτια και αίθουσες στη ζωή του, ώστε να μπορεί να κρίνει μερικά πράγματα. Ο Ρούντγκαλ, τον οποίο είχε γνωρίσει παλιότερα, μάλλον δεν είχε ποτέ του μπει σε σπίτι, κατοικώντας στις Ατέρμονες Πεδιάδες, κάτω από τον ανοιχτό ουρανό. Ελεύθερη ζωή, αναμφίβολα, και όμορφη· αλλά δεν τον είχε προετοιμάσει για Άρχοντα της Βερμπάνιθ.

Έτσι, η μεγάλη αίθουσα του Κάστρου ήταν διακοσμημένη μ'ένα σωρό αλλόκοτα πράγματα: από αριστοτεχνικά κεντημένες ταπετσαρίες μέχρι τραχιά πέτρινα αγάλματα· από χρυσά κηροπήγια μέχρι πήλινα πιθάρια. Και στο πέρας της βρισκόταν ο Κοκάλινος Θρόνος, επάνω σ'ένα βάθρο.

Επί του παρόντος, ένα μεγάλο τραπέζι σχήματος Γ ήταν στρωμένο στο κέντρο της αίθουσας, και ο Νάρκαθρημ κι οι πειρατές του έτρωγαν και έπιναν, μαζί με τον Άρχοντα της Βερμπάνιθ και τους δικούς του ανθρώπους. Το κοράκι του Μαύρου Φονιά ήταν πιασμένο στην πλάτη της καρέκλας του αφέντη του, απ'όπου εξορμούσε, κάπου-κάπου, για να τσιμπολογήσει από δω κι από κει.

Κανείς δεν έδωσε σημασία στον Κάντβιρ και τον Γάνραθ. Κανείς εκτός από τους φρουρούς που στέκονταν στην είσοδο.

«Θέλουμε να μιλήσουμε στον Νάρκαθρημ,» είπε ο μισός-Ερσαγκ-μόριος μισός-Σερανβέλιος.

«Προχωρήστε και μιλήστε του,» απάντησε ο φρουρός.

Ο Κάντβιρ βάδισε, σταθερά, περνώντας δίπλα από δύο σκυλιά που πάλευαν για ένα κόκαλο. Ο Γάνραθ τον ακολούθησε, με περισσότερο δισταγμό.

Ο Νάρκαθρημ είχε στα γόνατά του μια ημίγυμνη γυναίκα με μακριά μαύρα μαλλιά, και τα δόντια του δάγκωναν τον ώμο της· όμως οι άκριες των ματιών του πρόσεξαν τους δύο άντρες που ζύγωναν, και, υψώνοντας το κεφάλι, έστρεψε όλη του την προσοχή σ' αυτούς.

«Κάντβιρ!» φώναξε. «Ελα, κάτσε!»

«Μεγάλε Κουρσάρε,» αποκρίθηκε ο Κάντβιρ, υψώνοντας τις γροθιές του στο φαρδύ του στέρνο, σε χαιρετισμό. «Σου φέρνω άσχημα νέα..»

«Άσχημα νέα; Μια τέτοια χαρούμενη ώρα, που έχω ανταμώσει με τον παλιόφιλό μου;» Ο Νάρκαθρημ ύψωσε το χέρι του και κοπάνησε τον Ρούντγκαλ, δυνατά, στις πλάτες. Εκείνος –ένας μυώδης, χοντρός άντρας με κουρεμένα καστανά μαλλιά (που, παλιά, όταν ζούσε στις Ατέρμονες Πεδιάδες ήταν μακριά, θυμόταν ο Κάντβιρ) και μούσια– παραλίγο να πνιγεί με το κρασί του.

«Φοβάμαι πως ναι, Μεγάλε Κουρσάρε. Να μιλήσω εδώ, ή προτιμάς σ' άλλο χώρο;»

«Σ' ακούω εδώ. Αλλά κάτσε, μη στέκεσαι· με προσβάλλεις! Και εσύ και ο Γάνραθ.»

Ο Κάντβιρ και ο Γάνραθ υπάκουσαν, παίρνοντας καρέκλες και καθίζοντας κοντά στον Μαύρο Φονιά του Πελάγους. Μια κοπέλα, ντυμένη μόνο με λεπτό, δερμάτινο στηθόδεσμο και περισκελίδα, τους κέρασε κρασί· κι ύστερα, έφυγε, βαδίζοντας χαριτωμένα, ενώ τα μάτια του Γάνραθ ακολουθούσαν τον πισινό της.

«Τι 'ναι, λοιπόν, Κάντβιρ;» ρώτησε ο Νάρκαθρημ, δίνοντας μια σπρωξιά στη γυναίκα που ήταν καθισμένη στα γόνατά του και ρίχνοντάς την κάτω. «Δίνε του,» της είπε. «Μιλάμε σοβαρά, τώρα!» Εκείνη ορθώθηκε και απομακρύνθηκε. Ο Γάνραθ κοίταζε, πάλι, τον πισινό της, καθώς η γυναίκα έφευγε.

«Υπάρχει πρόβλημα, στο Μαντείο των Βράχων,» εξήγησε ο Κάντβιρ. «Μερικοί Σερανβέλιοι βρίσκονται μέσα, και νομίζω πως σε περιμένουν για να σε σκοτώσουν.»

Τα φρύδια του Νάρκαθρημ έσμιζαν. «Ακούγεται άσχημο, πράγματι,» παραδέχτηκε. «Όχι πως είναι κάτι πρωτόφαντο, όμως.» Γέλασε και ήπια κρασί. «Τόχουν ξαναπροσπαθήσει να μου μπήξουν μαχαίρια στη ράχη, και τους τάχω χώσει στον κώλο!»

«Οι Σερανβέλιοι έχουν κι έναν ιερέα της Φλόγας μαζί τους.»

«Ιερέα της Φλόγας, ε; Για πες μου περισσότερα, Κάντβιρ. Πες μου τα όλα, χαρτί και καλαμάρι. Χαρτί και καλαμάρι, κοπέλι μου.»

Ο Γάνραθ ήρθε να την αντικαταστήσει, και η Λουσίνα επέστρεψε από τη βάρδια της έξω απ'το Μαντείο των Βράχων. Μπαίνοντας στη Βερμπάνιθ και στο σπίτι της, συνάντησε τον Κάντβιρ να κάθεται στο σκαμνί μπροστά στο παράθυρο και ν'ακονίζει το σπαθί του.

«Ο Νάρκαθρημ ήρθε, έμαθα,» του είπε.

Ο Κάντβιρ μούγκρισε, μοιάζοντας σκεπτικός.

Η Λουσίνα έβγαλε τις μπότες της και κάθισε στον σοφά... σαν άνθρωπος, σκέφτηκε, γιατί τόση ώρα, εκεί έξω, μες στην ερημιά και στη νύχτα, αισθανόταν σαν τους Ερσαγκμόριους, που δεν μπορούσες εύκολα ν'αποφασίσεις αν ήταν άνθρωποι ή ζώα, έτσι όπως ζούσαν και συμπεριφέρονταν. Ο Κάντβιρ ήταν από τις λίγες ευχάριστες εξαιρέσεις ανάμεσά τους. Αλλά, βέβαια, δεν ήταν ολόκληρος Ερσαγκμόριος· ήταν και μισός-Σερανβέλιος... και μισούσε τους Σερανβέλιους, όπως της είχε πει τους μισούσε και τους απεχθανόταν ολόκαρδα.

«Τι είπε ο Νάρκαθρημ;» τον ρώτησε.

«Δε μίλησες με τον Γάνραθ;»

«Όχι· αλλάξαμε βάρδια μόνο.»

Ο Κάντβιρ έπαψε ν'ακονίζει το ξίφος του, και το στήριξε στον τοίχο πλάι του. «Ο Νάρκαθρημ θα πάει στο Μαντείο.»

Η Λουσίνα συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη. «Ακόμα κι ύστερα απ'όσα του είπες; Του εξήγησες ότι πιθανώς να εκβιάζουν τη Μάντισσα, έτσι;»

«Του το εξήγησα. Μου είπε ότι θα πάρει τα μέτρα του, και ότι θα ζητήσει από τη Μάντισσα να μάθει τι συμβαίνει.»

«Μα, αν του έχουν στήσει παγίδα εκεί μέσα...»

«Επίσης,» πρόσθεσε ο Κάντβιρ, «είπε ότι θα προστάξει αύριο να ελέγξουν το караβάνι της Σαμάλθα Πυρόφθαλμης, για να δει ποια είναι η κοπέλα που κρατάνε στην άμαξα. Αν είναι κάποια από τις Ιερομαθείς, θα το καταλάβει. Λέει πως τις ξέρει και τις δύο.»

«Μάλιστα,» είπε η Λουσίνα. «Αύριο, επομένως, πρέπει να περιμένουμε ότι ολόκληρη η Περιφέρεια Αγοράς θα γίνει άνω-κάτω.» Συνήθως, αυτό συνέβαινε, όποτε κάποιος προσπαθούσε να βάλει χέρι, αυθαίρετα, στο караβάνι κάποιου εμπόρου. «Εκτός αν οι Σερανβέλιοι το δεχτούν αδιαμαρτύρητα.»

«Δε νομίζω να το δεχτούν.»

«Ναι, κι εγώ αυτή την υποψία έχω.»

Κεφάλαιο Τριακοστό —Τρεις Πόλεις: Βένμιρχ—

Κύριε Πτεράργυρε, δεν περίμενα να σας ξαναδώ τόσο σύντομα,» είπε ο Άρχοντας Άτρεχ. «Καθίστε, καθίστε.» Έδειξε μια πολυθρόνα, με το δεξί, δαχτυλιδοφορεμένο χέρι του.

«Ευχαριστώ, Άρχοντά μου,» είπε ο Νολράκο, καθίζοντας. «Κι ευχαριστώ που με δεχτήκατε, παρά το απρόοπτο της επίσκεψής μου.»

Ο Άτρεχ πήρε θέση αντίκρυ του, σε μια άλλη πολυθρόνα. Βρίσκονταν στο καθιστικό όπου είχαν συναντηθεί και την προηγούμενη φορά, μόνο που *ετούτη* τη φορά ήταν μόνοι· δεν είχε έρθει κανείς μαζί με τον Πρέσβη της Σερανβέλ.

«Ομολογώ, κύριε Πτεράργυρε, πως μου κινήσατε την περιέργεια, όταν τονίσατε στους φρουρούς και τους υπηρέτες του παλατιού μου ότι πρόκειται για κάτι... πώς το είπατε;... *άκρως σημαντικό*;»

Ο Νολράκο ένευσε. «Ναι. Πρόκειται για την απαγωγή μιας κοπέλας από τη συνοδεία μου.»

Τα φρύδια του Άτρεχ υψώθηκαν (με τρόπο, ίσως, θεατρικό, παρατήρησε ο Πτεράργυρος). «Αλήθεια;»

«Ονομάζεται Θαρνάλιν. Πιστεύω, σας την είχα συστήσει, όταν μιλήσαμε την προηγούμενη φορά.»

«Μια ξανθιά κοπέλα;»

«Ναι.»

«Ποιος την απήγαγε; Έχετε κάποια υποψία, κύριε Πτεράργυρε;»

«Δεν έχω υποψία, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Νολράκο· «είμαι βέβαιος πως ήταν η Συντεχνία των Αλχημιστών.»

«Για ποιο λόγο η Συντεχνία να θέλει αυτή τη Θαρνάλιν;»

«Κι εγώ την ίδια απορία έχω.»

«Γιατί βρισκόταν εδώ, μαζί σας;» ρώτησε ο Άτρεχ, ατενίζοντάς τον ερευνητικά, καθώς είχε τα χέρια του, ήρεμα, ακουμπισμένα στους βραχίονες της πολυθρόνας του.

«Επιθυμούσε να δει την πόλη· τίποτα περισσότερο.»

«Τίποτα περισσότερο;»

Τα μάτια του Νολράκο στένεψαν. «Γνωρίζετε κάτι που θα έπρεπε να μου πείτε, Αρχοντά μου;» Ο Άτρεχ τού έδινε την εντύπωση πως δεν ήταν ένας άνθρωπος απορημένος σχετικά με το τι συνέβη. Συγκεκριμένα, του έδινε την εντύπωση πως ήξερε *ακριβώς* τι είχε συμβεί· και, μάλιστα, πιθανώς να ήξερε *περισσότερα* από τον Νολράκο.

«Κύριε Πτεράργυρε, μάλλον *εσείς* θα έπρεπε να μου είχατε πει κάτι που μου κρύψατε,» αποκρίθηκε ο Αρχοντας της Βένμιρχ, και το βλέμμα του σκοτείνιασε.

«Δε σας καταλαβαίνω.»

«Η Θαρνάλιν είναι κόρη του Βάρνακ, σωστά; Κόρη του Βάρνακ, ενός προδότη της Συντεχνίας, ο οποίος έχει κρυφτεί στη Σερανβέλ.»

«Ναι, είναι πράγματι κόρη του Βάρνακ, ο οποίος, πλέον, είναι *πολίτης* της Σερανβέλ· δεν *κρύβεται* στην πόλη μας.»

«Μάλιστα. Και γιατί να στείλει εδώ την κόρη του, τότε;» Ο τόνος του Άτρεχ είχε γίνει, τώρα, πιο απότομος από πριν.

«Δεν την 'έστειλε', Αρχοντά μου· σας διαβεβαιώνω. Η ίδια επιθυμούσε να έρθει στη Βένμιρχ, προκειμένου να τη δει. Όταν έφυγε από εδώ, ήταν πολύ μικρή.»

«Και, πραγματικά, περιμένετε η Συντεχνία να το πιστέψει αυτό, κύριε Πτεράργυρε;»

«Δεν είναι παρά η αλήθεια,» είπε ο Νολράκο. «Δεν καταλαβαίνω ποιος άλλος λόγος θα μπορούσε να υπάρχει για να έρθει η Θαρνάλιν μαζί μας.»

«Δεν καταλαβαίνετε, ή *παριστάνετε* πως δεν καταλαβαίνετε;»

«Διαφωτίστε με.»

«Μα, δεν είναι προφανές; Η Συντεχνία θεωρεί πως η Θαρνάλιν είναι κατάσκοπος του Βάρνακ. Θεωρεί πως ο πατέρας της την έχει διδάξει πράγματα για τη Συντεχνία που άλλοι δε γνωρίζουν και την έχει στείλει εδώ, προκειμένου να προκαλέσει προβλήματα.»

«Εσείς, Αρχοντά μου, το πιστεύετε αυτό;»

«Δεν έχει σημασία τι πιστεύω εγώ, κύριε Πτεράργυρε.»

«Δεν έχει σημασία τι πιστεύετε εσείς;» απόρησε ο Νολράκο.

Ο Άτρεχ αναστέναξε. «Εσείς οι Σερανβέλιοι δεν αντιλαμβάνεστε κάτι πολύ βασικό για τις Τρεις Πόλεις: η Συντεχνία των Αλχημι-

στόν είναι εδώ ένας πολύ, πολύ ισχυρός οργανισμός. Δεν μπορεί κανείς να τον αγνοήσει. Αν οι αλχημιστές λένε πως αυτή η Θαρνάλιν είναι κατάσκοπος και πιθανός κίνδυνος για τη Συντεχνία, τότε δεν έχω λόγο να διαφωνήσω μαζί τους.»

«Μα, Άρχοντά μου, τα πράγματα δεν είναι έτσι!» τόνισε ο Νολράκο. «Η Θαρνάλιν ούτε κατάσκοπος είναι, ούτε έχει έρθει εδώ για να προκαλέσει προβλήματα!»

«Αυτό λέτε εσείς. Αλλά η Συντεχνία λέει άλλα—»

«Και δεν μπορείτε να λογικέψετε τη Συντεχνία, Άρχοντά μου;» απαίτησε ο Νολράκο. «Βρίσκομαι εδώ σε μια ειρηνική— σε μια διπλωματική αποστολή. Δεν έχω έρθει ως εχθρός.»

«Εάν ήσασταν στη θέση μου, κύριε Πτεράργυρε, τι θα κάνατε; Θα εμπιστευόσασταν τον πρέσβη μιας αντίπαλης πόλης, ή τη Συντεχνία;»

«Θα προσπαθούσα να μάθω την αλήθεια,» αντιγύρισε ο Νολράκο, όσο πιο ήπια μπορούσε· δεν ήθελε να φιλονικήσει με τον Άρχοντα: δεν ήταν αυτός ο σκοπός του, ούτε ο λόγος για τον οποίο τον είχε στείλει εδώ το Συμβούλιο της Σερανβέλ. «Είναι δυνατόν η Συντεχνία να υποδεικνύει πολιτική;»

«Κύριε Πτεράργυρε,» αποκρίθηκε ο Άτρεχ, υπομονετικά, «αν στην πόλη σας ερχόταν κάποιος άγνωστος και ο Ναός της Φλόγας ισχυριζόταν πως δεν έπρεπε να τον εμπιστευτείτε, τι θα κάνατε;»

«Ο Ναός της Φλόγας είναι... ο Ναός της Φλόγας.»

«Ακριβώς. Το ίδιο είναι και η Συντεχνία εδώ. Πρέπει να το καταλάβετε αυτό. Δεν είναι δυνατόν να την αγνοήσω.»

«Δεν υπάρχει, δηλαδή, τρόπος να υπερισχύσει η αλήθεια;» είπε ο Νολράκο. «Κι εξάλλου, τι θέλουν από τη Θαρνάλιν; Αν σκοπεύουν να την κρατήσουν φυλακισμένη, Άρχοντά μου, λάβετε υπόψη σας πως είναι Σερανβέλια πολίτης...» Δεν έκρυψε την υποδηλούμενη απειλή στα λόγια του.

«Το αντιλαμβάνομαι αυτό. Και δε νομίζω ότι η Συντεχνία θα την κρατήσει αιχμάλωτη για περισσότερο απ'όσο χρειάζεται.»

«Το οποίο τι σημαίνει; Πόσος χρόνος είναι το 'όσο χρειάζεται';»

«Υποθέτω, μέχρι που να φύγετε από τις Τρεις Πόλεις,» είπε ο Άτρεχ.

«Μέχρι που να φύγουμε από τις Τρεις Πόλεις; Μα, Άρχοντά μου, θα μείνουμε εδώ αρκετές ημέρες. Δεν μπορεί η κοπέλα να κρατείται φυλακισμένη άδικα όλο αυτό τον καιρό!»

Ο Άρχοντας Άτρεχ ανασήκωσε τους ώμους. «Η απόφαση δεν είναι δική μου. Η Συντεχνία έχει δικαιώματα επάνω στους αλχημιστές της, κι επάνω στους απογόνους αυτών.»

«Και η Θαρνάλιν είναι απόγονος...»

«Ακριβώς. Και, μάλιστα, όχι ένας οποιοσδήποτε απόγονος. Μητέρα της ήταν η αλχημίστρια Σεϊρμη, η οποία, απ'ό,τι ξέρω, εξαφανίστηκε περιέργως, ύστερα από κάποιο παράξενο πείραμα. Και πατέρα της... πατέρας της γνωρίζετε ποιος είναι. Επομένως, μιλάμε για μια κοπέλα που ο ένας της γονιός είναι μυστηριώδης και αγνοούμενος, και ο άλλος φυγάς και προδότης.»

«Ναι,» είπε, ξερά, ο Νολράκο, «καταλαβαίνω το πρόβλημά σας.»

«Εάν επιθυμείτε να μάθετε περισσότερα, θα πρέπει να ζητήσετε ακρόαση από τη Συντεχνία.»

Ο Νολράκο ένευσε. «Μάλιστα. Σκοπεύω να το κάνω.» Και είπε: «Πιστεύω η σύγκληση του Συμβουλίου των Τριών δεν έχει ακυρωθεί, εξαιτίας ετούτου του περιστατικού...»

«Ασφαλώς και όχι,» αποκρίθηκε ο Άτρεχ. «Ωστόσο, πρέπει να σας προειδοποιήσω, κύριε Πτεράγγυρε, πως κάποιοι ίσως να μη δουν και με τόσο καλό μάτι το γεγονός ότι φέρατε εδώ ένα άτομο σαν τη Θαρνάλιν· κι αυτό πιθανώς να έχει συνέπειες στις διαπραγματεύσεις σας μαζί τους.»

Το φοβόμουν, σκέφτηκε ο Νολράκο, βέβαιος ότι ο Άρχοντας της Βένμυχ δεν ήταν πρόθυμος να εξηγήσει ποιοι ήταν αυτοί οι «κάποιοι» που είχε αναφέρει. *Εξάλλου, μπορεί κι ο εαυτός του να είναι ανάμεσά τους.* Μέχρι στιγμής, δεν είχε ξεκαθαρίσει τη δική του θέση επί του θέματος· είχε προτιμήσει να παραμείνει ουδέτερος και διπλωματικός. Πράγμα το οποίο δεν έδειχνε απολύτως τίποτα για τις αληθινές του προθέσεις.

Ο Νολράκο έφυγε προβληματισμένος από το αρχοντικό παλάτι της Βένμυχ.

Η υπηρέτρια άφησε έναν δίσκο με πρωινό επάνω στο τραπέζι και αποχώρησε, κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Ο Κάρλακ, όμως, παρέμεινε στο δωμάτιο, στεκόμενος δίπλα στην πόρτα και ατενίζοντας τη Θαρνάλιν, που ήταν μισοξαπλωμένη στον καναπέ, με μια σκοτεινή όψη στο πρόσωπό της.

«Ξανασκέφτηκες τα όσα συζητήσαμε;» τη ρώτησε, ήρεμα. Ήταν ντυμένος διαφορετικά από χτες, φορώντας έναν μακρύ, μαύρο χιτώνα, που δενόταν στη μέση του με μια δερμάτινη ζώνη. Είχε τα χέρια του σταυρωμένα στο στήρνο, και τα μαλλιά και τα μούσια του ήταν καλοχτενισμένα.

«Ναι,» αποκρίθηκε, αργά, η Θαρνάλιν. «Τα ξανασκέφτηκα, πολλές, πολλές φορές...»

«Και... θυμήθηκες τίποτα περισσότερο;»

«Όπως;»

Ο Κάρλακ αναστέναξε. «Γιατί προσπαθείς να δυσκολεύεις τη θέση σου; Πρέπει να σου ξανακάνω τις ίδιες απλές ερωτήσεις;»

«Αν σκοπεύεις να με ρωτήσεις αν είμαι αλχημίστρια, η απάντηση εξακολουθεί να είναι *όχι, δεν γνωρίζω την τέχνη των αλχημιστών*,» είπε η Θαρνάλιν, χωρίς να του μιλά στον πληθυντικό, όπως χτες. «Αν σκοπεύεις να με ρωτήσεις αν ο πατέρας μου με έστειλε εδώ για να σας καταστρέψω, η απάντηση εξακολουθεί να είναι *όχι, δεν συμβαίνει αυτό*. Και, αν σκοπεύεις να με ρωτήσεις αν ο πατέρας μου μου έχει διδάξει τα μυστικά σας, η απάντησή εξακολουθεί να είναι *όχι, δεν μου έχει διδάξει τίποτα για τη Συντεχνία σας!*»

«Όπως επιθυμείς,» είπε ο Κάρλακ, στεγνά· και, στρεφόμενος στην πόρτα, έφυγε απ' το δωμάτιο.

Η Θαρνάλιν σηκώθηκε απ' τον καναπέ, σκεπτόμενη: *Ίσως να έκανες βλακεία, ανόητη. Ίσως να έκανες μια πολύ μεγάλη βλακεία! Θέλεις, πραγματικά, να τους θυμώσεις; Δεν είναι αρκετά άσχημα αυτά που ήδη σου συμβαίνουν;* Ο εγκλεισμός της εδώ μέσα είχε τσιτώσει τα νεύρα της, και δεν είχε καταφέρει να συγκρατήσει τον εαυτό της.

Μακάρι ο Χανμάρο να την έπαιρνε γρήγορα από δω· δεν άντεχε άλλο! Το βράδυ είχε κοιμηθεί ελάχιστα, ενώ σκέψεις γυρόφερναν στο μυαλό της, ταλαιπωρώντας την.

Πλησίασε το τραπέζι και κοίταξε το πρωινό: μια κούπα τσάι, ένα μικρό κύπελλο με βούτυρο, και ένα πιάτο με παξιμάδια και δύο τηγανίτες. *Κι όλα τους ίσως νάναι δηλητηριασμένα. Ίσως να τα έχουν ποτίσει με κάποιο αλχημικό παρασκεύασμα που θα με κάνει υποχείριό τους.*

Η Θαρνάλιν στράφηκε απ' την άλλη· βάδισε ως το παράθυρο και κοίταξε έξω. Δε θα έτρωγε· όσο βρισκόταν εδώ, δε θα έτρωγε τίποτα που της έφερναν. Ούτε θα έπινε.

Το ερώτημα ήταν πόσο θα μπορούσε ν' αντέξει έτσι. Πόσο θα μπορούσε ν' αντέξει χωρίς φαγητό· και, κυρίως, πόσο θα μπορούσε ν' αντέξει χωρίς νερό. Ο πατέρας της της είχε μάθει πως ο άνθρωπος δεν μπορεί ν' αντέξει χωρίς νερό παραπάνω από τρεις-τέσσερις μέρες. Μετά, πεθαίνει.

Αλλά δε θα μ' αφήσουν να πεθάνω. Αν με δουν να λιποθυμώ, θα με ποτίσουν με το ζόρι. Κι αυτό την τρόμαζε περισσότερο· γιατί ό,τι κι αν ήταν εκείνο με το οποίο θα την πότιζαν, δε νόμιζε ότι θα ήταν κάτι που, πραγματικά, θα ήθελε να πει...

Πρέπει να βγω από δω μέσα! Πρέπει να βγω!

Χανμάρο, μην αργείς. Κάνε κάτι!

Δάγκωσε το χείλος της, νευρικά, καθώς εξακολουθούσε να κοιτάζει έξω απ' το παράθυρο.

Ο Νολράκο επέστρεψε στο *Γαλανό Πέταλο*, και ο Χανμάρο, βλέποντάς τον να μπαίνει, σηκώθηκε αμέσως απ' το τραπέζι του και τον πλησίασε.

«Τι έγινε;» ρώτησε. «Τι σου είπε;»

«Θα σου πω,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, προτρέποντάς τον να πάνε να καθίσουν. Όταν ήταν καθισμένοι, συνέχισε: «Φοβάμαι πως δε θα βρούμε εύκολα άκρη, Χανμάρο.»

Ο Χανμάρο συνοφρυώθηκε. «Δε θα βρούμε εύκολα άκρη; Τι πάει να πει αυτό; *Γιατί;*»

«Η Συντεχνία έχει μεγάλη δύναμη εδώ, και ο Άρχοντας Άτρεχ δεν είναι πρόθυμος να της εναντιωθεί. Επιπλέον, δε νομίζω πως είδε με

καλό μάτι το γεγονός ότι του κρύψαμε ποια πραγματικά είναι η Θαρνάλιν.»

«Μα,» είπε ο Χανμάρο, «δεν είναι τίποτα το ιδιαίτερο. Δεν ήρθε εδώ για κανέναν συγκεκριμένο λόγο, πέραν απ'το ότι ήθελε να δει τη γενέτειρα των γονιών της.»

«Οι αλχημιστές, δυστυχώς, δεν το βλέπουν έτσι—»

«Τότε, πρέπει να τους *κάνουμε* να το δουν! Κατ'αρχήν, με ποιο δικαίωμα την κρατάνε; Είναι Σερανβέλια πολίτης!»

«Ναι, αλλά τώρα δε βρισκόμαστε στη Σερανβέλ. Και, σύμφωνα μ'ό,τι μου είπε ο Άρχοντας Άτρεχ, η Συντεχνία έχει δικαιώματα επάνω στους απογόνους των αλχημιστών της—»

«Και θα την κρατήσουν εδώ για πάντα; Φυλακισμένη; Πατέρα—»

«Μη βιάζεσαι,» του είπε ο Νολράκο. «Οχι, δε θα την κρατήσουν εδώ για πάντα· αυτό θα είχε άσχημες συνέπειες στις σχέσεις των Τριών Πόλεων με τη Σερανβέλ: δεν μπορούν να φυλακίζουν Σερανβέλιους πολίτες χωρίς λόγο—»

«Ακριβώς!»

«Ωστόσο, μπορούν να την κρατήσουν αιχμάλωτη μέχρι να φύγουμε από εδώ. Γιατί φοβούνται ότι πιθανώς να είναι κατάσκοπος· ότι πιθανώς να βρίσκεται στην πόλη για να προκαλέσει προβλήματα. Και,» αναστέναξε ο Νολράκο, «όπως καταλαβαίνεις, όσο κυκλοφορεί αυτή η φήμη, μειώνεται και το δικό μας κύρος ενώπιον των αρχόντων των Τριών Πόλεων.»

«Γιατί;»

«Γιατί, προφανώς, σχηματίζεται η υποψία ότι ήρθαμε εδώ για κάποιον καταχθόνιο σκοπό.»

«Για όνομα της Φλόγας...» είπε ο Χανμάρο, κι ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του, σκεπτικός.

Ο Νολράκο έκανε νόημα σε μια σερβιτόρα να πλησιάσει, κι όταν αυτή ήρθε, της παράγγειλε μια μπίρα και, σύντομα, την είχε μπροστά του.

«Η Ιέρεια Φένρα θα μπορεί να την πάρει από εκεί;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Δεν ξέρω. Αλλά, ακόμα κι αν μπορεί, αυτό θα επιβάρυνε τη θέση μας.»

«Θα επιβάρυνε τη θέση μας; Πατέρα, την κρατάνε φυλακισμένη χωρίς λόγο!»

«Το ξέρω, αλλά, αν χρησιμοποιήσουμε βία για να τη σώσουμε, αυτό δε θα βοηθήσει σε τίποτα. Θα πάω εγώ να τους μιλήσω, σε λίγο.» Ήπια μια γουλιά απ' τη μπίρα, για να υγράνει το στόμα του.

«Στους αλχημιστές;»

Ο Νολράκο ένευσε. «Είναι οι μόνοι που μπορούν να αποφασίσουν αν πρέπει να ελευθερωθεί.»

«Θα έρθω μαζί σου.»

Ο Νολράκο κοίταξε τον γιο του διστακτικά. «Ελα,» είπε, τελικά. Και, νοερά, πρόσθεσε: *Ελπίζω να μην το μετανιώσω αυτό.*

«Θα επιθυμούσα να μιλήσω στους αλχημιστές σχετικά με την αιχμαλωσία της Θαρνάλιν. Ονομάζομαι Νολράκο Πτεράργυρος, και βρίσκομαι στη Βένμινχ ως Πρέσβης της Σερανβέλ.»

Οι φρουροί έξω από την πύλη του Οίκου της Συντεχνίας τον κοίταξαν αμίλητα για μια στιγμή. Ύστερα, ο ένας απ' αυτούς είπε, επίσημα: «Μια στιγμή, κύριε Πτεράργυρε,» και μπήκε στον Οίκο.

Ο Χανμάρο αισθανόταν τα νεύρα του τεντωμένα, καθώς στεκόταν δίπλα στον πατέρα του, περιμένοντας. Το βράδυ, δεν είχε κοιμηθεί και πολύ, κι όλος ο χτεσινός εκνευρισμός βρισκόταν ακόμα μέσα του. Και δε νόμιζε ότι θα του έφευγε, μέχρι να ελευθερωνόταν η Θαρνάλιν από τα νύχια της Συντεχνίας.

Ο φρουρός επέστρεψε και είπε στον Νολράκο: «Οι αλχημιστές δεν μπορούν να σας δεχτούν τώρα γι' αυτό το ζήτημα, κύριε Πτεράργυρε. Θα το σκεφτούν, όμως, και θα σας ειδοποιήσουν—»

«Η κοπέλα κρατείται φυλακισμένη από λάθος,» τον διέκοψε ο Νολράκο. «Απαιτώ να τους δω *τόρα!*»

«Φοβάμαι πως αυτό είναι αδύνατον,» αποκρίθηκε ο φρουρός, με επίπεδη έκφραση. «Θα σας ειδοποιήσουν εκείνοι, όταν αποφασίσουν. Πού μένετε;»

«Στο πανδοχείο *‘Το Γαλανό Πέταλο’*,» είπε ο Νολράκο, βλέποντας πως δε θα είχε νόημα να διαφωνήσει περαιτέρω μ’αυτόν τον άνθρωπο, ο οποίος δεν ήταν τίποτα περισσότερο από εντολοδόχος. Γυρίζοντάς του την πλάτη, κατέβηκε τα πέτρινα σκαλοπάτια της εισόδου του Οίκου της Συντεχνίας.

Ο Χανμάρο τον ακολούθησε, νιώθοντας απεγνωσμένος και εξοργισμένος. Δε φαινόταν να υπάρχει τρόπος να βρουν το δίκιο τους σε τούτη την καταραμένη πόλη!

Ο Θόρλο είδε τον Πτεράργυρο και το γιο του να φεύγουν από τον Οίκο της Συντεχνίας, και σκέφτηκε: *Εκεί, λοιπόν, κρατείται η κοπέλα. Οι αλχημιστές την έχουν.* Το οποίο δεν ήταν παράλογο: εξάλλου, ο πατέρας της –ο Βάρνακ– ήταν αλχημιστής που είχε φύγει από τη Συντεχνία και είχε έρθει στη Σερανβέλ. Αναμφίβολα, θα ήθελαν εκδίκηση.

Ο αδελφούλης μου, λοιπόν, είχε δίκιο που πίστευε ότι ο Πτεράργυρος θα έμπλεκε στις Τρεις Πόλεις. Το πρόβλημα είναι πως κι εγώ, ετούτη τη στιγμή, δεν μπορώ να σκεφτώ κανέναν αποτελεσματικό τρόπο για να τον ξεμπλέξω.

Εκτός...

Χμμ. Λες να είχε νόημα να προσπαθήσει να βρει τον Σιλάρμο τον Γάτο; Μάλλον, αυτός ο λεχρίτης δούλευε, τώρα, για τη Συντεχνία, και οι υπόλοιποι που ήταν μαζί του επίσης.

Και τι θα κάνουν; θα προδώσουν τους εργοδότες τους για να βοηθήσουν εμένα; Δε μοιάζει και πολύ πιθανό.

Ωστόσο, αν είναι να συντρέξω τον Πτεράργυρο, από κάπου πρέπει ν’αρχίσω, και δε φαίνεται να μπορώ ν’αρχίσω από πουθενά αλλού.

Η Θαρνάλιν βρισκόταν μπροστά στο παράθυρό της, όταν ο Χανμάρο και ο Νολράκο ήρθαν στον Οίκο της Συντεχνίας. Τους είδε να

στέκονται μπροστά στην είσοδο, να μιλάνε με τους φρουρούς, να περιμένουν, και να φεύγουν.

Και μελαγχολία την πλάκωσε, γιατί αυτό μπορεί να σήμαινε μονάχα ένα πράγμα: είχαν ζητήσει ακρόαση από τους αλχημιστές και εκείνοι τούς την είχαν αρνηθεί.

Δε σκοπεύουν να μ' αφήσουν να φύγω. Σκοπεύουν να με κρατήσουν εδώ, μέχρι να... μέχρι να τους αποκαλύψω αυτά που δεν γίνεται να τους αποκαλύψω, γιατί δεν τα ξέρω!

Κι εν τω μεταξύ, δεν μπορούσε να φάει ή να πιει τίποτα σε τούτο το μέρος. Κοίταζε το πρωινό της, που ακόμα βρισκόταν επάνω στο τραπέζι, κι αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει. Το φαγητό και το τσάι θα μπορούσαν να είναι ποτισμένα με οτιδήποτε· οποιοδήποτε αλχημικό δηλητήριο.

Η Θαρνάλιν έστρεψε, πάλι, το βλέμμα της έξω. *Θα περιμένουν, ώσπου να πρέπει να πω κάτι. Θα περιμένουν, ώσπου να έχω φτάσει στα όρια της λιποθυμίας από την έλλειψη νερού. Και τότε, θα μου δώσουν να πω ό,τι εκείνοι θέλουν να πω.*

Αισθάνθηκε πανικός να την καταλαμβάνει. *Πρέπει να φύγω από δω! Πρέπει να φύγω!*

Το βράδυ ήρθε στη Βένμιρχ, και οι αλχημιστές δεν είχαν ακόμα ειδοποιήσει τον Νολράκο Πτεράργυρο ότι θα τον δέχονταν για να μιλήσει μαζί τους.

Ο Χανμάρο δεν μπορούσε να κοιμηθεί· είχε πάει στο δωμάτιό του, για να προσπαθήσει, αλλά απλά δεν μπορούσε. Η Θαρνάλιν ερχόταν συνέχεια στο μυαλό του. Και, όποτε ο ύπνος έκανε να τον πάρει, αισθανόταν την απουσία της δίπλα του και ξυπνούσε πάλι. Φοβόταν ότι ίσως να την είχε χάσει κι αυτήν, όπως τη Φιλράνα· ότι ίσως να την είχε χάσει για πάντα· ότι ίσως οι αλχημιστές να της έκαναν κάτι κακό· ότι ίσως να τη σκότωναν.

Πήρε καθιστή θέση στην άκρη του κρεβατιού, ξεφυσώντας κι ακουμπώντας το κεφάλι στις χούφτες του. *Πώς στις Σκιές παγιδευτήκαμε έτσι; Και πώς θα ξεπαγιδευτούμε;*

Σηκώθηκε, απότομα, στα γυμνά του πόδια. *Οι Σκιές να πάρουν αυτούς τους καταραμένους αλχημιστές! Ποιοι νομίζουν ότι είναι; οι ιερείς της Φλόγας;* Πλησίασε το παράθυρο και, ακουμπώντας τα χέρια του στο περβάζι, κοίταξε προς τα βόρεια, προς τον Οίκο της Συντεχνίας, και νόμιζε ότι μπορούσε να τον διακρίνει πίσω από τ'άλλα οικοδομήματα: μπορούσε να διακρίνει τις κεραμιδένιες του σκεπές και τον καπνό που έβγαινε απ' τις καμινάδες του και υψωνόταν στον νυχτερινό ουρανό.

Η Θαρνάλιν ήταν κάπου εκεί μέσα. Φυλακισμένη.

Τι θα έκανε η Θήρνα σ'ετούτη την περίπτωση; αναρωτήθηκε ο Χανμάρο, γνωρίζοντας πως η μεγάλη του αδελφή δεν ήταν απ'τους ανθρώπους που σταυρώνουν τα χέρια και περιμένουν τα πράγματα να κυλήσουν από μόνα τους. *Τι θα έκανε η Θήρνα σ'ετούτη την περίπτωση;*

Δεν μπορούσε να δώσει απάντηση στο ερώτημα. Το μυαλό του ήταν πολύ θολωμένο για να διαμορφώσει οποιοδήποτε σχέδιο δράσης.

Αν έκανε μια βόλτα, ίσως αυτό να τον βοηθούσε.

Φόρεσε τα ρούχα του και κατέβηκε στην τραπεζαρία του *Γαλανού Πετάλου*. Ήταν αργά, αλλά το μέρος δεν ήταν έρημο. Ο Χανμάρο έριξε μια ματιά τριγύρω, για να δει μήπως ο πατέρας του ή κανένας από τη συνοδεία του βρισκόταν εδώ. Εντόπισε τον Νασμάρο και έναν από τους φρουρούς, οι οποίοι μιλούσαν με κάτι άλλους, άγνωστους μισθοφόρους και έπιναν μαζί τους.

Ο Χανμάρο βγήκε απ'το πανδοχείο, δίχως να προσέξει ότι ένας από τους πελάτες τον παρατηρούσε πολύ περισσότερο από τους υπόλοιπους...

...και το γεγονός δεν ήταν τυχαίο. Μόλις ο γιος του Νολράκο Πτεράργγρου έφυγε, ο κατάσκοπος έτρεξε να ειδοποιήσει έναν άλλο.

Ο Χανμάρο, ανυποψίαστος ότι τον παρακολουθούσαν, βάδισε μέσα στη νότια αγορά της Βένμιρχ, που δεν είχε και τόσο κόσμο, ετούτη τη νυχτερινή ώρα. Τη διέσχισε μέχρι το ανατολικό της άκρο και βγήκε στις αποβάθρες όπου βρισκόταν αραγμένα και η *Χρυσή Οδός*. Το είδε το Σερανβέλιο πλοίο εξ αποστάσεως, μα δεν το

πλησίασε· συνέχισε τη βόλτα του, νιώθοντας τον θαλασσινό αγέρα να δροσίζει το μέτωπό του, περιμένοντας να έρθει στο μυαλό του εκείνη η καταπληκτική ιδέα που θα του έδινε τη λύση σχετικά με το πρόβλημα της Θαρνάλιν.

Η ιδέα δεν ήρθε. Αλλά, καθώς ο Χανμάρο έφευγε από το λιμάνι και έμπαινε, πάλι, στους δρόμους της Βένμιρχ, μια γυναικεία φωνή ακούστηκε να λέει τ' όνομά του.

Ο νεαρός Πτεράργυρος σταμάτησε και στράφηκε, ξαφνιασμένος.

Από έναν κάθετο δρόμο άκουσε βήματα να τον ζυγώνουν, και είδε μια σκιερή φιγούρα να ξεπροβάλλει και να πλησιάζει το φως μιας λάμπας που κρεμόταν από μια σιδερένια κολόνα. Η γυναίκα ήταν ντυμένη μ' ένα μακρύ, πράσινο φόρεμα, με σχίσιμο στη δεξιά μεριά της φούστας και ψηλό κολάρο. Στους ώμους της έπεφτε μια μαύρη κάπα και στο κεφάλι της ήταν σηκωμένη η κουκούλα. Τα μάτια της γυάλιζαν, γαλανά. Το πρόσωπό της ήταν κάθε άλλο παρά άσχημο, αλλά δε θύμιζε απολύτως τίποτα στον Χανμάρο.

«Σε γνωρίζω;» τη ρώτησε.

«Όχι,» αποκρίθηκε η γυναίκα, «αλλά γνωρίζω εγώ εσένα.»

Η απάντησή της τον έκανε να θορυβηθεί και να κοιτάξει γύρω του, μήπως πλησίαζε και κανείς άλλος –από πίσω του, ίσως.

«Μη φοβάσαι,» του είπε η άγνωστη· «κανένας δε θα σου επιτεθεί.»

Ο Χανμάρο εστίασε, πάλι, το βλέμμα του επάνω της. «Ποια είσαι; Τι θέλεις;» Τη ζύγωσε, με αργά, προσεκτικά βήματα.

Εκείνη δεν έκανε καμία κίνηση για ν' απομακρυνθεί. «Ονομάζομαι Λαντίρα Πυρίδρομη.»

Ο Χανμάρο σταμάτησε εκεί όπου ήταν, προτού φτάσει πολύ κοντά.

Ένα αχνό μειδίαμα χάραξε το πρόσωπο της Λαντίρα. «Βλέπω, μ' έχεις ακουστά.»

«Ναι,» είπε μόνο ο Χανμάρο.

«Θέλω να σε βοηθήσω.»

«Δε σε πιστεύω.»

Η Λαντίρα γέλασε. «Μην είσαι τόσο προκατειλημμένος. Δε θα με ακούσεις, τουλάχιστον; Αφορά τη Θαρνάλιν.»

«Τη Θαρνάλιν; Τι σχέση...; Πώς ξέρεις εσύ...;»

«Το πώς δεν έχει σημασία—»

«Φυσικά και έχει!» τη διέκοψε ο Χανμάρο· και, ξαφνικά, μια ιδέα πέρασε από το μυαλό του: μια υποψία: μια υποθετική κατάσταση που δεν έμοιαζε και τόσο απίθανη. «Εσύ την πρόδωσες στους αλχημιστές... Εσύ την πρόδωσες στους αλχημιστές, έτσι δεν είναι; Εσύ!»

«Μπράβο,» αποκρίθηκε η Λαντίρα. «Είσαι έξυπνο αγόρι.»

Οι γροθιές του Χανμάρο σφίχτηκαν. *Σκρόφα!* σκέφτηκε, οργισμένος, και της όρμησε, προσπαθώντας τη χτυπήσει.

Η Λαντίρα απέφυγε τη γροθιά του, τόσο γρήγορα και απότομα που ο Χανμάρο έχασε την ισορροπία του. Ταυτόχρονα, έχοντας πιαστεί από την κολόνα πλάι της με το ένα χέρι, έκανε τον γύρο και κλότσησε τον νεαρό πίσω απ' το γόνατο, σωριάζοντάς τον. Ο Χανμάρο ανασηκώθηκε, αμέσως, τραβώντας το ξιφίδιο απ' τη ζώνη του.

«Περίμενε,» του είπε η Λαντίρα. «Δε βρίσκομαι εδώ γι' αυτό το σκοπό. Θέλω μόνο να μιλήσουμε, όχι φασαρίες.»

«Λίγο αργά το σκέφτηκες,» γρύλισε ο Χανμάρο, καθώς ορθωνόταν. Αισθανόταν το αριστερό του πόδι, που είχε δεχτεί την κλοτσιά στην κλείδωση, να τρέμει.

«Δε σε συμφέρει να το κάνεις αυτό,» τον προειδοποίησε η Λαντίρα, ήρεμα.

«Πρόσταξε τους αλχημιστές σου να ελευθερώσουν τη Θαρνάλιν!» είπε ο Χανμάρο.

«Οι αλχημιστές δεν είναι δικοί μου, για να τους προστάξω. Εγώ, απλά, τους... εξυπηρέτησα. Δεν έχω τόσο μεγάλο έλεγχο επάνω τους. Ωστόσο,» πρόσθεσε, «ίσως θα μπορούσα να κάνω κάτι για σένα...»

Τα μάτια του Χανμάρο στένεψαν, αλλά δε μίλησε, περιμένοντάς την να συνεχίσει.

«Αν η Θαρνάλιν συνεχίσει να βρίσκεται αιχμάλωτη της Συντεχνίας, διάφορα παράξενα πράγματα ίσως να της συμβούν—»

«Τι παράξενα πράγματα;»

«Από εκείνα τα πράγματα που συμβαίνουν όταν έχεις να κάνεις με αλχημιστές. Ποτέ δεν ξέρεις τι φίλτρο μπορεί να την ποτίσουν. Η Συντεχνία έχει λόγους να τη μισεί—»

«Τι λόγους;»

«Ο πατέρας της είναι προδότης. Η μητέρα της ήταν, επίσης, αμφιλεγόμενο πρόσωπο... μέχρι που εξαφανίστηκε και κανείς δεν γνωρίζει τι της έχει συμβεί. Όπως καταλαβαίνεις, οι αλχημιστές της Συντεχνίας πιστεύουν πως η Θαρνάλιν είναι κατάσκοπος—»

«Αυτό είναι τελείως παράλογο!» Ο Χανμάρο νόμιζε, τώρα, ότι αισθανόταν το πόδι του λίγο καλύτερα από πριν. Δεν ήξερε, όμως, αν τον συνέφερε να επιτεθεί σ' αυτή τη γυναίκα. Ίσως να μπορούσε να πάρει χρήσιμες πληροφορίες, ακούγοντάς την. Και μετά... μετά, βλέποντας και κάνοντας.

«Επίσης,» συνέχισε η Λαντίρα, σαν να μην την είχε διακόψει, «θα θέλουν να μάθουν, μέσω της Θαρνάλιν, πού βρίσκεται η μητέρα της.»

«Η Θαρνάλιν δεν το ξέρει αυτό. Νομίζει πως η μητέρα της είναι νεκρή.»

«Έτσι λες εσύ.»

«Έτσι είναι!»

«Πιθανώς,» είπε η Λαντίρα, «μα οι αλχημιστές δε θα αρκεστούν ούτε στον δικό της λόγο ούτε στον δικό σου.»

«Και θ' αρκεστούν στον δικό σου;» ρώτησε ο Χανμάρο, στραβώνοντας ακούσια το στόμα του.

«Όχι απαραίτητα. Όμως μπορώ να προσφέρω κάποια βοήθεια στη φίλη σου.»

Πρώτα, την κλοτσάς μέσα στις Σκιές και, μετά, προθυμοποιείσαι να την τραβήξεις πίσω. Πολύ έξυπνο, σκύλα, σκέφτηκε ο Χανμάρο. «Τι βοήθεια;»

«Μπορώ να πείσω τους αλχημιστές να μην την πειράζουν. Ή, τουλάχιστον, να μην της κάνουν τίποτα που θα μείνει... μόνιμο—»

«Μόνιμο; Τι στις Σκιές εννοείς;» γρύλισε ο Χανμάρο.

«Δεν είναι προφανές τι εννοώ; Τέλος πάντων. Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι μπορώ να προσφέρω βοήθεια, Χανμάρο. Για να το κάνω, όμως, θα πρέπει κι εσύ να κάνεις κάτι για μένα...»

Αναρωτιόμουν πότε θα το έλεγες τούτο. «Τι θέλεις να κάνω για σένα;»

«Να πείσεις τον πατέρα σου να ακυρώσει τη σύγκληση του Συμβουλίου των Τριών και να επιστρέψει στη Σερανβέλ.»

«Αποκλείεται να το δεχτεί.»

«Τίποτα δεν αποκλείεται,» είπε η Λαντίρα. «Επιπλέον, σκέψου, Χανμάρο: Όσο βρίσκεστε στις Τρεις Πόλεις, η Θαρνάλιν θα βρίσκεται αιχμάλωτη της Συντεχνίας. Οι αλχημιστές δεν πρόκειται να την ελευθερώσουν, μέχρι που να αποχωρήσετε. Κι ως τότε, οτιδήποτε μπορεί να της συμβεί.» Η Λαντίρα τού έστρεψε την πλάτη κι άρχισε να φεύγει.

«Περίμενε!»

«Δεν έχουμε τίποτ'άλλο να πούμε. Το θέμα εξαρτάται, πλέον, από εσένα, Χανμάρο Πτεράργυρε.»

Η Θαρνάλιν δεν είχε δώσει σημασία στην υπηρέτρια που είχε πάρει το πρωινό της και της είχε φέρει έναν δίσκο με μεσημεριανό. Ούτε, φυσικά, είχε αγγίξει το φαγητό ή το ποτό. Τώρα ήταν νύχτα, και κανείς δεν είχε έρθει να της φέρει βραδινό, σαν να ήξεραν ότι δεν είχε φάει το μεσημεριανό της. Σαν να την παρακολουθούσαν.

Η Θαρνάλιν το συνειδητοποίησε αυτό ενώ ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στον καναπέ, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο και κοιτάζοντας το ταβάνι.

Με παρακολουθούν εδώ μέσα; Με κοιτάζουν από κάποια τρύπα στον τοίχο;

Έγλειψε τα ξεραμένα της χείλη, νιώθοντας το στόμα της στεγνό (και τι δε θάδινε για ένα ασφαλές ποτήρι νερό, τώρα!), και σηκώθηκε από τον καναπέ, κοιτάζοντας τριγύρω. Πού θα μπορούσε να είναι το άνοιγμα;

Το βλέμμα της πήγε σ'έναν μικρό πίνακα, ο οποίος απεικόνιζε ένα άνθος με κοντό στέλεχος, μεγάλα πέταλα, και μικρό κέντρο. Η Θαρνάλιν τον πλησίασε. Έπιασε το πλαίσιο, με τα δύο χέρια, και τον ξεκρέμασε. Από πίσω, είδε πως, όντως, υπήρχε μια τρύπα, αρκετά μεγάλη για να μπορεί κάποιος να κοιτάζει από εκεί.

Κι επίσης, νόμισε ότι είδε ένα μάτι ν'αποτραβιέται γρήγορα.

Μα τη Φλόγα, με κοίταζαν συνεχώς, οι καταραμένοι!

Αφήνοντας τον πίνακα πάνω στο τραπέζι, έκοψε ένα κομμάτι ψωμί από το μεσημεριανό της και το έβαλε μέσα στην τρύπα του τοίχου, βουλώνοντάς την.

Και, ξαφνικά, αισθάνθηκε μεγάλη ικανοποίηση που μπορούσε να *κάνει κάτι*. Να κάνει κάτι εναντίον των δεσμοφυλάκων της, όσο μικρό κι αν ήταν αυτό.

Αμέσως μετά, ακολούθησαν κι άλλες ιδέες, που, σε διαφορετική περίπτωση, η Θαρνάλιν θα θεωρούσε τρελές. Αλλά τώρα; Τώρα, τίποτα δεν μπορούσε, πλέον, να της φανεί αρκετά τρελό.

Πήρε μια καρέκλα απ' το τραπέζι και την έβαλε μπροστά στην πόρτα, με τέτοιο τρόπο ώστε να εμποδίζεται το γύρισμα του πόμολού της.

Ύστερα, ζύγωσε το ανοιχτό παράθυρο και κοίταξε έξω. *Ω Φλόγα...* συλλογίστηκε. *Ω Φλόγα...* Το είχε σκεφτεί και το είχε ξανασκεφτεί· και το είχε ξανασκεφτεί ακόμα περισσότερο. Στην αρχή, της φαινόταν μονάχα μια ιδέα· τίποτα παραπάνω· τίποτα *πραγματοποιήσιμο*. Μετά, άρχισε να το θεωρεί πιθανό· αν δεν υπήρχε άλλη λύση, θα το έκανε. Και τώρα πίστευε πως ίσως να ήταν η μοναδική της ευκαιρία να το κάνει. Επιπλέον, πιθανώς ετούτος να ήταν ο μόνος τρόπος να σωθεί· οι Πτεράργυροι δε φαινόταν να μπορούν να τη βοηθήσουν.

Η Θαρνάλιν πήρε τα παπούτσια της από το πλάι του καναπέ όπου τα είχε αφήσει, τα έβαλε σε μια τσέπη του φορέματός της, και ανέβηκε στο περβάζι του παραθύρου.

Ω Φλόγα, θα πρέπει να είμαι τρελή... Θα πρέπει να έχω χάσει το μυαλό μου...!

Μην κοιτάς κάτω! Μην κοιτάς την πόλη! πρόσταξε τον εαυτό της, και έστρεψε το βλέμμα της στην κεραμιδένια στέγη.

Το ένα της πόδι πάτησε στα κεραμίδια, κι ύστερα το άλλο. Τα χέρια της κρατιόνταν από τον τοίχο.

Έκανε μερικά προσεχτικά βήματα. Ήταν ευκολότερο απ' ό,τι νόμιζε. Αρκεί να μη σκεφτόταν πού βρισκόταν, και να μη σκεφτόταν πως αν έπεφτε θα τσακιζόταν— *Ω Φλόγα!* Το έδωξε απ' το νου της, και προχώρησε, περνώντας πλάι από μια καμινάδα που έβγαζε μαύρο καπνό, ο οποίος της έκοψε, για λίγο, την αναπνοή, κάνοντάς τη να βήξει, σπασμωδικά, και να κρατηθεί με δύναμη από τον τοίχο.

Τα μάτια της είχαν δακρύσει, αλλά βλεφάρισε, προσπαθώντας να διώξει τα δάκρυα. Έτριξε τα δόντια και συνέχισε, αφήνοντας πίσω της ετούτη την κεραμιδένια στέγη και ανεβαίνοντας σε μια άλλη—
Κραασακ!

Η Θαρνάλιν γλίστρησε, καθώς ένα κεραμίδι έσπασε κάτω απ' το δεξί της πόδι. Πέφτοντας στα τέσσερα, πιάστηκε και δεν κουτρουβάλησε. Αισθάνθηκε μια μεταλλική γεύση στο στόμα της, και κατάλαβε ότι είχε δαγκώσει το κάτω της χείλος.

Ορθώθηκε, πάλι, και βάλθηκε να διασχίζει τις στέγες. *Δεν έχω πολύ χρόνο, ώσπου οι αλχημιστές να καταλάβουν τι έχει συμβεί. Πρέπει να βρω τρόπο να κατεβώ, και να φύγω από δω. Να απομακρυνθώ!*

Αλλά προσεχτικά, είπε στον εαυτό της. Και θυμήθηκε κάτι που της είχε, κάποτε, πει ο πατέρας της: Ορισμένες φορές, πρέπει να είσαι γρήγορη χωρίς να βιάζεσαι. Κι ετούτη, αναμφίβολα, ήταν μία απ' αυτές τις φορές.

Η Θαρνάλιν πέρασε μέσα από πράσινο καπνό, ο οποίος έκαιγε το πρόσωπο και τα βλέφαρά της, και βγήκε απ' την άλλη μεριά, ξύνοντας τα μάγουλά της, ελπίζοντας πως δεν είχε πάθει κανένα ελαφρύ έγκαιμα —ή τίποτα χειρότερο— από τα αλχημικά αέρια.

Σταμάτησε, απότομα, διαπιστώνοντας πως είχε φτάσει κοντά σ' ένα από τα άκρα του Οίκου της Συντεχνίας. Αντίκρυ της μπορούσε να δει τη στέγη ενός άλλου οικήματος: ενός οικήματος που, για καλή της τύχη, ήταν μονώροφο· και, καθώς εκείνη βρισκόταν στον πρώτο όροφο του Οίκου της Συντεχνίας, μπορούσε εύκολα να πηδήσει απέναντι.

Εύκολα...

Τέλος πάντων· τρόπος του λέγειν ήταν το *εύκολα*.

Πλησίασε την άκρη της κεραμιδένιας στέγης. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Λύγισε τα γόνατα.

Και πήδησε...

...απλώνοντας τα χέρια μπροστά, σε περίπτωση που χρειαζόταν ν' αρπαχτεί από κάτι, για να μην πέσει.

Δε χρειάστηκε. Οι πατούσες της συνάντησαν τα κεραμίδια της αντικρινής οροφής, και η Θαρνάλιν αισθάνθηκε ένα από αυτά να σπάει, χωρίς όμως να φεύγει απ' τη θέση του.

Προχώρησε, γρήγορα (αλλά χωρίς να βιάζεται), μέχρι που έφτασε σε μια άκρη κι ετούτης της στέγης· και κοίταξε κάτω, γονατισμένη στο ένα γόνατο, ενώ αισθανόταν ένα ανάλαφρο αεράκι να έρχεται από τη θάλασσα και να τη δροσίζει, κάνοντας μερικές τούφες των μαλλιών της να κυματίζουν. Το μέτωπό της ήταν καταϊδρωμένο, συνειδητοποίησε, καθώς επίσης και οι ώμοι κι η πλάτη της.

Πώς κατεβαίνουμε από δω, Θαρνάλιν; σκέφτηκε.

Είδε ένα παράθυρο στον πρώτο όροφο του σπιτιού, κι άλλο ένα στο ισόγειο. Δε βρίσκονταν, όμως, το ένα κάτω απ' το άλλο· δε θα μπορούσε να τα χρησιμοποιήσει σαν σκαλοπάτια. *Πρέπει να πατήσω στο πρώτο και, μετά, να πηδήσω μες στο σοκάκι...* Η καρδιά της βροντούσε μέσα της, κι αισθάνθηκε τα χέρια της να τρέμουν.

Πρέπει να το κάνεις, Θαρνάλιν. Πρέπει να το κάνεις. Πρέπει ν' απομακρυνθείς.

Γυρίζοντας, έβγαλε το ένα της πόδι από την άκρη της στέγης και πάτησε στην επάνω μεριά του πλαισίου του παραθύρου—

—το οποίο έσπασε, και η Θαρνάλιν έπεσε—

—μια πνιχτή κραυγή βγήκε απ' τα σκασμένα και ματωμένα της χείλη—

Τα χέρια της πιάστηκαν απ' την κάτω μεριά του πλαισίου του παραθύρου. Και γαντζώθηκαν εκεί, με δύναμη. Η Θαρνάλιν ποτέ δε θα πίστευε ότι τα χέρια της είχαν τόση δύναμη.

Πρέπει να τ' αφήσω, όμως. Πρέπει να τ' αφήσω και να πέσω.

Κοίταξε κάτω, πάνω απ' τον ώμο της, και είδε κομμάτια απ' το σπασμένο πλαίσιο στο πλακόστρωτο του σκοτεινού σοκακιού.

Φύγε, προτού έρθει ο ιδιοκτήτης του σπιτιού, ανόητη!

Τα χέρια της άφησαν το πλαίσιο, και η Θαρνάλιν έπεσε.

Τα πόδια της πάτησαν μέσα στα πέτρινα θραύσματα, και αισθάνθηκε το δέρμα της να σκίζεται. Ωστόσο, δεν περίμενε να δει πού ακριβώς είχε τραυματιστεί· γύρισε και έτρεξε, προσπαθώντας να χαθεί μέσα στους σκοτεινούς δρόμους της Βένμυρχ.

Την προηγούμενη φορά που είχε βρεθεί σε παρόμοια κατάσταση, την προηγούμενη φορά που είχε βρεθεί κυνηγημένη μέσα στους νυχτερινούς δρόμους της Βένμιρχ, ήταν πριν από πολλά χρόνια, όταν ο πατέρας της την είχε πάρει από εδώ, για να πάνε στη Σεραν-βέλ και να κάνουν μια άλλη ζωή.

Και τώρα, καθώς η Θαρνάλιν έτρεχε μες στα σκοτάδια, στο νου της ξαναρχόταν εκείνη η νύχτα της φυγής τους από τις Τρεις Πόλεις. Νόμιζε ότι, κατά κάποιο τρόπο, την ξαναζούσε. Νόμιζε ότι ο ίδιος τρόμος που την είχε καταλάβει τότε την είχε καταλάβει και τώρα: ο τρόμος τού τι κρύβεται στις σκιές, τι σε περιμένει να πλησιάσεις για να πεταχτεί και να σ'αρπάξει, τι σε καταδιώκει, πού κρύβεται ο αόρατος εχθρός—

Η Θαρνάλιν ανάγκασε τον εαυτό της να σταματήσει κάτω από μια πέτρινη σκάλα, ανάμεσα σε δύο ψηλά βαρέλια, και να πάρει μερικές βαθιές ανάσες, ακουμπώντας την πλάτη της στον πέτρινο τοίχο, προσπαθώντας να ηρεμήσει. Γιατί το ήξερε πως, τώρα, έπρεπε να σκεφτεί λογικά για να προχωρήσει· ο πανικός και ο φόβος δε θα την οδηγούσαν πουθενά. Δε θα γλίσωνε έτσι από τη Συντεχνία.

Νερό, σκέφτηκε. Θέλω να πιω λίγο νερό. Έγλειψε τα χείλη της· γεύτηκε αίμα.

Θυμήθηκε πως είχε προσπεράσει μια ταβέρνα, η οποία δε βρισκόταν μακριά, κι εκεί, σίγουρα, θα μπορούσαν να της δώσουν ένα ποτήρι νερό.

Έβγαλε τα δερμάτινα παπούτσια από την τσέπη του φορέματός της και τα φόρεσε στα πληγιασμένα της πόδια. Στράφηκε και βάδισε προς την ταβέρνα, παραμερίζοντας τα ιδρωμένα μαλλιά απ' το μέτωπό της, τινάζοντάς τα, με τα χέρια της, για να τα φτιάξει όσο ήταν δυνατόν. *Δεν πρέπει να φαίνομαι σαν τρελή που βγήκε από κάποιο υπόγειο.*

Πλησίασε την ταβέρνα και έσπρωξε την πόρτα, μπαίνοντας. Μερικοί απ'τους πελάτες έστρεψαν τα βλέμματά τους επάνω της, κοιτάζοντάς την απ'την κορφή ως τα νύχια. Η Θαρνάλιν τούς αγνόησε, ζυγώνοντας τον πάγκο του μπαρ, πίσω απ'τον οποίο στεκόταν ένας

μεσήλικας άντρας με μαύρο φουντωτό μουστάκι και καραφλό κεφάλι.

«Ένα ποτήρι νερό, κύριε,» του παράγγειλε, λαχανιασμένα (δεν το είχε συνειδητοποιήσει ότι ήταν τόσο λαχανιασμένη, μέχρι που μίλησε), κι ακούμπησε τους αγκώνες της στον ξύλινο πάγκο.

Ο άντρας χαμογέλασε κάτω απ'τα μουστάκια του. «Ζόρικη βραδιά, κοπελιά;»

Η Θαρνάλιν ένευσε. *Δε λες τίποτα. Ζόρικη βραδιά, ζόρικη μέρα. Όλα ζόρικα.*

Ο άντρας τής γέμισε μια κούπα με νερό και την άφησε εμπρός της. Εκείνη τη σήκωσε, με τα δύο χέρια, και ήπιε, αργά, γουλιά-γουλιά, για να μην ταραξεί το στομάχι της, που είχε να δεχτεί υγρά εδώ και μια ολόκληρη μέρα.

Ο άντρας τής γέμισε άλλη μια κούπα, αυτή τη φορά με μπίρα. «Κερνάει το μαγαζί.»

«Ευχαριστώ,» είπε η Θαρνάλιν, ακούγοντας τώρα τη φωνή της λιγότερο λαχανιασμένη, «αλλά έχω να φάω όλη μέρα.»

«Θες να σου φέρω κάτι να τσιμπήσεις;»

«Αν έχετε την καλοσύνη.»

«Είμαι άνθρωπος γεμάτος καλοσύνη.» Ο άντρας τής έκλεισε το μάτι κι έφυγε, μπαίνοντας σε μια μικρή πόρτα πίσω απ'το μπαρ.

Η Θαρνάλιν περίμενε· και, καθώς περίμενε, έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της, για να δει μήπως κανείς την παρακολουθούσε· γιατί μπορεί να είχε απομακρυνθεί από τον Οίκο της Συντεχνίας, μα δε νόμιζε ότι είχε απομακρυνθεί και τόσο πολύ, ώστε οι αλχημιστές να μη μπορούν να την εντοπίσουν.

Παρατήρησε ότι δύο άντρες την κοίταζαν, όμως... όμως αποκλείεται αυτοί να ήταν κατάσκοποι της Συντεχνίας. Απ'την άλλη, γιατί όχι; Δε θα είχαν κέρατα για να τους αναγνωρίσει. Ο καθένας θα μπορούσε να είναι.

Κανένας, όμως, δεν μπήκε στην ταβέρνα αφότου μπήκα εγώ, επομένως δεν είναι δυνατόν ετούτοι εδώ να είναι ενημερωμένοι για μένα, ακόμα κι αν είναι κατάσκοποι.

Ωστόσο, άρχισε να μην αισθάνεται βολικά. Έπρεπε να φύγει, ν' απομακρυνθεί κι άλλο. Αλλά πού να—;

«Ορίστε, κοπελιά.»

Η Θαρνάλιν αιφνιδιάστηκε, καθώς ο μελαχρινός άντρας με το μουστάκι άφησε ένα πιάτο εμπρός της. Το φαγητό περιλάμβανε ψωμί, τυρί, και μια ντομάτα κομμένη φέτες.

«Το κερνάει το μαγαζί κι αυτό.»

«Ευχαριστώ, κύριε,» είπε η Θαρνάλιν, κι άρχισε να τρώει, γρήγορα, γιατί δε σκόπευε να μείνει για πολύ εδώ.

«Μπλεξίματα;» τη ρώτησε ο άντρας.

«Εμ... όχι ακριβώς.» *Καλύτερα να μην ξέρει ο καθένας τι μου συμβαίνει· έτσι, δε θα μπορούν να μ'ακολουθήσουν.* «Όχι. Κάτι προσωπικό.»

«Μάλιστα.» Ο άντρας ήπια μια μεγάλη γουλιά απ'τη μπίρα που είχε φέρει για εκείνη. Σκούπισε τα μουστάκια του από τον αφρό, με την ανάστροφη του χεριού του.

Η Θαρνάλιν συνέχιζε να τρώει, προσπαθώντας, συγχρόνως, να σκεφτεί πού μπορούσε να πάει μετά από εδώ. Σίγουρα, δεν μπορούσε να επιστρέψει στο πανδοχείο «*Το Γαλανό Πέταλο*»· ο σπιούνος που την είχε προδώσει στη Συντεχνία πιθανώς να είχε κατασκόπους του εκεί· κι επιπλέον, αυτό θα ήταν το πρώτο μέρος που οι αλχημιστές θα νόμιζαν ότι θα πήγαινε, σωστά; Επομένως, όχι, δεν μπορούσε να πάει στο *Γαλανό Πέταλο*.

Θα απομακρυνθώ, σκέφτηκε. Απλά, θα απομακρυνθώ, και βλέπουμε. Θα σκαρφιστώ κάτι. Το μυαλό μου θα ηρεμήσει, και θα σκαρφιστώ κάτι.

Δεν κάθισε να τελειώσει όλο της το φαγητό. «Ευχαριστώ, κύριε,» είπε, ξανά, στον άντρα με το μουστάκι και κατέβηκε απ'το ψηλό σκαμνί του μπαρ. «Πρέπει να πηγαίνω. Τι σας οφείλω;»

«Σου είπα, κοπελιά: τίποτα.»

Η Θαρνάλιν έφυγε απ'την ταβέρνα και βάδισε, πάλι, μέσα στους δρόμους της Βένμιρχ, κοιτάζοντας δεξιά κι αριστερά, και πάνω απ'τον ώμο της, συνεχώς επιφυλακτική, γιατί οι αλχημιστές, ως τώρα, θα είχαν εξαπολύσει ανθρωποκυνηγητό εναντίον της.

Το παράξενο ήταν ότι δεν μπορούσε να δει κανέναν: καμία κίνηση στους δρόμους: μονάχα ερημιά και, κάπου-κάπου, καμια μοναχική φιγούρα.

Έφτασε σε μια λαξευτή γέφυρα της πόλης και τη διέσχισε, περνώντας πάνω απ'τα ορμητικά νερά του ποταμού Σνεγκ-Μορθ, ο οποίος, για κάποιο λόγο, της φαινόταν πιο άγριος ποταμός από τον Σίλμεργκιθ, από την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισε· και τώρα, μες στη νύχτα, ήταν ακόμα πιο άγριος και τρομακτικός, καθώς μούγκριζε και άφριζε από κάτω της, σαν ζωντανό θηρίο.

Στην αντικρινή όχθη, η Θαρνάλιν βρέθηκε μπροστά στο μαύρο, σκοτεινό οικοδόμημα της Νεκροπόλεως, το οποίο πυργωνόταν από πάνω της, φτάνοντας σε ύψος τους τρεις ορόφους, μεγάλο και επιβλητικό. Νιώθοντας ένα ρίγος να τη διατρέχει, η Θαρνάλιν έφυγε από τη σκιά του· έστριψε σ'έναν κάθετο δρόμο· βάδισε λίγο ακόμα, και σταμάτησε επάνω σε μερικά πέτρινα σκαλοπάτια, μην ξέροντας πού αλλού να πάει.

Κάθισε.

Αντίκρυ της, τώρα, εκεί όπου τελείωναν τα σκαλοπάτια, βρισκόταν μια μικρή πλατεία, μ'ένα πέτρινο σιντριβάνι στο κέντρο, όπου το νερό κελάρυζε μέσα στην ησυχία της νύχτας. Ένας άστεγος κοιμόταν λίγο παραπέρα, τυλιγμένος σε μια παλιά, φθαρμένη κουβέρτα.

Κι εγώ έτσι θα πρέπει να κοιμηθώ, σκέφτηκε η Θαρνάλιν. *Και δεν έχω ούτε καν κουβέρτα, φθαρμένη ή μη. Μονάχα ετούτο το φόρεμα.* Έτριψε, με τα χέρια, τους βραχιόνές της, για να ζεσταθεί, και μάζεψε τα γόνατά της κοντά της· μα διαπίστωσε πως αυτό δεν έκανε και πολλά για να διώξει το ψύχος της νύχτας.

Η Θαρνάλιν κοίταξε τα φεγγάρια στον ουρανό. Αναστέναξε.

Τι κάνω εδώ; Τι περιμένω; Πρέπει να πάω κάπου. Πρέπει να πάω σ'ένα μέρος με στέγη: κάπου που θα μπορώ να κρυφτώ και θα είναι και ζεστό.

Στο *Γαλανό Πέταλο* φοβόταν να επιστρέψει, πιστεύοντας ότι θα την περίμεναν, όμως... όμως –μια άλλη ιδέα πέρασε απ'το νου της, κι απόρησε που δεν την είχε σκεφτεί πρωτότερα– μπορούσε να πάει στη *Χρυσή Οδό*, που ήταν αραγμένη στο λιμάνι. Ο Καπετάν Σιάρνο θα την έκρυβε, και δε νόμιζε πως ο καθένας είχε το δικαίωμα να ψάξει το πλοίο του. *Μες στο καράβι, ο Καπετάνιος είναι ο Βασιλιάς του Φερντίν-Ος!* είχε ακούσει να λένε.

Σηκώθηκε απ' τα σκαλοπάτια κι άρχισε, πάλι, να βαδίζει, κατευθυνόμενη προς την άλλη γέφυρα της Βένμιρχ, την ανατολικότερη, όχι προς αυτήν απ' την οποία είχε έρθει, γιατί από εκεί ίσως –ίσως– η Συντεχνία να την περίμενε.

Τι σκέφτομαι... Αν η Συντεχνία το είχε καταλάβει αυτό, αν είχε καταλάβει από πού πήγα, τότε θα με είχε ήδη πιάσει. Δεν επέστρεψε, όμως, στην προηγούμενη γέφυρα: πήγε στην ανατολικότερη και τη διέσχισε προς τα νότια, στρίβοντας μέσα στους δρόμους, για να φτάσει στο λιμάνι–

Σταμάτησε, γιατί είδε φρουρούς από εκείνη τη μεριά. Φρουρούς να περιπολούν. Ήταν τέσσερις: ένας κρατούσε λάμπα, μια άλλη κοίταζε γύρω-γύρω, κι οι υπόλοιποι είχαν τα ξίφη τους ξεθηκαρωμένα. *Για μένα ψάχνουν. Για μένα.*

Η Θαρνάλιν πήγε από την άλλη, προχωρώντας βιαστικά, αλλά προσπαθώντας να μη δείχνει ότι ήθελε να ξεφύγει από κάτι: προσπαθώντας ν' αποτρέψει τα πόδια της απ' το να τρέξουν. *Φλόγα, βοήθησέ με! Βοήθησέ με!*

Μπήκε στην αγορά, όπου κανένα κατάστημα δεν ήταν ανοιχτό ετούτη την ώρα. Κρύφτηκε πίσω από μια κλειστή σκηνή, αφήνοντας τρεις φρουρούς να περάσουν, χωρίς να τη δουν. Ύστερα, έφυγε από εκεί και χώθηκε στο σκοτάδι ενός σοκακιού.

Κάτι σάλεψε πλάι της.

Ένα μάτι άνοιξε, γυαλίζοντας· κι άλλο ένα.

Ένας σκύλος, ο οποίος, αμέσως μετά, ξανάκλεισε τα βλέφαρά του, βαριεστημένα, και συνέχισε τον ύπνο του.

Η Θαρνάλιν ξεφύσησε, συνειδητοποιώντας ότι η αναπνοή της είχε κοπεί.

Βρισκόταν, τώρα, κοντά στο *Γαλανό Πέταλο*. Βρισκόταν πολύ κοντά στο *Γαλανό Πέταλο*. Την αναγνώριζε ετούτη την περιοχή της αγοράς που ατένιζε μέσα απ' το σκοτεινό σοκάκι. *Κοιτάζω το μέρος όπου η Συντεχνία με απήγαγε.*

Και κανένας φρουρός δεν ήταν εν όψει.

Μάλλον, συμπέρανε η Θαρνάλιν, θα πιστεύουν ότι, λογικά, θα αποφύγω να επιστρέψω εδώ. Άρα, αν πάω στο πανδοχείο, δε θα με περιμένει κανείς.

Το ήξερε ότι ετούτη η σκέψη αντίφασκε με το αρχικό της ένστικτο, που ήταν να απομακρυνθεί όσο το δυνατόν περισσότερο από αυτά τα μέρη της πόλης· όμως νόμιζε πως *τώρα* είχε δίκιο, και όχι τότε. Γιατί έβλεπε πως μπροστά της δεν υπήρχε κανένας φρουρός· κι επιπλέον, όποιος κατάσκοπος κι αν σύχναζε στο *Γαλανό Πέταλο*, σίγουρα, δε θα καθόταν στην τραπεζαρία μες στ' άγρια μεσάνυχτα.

Η Θαρνάλιν ακολούθησε τα σκοτεινά δρομάκια –βαδίζοντας αργά, προσεχτικά, και αθόρυβα– και έφτασε στην πίσω μεριά του πανδοχείου, όπου τρεις άστεγοι κοιμόνταν, κουκουλωμένοι στις κάπες τους. Μάλλον, δεν την είχαν πάρει είδηση.

Και καλύτερα έτσι, διότι ακόμα κι αυτοί μπορεί να ήταν κατάσκοποι.

Ωστόσο, για να φτάσει στην πίσω πόρτα του *Γαλανού Πετάλου*, η Θαρνάλιν έπρεπε να περάσει από μπροστά τους–

Αλλά η πίσω πόρτα, μάλλον, θάναι κλειδωμένη μια τέτοια ώρα. Σίγουρα θάναι κλειδωμένη.

Έστριψε, για να βγει στην πρόσοψη του πανδοχείου.

Αλλά σταμάτησε, προτού φτάσει εκεί. Γιατί στην πλαϊνή μεριά είδε ότι ένα παράθυρο ήταν μισάνοιχτο.

Έσκυψε και κοίταξε μέσα, την τραπεζαρία. Άνθρωπος δεν υπήρχε. Μονάχα ο χοντρός γάτος της πανδοχέα Περάλλα φαινόταν να κοιμάται, κουλουριασμένος πλάι στο πιάτο του.

Η τέλεια ευκαιρία.

Η Θαρνάλιν σήκωσε λίγο ακόμα το τζάμι του παραθύρου και γλίτρησε στο εσωτερικό του *Γαλανού Πετάλου*.

Και αισθάνθηκε σαν ο κόσμος να είχε έρθει, ξανά, στη θέση του. Ή, τουλάχιστον, σαν να είχε πάρει τη σωστή κλίση για να ξανάρθει στη θέση του.

Ανέβηκε τη σκάλα –αργά κι αθόρυβα· δεν ήθελε να κάνει κανένα μοιραίο λάθος, τώρα που τα είχε καταφέρει τόσο καλά– και έφτασε μπροστά στην πόρτα του Χανμάρο.

Τη χτύπησε.

Ο Χανμάρο δεν κοιμόταν. Ήταν ξαπλωμένος, ανάσκελα, στο κρεβάτι του, αναλογιζόμενος τα όσα τού είχε πει η Λαντίρα Πυρίδρομη, όταν τον είχε συναντήσει στον δρόμο πιο πριν.

Το χτύπημα στην πόρτα τον έκανε να τιναχτεί επάνω. «Ποιος είσαι;» ρώτησε.

Μια φωνή ήρθε απ' την άλλη μεριά, πολύ ασθενική για να μπορεί να την ακούσει καθαρά.

Ο Χανμάρο σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και ζύγωσε την πόρτα. «Ποιος είναι;» ξαναρώτησε, σταθερά.

«Εγώ!» ακούστηκε μια ψιθυριστή φωνή απέξω. Μια γνωστή φωνή.

Ο Χανμάρο άνοιξε, αμέσως, και είδε τη Θαρνάλιν να στέκεται εμπρός του και να τον κοιτάζει με μάτια ολοστρόγγυλα και μια αγριεμένη όψη στο πρόσωπό της.

«Μα τη Φλόγα!» έκανε ο Χανμάρο.

Η Θαρνάλιν έπεσε πάνω του, αγκαλιάζοντάς τον σφιχτά, κρύβοντας το πρόσωπό της στον ώμο του· και ο Χανμάρο αισθάνθηκε καυτά δάκρυα να κυλάνε από τα μάτια της στο λαιμό του.

Την τράβηξε μέσα και έκλεισε την πόρτα.

«Θαρνάλιν...» είπε, μη μπορώντας παρά να χαμογελάσει. «Τι συνέβη; Πώς...;»

Εκείνη εξακολουθούσε να έχει τα χέρια της τυλιγμένα, σφιχτά, γύρω του. Και έκλαιγε, ανεξέλεγκτα. Δεν μπορούσε να σταματήσει τον εαυτό της. Τόση ώρα αισθανόταν ολομόναχη, και κυνηγημένη· και τώρα... τώρα, ένιωθε ασφαλής ξανά, εδώ, με τον Χανμάρο κοντά της. «Σ' αγαπώ,» του ψιθύρισε. «Σ' αγαπώ.»

Εκείνος φίλησε τ' αφτί της, και το μάγουλό της.

Η Θαρνάλιν σήκωσε το πρόσωπό της από τον ώμο του, και τα χείλη τους συναντήθηκαν, οι γλώσσες τους μπλέχτηκαν. Τα χέρια της διασταυρώθηκαν πίσω απ' το λαιμό του.

«Μα τη Φλόγα,» είπε ο Χανμάρο, ξέπνοα, όταν το φιλί τους τελείωσε, «πώς τους ξέφυγες;»

«Απ' το παράθυρο.»

«Απ' το παράθυρο; Βγήκες απ' το παράθυρο;»

«Ναι, και βάδισα πάνω στις στέγες.»

Ο Χανμάρο γέλασε.

«Δεν είναι αστείο,» είπε η Θαρνάλιν. «Δεν ήταν καθόλου αστείο· κόντεψα να σκοτωθώ εκεί πάνω!»

«Δε γελάω γι' αυτό,» εξήγησε ο Χανμάρο. «Γελάω από χαρά που είσαι, ξανά, κοντά μου. Και επειδή κατάφερες να λύσεις ένα πολύ μεγάλο πρόβλημα μ' έναν σχετικά απλό τρόπο.

»Είμαι βέβαιος πως κάπου εδώ, στην πόλη, υπάρχει μια κυρία που, όταν ακούσει για την απόδρασή σου, θα λυσσάξει.»

Η Θαρνάλιν συνοφρυώθηκε. «Ποια κυρία;»

«Θα σου πω,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, παίρνοντάς την από το χέρι και οδηγώντας την στο κρεβάτι, για να καθίσουν.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Πρώτο —Φερντίν-Ος—

Όταν μπήκαν στα σπήλαια των Ντ'βούρικ, ήταν εφτά. Όταν βγήκαν, μέσα στο φως του απογεύματος, ήταν έξι. Οι φύλακες του μέρους αποκλείεται να μην το πρόσεξαν· κανέναν τους, όμως, δεν πλησίασε για να ρωτήσει. Η Θήρνα είδε μονάχα μερικούς να τους κοιτάζουν απ'τα ψηλά τους βράχια. Η ομάδα της πήρε τα άλογά της από εκεί όπου τα είχε αφήσει και, τραβώντας τα από τα ηνία, απομακρύνθηκε από τα σπήλαια.

«Πρέπει να ήμασταν παραπάνω από μια μέρα εκεί μέσα,» είπε στον Άνκορβαλ.

Εκείνος ένευσε, αμίλητα.

«Δεν είχα αντιληφτεί την πάροδο του χρόνου,» παραδέχτηκε η Θήρνα.

«Σ'ένα τέτοιο σκοτεινό, υπόγειο μέρος είναι δύσκολο να την αντιληφτείς όπως την αντιλαμβάνεσαι στον έξω κόσμο.»

Ταξίδεψαν μέσα στα βουνά, ώσπου νύχτωσε. Τον γέρο-Ντάνλακ δεν τον συνάντησαν πουθενά· πρέπει να είχε ήδη επιστρέψει στο Γερακομέρι, όπου κι εκείνοι θα συναντούσαν τον Σολντράνο· ο Ιερέας Σάμκρο είχε —μέσω των μυστικιστικών του δυνάμεων— επικοινωνήσει με τον Σερανβέλιο κατάσκοπο και του είχε πει να έρθει. «Είστε βέβαιος ότι σας άκουσε, Σεβασμιότατε;» είχε ρωτήσει η Θήρνα. «Ναι,» είχε αποκριθεί ο ιερωμένος, στωικά, μοιάζοντας κουρασμένος.

Η νύχτα πέρασε ήρεμα, ενώ ο Άνκορβαλ και οι δύο Σερανβέλιοι μισθοφόροι άλλαζαν βάρδιες. Την τελευταία βάρδια, την πρωινή, την είχε ο Βόνιορ· και, όταν ξύπνησε τους υπόλοιπους, με την ανατολή του Λούντρινχ, είπε στη Θήρνα: «Κυρία Πτεράργυρη, μας παρακολουθούν.»

«Ποιοι;»

«Ένας από τους φύλακες των σπηλαίων πρέπει να είναι.»

«Όπως το φοβόμουν,» είπε η Θήρνα· «τους κινήσαμε την περιέργεια, φεύγοντας λιγότεροι απ'ό,τι ήρθαμε.»

«Κι αν δουλεύουν για τον Χάσναρθ,» πρόσθεσε ο Άνκορβαλ, «τότε σίγουρα δε θέλουμε να μάθουν τίποτα περισσότερο για εμάς, γιατί αυτό θα προειδοποιήσει τον λήσταρχο.»

Η Θήρνα ένευσε. «Ναι. Άρα, πρέπει να ξεφορτωθούμε τον κατάσκοπό τους.»

«Ένας είναι μόνο;» ρώτησε ο Άνκορβαλ τον Βόνιορ.

«Δεν είμαι βέβαιος· έναν είδα, όμως. Ίσως νάναι κι άλλοι μαζί του, αλλά όχι πολλοί· το πολύ κάνας-δυο ακόμα.»

«Ωραία,» είπε ο Άνκορβαλ· «θα τους αναλάβω.»

«Μόνος σου;» έκανε η Θήρνα.

«Ναι.»

Η Πτεράργυρη κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Είναι πολύ επικίνδυνο.»

«Θα είναι πιο επικίνδυνο αν πάρω κι άλλους μαζί μου. Θα με δουν.»

«Θα σε δουν, έτσι κι αλλιώς, να φεύγεις από την ομάδα μας.»

«Θα φύγω το βράδυ,» εξήγησε ο Άνκορβαλ, «καθώς θα πλησιάζουμε στο Γερακομέρι.»

Η Θήρνα στράφηκε στον Ιερέα Σάμκρο. «Σεβασμιότατε, μπορείτε να αντιληφτείτε πόσοι είναι, πραγματικά, αυτοί που μας παρακολουθούν;»

«Το έχω ήδη φροντίσει,» αποκρίθηκε ο ιερέας της Φλόγας. «Ένας είναι, μόνος του.»

«Τόσο το καλύτερο,» είπε ο Άνκορβαλ. «Δε θα υπάρξει πρόβλημα.»

Η Θήρνα αναστέναξε. «Εντάξει. Ας συνεχίσουμε το δρόμο μας, και το βράδυ, βλέποντας και κάνοντας.»

Το βράδυ, τα τρία φεγγάρια τούς κοίταζαν παρατηρητικά από τον σκοτεινό ουρανό, σαν παγερά μάτια· το τέταρτο ήταν κρυμμένο απόψε, στερώντας τους την παρουσία του.

«Μας παρακολουθεί ακόμα;» ρώτησε η Θήρνα, καθώς η ομάδα της είχε σταματήσει σε μια πλαγιά. Η ίδια στηριζόταν στο ξύλινο μπαστούνι της, κουρασμένη από την οδοιπορία. Το κομμένο της πόδι την πονούσε από την πίεση επάνω στην ψεύτικη, ξύλινη συνέχειά του.

«Ναι,» απάντησε ο Ιερέας Σάμκρο.

«Πηγαίνω,» δήλωσε ο Άνκορβαλ, αφήνοντας τα ηνία του αλόγου του.

«Να προσέχεις,» του είπε η Θήρνα.

Εκείνος ένευσε, σιωπηλά.

Η Θήρνα πέρασε το χέρι της πίσω απ'το λαιμό του και φίλησε, βιαστικά, την άκρη του στόματός του.

«Θα σε βοηθήσω να κρυφτείς,» είπε ο ιερέας της Φλόγας στον Άνκορβαλ, προτού εκείνος φύγει.

«Ευχαριστώ, Σεβασμιότατε,» αποκρίθηκε ο Εντνάργκιος, κλίνοντας το κεφάλι προς τη μεριά του Σάμκρο.

Ύστερα, απομακρύνθηκε από τη συντροφιά τους. Η Θήρνα τον είδε να γλιστρά ανάμεσα στα βράχια και στο σκοτάδι... και... στένεψε τα μάτια της, παραξενεμένη: είδε το φως των φεγγαριών ν' αποφεύγει ν'αγγίξει τον Άνκορβαλ, σαν εκείνος να είχε επάνω του κάτι που απωθούσε τις φωτεινές ακτίνες. Η Πτεράργυρη στράφηκε στον Ιερέα Σάμκρο, και παρατήρησε πως ο ιερωμένος είχε, πάλι, αυτή την έκφραση στο πρόσωπό του που υποδήλωνε πως χρησιμοποιούσε τις δυνάμεις του.

Όταν γύρισε να ξανακοιτάξει τον Άνκορβαλ, εκείνος είχε εξαφανιστεί απ'τα μάτια της. *Φλόγα*, προσευχήθηκε, *βοήθησέ τον*.

Και περίμενε.

Ο Άνκορβαλ δεν άργησε να επιστρέψει· κι ετούτη τη φορά το φως των φεγγαριών δε φαινόταν ν'απομακρύνεται από πάνω του, καθώς ξεπρόβαλε από τις σκιές. «Τελείωσε,» τους είπε. «Τώρα, κανένας δε μας παρακολουθεί.»

«Τον έψαξες;» ρώτησε η Θήρνα. «Ίσως να υπάρχει επάνω του κάτι που να μπορεί να μας διαβεβαιώσει ότι, όντως, οι φύλακες εργάζονται για τον Χάσναρθ.»

«Δεν υπήρχε τίποτα τέτοιο επάνω του.»

«Εντάξει. Μπορούμε, τότε, να πάμε στο Γερακομέρι και να περιμένουμε τον Σολντράνο. Αν δεν είναι ήδη εκεί.»

Κατέβηκαν την πλαγιά και έφτασαν στο μικρό χωριό, οι κάτοικοι του οποίου ήταν κλεισμένοι στα σπίτια τους. Φως έβγαине απ'τα παράθυρα, αλλά κανείς δεν πρόβαλε για να τους προϋπαντήσει. Η Θήρνα, ωστόσο, πρόσεξε αρκετά μάτια να τους παρατηρούν, από τις χαραμάδες μισόκλειστων πατζουριών και πίσω από κουρτίνες.

Κατασκηνώσαν εκεί όπου είχαν κατασκηνώσει και την προηγούμενη φορά, δηλαδή έξω από το χωριό, για να μην ενοχλούν κανέναν. Ο Σολντράνο δε φαινόταν να έχει έρθει, γιατί, αν ήταν εδώ, σίγουρα θα είχε, ως τώρα, παρουσιαστεί.

«Σεβασμιότατε,» είπε η Θήρνα. «Είναι καλά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο. «Το πρωί, υποθέτω, θα βρίσκεται εδώ. Έχει σταματήσει μέσα στα βουνά, για να ξεκουραστεί.»

Καθισμένοι γύρω απ'τις δύο φωτιές τους, έβγαλαν κάτι να φάνε από τους σάκους τους, ενώ ο αέρας φυσούσε παγερός, σφυρίζοντας δυνατά, καθώς κατερχόταν από τις ψηλές βουνοκορφές του Φερντίν-Ος.

«Αναρωτιέμαι,» είπε ο Άνκορβαλ, «αν ο γέρο-Ντάνλακ είναι στη σπηλιά του.» Κοιτούσε προς το σκοτεινό άνοιγμα, μέσα απ'το οποίο κανείς τους δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα.

«Εκεί είναι,» τον διαβεβαίωσε ο Ιερέας Σάμκρο. «Και έχει καταλάβει ότι έχουμε έρθει.»

«Και τι λέει γι' αυτό;»

«Δεν τον έχω ακούσει να λέει τίποτα.»

Όταν αποφάσισαν να πέσουν να κοιμηθούν, ο ουρανός άστραψε και βρόντηξε, και άρχισε να βρέχει.

«Πρέπει να βρούμε καταφύγιο,» είπε ο Άνκορβαλ, καθώς σηκώνονταν απ'τις θέσεις τους. «Σεβασμιότατε, υπάρχει καμια άλλη σπηλιά εδώ κοντά, εκτός απ'τη σπηλιά του γέρο-Ντάνλακ;»

«Δεν ξέρω. Μπορούμε, όμως, να ψάξουμε.»

Και έψαξαν, κάνοντας βόλτες γύρω απ'το χωριό, μέσα στην κακοκαιρία. Ο αέρας τραβούσε τις κάπες τους, με αόρατα χέρια, και η βροχή τούς μαστίγωνε, με δεκάδες αόρατα μαστίγια· κι όσο η ώρα περνούσε, τόσο τα πράγματα χειροτέρευαν. Τα φεγγάρια είχαν κρυ-

φτεί πίσω από μαύρα σύννεφα, και ο ουρανός μούγκριζε, γρύλιζε, και ούρλιαζε. Μοναδικό φως ήταν οι αστραπές που φώτιζαν ξαφνικά τον κόσμο κι ύστερα τον έπνιγαν, πάλι, σε πυκνό σκοτάδι.

Σπηλιά δεν μπόρεσαν να βρουν· βρήκαν, όμως, ένα κοίλωμα στους βράχους και χώθηκαν εκεί, για να προστατευτούν από την καταγίδα. Τ'άλογά τους τ'άφησαν, υποχρεωτικά, έξω, και τα δύστυχα ζώα, συνεχώς, ρουθούνιζαν, χρεμέτιζαν, και χτυπούσαν τα πόδια τους στη λασπωμένη γη. Η Θήρνα τα λυπόταν, μα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τα βοηθήσει· το κοίλωμα ίσα που χωρούσε την ομάδα της. Κουκουλωμένη μέσα στην κάπα της, τύλιξε τα χέρια της γύρω από τον εαυτό της κι ακούμπησε την πλάτη της στις πέτρες, προσπαθώντας να κοιμηθεί.

Ο ύπνος την πήρε χωρίς να το καταλάβει, αλλά, κατά τη διάρκεια της νύχτας, ξύπνησε πολλές φορές από τις βροντές και τους κεραυνούς, κι από τα ταλαιπωρημένα χλιμιντρίσματα των αλόγων.

Ωστόσο, όταν ήρθε το πρωί, η καταγίδα είχε κοπάσει: ο θυελλώδης άνεμος είχε πέσει, ο ουρανός είχε σωπάσει, και μονάχα μια αραιή βροχή έπεφτε.

«Κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο Βόνιορ, ξυπνώντας τη Θήρνα τώρα που εκείνη ήθελε πραγματικά να κοιμηθεί, «ο Σολντράνο είναι εδώ.»

Βλεφάρισε και τον είδε να στέκεται μερικά μέτρα αντίκρυ της, μιλώντας με τον Άνκορβαλ, ο οποίος ήταν επίσης σηκωμένος και έξω από το κοίλωμα των βράχων.

Η Θήρνα έπιασε το μαστούνι της και ορθώθηκε, στηριζόμενη σ' αυτό. Πλησίασε τον Σολντράνο και τον χαιρέτησε.

«Δύσκολη νύχτα, ε, κυρία Πτεράργυρη;» είπε εκείνος.

«Σίγουρα,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Δεν περίμενα ότι θα ερχόσουν τόσο νωρίς.»

«Δε μπόρεσα να κοιμηθώ και πολύ, έτσι σκέφτηκα: *Αφού είμαι που είμαι ξύπνιος πριν από την ανατολή του Λούντρινχ, γιατί να μην ξεκινήσω;*»

«Καλά έκανες,» είπε ο Άνκορβαλ. «Δεδομένων των όσων μού είπες, καλύτερα να απομακρυνθούμε από τούτα τα μέρη γρήγορα.»

«Γιατί; Τι έγινε;» ρώτησε η Θήρνα.

«Αναγκάστηκα να σκοτώσω και να κλέψω μέσα στο άντρο του Χάσναρθ,» εξήγησε ο Σολντράνο. «Δε γινόταν αλλιώς.»

«Κι αυτό σημαίνει,» πρόσθεσε ο Άνκορβαλ, «πως οι ληστές θα έχουν ήδη καταλάβει ότι συνέβη κάτι περίεργο και θα έχουν αρχίσει να το ερευνούν.»

«Δεν μπορούν, όμως, να ξέρουν ότι ήμασταν εμείς.»

«Μπορούν, όμως, να μάθουν ότι πήγαμε στο Γερακομέρι. Μπορούν να μάθουν ότι μπήκαμε στις σπηλιές των Ντ'βούρικ εφτά και επιστρέψαμε έξι. Και μπορούν να μάθουν ότι ο κατάσκοπος των φυλάκων εξαφανίστηκε παρακολουθώντας μας· πιθανώς, μάλιστα, να εντοπίσουν και το πτώμα του, οπότε θα ξέρουν ότι τον σκοτώσαμε.»

«Σωστά,» είπε η Θήρνα, παρατηρώντας ότι ο Άνκορβαλ μιλούσε λογικά. «Πάμε, λοιπόν. Πάμε πίσω, στη Φάρντελ, να περιμένουμε τον Πρίγκιπα.» Και φταρνίστηκε, βάζοντας γρήγορα το χέρι της μπροστά στο πρόσωπό της.

Σπουδαία, σκέφτηκε. Η καταιγίδα πήρε την εκδίκησή της, που της κρυφτήκαμε.

Ανέβηκαν στα άλογά τους και ξεκίνησαν νότια, προς τη Φάρντελ. Και, καθοδόν, η Θήρνα διαπίστωσε πως το κρυολόγημα που είχε αρπάξει ήταν χειρότερο απ'ό,τι φανταζόταν στην αρχή. *Γαμώ τις Σκιές!* σκέφτηκε. *Δεν μπορούσα ποτέ να φανταστώ μία Αστυνόμο της Σερανβέλ με κρυολόγημα. Μαθαίνω και κάτι καινούργιο κάθε μέρα...*

Τα εδάφη εδώ δεν ήταν τόσο κακοτράχαλα, όπως αυτά βόρεια από το Γερακομέρι, έτσι το μεσημέρι βρίσκονταν στη Φάρντελ. Οι φρουροί της νότιας πύλης τούς αναγνώρισαν αμέσως. «Οι εξερευνητές!» είπαν, χαμογελώντας. «Καλωσήρχατε!» Και δεν μπήκαν στον κόπο να τους ελέγξουν. Σε μια μικρή πόλη, όπως ετούτη, τα νέα μεταφέρονταν γρήγορα, και κανείς δεν έμενε άγνωστος για πολύ, ειδικά οι άνθρωποι που έκαναν έντονη εντύπωση από την πρώτη στιγμή που έρχονταν: και η Θήρνα ήταν βέβαιη πως αυτή η τελευταία κατηγορία, αναμφίβολα, περιλάμβανε και τη δική της ομάδα.

Διασχίζοντας τους παλαικούς δρόμους της Φάρντελ, οι οποίοι έμοιαζαν με απομεινάρια από αλλοτινούς καιρούς, έφτασαν στο πανδοχείο που ονομαζόταν «*Το Παλάτι*» και που η πινακίδα του ήταν γραμμένη τελείως, μα τελείως, ανορθόγραφα. Κατέβηκαν από

τα άλογά τους και τα άφησαν στο στάβλο. Ύστερα, μπήκαν στην τραπεζαρία, όπου οι ντόπιοι τούς καλωσόρισαν σαν να ήταν παλιοί γνωστοί.

«Τελειώσατε γρήγορα με την εξερεύνησή σας,» παρατήρησε η κορακομάλλα πανδοχέας. «Συνέβη τίποτ' άσχεμο;»

«Απολύτως τίποτα,» τη διαβεβαίωσε ο Άνκορβαλ, χαμογελώντας. «Όλα πήγαν καλά.»

«Χαίρουμε,» είπε η πανδοχέας, καθώς εκείνοι ένωναν δύο τραπέζια και κάθονταν γύρω τους. «Θα σας φιλέψουμε σε λίγο· το φα'ητό είναι σχεδόν έτοιμο!» Και αποχώρησε, πηγαίνοντας στην κουζίνα.

Η Θήρνα έβηξε μέσα στο μαντήλι της. Φύσηξε τη μύτη της.

«Νομίζω,» της είπε ο Ιερέας Σάμκρο, «ότι ίσως να μπορούσα να κάνω κάτι γι' αυτό το κρυολόγημα.»

«Θα το εκτιμούσα, Σεβασμιότατε.»

«Τι βρήκαμε, λοιπόν, στις σπηλιές, φίλοι μου;» ακούστηκε μια φωνή από ένα πλαϊνό τραπέζι. Η Θήρνα στράφηκε και είδε έναν από τους ντόπιους με τους οποίους μιλούσε ο Άνκορβαλ την προηγούμενη φορά που βρίσκονταν εδώ.

Ο Άνκορβαλ αποφάσισε πως και τώρα θα ήταν συνετό εκείνος να μιλήσει. «Διάφορα ενδιαφέροντα πράγματα. Πιστεύω, όμως, πως είναι ενδιαφέροντα μόνο για εμάς, που ασχολούμαστε με τους Ντ'βούρικ και τα σημάδια τους. Δεν είδαμε και κανέναν ζωντανό Ντ'βούρικ, εξάλλου,» μειδίασε, «ούτε ζήσαμε καμια συναρπαστική περιπέτεια.»

«Χα-χα!» έκανε ο ντόπιος. «Θα τρελαινόμουνα, φίλε, αν βλέπατε και ζωντανό Ντ'βούρικ. Κανείς δεν έχει δει. Λένε πως έχουνε 'ξαφανιστεί, να πούμε, δω κι εκατοντάδες χρόνια. Βέβαια, κάποιοι άλλοι λένε πως έχουνε δει Ντ'βούρικ, μα δεν τους πιστεύω.»

«Και πολύ καλά κάνεις—»

«Γιατί κάνει καλά;» τον διέκοψε ο Σολντράνο. Και προς τον ντόπιο: «Υπάρχουν ενδείξεις, φίλε μου, πως οι Ντ'βούρικ ίσως ακόμα να κυκλοφορούν ανάμεσά μας.»

Εν τω μεταξύ, η πανδοχέας και το αγόρι που πρέπει να ήταν γιος της (έτσι, τουλάχιστον, υπέθετε η Θήρνα) έφερναν φαγητό και ποτό στα ενωμένα τραπέζια της ομάδας της Πτεράργυρης.

«Τι ενδείξεις;» ρώτησε ο ντόπιος.

«Αχνάρια, κατ'αρχήν—»

«Τα οποία μπορεί νάναι κι αχνάρια από κατσίκες!» είπε ο Άνκορβαλ.

Ο ντόπιος γέλασε.

Η Θήρνα έβηξε και ήπια μια γουλιά απ'τη μπίρα της, ενώ αναρωτιόταν ποιο ήταν το νόημα ετούτης της πραγματικά άχρηστης συζήτησης, μα τη Φλόγα! Ο Άνκορβαλ κι ο Σολντράνο έμοιαζαν να παίζουν θέατρο μεταξύ τους και με τους ντόπιους.

Η Θήρνα έπαψε να τους ακούει —κι αν υπήρχε κερύ εύκαιρο, για να βουλώσει τ'αφτιά της μ'αυτό, υποπευόταν πως θα τα βούλωνε— και άρχισε να τρώει το σπανακόρυζο που της είχαν σερβίρει. Η κουβέντα του Άνκορβαλ και του Σολντράνο, ασφαλώς, συνεχίστηκε, και ολοένα και περισσότεροι ντόπιοι έρχονταν στην τραπεζαρία του Παλατιού. Σε λίγο, το δωμάτιο ήταν γεμάτο, και η πανδοχέας φαινόταν ιδιαίτερα ικανοποιημένη με τα ποτά που έδινε σήμερα.

Η Θήρνα άρχισε να σκέφτεται ότι η παράσταση των φίλων της ίσως, τελικά, να μην ήταν τόσο άχρηστη όσο, αρχικά, νόμιζε. *Θα χρειαστεί να μείνουμε στη Φάρντελ κάποιες ημέρες, μέχρι ο Πρίγκιπας Ράλκναβ να επικοινωνήσει μαζί μας· κι όσο θα βρισκόμαστε εδώ, καλό θα είναι να είμαστε αγαπητοί ανάμεσα στους ντόπιους: δε θα θέλαμε ν'αρχίσουν να μας υποπεύονται.*

Τελείωσε πρώτη απ'όλους το ζεστό φαγητό του πανδοχείου, και διαπίστωσε πως της είχε κάνει καλό στο λαιμό. Δεν τον αισθανόταν να την πονά τόσο όσο πριν· κι αν οι ντόπιοι δεν κάπνιζαν κιόλας αυτόν τον βαρύ καπνό που κάπνιζαν εδώ μέσα, τότε πίστευε ότι θα ένιωθε ακόμα καλύτερα. Όπως είχαν τα πράγματα, όμως, σκέφτηκε πως θα ήταν προτιμότερο να αποσυρθεί στο δωμάτιό της. Σκούπισε τα χείλη της και σηκώθηκε απ'την καρέκλα.

Ο Άνκορβαλ την έπιασε απ'τον καρπό, ρωτώντας την πού πήγαινε.

«Επάνω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν αντέχω άλλο εδώ.»

Ο Άνκορβαλ φίλησε τα δάχτυλά της, και η Θήρνα έφυγε, περνώντας ανάμεσα από τους ντόπιους κι ανεβαίνοντας τη σκάλα του Παλατιού, για να πάει στο στενό δωμάτιο που εκείνη κι ο Άνκορβαλ

είχαν νοικιάσει και την προηγούμενη φορά που βρίσκονταν στη Φάρντελ.

Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και φύσηξε τη μύτη της. Έλυσε το ξύλινό της πόδι, έβγαλε τη μπότα της, και ξάπλωσε στο πλάι, νιώθοντας τη ζαλάδα που αισθανόταν κάτω, στην τραπεζαρία, να της περνά. Ο θόρυβος από τις ομιλίες των ντόπιων, φυσικά, ερχόταν ως εδώ πάνω, αλλά δεν ήταν τόσο έντονος. Σχεδόν τη νανούριζε.

Και, σύντομα, κοιμήθηκε.

Όταν τα μάτια της άνοιξαν πάλι, είδε τον Άνκορβαλ να είναι ξαπλωμένος στο διπλανό κρεβάτι, γυρισμένος στο πλάι κι έχοντας το κεφάλι του ακουμπισμένο στη γροθιά του.

«Τι ώρα είναι;» τον ρώτησε, γλείφοντας τα χείλη της, που τα ένιωθε ξεραμένα.

«Βράδυ.»

«Τελειώσατε τις διαβουλεύσεις;»

Ο Άνκορβαλ μειδίασε. «Τις τελειώσαμε.»

«Ωραία.» Η Θήρνα πήρε καθιστή θέση επάνω στο κρεβάτι. «Εφερες το σάκο μου; Α, νάτος.» Κοίταξε παραδίπλα, στο πάτωμα, και τον βρήκε. Έσκυψε και πήρε το φλασκί της από μέσα. Το άνοιξε και ήπιε, διψασμένα, μια μεγάλη γουλιά νερό.

«Ο Ιερέας Σάμκρο μού έδωσε κάτι που πιστεύει πως θα σε κάνει να αισθανθείς καλύτερα,» της είπε ο Άνκορβαλ.

Η Θήρνα ύψωσε ένα της φρύδι ερωτηματικά.

Ο Άνκορβαλ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και πήρε ένα φλασκί από τον δικό του σάκο. Το ξετάπωσε και της το έδωσε. «Δύο γουλιές, μόνο.»

Η Θήρνα το μύρισε. Η οσμή του ήταν απαίσια. «Τι πράγμα είναι;»

Ο Άνκορβαλ ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω.»

Η Θήρνα μόρφασε, στραβώνοντας τα χείλη. Ήπιε μια γουλιά, και τα χείλη της στράβωσαν ακόμα περισσότερο. Πήρε αποφασιστική έκφραση, και ήπιε άλλη μία. Έκλεισε το φλασκί και το έδωσε στον Άνκορβαλ. Και έβηξε δυνατά, βάζοντας και τα δυο της χέρια μπροστά στο πρόσωπό της.

«Θήρνα; Είσαι καλά;»

Εκείνη πήρε, πάλι, το φλασκί από το σάκο της και ήπιε νερό.

«Τόσο χάλια;» τη ρώτησε ο Άνκορβαλ.
«Χειρότερα. Σα να πίνεις φωτιά είναι.»
«Δεν ξέρω· δεν έχω ποτέ μου δοκιμάσει.»
Η Θήρνα μούγκρισε, ξαπλώνοντας ανάσκελα.

Το επόμενο πρωί αισθανόταν καλύτερα, αλλά προτίμησε να παραμείνει στο δωμάτιο της και να μην κατεβεί στην τραπεζαρία. Από το παράθυρο κοίταζε κάτω, την πλατεία με το ψηλό, πέτρινο πηγάδι, και αναρωτιόταν πότε θα ερχόταν ο Πρίγκιπας Ράλκναβ και οι πολεμιστές του, γιατί, έτσι όπως είχε η κατάσταση, ο Λήσταρχος Χάσναρθ γρήγορα θα καταλάβαινε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Δεν μπορεί να μην πρόσεχε τη νεκρή φρουρό μέσα στο άντρο του· και κατά πάσα πιθανότητα θα έβρισκε και τον σκοτωμένο φύλακα των σπηλαίων, αφού οι φύλακες, μάλλον, γι' αυτόν εργάζονταν. *Επομένως, είναι θέμα χρόνου προτού σκεφτεί ότι ίσως κάποιος να ήθελε να μάθει τη θέση του άντρου του. Κι όταν το σκεφτεί αυτό, μπορεί να σηκωθεί και να φύγει, χαλώντας όλα μας τα σχέδια.*

Το μεσημέρι, ο Άνκορβαλ τής έφερε φαγητό και κάθισε να φάει μαζί της.

«Πώς είσαι;» τη ρώτησε.

«Καλύτερα,» αποκρίθηκε εκείνη, τρώγοντας με όρεξη τις βραστές πατάτες με τη σάλτσα. «Η γεύση του δηλητηρίου του ιερέα φαίνεται πως, τελικά, ήταν αντιστρόφως ανάλογη με τις θεραπευτικές του ιδιότητες.»

Σε λίγο, είπε: «Κάνουν μπάνιο σε τούτα τα μέρη;»

«Κι εγώ την ίδια απορία είχα σήμερα το πρωί, και έμαθα.»

Η Θήρνα ύψωσε το ένα της φρύδι, ερωτηματικά.

«Φαίνεται πως κάνουν. Αν το ζητήσεις από την πανδοχεία, θα σου ετοιμάσει το λουτρό του Παλατιού... το οποίο δεν είναι τίποτα περσιότερο από ένα βαρέλι, βέβαια.»

«Θα συμβιβαστώ.»

«Συνετή απόφαση.»

«Συμβιβάστηκες κι εσύ;»

«Τολμώ να ομολογήσω πως ναι,» είπε ο Άνκορβαλ, τελειώνοντας το φαγητό του κι αφήνοντας το πιάτο παραδίπλα. Σήκωσε την κούπα της μπίρας του και ήπια μια μεγάλη γουλιά.

Μέσα στη νύχτα, δώδεκα φιγούρες πλησίασαν τη νότια πύλη της Φάρντελ και τη βρήκαν κλειστή. Μία απ'αυτές σφύριξε στους φρουρούς, και είπε ένα όνομα. Οι φρουροί κατέβηκαν από τα τείχη και αντάλλαξαν μερικές κουβέντες με τους νεόφερτους, πήραν κάποια χρήματα, και τους άφησαν να περάσουν, να βαδίσουν μέσα στους παλαιικούς δρόμους της Φάρντελ.

Οι δώδεκα σκοτεινοί ταξιδιώτες –που, αν τους κοίταζε κανείς προσεκτικά, θα έβλεπε πως όλοι τους έφεραν όπλα– κατευθύνθηκαν προς το μεγαλύτερο πανδοχείο της πόλης, το *Παλάτι*. Άνοιξαν, ανενόχλητοι, την εξώπορτά του και μπήκαν στην άδεια τραπεζαρία.

Ένας απ'αυτούς πήγε στο δωμάτιο της πανδοχέα, για να της μιλήσει.

Η Θήρνα και ο Άνκορβαλ κοιμόνταν, τυλιγμένοι σε μια μάλλινη κουβέρτα, με τα γυμνά τους σώματα ν'αγγίζουν, ικανοποιημένοι και ήρεμοι από τις ερωτικές τους δραστηριότητες. Κανένας απ'τους δυο τους δεν είχε αντιληφτεί ότι παρείσακτοι βρίσκονταν μέσα στην πόλη και μέσα στο πανδοχείο.

Τα κλειστά πατζούρια του παραθύρου τους έτριζαν από τον αέρα, και, σε μια στιγμή, έτριξαν λίγο περισσότερο και λίγο πιο απότομα, και η Θήρνα ξύπνησε· άνοιξε τα μάτια της και σάλεψε κάτω απ'την κουβέρτα, στρέφοντας το λαιμό της, για να κοιτάξει μες στο σκοτάδι, μήπως κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Τι είναι;» τη ρώτησε ο Άνκορβαλ, ξυπνώντας κι εκείνος από τις κινήσεις της.

«Τίποτα... Ο αέρας, υποθέτω. Τίποτα.»

«Ναι, ο αέρας...» μουρμούρισε ο Άνκορβαλ, και, διατρέχοντας το χέρι του πάνω στην πλάτη της, φίλησε το λαιμό της.

Η Θήρνα, νιώθοντας τον ξαναμμένο πάλι πλάι της, χαμογέλασε και δάγκωσε τ'αφτί του.

Ο Άνκορβαλ ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, γυρίζοντάς την ανάσκελα και παραμερίζοντας την κουβέρτα. Το στόμα του μετατοπίστηκε απ'το λαιμό της στα στήθη της. Εκείνη άπλωσε τα χέρια της και πιάστηκε απ'το ξύλινο πλαίσιο του κρεβατιού, ενώ το καλό της πόδι τυλιγόταν γύρω απ'τη μέση του εραστή της. Έκλεισε τα μάτια, νιώθοντας τη γλώσσα του να γλιστρά ανάμεσα στα στήθη της και προς την κοιλιά της.

Ο Άνκορβαλ, καθώς είχε διαπιστώσει η Θήρνα, ήταν πολύ διαφορετικός στο κρεβάτι από τον Άνρημ, σαν τη μέρα με τη νύχτα. Ο Ερσαγκμόριος ήταν όπως η θύελλα, που σ'αρπάζει, σε στροβιλίζει, και δε σ'αφήνει μέχρι που να έχει εξαντληθεί. Ο Εντνάργκιος ήταν όπως ένας αργοκίνητος, καυτός άνεμος, που σ'αγκαλιάζει και σε περιτυλίγει, ώσπου να σε κάνει να θέλεις να εκραγείς.

Ναι, τελείως διαφορετικοί οι δυο τους, αλλά κανένας καλύτερος από τον άλλο.

Η Θήρνα περίμενε, τώρα, τον καυτό άνεμο να την κυκλώσει, να την πλημμυρίσει με την ανάσα του—

Κάτι, όμως, την απέσπασε από τα αγγίγματα του Άνκορβαλ.

Τι συμβαίνει;

Κάποιος θόρυβος. Ένα τρίξιμο στα σανίδια έξω απ'το δωμάτιο. Ένα χαρχάλεμα στην πόρτα.

Τα μάτια της άνοιξαν και εστιάστηκαν εκεί. Στο ελάχιστο φως που έμπαινε από τις χαραμάδες των παντζουριών, μπόρεσε να δει ένα μεταλλικό εργαλείο να έχει γλιστρήσει στη σχισμάδα ανάμεσα στην πόρτα και στον τοίχο, προσπαθώντας να σηκώσει τη μικρή αμπάρα.

«Άνκορβαλ!» ψιθύρισε, έντονα.

Εκείνος, συνεχίζοντας να φιλά την κοιλιά της, δε φάνηκε να κατάλαβε τον ανήσυχο τόνο στη φωνή της.

Η Θήρνα ανασηκώθηκε και έπιασε τα μαλλιά του, με το ένα χέρι, κάνοντάς τον να υψώσει το βλέμμα του και να την κοιτάξει.

«Σσς,» του ψιθύρισε, βάζοντας το δάχτυλό της μπροστά στα χείλη της. «Κάποιος είναι έξω απ' την πόρτα.»

Ο Άνκορβαλ, τώρα, κατάλαβε. Το βλέμμα του στράφηκε προς τη χαραμάδα, όπου το εργαλείο χαρχάλευε, προσπαθώντας να σηκώσει την αμπάρα.

Μετά, η Θήρνα αισθάνθηκε κάτι σκληρό και κρύο ν' αγγίζει τον μηρό της· ο Άνκορβαλ είχε τραβήξει ένα από τα ξιφιδιά του. «Κάνε πως κοιμάσαι,» της είπε, τραβώντας την κουβέρτα επάνω τους.

Η Θήρνα υπάκουσε. «Δος μου κι εμένα ένα όπλο,» ζήτησε.

«Σσς,»

Η Θήρνα έκανε να βγάλει το χέρι της απ' την κουβέρτα, για να πιάσει το δικό της ξιφίδιο. Ο Άνκορβαλ, όμως, της άρπαξε τον καρπό, εμποδίζοντάς την.

Η πόρτα ακουγόταν ν' ανοίγει.

Κάποιος μπήκε, βαδίζοντας αποφασιστικά. Στο χέρι του κρατούσε ξιφίδιο· η λεπίδα γυάλιζε. Ζύγωσε το κρεβάτι, και—

Ο Άνκορβαλ τον κλότσησε στην κοιλιά και πετάχτηκε πάνω, αρπάζοντάς τον απ' τον γιακά και κολλώντας τον στον τοίχο, βάζοντας τη λεπίδα του στο λαιμό του εισβολέα.

Η Θήρνα, όμως, μπορούσε να δει κι άλλους στην πόρτα. Απλώνοντας το δεξί της χέρι, άρπαξε το ξιφίδιο απ' τη ζώνη της, που βρισκόταν στο πάτωμα ανάμεσα στα δύο κρεβάτια. «Ποιοι είστε;» απαίτησε.

«Ακριβώς την ίδια ερώτηση σκεφτόμουν να κάνω κι εγώ,» είπε ο Άνκορβαλ, δίχως να στραφεί να την κοιτάξει. «*Ποιοι είστε;*» γρύλισε στον άντρα που κρατούσε κολλημένο στον τοίχο.

«Την ξέρω αυτή τη φωνή,» είπε κάποιος απέξω.

«Τι;» έκανε ο Άνκορβαλ. «Ποιος είσαι;»

Η Θήρνα μπορούσε να δει μονάχα μια σκοτεινή φιγούρα στο κατώφλι.

«Χα-χα-χα-χα!» γέλασε, εύθυμα, ο άντρας. «Άνκορβαλ! Κοίτα να δεις...»

«*Τάρναελ;*» σφύριξε ο Άνκορβαλ. «*Τάρναελ;*»

«Ω, ναι, φαίνεται πως η μοίρα το ήθελε να ξαναβρεθούμε. Γιατί δεν έρχεσαι έξω, να κουβεντιάσουμε;»

«Γιατί να έρθω;» αντιγύρισε ο Άνκορβαλ, συνεχίζοντας να πιέζει τη λεπίδα του στο λαιμό του άντρα που είχε εισβάλλει στο δωμάτιο.

«Γιατί, αν αρνηθείς, θα μπορούμε μέσα και θα σε βγάλουμε έξω σηκωτό. Δε σου έδωσα έναν υπέροχο λόγο μόλις τώρα;»

«Ας το πάρουμε αλλιώς, Τάρναελ: Αν δεν τσακιστείτε να φύγετε από δω, θα σφάξω το σκυλί που έχω στα χέρια μου.»

«Χα-χα-χα!...» Η σκοτεινή μορφή του Τάρναελ ανασήκωσε τους ώμους. «Σφάζτο. Και μετά; Μετά, ποιος θα σώσει εσάς τους δυο;»

Πού είναι ο Ιερέας Σάμκρο; αναρωτήθηκε η Θήρνα, γιατί αυτός ήταν ο μόνος που η Πτεράργυρη πίστευε ότι μπορούσε, τώρα, να τους σώσει.

«Θήρνα,» είπε ο Άνκορβαλ, «κλείσε την πόρτα. Δεν έχουμε κάτι άλλο να πούμε με τον κύριο.»

«Αν πλησιάσει την πόρτα, θα χάσει και το τελευταίο της πόδι,» απείλησε ο Τάρναελ, και η Θήρνα αισθάνθηκε, συγχρόνως, ένα κύμα φόβου κι ένα κύμα οργής να διαπερνούν το σώμα και το μυαλό της. Πώς τολμούσε ο Φλογοκαμένος μπάσταρδος να την απειλεί έτσι; Το ένα της χέρι σφίχτηκε γύρω απ' τη λαβή του ξιφιδίου της· το άλλο έπιασε το μπαστούνι που βρισκόταν ακουμπισμένο στον τοίχο.

Αδιαφορώντας για τη γύμνια της, ήταν έτοιμη να σηκωθεί, όταν ο Τάρναελ ξεθηκάρωσε το ξίφος απ' τη μέση του. «Μη νομίσει κανένας απ' τους δυο σας ότι αστειεύομαι.»

«Αν είσαι έξυπνος, φίλε,» είπε ο άντρας που κρατούσε ο Άνκορβαλ, «θα παραδοθείς.»

«Σκασμός,» του αποκρίθηκε εκείνος.

«Άνκορβαλ,» είπε ο Τάρναελ, «ανέκαθεν ήσουν από τους ανθρώπους που προσπαθούν να πετύχουν το ακατόρθωτο. Ετούτη τη φορά, όμως, φοβάμαι ότι το ακατόρθωτο είναι, αληθινά... ακατόρθωτο. *Παραδόσου.*» Και μπήκε στο στενό δωμάτιο, τείνοντας το ξίφος του προς τη Θήρνα, η οποία δεν είχε ακόμα σηκωθεί από το κρεβάτι, αλλά εξακολουθούσε να κρατά και το ξιφίδιο και το ραβδί της. Η μακριά λεπίδα του Τάρναελ πλησίασε το λαιμό της, κι εκείνη την εμπόδισε με το ραβδί.

Ο Τάρναελ μειδίασε· η όψη του, τώρα, φαινόταν πιο καθαρά στο φως που γλιστρούσε μέσα στο δωμάτιο. «Μην είσαι το ίδιο ανόητη όπως ο φίλος σου, Πτεράργυρη...»

»Ανκορβαλ,» είπε, δίχως να κοιτάζει τον εχθρό του. «Θα κάνουμε μια συμφωνία, τώρα—»

«Συμφωνία *μαζί σου*; –Χα-χα-χα-χα...» Το γέλιο του ήταν λαρυγγώδες, και απεγνωσμένο. «Καλύτερα να κάνω συμφωνία με τις Σκιές, Τάρναελ!»

«Πιθανώς,» συμφώνησε εκείνος. «Ωστόσο, ετούτη τη στιγμή, οι Σκιές, δυστυχώς, απουσιάζουν. Ακόμα. Επομένως, έχεις μόνο εμένα για να κάνεις συμφωνία. Άκου, λοιπόν, τους όρους μου: Θα αφήσεις τον άνθρωπό μου να φύγει· θα αφήσω την Πτεράργυρη αλώβητη· θα βγω από το δωμάτιο, και εγώ και οι άνθρωποί μου, θα κλείσουμε την πόρτα, και θα σας περιμένουμε να ετοιμαστείτε και να βγείτε. Βλέπεις, είμαστε πολιτισμένοι· δεν τραβάμε τους ανθρώπους γυμνούς από τα κρεβάτια τους.»

«Ναι, είμαι σίγουρος πως είστε...» είπε ο Άνκορβαλ.

«Μη νομίσεις ότι μπορείς να μας ξεφύγεις από το παράθυρο,» συνέχισε ο Τάρναελ· «φρουρούμε όλο το μέρος. Κι επιπλέον, κρατάμε και τους υπόλοιπους συντρόφους σου. Δε θα ήθελες ν' αρχίσουμε να τους σκοτώνουμε, τον έναν μετά τον άλλο, σωστά;»

«Εντάξει, Τάρναελ,» γρύλισε ο Άνκορβαλ· «άσε τη Θήρνα και θ' αφήσω τον άνθρωπό σου.»

«Όχι· εσύ, πρώτα, θ' αφήσεις τον άνθρωπό μου και, μετά, εγώ θ' αφήσω την Πτεράργυρη. Μπορείς να μ' εμπιστευτείς. Εξάλλου, είμαι συγκαταβατικός άνθρωπος· δε θέλω το κακό σας.»

Ο Άνκορβαλ πήρε το ξιφίδιό του από το λαιμό του άντρα που είχε κολλήσει στον τοίχο, κι εκείνος βγήκε απ' το δωμάτιο.

Ο Τάρναελ τον ακολούθησε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του και λέγοντας: «Σας περιμένουμε. Μην αργήσετε.»

Ο Τάρναελ και οι άνθρωποί του τους έβγαλαν από το Παλάτι, και στην πλατεία με το πηγάδι η Θήρνα είδε ότι, συνολικά, βρίσκονταν

έξι άντρες και δύο γυναίκες που δεν μπορεί παρά να ήταν ληστές, αν έκρινε από την εμφάνιση και τον εξοπλισμό τους. Ανάμεσά τους, με τα χέρια δεμένα πίσω απ' την πλάτη και πεσμένοι στα γόνατα, βρίσκονταν οι δύο Σερανβέλιοι φρουροί της συνοδείας της Πτεράργυρης, καθώς και ο Βόνιορ. Ο Ιερέας Σάμκρο και ο Σολντράνο, ωστόσο, δε φαίνονταν πουθενά τριγύρω, και η Θήρνα ανησύχησε γι' αυτούς. *Τι συμβαίνει; Δεν τους έχουν βγάλει έξω ακόμα; Ή ξέφυγαν;*

Η... ή είναι νεκροί;

«Τώρα, Άνκορβαλ,» είπε ο Τάρναελ, βαδίζοντας μπροστά από τον Εντνάργκιο και την Πτεράργυρη, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, «αν ήμουν κακός άνθρωπος, θα σ' έβαζα να πέσεις κάτω και να γλείψεις τις μπότες μου, ή κάτι παρόμοιο—»

«Μόνο αν ήθελες να χάσεις τα πόδια σου,» τον διέκοψε ο Άνκορβαλ, στραβώνοντας το στόμα. Τα χέρια του ήταν δεμένα πίσω απ' την πλάτη του, όπως και της Θήρνα· τα όπλα τους τους τα είχαν πάρει.

Ο Τάρναελ μειδίασε. «Είναι, λοιπόν, οι φήμες αληθινές; Έχεις τόσο κοφτερά δόντια;»

Ο Άνκορβαλ δε θέλησε ούτε να επιβεβαιώσει ούτε να διαψεύσει τις φήμες στις οποίες αναφερόταν ο εχθρός του. Το βλέμμα του, όμως, ήταν σκοτεινό και άγριο.

«Όπως και νάχει,» συνέχισε ο Τάρναελ, «δε θα κάνω τίποτα από αυτά. Θα σας κάνω μόνο μια ερώτηση— Και, α ναι, σταμάτα να κοιτάς γύρω-γύρω, Θήρνα Πτεράργυρη: οι υπόλοιποι σύντροφοί σας δεν βρίσκονται εδώ.»

«Τι τους κάνατε;» απαίτησε η Θήρνα.

«Τον ιερέα τον σκοτώσαμε, καθώς ξυπνούσε. Ήταν πολύ επικίνδυνος για να τον αφήσουμε ζωντανό—»

«Τι; Σκοτώσατε έναν ιερέα της Φλόγας;»

«Αποφασίσαμε ότι άξιζε να ριψοκινδυνέψουμε την οργή των Θεών σας,» αποκρίθηκε ο Τάρναελ, μ' ένα στραβό μειδίαμα.

«Και πώς ξέρατε, εξ αρχής, ότι είναι ιερέας;» ρώτησε ο Άνκορβαλ.

«Έλα τώρα, Άνκορβαλ· δε με περνάς για ηλίθιο, έτσι; Ο Χάσναρθ έχει κατασκόπους σε τούτα τα μέρη. Μάθαμε ότι ένας από την ομά-

δα σας φορούσε αυτό το χαρακτηριστικό πορφυρόμαυρο ράσο... το οποίο εγώ, αμέσως, αναγνώρισα.»

«Και τον Σολντράνο;» μούγκρισε η Θήρνα. «Γιατί τον σκοτώσατε τον Σολντράνο;»

Ο Τάρναελ ύψωσε ένα του φρύδι. «Σολντράνο; Έτσι τον λένε; Τέλος πάντων. Αυτός μάς... ξεγλίστρησε. Για την ώρα. Αλλά θα τον βρούμε, μη φοβάσαι καθόλου.

»Όπως έλεγα, όμως, θέλω να σας κάνω μια ερώτηση: Για ποιο λόγο βρίσκεστε εδώ;»

«Είμαστε περιηγητές,» είπε ο Άνκορβαλ.

«Τα ανέκδοτα μπορούν να ακολουθήσουν ύστερα, όταν θα καθόμαστε όλοι γύρω από μια ζεστή φωτιά και θα κουβεντιάζουμε εύθυμα και χαρούμενα.»

«Δεν έχουμε τίποτα να πούμε σε σένα.»

Ο Τάρναελ αναστέναξε. «Όπως αγαπάτε. Αν δε θέλετε να μιλήσετε μαζί μου, θα μιλήσετε σε άλλους, πειστικότερους ανθρώπους.» Έκανε νόημα στους ληστές του, κι αυτοί άρχισαν να τραβάνε τη Θήρνα και τους συντρόφους της μέσα στους δρόμους της Φάρντελ, οδηγώντας τους προς τη νότια πύλη, η οποία τους περίμενε ανοιχτή και ίχνος φρουρού δε φαινόταν κοντά της. Δε χρειαζόταν και πολύ εξυπνάδα για να καταλάβει κανείς ότι επίτηδες είχε αφεθεί έτσι· η φρουρά της Φάρντελ χρηματιζόταν από τον Χάσναρθ, αλλά δεν ήθελε να δείχνει ότι είχε καμία φανερή ανάμιξη στις βρομοδουλειές του.

Βγαίνοντας από την πόλη, ο Τάρναελ και οι δικοί του οδήγησαν την ομάδα της Θήρνα ανατολικά, προς τους ανεμόμυλους, που φάνταζαν σαν σκοτεινοί και τρομακτικοί γίγαντες μέσα στη νύχτα. Σε μια συστάδα από χαμόδεντρα, μερικά άλογα τούς περίμεναν. Μαζί τους βρίσκονταν ένας άντρας και μια γυναίκα, παρόμοια ντυμένοι με τους υπόλοιπους ανθρώπους του Τάρναελ. *Ληστές κι αυτοί, σκέφτηκε η Θήρνα, νιώθοντας απεγνωσμένη. Να πάρουν οι Σκιές! Μας εντόπισαν γρηγορότερα απ'ό,τι πιστεύαμε. Και τώρα... τώρα, τι θα κάνουμε;*

Πού είναι ο Σολντράνο; Θα μπορέσει εκείνος, κάπως, να μας βοηθήσει; Το αμφέβαλλε. Εξάλλου, δεν ήταν τέτοιες οι διαταγές του...

Κατά πάσα πιθανότητα, θα είχε ήδη ξεκινήσει το ταξίδι για τη Σερανβέλ, τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

«Δέστε τους πίσω απ'τ'άλογα,» πρόσταξε ο Τάρναελ, και οι ληστές του έσπευσαν να υπακούσουν, λύνοντας τα χέρια των αιχμαλώτων τους πίσω απ'την πλάτη κι αρχίζοντας να τα δένουν μπροστά τους.

«Δεν μπορείτε να το κάνετε αυτό στην κυρία Πτεράργυρη!» είπε ο Βόνιор. «Ανεβάστε τη σ'ένα άλογο!»

Ο Τάρναελ τον λοξοκοίταξε. «Ποιος λέει τι μπορούμε και τι δε μπορούμε να κάνουμε;» Και, κοιτάζοντας τα περικόρπια στα χέρια του Αργκανθικιανού, πρόσθεσε: «Δούλε.»

«Το δεξί της πόδι είναι ψεύτικο, καθίκι,» αντιγύρισε ο Βόνιор.

«Βόνιор—» έκανε να παρέμβει η Θήρνα, αλλά ο Τάρναελ είχε ήδη στραφεί και γρονθοκόπησε τον Αργκανθικιανό δούλο καταπρόσωπο, κάνοντάς τον να παραπατήσει.

Οι ληστές δεν είχαν τελειώσει να δένουν τα χέρια του, και, με το απότομο τράνταγμα, ο Βόνιор τούς ξέφυγε: ο αγκώνας του κοπάνησε έναν στην κοιλιά, διπλώνοντάς τον· η γροθιά του τσάκισε τη μύτη ενός δεύτερου.

Ο Άνκορβαλ άρπαξε την ευκαιρία που του έδωσε ο αιφνιδιασμός του Αργκανθικιανού: κλότσησε μια ληστή πίσω απ'το γόνατο και έπεσε, με τον ώμο, επάνω στο διάφραγμα ενός άλλου, σωριάζοντάς τον.

«Ακινητοποιήστε τους, ανόητοι!» βρυχήθηκε ο Τάρναελ, τραβώντας το σπαθί του, καθώς οι ληστές ορμούσαν στον Άνκορβαλ και στον Βόνιор, χτυπώντας τους με ρόπαλα, χέρια, και πόδια.

«Σταματήστε!» φώναξε η Θήρνα. «Σταματήστε!»

«Βούλωστο, Πτεράργυρη!» γρύλισε ο Τάρναελ, και κλότσησε το ψεύτικο της πόδι, βγάζοντάς το απ'τη θέση του και σωριάζοντάς την στο χώμα. Η μπότα του πάτησε τον ώμο της· το ξίφος του πλησίασε το λαιμό της. «Άνκορβαλ!» γκάριξε. «Παραδόσου, γιατί θα τη σκοτώσω!»

Αυτό ηρέμησε τα πράγματα.

Ο Άνκορβαλ, που δύο ληστές είχαν αρπάξει τα χέρια του κι ένας βρισκόταν εμπρός του, έτοιμος να τον χτυπήσει μ'ένα ρόπαλο,

έστρεψε το πρόσωπό του στη Θήρνα, κι εκείνη είδε ότι ήταν αιματοβαμμένο. *Με συγχωρείς*, σχημάτισε τις λέξεις με τα χείλη της, ελπίζοντας πως ο Άνκορβαλ θα μπορούσε να τις καταλάβει.

Εκείνος κούνησε ελαφρά το κεφάλι, σαν να ήθελε ν' αποκριθεί: *Δε φταις εσύ.*

Κι όμως φταίω, σκέφτηκε η Θήρνα. *Φταίω. Αν δεν ήμουν εγώ—*

«Εντάξει, σήκω τώρα.» Ο Τάρναελ πήρε τη μπότα του απ' τον ώμο της και άρπαξε την Πτεράργυρη απ' την κάπα, σηκώνοντάς την όρθια στο ένα πόδι, το αληθινό· τα λουριά του ψεύτικου είχαν σπάσει, και είχε φύγει από πάνω της.

Προς τους ληστές, είπε: «Συνεχίστε. Δέστε τους πίσω απ' τ'άλογα. Και αυτούς και την Πτεράργυρη.

»Κι άμα ξαναεπιχειρήσετε κάτι τέτοιο, Σερανβέλια βρομόσκυλα, θα γδάρω κάποιον από σας ζωντανό!» γρύλισε, και θηκάρωσε το σπαθί του, στρέφοντάς τους την πλάτη και πηγαίνοντας στο άλογο του.

«Αυτή τη φορά, Τάρναελ, θα σε σκοτώσω,» είπε ο Άνκορβαλ. «Σ' το υπόσχομαι.»

«Το έχεις ξαναπεί αυτό.» Ο Τάρναελ ανέβηκε στη σέλα.

«Ποτέ ξανά, όμως, δε σ' το έχω υποσχεθεί.»

«Θα δούμε, λοιπόν, τι αξίζουν οι υποσχέσεις ενός Εντνάργκιου αριστοκράτη.»

Οι ληστές τελείωσαν να τους δένουν πίσω απ' τα άλογα και, έχοντας οι ίδιοι καθαλικέψει, έβαλαν τα ζώα να ξεκινήσουν να τροχάζουν. Οι δύο Σερανβέλιοι φρουροί, ο Βόνιορ, κι ο Άνκορβαλ δεν είχαν ιδιαίτερο πρόβλημα μ' αυτό το ρυθμό· η Θήρνα σωριάστηκε αμέσως. Και η καβαλάρισσα που την τραβούσε δε σταμάτησε: συνέχισε να τροχάζει. Η Θήρνα ούρλιαξε, νιώθοντας το άγριο έδαφος να σχίζει κομμάτια απ' το φόρεμά της και να τη γδέρνει.

«Σταματήστε!» κραύγασε ο Βόνιορ, τραβώντας τα σχοινιά του. «Είστε τρελοί;»

«Κλείσε το στόμα σου, δούλε,» του είπε ο Τάρναελ, «γιατί θα προστάξω να σου κόψουν τη γλώσσα, και ίσως μετά να σε περιμαζέψουν οι Σερανβέλιοι αφέντες σου για να σε κάνουν Λο'ανθάκ!» Γέλασε.

Η Θήρνα πιάστηκε γερά απ' το σχοινί της, και με τα δύο χέρια, προσπαθώντας να κρατά τον εαυτό της όσο το δυνατόν πιο μακριά απ' το έδαφος γινόταν, προσπαθώντας να μην τρίβονται το πρόσωπο και το στήθος της επάνω στις πέτρες και στα χώματα.

«Τάρναελ!» φώναξε ο Άνκορβαλ. «Αν σταματήσεις τώρα να τη σέρνεις, θα σε σκοτώσω γρήγορα, ελεεινέ μπάσταρδε! Αν συνεχίσεις, θα φροντίσω να πεθάνεις ουρλιάζοντας!»

«Θα σου κάνω μια καλύτερη προσφορά,» του απάντησε ο Τάρναελ, κοιτάζοντάς τον πάνω απ' τον ώμο του, ενώ τ'άλογα εξακολουθούσαν να τροχάζουν. «Πες μου τι κάνετε σε τούτα τα μέρη και θα προστάξω να σταματήσουν να τη σέρνουν. Αλλιώς, θα τη σέρνουμε μέχρι τα βουνά κι ακόμα πιο πέρα!»

«Θα σου πω.»

«Άνκορβαλ, όχι!» φώναξε η Θήρνα. *Αν του πεις, ό,τι κάναμε το κάναμε άδικα. Δε θ' αφήσουμε αυτό το κάθαρμα να μας εκβιάσει!*

«Η φίλη σου νομίζει ότι μπορεί ν'αντέξει λίγο ακόμα,» είπε ο Τάρναελ. «Τι λες; Να της δώσουμε την ευκαιρία να μας αποδείξει την αντοχή της;»

«Σταμάτα τα άλογα,» αποκρίθηκε ο Άνκορβαλ. «Θα σου πω.»

«Καλώς,» είπε ο Τάρναελ. «Σταματήστε!» φώναξε στους ληστές του. «Ετσι κι αλλιώς, τα ζώα θέλουν ξεκούραση.» Και τράβηξε τα ηνία του αλόγου του, κάνοντάς το να χρεμετίσει και να σηκωθεί, προς στιγμή, στα πισινά πόδια.

Η Θήρνα αισθάνθηκε να παύουν να τη σέρνουν, και έμεινε ακίνητη στο χώμα, βαριανασαίνοντας. Οι καρποί της την πονούσαν από το τράβηγμα, και οι παλάμες της το ίδιο, καθώς κρατιόταν με δύναμη πάνω στο σχοινί. Τα πόδια της ήταν, και τα δύο, γεμάτα γδαρσίματα και μελανιές· μπορούσε να το νιώσει.

Ο Τάρναελ αφίππευσε και τη ζύγωσε. «Λύστε τους από τ'άλογα, αλλά κρατήστε τους τα χέρια δεμένα. Θα καταυλιστούμε εδώ.» Τράβηξε ένα ξιφίδιο και έκοψε το σχοινί της Θήρνα, αρπάζοντάς την απ' το μπράτσο και σηκώνοντάς την. Την τράβηξε λίγο παραπέρα και την άφησε να σωριαστεί πλάι σ'ένα χαμόδεντρο.

Καθίκι... σκέφτηκε εκείνη, ζαλισμένη. *Αν ο Άνκορβαλ δε σε σκοτώσει, θα σε σκοτώσω εγώ. Με τα ίδια μου τα χέρια.*

Ο Τάρναελ κάθισε κοντά της, σ'έναν βράχο. Ξεθηκάρωσε το σπαθί του και το κάρφωσε στο έδαφος, ακουμπώντας τις παλάμες του στη λαβή.

Δύο ληστές έφεραν τον Άνκορβαλ, σπρώχνοντάς τον για να γονατίσει.

«Μου υποσχέθηκες κάτι,» είπε ο Τάρναελ.

«Να σε σκοτώσω. Μη φοβάσαι, θα το κάνω.»

«Όχι αυτό, το άλλο: να μου πεις γιατί ήρθατε εδώ.»

«Δε θα το χρειαστείς στον κόσμο των Σκιών.»

«Ποτέ δεν ξέρεις πού μπορεί να σου χρειαστεί μια πληροφορία,» είπε ο Τάρναελ, και στένεψε τα γαλανά του μάτια. «Τώρα... περιμένω ν'ακούσω. Αλλιώς, μπορούμε πάντα να συνεχίσουμε την εϋθυμη πορεία μας.»

Η Θήρνα έτριξε τα δόντια, προσπαθώντας να κάνει τα καυτά δάκρυα που έτρεχαν στα μάγουλά της να σταματήσουν. Δεν τα κατάφερε. Οι γροθιές της σφίχτηκαν, και έκρυψε το πρόσωπό της επάνω τους.

«Ηρθαμε,» είπε ο Άνκορβαλ, «για να βρούμε το άντρο του Χά-σναρθ.»

«Και το βρήκατε;»

«Το βρήκαμε.»

«Πώς; Υπάρχει άνοιγμα στις σπηλιές των Ντ'βούρικ που να οδηγεί εκεί;»

«Δεν υποσχέθηκα να σου απαντήσω πώς.»

«Έχεις πλάκα,» είπε ο Τάρναελ. «Αλλά εγώ δεν κάνω αστεία. Όχι τώρα. Συνέχισε να μιλάς, αλλιώς θα συνεχίσω να τη σέρνω.»

«Υπάρχει άνοιγμα.»

«Υπέροχα. Θα θέλαμε κι εμείς να μάθουμε πού ακριβώς είναι, γιατί οι φύλακες δεν το έχουν βρει ακόμα. Πράγμα τουλάχιστον... περίεργο.»

«Δεν έχετε ιερέα της Φλόγας στην εκλεκτή συντροφιά σας,» είπε ο Άνκορβαλ.

«Ο ιερέας σας το βρήκε;»

«Ναι. Τι κρίμα που τον καθαρίσατε, ε;»

«Δε θα τόλεγα. Θα το βρούμε και μόνοι μας. Εξάλλου... θα μας βοηθήσεις.»

«Θα δούμε.»

Ο Τάρναελ σηκώθηκε απ' το βράχο όπου είχε καθίσει και θηκάρωσε το σπαθί του. «Φρουρείτε τους,» είπε στους δύο ληστές που είχαν φέρει τον Άνκορβαλ εδώ, και απομακρύνθηκε.

Η Θήρνα, έχοντας υψώσει το βλέμμα της, είδε πως τον Βόνιορ και τους δύο Σερανβέλους πολεμιστές τούς είχαν λίγο παραπέρα, και, φυσικά, βρίσκονταν κι αυτοί υπό φρούρηση.

Ο Άνκορβαλ την πλησίασε, γονατίζοντας πλάι της. «Είσαι καλά, Θήρνα;»

Εκείνη ένευσε, σιωπηλά.

«Κοιμήσου,» της ψιθύρισε στ'αφτί. «Θα χρειαστούμε τις δυνάμεις μας. Θα βρω έναν τρόπο να ξεφύγουμε και να σκοτώσουμε όλ' αυτά τα καθίκια.»

Η Θήρνα ένευσε, πάλι· αλλά, μα τη Φλόγα, δεν είχε την παραμικρή ιδέα πώς ο Άνκορβαλ θα κατόρθωνε κάτι τέτοιο. *Κατά πάσα πιθανότητα, το λέει για να μου δώσει θάρρος.*

Η Θήρνα ξύπνησε, ακούγοντας φασαρία γύρω της.

Ανασηκώθηκε, βλεφαρίζοντας, προσπαθώντας να καταλάβει τι συνέβαινε.

«Καβαλάρηδες,» της είπε ο Άνκορβαλ.

«Βούλωστο!» του γρύλισε μια γυναίκα, κλοτσώντας τον στα πλευρά.

Οι ληστές, παρατήρησε η Θήρνα, κοίταζαν προς την Ανατολή, προς τον Λούντριγχ που ξεπρόβαλλε από εκεί, σκορπίζοντας το χρυσαφένιο φως του και τυφλώνοντάς τους.

«Στ'άλογα!» άκουσε τον Τάρναελ να φωνάζει. «Στ'άλογα! Ίσως νάσαι εχθροί!»

Ο βρόντος από τις οπλές των καβαλάρηδων δυνάμωσε, και η Θήρνα τούς είδε να βγαίνουν πίσω από έναν μικρό λόφο και να κατεβαίνουν την πλαγιά, εφορμώντας και τραβώντας τα σπαθιά τους. Ο με-

γάλος ήλιος εξακολουθούσε νάναι στην πλάτη τους, λούζοντάς τους με την πρωινή του ακτινοβολία.

«Φερντίν-Ος! Φερντίν-Ος! Φερντίν-Ος!» αντήχησαν οι κραυγές τους.

«Άνθρωποι του Βασιληά!» φώναξε ο Τάρναελ. «Στ'άλογα! Στ'άλογα!»

Ο Άνκορβαλ άρπαξε το πόδι της ληστή που τον είχε κλοστήσει, προτού εκείνη προλάβει ν'απομακρυνθεί. Η γυναίκα έχασε την ισορροπία της και σωριάστηκε, γρυλίζοντας μια βρισιά και προσπαθώντας να γυρίσει και να σηκωθεί. Ο Άνκορβαλ, όμως, ήταν ήδη επάνω της και την κοπάνησε καταπρόσωπο, με τις δεμένες του γροθιές, σπάζοντάς της τη μύτη και γεμίζοντας το πρόσωπό της με αίματα. Εκείνη έχασε τις αισθήσεις της.

«Θήρνα,» είπε ο Άνκορβαλ, «πάρε το ξιφίδιο απ'τη μπότα της· κόψε μου τα σχοινιά.»

Την ίδια στιγμή, οι ιππείς του Βασιληά έπεφταν πάνω στους ληστές και σκόνη σηκωνόταν από τα ποδοβολητά των αλόγων τους. Χρεμετίσματα και κραυγές άρχισαν να γεμίζουν τον αέρα, μαζί με την κλαγγή των όπλων.

Η Θήρνα τράβηξε το ξιφίδιο απ'τη μπότα της ληστή και έκοψε τα δεσμά του Άνκορβαλ. Εκείνος πήρε το όπλο απ'τα χέρια της και έκοψε τα δικά της δεσμά. Μετά, της έδωσε, πάλι, το μικρό λεπίδι και άρπαξε το σπαθί της αναίσθητης γυναίκας.

«Καλύψου πίσω απ'το δέντρο,» είπε στην Πτεράργυρη. «Έχω μια υπόσχεση να εκπληρώσω.»

«Περίμενε,» διαφώνησε η Θήρνα. «Ας βρούμε ένα άλογο.»

Ο Άνκορβαλ πρέπει να θεώρησε τη σκέψη της καλή, γιατί, μέσα στο σαματά, ήταν πολύ πιθανό να ποδοπατηθούν. Κατένευσε και τη βοήθησε να σηκωθεί όρθια, αφήνοντάς τη να στηριχτεί στους ώμους του.

«Εκεί!» Η Θήρνα έδειξε έναν ληστή που, καθώς χτυπιόταν από το ξίφος ενός εχθρού, έπεφτε απ'τη σέλα του.

Ο Άνκορβαλ έτρεξε προς το άλογο, αφήνοντας την Πτεράργυρη να στηριχτεί στο δέντρο. Έφτασε το ζώο με ευκολία και το άρπαξε απ'

τα γκέμια, τραβώντας το, επιδέξια, κοντά του και πηδώντας πάνω στη σέλα του.

Αναπάντεχα, ένας καβαλάρης παρουσιάστηκε δίπλα στη Θήρνα, ερχόμενος από τα δεξιά της. Εκείνη έκανε να στραφεί, μα δεν πρόλαβε, και ο άντρας τη γράπωσε απ' τον ώμο, γαντζώνοντας τα δάχτυλά του πάνω στην κάπα της και βάζοντας την κόψη του σπαθιού του στο λαιμό της.

«*Τάρναελ!*» φώναξε ο Άνκορβαλ, βλέποντας ποιος είχε αρπάξει την Πτεράργυρη.

«Πες τους να υποχωρήσουν, Άνκορβαλ! Πες τους να υποχωρήσουν, αλλιώς θα πεθαίνει!»

Μα τη Φλόγα, όχι! σκέφτηκε η Θήρνα, οργισμένη. *Όχι ξανά! Δε θα με ξαναχρησιμοποιήσει έτσι αυτό το κάθαρμα!* Και, περιστρέφοντας το ξιφίδιο μέσα στη γροθιά της, το έμπηξε στα πλευρά του αλόγου του Τάρναελ.

Το ζώο χρεμέτισε, πονεμένα, και σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, κλοτσώντας τον αέρα με τα μπροστινά.

Η Θήρνα σωριάστηκε στο έδαφος, καθώς η λεπίδα του Τάρναελ έφυγε απ' το λαιμό της. Και πίσω της άκουσε τον ληστή να κραυγάζει και να πέφτει απ' τη σέλα του.

«*AAAAAAAPPPP!*» Ο Άνκορβαλ πήδησε από το νεοαπόκτητο αλόγο του και έτρεξε καταπάνω στον Τάρναελ, με το ξίφος του υψωμένο.

Εκείνος –η Θήρνα τον είδε με τις άκριες των ματιών της– πετάχτηκε αμέσως όρθιος, παίρνοντας αμυντική στάση.

Τα ξίφη τους συναντήθηκαν, με μια κλαγγή που στ'αφτιά της Πτεράργυρης αντήχησε σαν αστροπελέκι.

Οι δύο άντρες άρχισαν να ξιφομαχούν, μανιασμένα, λες κι όλος ο υπόλοιπος κόσμος να είχε, ξαφνικά, πάψει να υφίσταται γύρω τους, λες κι *εκείνοι* να ήταν, αυτή τη στιγμή, το κέντρο του κόσμου, το κέντρο ετούτης της αιματηρής συμπλοκής.

Η Θήρνα, έχοντας καταφέρει να σηκωθεί στα γόνατα, ακούμπησε, με τις παλάμες της, το έδαφος και πήρε μερικές βαθιές ανάσες. Ήθελε να βοηθήσει τον Άνκορβαλ, μα ήξερε ότι δεν μπορούσε· κι επιπλέον, ήταν βέβαιη πως, ακόμα κι αν μπορούσε, εκείνος δεν θα

ήθελε τη βοήθειά της. Μάλλον, θεωρούσε ετούτη την αναμέτρηση προσωπική υπόθεση.

«Κυρία Πτεράργυρη;»

Η Θήρνα είδε δύο μποτοφορεμένα πόδια πλάι της. Ύψωσε το βλέμμα της κι αντίκρισε μια γνώριμη όψη.

Χαμογέλασε. «Σολντράνο;»

«Δε νομίζατε, φυσικά, ότι θα σας εγκατέλειπα, κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο Σερανβέλιος κατάσκοπος, βοηθώντας τη να ορθωθεί.

«Φυσικά και όχι.»

Έστρεψε το βλέμμα της στον Άνκορβαλ και τον Τάρναελ, και είδε τον δεύτερο να υποχωρεί κάτω από τον καταιγισμό των χτυπημάτων του πρώτου. Ωστόσο, δεν είχε ακόμα τραυματιστεί· και μπορεί να *παρίστανε* τον καταπονημένο, σκέφτηκε η Θήρνα, προκειμένου να οδηγήσει τον Άνκορβαλ σε κάποια παγίδα.

Αλλά, αν επρόκειτο για παγίδα, τότε εκείνος δεν έπεσε σ' αυτήν· το λεπίδι του διαπέρασε την άμυνα του Τάρναελ και τον σπάθισε πάνω απ' το γόνατο, κάνοντάς τον να παραπατήσει και να χάσει την ισορροπία του. Ο Τάρναελ άπλωσε το ελεύθερό του χέρι, και πιάστηκε από ένα κλαδί του χαμόδεντρου πλάι του.

Το κλαδί έσπασε κι εκείνος έπεσε στη γη.

Ένα μποτοφορεμένο πόδι βρέθηκε στο στέρνο του. «Αυτή,» είπε ο Άνκορβαλ, «είναι μια από εκείνες τις πληροφορίες που μπορεί να σου φανούν χρήσιμες στον κόσμο των Σκιών: Ένας Εντνάργκιος αριστοκράτης *πάντοτε* κρατά τις υποσχέσεις του, Τάρναελ του Φερντίν-Ος.»

Και, κατεβάζοντας το ξίφος του, τον κάρφωσε στην καρδιά, σκοτώνοντάς τον ακαριαία.

Οι ιππείς του Βασιληά, έχοντας σκοτώσει τους περισσότερους ληστές και αιχμαλωτίσει τους υπόλοιπους, αφίππευσαν, και η Θήρνα παρατήρησε ότι ανάμεσά τους βρισκόταν ο Βασιλικός Σωματοφύλακας Φάξραντ, ντυμένος με τον χρυσοποίκιλτο αλυσιδωτό του θώρακα και το πορφυρό του χιτώνιο, που είχε επάνω κεντημένο, με

χρυσή κλωστή, το έμβλημα του Φερντίν-Ος περιτριγυρισμένο από τέσσερα ξίφη.

«Κυρία Πτεράργυρη,» τη χαιρέτησε, κλίνοντας το κεφάλι του προς το μέρος της.

«Σωματοφύλακα Φάξραντ,» αντιχαιρέτησε εκείνη. «Ευχαριστούμε.»

«Να ευχαριστείτε τον κατάσκοπό σας, τον Σολντράνο. Εκείνος ήταν που μας συνάντησε στο δρόμο και μας ειδοποίησε, διαφορετικά δε θα γνωρίζαμε τίποτα για ετούτη την κατάσταση.»

«Οι πολεμιστές του Βασιλιά έχουν έρθει;» ρώτησε ο Άνκορβαλ, έχοντας απομακρυνθεί απ' το κουφάρι του Τάρναελ και στεκόμενος πλάι στη Θήρνα, η οποία στηριζόταν σ' ένα ξύλινο ραβδί που της είχε κόψει ο Βόνιουρ πριν από λίγο.

«Δε βρίσκονται όλοι εδώ, ακόμα,» αποκρίθηκε ο Φάξραντ. «Σύντομα, όμως, θα είναι εδώ. Και τότε, θα μπορέσουμε να επιτεθούμε στο άντρο του Χάσναρθ. Δεδομένου πάντα ότι το βρήκατε...» Τους κοίταξε ερωτηματικά.

Η Θήρνα κατένευσε. «Το βρήκαμε, Σωματοφύλακα Φάξραντ. Μας κόστισε,» πρόσθεσε, σκεπτόμενη τον Ιερέα Σάμκρο, «αλλά το βρήκαμε.»

Κεφάλαιο Τριακοστό-Δεύτερο —Έρσαγκμορ: Βερμπάνιθ—

Ο Επιτηρητής Γκαήρμμο είχε, ως συνήθως, κάποιο πάρε-δώσε στην αγορά, έτσι σήμερα δεν μπορούσε να μείνει στην άμαξά του, για να φρουρεί την Ιερομαθή Υλλίρα. Και ο Δατμάνο απέφευγε την κόρη της Μάντισσας όσο το δυνατόν περισσότερο· την αποκαλούσε μάγισσα και, ως εκ τούτου, έλεγε πως δεν ήταν σωστό ένας άνθρωπος σαν την αφεντιά του, αμάθητος από μαγείες και τα συναφή, να φυλά μια γυναίκα επικίνδυνη, η οποία είχε τη δύναμη να τον μαγέψει και να δραπετεύσει. «Δε θέλω να τόχω αυτό στη συνειδήσή μου!» τόνιζε στον Μαράνκο, και τον άφηνε για φρουρό, λέγοντάς του επίσης ότι εκείνος, καθότι μαθητευόμενος του ιερέα της Φλόγας, αναμφίβολα θα γνώριζε κάποια γητεία για ν' αποκρούσει τα ξόρκια της μάγισσας.

Ο Μαράνκο, μα τη Φλόγα και τις Σκιές, δεν είχε ιδέα για τι πράγμα μιλούσε ο σύντροφός του, αλλά, καθώς ήταν εκ φύσεως λιγομίλητος, δεν του απαντούσε, γνέφοντας μονάχα ή χαμογελώντας αχνά, για να μην του δώσει την εντύπωση ότι τον αγνοούσε κιόλας. Ο Δατμάνο είχε τη δυνατότητα να γίνεται *πολύ* ενοχλητικός, ώρες-ώρες. Ο Μαράνκο δεν του έδινε κι ιδιαίτερη σημασία, όμως θα ορκιζόταν ότι η Ναράμια πρέπει νάθελε, ορισμένες φορές, να τον καθαρίσει.

Επί του παρόντος, ο Μαράνκο καθόταν στο εσωτερικό της άμαξας του Επιτηρητή Γκαήρμμο κι ακόνιζε το ξίφος του, για να περνά η ώρα. Επιπλέον, αυτός ήταν ένας αποτελεσματικός τρόπος, είχε ανακαλύψει, για να μην κοιτά την Υλλίρα, η οποία κάθε άλλο παρά υστερούσε σε γυναικειές χάρες. Ευτυχώς που ο επιτηρητής τής είχε δώσει να φορέσει ένα καθωσπρέπει φόρεμα, προτρέποντάς τη να βγάλει το ημιδιαφανές, πράσινο νυχτικό με το οποίο την είχαν απαγάγει από το Μαντείο των Βράχων· γιατί, αν ήταν ακόμα ντυμένη

έτσι, ο Μαράνκο δεν πίστευε πως ούτε το ακόνισμα του ξίφους του θα μπορούσε να τον βοηθήσει.

Και η κοπέλα ήταν φανερό πως δεν της άρεσε να την κοιτάζουν. Ή, τουλάχιστον, να την κοιτάζει εκείνος. *Μάλλον, την τρομάζω*, είχε σκεφτεί. *Την τρομάζει η όψη μου*: πράγμα όχι σπάνιο: πολλούς τούς τρόμαζε η όψη του. Ωστόσο, δεν άργησε να καταλάβει πως δεν ήταν μονάχα αυτό· η Υλλίρα αισθανόταν ενοχλημένη από το ίδιο του το βλέμμα: και, χτες το απόγευμα, όταν τα μάτια του Μαράνκο είχε τύχει να γλιστρήσουν στην καμπύλη του στήθους της και να μένουν εκεί περισσότερο απ'ό,τι θα έμεναν αν κοίταζαν επιπόλαια ή με περαστική διάθεση, ο μισθοφόρος ένιωσε κάτι να τον *απωθεί*. Κάτι που δεν βρισκόταν στον κόσμο της ύλης, αλλά στον κόσμο που ο Μαράνκο αντιλαμβανόταν ως Αντικρινό Κόσμο: τον κόσμο απ'τον οποίο εκπήγαζε και στον οποίο ζούσε η Ιερή Φλόγα, και όπου, επίσης, κατοικούσαν οι Σκιές. Αισθάνθηκε μια δύναμη να έρχεται από εκεί –μην καταλαβαίνοντας αν η δύναμη αυτή ανήκε στη Φλόγα ή στις Σκιές, ή κάπου αλλού– και να τον σπρώχνει όπισθεν, να πιέζει το μυαλό του, το πνεύμα του.

Και τα μάτια του συνάντησαν τα κατάμαυρα μάτια της Υλλίρα, και ρίγησε απ'το βλέμμα της, παρά τη μικρή της ηλικία. Η κοπέλα – μόλις δεκάξι χρονών, αν την έκρινε καλά ο Μαράνκο– θα μπορούσε νάναι ιέρεια της Φλόγας, αν βρισκόταν στη Σερανβέλ.

Καλύτερα, λοιπόν, κανείς να την άφηνε στην ησυχία της.

Το μόνο που έπρεπε να τον ενδιαφέρει ήταν να μη δραπετεύσει. Πράγμα που, έτσι κι αλλιώς, δε θα της ήταν καθόλου εύκολο να καταφέρει: Ο Ιερέας Καρθάνο είχε επικαλεστεί τη Φλόγα γύρω από την άμαξα –ο Μαράνκο μπορούσε να την αισθανθεί, μπορούσε, αν αφουγκραζόταν αρκετά, ν'ακούσει το απόκοσμο βουητό της–, είχε δημιουργήσει έναν κλοιό φυλάκισης, ο οποίος αναγνώριζε την αύρα της Υλλίρα, και θα ειδοποιούσε τον Μαράνκο, σε περίπτωση που εκείνη επιχειρούσε να φύγει.

«Σημάδεψα κάθε έξοδο της άμαξας,» του είχε εξηγήσει ο Καρθάνο. Και τον είχε ρωτήσει: «Θα μπορούσες να το κάνεις κι εσύ, τώρα που με παρακολούθησες;»

«Δεν ξέρω, Σεβασμιότατε...»

«Ο Ρουάζναλ εξακολουθεί να σε τρομάζει,» είχε πει ο Καρθάνο, αναστενάζοντας, και το βλέμμα του είχε απομακρυνθεί απ' το πρόσωπο του Μαράνκο.

Ναι, σκέφτηκε, τώρα, εκείνος, σταματώντας ν' ακονίζει το λεπίδι του και κοιτάζοντάς το να γυαλίζει στο πρωινό φως που έμπαινε στην άμαξα, *ο Ρουάζναλ ακόμα με τρομάζει...*

Ποιος είναι αυτός ο Ρουάζναλ;

Ο Μαράνκο βλεφάρισε, ξαφνιασμένος, και κοίταξε την Υλλίρα.

Ένα λεπτό χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπό της. *Ποιος είναι αυτός ο Ρουάζναλ;*

Μιλούσε μέσα στο κεφάλι του!

«Διαβάζεις το μυαλό μου;» μούγκρισε ο Μαράνκο, ενοχλημένος.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «εσύ φωνάζεις τις σκέψεις σου. Ποιος είναι ο Ρουάζναλ;» Ήταν καθισμένη επάνω σ' ένα μπαούλο και είχε τα χέρια της τυλιγμένα γύρω απ' τα γόνατά της.

«Ένας από τους Θεούς της Φλόγας. Ο ισχυρότερος απ' αυτούς. Ο πιο άγριος. Ο πιο ανελέητος.»

«Και έχεις προηγούμενα μαζί του;»

«Κατά κάποιο τρόπο...»

Σαματάς άρχισε ν' ακούγεται απέξω –περισσότερος σαματάς, δηλαδή, απ' ό,τι ήταν συνηθισμένο για την Περιφέρεια Αγοράς της Βερμπάνιθ– και ο Μαράνκο τέντωσε τ' αφτιά του, σταματώντας να μιλά.

Αφουγκράστηκε.

«...*Με ποιο δικαίωμα, μπορείς να μου πεις;*» Η φωνή του Επιτηρητή Γκαήρμιο. Εξοργισμένη.

«*Καταλαβαίνεις σε ποιον μιλάς, Σερανβέλιε;*» Μια άγνωστη, τραχιά φωνή, που μιλούσε τη Γλώσσα της Έρσαγκμορ σαν να ήταν η μητρική της.

«*Εσείς ξέρετε ποιοι είμαστε εμείς; Αυτό είναι караβάνι της Σαμάλθα Πυρόφθαλμης! Και ποτέ πριν δεν είχε η κυρία Πυρόφθαλμη προβλήματα στη Βερμπάνιθ. Τους φόρους μας τους πληρώσαμε στην πύλη, και ο απαραίτητος έλεγχος έγινε εκεί. Εσείς δεν είστε καν φρ–*»

«*Μιλάς πολύ για το μπόι σου, Σερανβέλιε!*» Μια άλλη φωνή, βροντερή και προστακτική. «*Δε ρωτώ κανέναν όταν θέλω μόνο να κοι-*

τάξω τηνπραμάτεια του. Ούτε τονρωτώ άμα θέλω να την κάνω δική μου. Μη δοκιμάζεις, λοιπόν, την υπομονή μου!»

Ο Μαράνκο σηκώθηκε και, πηγαίνοντας στο μπροστινό άνοιγμα της άμαξας, έβγαλε το κεφάλι του και κρυφοκοίταξε, γιατί είχε ένα πολύ άσχημο προαίσθημα για τούτο.

Ο άντρας που μιλούσε στον Επιτηρητή Γκαήρμιο ήταν ένας πανύψηλος τύπος, με τραχιά, μαύρα γένια και πορφυρό μαντήλι τυλιγμένο στο κεφάλι. Στον ώμο του ήταν γαντζωμένο ένα μεγάλο, μαύρο κοράκι. Η ζώνη του ήταν γεμάτη μαχαίρια και ξιφίδια.

Και γύρω του βρισκόταν ένα τσούρμιο από ανθρώπους που μπορούσαν νάναι μονάχα πειρατές.

Δεν πιστεύω τούτος νάναι ο Νάρκαθρημ... σκέφτηκε ο Μαράνκο· αλλά πολύ φοβόταν πως, ναι, αυτός ήταν, ο Μαύρος Φονιάς του Πελάγους. Σκατά, φίλε μου! Τι θέλει μαζί μας; Δεν υποτίθεται ότι θα πήγαινε να βρει τη Μάντισσα;

«Ο Νάρκαθρημ!» είπε η Υλλίρα, σαν να ήθελε να επιβεβαιώσει τις σκέψεις του, σαν να τις είχε ακούσει ξανά (πράγμα που ίσως και να είχε συμβεί). «Την ξέρω τη φωνή του!» Υπήρχε ενθουσιασμός στη δική της φωνή· και πλησίασε τον Μαράνκο, για να κοιτάξει κι εκείνη έξω. Ο μισθοφόρος, όμως, την έσπρωξε, πάλι, μέσα.

«Μείνε κει που είσαι, κοπελιά,» της είπε.

Ο Γκαήρμιο, εν τω μεταξύ, συνέχιζε να λογομαχεί με τον Νάρκαθρημ, και οι πειρατές του Μαύρου Φονιά του Πελάγους είχαν τραβήξει τα όπλα τους, όπως επίσης και οι περισσότεροι μισθοφόροι του караβανιού της Πυρόφθαλμης, ανάμεσα στους οποίους ο Μαράνκο μπορούσε να δει και τον Δατμάνο.

«Δεν ξέρω πώς έχεις συνηθίσει στη θάλασσα, Νάρκαθρημ,» είπε ο Γκαήρμιο, ατενίζοντας τον πειρατή αγέρωχα, δίχως να δείχνει ότι τον φοβόταν, «αλλά εδώ δεν είναι θάλασσα· είναι ξηρά· και κανείς δεν βάζει χέρι στις άμαξες του караβανιού που διευθύνω. Με καταλαβαίνεις;» Σταύρωσε τους πήχεις του στο στέρνο. Όπλο δεν είχε τραβήξει.

Ο Μαράνκο μειδίασε. *Για δες εδώ, ρε φίλε. Δεν τόξερα πως τόχες μέσα σου, Γκαήρμιο. Χε-χε-χε...*

Η όψη του Νάρκαθρημ αγρίεψε· οι γροθιές του σφίχτηκαν. Ούτε εκείνος είχε τραβήξει όπλο. «Σου είπα: μιλάς πολύ για το μπόι σου! Κάνε στη μπάντα, Σερανβέλιε, γιατί οι συνέπειες θάνατι κακές κι ολέθριες για την αφεντιά σου!»

Και τότε, πέρασε απ' το νου του Μαράνκο η σκέψη: *Γιατί θέλει τόσο απεγνωσμένα να ελέγξει το καραβάνι μας, αφού λέει πως δε σκοπεύει να το λεηλατήσει;* Προφανώς, έψαχνε κάτι το ιδιαίτερο μέσα σ' αυτό. Ή πίστευε ότι οι Σερανβέλιοι έκρυβαν κάτι—

Ο Μαράνκο έστρεψε το βλέμμα του στην Υλλίρα, η οποία στεκόταν στη μέση της άμαξας.

Ω Φλόγα. Γι' αυτήν έχει έρθει. Γι' αυτήν.

Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση.

«Μια στιγμή,» είπε ο Γκαήρμιο στον Νάρκαθρημ, ενώ όλη η αγορά είχε σταματήσει να κινείται και τους κοίταζε, περιμένοντάς τους, αναμφίβολα, να μονομαχήσουν, ή περιμένοντας τους πειρατές να χιμήσουν μαζικά στους μισθοφόρους και τους μισθοφόρους να χιμήσουν μαζικά στους πειρατές. «Μια στιγμή. Θα επιστρέψω.» Και, στρέφοντας την πλάτη στον Μαύρο Φονιά, ο επιτηρητής του καραβανιού της Σαμάλθα Πυρόφθαλμης βάδισε προς την άμαξά του.

«Για πού νομίζεις ότι τόβαλες;» μούγκρισε ο Νάρκαθρημ πίσω του. «Σου μιλώ, *μπασμένε!*» Κι έκανε να τον ακολουθήσει· ένας μισθοφόρος, όμως, έθεσε το δόρυ του στο διάβα του πειρατή, λέγοντας, ήρεμα και σταθερά: «Δε θα συνέχιζα, αν ήμουν στη θέση σου.»

«Να τον τσακίσουμε, Μεγάλε Κουρσάρε;» ρώτησε ένας από τους άντρες του Νάρκαθρημ.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Μαύρος Φονιάς, αποφασίζοντας να δείξει πόσο υπομονετικός μπορούσε να είναι σε έσχατες καταστάσεις, «περιμέντε. Ας δούμε άμα ο μπασμένος αρχηγός τους θα επιστρέψει, και, αν δεν επιστρέψει, θα τους περιλάβουμε όλους μαζί!»

Εν τω μεταξύ, ο Γκαήρμιο είχε μπει στην άμαξά του και είχε κλείσει την πόρτα πίσω του.

«Μαράνκο,» είπε στον σημαδεμένο μισθοφόρο, «νομίζω ότι βρίσκονται εδώ για την Υλλίρα. Πρέπει, κάπως, να έμαθαν ότι την κρατάμε.»

Ο Μαράνκο, που κι εκείνος είχε μόλις τώρα φτάσει στο ίδιο συμπέρασμα, ένευσε, μουγκρίζοντας.

«Δε θα ξεφύγετε εύκολα απ' τον Νάρκαθρημ,» τους είπε η Υλλίρα, και μια διαβολική γυαλάδα πέρασε απ' τα μάτια της. Συγχρόνως, δάγκωνε τα χείλη της, και μια ενθουσιώδης όψη υπήρχε στο πρόσωπό της· έμοιαζε ν' απολαμβάνει ετούτη την κατάσταση: να εκστασιάζεται από αυτήν.

Ο Γκαήρμιο την αγνόησε. «Πρέπει να την πάρεις και να φύγεις,» είπε στον Μαράνκο.

«Και πού να πάω;»

«Δεν ξέρω. Οπουδήποτε! Πάρτη, όμως, και φύγε. Να μη σε βρουν εδώ. Και φόρεσέ της μια κάπα, για να μην την αναγνωρίσει κανείς. Αναισθητοποιήσέ την, αν σου κάνει πρόβλημα.» Και, προτού ο μισθοφόρος προλάβει να του απαντήσει, ο επιτηρητής του караβα-νιού βγήκε, πάλι, από την άμαξα.

Ο Μαράνκο άρπαξε μια κάπα και την έδωσε στην Υλλίρα.

«Δε θα τη φορέσω,» δήλωσε εκείνη, πεισματάρικα.

«Θα τη φορέσεις,» της είπε ο Μαράνκο. «Αλλιώς, θα σε—»

Τα μάτια της βυθίστηκαν μες στα δικά του, σαν κοφτερές λεπίδες. Κέντρισαν, βίαια, το μυαλό του. Λόγχισαν το πνεύμα του.

Ο Μαράνκο προσπάθησε να αμυνθεί. Και, ενστικτωδώς, επικαλέστηκε τον Νάοργκομ, τη Φλόγα Που Αρχίζει Να Καίει. Τον άκουσε να μουγκρίζει· τον αισθάνθηκε να γεμίζει τη συνείδησή του· τον είδε να παρεμβάλλεται μπροστά στις επικίνδυνες λεπίδες της Ιερομαθούς, να ανοίγει το δρόμο για τη Δυνατή Φλόγα—

Πουάζναλ!

Το βουητό του!

Ο Μαράνκο αισθάνθηκε το είναι του να τρέμει σαν φύλλο στον άνεμο. Ο πανίσχυρος Θεός της Φλόγας τον πλημμύριζε— *Δε θα μπο-*

ρέσω να τον σταματήσω. Όταν τον έχω αφήσει να με καταλάβει, όταν τον έχω κάνει ένα μ'έμένα, όταν—

Οι λόγγες της Ιερομαθούς άρχιζαν να σχίζουν τις φωτιές, να τον ξυγώνουν για να τον χτυπήσουν βαθιά—

Ο Μαράνκο άφησε τον Ρουάζναλ να τον πλημμυρίσει.

Η Φλόγα κατάπιε τις λεπίδες. Τις κομμάτιασε, στέλνοντας τα θραύσματά τους στις Σκιές και σ'ένα κατασκοτεινό, ακατονόμαστο Μαύρο, μια άβυσσο παγερή και ατέρμονη.

Και μετά, η Φλόγα συνέχισε. Πήρε τη μορφή αφύσικου θηρίου και εφόρμησε στην πηγή απ'όπου είχαν προέλθει οι λεπίδες. Χίμησε, κροταλίζοντας σουβλερά δόντια και χτυπώντας μακριές ουρές σαν μαστίγια—

Όχι! Ρουάζναλ, σταμάτα! Όχι!

Οι φωτιές και τα σκοτάδια διαλύθηκαν μπροστά στα πνευματικά μάτια του Μαράνκο, κι εκείνος, βλεφαρίζοντας, είδε την Υλλίρα να σωριάζεται στο ξύλινο δάπεδο της άμαξας, μ'έναν πονεμένο αναστεναγμό. Τα δικά της μάτια είχαν αναποδογυρίσει, και τα βλέφαρά της έκλεισαν. Το πρόσωπό της γυάλιζε από τον ιδρώτα.

Ο Μαράνκο αισθάνθηκε τα πόδια του να τρέμουν. Έπεσε στα γόνατα, και στηρίχτηκε στις παλάμες του.

Ο Ρουάζναλ... Ο Ρουάζναλ...

Ζαλιζόταν. Αλλά δεν έπρεπε να λιποθυμήσει· *δεν έπρεπε!* Έπρεπε ν'ακολουθήσει τις εντολές του караβανάρχη: να πάρει την κοπέλα από δω και να φύγει. Ο Νάρκαθρημ θα ερχόταν, από στιγμή σε στιγμή. Και πόση ώρα είχε περάσει; Πόση ώρα είχε περάσει, όσο εκείνος αντιμαχόταν την Ιερομαθή;

Ο Μαράνκο, τρίζοντας τα δόντια, ορθώθηκε. Άρπαξε την κάπα από κάτω και, τυλίγοντας μέσα της την κοπέλα, τη σήκωσε στα χέρια και βγήκε από την άμαξα, παραπατώντας.

Κοιτάζοντας λοξά προς τη μεριά του Γκαήρμo, είδε ότι μισθοφόροι είχαν περιτριγυρίσει τον επιτηρητή, με τα όπλα τους γυμνά και τις ασπίδες τους υψωμένες. Αντίκρυ τους βρίσκονταν ο Νάρκαθρημ κι οι πειρατές του, έτοιμοι να τους χιμήσουν, αλλά χωρίς να το έχουν κάνει ακόμα.

«Από δω, Μαράνκο!» του είπε μια μισθοφόρος. «Φύγε από δω!» Του έδειξε, με το σαγόνι.

Εκείνος δεν πρόλαβε ούτε καν να της μурμουρίσει ένα ευχαριστώ· εξακολουθούσε να ζαλίζεται, και δεν είχε χρόνο για χάσιμο. Ακολούθησε τη συμβουλή της και χώθηκε στα βρόμικα σοκάκια της Βερμπάνιθ.

Και πού πάμε, τώρα; σκέφτηκε, παραπατώντας. Τα γόνατά του έτρεμαν από την εξάντληση που του είχε προκαλέσει η Φλόγα, και το γεγονός ότι κουβαλούσε την Υλλίρα δεν τον βοηθούσε καθόλου. *Πού πάμε;* Δεν είχε ιδέα από τούτη την πόλη· δεν είχε ποτέ ξανά έρθει εδώ. Έπρεπε, επομένως, να βρει ένα ήσυχο μέρος, για να περιμένει μέχρι ο σαματάς να κοπάσει, και μετά μπορούσε να επιστρέψει, αθόρυβα, στο караβάνι.

Οι μισθοφόροι σφύριζαν στον Γκαήρμο ότι ο Μαράνκο είχε φύγει, έτσι δεν υπήρχε λόγος να καθυστερεί, πλέον, τον Νάρκαθρημ· και, πράγματι, δεν πίστευε ότι μπορούσε να τον καθυστερήσει άλλο: λίγο ακόμα και θα έρχονταν στα όπλα. Τώρα, όμως, σίγουρα δεν χρειαζόταν να συμβεί κάτι τέτοιο. Παριστάνοντας πως έπαιρνε τούτη την απόφαση με δυσκολία, ο Γκαήρμο επέτρεψε στον Μαύρο Φονιά του Πελάγους να ελέγξει το караβάνι του, τονίζοντας πως αυτό αποτελούσε μεγάλη παραχώρηση από τη μεριά της κυρίας Πυρόφθαλμης, και ο Νάρκαθρημ όφειλε να μην το ξεχάσει –και να μην επαναλάβει τα ίδια στο μέλλον.

«Μη φοβάσαι,» μούγκρισε εκείνος, «θα το θυμάμαι.» Και, καθώς οι μισθοφόροι του Γκαήρμο παραμέριζαν, πέρασε ανάμεσά τους, μαζί με τους πειρατές του.

Η Λουσίνα και ο Κάντβιρ παρακολουθούσαν τα δρώμενα από το σπίτι της πρώτης, και παρατήρησαν μια κίνηση από τη μεριά των Σερανβέλων που οι άμεσα εμπλεκόμενοι, μάλλον, δε θα είχαν

παρατηρήσει: Όσο ο Νάρκαθρημ και ο Γκαήρμιο λογόφερναν, ένας άντρας βγήκε από την άμαξα του επιτηρητή, έχοντας στα χέρια του κάτι τυλιγμένο σε ύφασμα ή κάπα.

Κι αυτό το κάτι έμοιαζε πολύ με άνθρωπο.

«Σκέφτεσαι ό,τι σκέφτομαι;» είπε η Λουσίνα.

Ο Κάντβιρ μούγκρισε καταφατικά. «Ας μάθουμε.»

Ο Μαράνκο παραπατούσε μέσα στα στενωρύμια της Περιφέρειας Αγοράς, κουτουλώντας στους τοίχους και προσπαθώντας να μην του φύγει απ'τα χέρια η αναίσθητη κοπέλα που κουβαλούσε. Μπροστά στα μάτια του έβλεπε, πού και πού, μικρές φλόγες να χορεύουν: απομεινάρια από την τρομερή ισχύ του Ρουάζναλ η οποία είχε πλημμυρίσει το σώμα και το νου του. Θυμόταν, όταν βρισκόταν παλιά στον Ναό της Φλόγα, να λένε πως ο Ρουάζναλ μπορούσε να προκαλέσει ανεπανόρθωτες ζημιές σε κάποιον· μπορούσε ακόμα και να τον σκοτώσει...

Δεν έπρεπε να τον είχε επικαλεστεί!

Αλλά πώς να αμυνόταν; Η Ιερομαθής είχε επιχειρήσει να... να κάνει τι; Ο Μαράνκο δεν μπορούσε νάναι βέβαιος τι ακριβώς ήθελε να του κάνει, ωστόσο αποκλείεται να ήταν τίποτα το καλό· έτσι, όφειλε να προστατέψει τον εαυτό του, και το μυαλό του είχε αντιδράσει αμέσως, με την επίκληση της Φλόγας. Μια πνευματική δύναμη για ν'αποκρούσει μια άλλη πνευματική δύναμη.

Αυτή, όμως, η επίκληση είχε και το κόστος της. Και ο Μαράνκο δεν ήταν ιερέας του Ναού, για να μπορεί να το μετριάσει· ο Ρουάζναλ λίγο έλειψε να τον καταβροχθίσει, γιατί δεν ήξερε πώς να επικοινωνεί με τον Ρέντζ, τον τρίτο Θεό της Φλόγας, τον Θεό που κάνει τη Φλόγα να πεθαίνει μέσα σε κάποιον.

Ο Μαράνκο σκόνταψε και σωριάστηκε, σαν σακί, στη βρόμικη γωνία ενός σοκακιού, με την αναίσθητη Υλλίρα στην αγκαλιά του. Το κεφάλι του τον πονούσε, πήγαινε να σπάσει· και έβλεπε σκοτάδι να γεμίζει τις άκριες των ματιών του.

Τουλάχιστον, είχε καταφέρει να απομακρυνθεί από το καραβάνι. Οι πειρατές του Νάρκαθρημ δε θα τον έβρισκαν εδώ... όπου κι αν ήταν το εδώ.

«Φίλε, είσαι καλά;» Μια φωνή που μιλούσε στη Γλώσσα της Έρσαγκμορ.

Ο Μαράνκο έστρεψε το βλέμμα του· στένεψε τα μάτια, προσπαθώντας να εστιάσει. «Όχι.»

Ο άντρας πλάι του ήταν ένας λιγνός τύπος με το παρουσιαστικό Έρσαγκμόριου. Και, μέχρι στιγμής, δεν πρέπει να είχε δει το σηματομεμένο πρόσωπο του Μαράνκο, γιατί, τώρα που το είδε, τα μάτια του γούρλωσαν κι έκανε μερικά βήματα όπισθεν. «Εντάξει, σ' αφήνω να ξεκουραστείς,» είπε. «Αν θες να σου φέρω τίποτα να πεις, σφύριξέ το. Το μαγαζί μου δεν είναι μακριά.» Κι έφυγε, μπαίνοντας σε μια μικρή πόρτα, στην αντικρινή μεριά του σοκακιού.

Ο Μαράνκο έστρεψε, πάλι, το βλέμμα του κάτω, βογκώντας απ' τον πόνο στο κεφάλι του.

Και εκεί ήταν που τον βρήκαν ο Κάντβιρ και η Λουσίνα, κουλουριασμένο στη γωνιά του σοκακιού, μαζί με το *κάτι* που μετέφερε... το οποίο ήταν, πλέον, φανερό πως ήταν άνθρωπος, καθώς τα πόδια του –γυναικεία πόδια, μάλιστα– ξεπρόβαλλαν από την άκρη της κάπας.

Ο Κάντβιρ τράβηξε το σπαθί του και ζύγωσε. Η Λουσίνα έμεινε μερικά βήματα πίσω.

Ο Μαράνκο αντιλήφθηκε κάποιον να πλησιάζει: ο ήχος των μποτών επάνω στο ραγισμένο πλακόστρωτο ακουγόταν σαν χτύπος τυμπάνων στ' αφτιά του. Υψώνοντας, πάλι, το βλέμμα του, στράφηκε και κοίταξε τον άντρα που ερχόταν. Δεν τον αναγνώριζε. Ήταν ένας Έρσαγκμόριος πολεμιστής, τον οποίο δεν ξανάχε δει στη ζωή του. Πάντως, κρατούσε το ξίφος του γυμνολέπιδο...

...και ο Μαράνκο, τώρα, θυμήθηκε ότι δεν είχε μαζί του το δικό του ξίφος. Του είχε πέσει στην άμαξα του Γκαήρμο, όταν είχε χτυπηθεί πνευματικά με την Υλλίρα· και δεν είχε σκεφτεί να το σηκώσει, φεύγοντας.

«Την κοπέλα,» είπε ο Ερσαγκμόριος στη γλώσσα του εμπορίου, την οποία μιλούσε σαν να ήταν Σερανβέλιος. «Δώσε μου την κοπέλα.»

Ο Μαράνκο σηκώθηκε στο ένα γόνατο. «Ποιος είσαι;»

«Ο θάνατός σου, αν δεν κάνεις ό,τι σου λέω. Ξετύλιξε την από την κάπα κι απομακρύνσου.» Ο Ερσαγκμόριος έτεινε το σπαθί του προς τον σημαδεμένο μισθοφόρο.

Πρέπει να δουλεύει για τον Νάρκαθρημ, σκέφτηκε ο Μαράνκο. Πρέπει νάναι απ'αυτή την καταραμένη Αδελφότητα του Βορρά. Να πάρουν οι Σκιές! αν δεν είχα επικαλεστεί τον Ρουάζναλ- Φλόγα, βοήθησέ με!

Κατένευσε, λέγοντας: «Εντάξει... εντάξει...» Και έπιασε τις άκριες της κάπας όπου ήταν τυλιγμένη η Υλλίρα. *Δε θα παραδοθώ σ' αυτόν τον μπάσταρδο χωρίς να πολεμήσω!*

Ο Κάντβιρ εξακολουθούσε να έχει το ξίφος του προτεταμένο προς τον Μαράνκο, μα δεν τον πρόσεχε και ιδιαίτερα, γιατί ο άνθρωπος τού φαινόταν πως δεν ήταν καλά. Έμοιαζε μεθυσμένος, μα τα Πνεύματα! *Μεθυσμένος.* Δεν ήξερε πώς ήταν δυνατόν οι Σερανβέλιοι να είχαν στείλει έναν μεθυσμένο για να πάρει την Ιερομαθή από το караβάνι τους και να την κρύψει, όμως δεν μπορούσε ν'αμφισβητήσει αυτό που έβλεπαν τα μάτια του.

Ο Μαράνκο, από τη μεριά του, υποπευόταν ότι ο αντίπαλός του, λογικά, θα τον θεωρούσε εύκολη λεία, βλέποντάς τον στα χάλια που βρισκόταν: και σκόπευε να το εκμεταλλευτεί.

Αφήνοντας απότομα την κάπα της Υλλίρα, πέρασε κάτω απ'τη λεπίδα του Κάντβιρ κι έπεσε πάνω στα πόδια του· τύλιξε τα χέρια του γύρω απ'τα γόνατα του Ερσαγκμόριου και σωριάστηκαν κι οι δύο.

Ο Κάντβιρ γρύλισε μια κατάρα και γρονθοκόπησε τον σημαδεμένο αντίμαχό του καταπρόσωπο, ρίχνοντάς τον στο πλάι.

Ο Μαράνκο έφτυσε αίμα, και προσπάθησε να σηκωθεί. *Αν είχα μόνο το σπαθί μου....*

«Λουσίνια,» είπε ο Κάντβιρ, «πρόσεχέ τον.» Και ζύγωσε την κοπέλα που μετέφερε ο Σερανβέλιος. Χρησιμοποιώντας το σπαθί του, παραμέρισε την κάπα της και την κοίταξε. Δεν τη γνώριζε, ασφα-

λώς, αλλά υπέθετε ότι, κάλλιστα, θα μπορούσε να είναι μία από τις Ιερομαθείς. Και, αν όντως ήταν, ο Νάρκαθρημ θα την ήξερε· τουλάχιστον, έτσι είχε πει, ότι τις ήξερε και τις δύο.

Η Λουσίνα, εν τω μεταξύ, είχε τραβήξει δύο ξιφίδια απ' τις μπότες της και, έχοντας πλησιάσει, παρατηρούσε τον Μαράνκο.

Εκείνος κατάφερε, επιτέλους, να σηκωθεί, στηριζόμενος σ' έναν τοίχο.

«Αν θες να ζήσεις, μη μας κάνεις προβλήματα,» τον προειδοποίησε η ξανθιά γυναίκα, μιλώντας κι αυτή στη γλώσσα του εμπορίου.

Ποιος είναι τούτος; σκέφτηκε ο Μαράνκο, βλέποντας κάποιον –θολό, εξαιτίας των κουρασμένων του ματιών– να ζυγώνει πίσω απ' τη γυναίκα, βαστώντας ξίφος.

–*Ο Δατμάνο!* τον αναγνώρισε.

Κι αποφασίζοντας να κάνει αντιπερισπασμό, για να τον βοηθήσει, έσφιξε τις γροθιές του και βρυχήθηκε, δυνατά, τρίζοντας τα δόντια και ζυγώνοντας τη γυναίκα.

Ο Κάντβιρ στάθηκε στο διάβα του, γρονθοκοπώντας τον ξανά, μία φορά στην κοιλιά και μία στο πρόσωπο. Ο Μαράνκο σωριάστηκε, πάλι, στη γωνία του σοκακιού.

Ετούτο, όμως, έδωσε την ευκαιρία στον Δατμάνο (που κανέναν εκτός απ' τον Μαράνκο δεν τον είχε προσέξει) να ορμήσει καταπάνω στη γυναίκα και να τη χτυπήσει στον αυχένα, με το μανίκι του ξίφους του, αναισθητοποιώντας την.

Ο Κάντβιρ αμέσως στράφηκε, καταλαβαίνοντας τώρα ότι δεν ήταν μόνοι τους στο σοκάκι.

«Δίνε του,» του είπε ο Δατμάνο· «η σύμμαχός σου είναι κάτω.»

Ο Κάντβιρ δεν έδειξε να εντυπωσιάζεται. Κραδαίνοντας το σπαθί του, επιτέθηκε στον Σερανβέλιο μισθοφόρο, ο οποίος απέκρουσε, με το δικό του λεπίδι.

«Δεν παίρνεις από λόγια, ε;» είπε, καθώς άρχιζαν να μονομαχούν μες στο στενορόμι.

Ο Μαράνκο ανασηκώθηκε στα τέσσερα, κοιτάζοντάς τους και σκεπτόμενος ότι έπρεπε, κάπως, να βοηθήσει. Αλλά δυστυχώς, ετούτη τη στιγμή, δεν ήταν καν βέβαιος αν μπορούσε να ορθωθεί.

Θα μπορούσα, όμως, να επικαλεστώ τη Φλόγα, δε θα μπορούσα;

Ο Κάντβιρ γρονθοκόπησε τον Δατμάνο καταπρόσωπο, κάνοντάς τον να παραπατήσει και να κοπανήσει σ'έναν τοίχο. Κι αμέσως, το ξίφος του Ερσαγκμόριου κατέβηκε, για να λιανίσει τον Σερανβέλιο μισθοφόρο· ο Δατμάνο ίσα που πρόλαβε να παραμερίσει. Η λεπίδα έγδαρε τις πέτρες.

Ο Ερσαγκμόριος είναι καλύτερος, παρατήρησε ο Μαράνκο, βλεφαρίζοντας για να διώξει τα χρώματα που χόρευαν μπροστά στα μάτια του. *Θα τον σκοτώσει.*

Ο Δατμάνο επιχείρησε να χτυπήσει τον Κάντβιρ χαμηλά, με το ξίφος του. Εκείνος απέκρουσε και τον γρονθοκόπησε στα πλευρά, κάνοντάς τον να μουγκρίσει από πόνο και να παραπατήσει.

Θα τον σκοτώσει.

Ο Μαράνκο πήρε μια βαθιά ανάσα, και επικαλέστηκε τον Νάορκομ, τη Φλόγα Που Αρχίζει Να Καίει, τον Πρώτο Θεό, που ανοίγει το μονοπάτι.

Το βουητό γέμισε το κεφάλι του. Η ψυχή του *πυρπολήθηκε*· την αισθάνθηκε, κυριολεκτικά, να παίρνει φωτιά.

Ρουάζναλ! κάλεσε τον Άρχοντα της Δυνατής Φλόγας, και εκείνος ήρθε και τον φόρτισε, σωματικά και ψυχικά.

Ο ιερέας –γιατί τώρα, πραγματικά, έβλεπε τον εαυτό του σαν ιερέα– ορθώθηκε, νιώθοντας τα πόδια του, και πάλι, δυνατά.

«Ερσαγκμόριε!» φώναξε, και ο αντίπαλος του Δατμάνο στράφηκε να τον κοιτάξει.

Η όψη του φανέρωσε αιφνιδιασμό και, μετά, τρόμο.

Οπισθοχώρησε.

Ο Μαράνκο εξαπέλυσε την καταστροφική δύναμη της Φλόγας εναντίον του.

Και ο Κάντβιρ αισθάνθηκε μια πύρινη λαίλαπα να γεμίζει τον αέρα και να τον κατακλύζει, να κατατρώγει το σώμα του, και να διεισδύει στα τρίςβαθα της ψυχής του. Ούρλιαξε, πέφτοντας στα γόνατα. Το σπαθί είχε φύγει απ'τη γροθιά του, και τα χέρια του είχαν τυλιχτεί γύρω του, σαν να προσπαθούσε, μάταια, να προστατευτεί με αυτά.

Μετά, η φωτιά έγινε τόσο δυνατή που ο Κάντβιρ έπαψε πια να την αισθάνεται, και το νεκρό του σώμα έπεσε, μπρούμυτα, στο ραγισμένο πλακόστρωτο.

Ο Ρουάζναλ, όμως, εξακολουθούσε να φορτίζει τον Μαράνκο, παρότι ο εχθρός του ήταν νεκρός. Ο μισθοφόρος είχε επικαλεστεί όλη αυτή την τρομερή δύναμη μέσα του, και δεν ήξερε, τώρα, πώς να την απομακρύνει.

Ακολουθήσέ με! άκουσε, ξαφνικά, τη φωνή του Ιερέα Καρθάνο εντός του. Ακολούθησέ με! Βρες τον Ρέηζ!

ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ! ΕΧΩ ΧΑΘΕΙ! ούρλιαξε ο Μαράνκο, νιώθοντας να παραδέρνει μέσα σε μια φουρτουνιασμένη θάλασσα –μια φουρτουνιασμένη θάλασσα από φωτιά.

Όχι ακόμα· δεν έχεις χαθεί ακόμα. Κάνε τις φλόγες να σβήσουν. Φέρε στο νου σου μια φωτιά που σβήνει. Δεν έχεις ποτέ σου δει φωτιά να σβήνει; Φαντάσου την! Κάνε την πραγματικότητα μέσα σου!

Ο Μαράνκο προσπάθησε να υπακούσει, προσπάθησε να φανταστεί τη φωτιά να σβήνει, τα ξύλα της να τελειώνουν, να σώνονται. Και η άγρια θάλασσα άρχισε να γαληνεύει γύρω του, να γαληνεύει, να γαληνεύει... ρουφώντας του τη δύναμη, μουδιάζοντας το σώμα του και το μυαλό του–

Σωριάστηκε, μένοντας ακίνητος.

Ο Δατμάνο στεκόταν μερικά βήματα μακριά απ'τον Μαράνκο, γιατί, βλέποντάς τον να χρησιμοποιεί τις απόκοσμες δυνάμεις του, φοβόταν να τον πλησιάσει. Αλλά, τώρα, ανησύχησε για τον σύντροφό του.

«Μαράνκο;» είπε, και τον ζύγωσε. «Μαράνκο, είσαι καλά;»

Εκείνος δε σάλεψε.

Ο Δατμάνο γονάτισε στο ένα γόνατο, κι έπιασε το σφυγμό στο λαιμό του Μαράνκο. Ήταν ζωντανός. Αλλά το δέρμα του ήταν τόσο κρύο. Παγωμένο. *Πρέπει να τον πάρω από δω: να τον πάω σ'ένα ασφαλές μέρος.*

Παραδίπλα, ο Ερσαγκμόριος εχθρός τους –αναμφίβολα, κάποιος κατάσκοπος του Νάρκαθρημ– κοιτόταν νεκρός. *Πρέπει να ήταν νεκρός: ο Μαράνκο τού είχε επιτεθεί σαν ιερέας της Φλόγας.* Ωστόσο, ο Δατμάνο ήθελε να επιβεβαιώσει την υποψία του. Έσκυψε και άγγιξε το λαιμό του Ερσαγκμόριου. *Ψόφιος*, διαπίστωσε. Αλλά αυτού το δέρμα ήταν ζεστό-καυτό, λες κι είχε αρπάξει φωτιά. *Μα τη Φλόγα...*

Το βλέμμα του Δατμάνο πήγε, μετά, στην ξανθιά γυναίκα, η οποία ζούσε. *Τι να κάνω με δαύτην; Να τη σκοτώσω;* Αποφάσισε πως όχι· δεν ήταν δολοφόνος, να σκοτώνει ανθρώπους που δεν μπορούσαν να υπερασπιστούν τον εαυτό τους: μισθοφόρος ήταν, παρότι είχε πολλές φορές στη ζωή του βρει δυσκολίες μ' αυτό το επάγγελμα.

Επομένως.

Έπρεπε να πάρει τον Μαράνκο από δω και να τον πάει σ' ένα ασφαλές μέρος, κατά προτίμηση όχι στο караβάνι· όχι ακόμα, τουλάχιστον.

Και, επίσης, έπρεπε να κάνει το ίδιο με την Ιερομαθή Υλλίρα, η οποία δεν είχε ξυπνήσει κατά τη διάρκεια της συμπλοκής.

«Φίλε!»

Ο Δατμάνο στράφηκε, ξαφνιασμένος, για να δει έναν λιγνό τύπο να ξεπροβάλλει από μια πόρτα στην αντικρινή μεριά του σοκακιού. «Ποιος είσαι συ;» τον ρώτησε.

«Τι έγινε κει πέρα; Γιατί επιτέθηκαν στο φίλο σου;»

«Ποιος είσαι, λέω!»

«Κάποιος· μετράει;»

«Μπορείς να με βοηθήσεις;»

«Θα το σκεφτώ.»

«Σκάσε κι έλα. Για να κοιτάς εμάς, δεν πρέπει νάχεις τίποτα καλύτερο να κάνεις.»

Κεφάλαιο Τριακοστό-Τρίτο —Βένμιρχ: Τρεις Πόλεις—

Ο Χανμάρο ξύπνησε με την αυγή —όχι πώς, κατά τη διάρκεια της νύχτας, είχε κοιμηθεί και πολύ— και, ανοίγοντας την πόρτα του δωματίου του, κοίταξε δεξιά κι αριστερά στον διάδρομο. Εφησυχασμένος ότι κανείς δεν τον παρακολουθούσε, έκανε νόημα στη Θαρνάλιν —η οποία βρισκόταν καθισμένη στο κρεβάτι— να μείνει εκεί όπου ήταν, και βγήκε απ' το δωμάτιο, κλείνοντας πίσω του και πηγαίνοντας, βιαστικά, στο δωμάτιο του πατέρα του. Εκεί, στάθηκε μπροστά απ' την πόρτα και χτύπησε, δύο, τρεις, τέσσερις φορές.

Μην αργείς, πατέρα! σκέφτηκε, αγχωμένος. *Άνοιξε! Άνοιξε!*

Ο Νολράκο, εκείνη την ώρα, κοιμόταν ακόμα. Εξάλλου, δεν είχε λόγο να σηκωθεί τόσο νωρίς: σήμερα, δε σκόπευε να επισκεφτεί, πάλι, τον Άρχοντα Άτρεχ, και το Συμβούλιο των Τριών χρειαζόταν μέρες ακόμα μέχρι να συγκεντρωθεί στη Βένμιρχ.

Τα χτυπήματα στην πόρτα του τον ξύπνησαν από ένα όμορφο όνειρο: ότι βρισκόταν, πάλι, στην έπαυλή του, έξω από τη Σερανβέλ, και κανένα από τα γεγονότα του τελευταίου χρόνου δεν είχε συμβεί: καμία καταστροφή, καμία επίθεση, καμία πυρκαγιά. Η Θήρνα ήταν αρτιμελής, και η Μάριλιν ευτυχισμένη και στην αγκαλιά του.

Το όνειρο διαλύθηκε και ο Νολράκο, παραμερίζοντας το σεντόνι από πάνω του, σηκώθηκε απ' το κρεβάτι. «Ποιος είναι;» ρώτησε.

Η πόρτα χτύπησε, ξανά, αλλά κανείς δεν αποκρίθηκε.

Τι σημαίνει αυτό; Ποιος είναι που φοβάται να μιλήσει; Ο Νολράκο, παραξενεμένος, έριξε μια ρόμπα επάνω του και πλησίασε, ανοίγοντας μια χαραμάδα, για να κοιτάξει έξω και να δει τον γιο του.

«Πρέπει να σου μιλήσω!» είπε, χαμηλόφωνα αλλά έντονα, ο Χανμάρο.

Ο Νολράκο παραμέρισε, αφήνοντάς τον να περάσει. «Συμβαίνει κάτι; Μοιάζεις... αναστατωμένος.»

«Η Θαρνάλιν ήταν αιχμάλωτη, πατέρα!»

«Ναι, αλλά αυτό δεν είναι κάτι καινούργιο—» Σταμάτησε να μιλά. Συνοφρυώθηκε. «Είπες ‘ήταν αιχμάλωτη’;»

Ο Χανμάρο ένευσε. «Και δεν έκανα λάθος· γιατί δεν είναι, πλέον.» Χαμογέλασε, αβέβαια, καθώς δεν ήξερε αν θα έπρεπε να χαρεί ακόμα. Αναμφίβολα, οι αλχημιστές, τώρα, θα αναζητούσαν τη φίλη του μέσα σ’όλη τη Βένμιρχ, και δε θ’αργούσαν ώσπου να έρθουν κι εδώ.

«Μη μου πεις, Χανμάρο, ότι έκανες κάτι ανόητο...» Ο Νολράκο, όμως, πολύ φοβόταν ότι ο γιος του είχε κάνει κάτι ανόητο, επειδή η Συντεχνία αποκλείεται να ελευθέρωνε οικειοθελώς τη Θαρνάλιν· τουλάχιστον, όχι από τόσο νωρίς.

«Εγώ δεν έκανα τίποτα,» τον διέψευσε ο Χανμάρο. «Εκείνη δραπέτευσε, από μόνη της.» Μειδίασε. «Βγήκε απ’το παράθυρο και βάδισε πάνω στις στέγες.»

Ο Νολράκο κούνησε το κεφάλι του και κάθισε στην καρέκλα του μικρού γραφείου. Αναστέναξε. Στράφηκε, πάλι, να κοιτάξει το γιο του. «Καταλαβαίνεις σε τι θέση μάς βάζει αυτό,» τον ρώτησε, σοβαρά. «Δεν είναι αστείο, Χανμάρο! Δεν είναι καθόλου αστείο.»

«Το ξέρω ότι δεν είναι—»

«Πού βρίσκεται, τώρα, η Θαρνάλιν;»

«Εδώ, στο δωμάτιό μου.»

«Κι αν την είδε κανείς να έρχεται;»

«Αν την είχαν δει, πατέρα, θα είχαν έρθει να την πάρουν.»

Ναι, σκέφτηκε ο Νολράκο, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του, μέχρι εδώ, αυτό είναι σωστό. Αν την είχαν δει, λογικά, θα είχαν έρθει και θα μας είχαν κατηγορήσει κιόλας, ότι προσπαθούμε να αντιταχούμε στις Αρχές της Βένμιρχ, ότι, καθότι Σερανβέλιοι, αδιαφορούμε για τους νόμους των Τριών Πόλεων. Κι αυτό θα είχε καταστροφικές συνέπειες για τις διπλωματικές τους εργασίες εδώ.

«Πρέπει να τη φυγαδέψουμε,» είπε στο γιο του.

«Ακριβώς αυτό σκεφτόμουν κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, βαδίζοντας για να σταθεί μπροστά του. «Πρέπει να τη βάλουμε σε κάποιο πλοίο που πηγαίνει στη Σερανβέλ, χωρίς οι αλχημιστές να μας καταλάβουν. Και χωρίς να μας καταλάβει ο σπιούνος που την

πρόδωσε σ' αυτούς... ο οποίος... ο οποίος γνωρίζω ποιος είναι, πατέρα. Γνωρίζω *ακριβώς* ποιος είναι.»

Ο Νολράκο συνοφρυώθηκε. Η έκφρασή του ζητούσε να μάθει περισσότερα.

«Η Λαντίρα Πυρίδρομη.»

«Βρίσκεται εδώ; Πώς το έμαθες;»

«Μου μίλησε, χτες βράδυ, όταν έκανα βόλτα για να πάρω αέρα. Με εντόπισε κάπως –υποθέτω, μέσω κάποιου κατασκόπου της– και με συνάντησε σ' έναν απ' τους δρόμους. Με απείλησε. Είπε ότι η Θαρνάλιν μπορεί να πάθαινε μεγάλο κακό, μαζί με τους αλχημιστές. Αν, όμως, φεύγαμε απ' τις Τρεις Πόλεις νωρίς, αυτό θα είχε λιγότερες πιθανότητες να συμβεί. Έτσι, με προέτρεψε να σε πείσω –με έμμεσο τρόπο– να εγκαταλείψουμε τη Βένμιρχ.»

Ο Νολράκο καταράστηκε τις Σκιές, κάτω απ' την ανάσα του. Ρώτησε το γιο του: «Και σκόπευες να το κάνεις;»

«Για νάμαι ειλικρινής, δεν είχα αποφασίσει...»

«Τέλος πάντων. Δεν έχει νόημα, πλέον. Τώρα, έχουμε άλλες σκοτούρες στο κεφάλι μας.»

«Θα με βοηθήσεις να τη φυγαδέψω;»

«Φυσικά και θα σε βοηθήσω,» είπε ο Νολράκο, καθώς σηκωνόταν από το γραφείο του. «Και όλα πρέπει να γίνουν σιωπηλά και κρυφά. Γιατί, αν κάποιος μάθει για τούτο–»

«Αν οι κατάσκοποι της Λαντίρα το μάθουν–»

«Η οι κατάσκοποι της Συντεχνίας, ή ακόμα κι η φρουρά της πόλης, έτσι όπως έχουν έρθει τα πράγματα... Την έχουμε άσχημα σε οποιαδήποτε απ' αυτές τις περιπτώσεις. Δε θα μπλέξει μόνο η Θαρνάλιν, Χανμάρο· θα μπλέξουμε κι εμείς.»

Ο Χανμάρο κατένευσε, αντιλαμβανόμενος πλήρως τη σοβαρότητα της κατάστασης. *Αν το σχέδιό μας πάει στραβά, θα αποτύχουμε στην αποστολή που μας έχει αναθέσει το Συμβούλιο.* «Η Λαντίρα πρέπει να έχει τους κατασκόπους της κάπου κοντά, ή ακόμα και μέσα, στο πανδοχείο μας,» είπε, «γιατί πώς αλλιώς θα μπορούσε να γνωρίζει πότε εγώ βγήκα για βόλτα και από ποιους δρόμους περνούσα; Κάποιος με είδε να φεύγω απ' το *Γαλανό Πέταλο* και, μετά, κάποιος με παρακολούθησε... και κάποιος ειδοποίησε εκείνη να έρθει.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Νολράκο· «λογικά, έτσι πρέπει να έγιναν τα πράγματα. Τη Θαρνάλιν, όμως, δεν την είδαν, όταν ήρθε εδώ...»

«Ναι, δεν πρέπει να την είδαν.»

«Επομένως, δε μας παραφυλάνε αργά τη νύχτα.»

«Η, τουλάχιστον,» τόνισε ο Χανμάρο, «δε μας παραφυλούσαν μέχρι στιγμής· γιατί, τώρα, που ξέρουν ότι η Θαρνάλιν δραπέτευσε...» Άφησε τα υπόλοιπα να εννοηθούν.

Ο Νολράκο ένευσε. «Σωστά... σωστά...» Βημάτισε μέσα στο δωμάτιο, έχοντας το μουσάτο πηγούνι του ακουμπισμένο στη γροθιά του. Ήταν συλλογισμένος.

«Τι σκέφτεσαι;»

«Προσπαθώ να βρω έναν τρόπο. Έναν τρόπο, για να τη βγάλουμε απ' την πόλη, χωρίς να μας πιάσουν όλους μαζί.»

Ο Χανμάρο το θεώρησε συνετό να παραμείνει σιωπηλός, μέχρι που ο πατέρας του να μιλήσει πρώτος.

Κοντά στη βόρεια όχθη του ποταμού Σνεγκ-Μορθ, ανάμεσα από τις γέφυρες που οι ντόπιοι ονόμαζαν Γέφυρα των Νεκρών (καθώς ήταν πλάι στη Νεκρόπολι) και Τελευταία Γέφυρα (καθώς ανατολικά απ' αυτήν δεν υπήρχαν άλλες γέφυρες), βρισκόταν ένα διώροφο πανδοχείο, «*Το Ποταμόπλοιο*». Το μέρος αυτό συγκέντρωνε διαφόρων ειδών ανθρώπους, ανάμεσα στους οποίους και πολλούς εξερευνητές από τα δάση της Σνεργκ-Μορθ. Δεν είχε και τόσο καλή φήμη στην πόλη, αλλά είχε κάτι που το έσωζε: ο οινοχόος του και ο μάγειράς του, εκτός των άλλων, πρόσφεραν και ορισμένα εξειδικευμένα ποτά και φαγητά, τα οποία έφτιαχναν από φυτά και ζώα της Σνεγκ-Μορθ.

Εδώ ήταν που ο Θόρλο είχε, τελικά, εντοπίσει τον Σιλάρμο τον Γάτο και τους άλλους τρεις μισθοφόρους του Σάρκο που είχαν εγκαταλείψει τη Σερανβέλ. Τους είχε βρει χτες βράδυ, και είχε ζητήσει ένα δωμάτιο στο *Ποταμόπλοιο*, για να μείνει κι εκείνος εδώ και να παρακολουθήσει για λίγο τις κινήσεις τους.

Τώρα ήταν πρωί, και καθόταν σ' ένα απ' τα τραπέζια της τραπεζαρίας του πανδοχείου, έχοντας την κουκούλα του σηκωμένη και αρ-

γοπίνοντας ένα ποτό που είχε παραγγείλει κυρίως επειδή ήθελε να το δοκιμάσει. Υποτίθεται πως το έφτιαχναν από τα αβγά του βασιλίσκου που κατοικούσε στα δάση της Σνεγκ-Μορθ· του Θόρλο, όμως, του έμοιαζε με ντοματόζουμο, και απορούσε με την τιμή του. Οι ιδιοκτήτες του πανδοχείου το χρέωναν χρυσό αυτό το πράμα! και υπήρχαν άνθρωποι που το αγόραζαν, μα τη Φλόγα!

Τέλος πάντων...

Ο Θόρλο ήπια άλλη μια μικρή γουλιά απ' το ποτό του, ενώ κοίταζε τη μελαχρινή σερβιτόρα που περιφερόταν ανάμεσα στα τραπέζια. Η κοπέλα ήταν ντυμένη μ' ένα πορτοκαλί, κοντό φόρεμα με μαύρες λωρίδες, και διέθετε γάμπες που μπορούσε κανείς να παρατηρεί όλη μέρα.

Στο τραπέζι πίσω απ' αυτό όπου καθόταν ο Θόρλο βρίσκονταν ο Σιλάρμο ο Γάτος και –ναι, είχε πλέον μάθει τα ονόματά τους– ο Νακόρο, η Ζαμέρα, και η Μάριλιν. Είχαν κι εκείνοι παραγγείλει πρωινό και έτρωγαν, μιλώντας αναμεταξύ τους: συζητώντας πράγματα άνευ σημασίας: κουτσομπολιά και διαδόσεις της πόλης, κι άλλες τέτοιες αηδίες.

Για ποιον εργάζονταν εδώ, πάντως, δεν το είχαν πει ακόμα.

Και ο Θόρλο αναρωτιόταν αν, τελικά, δούλευαν για τη Συντεχνία. Θα του έκανε, όμως, εντύπωση κάτι τέτοιο, γιατί νόμιζε ότι, φυσιολογικά, οι αλχημιστές των Τριών Πόλεων δε θα προσλάμβαναν μισθοφόρους από τη Σερανβέλ. Εκτός αν οι τέσσερις μπάσταρδοι είχαν κρύψει την προέλευσή τους...

Καθώς αυτές οι σκέψεις περνούσαν φευγαλέα απ' το μυαλό του, και καθώς το βλέμμα του παρακολουθούσε τις γάμπες της σερβιτόρας, ο Θόρλο άκουσε ένα νέο πρόσωπο να μπαίνει στην παρέα του Γάτου και των υπόλοιπων μισθοφόρων που, μέχρι πρότινος, εργάζονταν για τον Σάρκο. Μια γυναικεία φωνή τούς καλημέρισε, η οποία δεν του θύμιζε τίποτα. Έστρεψε ελαφρώς το κουκουλωμένο του κεφάλι και κοίταξε, με τις άκριες των ματιών, για να δει μια γυναίκα η οποία, επίσης, φορούσε κουκούλα, αλλά ήταν γυρισμένη έτσι που η όψη της ήταν φανερή σ' εκείνον. Επρόκειτο για ένα όμορφο πρόσωπο με γαλανά μάτια, στο μέτωπο του οποίου έπεφτε μια ξανθιά τούφα μαλλιών.

«Αρχόντισσα Λαντίρα,» τη χαιρέτησε ο Σιλάρμο ο Γάτος. «Καθίστε.»

«Χρειάζομαι τις υπηρεσίες σας,» τους είπε εκείνη, καθίζοντας. Ο Θόρλο έστρεψε το βλέμμα του στο δικό του τραπέζι και τέντωσε τ' αφτιά του.

«Τις έχετε, όπως ξέρετε.»

«Θυμάστε την κοπέλα που σας είπα να φροντίσετε να μην ξεφύγει;»

«Φυσικά.»

«Ξέφυγε.»

«Μα, πώς είναι δυνατόν;» μούγκρισε ο Σιλάρμο. «Οι αλχημιστές την πήραν μαζί τους, ενώ εμείς διώξαμε τον τύπο που τους κυνήγησε.»

Δε δουλεύουν για τους αλχημιστές, λοιπόν. Δουλεύουν γι' αυτή την Αρχόντισσα Λαντίρα, σκέφτηκε ο Θόρλο. Ποια είναι η Αρχόντισσα Λαντίρα, όμως; Και γιατί ήθελε να απαχθεί η Θαρνάλιν;

«Δεν είπα ότι φταίτε εσείς που ξέφυγε,» διευκρίνισε η Λαντίρα. «Δραπέτευσε από τον Οίκο της Συντεχνίας.»

«Παράξενο,» σχολίασε η φωνή που πρέπει ν' ανήκε στη Ζαμέρα, αν δεν έκανε λάθος ο Θόρλο· «δε φαινότανε τόσο καπάτσα, Αρχόντισσά μου.»

«Τα φαινόμενα, μερικές φορές, απατούν. Βγήκε από ένα παράθυρο του Οίκου και, βαδίζοντας πάνω στις οροφές, έφυγε.»

Μα τις Σκιές, θα τρελαθώ! σκέφτηκε ο Θόρλο, ενθυμούμενος το γεγονός ότι η Θαρνάλιν δεν έμοιαζε πρόθυμη να σηκώσει ούτε το μικρό της δαχτυλάκι για να ξεφύγει απ' τους αλχημιστές, όταν εκείνος είχε επιχειρήσει να τη σώσει απ' τα χέρια τους.

«Την ψάχνουν, τώρα;» ρώτησε ο Σιλάρμο.

«Φυσικά,» είτε η Λαντίρα. «Όμως δεν είμαι βέβαιη ότι θα τη βρουν. Ίσως χρειαστεί κάποιος να... κινηθεί πέρα απ' τα συνηθισμένα όρια, για να τη βρει.»

«Και γι' αυτό το σκοπό χρειάζεστε εμάς, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε μια άλλη γυναικεία φωνή, που πρέπει ν' ανήκε στη Μάριλιν.

«Ναι. Η Θαρνάλιν, δραπετεύοντας από τον Οίκο της Συντεχνίας, δεν είχε ούτε χρήματα μαζί της ούτε γνωριμίες στην πόλη. Αν τριγυ-

ρίζει στους δρόμους, αν έχει λουφάζει σε κάποιο στενορόμι ή σε κάποιο υπόγειο, αργά ή γρήγορα θ'αναγκαστεί να φανερωθεί, και τότε η φρουρά ή οι κατάσκοποι της Συντεχνίας θα τη βρουν. Ωστόσο, τι γίνεται αν δεν τριγυρίζει μες στην πόλη, αν δεν έχει λουφάζει σε κάποιο σκοτεινό μέρος;»

«Εννοείτε πως ίσως νάχει φύγει απ'τη Βένμιρχ, Αρχόντισσά μου;» Η φωνή του Σιλάρμο δεν ακουγόταν και τόσο χαρούμενη· μάλλον, σκεφτόταν ότι δεν ήθελε η Λαντίρα να στείλει εκείνον και τους συντρόφους του σε μια αποστολή εκτός πόλης.

«Δεν το νομίζω. Θα χρειαζόταν χρήματα για να πληρώσει τα ναύλα ενός πλοίου· κι αν έβγαине από κάποια πύλη, οι φρουροί θα την έβλεπαν, ή οι κατάσκοποι της Συντεχνίας θα την έβλεπαν, ή οι δικοί μου κατάσκοποι. Όχι, λοιπόν, στη Βένμιρχ εξακολουθεί να βρίσκεται· και, μάλλον, έχει ζητήσει προστασία από τον Νολράκο Πτεράργυρο.

»Το πρόβλημα, τώρα, είναι πως η φρουρά της πόλης δεν μπορεί να συλλάβει ή να ελέγξει τον Πτεράργυρο βάσει μονάχα μιας γενικότερης υποψίας, καθώς βρίσκεται εδώ ως επίσημος πρέσβης της Σερανβέλ. Επίσης, οι περισσότεροι κατάσκοποί μου είναι μόνο αφτιά και μάτια, όχι χέρια.

»Το ρόλο των χεριών θα τον αναλάβετε εσείς. Θέλω να έχετε το νου σας στον Πτεράργυρο, στον γιο του, και στη συνοδεία τους. Αν η Θαρνάλιν είναι μαζί τους, θα το καταλάβετε κάποια στιγμή. Δε χρειάζεται να δείτε το πρόσωπό της, ή να βεβαιωθείτε ότι όντως είναι εκείνη· ακόμα κι αν υποψιάζεστε ότι βρίσκεται κλεισμένη σ' ένα δωμάτιο, θέλω να πάτε και να ξεκλειδώσετε αυτό το δωμάτιο: να μάθετε. Και, όταν έχετε μάθει, θέλω να την αρπάξετε και να τη μεταφέρετε στη Συντεχνία, εκ μέρους μου.

»Μην αφήσετε τίποτα να σταθεί στο δρόμο σας. Γι'αυτό ακριβώς το λόγο επιλέγω εσάς: επειδή μπορείτε να κάνετε τα πάντα, χωρίς να πρέπει να υπακούσετε σε κανέναν νόμο, κανέναν κώδικα, ή κανέναν ηθικό φραγμό. Βρείτε τη Θαρνάλιν και απάγετέ την, ξανά, με κάθε τρόπο και μέσο στη διάθεσή σας. Με καταλαβαίνετε;»

«Απόλυτα, Αρχόντισσα Λαντίρα,» είπε ο Σιλάρμο.

«Και ποια θα είναι η αμοιβή μας;» ρώτησε ο Νακόρο.

«Τριάντα χρυσά νομίσματα στον καθένα σας.»

«Αυτά είναι πολλά λεφτά, Αρχόντισσά μου!» εξεπλάγη η Μάρλιν· αλλά η φωνή της δεν έκρυβε την ικανοποίηση και την αδημονία της.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Λαντίρα. «Πράγμα το οποίο σημαίνει ότι θέλω να κάνετε τη δουλειά σας σωστά και γρήγορα. Με ενδιαφέρει πολύ να πέσει, ξανά, η Θαρνάλιν στα χέρια της Συντεχνίας.»

«Θα γίνουν τα πάντα σύμφωνα με τις επιθυμίες σας, Αρχόντισσα Λαντίρα,» υποσχέθηκε ο Νακόρο.

«Καλώς,» είπε εκείνη, και ακούστηκε να σηκώνεται από την καρέκλα της. «Μπορείτε να ξεκινήσετε αμέσως. Τα χρήματα θα τα παραλάβετε *αφότου* η Θαρνάλιν βρίσκεται, ξανά, στον Οίκο της Συντεχνίας.» Και έφυγε, με τα μποτοφορεμένα της πόδια ν'αντηχούν επάνω στο δάπεδο της τραπεζαρίας.

Ποια είναι αυτή; αναρωτήθηκε ο Θόρλο. *Ποια είναι; Και γιατί θέλει τόσο να σταθεί εμπόδιο στον Πτεράργυρο;* Αναμφίβολα, πρέπει να ήταν σύμμαχος της Αδελφότητας του Βορρά· αλλά, πέραν τούτου, ο Θόρλο δεν μπορούσε να υποθέσει τίποτα περισσότερο.

Σηκώθηκε απ'το τραπέζι του και βγήκε κι εκείνος από το πανδοχείο, αφότου είχε ακούσει τη Λαντίρα να βγαίνει πρώτη.

Στους δρόμους της Βένμιρχ, την ακολούθησε, κρατώντας μια απόσταση ασφαλείας, για να μην τον προσέξει. Τον οδήγησε βόρεια και δυτικά, σε περιοχές που ο Θόρλο δεν είχε ξαναπάει, και, τελικά, εκείνος την είδε να μπαίνει σε μια οικία που κάθε άλλο παρά φτωχική ήταν. Το σπίτι πρέπει, σίγουρα, να ανήκε σε κάποιους ευγενείς ή πλούσιους εμπόρους.

Ο Θόρλο άφησε λίγη ώρα να περάσει και, ύστερα, πλησίασε την καγκελόπορτα του κήπου του, παριστάνοντας πως, απλά, βάδιζε από κείνη τη μεριά. Το βλέμμα του κοίταξε τη μεταλλική πινακίδα δίπλα στην είσοδο. Επάνω της ήταν χαραγμένες δύο λέξεις: ΟΙΚΙΑ ΠΥΡΙΔΡΟΜΩΝ.

Πυρίδρομοι; σκέφτηκε ο Θόρλο, αποχωρώντας. *Αυτό μοιάζει με Σερανβέλιο όνομα. Το έχω ξανακούσει; ... Ναι, πρέπει κάπου να τόχω ξανακούσει· μα δε θυμάμαι πού.*

Όπως και νάχε, καλύτερα να πήγαινε στη νότια αγορά της Βένμιρχ και στο *Γαλανό Πέταλο*, γιατί εκεί, σύντομα, θα κατευθύνονταν και

ο Σιλάρμο κι οι σύντροφοί του. Κατά πάσα πιθανότητα, θα βρίσκονταν ήδη καθοδόν· ίσως να είχαν φτάσει κιόλας.

Ο Θόρλο επιτάχυνε το βήμα του, σκεπτόμενος ότι έπρεπε να τους βρει και να τους συμποτάρει.

Ο Νολράκο βγήκε απ' το *Γαλανό Πέταλο*, έχοντας μόνο τον Νασμάρο μαζί του. Είχε πει στον Χανμάρο να μείνει πίσω, και να έχει το νου, να μην κάνει καμια ανοησία. «Εκεί όπου πηγαίνω, δε θα σε χρειαστώ,» είχε προσθέσει, κι αυτή ήταν η αλήθεια. Ο Πτεράργυρος ήθελε να μιλήσει με τον Καπετάν Σιάρνο, ώστε να βρεθεί μια λύση στο πρόβλημα που τους είχε παρουσιαστεί και που άκουγε στο όνομα Θαρνάλιν.

Το ήξερα ότι δε χρειαζόταν να την πάρουμε αυτή την κοπέλα μαζί μας, συλλογιζόταν ο Νολράκο, καθώς διέσχιζε τη νότια αγορά της Βένμιρχ. Το ήξερα. Αλλά, όφειλε να ομολογήσει, δεν είχε σκεφτεί ότι θα έμπλεκαν και τόσο με δαύτην. Η Συντεχνία των Αλχημιστών δεν ήταν παίξε-γέλασε στις Τρεις Πόλεις· επρόκειτο για μια πολύ σημαντική εξουσία. Όπως είχε πει κι ο Άρχοντας Άτρεχ, είχε παρόμοια ισχύ με το Ναό της Φλόγας στη Σερανβέλ. *Και ο Βάρνακ ήταν αλχημιστής από τις Τρεις Πόλεις. Να κάψ' η Φλόγα, έπρεπε να τόχα σκεφτεί!* Δεν είχε περάσει απ' το μυαλό του, όμως, πως κάποιος εδώ πέρα θα αναγνώριζε τη Θαρνάλιν· εξάλλου, η κοπέλα είχε φύγει από τη Βένμιρχ όταν ήταν κοριτσάκι.

Αλλά υπολόγιζα χωρίς τη Λαντίρα Πυρίδρομη. Αυτή η καταραμένη Αδελφότητα του Βορρά έχει παντού απλωμένα τα πλοκάμια της!

Φτάνοντας στο λιμάνι, πήγε εκεί όπου ήταν αραγμένη η *Χρυσή Οδός* και ανέβηκε στο κατάστρωμά της. Ο Καπετάν Σιάρνο, που εκείνη τη στιγμή μιλούσε με μερικούς ναύτες του, στράφηκε και τον πλησίασε.

«Κύριε Πτεράργυρε,» τον χαιρέτησε, βγάζοντας το ναυτικό του τσιμπούκι απ' το στόμα και φυσώντας καπνό πάνω απ' τον ώμο του.

«Καπετάνιε,» αντιχαιρέτησε ο Νολράκο. «Μπορούμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως, στην καμπίνα σου;»

«Φυσικά. Ελάτε.»

Ο Σιάρνο προπορεύτηκε, και ο Νολράκο τον ακολούθησε, κάνοντας νόημα στον Νασμάρο να περιμένει.

Μπήκαν στην καμπίνα και ο Καπετάνιος της *Χρυσής Οδοῦ* ρώτησε: «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα, κύριε Πτεράργυρε;» Κάθισε πίσω απ' το γραφείο του και άναψε, πάλι, το τσιμπούκι.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, καθίζοντας αντίκρυ του. «Υπάρχει, και χρειάζομαι τη βοήθειά σου.»

Ο Σιάρνο ρούφηξε καπνό. «Στις υπηρεσίες σας. Αν μπορώ να βοηθήσω, δε θα διστάσω.»

Ο Νολράκο τού εξήγησε πώς είχαν τα πράγματα με τη Θαρνάλιν, ενώ ο Καπετάνιος άκουγε, με τα φρύδια του σουφρωμένα και φουμάροντας νευρικά.

«Πρέπει να της βρούμε ένα πλοίο, για να τη μεταφέρει στη Σερανβέλ, χωρίς κανέναν να το πάρει είδηση,» τελείωσε ο Πτεράργυρος. «Κι αυτό δεν μπορώ να το κανονίσω εγώ, γιατί, αν υπάρχουν κατάσκοποι –που σίγουρα υπάρχουν– οι οποίοι μας παρακολουθούν, τότε εγώ θα είμαι ο πρώτος τους στόχος. Κατά πάσα πιθανότητα, θα με είδαν να έρχομαι και στο πλοίο σου.»

»Επομένως, χρειάζομαι εσένα για να κανονίσεις τη φυγή της κοπέλας από τις Τρεις Πόλεις. Μπορείς, Καπετάνιε; Θα πρέπει, βέβαια, να γίνει με απόλυτη μυστικότητα, όπως καταλαβαίνεις.»

«Το καταλαβαίνω, κύριε Πτεράργυρε, ναι...» είπε ο Σιάρνο, δαγκώνοντας την άκρη του τσιμποুকιού του. «Χμμμ... Κι εσείς, βέβαια, θα καταλαβαίνετε πως, άμα μας πάρουν χαμπάρι, την έχουμε βάψει όλοι μαζί, ομαδικώς, έτσι;»

Ο Νολράκο ένευσε, αναστενάζοντας. «Το ξέρω. Αλλά τι άλλο να κάνω; Δε μπορώ να δώσω την κοπέλα πίσω στη Συντεχνία, τώρα που δραπέτευσε· αλλά ούτε μπορώ και να την κρατήσω στη συνοδείά μου, κρυμμένη: θα ήταν πολύ ριψοκίνδυνο.»

«Ναι, έτσι 'ναι,» συμφώνησε ο Σιάρνο. «Το λοιπόν, κύριε Πτεράργυρε, θα σας βοηθήσω. Εξάλλου, γι' αυτό βρίσκομαι εδώ· κι άμα μπλέξετε εσείς, υποπτεύομαι πως, με τον έναν τρόπο ή τον άλλον, θα μπλέξω κι εγώ. Θα κανονίσω κάτι για την κοπελιά, το συντομότερο δυνατό, και θα σας ειδοποιήσω.»

«Σ'ευχαριστώ, Καπετάνιε,» είπε ο Νολράκο, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του. «Θα βρίσκομαι στο *Γαλανό Πέταλο*.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Σιάρνο, και σηκώθηκε κι εκείνος, με το τσιμπούκι του στο χέρι.

«Κι όσον αφορά το χρηματικό μέρος ετούτης της υπόθεσης, δε χρειάζεται ν'ανησυχείς,» πρόσθεσε ο Πτεράργυρος, προτού φύγει. «Αν έχεις ανάγκη από χρήματα για να δωροδοκήσεις κόσμο, μπορώ να σου δώσω. Το Συμβούλιο είπε πως θα αναλάβει όλα τα έξοδα της αποστολής, ακόμα και τα παράπλευρα.»

Ο Σιάρνο ένευσε.

«Επίσης, θα υπάρξει και μια επιπλέον αμοιβή για σένα, Καπετάνιε.»

«Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πτεράργυρε.»

Επιστρέφοντας στο *Γαλανό Πέταλο*, ο Νολράκο συνάντησε τον γιο του και τη Θαρνάλιν στο δωμάτιό τους, και τους είπε πώς είχε η κατάσταση. Έπρεπε να περιμένουν, μέχρι ο Καπετάνιος Σιάρνο να τους βρει κάποιον που ήταν πρόθυμος να φυγαδέψει τη Θαρνάλιν.

«Και σε πόσο καιρό θα γίνει αυτό;» ρώτησε ο Χανμάρο. «Σε πόσο καιρό θα έχει βρει κάποιον;»

«Εξαργάται,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, «δεν ξέρω. Ελπίζω, πάντως, ό,τι είναι να γίνει να γίνει γρήγορα, γιατί μέσα σε λίγες μέρες θα έρθουν και οι άρχοντες των Τριών Πόλεων, για να μιλήσουμε, και τότε δε θέλω να εκκρεμεί κάτι τέτοιο.» Και, με τούτα τα λόγια, έφυγε απ'το δωμάτιο.

«Σας έχω βάλει σε μπελάδες,» αναστέναξε η Θαρνάλιν, όταν εκείνη κι ο Χανμάρο ήταν μόνοι. Καθόταν σε μια καρέκλα, στη γωνιά του δωματίου, έχοντας τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο και τα χέρια της διπλωμένα στο στήθος. Το βλέμμα της ήταν στραμμένο στο πάτωμα, και προβληματισμένο. «Δεν έπρεπε να είχα έρθει ποτέ εδώ, στη Βένμυρχ.»

«Δε φταις εσύ,» είπε ο Χανμάρο, ζυγώνοντάς την κι ακουμπώντας το χέρι του στους ώμους της. «Δε μπορούσες να ήξερες τι θα συνέ-

βαινε. Έχουν περάσει τόσα χρόνια, από τότε που ο πατέρας σου εγκατέλειψε τη Βένμιρχ· κι όταν συνέβη αυτό, εσύ ήσουν μικρή. Λογικά, δε θάπρεπε κανείς να μπορεί να σ'αναγνωρίσει. —Υπάρχουν, όμως, πάντα κι οι καλοθελητές,» πρόσθεσε, μ'ένα μουγκρητό, παίρνοντας το χέρι του απ'τους ώμους της και βηματίζοντας μες στο δωμάτιο. «Ποιος θα σκεφτόταν ότι αυτή η Λαντίρα.... Τέλος πάντων· δεν έχει νόημα να κοιτάμε πίσω.»

Η Θαρνάλιν σηκώθηκε απ'την καρέκλα και τον αγκάλιασε.

«Όταν φύγεις,» της είπε εκείνος, «θα έρθω μαζί σου.»

«Όχι.» Το μουρμουρητό της ίσα που ακούστηκε, καθώς είχε το πρόσωπό της χωμένο στον ώμο του.

«Τι όχι;»

Η Θαρνάλιν τον κοίταξε καταπρόσωπο. «Μην έρθεις,» είπε. «Δεν πρέπει.»

«Δε θα σ'αφήσω να γυρίσεις μόνη σου στη Σερανβέλ.»

«Μα, Χανμάρo, αν εξαφανιστώ μόνο εγώ, ο πατέρας σου θα μπορέσει να το δικαιολογήσει στις Αρχές της πόλης· θα πει ότι, από τότε που δραπέτευσα από τη Συντεχνία, με έχασε. Αν, όμως, εξαφανιστείς κι εσύ, θα τον βάλεις σε δύσκολη θέση. Θα δώσεις τροφή για υποψίες.»

Το βλέμμα του Χανμάρo έγινε διστακτικό, τα χείλη του σφίχτηκαν. Η Θαρνάλιν είχε δίκιο· το ήξερε. Είχε δίκιο. Αλλά, και πάλι, να την έστελνε να γυρίσει στη Σερανβέλ μόνη της;

«Δε θα πάθω τίποτα,» του είπε εκείνη. «Εξάλλου, μετά από τόσα που πέρασα εδώ, τι άλλο, πια, μπορεί να συμβεί;»

«Μην το λες αυτό,» τόνισε ο Χανμάρo. «Μην το λες ποτέ αυτό. Γιατί, όποτε κάποιος το λέει, πάντοτε κάτι κακό συμβαίνει.»

Η Θαρνάλιν χαμογέλασε. «Εγώ θα είμαι η εξαίρεση. Τίποτα δε θα συμβεί στο ταξίδι, Χανμάρo· μην ανησυχείς. Και, σε παρακαλώ, μην έρθεις.»

Ο Χανμάρo τύλιξε τα χέρια του γύρω απ'τη μέση της και τη φίλησε. «Θα μου λείψεις,» της είπε.

Η Θαρνάλιν χαμογέλασε ξανά, πιο πονηρά από πριν. «Το ξέρω,» αποκρίθηκε, μπερδεύοντας τα δάχτυλά της μες στα καστανά του μαλλιά. «Κι εσύ θα μου λείψεις.»

Ο Σιλάρμο ο Γάτος βρισκόταν σκαρφαλωμένος σε μια οροφή, μέσα στη νύχτα, και κοίταζε το παράθυρο του δωματίου του Χανμάρο Πτεράργυρου. Το ήξερε πως ήταν αυτό, γιατί είχε δει τον νεαρό να στέκεται εκεί, κάπου-κάπου, και ν'ατενίζει έξω. Επίσης, είχε δει και μια άλλη μορφή να περιφέρεται στο εσωτερικό του δωματίου, αλλά να μην πλησιάζει το παράθυρο· κι αυτή πρέπει να ήταν η Θαρνάλιν. Όπως το υποψιαζόταν η Αρχόντισσα Λαντίρα, η κοπέλα είχε ζητήσει καταφύγιο από τους Πτεράργυρους.

Εκείνο που δεν είχε δει ο Σιλάρμο ήταν ότι ο Θόρλο τον παρακολουθούσε, κρυμμένος στις σκιές ενός σοκακιού.

Τον παρακολουθούσε και τον περίμενε να κινηθεί. *Αν προσπαθήσουν να κάνουν κάτι απόψε και τους αποτρέψω, σκεφτόταν, θα ξέρουν από δω και στο εξής ότι έχουν κάποιον στο κατόπι τους· κι αυτό δεν είναι ό,τι καλύτερο για μένα, γιατί όσο δε γνωρίζουν ότι υπάρχω, έχω το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού. Μετά, θα το χάσω.*

Ο Σιλάρμο παρέμεινε στην οροφή του σπιτιού για αρκετή ώρα, καλυμμένος πίσω από μια καμινάδα η οποία, πλέον, είχε πάψει να καπνίζει. Όταν ήρθαν τα μεσάνυχτα (ο Θόρλο υπολόγιζε το χρόνο από τις θέσεις των τεσσάρων φεγγαριών στον ουρανό· άλλωστε, εδώ δεν είχε και πολλά άλλα να κάνει), αποφάσισε να κινηθεί. Έβγαλε το μακρύ μαστίγιο απ'τη ζώνη του και το τίναξε προς την οροφή του *Γαλανού Πετάλου*, αντίκρυ του, για να πιαστεί σε μια απ' τις καμινάδες του πανδοχείου.

Το μαστίγιο τυλίχτηκε, και ο Σιλάρμο το τέντωσε, για να σιγουρευτεί.

Ο Θόρλο είχε ήδη τραβήξει ένα ξιφίδιο –και το εκτόξευσε.

Η λεπίδα στροβιλίστηκε, γυαλίζοντας στις αχτίνες των φεγγαριών...

...και κόβοντας το μαστίγιο στη μέση.

Ο Σιλάρμο αιφνιδιάστηκε, και παραλίγο να χάσει την ισορροπία του επάνω στα κεραμίδια, αλλά, συνηθισμένος να σκαρφαλώνει σε

οροφές, δεν την έχασε. Στράφηκε προς το μέρος απ' το οποίο είχε πεταχτεί το ξιφίδιο—

Ο Θόρλο δεν έμεινε άλλο στη θέση του. Κουκουλωμένος στην κάπα του, εξαφανίστηκε μέσα στις σκιές και στα στενορύμια της νότιας αγοράς της Βένμιρχ, βέβαιος ότι ο Σιλάρμο κι οι σύντροφοί του δε θα ξαναεπιχειρούσαν να εισβάλλουν στο *Γαλανό Πέταλο* απόψε, γιατί θα φοβούνταν ότι ίσως να υπήρχαν κι άλλοι σαν τον Θόρλο εδώ γύρω.

Λίγο παρακάτω, άκουσε μια γυναικεία φωνή να του φωνάζει: «Εσύ!»

Ο Θόρλο είδε δύο σκιερές μορφές να τον ζυγώνουν από ένα κάθετο σοκάκι: αναμφίβολα, σύντροφοι του Σιλάρμο, οι οποίοι δεν ήταν μακριά όσο εκείνος είχε σκαρφαλώσει στην οροφή του σπιτιού.

«Περίμενε!» συνέχισε η γυναίκα, που πρέπει να ήταν αυτή που ονόμαζαν Μάριλιν. «Θέλουμε να σου μιλήσουμε.»

Ο Θόρλο την αγνόησε, συνεχίζοντας το δρόμο του όπως πριν, χωρίς να επιταχύνει.

Οι σκιερές φιγούρες τον κυνήγησαν.

Εκείνος έτρεξε, μπορώντας ν' ακούσει ταμποτοφορεμένα τους πόδια ν' αντηχούν στο πλακόστρωτο, μέσα στη σιγαλιά της νύχτας.

Βρίσκοντας μια κατασκότεινη γωνιά, κάτω από μια καμάρα, κρύφτηκε, και οι διώκτες του πέρασαν από δίπλα, δίχως να τον προσέξουν.

Βισκάλο, σκέφτηκε, ξεφυσώντας, *ετούτη τη φορά θα σου ζητήσω αύξηση, αδελφέ*. Η υπόθεση του Πρέσβη Νολράκο Πτεράργυρου είχε αποδειχτεί πιο μπερδεμένη και επικίνδυνη απ' ό,τι ο Θόρλο περίμενε.

Το επόμενο μεσημέρι, ένας από τους ναύτες του Καπετάν Σιάρνο ήρθε στο *Γαλανό Πέταλο* και πλησίασε το τραπέζι όπου έτρωγαν ο Νολράκο και ο Χανμάρο, λέγοντάς τους πως ο Καπετάνιος ήθελε να μιλήσει με τον κύριο Πτεράργυρο, το συντομότερο δυνατό.

«Πες του ότι θα τον επισκεφτώ μόλις τελειώσω το φαγητό μου,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, και ο ναύτης έφυγε.

«Πατέρα—» άρχισε ο Χανμάρο.

«Ναι, μάλλον γι' αυτό που περιμέναμε είναι.»

Ο Χανμάρο ήπιε μια γουλιά απ' τη μπίρα του. *Βρήκαν καράβι για τη Θαρνάλιν. Βρήκαν καράβι!* σκέφτηκε, και τον κυρίευσε μια παρόρμηση να πάει, αμέσως, επάνω και να της το πει. Συγκρατήθηκε, όμως, γιατί γνώριζε πολύ καλά πως, ακόμα και τώρα, πολύ πιθανόν να τους παρακολουθούσαν πράκτορες της Λαντίρα, ή της Συντεχνίας, ή και των δύο.

Έτσι, περίμενε μέχρι που να τελειώσουν το φαγητό τους και, μετά, όταν ο πατέρας του έφυγε για τη *Χρυσή Οδό*, εκείνος ανέβηκε τις σκάλες του πανδοχείου και πήγε στο δωμάτιο που μοιραζόταν με τη Θαρνάλιν.

Τη βρήκε να κοιμάται, μπρούμυτα, στο κρεβάτι. Πλησίασε και κάθισε δίπλα της. Τα μάτια της άνοιξαν.

«Σου βρήκαν πλοίο,» της είπε.

«Για πότε;»

«Δεν ξέρω. Ο πατέρας τώρα πήγε να μιλήσει με τον Καπετάν Σιάρνο.»

Η Θαρνάλιν αναστέναξε. Γύρισε ανάσκελα και πήρε καθιστή θέση, λυγίζοντας το ένα γόνατο κι ακουμπώντας τα χέρια της επάνω του, κι επάνω στα χέρια της το πηγούνι της.

«Δε χαίρεσαι;» τη ρώτησε ο Χανμάρο.

«Χαίρομαι,» αποκρίθηκε εκείνη, δίχως να χαμογελά. «Η... δεν ξέρω αν πρέπει να χαρώ. Δεν ήθελα να γίνουν όλ' αυτά... Ήθελα μόνο να δω την πόλη των γονιών μου. Και σας έμπλεξα κι εσάς, αχρείαστα. Ο πατέρας σου θα έχει καλό λόγο να με μισεί, τώρα.»

«Δε νομίζω να σε μισεί,» είπε ο Χανμάρο. «Δε φταις εσύ σε τίποτα.»

«Εγώ, όμως, ήμουν η αφορμή. Με χρησιμοποίησαν, για να βλάψουν την αποστολή που έχει εκείνος αναλάβει.»

«Πράγματι, αλλά, και πάλι, δε φταις εσύ γι' αυτό, Θαρνάλιν. Δεν μπορούσες να ξέρεις ότι η Λαντίρα ήταν εδώ, ή ότι θα σκεφτόταν κάτι τέτοιο. Και οι προθέσεις σου δεν ήταν παρά αγαθές.»

Η Θαρνάλιν χαμογέλασε, λοξοκοιτάζοντάς τον. «Έχεις έναν παράξενο τρόπο να μου φτιάχνεις τη διάθεσή.»

«Αλήθεια;»

«Αλήθεια.»

Ο Καπετάν Σιάρνο είπε στον Νολράκο πως είχε βρει έναν Σερανβέλιο καπετάνιο που ήταν πρόθυμος να μεταφέρει τη Θαρνάλιν, με το αζημίωτο φυσικά. Τον ονόμαζαν Λασκάνο, και έκανε μεταφορές εμπορευμάτων για διάφορους εμπόρους, Σερανβέλιους και από τις Τρεις Πόλεις, και από αλλού. Ο Νολράκο τον ήξερε· ο Λασκάνο είχε μεταφέρει εμπορεύματα και για εκείνον, μερικές φορές. Δεν τον εμπιστευόταν, όμως· ο άνθρωπος θα πουλούσε τη μάνα του για την κατάλληλη τιμή. Το είπε αυτό στον Σιάρνο, κι εκείνος συμφώνησε: αλλά, πρόσθεσε, δεν υπήρχε κανένας καλύτερος ετούτη τη στιγμή· κανένας, τουλάχιστον, που να έφευγε απόψε· «και υποθέτω πως θέλετε να διώξετε την κοπέλα το συντομότερο δυνατό, σωστά, κύριε Πτεράργυρε;»

Σωστά, όφειλε να παραδεχτεί ο Νολράκο, σωστά. Αλλά, και πάλι, δεν του άρεσε που θα έπρεπε να την παραδώσει στα φιλάργυρα χέρια του Λασκάνο. *Θα φροντίσω να του δώσω αρκετά χρήματα, συλλογίστηκε, για να μην υπάρχει κίνδυνος να με πουλήσει. Και θα του τονίσω πως η υπόθεση αφορά το Συμβούλιο της Σερανβέλ. Αυτό, ελπίζω, θα τον τρομάξει κάπως.*

Έχοντας τέτοιες σκέψεις στο μυαλό του, ο Νολράκο Πτεράργυρος επέστρεψε στο *Γαλανό Πέταλο* και πήγε στο δωμάτιο του γιου του, χτυπώντας και λέγοντας τ' όνομά του.

Ο Χανμάρο τού άνοιξε, με μια έκφραση αδημονίας στο πρόσωπό του. Η Θαρνάλιν ήταν καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού, και η δική της έκφραση ήταν χλομή, ενώ το βλέμμα της σκοτεινιασμένο. Ο Νολράκο θα ορκιζόταν ότι η κοπέλα είχε γεράσει πέντε χρόνια μετά την αιχμαλωσία της από τη Συντεχνία.

«Τι έγινε, πατέρα;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Κανονίστηκε. Το βράδυ, ένα πλοίο θα περιμένει τη Θαρνάλιν.»

«Ποιο πλοίο;»

«Το *Τσακάλι των Κυμάτων*.»

Τα μάτια του Χανμάρο στένεψαν. «Ο Καπετάν Λασκάνο;» Τον είχε ακουστά, όχι μόνο απ'τον πατέρα του, αλλά κι από άλλους εμπόρους με τους οποίους μιλούσε ο πατέρας του.

Ο Νολράκο ένευσε.

«Δεν υπήρχε άλλος;»

«Ο Σιάρνο είπε πως είναι ο μόνος που φεύγει απόψε, και το ξέρεις ότι βιαζόμαστε, Χανμάρο.» Ο Νολράκο στράφηκε στη Θαρνάλιν. «Το βράδυ να είσαι έτοιμη. Θα φύγουμε μαζί, εσύ κι εγώ.»

«Κι εγώ, πατέρα.»

«Δε χρειάζεται να δίνουμε στόχο—»

«Δε δίνουμε στόχο, με έναν παραπάνω! Κι επιπλέον, αν κάτι συμβεί, ίσως μπορέσω να βοηθήσω.»

«Τι να συμβεί, Χανμάρο; Ο σκοπός είναι να μη συμβεί τίποτα: γι' αυτό έχουμε πάρει τα μέτρα μας.»

«Το ξέρω. Αλλά θα έρθω.»

Ο Νολράκο δε νόμιζε ότι θα κατάφερνε να του αλλάξει γνώμη, και, πραγματικά, τώρα δεν ήταν η ώρα για τσακωμούς και έντονες διαφωνίες. «Εντάξει,» του είπε, «έλα. Να είστε κι οι δύο έτοιμοι, όταν έχει πέσει η νύχτα.» Και έφυγε απ'το δωμάτιο.

«Ποιος είναι αυτός ο Καπετάν Λασκάνο;» ρώτησε η Θαρνάλιν τον Χανμάρο.

«Ο Καπετάνιος του *Τσακαλιού των Κυμάτων*,» αποκρίθηκε εκείνος, καθίζοντας σε μια καρέκλα.

«Το κατάλαβα αυτό. Έδειξες, όμως, να μην τον εμπιστεύεσαι. Γιατί;» Η Θαρνάλιν τον κοίταζε συνοφρωμένη.

«Δεν έχει και την καλύτερη φήμη στη Σερανβέλ. Λένε πως χρηματίζεται πολύ εύκολα. Ο πατέρας θα πρέπει να τον πληρώσει καλά, για να βεβαιωθεί ότι—»

Η Θαρνάλιν μούγκρισε και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι.

«Τι;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Δε θέλω ο πατέρας σου να πληρώνει χρήματα εξαιτίας μου. Δε θα έχω ποτέ αρκετά για να τον ξεπληρώσω.»

«Δε θα σου ζητήσει—»

«Δεν έχει σημασία.»

«Κι επιπλέον,» συνέχισε ο Χανμάρο, «τα έξοδα της αποστολής υποτίθεται πως θα τ'αναλάβει το Συμβούλιο.»

«Η φυγάδευσή μου θεωρείται έξοδο της αποστολής;» Η Θαρνάλιν στάθηκε εμπρός του.

Ο Χανμάρο μειδίασε. «Γιατί όχι; Η Αδελφότητα του Βορρά προσπάθησε να σε χρησιμοποιήσει για να μας σαμποτάρει, κι εμείς πληρώσαμε προκειμένου να τους χαλάσουμε τα σχέδια. Κι εφόσον το Συμβούλιο, αναμφίβολα, δε θα ήθελε η Αδελφότητα να επιτύχει, τα χρήματα αυτά, ναι, αποτελούν μέρος των εξόδων της αποστολής.»

Η Θαρνάλιν, μορφάζοντας, πήρε μια σκεπτική έκφραση. «Έτσι όπως το θέτεις....»

Ο Χανμάρο μειδίασε πλατύτερα. «Βλέπεις; Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας.»

«Ωωω!» έκανε η Θαρνάλιν, υψώνοντας το χέρι της. «Φυσικά και υπάρχει· απλά, προσπαθείς να με κάνεις να αισθανθώ καλύτερα.»

Ο Χανμάρο την άρπαξε απ'τη μέση και την τράβηξε στα γόνατά του. «Μπορώ να το καταφέρω αυτό κι αλλιώς,» είπε, φιλώντας το λαιμό της. «Με λιγότερο λογικούς τρόπους.»

Οι ήλιοι είχαν δύσει, αλλά η κίνηση δεν είχε ακόμα πάψει στους δρόμους της Βένμιρχ. Ο Χανμάρο μπορούσε να το δει αυτό πεντακάθαρα από το παράθυρο του δωματίου του, το οποίο κοίταζε τη νότια αγορά.

Η Θαρνάλιν είχε ήδη φορέσει ένα καινούργιο ταξιδιωτικό φόρεμα, ένα ζευγάρι μπότες, και μια κάπα, και έκανε πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο, ανήσυχη, μη μπορώντας να καθίσει, τώρα που η στιγμή της φυγής της πλησίαζε. Ο πατέρας του Χανμάρο θα ερχόταν για εκείνη, από στιγμή σε στιγμή. *Και τι θα σκέφτεται ο άνθρωπος για μένα; Θα σκέφτεται ότι ήρθα μαζί του και παραλίγο να διαλύσω την αποστολή που είχε αναλάβει· παραλίγο να τα κάνω όλα μαντάρα.*

Και το χειρότερο είναι ότι έχω ακόμα χρόνο για να τα κάνω μαντάρα. Όσο εξακολουθώ να βρίσκομαι στις Τρεις Πόλεις, υπάρχει πάντα η πιθανότητα να με εντοπίσουν. Ίσως να με εντοπίσουν ακόμα και λίγο προτού ανεβώ στο πλοίο... ή ίσως αυτός ο Καπετάν Λασκάνο να μας έχει προδώσει, και όταν πάμε εκεί να μας συλλάβουν. Η Θαρνάλιν δάγκωνε τις φάλαγγες της αριστερής της γροθιάς.

Ο Χανμάρο απομακρύνθηκε απ'το παράθυρο, και την πλησίασε. «Ο πατέρας, μάλλον, περιμένει ν'αδειάσουν οι δρόμοι.»

Η Θαρνάλιν ένευσε, σιωπηλά.

«Μη φοβάσαι· όλα θα—»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της. «Δε φοβάμαι,» είπε ψέματα.

Ο Χανμάρο ένευσε και φίλησε τα χείλη της.

Και περίμεναν, μέχρι που οι δρόμοι άδειασαν από κόσμο, η βαθιά νύχτα απλώθηκε, και ο Νολράκο Πτεράργυρος ήρθε, λέγοντάς τους πως ήταν ώρα να ξεκινήσουν.

Φόρεσαν τις κουκούλες τους και κατέβηκαν τη σκάλα του πανδοχείου, δίχως να συναντήσουν κανέναν. Η τραπεζαρία ήταν εξίσου έρημη, αλλά η εξώπορτά της ήταν ξεκλειδωτή· ο Νολράκο είχε δώσει στην πανδοχέα Περάλλα μερικά νομίσματα, προκειμένου να την αφήσει έτσι, χωρίς να του κάνει ερωτήσεις. Και τώρα, ο Πτεράργυρος την παραμέρισε, και εκείνος, ο γιος του, και η Θαρνάλιν βγήκαν στους δρόμους της νότιας αγοράς.

Προχώρησαν, κοιτάζοντας με επιφύλαξη γύρω τους, μήπως κανείς τούς παρακολουθούσε· μα δεν είδαν κανέναν.

Δεν είδαν κανέναν, γιατί δεν κοιτούσαν στο σωστό μέρος.

Ο Σιλάρμο ο Γάτος τούς παρατηρούσε, σκαρφαλωμένος σε μια από τις οροφές των σπιτιών κοντά στο *Γαλανό Πέταλο*. Βέβαια, δεν ήξερε ότι ήταν αυτοί, καθώς μπορούσε να δει μόνο τρεις σκοτεινές φιγούρες, με κάπες και κουκούλες· όμως το υποπτευόταν. Και η Αρχόντισσα Λαντίρα είχε προστάξει να κάνουν τα αδύνατα δυνατά, για να ξαναπιάσουν την κοπέλα που ονομαζόταν Θαρνάλιν, ώστε να την παραδώσουν στη Συντεχνία.

Ο Σιλάρμο έγγενε στους συντρόφους του, οι οποίοι βρίσκονταν ένα στενό παραπέρα. Το νόημά του έλεγε να τον ακολουθήσουν, γιατί βρισκόταν στο κατόπι του στόχου τους.

Ο Νακόρο, η Ζαμέρα, και η Μάριλιν υπάκουσαν, προχωρώντας βιαστικά μέσα στα σκοτεινά στενορόμια της Βένμιρχ, και κοιτάζοντας τις τρεις σκοτεινές μορφές από κάθετα δρομάκια.

«Δεν είναι σίγουρο πως είν' αυτοί,» ψιθύρισε η Ζαμέρα.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Μάριλιν, «αλλά καλύτερα να το ελέγξουμε, δε νομίζεις;» Τράβηξε ένα κοντόσπαθο μέσα απ' την κάπα της.

«Ίσως νάναι παγίδα,» είπε ο Νακόρο. «Όπως είδαμε χτες, οι Πτερ-άργυροι έχουν δικούς τους κατασκόπους στην πόλη: ανθρώπους που τους βοηθάνε στα κρυφά.»

«Αν ήταν παγίδα,» διαφώνησε η Μάριλιν, «ο Σιλάρμο θα τόχε πάρει χαμπάρι· θα τόβλεπε από ψηλά. Τώρα βιαστείτε, προτού απομακρυνθούν! Εδώ είναι καλό σημείο.»

Ο Χανμάρο ήταν ο πρώτος που είδε τους τρεις αγνώστους να ξεπροβάλλουν απ' τις σκιές του σοκακιού και να έρχονται καταπάνω τους. «Πατέρα!» είπε, τραβώντας το ξιφίδιο απ' τη ζώνη του, γιατί είχε προσέξει το ατσάλι που γυάλιζε στα χέρια των αγνώστων.

Η Θαρνάλιν πήρε μια ξαφνική, κοφτή ανάσα. *Μας βρήκαν!* σκέφτηκε, πανικόβλητα. *Μας βρήκαν!*

«Τι θέλετε;» απαίτησε ο Νολράκο από τους αγνώστους.

«Βγάλτε τις κουκούλες σας και φανερωθείτε!» πρόσταξε μια γυναίκα, η οποία κρατούσε κοντόσπαθο. Τη δική της κουκούλα την είχε σηκωμένη, και το πρόσωπό της ήταν κρυμμένο στη σκιά.

«Ποιος το προστάζει αυτό;» ρώτησε ο Νολράκο.

Και τότε, ο Χανμάρο άκουσε έναν ξαφνικό θόρυβο πίσω τους, σαν κάποιος να έπεσε από ψηλά. Στράφηκε και είδε έναν ξανθομάλλη άντρα που κρατούσε μακρύ, δερμάτινο μαστίγιο στο ένα χέρι και ξίφος στο άλλο.

Μα τις Σκιές! σκέφτηκε, γιατί τον αναγνώριζε. Ήταν ένας απ' αυτούς που τον είχαν ξυλοφορτώσει στο Μεγάλο Παζάρι της Σερανβέλ. Ένας απ' αυτούς που είχαν δολοφονήσει τη Φιλράνα. Και, συνειδητοποιώντας το ετούτο, ένας δυνατός τρόμος τον κυρίευσε: του φαινόταν ότι η ιστορία επαναλαμβανόταν. Επαναλαμβανόταν με

άσχημο τρόπο. *Δε θ' αφήσω να συμβεί το ίδιο! Δε θ' αφήσω να συμβεί το ίδιο!* Έσφιξε τα δόντια, και το ξιφίδιο στο χέρι του.

«Εμείς το προστάζουμε,» είπε ο ξανθομάλλης άντρας με το μαστίγιο. «Και θα κάνετε ό,τι λέμε, αλλιώς θα πεθάνετε.»

Οι άλλοι τρεις τούς είχαν ήδη περικυκλώσει. Η μία γυναίκα κρατούσε κοντόσπαθο· η άλλη είχε στα χέρια της ένα μακρύ, ξύλινο ραβδί· και ο τελευταίος, ένας άντρας, βαστούσε δύο ξιφίδια. Κανενός το πρόσωπο δε φαινόταν καθαρά μέσ' απ' την κουκούλα του· ο Χανμάρο, όμως, φοβόταν ότι πιθανώς να ήταν οι ίδιοι που του είχαν επιτεθεί και στο Μεγάλο Παζάρι της Σερανβέλ. Τα ίδια καθίκια που είχαν σκοτώσει, εν ψυχρώ, τη Φιλράνα.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε ο Νολράκο. «Δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει εδώ!» Δεν ήταν πρόθυμος να παραδοθεί έτσι εύκολα, γιατί καταλάβαινε ότι ετούτοι οι άνθρωποι δεν μπορεί να ήταν από τη φρουρά της Βένμυχ. Μάλλον, ήταν κάποιοι λεγχίτες, σταλμένοι είτε από τη Λαντίρα Πυρίδρομη είτε από τη Συντεχνία των Αλχημιστών. Επομένως, αν κατάφερνε να τους καθυστερήσει κάμποσο, ίσως η φρουρά να ερχόταν και να τους έδιωχνε· δεν μπορεί να τους άφηνε έτσι, να επιτίθενται στον κόσμο μες στη μέση του δρόμου. Από την άλλη, βέβαια, ακόμα κι η φρουρά πιθανώς να αναζητούσε τη Θαρνάλιν...

Είμαστε παγιδευμένοι. Αλλά πρέπει να κάνουμε ό,τι μπορούμε.

«Δε χρειάζεται να καταλαβαίνεις,» είπε ο ξανθομάλλης άντρας με το μαστίγιο. «Βγάλτε τις κουκούλες σας, *τόρα!* –Ααααργκχ!...» Παραπάτησε, και σωριάστηκε.

Και πίσω του παρουσιάστηκε ένας άλλος κουκουλοφόρος, ο οποίος είχε μπήξει το ξιφίδιό του στην πλάτη του ξανθομάλλη και η λεπίδα ήταν βουτηγμένη στο αίμα.

«Τρέξτε!» είπε, δείχνοντας το δρομάκι απ' το οποίο, μάλλον, είχε έρθει.

Ο Νολράκο, ο Χανμάρο, και η Θαρνάλιν υπάκουσαν.

Ο Θόρλο τούς άφησε να περάσουν από γύρω του, ενώ τραβούσε και το σπαθί του, παίρνοντας αυτό στο δεξί χέρι και το αιματοβαμμένο του ξιφίδιο στο αριστερό.

Η Μάρλιν, η Ζαμέρα, και ο Νακόρο προσπάθησαν ν' ακολουθήσουν τους Πτεράργυρους. Είχαν, όμως, αιφνιδιαστεί από την απρό-

σμενη επίθεση του Θόρλο, και δεν τους πρόλαβαν προτού εκείνοι τον προσπεράσουν και τρέξουν μέσα στο στενορύμι πίσω του.

«Φύγε απ' τη μέση, αν θες τη ζωή σου!» σφύριξε η Μάριλιν.

Ο Θόρλο απάντησε παίρνοντας αμυντική στάση, με το ξίφος του προτεταμένο και το ξιφίδιό του λίγο πιο πίσω.

Η Μάριλιν τού χίμησε, διαγράφοντας ένα ημικύκλιο με το κοντό-σπαθό της, το οποίο ο Θόρλο παγίδεψε ανάμεσα στις δύο λεπίδες του κι επιχείρησε να το πετάξει απ' το χέρι της, καταφέρνοντάς το αλλά όχι εύκολα: ήταν έμπειρη ξιφομάχος.

Την ίδια στιγμή, όμως, δεν μπορούσε ν' αποφύγει και το ραβδί της Ζαμέρα, που τον χτύπησε, με δύναμη, στα πλευρά, κάνοντάς τον να παραπατήσει, να σκοντάψει, και να κουτουλήσει σ' έναν τοίχο.

«Κυνηγήστε τους!» είπε ο Νακόρο στις συντρόφισσές του. «Θα τον αναλάβω εγώ αυτόν.»

Η Μάριλιν κι η Ζαμέρα έτρεξαν προς την κατεύθυνση όπου είχαν πάει οι Πτεράργυροι και η Θαρνάλιν.

«Εσύ είσαι, λοιπόν, ο μελλοθάνατος;» είπε ο Θόρλο στον αντίπαλό του.

Εκείνος τού επιτέθηκε, χειριζόμενος επιδέξια τα δυο του ξιφίδια.

«Είναι πίσω μας!» είπε η Θαρνάλιν, ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ' τον ώμο της. «Πίσω μας!»

Ο Νολράκο το ήξερε· είχε ακούσει τα βήματά τους. *Ευτυχώς, όμως, έχουμε αρκετό προβάδισμα*, σκέφτηκε, και έστριψε σ' έναν πιο μεγάλο δρόμο.

«Πατέρα, τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Χανμάρο, λαχανιασμένα.

«Φρουροί! Φρουροί!» φώναξε ο Νολράκο, που γνώριζε, από παλιότερες επισκέψεις του στη Βένμιρχ, ότι σε τούτο τον δρόμο συναντούσε κανείς κάμποσες περιπολίες.

Οι φρουροί, τους οποίους μπορούσε να διακρίνει σε μια γωνία, στράφηκαν στο μέρος του κι άρχισαν να πλησιάζουν.

«Ληστές μάς κυνηγάνε!» φώναξε ο Νολράκο, έχοντας σταματήσει και κάνοντας νόημα στο γιο του και στη Θαρνάλιν να σταματήσουν κι εκείνοι.

«Μα, πατέρα, οι φρουροί—» άρχισε να λέει ο Χανμάρο, όμως ο Νολράκο τού ξανάκανε νόημα, αυτή τη φορά για να πάψει να μιλά.

Οι φύλακες της Βένμιρχ πλησίαζαν, γρήγορα, κι ο πρεσβύτερος Πτεράργυρος κοίταξε το σοκάκι απ' το οποίο είχε έρθει μαζί με το γιο του και τη Θαρνάλιν: το σοκάκι απ' το οποίο, λογικά, θα έρχονταν κι αυτοί που τους καταδίωκαν. Μα δεν είδε κανέναν να ξεπροβάλλει. Προφανώς, είχαν φοβηθεί.

«Πού είναι οι ληστές;» ρώτησε ένας απ' τους φρουρούς.

«Εκεί!» Ο Νολράκο έδειξε. «Εκεί! Μας κυνήγησαν, με μαχαίρια στα χέρια. Ευτυχώς που βρεθήκατε στο δρόμο μας. Ίσως να τους προλάβετε.»

Οι φρουροί —που ήταν τέσσερις στο σύνολό τους— είχαν ήδη τραβήξει τα όπλα τους. «Πόσοι ήταν, κύριε;» ρώτησε ο ίδιος που είχε μιλήσει και πριν.

«Δύο.»

«Μείνετε εδώ.»

«Καλύτερα να πηγαίνουμε,» είπε ο Νολράκο. «το μέρος είναι επικίνδυνο.»

Οι φρουροί είχαν ήδη αρχίσει να πλησιάζουν το σοκάκι, και δεν του έδωσαν άλλη σημασία.

Ο Νολράκο, ο Χανμάρο, και η Θαρνάλιν απομακρύνθηκαν, βαδίζοντας βιαστικά.

«Αυτό,» είπε ο πρώτος, «δε σημαίνει ότι γλιτώσαμε. Έχουμε ακόμα δρόμο μέχρι το λιμάνι. Προχωράτε γρήγορα!»

Ο Θόρλο είχε μόλις σπαθίσει τον αντίπαλό του στην κοιλιά, σωριάζοντάς τον στο πλακόστρωτο, όταν βήματα —τουλάχιστον τριών ανθρώπων— ακούστηκαν να έρχονται, συνοδευόμενα από τον μεταλλικό ήχο που κάνουν οι αρματωσιές της φρουράς.

Υπέροχα. Αυτό μάς έλειπε τώρα: ο Βισκάλο να πρέπει να πληρώσει τις Τρεις Πόλεις για να με βγάλει απ'τη στενή!

Ο Θόρλο στράφηκε και, θηκαρώνοντας τα όπλα του, έτρεξε μες στα σκοτάδια των σοκακιών, πατώντας στις μύτες των μποτοφορεμένων του ποδιών, προσπαθώντας, μες στη σιγαλιά της νύχτας, να κάνει όσο το δυνατόν λιγότερο θόρυβο.

Το οποίο δεν ήταν καθόλου εύκολο, όχι μόνο εξαιτίας της προχωρημένης ώρας, αλλά κι εξαιτίας του τραύματος στον ώμο του. Ο Νακόρο, προτού ηττηθεί, του είχε καταφέρει ένα γερό χτύπημα στον δεξή ώμο, διαπερνώντας τον με το ξιφίδιό του· και τώρα, ο Θόρλο αισθανόταν τον πόνο να τον λογχίζει, παραλύοντας σχεδόν ολόκληρη τη δεξιά του μεριά.

Όταν ήταν βέβαιος ότι η φρουρά τον είχε χάσει, σταμάτησε κάτω από μια πέτρινη σκάλα, αγκομαχώντας και καταϊδρωμένος. *Ο Πτεράργυρος...* σκέφτηκε. *Πού πήγε ο Πτεράργυρος;* Οι δύο γυναίκες τον είχαν ακολουθήσει, κι αν τον έφταναν, πιθανώς να τον σκότωναν. Ο Θόρλο έπρεπε να βοηθήσει, μα δεν ήξερε προς τα πού είχαν κατευθυνθεί. Εξαιτίας της επίθεσης του Νακόρο, τους είχε χάσει.

Αναστενάζοντας, κάθισε στο πλακόστρωτο. Ο Πτεράργυρος κι οι άλλοι δύο –που, ο Θόρλο υπέθετε, ήταν ο Χανμάρο κι η Θαρνάλιν– ήταν μόνοι τους, τώρα.

Καθώς βγήκαν στο λιμάνι, ο Νολράκο είδε τις δύο σκιερές μορφές να ξαναπαρουσιάζονται πίσω τους, ξεπροβάλλοντας από ένα σοκάκι. Τελικά, δεν τους είχαν χάσει· είχαν απλώς αλλάξει δρόμο, υποθέτοντας προς τα πού πήγαιναν τα θηράματά τους.

«Τρέξτε,» είπε ο Νολράκο στο γιο του και στη Θαρνάλιν, προσπαθώντας να κρατά τη φωνή του όσο πιο ήρεμη μπορούσε, για να μην τους πανικοβάλλει· ο πανικός δε βοηθούσε σε τέτοιες καταστάσεις: τουναντίον, δυσκόλευε τα πράγματα. «Δεν είμαστε μακριά –τρέξτε!»

Και έτρεξαν, με τους δύο σκιερούς διώκτες στο κατόπι τους. Ο Νολράκο, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του, δεν ήταν βέβαιος αν

θα κατόρθωναν να τους ξεφύγουν. Πιθανώς εκείνοι να τους έφταναν, κι αν τους έφταναν, τότε τα πράγματα θα ήταν πολύ δύσκολα. *Μπορεί εμείς να είμαστε περισσότεροι, αλλά αυτοί είναι επαγγελματίες φονιάδες.*

Δε χρειάστηκε, όμως, να διαπιστώσει πώς θα εξελισσόταν μια τέτοια σύγκρουση. Γιατί είδε πώς κι άλλοι ανέλπιστοι αρωγοί παρουσιάστηκαν: Καμία ντουζίνα άντρες με ρόπαλα –οι οποίοι έμοιαζαν ναυτικοί– χίμησαν, μαζικά, καταπάνω στους δύο διώκτες των Πτεράργυρων.

«Τι στις Σκιές συμβαίνει, πατέρα;» απόρησε ο Χανμάρο.

Οι διώκτες τους άλλαξαν δρόμο, προσπαθώντας τώρα να ξεφύγουν. Οι κυνηγοί είχαν καταλήξει κυνηγημένοι.

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα,» αποκρίθηκε ο Νολράκο στο γιο του. «Αλλά καλύτερα να μην αναρωτιόμαστε για την καλή μας τύχη. Προφανώς, έχουμε περισσότερους ανθρώπους με το μέρος μας απ'ό,τι νομίζαμε–»

Σταμάτησε να μιλά, απότομα, γιατί, με τις άκριες των ματιών του, είδε έναν άντρα να στέκεται πάνω σε μια ξύλινη προβλήτα, κοντά απ'την οποία περνούσαν. Φορούσε μαύρη κάπα και μαύρο, πλατύ-γυρο καπέλο, και στο στόμα του υπήρχε ένα αναμμένο τσιμπούκι, φωτίζοντας το σκιασμένο του πρόσωπο, μες στη νύχτα.

Ο Καπετάν Σιάρνο έκλεισε το μάτι στον Νολράκο Πτεράργυρο, χαμογελώντας στραβά και υψώνοντας ελαφρά το χέρι του, για έναν σύντομο χαιρετισμό.

Φυσικά! σκέφτηκε ο Νολράκο. *Φυσικά! Οι τύποι που όρμησαν στους διώκτες μας έμοιαζαν με ναύτες. Ο Καπετάν Σιάρνο τούς έστειλε, για να μας συντρέξουν. Παραφυλούσε εδώ, σε περίπτωση που χρειαζόμασταν βοήθεια.*

Ποιος ήταν, όμως, ο άντρας που μας βοήθησε μέσα στην αγορά; Αυτόν δεν μπορεί να τον είχε στείλει ο Σιάρνο.

Προτού βάλει τάξη στις ταραγμένες του σκέψεις, ο Νολράκο είδε το *Τσακάλι των Κυμάτων*, αγκυροβολημένο πλάι σε μια προβλήτα. Μια σκοτεινή μορφή στεκόταν στην πλώρη του και τους ατένιζε.

«Αυτός είναι;» ρώτησε ο Χανμάρο. «Αυτός είναι ο Λασκάνο;»

«Κατά πάσα πιθανότητα,» αποκρίθηκε ο Νολράκο.

Πλησίασαν το αραγμένο σκάφος και ανέβηκαν στο κατάστρωμά του από μια ξύλινη σανίδα. Ο άντρας που στεκόταν στην πλήρη άφησε το πόστο του και ήρθε κοντά τους. Ήταν μελαχρινός και ντυμένος μ' ένα μακρύ και φαρδύ πανωφόρι. Τα σγουρά του μαλλιά αναδεύονταν στον θαλασσίνο αέρα, και στο πρόσωπό του υπήρχαν πλούσια γένια. Το δεξί του μάτι έλειπε, και η ουλή από το χτύπημα που το είχε καταστρέψει ήταν φανερή και άσχημη. Το φρύδι πάνω απ' το συγκεκριμένο μάτι έμοιαζε κομμένο στα δύο.

«Νολράκο Πτεράργυρε,» χαιρέτησε. «Παρατηρώ πως το φεγγί σου έφερε μιαν... αναμπουμπούλα, ε; Χε-χε-χε!» Μειδίασε, αποκαλύπτοντας στραβά, κιτρινισμένα δόντια.

«Δεν πρόκειται για το δικό μου φεγγίό, Καπετάν Λασκάνο,» είπε ο Νολράκο. «Η κοπέλα είναι που θα φύγει μαζί σου.»

«Ναι, ναι...» Ο Λασκάνο κοίταξε τη Θαρνάλιν από πάνω ως κάτω (με τρόπο που έκανε τον Χανμάρο να σφίξει τις γροθιές του, καθώς απ' το μυαλό του πέρασε τι μπορεί να σκεφτόταν ο Καπετάνιος του *Τσακαλιού των Κυμάτων*). «Μ' έχουν ενημερώσει, Νολράκο.»

«Τα χρήματα ετούτα ελπίζω να επαρκούν.» Ο Νολράκο έβγαλε απ' την κάπα του ένα παραφουσκωμένο δερμάτινο σακούλι.

Ο Λασκάνο το πήρε στα χέρια του, μειδιώντας ξανά. «Καμια εκατοστή, ε;»

«Εκατόν-πενήντα, Καπετάνιε.»

«Καλώς! Καλώς!» είπε ο Λασκάνο. «Πολύ όμορφα, Πτεράργυρε. Η κοπέλα θα παραδοθεί σώα κι αβλαβής στη Σερανβέλ· μη φοβάσαι καθόλου γι' αυτό. Μπορείς να βασιστείς επάνω μου.»

Μα τη Φλόγα, Καπετάνιε, σκέφτηκε ο Χανμάρο, *αν την πειράξεις, θα σε γδώρω ζωντανό!* Αλλά έμεινε σιωπηλός, φυσικά, θεωρώντας το συνετότερο.

«Χαίρομαι,» είπε ο Νολράκο, ανταλλάσσοντας μια σύντομη χειραψία με τον Λασκάνο. «Και να ξέρεις, επίσης, πως δεν είναι σημαντικό μονάχα για μένα να φτάσει η Θαρνάλιν στη Σερανβέλ.»

Ο Καπετάνιος συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Ενδιαφέρεται και το Συμβούλιο,» τόνισε ο Νολράκο.

Το μοναδικό μάτι του Λασκάνο στένεψε. «Καταλαβαίνω, Πτεράργυρε.»

Ο Νολράκο έκλινε το κεφάλι του σε χαιρετισμό. «Θα τα ξαναπούμε, Καπετάνιε,» είπε, και στράφηκε, βαδίζοντας προς τη σανίδα.

«Καλό ταξίδι,» ψιθύρισε ο Χανμάρο στη Θαρνάλιν και, σκύβοντας, τη φίλησε. «Να προσέχεις.»

«Κι εσύ. Η Λαντίρα μπορεί να προσπαθήσει να σας κάνει κακό με άλλο τρόπο.»

«Θα είμαστε έτοιμοι γι' αυτήν, ετούτη τη φορά.»

Η Θαρνάλιν χαμογέλασε, και ξαναφιλήθηκαν.

Ύστερα, ο Χανμάρο ακολούθησε τον πατέρα του στην προβλήτα.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Τέταρτο —Φερντίν-Ος—

Ο Βασιλικός Σωματοφύλακας Φάξραντ τούς είπε πως, σύμφωνα με τις πληροφορίες του, οι στρατιώτες του Βασιληά Τάρλαβ δε βρίσκονταν μακριά· σε δυο-τρεις μέρες πρέπει να ήταν σε θέση να επιτεθούν στο άντρο του Χάσναρθ. «Και καλύτερα θα ήταν να σας πάμε σ'ένα απ'τα στρατόπεδα νότια από εδώ, κυρία Πτεράργυρη,» πρόσθεσε, «γιατί, αφού μας λέτε πως οι κάτοικοι της Φάρντελ ήταν αναμειγμένη στην προδοσία εναντίον σας, τότε καλύτερα να μην επιστρέψετε εκεί: ο Χάσναρθ θα μάθει για την επιστροφή σας και θα καταλάβει ότι ξεφύγατε από τους ανθρώπους του· επιπλέον, εφόσον έχει τόσο μεγάλη επιρροή στην πόλη, είναι πολύ πιθανό να κινδυνέψετε.»

Η Θήρνα κατένευσε, συμφωνώντας με τον Σωματοφύλακα. «Πηγαίνετε μας στο στρατόπεδο,» είπε.

Οι σύντροφοί της είχαν πάρει άλογα από τους νεκρούς ληστές και ιππείς του Βασιληά, και τώρα τα καβαλίκεψαν. Ο Άνκορβαλ, αρπάζοντάς την απ'τη μέση, την ανέβασε μπροστά στη σέλα του, κάνοντας τα μακριά, ξανθά της μαλλιά να πέσουν στα μάτια της· η Θήρνα τα παραμέρισε, με το δεξί της χέρι, χαμογελώντας. Αισθανόταν απρόσμενα ζωντανή, ύστερα από την περιπέτειά τους με τον Τάρναελ και τους κακοποιούς του, σαν κάπου βαθιά μέσα της ο εαυτός της να ήθελε να γλεντήσει, που είχαν όλοι τους φτάσει τόσο κοντά στην αγκαλιά των Σκιών αλλά είχαν γλιτώσει.

Ή, μάλλον, όχι όλοι, σκέφτηκε η Θήρνα, καθώς άρχιζαν να καλπάζουν νότια· δεν είχαν γλιτώσει όλοι. Ο Ιερέας Σάμκρο ήταν νεκρός· ο Τάρναελ, θεωρώντας τον εξαιρετικά επικίνδυνο, τον είχε σκοτώσει στο κρεβάτι του, προτού καν εκείνος προλάβει να ξυπνήσει. Και μ'ετούτη τη σκέψη, ένα μέρος της ευφορίας που η Θήρνα αισθανόταν την εγκατέλειψε.

Κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του Άνκορβαλ, παρατήρησε πως μερικοί από τους καβαλάρηδες του Βασιληά είχαν μείνει πίσω, για να μαζέψουν τους νεκρούς συντρόφους τους, αλλά και τους ληστές. *Συνετό, συλλογίστηκε. Έτσι, αν έρθουν κι άλλοι άνθρωποι του Χά-σναρθ, δε θα μπορούν εύκολα να καταλάβουν τι ακριβώς συνέβη.*

Κατά το μεσημέρι, όταν οι δύο ήλιοι πλησίαζαν στο κέντρο του ουρανού, η Θήρνα κι οι σύντροφοί της έφτασαν στο στρατόπεδο για το οποίο τους είχε μιλήσει ο Φάξραντ, και το οποίο βρισκόταν κρυμμένο μεταξύ μερικών κατάφυτων λόφων, που ήταν διάσπαρτοι με αρχαία χαλάσματα.

Ο Βασιλικός Σωματοφύλακας κατέβηκε απ'το άλογό του και μίλησε με τον διοικητή του στρατοπέδου, εξηγώντας ποιοι ήταν οι άνθρωποι που έφερνε μαζί του. Ο διοικητής –ένας εύσωμος, μουσάτος άντρας– ένευσε και πρόσταξε τους στρατιώτες του να γίνουν οι ανάλογες προετοιμασίες. Έτσι, η Θήρνα βρήκε, σύντομα, τον εαυτό της σε μια σκηνή, την οποία είχαν στήσει αποκλειστικά για εκείνη, αναγνωρίζοντας τη θέση της ως Πρέσβειρα της Σερανβέλ.

Ο Φάξραντ, βλέποντάς τη χτυπημένη και ταλαιπωρημένη όπως ήταν, τη ρώτησε αν θα ήθελε να ειδοποιηθεί ένας θεραπευτής για να κοιτάξει τα τραύματά της. Εκείνη, όμως, αποκρίθηκε πως, όχι, κάτι τέτοιο δεν ήταν απαραίτητο. Ο Σωματοφύλακας έκανε μια σύντομη υπόκλιση και αποχώρησε από την είσοδο της σκηνής, αφήνοντας την Πτεράργυρη μόνη. Η Θήρνα κάθισε στα μαξιλάρια, ξεφυσώντας. Το ραβδί της το έριξε παραδίπλα, άτσαλα.

Το βλέμμα της πήγε στο κομμένο της πόδι, που διαγραφόταν μέσα από το μαύρο φόρεμά της, και καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα της, γιατί είχε χάσει το ψεύτικο, ξύλινο μέλος που είχε φτιάξει για εκείνη η επιχείρηση του Σαρνάλκο στη Σερανβέλ.

Δε θα έπρεπε ν'ανησυχεί γι'αυτό, όμως: όχι όσο ήταν ζωντανή, ύστερα από μια τέτοια δοκιμασία. Τα καθίκια του Τάρναελ μπορεί να της είχαν σπάσει το κεφάλι, έτσι όπως την τραβούσαν πίσω απ'τ'άλογά τους.

Η Θήρνα έβγαλε το φόρεμά της, για να δει τα χτυπήματα που είχε υποστεί, και διαπίστωσε πως όλο της το σώμα ήταν γεμάτο με μελανιές και γδαρσίματα, που πονούσαν ακόμα και με το παραμικρό

άγγιγμα. Αναστενάζοντας, φόρεσε πάλι το φόρεμά της και, βγαίνοντας στην είσοδο της σκηνής, ζήτησε να της φωνάξουν έναν θεραπευτή. Τελικά, ο Σωματοφύλακας Φάξραντ είχε δίκιο: τον χρειαζόταν· αυτός, αναμφίβολα, θα είχε κάποια αλοιφή, για να περάσουν τα χτυπήματά της πιο γρήγορα.

Δύο ημέρες έμειναν, συνολικά, στο στρατόπεδο των πολεμιστών του Βασιλιά Τάρλαβ: δύο ημέρες κατά τις οποίες η Θήρνα, κυρίως, αναπαυόταν στη σκηνή της, και ο Σολντράνο πληροφόρησε τους Φερντίνιους για τη θέση του άντρου του Χάσναρθ, καθώς και για το ποιος ήταν ο καλύτερος δρόμος προς τα εκεί.

Το βράδυ της δεύτερης ημέρας, ο Σερανβέλιος κατάσκοπος και ο Άνκορβαλ ήρθαν στη σκηνή της Θήρνα, για να την ενημερώσουν πως αύριο θα ξεκινούσαν.

«Οι στρατιώτες είναι έτοιμοι, και μπορούν να κινηθούν,» της είπε ο Εντνάργκιος. «Ο Πρίγκιπας Ράλκναβ βρίσκεται μαζί τους—»

«Είναι εδώ, στο στρατόπεδο;» ρώτησε η Θήρνα.

«Όχι. Αλλά, σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχουμε, είναι στο στρατόπεδο κοντά στη Φάρντελ, και πιστεύει πως όσο πιο γρήγορα επιθεθούμε τόσο το καλύτερο, πράγμα με το οποίο συμφωνούν, έτσι κι αλλιώς, κι οι υπόλοιποι διοικητές του στρατού των Φερντίνιων. Ο Χάσναρθ ήδη θα έχει αρχίσει να ψυλλιάζεται ότι κάτι δεν πάει καλά.»

Η Θήρνα ένευσε. «Ναι, μάλλον... Εσύ, όμως, τι πιστεύεις, Άνκορβαλ;»

«Συμφωνώ κι εγώ με τον Πρίγκιπα: δεν υπάρχει λόγος να καθυστερήσει η επίθεση.»

«Εξάλλου,» πρόσθεσε ο Σολντράνο, «αυτό ήταν το ζητούμενο από την αρχή: να επιθεθούμε στο άντρο του Χάσναρθ προτού εκείνος έχει χρόνο να αντιδράσει, ή να φύγει από εκεί.»

Η Θήρνα ύψωσε την κούπα της και ήπια μια γουλιά κρασί, καθώς ήταν καθισμένη επάνω στα μαξιλάρια της σκηνής. Ο Άνκορβαλ και ο Σολντράνο ήταν καθισμένοι αντίκρυ της. «Ο Πρίγκιπας Ράλ-

κναβ,» ρώτησε εκείνη, «έχει ζητήσει τίποτ' άλλο από εμάς; Εκτός, φυσικά, από την πληροφορία που του δώσαμε, σχετικά με το άντρο.»

Ο Άνκορβαλ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, τίποτα. Υποθέτω πως, αν θέλουμε, είμαστε ελεύθεροι να φύγουμε, τώρα, και να επιστρέψουμε στη Σερανβέλ· δε νομίζω κανείς να μας παρεξηγήσει, ύστερα από την υπηρεσία που τους προσφέραμε, εδώ στο Φερντίν-Ος.

»Κι επομένως, τίθεται το εξής ερώτημα, Θήρνα: Τι να κάνουμε; Να φύγουμε, ή να πάμε, μαζί με τους πολεμιστές του Βασιλιά, στο άντρο του Χάσναρθ;»

Η Θήρνα ατένισε τα πρόσωπά τους, πρώτα του Άνκορβαλ και μετά του Σολντράνο, και παρατήρησε ότι κι οι δύο κρατούσαν την έκφρασή τους επιτηδευμένα ουδέτερη, μη θέλοντας να την επηρεάσουν ώστε να πάρει τη μία απόφαση ή την άλλη.

Η Θήρνα, όμως, ήξερε τι είχαν στο μυαλό τους. Και χαμογέλασε, στραβά. «Θα πάμε, φυσικά. Δε θα μείνουμε πίσω, μετά από τόσα που τραβήξαμε.»

Ο Σολντράνο χαμογέλασε πιο πλατειά από εκείνη, δείχνοντας τα δόντια του.

Ο Άνκορβαλ ρώτησε: «Είσαι σίγουρη;»

«Ασφαλώς και είμαι σίγουρη,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Και μη μου πεις ότι εσύ σκέφτεσαι να φύγεις, τώρα που πετύχαμε το σκοπό μας. Εξάλλου, δε θα ήταν καλό να βεβαιωθούμε ότι ο Χάσναρθ, όντως, θα αιχμαλωτιστεί ή θα σκοτωθεί;»

Ο Άνκορβαλ ένευσε. «Ναι,» είπε. «Και, για να είμαι ειλικρινής, η πρόθεσή μου δεν ήταν να φύγω, έτσι κι αλλιώς.»

Η Θήρνα συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη.

«Θέλω να πω, αν αποφασίζεις να αποχωρήσεις, θα το καταλάβαινα· αλλά, προσωπικά, θα πήγαινα με τους πολεμιστές του Βασιλιά, για να δω το τέλος ετούτης της υπόθεσης.»

Η Θήρνα γέλασε. «Είσαι τρελός!»

«Τρελός;»

«Τρελός, που νόμιζες ότι θα αποχωρούσα.»

Ο Άνκορβαλ μειδίασε, έντονα. «Δεν το νόμιζα. Αλλά έπρεπε να ρωτήσω.»

Με την αυγή της επόμενης ημέρας, οι πολεμιστές του Βασιληά Τάρλαβ διέλυσαν το στρατόπεδό τους ανάμεσα στους λόφους και, πατασσόμενοι κατά τα Φερντίνια πρότυπα στρατιωτικής οργάνωσης, ξεκίνησαν για το άντρο του λήσταρχου Χάσναρθ, ο οποίος ταιλιπωρούσε το Βασίλειό τους για πολλά χρόνια και ήταν ο φόβος κι ο τρόμος των περιοχών γύρω από τα νότια όρη του Φερντίν-Ος.

Η Θήρνα και οι σύντροφοί της ίππευαν πλάι στην εμπροσθοφυλακή του στρατεύματος, μαζί με τον Σωματοφύλακα Φάξραντ, τον ιπποκόμο του, Ρίντλαξ, και τους καβαλάρηδές του.

«Θα πρέπει να μου υποσχεθείτε κάτι, κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο Φάξραντ, καθώς προέλαυναν επάνω σε μια ανοιχτή πεδιάδα, κατευθυνόμενοι προς τα ψηλά βουνά, που φαίνονταν να κατακλύζουν τον βορειοανατολικό ορίζοντα.

«Τι πράγμα, Σωματοφύλακα;»

«Ότι, σε περίπτωση μάχης, θα απομακρυνθείτε και θα αφήσετε εμάς να φροντίσουμε το ζήτημα· διότι, καθώς βλέπω, δεν είστε καταλλήλως εξοπλισμένοι για μια στρατιωτική συμπλοκή.»

Προφανώς, εννοούσε πως εκείνη κι η ομάδα της δεν ήταν σιδηρόφρακτοι, όπως οι μαχητές του Βασιληά, σκέφτηκε η Θήρνα και αποκρίθηκε: «Μην ανησυχείτε, Σωματοφύλακα, δε σκοπεύουμε να εμπλακούμε σε μάχη. Θέλουμε μονάχα να βεβαιωθούμε ότι ο Χάσναρθ θα αιχμαλωτιστεί από τις δυνάμεις σας, ή θα πεθάνει.»

«Καταλαβαίνω, κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο Φάξραντ, μοιάζοντας ικανοποιημένος από την απάντησή της, «και χαίρομαι που συμφωνούμε.»

Το βράδυ βρίσκονταν κοντά στους πρόποδες των βουνών, και σταμάτησαν για να στρατοπεδεύσουν, μαζί μ'ένα άλλο σύνολο στρατιωτών του Βασιληά, τους οποίους είχαν συναντήσει καθοδόν,

το απόγευμα. Η Θήρνα δε νόμιζε ότι είχε ξαναδεί τόσους πολεμιστές συγκεντρωμένους. Οι μισθοφόροι που προσλάμβαναν ο πατέρας της κι άλλοι έμποροι στα караβάνια τους ουδέποτε έφταναν τέτοιοι αριθμοί· και η Πτεράργυρη δεν είχε ποτέ της βρεθεί κοντά σε μεγάλο πεδίο μάχης. Γι'αυτού του είδους τις μαζικές συγκρούσεις άκουγε μονάχα στα πανδοχεία, όταν ταξιδιώτες και έμποροι αντάλλασσαν ιστορίες. Επίσης, είχε ακούσει για κάμποσες μάχες στα παραμύθια που έλεγε η γιαγιά της σ'εκείνη και στ'αδέλφια της.

Η πραγματικότητα, όμως, ήταν αρκετά διαφορετική. Η Θήρνα δε φανταζόταν ακριβώς έτσι τους συγκεντρωμένους πολεμιστές, και τώρα δε νόμιζε ότι μπορούσε να υπολογίσει με ακρίβεια τον αριθμό των στρατιωτών του Βασιληά Τάρλαβ.

Καθώς κατέβαινε από το άλογό της, χρησιμοποιώντας το ραβδί της για υποστήριξη, ρώτησε τον Άνκορβαλ: «Πόσοι είναι;»

«Ποιοι;» είπε εκείνος, που ήταν ακόμα καθισμένος στη σέλα του, ατενίζοντας τριγύρω, τους πολεμιστές που στρατοπέδευαν, στήνοντας σκηνές και ανάβοντας φωτιές μέσα στη φθινοπωρινή βραδιά.

«Οι στρατιώτες. Πρέπει νάναι χιλιάδες!»

«Δεν είναι παραπάνω από δύο χιλιάδες, κυρία Πτεράργυρη.»

Η Θήρνα στράφηκε πίσω της, για να δει τον Βόνιορ, ο οποίος είχε αφιππεύσει και τραβούσε το άλογό του από τα ηνία, πλησιάζοντας για να πάρει και το δικό της άλογο.

«Ναι,» συμφώνησε ο Άνκορβαλ, «δεν πρέπει νάναι παραπάνω από δύο χιλιάδες.» Και προς τον δούλο: «Πού ξέρεις εσύ από στρατούς;»

Ο Βόνιορ μειδίασε. «Προτού βρεθώ στη Σερανβέλ, κύριε, ήμουν στο Άργκανθικ,» αποκρίθηκε· «κι εκεί δεν είναι τόσο σπάνιες οι συγκεντρώσεις μεγάλου αριθμού μαχητών. Οι βαρόνοι και οι δούκες έχουν, συχνά-πυκνά, διαπληκτισμούς αναμεταξύ τους, καθώς και με άλλες δυνάμεις.»

«Δεν έχω ποτέ πάει στο Άργκανθικ,» παραδέχτηκε ο Άνκορβαλ, «αλλά και κοντά στην Έντναργκ τα πράγματα δεν είναι και πολύ διαφορετικά. Η Σερανβέλ κι οι γύρω περιοχές της είναι σχεδόν σαν να βρίσκονται σ'άλλο κόσμο.»

«Δεν έχουν ακόμα δημιουργηθεί ευρύτερα σχήματα εξουσίας σ' αυτά τα μέρη,» είπε ο Βόνιορ, «γι' αυτό και οι συγκρούσεις είναι μικρότερες.»

«Πιθανώς και πολλές φορές έχω αναρωτηθεί τι είναι εκείνο που εμποδίζει το σχηματισμό μιας ευρύτερης εξουσίας.»

«Ο Ναός της Φλόγας δε θα επιθυμούσε κάτι τέτοιο, κύριε.»

«Πιστεύεις, λοιπόν, ότι φταίνει οι ιερείς;»

«Δε θα μπορούσε η Σερανβέλ, αν ήθελε, να κατακτήσει την Έβε-ραν, κι έτσι να ξεκινήσει την οικοδόμηση του δικού της βασιλείου;»

«Μάλλον, αλλά δεν ξέρω αν τα οφέλη θα αντιστάθμιζαν το κόστος μιας τέτοιας επιχείρησης. Η Σερανβέλ ουδέποτε είχε βασιλείς, κατ' αρχήν· θα υπήρχαν πολλές αντιδράσεις.»

Η Θήρνα, που κοίταζε μια τον έναν και μια τον άλλο, καθώς ο Εντνάργκιος και ο Αργκανθικιανός έμοιαζαν να έχουν πιάσει κουβέντα αναμεταξύ τους, είπε: «Δε νομίζετε ότι θα ήταν καλύτερα να κατασκηνώσουμε και, μετά, να το συζητήσετε τούτο;» Αν και η αλήθεια ήταν πως δεν είχε συγκεκριμένη άποψη πάνω στο θέμα, κι αυτό την ενοχλούσε.

Ο Άνκορβαλ και ο Βόνιορ, ωστόσο, δε διαφώνησαν μαζί της. Έτσι κατασκήνωσαν, και οι δυο τους συνέχισαν τη συζήτηση περί πολιτικής.

Η Θήρνα τούς παρακολουθούσε, καθώς ήταν όλοι καθισμένοι μπροστά απ' τη σκηνή της, γύρω από μια ζωηρή φωτιά. Τους παρακολουθούσε και συνειδητοποιούσε πως ποτέ δεν είχε περάσει απ' το μυαλό της να αναρωτηθεί για την εξουσία της Σερανβέλ: για τον Ναό της Φλόγας και για το Υπουργικό Συμβούλιο. Και, κυρίως, ποτέ δεν είχε αναρωτηθεί πώς θα ήταν αν ζούσε σε κάποιο βασίλειο, όπως αυτό του Πάρντβακ, ή του Ίγκινθραγκ, ή του Φερντίν-Ος. Θα υπήρχαν πραγματικές διαφορές στη ζωή της; Ή αυτά ήταν θέματα που απασχολούσαν μόνο τους άρχοντες, εκείνους που κρατούσαν την εξουσία στα χέρια τους;

«Η Σερανβέλ,» είπε, σε κάποιο σημείο της συζήτησης, ο Άνκορβαλ, «επιδιώκει εσωτερική, τουλάχιστον, ειρήνη. Τα μέλη του Συμβουλίου είναι αιρετά· μπορούν ν' αλλάξουν κάθε πενταετία, κι αυτό δίνει αφορμή για λιγότερες συγκρούσεις και αιματοχυσίες—»

«Κι όταν οι Πυρίδρομοι προσπάθησαν να πάρουν την εξουσία από το Συμβούλιο;» αντιπαρέβαλε ο Βόνιορ. «Μη νομίζετε ότι, επειδή είμαι δούλος, δε μαθαίνω τι συμβαίνει στην πόλη, κύριε.»

«Ο πόλεμος με τους Πυρίδρομους είναι μια άλλη, τελείως διαφορετική υπόθεση.»

«Στο Άργκανθικ,» είπε ο Βόνιορ, «ένας δούκας μπορεί να ξεσηκωθεί και να προσπαθήσει ν'αρπάξει την εξουσία από τον Βασιλιά, δολοπλοκώντας και δολοφονώντας. Το ίδιο ακριβώς που επιχειρήσαν να κάνουν οι Πυρίδρομοι.»

«Ο Βασιλιάς του Άργκανθικ, όμως, δεν είναι αιρετός, κι αυτό δίνει αφορμή για *περισσότερες* εσωτερικές συγκρούσεις αυτού του είδους.»

«Στην Ένταργκ τι εξουσία έχετε, κύριε;» ρώτησε ο Βόνιορ. «Συμβούλιο;»

Ο Άνκορβαλ κούνησε το κεφάλι. «Στην Ένταργκ κυβερνούν οι Νάθ'ρεβεχ και μόνον αυτοί.»

«Οι Νάθ'ρεβεχ;»

«Ο περισσότερος κόσμος τούς γνωρίζει ως 'οι μάγοι της Ένταργκ'· και δεν ανέχονται κανέναν άλλο να βρίσκεται από πάνω τους ή στο ίδιο επίπεδο μ'αυτούς. Φαντάσου πώς θα ήταν αν οι ιερείς της Φλόγας και μόνο κυβερνούσαν τη Σερανβέλ, αν δεν υπήρχε το Συμβούλιο.»

«Μπορεί τα πράγματα να ήταν καλύτερα,» παρενέβη ο Σολντράνο, που, μέχρι στιγμής, ήταν σιωπηλός, όπως η Θήρνα.

«Πίστεψέ με, δεν ξέρεις τι λες,» του είπε ο Άνκορβαλ. «Τους έχω ζήσει τους Νάθ'ρεβεχ.»

«Οι ιερείς της Φλόγας, όμως, δεν είναι οι μάγοι της Ένταργκ,» τόνισε ο Σολντράνο. «Και, τέλος πάντων, σας ακούμε τόση ώρα να μιλάτε εσείς οι δύο για την πόλη μας, ενώ, ουσιαστικά, κανένας σας δεν είναι Σερανβέλιος.»

Η Θήρνα μειδίασε, αλλά εξακολούθησε να παραμένει σιωπηλή.

«Δεν έχουμε *γεννηθεί* στη Σερανβέλ,» αποκρίθηκε ο Άνκορβαλ, «αλλά έχουμε κι οι δύο ζήσει ένα μεγάλο μέρος της ζωής μας εκεί. Επιπλέον, έχουμε δει και άλλα μέρη, εκτός από την Πόλη των

Ανοιγμάτων, κι έχουμε ζήσει σ' αυτά τα μέρη ένα επίσης μεγάλο μέρος της ζωής μας.»

«Κι αυτό πιστεύεις ότι σας κάνει σοφούς; Τα ξέρω όλα και μπορώ να κρίνω τους πάντες;»

«Δεν είπα κάτι τέτοιο.»

«Όχι ακριβώς, αλλά αυτό φαίνεται να εννοείς!»

«Σολντράνο—» έκανε να παρέμβει η Θήρνα.

«Δεν εννοώ καθόλου αυτό,» είπε ο Άνκορβαλ. «Μια απλή συζήτηση έκανα με τον Βόνιορ. Και δεν παρατήρησες ότι συμφωνώ με τον τρόπο διοίκησης της πόλης σας; Ποιο είναι το πρόβλημα, Σολντράνο;»

«Το πρόβλημα είναι πως, επειδή γνωρίζεις τους μάγους της Έντναργκ, υποθέτεις ότι κι οι ιερείς της Φλόγας είναι το ίδιο πράγμα. Αλλά δεν είναι.» Ο Σολντράνο σηκώθηκε και απομακρύνθηκε απ' τη φωτιά, βαδίζοντας ανάμεσα στις σκηνές του στρατοπέδου.

Ο Άνκορβαλ έμεινε σιωπηλός.

«Λυπήθηκε για το θάνατο του Ιερέα Σάμκρο,» είπε η Θήρνα· η φωνή της μόλις που ακουγόταν πάνω από το τριξίμο των ξύλων. «Νομίζω πως λυπήθηκε περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο από εμάς. Ο ιερέας τον είχε βοηθήσει στις σπληνές των Ντ'βούρικ.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Άνκορβαλ. «Ελπίζω να μην προσβλήθηκες κι εσύ από την κουβέντα μας.»

«Δεν υπήρχε τίποτα για να προσβληθώ... αν και, οφείλω να ομολογήσω, δε βλέπω το νόημά της.»

Ο Βόνιορ στράφηκε στον Άνκορβαλ. «Τι σου έλεγα; Αυτοί οι Σεραβέλιοι δεν έχουν καμία πολιτική συνείδηση.»

Η Θήρνα αγριοκοίταξε τον Αργκανθικιανό δούλο της οικογένειάς της. «Δεν κατάλαβα...!»

«Μ'όλο το σεβασμό, κυρία Πτεράργυρη.»

Την επομένη, συνάντησαν άλλο ένα μέρος του στρατού του Βασιλιά Τάρλαβ, και μπήκαν στις νότιες ορεινές περιοχές του Φερντίν-Ος. Μαζί με τους καινούργιους πολεμιστές ήταν και ο Πρίγκιπας

Ράλκναβ, ο οποίος, κατά την άφιξή του, χαιρέτησε την Πρέσβειρα της Σερανβέλ και τους συντρόφους της και τους ευχαρίστησε, που του είχαν δώσει την ευκαιρία να εξολοθρεύσει ετούτη τη μάστιγα η οποία ταλαιπωρούσε χρόνια το Βασίλειο. Ήταν καθισμένος επάνω σ'ένα ψηλό, μαύρο άτι, ντυμένο με επίχρυση πανοπλία, και ο ίδιος φορούσε αλυσιδωτό θώρακα και πορφυρό μανδύα, και στο κεφάλι του υπήρχε ένα κωνικό κράνος με φτερά αετού. Η Θήρνα έπρεπε να παραδεχτεί πως η φιγούρα του ξεχώριζε αμέσως ανάμεσα στους υπόλοιπους μαχητές.

Κατά το βράδυ, καθώς ο στρατός δεν είχε κατασκηνώσει ακόμα, αλλά εξακολουθούσε να προελαύνει μέσα στις κακοτράχαλες περιοχές, δέχτηκε επίθεση από τοξότες, οι οποίοι ξεπρόβαλαν από τις κορυφές ψηλών βράχων και από πλαγιές.

«Ασπίδες!» φώναξε ο Σωματοφύλακας Φάξραντ, καθώς ύψωνε τη δική του ασπίδα. «Ασπίδες!»

Οι μαχητές γύρω του υπάκουσαν, ενώ τα βέλη έπεφταν κατατιγιστικά.

Ο Άνκορβαλ και ο Βόνιор σήκωσαν τις ασπίδες τους μπροστά από τον εαυτό τους και τη Θήρνα, κι εκείνη άκουσε τρία από τα βλήματα να καρφώνεται επάνω τους. *Τουλάχιστον, σκέφτηκε, δεν είναι φλεγόμενα, όπως την προηγούμενη φορά, που μας καταδίωκαν ο Γυρολόγος κι οι μισθοφόροι του.*

«Αντεπιτεθείτε! Αντεπιτεθείτε!» άκουσε κάποιον διοικητή να γκαρίζει, και είδε βέλη να εκτοξεύονται κι από τη μεριά των Φερντίνιων, πέφτοντας μαζικά προς τα βράχια και τις πλαγιές όπου βρίσκονταν οι εχθρικοί τοξότες –σκοτεινές μορφές μες στο μισοσκόταδο.

«Δεν είναι αρκετοί για να μας βλάψουν,» είπε ο Φάξραντ στη Θήρνα και τους συντρόφους της, «μην ανησυχείτε. Δεν πρόκειται για τίποτα περισσότερο από έναν αντιπερισπασμό. Ο Χάσναρθ μάς εντόπισε και προσπαθεί να μας καθυστερήσει, μέχρι να ετοιμάσει την άμυνά του—»

«Η να δραπετεύσει,» είπε ο Σολντράνο.

«Ναι, είναι κι αυτό μια πιθανότητα,» παραδέχτηκε ο Φάξραντ. «Ωστόσο, δε θα είναι εύκολο, γιατί εμείς δεν είμαστε οι μόνοι που

πλησιάζουμε το άντρο του· ορισμένα τάγματα έρχονται από την άλλη μεριά.»

«Κι αν επιχειρήσει να φύγει από τ'ανατολικά, πηγαίνοντας προς τους βάλτους Λό'ορ-θιλ;» έθεσε το ερώτημα ο Άνκορβαλ.

«Σ'αυτή την περίπτωση, κύριε, μπορούμε να θεωρήσουμε ήδη πως είναι νεκρός, και να γιορτάσουμε εκ των προτέρων.»

Οι ληστές, σύντομα, υποχώρησαν, μη μπορώντας ν'αντέξουν κάτω από τον καταγισμό των βελών των Φερντίνιων, και μη δείχνοντας πρόθυμοι να συγκρουστούν σώμα με σώμα μαζί τους.

Ο Πρίγκιπας Ράλκναβ πλησίασε τη Θήρνα, έφιππος επάνω στο μαύρο του άτι, και με τα φτερά αετού να αναδεδύονται στο κρανοφόρο κεφάλι του. «Κυρία Πτεράργυρη,» είπε, «είναι όλα εντάξει;»

«Δεν υπήρξε κανένα πρόβλημα, Υψηλότητε,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Πρίγκιπας ένευσε, μέσα στο μισοσκόταδο, και αποχώρησε.

Μοιάζει να μας έχει συμπαθήσει, τώρα που του βρήκαμε το άντρο του Χάσναρθ, σκέφτηκε η Θήρνα, υπομειδιώντας.

Οι πολεμιστές του Βασιληά άρχισαν, πάλι, να προχωρούν μέσα στα βουνά, ανηφορίζοντας μια πετρώδη πλαγιά.

«Δε θα συνεχίσουμε για πολύ ακόμα,» είπε ο Φάξραντ στη Θήρνα· «θα κατασκοπώσουμε. Ετούτα τα εδάφη είναι πολύ επικίνδυνα, μετά το βασίλειμα των ήλιων.»

«Πράγματι, είναι, Σωματοφύλακα,» παραδέχτηκε εκείνη, που είχε ξαναπεράσει από εδώ. Και ρώτησε: «Σε πόσο καιρό θα είμαστε στο άντρο;» γιατί έβλεπε πως το στράτευμα προχωρούσε με πολύ πιο αργό ρυθμό απ'ό,τι μπορούσαν να ταξιδέψουν η ίδια κι οι σύντροφοί της.

«Αύριο βράδυ, ή μεθαύριο πρωί.»

«Αυτό σημαίνει πως ο Χάσναρθ θα έχει αρκετό χρόνο για να φύγει.»

«Οι ανιχνευτές μας περιφέρονται σ'όλη την τριγύρω περιοχή, κυρία Πτεράργυρη· κι όπως είπα και στον κύριο Σολντράνο, ένα τμήμα του στρατεύματός μας έρχεται απ'την άλλη μεριά του άντρον. Ο λήσταρχος δε θα μας ξεφύγει. Εκτός αν πάει στους βάλτους Λό'ορ-θιλ, όπου, έτσι κι αλλιώς, θάναι καταδικασμένος να πεθάνει με χειρότερο τρόπο απ'ό,τι αν έμενε εδώ.»

Όταν στρατοπέδευσαν και οι περισσότεροι είχαν μπει στις σκηνές τους, η Θήρνα άκουσε φασαρία απέξω και, παραμερίζοντας την κουρτίνα της δικής της σκηνής, είδε ότι δέχονταν, πάλι, επίθεση από τοξότες, των οποίων τις θέσεις ήταν αδύνατον να διακρίνει, καθώς πυκνό σκοτάδι απλωνόταν παντού. Ορισμένοι Φερντίνιοι πολεμιστές αντεπιτίθονταν, με τα τόξα τους, βάλλοντας στα τυφλά, ενώ άλλοι άρχιζαν να βγαίνουν απ' το στρατόπεδο και να πλησιάζουν τους ληστές, με τις ασπίδες τους υψωμένες. Ωστόσο, ποτέ δεν έφτασαν τους εχθρούς τους, γιατί εκείνοι υποχώρησαν και η επίθεση έπαψε.

Ο Ανκορβαλ βγήκε απ' τη σκηνή του και πήγε στη σκηνή της Θήρνα.

«Προσπαθούν να μας τρομάζουν,» της είπε.

«Δηλαδή, θα μας χτυπάνε έτσι μέχρι να φτάσουμε στο άντρο;»

«Μάλλον. Το έδαφος τούς ευνοεί για να κάνουν κάτι τέτοιο: μπορούν, συνεχώς, να παρουσιάζονται, να ρίχνουν μερικές βολές, και να εξαφανίζονται.»

«Μ' αυτό τον τρόπο, όμως, δε μας βλάπτουν ουσιαστικά...»

«Ναι,» ένευσε ο Άνκορβαλ, «και το ξέρουν. Εκείνο που θέλουν είναι να δημιουργήσουν ένα φοβικό κλίμα ανάμεσα στους στρατιώτες, να τους ρίξουν το ηθικό, ώστε να είναι ευκολότεροι αντίπαλοι στην τελική σύγκρουση.»

«Είναι δυνατόν να πιστεύουν ότι μπορούν να καταφέρουν κάτι τέτοιο;»

«Φυσικά και είναι. Αν σπάσεις το πνεύμα του εχθρού σου, τον έχεις νικήσει κατά το ήμισυ· μετά, δε μένει παρά να του σπάσεις και το σώμα. Ωστόσο, δε νομίζω ο Πρίγκιπας Ράλκναβ και οι διοικητές του ν' αφήσουν να συμβεί ούτε το ένα ούτε το άλλο.»

Το πρωί, καθώς προέλαυναν, η Θήρνα άκουσε τους στρατιώτες να τραγουδάνε πολεμικούς παιάνες του Φερντίν-Ος, ενώ ορισμένοι ανάμεσά τους χτυπούσαν μεγάλα τύμπανα.

Τεντώθηκε επάνω στη σέλα του αλόγου της και ψιθύρισε στον Άνκορβαλ: «Αυτό εννοούσες, όταν είπες ότι ο Πρίγκιπας κι οι διοικητές του δε θ' αφήσουν να πέσει το ηθικό των μαχητών τους;»

«Ναι.»

Η Θήρνα αναποδογύρισε τα μάτια, αναστενάζοντας. Στ' αφτιά της, οι πολεμικοί παιάνες των Φερντίνιων δεν ήταν παρά μια βαρβαρική βαβούρα, χειρότερη, μακροπρόθεσμα, κι από τα ουρλιαχτά Ερσαγκ-μόριων καβαλάρηδων.

Ο Άνκορβαλ μειδίασε, παρατηρώντας την αντίδρασή της. Κι ύστερα, άρχισε κι εκείνος να τραγουδά μαζί με τους Φερντίνιους.

«Κλείστο...!» μούγκρισε η Θήρνα. «Σταμάτα...!»

Μέχρι το μεσημέρι, δέχτηκαν άλλες δύο επιθέσεις από τους ληστές, οι οποίοι, πάλι, τους χτυπούσαν εξ αποστάσεως, με τόξα, κι έπειτα εξαφανίζονταν πίσω απ' τα βράχια και τις πλαγιές, μην αφήνοντας τους πολεμιστές του Βασιλιά να τους πλησιάσουν.

Όταν οι ήλιοι είχαν μεσουρανήσει, οι Φερντίνιοι στρατοπέδευσαν, και σταμάτησαν να τραγουδάνε τόσο δυνατά όσο πριν. Ωστόσο, αρκετοί απ' αυτούς εξακολουθούσαν να χτυπάνε τύμπανα και να διατηρούν έναν ρυθμό.

Η Θήρνα είχε αρχίσει να το συνηθίζει... όσο ήταν δυνατόν να συνηθίσει κάτι τέτοιο. Έπρεπε να παραδεχτεί πως η στρατιωτική ζωή δεν της ταίριαζε καθόλου.

Οι σύντροφοί της έφαγαν μαζί της, σιωπηλά, κι ύστερα πήγαν όλοι τους να ξεκουραστούν, μέχρι που να ξαναείναι ώρα να συνεχίσουν την πορεία τους με το στράτευμα του Βασιλιά Τάρλαβ.

Το βράδυ, τελικά, δεν έφτασαν στο άντρο.

«Δε βρισκόμαστε, όμως, μακριά,» είπε ο Σολντράνο στη Θήρνα. «Καμια λεύγα απόσταση απέχουμε. Ή, μάλλον, λιγότερο.»

«Τα θυμάσαι αυτά τα μέρη.» Δεν ήταν ερώτηση.

Ο Σερανβέλιος κατάσκοπος ένευσε. «Δεν ξεχνιούνται εύκολα.»

Η Θήρνα στράφηκε στον Άνκορβαλ. «Γιατί δεν έχουμε δεχτεί άλλη επίθεση από τους ληστές, ακόμα;» Η τελευταία επίθεση που

είχαν δεχτεί ήταν το απόγευμα, προτού βασιλέψουν οι ήλιοι και λίγο αφού είχαν διαλύσει το στρατόπεδό τους κι αρχίσει, πάλι, να προελαύνουν.

«Υποθέτω πως ο Χάσναρθ συγκεντρώνει όλους τους μαχητές του στο άντρο του. Η αντίσταση εκεί θα είναι σθεναρή. Μάλλον, δε σκοπεύει να εγκαταλείψει χωρίς να δώσει μάχη. Και δεν υπάρχει τίποτα πιο επικίνδυνο και θανατηφόρο, Θήρνα, από ένα παγιδευμένο και απεγνωσμένο θηρίο.»

Ένα ξαφνικό ρίγος διέτρεξε τη ράχη της, το οποίο δεν οφειλόταν στο ομολογουμένως δυνατό ψύχος του φθινοπώρου σε τούτα τα βουνά.

Η αντίσταση ήταν, πράγματι, σθεναρή, όπως είχε προβλέψει ο Άνκορβαλ.

Οι πολεμιστές του Βασιλιά βρήκαν τους ληστές ταμπουρωμένους στο άντρο τους. Η κεντρική είσοδος και η είσοδος του στάβλου ήταν κι οι δύο κλειστές με ατσάλινες πόρτες, επάνω στις οποίες υπήρχαν μονάχα μερικές χαραμάδες, ώστε να μπορούν οι πολιορκούμενοι να βάλλουν με βαλλίστρες.

«Ο Χάσναρθ έχει φτιάξει το άντρο του ικανό να αντέξει πολιορκία,» παρατήρησε ο Άνκορβαλ, καθώς ο βασιλικός στρατός περικύκλωνε το φρούριο του λήσταρχου, αποκρούοντας βέλη που δεν έρχονταν μόνο από τις ατσάλινες πόρτες, αλλά κι από άλλα ανοίγματα ανάμεσα στα βράχια. Και εκείνη τη στιγμή, ενώ ο Εντνάργκιος τελείωνε τα λόγια του, εκτοξεύτηκε κι ένα πολύ μεγαλύτερο βλήμα: ένας ογκόλιθος, που διέγραψε ένα ανοιχτό ημικύκλιο στον αέρα και τσάκισε δυο πολεμιστές από κάτω του, τινάζοντας το αίμα και τα μέλη τους τριγύρω.

Η Θήρνα στράφηκε απ'την άλλη, αηδιασμένη από το θέαμα. «Μα τη Φλόγα...!»

«Έχουν καταπέλτες!» σφύριξε ο Σωματοφύλακας Φάξραντ, κάτω απ'την ανάσα του. Και προς τον Σολντράνο: «Δεν το είχατε προσέξει αυτό, κύριε;» Η φωνή του ήταν λίγο απότομη.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Σερανβέλιος κατάσκοπος, ξερά, «δεν το είχα προσέξει. Μάλλον, δεν έβρασα από τη μεριά όπου τους έχουν.»

«Κι επιπλέον, Σωματοφύλακα, νομίζω πως έκανες λάθος που χρησιμοποίησες πληθυντικό αριθμό,» είπε ο Άνκορβαλ.

«Τι εν-;» Ο Φάξραντ διέκοψε τα λόγια του, καθώς είδαν άλλον έναν ογκόλιθο να εκτοξεύεται και να έρχεται προς τη μεριά τους. «Απομακρυνθείτε!»

Η Θήρνα χτύπησε το αλόγό της, με τα γκέμια, και το ζώο, χρεμετίζοντας, κάλπασε. Οι σύντροφοί της, ο Βασιλικός Σωματοφύλακας, και ο Ιπποκόμος Ρίντλαξ (που ήταν σιωπηλός, αλλά πάντοτε παρών, δίπλα στον κύριό του) την ακολούθησαν, και άκουσαν την πελώρια πέτρα να βροντά στο έδαφος, πίσω τους.

Η Θήρνα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, για να δει τους στρατιώτες του Βασιλιά να έχουν όλοι απομακρυνθεί από το σημείο της πρόσκρουσης. Κανένας δε φαινόταν να έχει συνθλιβεί απ'τον ογκόλιθο.

Τράβηξε τα ηνία του αλόγου της, σταματώντας το εκεί όπου σταμάτησαν κι οι υπόλοιποι.

«Δεν έχουν πολλούς καταπέλτες,» εξήγησε ο Άνκορβαλ στον Φάξραντ, με φωνή πιο ήρεμη απ'ό,τι η Θήρνα πίστευε πως άρμοζε στην κατάσταση. «Έναν έχουν.»

«Πώς το γνωρίζετε, κύριε;» Η φωνή του Σωματοφύλακα ήταν εξίσου ήρεμη.

«Αν είχαν περισσότερους, πιστεύω πως δε θα είχαν διστάσει να τους χρησιμοποιήσουν.»

«Δεν είναι παράλογη η υπόθεσή σας. Ωστόσο, οφείλουμε να είμαστε προσεκτικοί.»

«Το δίχως άλλο, Σωματοφύλακα.»

«Ας πάμε πιο μακριά, τώρα,» είπε ο Φάξραντ, «για να είμαστε εκτός της εμβέλειας του καταπέλτη και για να έχουμε καλύτερη θέα του πεδίου της μάχης.» Και, στρέφοντας το αλόγό του, τρόχασε, με τον ιπποκόμο του στο πλευρό του.

Η Θήρνα κι οι σύντροφοί της τον ακολούθησαν, κι ανέβηκαν σε μια πλαγιά με γερτά χαμόδεντρα. Οι στρατιώτες του Βασιλιά, παρατήρησε από εδώ η Πτεράργυρη, συναρμολογούσαν κάποιες πολε-

μικές μηχανές. Ο Πρίγκιπας Ράλκναβ βρισκόταν κοντά τους, επιβλέποντας.

«Τι κάνουν;» ρώτησε η Θήρνα, δείχνοντας.

«Ετοιμάζουν πολιορκητικούς κριούς,» εξήγησε ο Φάξραντ. «Ο μόνος τρόπος να εισβάλλει κανείς στο άντρο φαίνεται να είναι από τις δύο ατσάλινες πόρτες, κι επομένως πρέπει να τις ρίξουμε.»

Οι ήλιοι πλησίαζαν στο κέντρο του ουρανού, όταν οι πολιορκητικοί κριοί ήταν έτοιμοι. Η Θήρνα τούς ατένιζε από το ύψωμα όπου βρισκόταν, καθισμένη στο άλογό της: δύο μακρόστενα, τροχοφόρα κατασκευάσματα, με σιδερένιες ασπίδες στην μπροστινή και στην επάνω μεριά, για να καλύπτουν τους μαχητές στο εσωτερικό τους· τους μαχητές που η δουλειά τους ήταν να σπρώχνουν τα επιβλητικά μηχανήματα και να κινούν το μακρύ, χοντρό τους παλούκι, στο άκρο του οποίου ήταν μια μεγάλη, σιδερένια κεφαλή με καρφιά μήκους όσο ένα ξιφίδιο.

Ο Πρίγκιπας Ράλκναβ φώναξε μια διαταγή –που η Θήρνα αδυνατούσε ν' ακούσει από την απόσταση όπου βρισκόταν– και, βασιτώντας το σπαθί του ξεθηκαρωμένο, έδειξε ευθεία μπροστά, προς τις εισόδους του άντρου του Χάσναρθ.

Οι πολιορκητικοί κριοί άρχισαν να κινούνται, κυλώντας επάνω στους ξύλινους, επενδυμένους με σίδηρο τροχούς τους και πλησιάζοντας, με ταχύτητα –όση ταχύτητα μπορούσαν να αναπτύξουν τέτοια βαριά κατασκευάσματα που τα έσπρωχναν άνθρωποι–, τους στόχους τους.

Οι υπερασπιστές του άντρου εκτόξευαν βλήματα καταπάνω τους, προερχόμενα και από τις ατσάλινες πόρτες και από αλλού· δεν κατόρθωναν, όμως, να χτυπήσουν τους πολεμιστές που κρύβονταν στο εσωτερικό των κριών: τα βέλη προσέκρουαν στις σιδερένιες ασπίδες, τσακίζονταν επάνω τους.

Ωστόσο, ο καταπέλτης ήταν ένα άλλο θέμα... και η Θήρνα περίμενε τη βολή του από στιγμή σε στιγμή, καταλαβαίνοντας ότι οι ληστές θα είχαν μονάχα *μία* ευκαιρία να συνθλίβουν, με ογκόλιθο, τον

έναν απ'τους δύο πολιορκητικούς κριούς, γιατί οι καταπέλτες –αν η Πτεράργυρη είχε κατανοήσει τον τρόπο με τον οποίο λειτουργούσαν αυτές οι πολεμικές μηχανές– δεν μπορούσαν να χτυπήσουν σε κοντινές αποστάσεις, παρά μονάχα σε μακρινές, καθώς τα βλήματά τους σχημάτιζαν καμπύλη στον αέρα, δεν ταξίδευαν ευθύγραμμα.

Και τώρα, η μεγάλη πέτρα βλήθηκε. Η Θήρνα την είδε να πετάγεται στον ουρανό, να φτάνει ψηλά, να μοιάζει μαύρη, κατάμαυρη, κάτω από τους δυνατούς ήλιους, και μετά να κατέρχεται, με ορμή...

...πέφτοντας πάνω στο οπίσθιο μέρος του κριού που πήγαινε προς την κεντρική είσοδο του άντρου, τσακίζοντας ξύλα, σίδερα, κι ανθρώπους, που τα ουρλιαχτά τους αντήχησαν στο πεδίο της μάχης, σπαραχτικά.

Η Θήρνα έσφιξε τα δόντια της, μορφάζοντας. *Ω Φλόγα...*

Ο Πρίγκιπας Ράλκναβ φώναζε, πάλι, διαταγές, που δεν έφταναν ξεκάθαρα ως εδώ πάνω, αλλά η Πτεράργυρη καταλάβαινε ότι πρέπει να ήταν, «*Μη μένετε πίσω! Προχωρήστε! Προχωρήστε! Πλησιάστε το άντρο! Χτυπήστε το για να σωθείτε!*» ή κάτι παρόμοιο· γιατί, αναμφίβολα, αν ο κατά το ήμισυ σπασμένος πολιορκητικός κριός έμενε πίσω, η επόμενη βολή του καταπέλτη θα τον κατέστρεφε εντελώς.

Εν τω μεταξύ, ο άλλος κριός είχε φτάσει στην ατσάλινη πόρτα του στάβλου –η οποία ήταν μεγαλύτερη από την κεντρική είσοδο του άντρου και δίφυλλη– και την κοπανούσε, με τη σιδερένια, ακανθοφόρο κεφαλή του. Ο μεταλλικός κρότος έμοιαζε ν'αντηχεί σ'όλα τα βουνά· η Θήρνα φοβόταν ότι ίσως ν'ακουγόταν κι ως την Όκνεργκελ. Ήταν εκκωφαντικός.

Ο χτυπημένος κριός προσπαθούσε να μετακινηθεί, μα οι κινήσεις του δεν ήταν αρκετά γρήγορες, και το επόμενο βλήμα τον πέτυχε, κομματιάζοντάς τον, εκτοξεύοντας θραύσματα από σίδερο και ξύλο τριγύρω, μαζί με ανθρώπινα μέλη και αίμα. Από τα συντρίμια δύο άνθρωποι βγήκαν ζωντανοί, και έτρεξαν –ενώ ο ένας κούτσαινε φανερά– προς το Φερντίνιο στράτευμα. Οι ληστές, βάλλοντας από την ασφάλεια του άντρου τους, τους γέμισαν με βέλη, σκοτώνοντάς τους και τους δύο.

Ο Πρίγκιπας Ράλκναβ κραύγαζε και κουνούσε το σπαθί του, απειλητικά και εξοργισμένα, προς τους εχθρούς του.

Ο άθικτος πολιορκητικός κριός συνέχιζε να κοπανά τη σιδερένια πύλη του στάβλου, κάνοντας τα βουνά ν' αντηχούν.

Η Θήρνα βαστούσε τα ηνία του αλόγου της σφιχτά μέσα στις γροθιές της, περιμένοντας την πόρτα να πέσει, ώστε οι πολεμιστές του Βασιλιά να μπορέσουν να εισβάλλουν.

Οι ληστές δεν είχαν, όμως, πει την τελευταία τους λέξη ακόμα. Από ανοίγματα μέσα στα βράχια του άντρου τους, άρχισαν να πετάνε πέτρες επάνω στον πολιορκητικό κριό, καθώς και—

«Τι στις Σκιές είν' αυτό;» έκανε η Θήρνα, βλέποντας το υγρό που χυνόταν, αχνίζοντας, επάνω στην πολεμική μηχανή των Φερντίνιων.

«Βραστό λάδι,» την πληροφόρησε ο Άνκορβαλ.

Μα τη Φλόγα...

Οι σιδερένιες ασπίδες έβγαζαν καπνούς, καθώς το υγρό τις έλουζε· και η Θήρνα μπορούσε να φανταστεί τι θα πάθαιναν οι πολεμιστές στο εσωτερικό των κριών, αν το λαδί περνούσε τα προστατευτικά τοιχώματα και τους έφτανε. *Θα ψηθούν ζωντανοί.*

Αλλά, ακόμα κι αν το λάδι δεν κατάφερνε να περάσει τα τοιχώματα, η θερμότητα που θα προκαλείτο από τη συνεχή περίχυση της πολεμικής μηχανής, πιθανώς να είχε τα ίδια, ή παρόμοια, αποτελέσματα. Το εσωτερικό του κριού θα γινόταν φούρνος.

Η ατσάλινη, δίφυλλη θύρα τραντάχτηκε, δυνατά, με τρόπο που έλεγε στη Θήρνα ότι οι μεντεσέδες της είχαν χαλαρώσει, ότι σύντομα θα έπεφτε· δε χρειάζονταν πολλά χτυπήματα ακόμα. Επίσης, οι λακούβες στην επιφάνειά της ήταν καταφανείς· η σιδερένια κεφαλή του κριού την είχε σχεδόν τσακίσει.

Οι ληστές άρχισαν να βάζουν την πολεμική μηχανή με φλεγόμενα βέλη: και, καθώς αυτή ήταν λουσμένη με λάδι, άρπαξε αμέσως φωτιά.

Μα τη Φλόγα! τώρα, σίγουρα θα ψηθούν ζωντανοί. Εκτός αν προλάβουν να σωριάσουν την πύλη...

Τα χτυπήματα του κριού εντάθηκαν, γιατί, προφανώς, δεν ήταν μόνο η Θήρνα που είχε καταλάβει ποια ήταν η μοναδική σωτηρία των πολεμιστών στο εσωτερικό του μηχανήματος. Η δίφυλλη, ατσά-

λινή πόρτα σχεδόν χοροπηδούσε· μια μεγάλη σχισμάδα φαινόταν να έχει δημιουργηθεί ανάμεσα στα δύο φύλλα της. Και οι ληστές έριχναν, επίσης, γρηγορότερα τα βέλη τους. Κραυγές και χτυπήματα αντηχούσαν.

Η πύλη λύγισε κι άλλο...

...και άνοιξε.

Το δεξί της φύλλο σωριάστηκε τελείως· το αριστερό έμεινε να κρέμεται από χαλαρωμένους μεντεσέδες.

Η φωνή του Πρίγκιπα Ράλκναβ αντήχησε πάνω απ'το πεδίο της μάχης: «ΕΠΙΘΕΣΗ! ΕΠΙΘΕΣΗ! ΕΠΙΘΕΣΗ!» Και οι στρατιώτες του Βασιλιά εφόρμησαν προς το άντρο του λήσταρχου Χάσναρθ, με δυνατές πολεμικές κραυγές, ενώ οι ληστές εκτόξευαν βέλη εναντίον τους και ένας ογκόλιθος πεταγόταν, τσακίζοντας αρκετούς στο σημείο που προσέκρουσε με το έδαφος.

Ο Σωματοφύλακας Φάξραντ και ο ιπποκόμος του ακολούθησαν τους Φερντίνιους πολεμιστές στην έφοδό τους, αφήνοντας πίσω τους την Πρέσβειρα της Σερανβέλ και τους συντρόφους της.

Η Θήρνα κοίταξε ερωτηματικά τον Άνκορβαλ, κι εκείνος κούνησε το κεφάλι. *Δε μας χρειάζονται, έμοιαζε να θέλει να της πει. Καλύτερα να μείνουμε εδώ όπου είμαστε.*

Κι έτσι, έμειναν, βλέποντας τους στρατιώτες του Βασιλιά να εισβάλλουν στο άντρο από την είσοδο του στάβλου και αιματηρή μάχη να ξεκινά, καθώς οι ληστές προσπαθούσαν να τους κρατήσουν έξω, με νύχια και με δόντια, και χρησιμοποιώντας προς όφελός τους τον στενό χώρο.

Στο τέλος, όμως, αναπόφευκτα θα ηττούνταν, σκεφτόταν η Θήρνα. Δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τους μαχητές του Βασιλιά Τάρλαβ, οι οποίοι ήταν περισσότεροι σε αριθμό και καλύτερα εξοπλισμένοι.

Η αντίσταση στην είσοδο του άντρου ελαττώθηκε, καθώς ο χρόνος περνούσε, και η Πτεράργυρη είδε ολοένα και πιο πολλούς πολεμιστές να εισβάλλουν, ενώ ένα μεγάλο μέρος τους έμεινε έξω, έχοντας το άντρο περικυκλωμένο, ώστε να εμποδίσουν όποιους τυχόν προσπαθούσαν να διαφύγουν. Επίσης, ανιχνευτές περιφέρονταν σ'όλη την ευρύτερη περιοχή, σε περίπτωση που ο Χάσναρθ ακολουθούσε

υπόγειες σήραγγες, για να βγει σε κάποιο μακρινό σημείο και να φύγει.

Ο λήσταρχος δε γλιτώνει με τίποτα, τώρα.

Η Θήρνα περίμενε η μάχη να τελειώσει και να δει τους μαχητές του Πρίγκιπα Ράλκναβ να βγάζουν τον Χάσναρθ από το άντρο του αλυσοδεμένο.

Το τέλος της μάχης άργησε να έρθει. Οι συγκρούσεις στο εσωτερικό του άντρου ήταν σκληρές και αιματηρές· οι ληστές έκαναν τους πολεμιστές του Βασιλιά να παλέψουν για κάθε εκατοστό εδάφους που κέρδιζαν μέσα στα στενά περάσματα και τις πέτρινες αίθουσες. Ωστόσο, τελικά, οι προσδοκίες της Θήρνα Πτεράργυρης δεν διαψεύστηκαν. Καθώς οι ήλιοι έγερναν προς την Ανατολή και τη Δύση, γεμίζοντας τον κόσμο με απογευματινές σκιές, ο βασιλικός στρατός βγήκε νικητής από το άντρο του λήσταρχου Χάσναρθ, φέρνοντας μαζί του αρκετούς αιχμαλώτους.

Η Πρέσβειρα της Σερανβέλ και οι σύντροφοί της κατέβηκαν από το ύψωμα όπου βρίσκονταν και πλησίασαν τον Πρίγκιπα Ράλκναβ, ο οποίος ήταν έφιππος ανάμεσα στους στρατιώτες του, έχοντας βγάλει το φτερωτό του κράνος και έχοντάς το κρεμάσει από τη σέλα του. Το πρόσωπό του γυάλιζε από τον ιδρώτα, παρά τον παγερό αέρα που φυσούσε στα βουνά.

«Ο Χάσναρθ είναι νεκρός, Υψηλότητε;» ρώτησε η Θήρνα.

Ο Πρίγκιπας κούνησε το κεφάλι, κι εκείνη, για μια στιγμή, φοβήθηκε ότι η απόκρισή του θα ήταν *Δυστυχώς, κυρία Πτεράργυρη, δραπέτευσε, και δεν έχουμε ιδέα πού μπορεί να βρίσκεται*. Ωστόσο, ο Κληρονόμος του Πέτρινου Θρόνου είπε: «Αιχμαλώτος είναι, κυρία Πτεράργυρη.» Και έστρεψε το καστανό του βλέμμα προς έναν άντρα που στεκόταν ανάμεσα σε δύο στρατιώτες.

Ήταν ψηλός και μυώδης, με μακριά, ξανθά μαλλιά και μούσια, και στον ώμο του υπήρχε ένα μεγάλο τραύμα που αιμορραγούσε. Φορούσε φολιδωτό θώρακα, αλλά δεν είχε όπλα επάνω του· οι βασιλικοί πολεμιστές τον είχαν, προφανώς, αφοπλίσει.

Η Θήρνα ένευσε. «Σας ευχαριστούμε, Υψηλότατε.»

«Εμείς σας ευχαριστούμε, κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο Ράλκναβ, «αν και καταλαβαίνουμε πως η Σερανβέλ μάς βοήθησε για δικό της όφελος. Ωστόσο, δεν είμαστε και τόσο αφελείς ώστε να πιστεύουμε πως θα μας βοηθούσε αν η ίδια δεν είχε κάτι να κερδίσει από ετούτη τη σύντομη συμμαχία μας.»

«Θα φυλακιστεί ή θα εκτελεστεί ο λήσταρχος, Υψηλότατε;» ρώτησε η Θήρνα.

«Αυτή η απόφαση εξαρτάται από τον πατέρα μου. Όμως υποθέτω πως θα εκτελεστεί, προς παραδειγματισμό.»

«Το Συμβούλιο της Σερανβέλ πιθανώς να ήθελε να πάρει κάποιες πληροφορίες απ' αυτόν. Θα μπορούσατε να τον κρατήσετε ζωντανό για ένα χρονικό διάστημα;»

«Δε νομίζω ο Βασιλιάς να έχει πρόβλημα με το αίτημά σας,» αποκρίθηκε ο Ράλκναβ. «Εγώ, τουλάχιστον, δεν θα είχα.

»Θα τον ανακρίνετε εσείς, κυρία Πτεράργυρη;»

Η Θήρνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Εγώ, τώρα, θα επιστρέψω στη Σερανβέλ. Ωστόσο, είμαι βέβαιη πως το Συμβούλιο θα στείλει κάποιον άλλο, καταλληλότερο στις ανακρίσεις.»

«Όπως επιθυμείτε,» είπε ο Πρίγκιπας Ράλκναβ. «Θα περιμένουμε τον νέο απεσταλμένο σας.»

Κεφάλαιο Τριακοστό-Πέμπτο

—Έρσαγκμορ: Βερμπάνιθ—

Ελέγχοντας το Σερανβέλιο караβάνι, ο Νάρκαθρημ, ο Μαύρος Φονιάς του Πελάγου, δεν βρήκε καμία από τις Ιερομαθείς της Μάντισσας· κι αν είχε δει τη μία ή την άλλη, ήταν βέβαιος πως θα την αναγνώριζε, καθώς τις ήξερε και τις δύο. Επίσης, δε νόμιζε πως οι Σερανβέλιοι είχαν καταφέρει να του την κρύψουν, γιατί είχε ψάξει κάθε άμαξα, κάθε σκηνή, κάθε μπαούλο, και ακόμα και κάθε σάκο.

«Λοιπόν,» τον ρώτησε ο Επιτηρητής Γκαήρμμο, στο τέλος της έρευνάς του, «βρήκες εκείνο που έψαχνες;» Είχε τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του κι ακουμπούσε την πλάτη του σ'έναν απ'τους πισινούς τροχούς της άμαξάς του.

«Φαίνεται να μην το έχεις,» αποκρίθηκε ο Νάρκαθρημ. «Η,» πρόσθεσε, στενεύοντας τα μάτια, «αν το έχεις, το κρύβεις καλά.»

Ο Γκαήρμμο μόρφασε. «Εάν ήξερα τι είναι εκείνο που ζητάς, ίσως να μπορούσα να σε βοηθήσω...»

«Θα μπορούσες να με είχες βοηθήσει απ'την αρχή, Σερανβέλιε, άμα δε με καθυστερούσες!» μούγκρισε ο Νάρκαθρημ. «Δε θα το ξεχάσω αυτό. Κι άμα ξανακάνεις τα ίδια άλλη φορά, να ξέρεις πως δε θα λυπηθώ το τομάρι σου.»

Ο Γκαήρμμο δεν του απάντησε, και ο Μαύρος Φονιάς αποχώρησε από το караβάνι, μαζί με τους πειρατές του, λέγοντας σε δύο απ'αυτούς πως είχε έρθει η ώρα να επισκεφτούν το Μαντείο των Βράχων, ώστε να μάθουν από την ίδια τη Μάντισσα τι πραγματικά συμβαίνει.

Εν τω μεταξύ, ο Γκαήρμμο πλησίασε μια μισθοφόρο του και τη ρώτησε: «Πού είναι ο Μαράνκο;»

«Δεν ξέρω, κύριε Γκαήρμμο,» αποκρίθηκε εκείνη. «Του είπα να φύγει, μόλις βγήκε απ'την άμαξα. Του έδειξα το δρόμο, αλλά, μετά,

τον έχασα απ' τα μάτια μου. Πρέπει να κρύβεται σε κάποιο σοκάκι-
σύντομα, θα εμφανιστεί, υποθέτω.»

«Πήγε κανείς σας μαζί του;»

«Δεν είδα κανέναν να τον ακολουθεί.»

Ο Γκαήρμο έριξε μια ματιά τριγύρω. «Τότε, πού είναι ο Δατμάνο;»

Η γυναίκα συνοφρυώθηκε, ρίχνοντας κι εκείνη μια ματιά στο υπό-
λοιπο караβάνι. «Δεν τον βλέπω πουθενά,» παραδέχτηκε. «Αλλά
δεν τον είδα και να φεύγει, πριν.»

«Πράγμα το οποίο δε σημαίνει πως δεν έφυγε κίόλας,» τόνισε ο
Γκαήρμο. *Και καλύτερα να ψάξουμε, και γι' αυτόν και για τον Μα-
ράνκο, πρόσθεσε νοερά. Στην πόλη, αναμφίβολα, υπάρχουν πολλοί
κατάσκοποι του Νάρκαθρημ, οι οποίοι πιθανώς να τους έχουν εντο-
πίσει. Και μπήκε στην άμαξά του, για να φορέσει μια κάπα και να
σηκώσει την κουκούλα στο κεφάλι, προτού ξαναβγεί.*

Πλησιάζοντας τη μισθοφόρο, της είπε: «Έλα μαζί μου.»

Ο Νάρκαθρημ συγκέντρωσε ένα τσούρμο είκοσι πειρατών και τους
έβγαλε απ' τη νότια πύλη της Βερμπάνιθ, έφιππους επάνω σε Ερ-
σαγκμόρια άτια και οπλισμένους ως τα δόντια, όπως άρμοζε. Ο
ίδιος ήταν ντυμένος μ' έναν θώρακα σκληρού δέρματος, και είχε
δέσει έναν μεγάλο πέλεκυ στην πλάτη. Δε συνήθιζε να εξοπλίζεται
βαριά, εκτός αν πίστευε ότι ίσως να υπήρχε κίνδυνος για εκείνον και
τους ανθρώπους του. Κι ετούτη τη φορά, δεδομένων των πραγμά-
των που του είχε αραδιάσει ο Κάντβιρ, το πίστευε. Το δίχως άλλο,
κάτι περίεργο συνέβαινε με τη Μάντισσα: και μπορεί η υποψία του
Κάντβιρ να ήταν αληθινή: μπορεί να του είχαν στημένη κάποια πα-
γίδα στο Μαντείο των Βράχων. Αλλά, αν το πράγμα είχε έτσι, τότε
ο Νάρκαθρημ θα φρόντιζε να τους κάνει όλους να πληρώσουν. Θα
διέλυε το καταραμένο Μαντείο και θα κρεμούσε τα τομάρια των
προδοτών από τα κατάρτια των πλοίων του!

Ο Μαύρος Φονιάς του Πελάγους κι οι πειρατές του άρχισαν να
καλπάζουν προς τα νότια. Ο Κράχτης πέταξε απ' τον ώμο του, φτε-
ρογίζοντας από πάνω τους και κρώζοντας δυνατά.

Η Λουσίνα επανέκτησε τις αισθήσεις της.

Τα μάτια της άνοιξαν, ενώ στη μια πλευρά του προσώπου της ένοιωθε κάτι σκληρό, σαν πέτρα.

Πιέζοντας τις παλάμες της στο πλακόστρωτο του σοκακιού, ανασηκώθηκε και κοίταζε τριγύρω. Το τελευταίο πράγμα που θυμόταν ήταν κάτι να τη χτυπά από πίσω, και μετά τα πάντα είχαν πνιγεί σε πυκνό σκοτάδι.

Επί του παρόντος, δεν μπορούσε να δει πουθενά τον σημαδεμένο άντρα ή την κοπέλα που εκείνος κουβαλούσε. Ο Κάντβιρ, όμως, βρισκόταν μπροστά της, σωριασμένος μπρούμυτα.

Η Λουσίνα σηκώθηκε, τρίβοντας την πίσω μεριά του κεφαλιού της, που είχε κάνει καρούμπαλο. Πλησίασε τον Ερσαγκμόριο και γονάτισε στο ένα γόνατο πλάι του, ταρακουνώντας τον, για να τον ξυπνήσει.

Ύστερα, κατάλαβε ότι δεν ήταν αναίσθητος. Ήταν νεκρός. Δεν ανέπνεε.

Αλλά δε φαίνεται να υπάρχει κανένα τραύμα επάνω του. Τι τον σκότωσε; Μα τους Νεκρούς, τι τον σκότωσε;

Η Λουσίνα ορθώθηκε, πάλι, και κοίταζε τριγύρω. Το σοκάκι ήταν έρημο. Πού είχε πάει ο σημαδεμένος άντρας με την κοπέλα;

Και τι είχε συμβεί; *Ποιος με χτύπησε πισώπλατα; Και ποιος σκότωσε τον Κάντβιρ;*

Πώς τον σκότωσε;

Στο караβάνι των Σερανβέλιων ίσως να έβρισκε απαντήσεις. Ναι, αν μπορούσε από κάπου να πάρει πληροφορίες, θα ήταν από εκεί.

Το βλέμμα της πήγε γι'ακόμα μια φορά στον Κάντβιρ. Δυστυχώς, ήταν πολύ βαρύς για να τον σηκώσει και να τον πάρει από εδώ· θα έπρεπε να ζητήσει τη βοήθεια των πειρατών του Νάρκαθρημ, αργότερα.

Η Λουσίνα έφυγε από το σοκάκι, κατευθυνόμενη προς τα πιο πολυσύχναστα μέρη της Περιφέρειας Αγοράς της Βερμπάνιθ.

Οι φύλακες τούς ειδοποίησαν.

«Ο Νάρκαθρημ είναι εδώ,» είπε ο ένας από τους δύο κουκουλοφόρους άντρες που ήρθαν στο δωμάτιό τους. «Η Μάντισσα σάς επιτρέπει να περάσετε από το δωμάτιό της και να κατεβείτε στην κεντρική αίθουσα του Μαντείου. Αλλά σας προειδοποιεί ότι εμείς δε θα έχουμε καμία ανάμιξη σε ό,τι κι αν κάνετε: δε θα σας εμποδίσουμε, μα ούτε και θα σας βοηθήσουμε, αν χρειαστείτε βοήθεια.»

Ο Ιερέας Καρθάνο ένευσε. «Αυτή ήταν η συμφωνία μας, φύλακα, και είμαστε ευχαριστημένοι.»

Οι φύλακες βγήκαν απ' το δωμάτιό τους, και ο ιερέας της Φλόγας, η Ναράμια, κι ο Δάρφο εξοπλίστηκαν γρήγορα και τους ακολούθησαν μέσα στον πέτρινο διάδρομο του Μαντείου, ο οποίος είχε σχήμα πετάλου και βρισκόταν ένα επίπεδο πάνω από την κεντρική αίθουσα.

Ο φύλακας που τους είχε μιλήσει άνοιξε την πόρτα του δωματίου της Μάντισσας και τους άφησε να περάσουν. Η Ναράμια ξανάχε έρθει εδώ, όταν εισέβαλε στο Μαντείο κρυφά και αιχμαλώτισε τις Ιερομαθείς. Ήταν μια πέτρινη κάμαρα, μεγαλύτερη από τις υπόλοιπες και πολύ πιο όμορφα στολισμένη. Στο πέρας της, υπήρχε μια βαθυγάλαξη κουρτίνα, η οποία, τώρα, ήταν παραμερισμένη, φανερώνοντας τα σκαλοπάτια πίσω της.

Η Μάντισσα δεν ήταν στο δωμάτιο. Τους το είχε παραχωρήσει, υποδηλώνοντας, συγχρόνως, την επιθυμία της να μην έχει καμία απολύτως ανάμιξη σε ό,τι θα έκαναν.

Είμαστε μόνοι μας, επομένως, σκέφτηκε η Ναράμια, τραβώντας το ξίφος από τη μέση της. Πράγμα το οποίο δεν είναι πρωτότυπο, πρέπει να παραδεχτώ.

Ο φύλακας τούς έδειξε, με μια χειρονομία, τις σκάλες, κι εκείνοι άρχισαν να τις κατεβαίνουν, ο ένας κατόπιν του άλλου, καθώς ήταν στενές. Πρώτος πήγαινε ο Δάρφο, μετά ο Ιερέας Καρθάνο, και τέλος η Ναράμια.

Από κάτω, άκουσαν μια δυνατή φωνή ν'αντηχεί: «*Μάντισσα; Πού είσαι, Μάντισσα; Γιατί με καθυστερείς τόσο;*»

Η Ναράμια και οι σύντροφοί της έφτασαν στο τέλος της πέτρινης σκάλας και πίσω από τη βαθυγάλαζη κουρτίνα που βρισκόταν στο ένα άκρο της κεντρικής αίθουσας του Μαντείου. Η αίθουσα ήταν πελώρια και σκαμμένη μέσα στους βράχους, και στο κέντρο της υπήρχε μια λίμνη. Πίσω από τη λίμνη, στέκονταν, τώρα, καμια εικοσαριά άνθρωποι· η Ναράμια μπορούσε να διακρίνει τις μορφές τους μέσα απ' το ύφασμα της κουρτίνας, που έμοιαζε να είναι πιο διαφανές όταν στεκόσουν από ετούτη τη μεριά παρά από την άλλη.

«Μα τη Φλόγα!» μουρμούρισε ο Δάρφο. «Γιατί τους άφησαν όλους αυτούς να μουν; Η Μάντισσα μου φαίνεται πως μας πούλησε, Σεβασμιότατε,» είπε στον Ιερέα Καρθάνο.

«Ας μη βιαζόμαστε να κρίνουμε,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Μάντισσα!» φώναξε, πάλι, η βαριά, δυνατή φωνή.

Ο Ιερέας Καρθάνο ψιθύρισε στη Ναράμια: «Μίλησέ του. Θ' ακουστείς σαν εκείνη.»

«Δε νομίζω ότι οι φωνές μας μοιάζουν, Σεβασμιότατε.»

«Θα μοιάσουν, σ' το υπόσχομαι.»

«Τι να του πω;»

«Ρώτησέ τον αν είναι ο Νάρκαθρημ, κατ' αρχήν· και, αν είναι, ζήτησέ του να πλησιάσει.»

Η Ναράμια ένευσε και στράφηκε στις σκιερές μορφές που διαφαινονταν πίσω από τη βαθυγάλαζη κουρτίνα. «Νάρκαθρημ, εσύ είσαι;» ρώτησε, και, πράγματι, είχε την εντύπωση πως η φωνή της αντήχησε όπως θυμόταν ότι αντηχούσε η φωνή της Μάντισσας. Ο ιερέας της Φλόγας, αναμφίβολα, είχε χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις του για να το πετύχει αυτό· η Ναράμια ήταν σίγουρη.

«Ναι, Μάντισσα, εγώ είμαι!»

«Πλησίασε την κουρτίνα, Νάρκαθρημ. Πλησίασε.»

Η Ναράμια είδε μια από τις σκιερές μορφές να ξεχωρίζει απ' τις υπόλοιπες και να ζυγώνει, με σταθερά βήματα.

Ο Δάρφο είχε ήδη ετοιμάσει τη βαλλίστρα του και, τώρα, την απασφάλισε. «Σεβασμιότατε;» ψιθύρισε.

Ο Ιερέας Καρθάνο κατένευσε, κοφτά.

Ο Δάρφο βγήκε απ' την άκρη της κουρτίνας, έχοντας τη βαλλίστρα υψωμένη.

Ο άντρας που είχε πλησιάσει –ένας ψηλός, λιγνός τύπος, με μεγάλο σκουλαρίκι στο δεξί αφτί– τον κοίταξε έκπληκτος. «Ποιος είσαι συ;» γρύλισε, οπισθοχωρώντας.

«Η πληρωμή σου από την Αδελφότητα του Βορρά, Νάρκαθρημ!» είπε ο Δάρφο, και πάτησε τη σκανδάλη.

Το βέλος καρφώθηκε στο στήθος του πειρατή κι εκείνος έπεσε στα γόνατα, μ'ένα πονεμένο μουγκρητό και μια σοκαρισμένη όψη στο πρόσωπό του.

«ΠΡΟΔΟΣΙΑ!» ακούστηκε, τότε, μια άλλη φωνή· και η Ναράμια, που κοίταζε τώρα από την άκρη της κουρτίνας, είδε έναν γιγαντώσωμο, μαυρομάλλη, και μαυρογένη άντρα να ξεπροβάλλει ανάμεσα από τους υπόλοιπους, κραδαίνοντας ένα μεγάλο τσεκούρι. Στον ώμο του ήταν καθισμένο ένα κοράκι που άρχισε να κρώζει, δυνατά. «ΚΑΘΑΡΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΟΛΟΥΣ! ΔΩΣΤΕ ΜΟΥ ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΤΟΥΣ! ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΤΟΥΣ!» Η φωνή του άντρα αντήχησε σαν αστροπελέκι μέσα στην πέτρινη αίθουσα.

Και οι πειρατές, τραβώντας όπλα, χίμησαν σύσσωμοι καταπάνω στη Ναράμια και τους συντρόφους της.

«Νομίζω πως σκοτώσαμε τον λάθος άνθρωπο, Σεβασμιότατε,» είπε ο Δάρφο, πετώντας τη βαλλίστρα του και ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του. «Ήταν δόλωμα.»

Ο Ιερέας Καρθάνο δεν αποκρίθηκε. Στεκόταν ακόμα πίσω από το βαθυγάλαζο παραπέτασμα και, καθώς ύψωσε τα χέρια του, ένας ισχυρός άνεμος σηκώθηκε. Ένας άνεμος που έσχισε την κουρτίνα στα δύο και εφόρμησε καταπάνω στους πειρατές, σαν ζωντανό θηρίο, το οποίο η Ναράμια μπορούσε να αισθανθεί να βρίσκεται κάπου πίσω από τα πράγματα και τους ανθρώπους: πίσω από τον υλικό κόσμο.

Ένας καντός άνεμος που ερχόταν από την ίδια τη Μεγάλη Φλόγα.

Και οι πειρατές χτυπήθηκαν από αυτή την αόρατη δύναμη: η Ναράμια τούς είδε να σκοντάφτουν και να πέφτουν· να διπλώνονται και να ουρλιάζουν· να κρύβουν, με τα χέρια τους, το πρόσωπό τους· να βουτάνε μες στη λίμνη, τσυρίζοντας, σαν να είχαν αρπάξει φωτιά.

Ακόμα κι οι δυνάμεις ενός ιερέα της Φλόγας, όμως, δε φαινόταν νάναι αρκετές για να τους κατατροπώσουν όλους, γιατί ορισμένοι έμοιαζαν να μην επηρεάζονται καθόλου, καθώς χιμούσαν στη Ναράμια και στον Δάρφο· κι ανάμεσα σ' αυτούς ήταν κι ο πειρατής που είχε προστάξει να επιτεθούν. Ο πειρατής που, αναμφίβολα, ήταν ο πραγματικός Νάρκαθρημ, ο Μαύρος Φονιάς του Πελάγους. Και το κοράκι του, τώρα, πετούσε πάνω απ' τους αντιμαχόμενους, κρώζοντας και κρώζοντας και κρώζοντας, λες κι είχε ενθουσιαστεί.

Η Ναράμια απέκρουσε το πλατύ ξίφος ενός άντρα και τον κλότσησε στο γόνατο, σωριάζοντάς τον. Απέφυγε τον πέλεκυ ενός δεύτερου και τον σπάθισε στα πλευρά. Ύστερα, κλότσησε τον πρώτο καταπρόσωπο, καθώς εκείνος προσπαθούσε να σηκωθεί.

«Πού είναι η Μάντισσα;» κραύγασε ο Νάρκαθρημ, πλησιάζοντας τη Ναράμια. «Και ποια είσαι συ; Τι μαγεία είναι τούτη;» Το τσεκούρι του διέγραψε ένα επικίνδυνο ημικύκλιο προς το μέρος της.

Η Ναράμια απέκρουσε τη μεγάλη λεπίδα και παραπάτησε, κάνοντας μερικά βήματα πίσθεν.

Ο πειρατής την προσπέρασε και έτρεξε προς τον Ιερέα Καρθάνο, ο οποίος εξακολουθούσε να έχει τα χέρια του υψωμένα και τα μάτια του μισόκλειστα, καθώς καλούσε τις δυνάμεις της Φλόγας. Ο Νάρκαθρημ κράτησε το τσεκούρι του πάνω απ' το κεφάλι, έτοιμος να τον λιανίσει.

«Σεβασμιότατε!» φώναξε η Ναράμια, ενώ, συγχρόνως, τραβούσε ένα ξιφίδιο απ' τη μπότα της, παρότι γνώριζε πως δε θα προλάβαινε να το εκτοξεύσει έγκαιρα για να σταματήσει τον πειρατή.

Δε χρειάστηκε, όμως.

Τα μάτια του Καρθάνο άνοιξαν, διάπλατα, και στο εσωτερικό τους έμοιαζε να μην υπάρχουν κόρες, αλλά φωτιές.

Ο Νάρκαθρημ οπισθοχώρησε, ουρλιάζοντας. Ο πέλεκυς έφυγε απ' τις γροθιές του, και τα χέρια του πήγαν στο πρόσωπό του, καθώς φώναζε και γρούλιζε κατάρες. Σκόντανε και έπεσε, σπαρταρώντας όπως κάποιος που φωτιά τον έχει τυλίζει.

Την ίδια στιγμή, όμως, ορισμένοι άλλοι απ' τους πειρατές ορθώθηκαν. Ο ιερέας της Φλόγας, μάλλον, δεν μπορούσε να τους χτυπά όλους μαζί, σκέφτηκε η Ναράμια.

Το βλέμμα της στράφηκε στον Δάρφο, για να τον δει να σχίζει το λαιμό ενός αντιπάλου του, με μια λοξή, ημικυκλική σπαθιά. Δε χρειαζόταν τη βοήθειά της· τα κατάφερνε μια χαρά μόνος του.

Η Ναράμια επιτέθηκε σε μια γυναίκα που, καθώς η επιρροή της Φλόγας έφευγε από πάνω της, ορθωνόταν, ξεθηκαρώνοντας δύο ξιφίδια. Ήταν πορφυρομάλλα και είχε μαύρη καλύπτρα στο αριστερό μάτι. Το ξίφος της Ναράμια κατέβηκε προς το κεφάλι της. Εκείνη τ'απέφυγε και προσπάθησε να καρφώσει την τυχοδιώκτρια με τις λεπίδες της· η μία απ'αυτές αστόχησε, η άλλη βρήκε τη Ναράμια στον μηρό, σχίζοντας το δερμάτινο παντελόνι της και τραυματίζοντας την ελαφριά.

Ένας άλλος πειρατής ήρθε από δίπλα της, κραδαίνοντας έναν μεγάλο κεφαλοθραύστη. Εκείνη απέφυγε το χτύπημά του και, συγχρόνως, σπάθισε την πειρατίνα στο στήθος, σωριάζοντάς την πλάι στη λίμνη· το αίμα της έτρεξε μέσα στο νερό, κοκκινίζοντάς το.

Ο πειρατής, γρυλίζοντας, ξαναεπιτέθηκε στη Ναράμια, βαστώντας το όπλο του με τα δύο χέρια. Η τυχοδιώκτρια απέκρουσε το χτύπημα και, βάζοντάς του τρικλοποδιά, τον πέταξε στη λίμνη.

«Βοήθεια!» ούρλιαξε ο πειρατής, σπαρταρώντας. «*Βοήθεια! Πνίγομαι!*» Χτυπούσε τα χέρια και τα πόδια του σαν να μισούσε το νερό. Η Ναράμια πάντοτε απορούσε πώς ήταν δυνατόν τόσοι πολλοί ναυτικοί και θαλασσόλυκοι να μη γνωρίζουν να κολυμπάνε· κι όμως, ήταν γεγονός.

Αναπάντεχα, αισθάνθηκε τον καυτό άνεμο της Φλόγας να δυναμώνει, και να δυναμώνει, και να δυναμώνει –σε θερμότητα!

Τι έκανε ο Ιερέας Καρθάνο;

Η Ναράμια προσπάθησε να στραφεί στο μέρος του, αλλά ζαλίστηκε και έπεσε, γονατίζοντας στο ένα γόνατο. Η έντονη θερμότητα την είχε χτυπήσει στο κεφάλι· την ένιωθε να προσπαθεί να διεισδύσει μέσα στα μάτια της, μέσα στη μύτη της, μέσα στ'αφτιά της, ενώ αργόψηνε το δέρμα της. Έτριξε τα δόντια, γρυλίζοντας.

«Σεβασμιότατε!» φώναξε, απεγνωσμένα. «*Σεβασμιότατε!*» Και, στρεφόμενη, κοίταξε τον Καρθάνο.

Ο ιερέας δεν είχε τα χέρια του τόσο ψηλά όσο πριν –τόρα, βρίσκοταν στο ύψος του στήθους, όχι πάνω απ'το κεφάλι– και τα βλέφα-

ρά του ήταν σφαλισμένα, ενώ αυλακώσεις είχαν γεμίσει το πρόσωπό του, το οποίο γυάλιζε απ' τον ιδρώτα.

Τι συμβαίνει; απόρησε η Ναράμια. *Μα τη Φλόγα, τι συμβαίνει;*

Και μετά, έκλεισε κι εκείνη τα μάτια της, γιατί αισθανόταν τη δυνατή φωτιά να προσπαθεί να τα ψήσει. «Σεβασμιότατε!» ούρλιαξε. «Σεβασμιότατε! Τι κάνετε;» Γύρω της, μπορούσε ν' ακούσει άναρθρες κραυγές, καθώς κι ένα έντονο βουητό.

Πανδαιμόνιο, παντού.

Το δέρμα της... το δέρμα της νόμιζε πως θα σχιζόταν από τη θερμότητα.

ΟΧΙ!

Η καρδιά της βροντούσε κάτω απ' το στήθος της· βροντούσε σαν να ήθελε να σπάσει.

Και δεν υπήρχε τίποτα για να σταματήσει ετούτο το φλογερό χάος. Τίποτα για να την προστατέψει από τη μάνητα της Φλόγας, που η Ναράμια δεν καταλάβαινε γιατί είχε στραφεί εναντίον της.

Τι είχε συμβεί στον ιερέα; Τι είχε πάθει ο Ιερέας Καρθάνο; Είχε τρελαθεί;

Η Ναράμια αισθανόταν καταδικασμένη... Κανείς δεν μπορούσε να τη βοηθήσει—

Όπως πάντα, εξάλλου.

Και τι έκανε, τότε;

Βοηθούσε τον εαυτό της, φυσικά. Βοηθούσε τον εαυτό της. Προστάτευε τον εαυτό της, όποιες κι αν ήταν οι συνθήκες. Και τώρα, κάτι εντός της αντέδρασε. Κάτι... Το ίδιο πράγμα —η ίδια *δύναμη*— που είχε δαμάσει και το δηλητήριο των Λό'ορ, για να διώξει το αραχνοφανές εσωτερικό άλγος. Η ίδια δύναμη που ο Μαράνκο είχε αισθανθεί μέσα της και της είχε πει πως ήταν αντίθετη απ' αυτή της Φλόγας. Η δύναμη που είχε αποκτήσει αφότου είχε πέσει στα Ανοίγματα και είχε έρθει σε επαφή με τον Γέροντα των Ανοιγμάτων.

Η Ναράμια κάλεσε τη δύναμη των Σκιών. Την έφερε, από τα βάθη της ψυχής της, στην επιφάνεια. Την άφησε να την πλημμυρίσει, και να την τυλίξει: να δημιουργήσει μια προστατευτική ασπίδα γύρω της: μια παγερή ασπίδα: ένα ψύχος, αρκετά ισχυρό και έντονο ώστε

να κρατήσει μακριά –για λίγο έστω– τη μάνητα των Τριών Θεών της Φλόγας.

Η Ναράμια άνοιξε τα βλέφαρά της και ορθώθηκε, τεντώνοντας τα πόδια της, που πονούσαν σαν να είχαν περάσει από μέγγενη.

Ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά γύρω της, είδε πως όσοι βρίσκονταν ακόμα ζωντανοί στην πέτρινη αίθουσα ήταν διπλωμένοι στο έδαφος, σκούζοντας και ουρλιάζοντας· κι ανάμεσά τους ήταν, φυσικά, κι ο Δάρφο.

Εκτός από εκείνη, ο μόνος άλλος όρθιος ήταν ο ιερέας της Φλόγας, που εξακολουθούσε να έχει την ίδια στάση με πριν. *Μοιάζει να προσπαθήσει να δαμάσει κάτι μέσα του. Κάτι που τον έχει καταλάβει. Κάτι που έχει φύγει απ'τον έλεγχό του.*

Πρέπει να το σταματήσει αυτό που συμβαίνει, αλλιώς θα μας σκοτώσει όλους!

Η Ναράμια έτρεξε προς τον Καρθάνο, όσο ακόμα οι Σκιές κρατούσαν μακριά τη Φλόγα, και τον γρονθοκόπησε στην κοιλιά. Ο ιερέας διπλώθηκε, μουγκρίζοντας. Η Ναράμια τον ξαναγρονθοκόπησε, στο κεφάλι, ρίχνοντάς τον αναίσθητο.

Ξεφύσησε, και στράφηκε, πάλι, στους επιζώντες της συμπλοκής. Εξακολουθούσαν να μουγκρίζουν από πόνο, μα όχι τόσο δυνατά όσο πριν· κι επίσης, δε σπαρταρούσαν. Η Φλόγα δεν τους μάζιζε με τη μάνητά της, πλέον.

Η Ναράμια άφησε τις Σκιερές δυνάμεις ν'αποσυρθούν στα βάθη της ψυχής της, και διαπίστωσε κι η ίδια ότι, όντως, ο φλογερός κατακλυσμός είχε περάσει.

Γιατί συνέβη αυτό; αναρωτήθηκε. Τι έπιασε τον Ιερέα Καρθάνο; Δεν καταλαβαίνω... Έχασε τον αυτοέλεγχό του; Μπορεί κάτι τέτοιο να συμβεί, όταν ένας ιερέας της Φλόγας χάσει τον αυτοέλεγχό του; Ή η Μάντισσα έκανε κάτι ύπουλο και αποτρόπαιο, για να μας εκδικηθεί;

Η Ναράμια, παραπατώντας, πλησίασε τον Δάρφο και γονάτισε πλάι του.

«...Ναράμια,» είπε εκείνος, βραχνά, σαν άνθρωπος αφυδατωμένος. Τα βλέφαρά του τρεμόπαιζαν· με δυσκολία κρατούσε τα μάτια του ανοιχτά. «Τι...; Τι...;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της, κουρασμένα. «Δεν ξέρω τι συνέβη. Ήταν σαν ο Ιερέας Καρθάνο να τρελάθηκε. Δεν ξέρω, Δάρφο... Μπορείς να σηκωθείς;»

«Βοήθησέ με.»

Η Ναράμια τον βοήθησε να ανακαθίσει και, ύστερα, έβαλε το χέρι του στους ώμους της και ορθώθηκαν μαζί σε τρεμάμενα πόδια.

«Πιστεύω, η δουλειά σας εδώ τελείωσε.»

Η Ναράμια στράφηκε, για να δει τη Μάντισσα να στέκεται μπροστά απ'τα πέτρινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στο δωμάτιό της. Πλάι της ήταν ο Αρχιφύλακας, βαστώντας το ξίφος του γυμνολέπιδο.

«Τελείωσε,» παραδέχτηκε η Ναράμια.

«Θα ήθελα, λοιπόν, την κόρη μου πίσω.»

«Θα την έχεις, Μάντισσα. Θα την έχεις.»

Φύλακες μπήκαν από την άλλη είσοδο της πέτρινης αίθουσας, οπλισμένοι με βαλλίστρες και λυγιστά μαχαίρια.

Η Μάντισσα κοίταξε τους πειρατές που ήταν ακόμα ζωντανοί, βογκώντας επάνω στο έδαφος. «Σκοτώστε τους,» πρόσταξε, και η διαταγή της πάραυτα πραγματοποιήθηκε. Οι φύλακες τούς σκότωσαν, διαδικαστικά, τοξεύοντάς τους ή σχίζοντάς τους τους λαιμούς.

Η Ναράμια συνοφρυνώθηκε, παραξενεμένη. «Γιατί;»

«Καλύτερα να μην κυκλοφορήσει ετούτη η ιστορία ανάμεσα στους πειρατές,» αποκρίθηκε εκείνη. «Καλύτερα να ξέρουν μόνο πως ο Νάρκαθρημ ήρθε εδώ και ποτέ δεν επέστρεψε.

»Τώρα, Ναράμια, πρέπει να φύγετε από το Μαντείο μου και να μου φέρετε πίσω την κόρη μου, όπως υποσχεθήκατε.»

«Θα γίνουν και τα δύο. Πρώτα, όμως, χρειαζόμαστε λίγη ξεκούραση. Όπως βλέπεις, ο Δάρφο είναι χτυπημένος... και ο Ιερέας Καρθάνο...» Τα μάτια της στένεψαν. «Τι συνέβη στον Ιερέα Καρθάνο, Μάντισσα;»

«Δεν γνωρίζω,» είπε εκείνη, και, στρεφόμενη, άρχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα. Ο Αρχιφύλακας την ακολούθησε.

Ο Δάρφο κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, ακουμπώντας τους πήχεις του στα γόνατά του, εξουθενωμένος.

«Πώς αισθάνεσαι;» τον ρώτησε η Ναράμια.

«Σα νάχω καεί ζωντανός. Και το παράξενο είναι...» κοίταξε τα χέρια του, «ότι δεν έχω επάνω μου ούτε το παραμικρό έγκλημα, ούτε την παραμικρή φουσκάλα.»

«Επειδή τα πάντα ήταν στο μυαλό σου.» Η Ναράμια τού έδωσε ένα φλασκί με νερό, ανοίγοντάς το.

Εκείνος ήπιε, διψασμένα. «Κι εσύ; Εσύ δεν επηρεάστηκες απ' αυτό;»

«Επηρεάστηκα. Αλλά... έφυγα από την επιρροή του.»

«Ο ιερέας το έκανε, έτσι δεν είναι;»

Η Ναράμια ένευσε.

Ο Δάρφο συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

Η Ναράμια ανασήκωσε τους ώμους. «Μπορείς να τον ρωτήσεις ο ίδιος. Θα τον φέρω επάνω.» Κι έφυγε απ' το δωμάτιο, για να επιστρέψει σε λίγο, μαζί μ' έναν από τους φύλακες, ο οποίος τη βοηθούσε να μεταφέρει τον Ιερέα Καρθάνο –που κάθε άλλο παρά μικροκαμωμένος ήταν– και τη βοήθησε να τον ξαπλώσει και στο κρεβάτι του, γιατί εκείνος δεν είχε ακόμα ανακτήσει τις αισθήσεις του.

Ο φύλακας εγκατέλειψε το δωμάτιο, αμίλητα, αφήνοντάς τους μόνους.

Η Ναράμια πήρε το φλασκί απ' τα χέρια του Δάρφο, έριξε λίγο νερό στη χούφτα της, και πιτίλισε το μέτωπο του Καρθάνο. Εκείνος δεν ξύπνησε. Η Ναράμια τον ταρακούνησε απ' τον ώμο. «Σεβασμιότατε;»

Ο Καρθάνο σάλεψε. Τα βλέφαρά του τρεμόπαιξαν.

«Σεβασμιότατε; Είστε καλά;» ρώτησε η Ναράμια, κάπως διστακτικά, γιατί φοβόταν ότι η παραφροσύνη που είχε πιάσει τον ιερέα στη μεγάλη πέτρινη αίθουσα ίσως να μην τον είχε εγκαταλείψει ακόμα.

Ο Καρθάνο μούγκρισε. Ανακάθισε, στηριζόμενος στους αγκώνες του. «Ναι... Τι συνέβη, Ναράμια;»

«Ακριβώς αυτό ήμουν έτοιμη να ρωτήσω εσάς. Παραλίγο να μας ψήσετε ζωντανούς εκεί κάτω.»

«Με συγχωρείς,» είπε ο Καρθάνο, και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. Παρατήρησε τον Δάρφο αντίκρυ του και τον χαιρέτησε μ' ένα νεύμα.

«Σεβασμιότατε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Μας επιτεθήκατε. Γιατί;»

«Δεν το έκανα επίτηδες. Η Φλόγα... Δεν είναι ίδια εδώ όπως στη Σερανβέλ. Όσο κανείς απομακρύνεται από την Πόλη των Ανοιγμάτων, αλλάζει. Στα βόρεια, είναι δυσκολότερο να την επικαλεστείς. Στα νότια, δυσκολότερο να την ελέγξεις, και επικίνδυνο να φύγει απ' τον έλεγχο σου.»

«Κι αυτό ήταν που σας συνέβη;» ρώτησε η Ναράμια, η οποία στεκόταν στη μέση του δωματίου.

«Ναι,» είπε ο Καρθάνο. «Επειδή ήμουν κουρασμένος κι απ' τη βοήθεια που είχα προσφέρει στον Μαράνκο...»

«Στον Μαράνκο;» απόρησε ο Δάρφο. «Ποια βοήθεια;»

«Ο μισθοφόρος σου, πριν από μερικές ώρες, χρειάστηκε τη βοήθειά μου, για να τιθασεύσει τους Θεούς της Φλόγας μέσα του. Θα τον είχαν σκοτώσει, αν δεν τον είχα βοηθήσει.»

«Μα, ο Μαράνκο είναι...»

«...στη Βερμπάνιθ, ναι,» ένευσε ο Καρθάνο. «Ωστόσο, τον βοήθησα· κι αυτό με κούρασε, και είχε το κόστος του, όπως είδατε.» Αναστέναξε. «Ευτυχώς που κατάφερα να σταματήσω τη Φλόγα εγκαίρως, προτού σας σκοτώσω.»

Δε θυμάται, διαπίστωσε η Ναράμια. Δε θυμάται ότι σηκώθηκε και τον χτύπησα.

Καλύτερα έτσι. Προτιμούσε οι ιερείς της Φλόγας να μη γνωρίζουν για τις κρυφές της δυνάμεις.

«Ναι,» είπε, «ευτυχώς,» και κάθισε, οκλαδόν, επάνω στο δικό της κρεβάτι.

«Οι πειρατές είναι νεκροί;» ρώτησε ο Καρθάνο.

«Νεκροί, Σεβασμιότατε, όλοι τους. Η Μάντισσα αποτελείωσε όσους ήταν ακόμα ζωντανοί, όταν εσείς είχατε λιποθυμήσει. Είπε πως προτιμά να μαθευτεί ότι ο Νάρκαθρημ κι οι άνθρωποί του μπήκαν στο Μαντείο των Βράχων και δεν επέστρεψαν, παρά ότι εκείνη τούς πρόδωσε.»

«Συνετό.»

«Επίσης, μας ζήτησε να φύγουμε και να της επιστρέψουμε την Υλίρα.»

«Θα γίνει,» είπε ο Ιερέας Καρθάνο.

Και μετά, ετοιμάστηκαν για το μικρό ταξίδι προς τη Βερμπάνιθ, μαζεύοντας τα λιγοστά πράγματά τους.

Ο Δάρφο έμοιαζε να έχει αρχίσει να συνέρχεται από την επιρροή της Φλόγας, καθώς το σώμα του συνειδητοποιούσε ότι η πύρινη επίθεση ήταν μονάχα στο μυαλό του και δεν είχε υποστεί καμία ουσιαστική βλάβη που να παρακωλύει τις κινήσεις του. Εξακολουθούσε, ωστόσο, να ζαλίζεται.

Η πόρτα του δωματίου τους άνοιξε, προτού φύγουν, και είδαν τον Αρχιφύλακα να στέκεται στο κατώφλι, με το πρόσωπό του κρυμμένο στη σκιά της κουκούλας του και τη λαβή του ξίφος του να ξεπροβάλλει από τον ώμο του.

«Η Μάντισσα ζητά να κρατήσουμε έναν από εσάς εδώ, ως εγγύηση, μέχρι να επιστραφεί η κόρη της,» είπε.

Η Ναράμια κι οι δύο άντρες έμειναν, προς στιγμή, σιωπηλοί· ύστερα, ο Δάρφο είπε: «Θα μείνω εγώ.»

Η Ναράμια τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Ετσι κι αλλιώς, χρειάζομαι ξεκούραση,» εξήγησε εκείνος. «Θα περιμένω, ώσπου να φέρετε την κοπέλα, και μετά θα φύγουμε μαζί.»

Η Ναράμια ένευσε και του έσφιξε το χέρι. Ο Δάρφο τη φίλησε.

Ύστερα, εκείνη κι ο ιερέας της Φλόγας έφυγαν από το Μαντείο των Βράχων, ανέβηκαν στα άλογά τους, και κάλπασαν προς τη Βερμπάνιθ, καθώς μεσημέριαζε και οι ήλιοι τούς έβαλλαν με πυρωμένες λόγχες.

Η νότια πύλη ήταν ανοιχτή, και πέρασαν χωρίς κανέναν απ'τους φρουρούς να τους σταματήσει.

Φτάνοντας στην Περιφέρεια Αγοράς και αφιπεύοντας, συνάντησαν τον Επιτηρητή Γκαήρμιο, ο οποίος, βλέποντάς τους, είχε βγει απ'την άμαξά του.

«Τελείωσε,» του είπε η Ναράμια. «Μπορούμε να επιστρέψουμε στη Σερανβέλ.»

«Είναι νεκρός;» Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αναφερόταν στον Νάρκαθρημ.

«Ναι.»

«Κι ο Δάρφο;»

«Τον κράτησαν στο Μαντείο, μέχρι να τους επιστρέψουμε την Υλλίρα.»

Η όψη του Γκαήρμιο σκοτεινίασε. «Η κοπέλα έχει χαθεί,» τους πληροφόρησε. «Το ίδιο κι ο Μαράνκο.»

«Τι; Πώς έγινε αυτό;»

«Ο Νάρκαθρημ πρέπει να είχε καταλάβει κάτι, και ήρθε να ελέγξει το карабάνι. Κατάφερα να τον καθυστερήσω όσο μπορούσα, ώσπου ο Μαράνκο να πάρει την κοπέλα και να φύγει. Αλλά, μετά, δεν επέστρεψε· και, ψάχνοντας γι' αυτόν, δεν τον βρήκα στους δρόμους της πόλης. Επίσης, κι ο Δατμάνο —ο οποίος πρέπει να τον ακολούθησε— έχει εξαφανιστεί.»

«Μα τις Σκιές!» καταράστηκε η Ναράμια, κάτω απ' την ανάσα της. «Η Μάντισσα... Δε θα ξεμπλέξουμε εύκολα μαζί της, αν δε βρούμε την κόρη της, και το ξέρεις αυτό.»

Ο Γκαήρμιο κατένευσε, περνώντας τους αντίχειρες στη ζώνη του και ξεφυσώντας. «Θα πρέπει να ψάξουμε κι άλλο.»

«Θα τον βρω εγώ τον Μαράνκο, μην ανησυχείτε,» είπε ο Ιερέας Καρθάνο.

«Σεβασμιότατε, μπορείτε;» ρώτησε η Ναράμια, βλέποντας ότι ο ιερέας ήταν φανερά κουρασμένος, και φοβούμενη ότι τα ίδια που είχαν συμβεί στο Μαντείο των Βράχων ίσως να συνέβαιναν κι εδώ: *κι ετούτη τη φορά, μπορεί να μην καταφέρω να μας γλιτώσω...*

Ο Καρθάνο ένευσε. «Θα τον βρω.» Και, στηριζόμενος στο ψηλό ραβδί του, έκλεισε τα βλέφαρα, και η όψη του έγινε ήρεμη, γαλήνια.

Η Ναράμια, ωστόσο, δε μπορούσε να αισθανθεί το ίδιο ήρεμη και γαλήνια, καθώς θυμόταν τη μάνητα της Φλόγας ολόγουρά της.

Ο Γκαήρμιο, που δεν ήξερε τι είχε συμβεί στο Μαντείο των Βράχων, έμοιαζε απλώς να περιμένει, βλέποντας τον ιερέα ως την τελευταία τους ελπίδα.

Ο Καρθάνο άνοιξε τα μάτια, και είπε: «Ακολουθήστε με. Νομίζω ότι κινδυνεύουν.»

«Κινδυνεύουν;» έκανε ο Γκαήρμo. «Τους βρήκαν οι πειρατές;»
«Δε νομίζω ότι είναι πειρατής αυτός που είδα. Ελάτε, όμως· όσο πιο γρήγορα τους βοηθήσουμε, τόσο το καλύτερο!» Και ξεκίνησε να βαδίζει.

Η Ναράμια και ο Γκαήρμo τον ακολούθησαν. «Θα χρειαστεί να πάρω μισθοφόρους μαζί μου, Σεβασμιότατε;» ρώτησε ο επιτηρητής.
«Μάλλον, όχι.»

«Από ποιον κινδυνεύουν;» είπε η Ναράμια.

«Από έναν άντρα. Δεν τον έχω ξαναδεί.»

Ο ιερέας της Φλόγας τούς οδήγησε μέσα στα μεσημεριανά σοκάκια της Περιφέρειας Αγοράς, όπου η ζέστη ήταν δυνατή, καθώς οι ήλιοι πύρωναν τις πέτρες γύρω τους. Η Ναράμια αναρωτήθηκε, φευγαλέα, πώς θα ήταν το μέρος εδώ το μεσοκαλόκαιρο.

«Εκεί μέσα βρίσκονται,» είπε ο Καρθάνο, σταματώντας στην αρχή ενός σοκακιού και κοιτάζοντας μια πόρτα.

«Με κατάσταση μοιάζει,» παρατήρησε ο Γκαήρμo. «Κατάστημα μπαχαρικών.» Κοίταξε τον ιερέα, ερωτηματικά.

Εκείνος δε μίλησε.

«Νομίζω ότι μας παρακολουθούν,» είπε η Ναράμια στους δύο άντρες, ήρεμα, σαν να συζητούσε για τον καιρό.

Ο Γκαήρμo κατάλαβε το λόγο του ήρεμου τόνου της. «Πόσοι;» τη ρώτησε, εξίσου ήρεμα.

«Ένας. Μπορώ να τον κυνηγήσω, όσο εσείς πηγαίνετε μέσα.»

«Σεβασμιότατε;» ρώτησε ο Γκαήρμo.

Ο ιερέας της Φλόγας είπε, κουρασμένα: «Εσείς ξέρετε καλύτερα.»

«Θα μπορούμε μόνοι μας να αντιμετωπίσουμε τον κίνδυνο μέσα;» θέλησε να μάθει ο Γκαήρμo.

«Νομίζω πως είναι μονάχα ένας άνθρωπος σ'όλο το οίκημα,» είπε ο Καρθάνο, «εξαιρώντας, φυσικά, τους τρεις δικούς μας ανθρώπους. Ναι, μάλλον, θα μπορούμε να τον αντιμετωπίσουμε.

»Ναράμια, κάνε ό,τι πιστεύεις πως πρέπει να κάνεις μ'αυτόν που μας παρακολουθεί.»

Η Ναράμια στράφηκε και, τραβώντας το ξίφος της, έτρεξε προς τη γωνία απ'την οποία τους κοίταζε η σκιερή φιγούρα, που φορούσε κάπα και κουκούλα και, μόλις είδε την τυχοδιώκτρια να έρχεται καταπάνω της, γύρισε κι έκανε να φύγει.

Και είχε το προβάδισμα· η Ναράμια το ήξερε ότι δε θα την πρόφτανε εύκολα.

Καθώς, όμως, εκείνη έτρεχε, η κουκούλα έφυγε απ'το κεφάλι της και κοντά, ξανθά μαλλιά αποκαλύφθηκαν. Επίσης, αμέσως, έγινε φανερό πως επρόκειτο για γυναίκα.

Η Ναράμια έστριψε σ'ένα σοκάκι, εγκαταλείποντας την καταδίωξη.

Η Λουσίνα άκουσε τα βήματα πίσω της να σταματούν, και σταμάτησε κι εκείνη, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της. Η κορακομάλλα γυναίκα δε φαινόταν πουθενά. Πρέπει να την είχε χάσει, ή να είχε παρατήσει το κυνηγητό.

Ο επιτηρητής του караβανιού, όμως, και ο ιερέας της Φλόγας κάπου πήγαιναν μαζί της· και ίσως αυτό το μέρος να είναι εκεί όπου κρύβουν την Ιερομαθή της Μάντισσας.

Η Λουσίνα πήρε μερικές βαθιές ανάσες, για να ξελαχανιάσει, και άρχισε να επιστρέφει, προσεκτικά, προς το σοκάκι όπου τους είχε δει να σταματούν και όπου, πριν από μερικές ώρες, είχε σκοτωθεί ο Κάντβιρ.

Η Ναράμια πετάχτηκε από ένα κάθετο στενορόμι, επιχειρώντας να την αρπάξει πισώπλατα και να βάλει ένα ξιφίδιο στο λαιμό της.

Η Λουσίνα απέφυγε τη λεπίδα της αντιπάλου της, σκύβοντας, και τη χτύπησε, με τον δεξή αγκώνα, στην κοιλιά.

Στράφηκε να την αντικρίσει, ξεθηκαρώνοντας δυο δικά της ξιφίδια.

«Να υποθέσω ότι δε θα ήταν συνετό να χτυπήσουμε, πρώτα;» ρώτησε ο Γκαήρμμο, πλησιάζοντας την πόρτα του καταστήματος.

«Είναι κλειδωμένα;»

Ο Γκαήρμιο έσπρωξε την πόρτα κι αυτή άνοιξε, αποκαλύπτοντας πίσω της ένα στενό δωμάτιο, γεμάτο πάγκους, ράφια, και ντουλάπια. Η μυρωδιά των μπαχαρικών, των καρυκευμάτων, και των βοτάνων ήταν δυνατή. Κανείς δε φαινόταν μέσα.

«Δεν είναι κλειδωμένα, λοιπόν,» είπε ο Καρθάνο. «Επομένως, δεν βλέπτε και να μπούμε.»

Ο Γκαήρμιο μειδίασε. «Σεβασμιότατε, οι ηθικές σας αρχές με εκπλήσσουν.»

«Η έκπληξη είναι διεγερτικό συναίσθημα, τέκνον μου, και άρα χρήσιμο στη συγκεκριμένη περίπτωση. Πέρασε.»

Ο Γκαήρμιο μπήκε, τραβώντας το ξίφος του.

Ο ιερέας της Φλόγας τον ακολούθησε, κλείνοντας.

Στο βάθος του στενού δωματίου υπήρχε μια εξίσου στενή, ξύλινη σκάλα, που πήγαινε και πάνω και κάτω.

«Στο υπόγειο,» είπε, χαμηλόφωνα, ο Καρθάνο. «Εκεί τους έχει.»

Ο Γκαήρμιο βάδισε, προσεκτικά, πλησιάζοντας τη σκάλα. Αλλά τα σανίδια, παλιά καθώς ήταν, δεν μπόρεσαν παρά να τρίξουν κάτω απ' τα πόδια του.

Και μια φωνή ακούστηκε απ' το υπόγειο: «Είναι κανείς εκεί; Μια στιγμή, έρχομαι!»

Ο Καρθάνο έκανε νόημα στον Γκαήρμιο να περιμένει, κι εκείνος υπάκουσε.

Ένας λιγνός άντρας –που έμοιαζε Ερσαγκμόριος, αν έκρινε κανείς απ' το παρουσιαστικό του– ανέβηκε τη σκάλα και τους κοίταξε, χαμογελώντας. «Τι θα επιθυμούσαν οι κύριοι;» ρώτησε, ατενίζοντας λιγάκι ανήσυχα το γυμνολέπιδο ξίφος στο χέρι του караβανάρχη.

«Τους ανθρώπους που έχεις στο υπόγειο,» αποκρίθηκε ο Γκαήρμιο.

Ο μαγαζάτορας χλόμιασε. «Τους... τους ποιους;»

«Πιστεύω πως ο σύντροφός μου ήταν ξεκάθαρος,» είπε ο Καρθάνο.

«Εμ...» έκανε ο λιγνός άντρας. «Σε ποιους θα είχα την τιμή να ομιλώ;»

Ο Γκαήρμιο τον άρπαξε απ' το γιακά και τον κόλλησε πάνω σε κάτι ράφια. Τα πράγματα εκεί τραντάχτηκαν και έτριξαν· ένα γυάλινο

βαζάκι έπεσε στο πάτωμα, σπάζοντας. Το λεπίδι του караβανάρχη βρέθηκε στο λαιμό του μαγαζάτορα. «Γιατί τους κρατάς εκεί κάτω;»

«Τους βοηθούσα! Ζήτησαν τη βοήθειά μου, κύριε. Τους γνωρίζετε;»

«Πήγαινε μας σ' αυτούς. Τώρα.»

«Μάλιστα. Μάλιστα. Όπως αγαπάτε, κύριε. Αφήστε με, σας ικετεύω.»

Ο Γκαήρμo τον άφησε, και ο άντρας στράφηκε στη σκάλα κι άρχισε να κατεβαίνει.

Οι δύο Σερανβέλιοι τον ακολούθησαν, φτάνοντας σ' ένα σκοτεινό, δύσοσμο υπόγειο, γεμάτο βαρέλια και κιβώτια. Από το χαμηλό του ταβάνι –δεν μπορούσε κανείς να στέκεται όρθιος εδώ μέσα· έπρεπε να πηγαίνει σκυφτός– κρεμόταν μια αναμμένη λάμπα, το λάδι της οποίας βρομούσε σαν να ήταν το χειρότερο λάδι της αγοράς.

Ο Γκαήρμo χρειάστηκε να βλεφαρίσει δυο φορές, προτού τα μάτια του συνηθίσουν στον ασθενικό φωτισμό· αλλά δε δυσκολεύτηκε καθόλου να διακρίνει ότι κι οι τρεις άνθρωποι που εκείνος και ο ιερέας της Φλόγας αναζητούσαν βρίσκονταν εδώ. Ο Μαράνκο ήταν αναίσθητος και δεμένος επάνω σ' ένα βαρέλι. Η Υλλίρα ήταν δεμένη χειροπόδαρα στο πέτρινο πάτωμα, και φιμωμένη· είχε, όμως, τις αισθήσεις της, και, μόλις αντίκρισε τον Γκαήρμo και τον Καρθάνο, άρχισε να μουγκρίζει και να σκούζει, λυσσασμένα, παλεύοντας με τα δεσμά της. Ο Δατμάνο δε βρισκόταν πολύ μακριά απ' αυτήν, πεσμένος ανάσκελα και μοιάζοντας να κοιμάται. Δεν ήταν δεμένος.

Η Ναράμια απέφυγε το δεξί ξιφίδιο της ξανθιάς γυναίκας, κι αρπάζοντάς της τον πήχη, ύψωσε το γόνατό της και τη χτύπησε στο διάφραγμα, κάνοντάς τη να διπλωθεί, μουγκρίζοντας. Τη γράπωσε απ' τα μαλλιά και την κόλλησε, με το πρόσωπο, στον τοίχο, βάζοντας τη δική της λεπίδα στο πλάι του λαιμού της.

«Ρίξε τα όπλα σου,» της είπε, «αλλιώς θα κόψω τη φλέβα στο λαρύγγι σου και θάσαι νεκρή ώσπου να μετρήσεις μέχρι το δέκα.»

Τα ξιφίδια της ξανθιάς γυναίκας αντήχησαν, πέφτοντας στο λιθόστρωτο.

«Γιατί μας παρακολουθούσες;»

«Δεν ήταν τίποτα το προσωπικό.»

«Ναι, το φαντάζομαι,» είπε η Ναράμια, εξακολουθώντας να έχει το ξιφίδιό της στο πλάι του λαιμού της γυναίκας. «Αλλά γιατί μας παρακολουθούσες; Για ποιον δουλεύεις;»

«Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς,» αποκρίθηκε η Λουσίνα, και, γλιστρώντας το χέρι της μέσα στο πουκάμισό της, έκανε να τραβήξει ένα λεπτό στιλέτο που έκρυβε εκεί.

Το γόνατο της Ναράμια τη χτύπησε στην κλείδωση του ποδιού, αναγκάζοντάς τη να γονατίσει. «Μην είσαι ανόητη. Δε θα φύγεις από δω ζωντανή, αν δε μου μιλήσεις. Για τον Νάρκαθρημ δουλεύεις, έτσι δεν είναι;»

«Κι αν δουλεύω γι' αυτόν;» γρύλισε η Λουσίνα.

«Αν δουλεύεις γι' αυτόν, έχεις μείνει χωρίς εργοδότη.»

«Τι εννοείς;»

«Είναι νεκρός.»

«Λες ψέματα.»

«Αν επιστρέψει ποτέ στη Βερμπάνιθ, έλα να το πεις και σ' εμένα. Μέχρι τότε, είναι νεκρός.» Η Ναράμια τής άφησε τα μαλλιά και έφυγε, βαδίζοντας βιαστικά μες στα σοκάκια, κατευθυνόμενη προς το μέρος όπου είχε χωρίσει με τον Γκαήρμιο και τον Ιερέα Καρθάνο.

Η Λουσίνα ορθώθηκε, μορφάζοντας από τον πόνο στο πόδι της. *Ο Νάρκαθρημ νεκρός; σκέφτηκε. Αν αυτή η σκύλα είπε αλήθεια, τότε... τότε θα δούμε πολλά ν' αλλάζουν στη Βερμπάνιθ.*

Μάζεψε τα ξιφίδιά της από κάτω και, κουτσαίνοντας, βάδισε προς το σπίτι της στην Περιφέρεια Αγοράς. Μάλλον, δεν είχε, πλέον, νόημα να συνεχίσει να παρακολουθεί τους Σερανβέλιους.

«Τι έκανες εδώ;» σφύριξε ο Γκαήρμιο. «Γιατί τους έδεσες; Για να τους βοηθήσεις;» Έτεινε το ξίφος του προς τον μαγαζάτορα, ο οποίος οπισθοχώρησε, υψώνοντας τα χέρια.

«Κύριε, σας ικετεύω! Κάποια παρεξήγηση, σίγουρα...» Χαμογέλασε, προσπαθώντας να δείχνει φιλικός.

«Πες μας την αλήθεια,» τον πίεσε ο Γκαήρμιο, «αλλιώς θα σε σουβλίσω σα γουρούνι.» *Αν και, πρόσθεσε νοερά, δεν έχεις ούτε το ένα δέκατο του λίπους ενός γουρουνιού επάνω σου.*

Ο μαγαζάτορας, κατάχλομος καθώς ήταν, συνέχισε να χαμογελά. «Κοιτάξτε... εμμ... δεν ξέρω πώς να σας το πω. Ας πούμε ότι έληξε! Μπορείτε να πάρετε τους φίλους σας και να φύγετε –κανένα πρόβλημα απολύτως!»

«Ο σύντροφός μου σου έκανε μια ερώτηση,» είπε ο Ιερέας Καρθάνο, αγριοκοιτάζοντας τον λιγνό άντρα.

«Ναι, σωστά... Κοιτάξτε... Ο φίλος σας από δω,» έδειξε τον Μαράνκο, με το πηγούνι του, «έκανε κάποια... εξαιρετικά πράγματα. Τον είδα. Έκανε μάγια. Και σκέφτηκα ότι κάποιοι θα... χμμ... έδειχναν ενδιαφέρον για ένα τέτοιο άτομο.»

Ο Καρθάνο συνοφρυώθηκε. «Κάποιοι;»

«Ορισμένοι αλχημιστές.»

«Δηλαδή,» είπε ο Γκαήρμιο, «σκεφτόσουν να πουλήσεις τους ανθρώπους μας στους αλχημιστές της Βερμπάνιθ;»

«Αφού το θέτετε έτσι... ναι, κάπως έτσι, ναι.»

«Λύσε τους. Τώρα.»

«Όπως επιθυμείτε, κύριε.» Ο μαγαζάτορας πήρε ένα μαχαίρι και έκοψε τα σχοινιά του Μαράνκο. Έπειτα, γονάτισε πλάι στην Υλλίρα και έκοψε και τα δικά της δεσμά.

Η κοπέλα έβγαλε το φίμωτρό της και πετάχτηκε πάνω, έτοιμη να χτυπήσει τον μαγαζάτορα.

«Περίμενε!» της είπε, αυστηρά, ο Καρθάνο.

Εκείνη κοίταξε τον ιερέα με τις άκριες των ματιών της.

«Σου είπα: *περίμενε*,» επανέλαβε ο Καρθάνο. Και προς τον μαγαζάτορα: «Τι έκανες στον Δατμάνο;» Έδειξε ποιον εννοούσε, με μια γρήγορη και κοφτή κίνηση του ραβδιού του.

«Του έδωσα να πει λίγο τσάι. Μόνο αυτό: τίποτ' άλλο!»

«Με υπνωτικό μέσα, αναμφίβολα...»

«Η αλήθεια είναι πως ναι,» χαμογέλασε ο μαγαζάτορας.

«Ποιο είναι τ' όνομά σου;» τον ρώτησε ο ιερέας της Φλόγας.

«Λαθράλεμ. Και δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα απολύτως από τη μεριά μου, κύριοι! Χε... Μπορούμε να τα ξεχάσουμε όλα, έτσι δεν είναι; Θα σας κάνω και τις καλύτερες τιμές στην αγορά, ασφαλώς!»

«Βοήθησέ μας να βγάλουμε τους συντρόφους μας απ'το μαγαζί σου, για αρχή,» είπε ο Καρθάνο.

Η Ναράμια τούς συνάντησε έξω απ'το κατάστημα.

Τον Μαράνκο τον είχαν ήδη βγάλει στο δρόμο και τον είχαν καθίσει στο πλακόστρωτο, με την πλάτη ακουμπισμένη σ'έναν τοίχο, λιπόθυμος καθώς ήταν. Πλάι του στέκονταν η Υλλίρα και ο Ιερέας Καρθάνο. Ο Γκαήρμο και ένας λιγνός άντρας έβγαζαν, εκείνη τη στιγμή, τον Δατμάνο από το μαγαζί, έχοντας τα χέρια του μισθοφόρου στους ώμους τους.

«Βλέπω, δε χρειάζεστε τη βοήθειά μου,» παρατήρησε η Ναράμια, υπομειδιώντας.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ιερέας Καρθάνο. «Ο φίλος μας ο Λαθράλεμ αποδείχτηκε πολύ συνεργάσιμος, τελικά.»

«Ο ποιος;»

Ο ιερέας κοίταξε τον λιγνό άντρα, που φαινόταν νάναι Ερσαγκμόριος.

«Μάλιστα,» είπε η Ναράμια. «Υποθέτω, θα μου εξηγήσετε αργότερα τι συνέβη.»

«Κι εσύ θα μας πεις τι έγινε με τον κατάσκοπο.»

«Ναι, αν και δε νομίζω ότι χρειάζεται, πλέον, ν'ανησυχούμε γι' αυτήν.»

Ο Γκαήρμο και ο Λαθράλεμ άφησαν τον Δατμάνο δίπλα στον Μαράνκο. «Σε πόση ώρα θα συνέλθει;» ρώτησε ο караβανάρχης.

«Σε μερικές ώρες.»

«Κι αν θέλουμε να τον ξυπνήσουμε πιο νωρίς;»

«Τυχάνει να έχω ένα είδος καπνού—»

«Δεν το χρειαζόμαστε,» τον διέκοψε ο Ιερέας Καρθάνο.

«Είστε βέβαιοι, κύριε;»

«Ναι.»

«Όπως αγαπάτε,» χαμογέλασε ο Λαθράλεμ. «Να πηγαίνω, τώρα.»

«Ναι,» είπε ο Καρθάνο, «αυτό θα ήταν το καλύτερο.»

Ο λιγνός Ερσαγκμόριος εξαφανίστηκε στο εσωτερικό του καταστήματός του, και τον άκουσαν να κλειδαμπαρώνει την πόρτα.

«Δε φαίνεται και πολύ επικίνδυνος,» παρατήρησε η Ναράμια. «Τι τους έκανε;»

«Νάρκωσε τον Δατμάνο,» της είπε ο Γκαήρμο, «και ήθελε να πουλήσει τον Μαράνκο στους αλχημιστές της Βερμπάνιθ.»

Η Ναράμια μόρφασε. «Και τον Μαράνκο πώς τον αναισθητοποίησε;»

«Δεν ξέρω· δε μας είπε. Θα μας τα διηγηθεί ο ίδιος ο Μαράνκο, υποθέτω, όταν ξυπνήσει.»

«Εσύ τι είδες;» ρώτησε η Ναράμια την Υλλίρα.

«Τον Μαράνκο να μου επιτίθεται, για να με πάρει από την άμαξα,» αποκρίθηκε, απότομα, η κοπέλα. «Κι ύστερα, ξύπνησα δεμένη σ' αυτό το υπόγειο,» πρόσθεσε, στραβώνοντας τα χείλη.

«Τέλος πάντων,» είπε η Ναράμια· «οι δυσκολίες τελείωσαν, τώρα, για σένα. Ήρθε η ώρα να επιστρέψεις στο Μαντείο των Βράχων, κι εμείς να φύγουμε για την πατρίδα μας.»

Η όψη της Υλλίρα έμοιαζε μ' αυτήν ενός φυλακισμένου αγριμιού που, επιτέλους, του δίνουν την ελευθερία του.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Έκτο —Τρεις Πόλεις: Βένμυχ—

Το ταξίδι της επιστροφής ήταν πολύ χειρότερο από το ταξίδι που είχε κάνει για να έρθει στις Τρεις Πόλεις. Όταν το *Τσακάλι των Κυμάτων* βγήκε απ' το λιμάνι της Βένμυχ και ανοίχτηκε, η Θαρνάλιν διαπίστωσε πως ο καιρός ήταν άσχημος: το πλοίο παράδερνε πάνω στα ανήσυχα κύματα, ενώ άνεμοι το χτυπούσαν μια από δω και μια από κει. Κι αυτή η δυστυχής κατάσταση συνεχίστηκε σχεδόν μέχρι να φτάσουν στη Σερανβέλ.

Η Θαρνάλιν, που το προηγούμενό της ταξίδι την είχε κάνει να πιστέψει ότι είχε ανοσία στη ναυτία, διαπίστωσε ότι η «ανοσία» της είχε και τα όριά της. Όταν το σκάφος τρανταζόταν βίαια από τους αγέρηδες, ή όταν έμοιαζε να χορεύει πάνω στα κύματα, ανεβαίνοντας και κατεβαίνοντας, ανεβαίνοντας και κατεβαίνοντας, ανεβαίνοντας και κατεβαίνοντας, η Θαρνάλιν αισθανόταν το κεφάλι της να πηγαίνει να σπάσει και τα σωθικά της να γυρίζουν. Την πρώτη φορά, ξέρασε πάνω στο φόρεμά της την επόμενη, ο Καπετάν Λασκάνο την έβγαλε στο κατάστρωμα —παρά τον αέρα και τα κύματα— και την άφησε να ξεράσει από την κουπαστή. Από τότε κι ύστερα, έμαθε να το κάνει μόνη της, είτε από το κατάστρωμα είτε από κάποιο φινιστρίνι· γιατί ο Καπετάνιος του *Τσακαλιού των Κυμάτων* της είχε πει, πολύ ξεκάθαρα: «Υποσχέθηκα να σε πάω στη Σερανβέλ σώα κι αβλαβή, κοπελιά· η πληρωμή μου, όμως, δεν περιλαμβάνει να μου γεμίσεις το πλοίο με τ'άντερά σου.»

Αλλά αυτό δεν ήταν το μόνο άσχημο στο ταξίδι της. Εκτός από τις στιγμές που ζαλιζόταν, όλες τις υπόλοιπες στιγμές δεν είχε τι να κάνει. Αισθανόταν σαν να βρισκόταν μέσα σε μια κινητή φυλακή. Φυσικά, προτιμούσε να βαριέται απ' το να ζαλίζεται· μα και η βαρεμάρα ήταν κάθε άλλο παρά καλή. Δεν είχε ούτε έναν άνθρωπο για να μιλήσει, και στον Καπετάν Λασκάνο και το πλήρωμά του δεν ήθελε να μιλά και πολύ. Καλύτερα να διατηρούσαν τις αποστάσεις

τους, γιατί έβλεπε πώς την κοίταζαν μερικοί-μερικοί. Την κοίταζαν μ'έναν τρόπο που δεν της άρεσε καθόλου... ακριβώς όπως έκαναν και κάποιοι άλλοι άντρες στη Σερανβέλ, κατά καιρούς· μα εκεί δεν ήταν υποχρεωμένη να τους έχει συνεχώς στα δύο μέτρα απόσταση απ'αυτήν: εδώ ήταν, πράγμα το οποίο δεν την έκανε να νιώθει και τόσο βολικά.

Κάποιο βράδυ, ένας άντρας του πληρώματος επεδίωξε να γίνει... υπερβολικά φιλικός μαζί της, καθίζοντας πλάι της και πιάνοντάς της τον μηρό· το χέρι του ήταν σκληρό σαν ξύλο και δυνατό σαν μέγ-γενη.

«Άφησέ με!» του είπε η Θαρνάλιν, κάνοντας να σηκωθεί και να φύγει.

«Γιατί; Μείνε λίγο δω να, να μιλήσουμε.» Το άλλο του χέρι τής έπιασε το αριστερό στήθος, και ο άντρας την κράτησε κοντά του.

«Σου είπα, *άφησέ με!*» αντέδρασε εκείνη· και τότε ήταν που παρενέβη ο Καπετάν Λασκάνο, ξεπροβάλλοντας πίσω απ'τον ναύτη κι αρπάζοντας τον απ'τ'αφτιά.

«Βλαμμένε, ηλίθιε, ψωριάρη, δεν είπαμε την κοπέλα δεν την πειράζουμε;»

«'Ντάξει, ρε Καπετάνιο! Δεν την επείραξα– *Αου!* άσε τ'αφτιά, ρε!»

Η Θαρνάλιν είχε ήδη απομακρυνθεί, βγαίνοντας στο κατάστρωμα του *Τσακαλιού των Κυμάτων* και πηγαίνοντας στην πλώρη, για να καθίσει εκεί και να συνέλθει. Ευτυχώς, εκείνη τη βραδιά ο καιρός ήταν πιο ήπιος από άλλες· δε φυσούσε πολύ, και τα κύματα ήταν σχετικά μικρά και νωχελικά.

Η Θαρνάλιν αγκάλιασε τον εαυτό της και προσπάθησε να ξεχάσει ό,τι είχε συμβεί. Προσπάθησε, επίσης, να πείσει τον εαυτό της πως δε θα ξανασυνέβαινε, μέχρι να αγκυροβολήσουν στη Σερανβέλ... αν και φοβόταν πως ο ναύτης του Λασκάνο ίσως και να επιχειρούσε, πάλι, να την αρπάζει, όταν έβρισκε την ευκαιρία.

Ωστόσο, δεν το έκανε. Την κοίταζε όπως και πριν, μα δεν την πλησίασε, φοβούμενος, προφανώς, την αντίδραση του Καπετάνιου. Ο Λασκάνο μπορεί να ήταν λεχρίτης, όμως κρατούσε το λόγο του όταν κάποιος τον πλήρωνε καλά... ή όταν πίστευε ότι θα έμπλεκε

άσχημα αν έκανε αλλιώς. Ο πατέρας του Χανμάρο πρέπει να τον είχε θορυβήσει, λέγοντάς του πως το Συμβούλιο ήθελε τη Θαρνάλιν σώα κι αβλαβή στη Σερανβέλ.

Το *Τσακάλι των Κυμάτων* έκανε είκοσι ημέρες να φτάσει στον προορισμό του, εξαιτίας της κακοκαιρίας, αλλά έφτασε χωρίς να υποστεί ζημιές, χωρίς να δεχτεί επιθέσεις από πειρατές, και χωρίς να συμβεί κανένα ανεπιθύμητο επεισόδιο στη Θαρνάλιν. Εκτός απ' το γεγονός ότι είχε βαρεθεί τη ζωή της, ότι είχε σιχαθεί να ξερνά κάθε λίγο και λιγάκι, ότι είχε να κάνει μπάνιο από τότε που βρισκόταν στη Βένμιρχ, και ότι είχε μισήσει θανάσιμα τα καράβια, ήταν καλά όταν βγήκε στις Μεγάλες Αποβάθρες της Σερανβέλ. Δίχως να ρίξει ούτε ένα αποχαιρετιστήριο βλέμμα στο *Τσακάλι των Κυμάτων*, κατευθύνθηκε προς τις Άνω Μικρές Αποβάθρες, για να πάρει από εκεί βάρκα και να περάσει στην απέναντι μεριά του ποταμού Σίλμεργκιθ και στη Συνοικία των Δηλητηρίων.

Ο πατέρας της, αναμφίβολα, θα γινόταν εκτός εαυτού, όταν του διηγόταν τι είχε συμβεί στη Βένμιρχ, και θα της έλεγε ότι, καλά το υποψιαζόταν εκείνος, ποτέ δεν έπρεπε να είχε πάει στις Τρεις Πόλεις. Ωστόσο, η Θαρνάλιν, ύστερα από τόσα που είχε περάσει, δεν μπορούσε παρά να το θεωρεί τούτο ως κάτι μικρό κι ασήμαντο.

Ο Χανμάρο βρισκόταν, μαζί με τον Νολράκο, στη Βένμιρχ και προσπαθούσε να μη σκέφτεται συνεχώς τη Θαρνάλιν, καθώς περίμεναν την άφιξη των άλλων αρχόντων των Τριών Πόλεων και τη συγκέντρωση του Συμβουλίου των Τριών.

«Σεβασμιότατη,» ρώτησε την Ιέρεια Φένρα, το επόμενο βράδυ έπειτα από την αποχώρηση της Θαρνάλιν, «θα μου πείτε αν όλα πηγαίνουν καλά; Θα μου πείτε αν κάτι τής έχει συμβεί; Μπορείτε να το καταλάβετε, αν κάτι τής συμβεί; Μπορείτε να δείτε το μέλλον; Να μου πείτε, εκ των προτέρων, αν θα επιστρέψει ασφαλής στη Σερανβέλ;»

Η ιέρεια της Φλόγας, που καθόταν σε μια καρέκλα του δωματίου της και κοίταζε έξω απ' το παράθυρο, έστρεψε τα γαλανά της μάτια

στον νεαρό Πτεράργυρο. «Η Θαρνάλιν απομακρύνεται από εμάς, Χανμάρο· δεν είναι εύκολο να γνωρίζω τι της συμβαίνει. Ειδικά εδώ όπου βρισκόμαστε.» Η φωνή της αντηχούσε σαν ψίθυρος –σαν τη φωνή φαντάσματος–, κάνοντάς τον να ριγίσει.

«Θα προσπαθήσετε, όμως, Σεβασμιότατη;»

«Σου απάντησα: δεν είναι εύκολο.» Και ο Χανμάρο ήταν βέβαιος πως δε θα του έλεγε τίποτα άλλο· ούτε θα έκανε τίποτα για να καθησυχάσει το μυαλό του.

Κλίνοντας το κεφάλι, την καληνύχτισε και έφυγε από το δωμάτιό της, επιστρέφοντας στο δικό του, το οποίο έμοιαζε παγερά άδειο χωρίς τη Θαρνάλιν.

Το πρωί, ξύπνησε από έναν εφιάλη, μέσα στον οποίο δεν ήταν η Θαρνάλιν αλλά η Λαντίρα Πυρίδρομη. Δεν μπορούσε να θυμηθεί τι ακριβώς συνέβαινε στο όνειρό του, ωστόσο, ό,τι κι αν ήταν, τον είχε τρομάξει. Και τον έβαλε ν'αναρωτιέται αν, τώρα, η Πυρίδρομη σχεδίαζε κάτι εναντίον τους, αν προσπαθούσε να μηχανευτεί κάποιον τρόπο, προκειμένου να τους διώξει από τις Τρεις Πόλεις.

Την ίδια ημέρα, δύο άντρες από τη Συντεχνία των Αλχημιστών επισκέφτηκαν τον Νολράκο Πτεράργυρο και το γιο του, για να τους ρωτήσουν μήπως είχαν δει τη Θαρνάλιν, η οποία είχε δραπετεύσει αδικαιολόγητα –ναι, χρησιμοποίησαν ακριβώς αυτή τη λέξη, *αδικαιολόγητα*, παρατήρησε ο Χανμάρο– από τον Οίκο της Συντεχνίας. Ο Νολράκο αποκρίθηκε πως δεν την είχαν δει καθόλου· «θα ήθελα, όμως, πολύ να μάθω το λόγο για τον οποίο κρατούσατε την κοπέλα φυλακισμένη εξ αρχής,» τους είπε. «Δεν ήταν εγκληματίας. Και, ό,τι κι αν της συμβεί τώρα, εσείς θα είστε υπεύθυνοι.»

Οι αλχημιστές δε φάνηκαν να το παίρνουν και πολύ καλά ετούτο. Του απάντησαν ότι δεν ήξεραν πώς είχε συνηθίσει ο κύριος Πτεράργυρος στη Σερανβέλ, αλλά εδώ, στις Τρεις Πόλεις, οι αλχημιστές είχαν δικαιώματα επάνω στους απογόνους των μελών της Συντεχνίας. Η Θαρνάλιν –η κόρη του Βάρνακ, ο οποίος ήταν *προδότης*, τόνισαν– δεν κρατείτο «φυλακισμένη» στον Οίκο της Συντεχνίας· την είχαν φέρι εκεί για να τις κάνουν μερικές ερωτήσεις μονάχα· και της φέρονταν με μεγάλη ευγένεια, προσφέροντάς της κάθε άνεση και ό,τι άλλο μπορούσε να επιθυμεί. Η υπόθεση δεν αφορούσε

τον κύριο Πτεράργυρο στο ελάχιστο· ήταν εσωτερική υπόθεση της Συντεχνίας, και καλά θα έκανε εκείνος να μη μπλεχτεί... σε περίπτωση που δεν ήταν *ήδη* μπλεγμένος, πρόσθεσαν, αφήνοντας να εννοηθεί πως υποψιάζονταν ότι πιθανώς να είχε κάποια ανάμιξη με την εξαφάνιση της κοπέλας, παρά την απορριπτική απάντηση που τους είχε δώσει επί του θέματος.

Ο Νολράκο αντιλαμβανόταν ότι η δυσaráσκειά τους θα είχε, ίσως, αρνητική επίδραση στις διαπραγματεύσεις του με το Συμβούλιο των Τριών· όμως δε φαινόταν να μπορεί να κάνει τίποτα για τούτο. Ούτε μετάνιωνε, φυσικά, που είχε φυγαδέψει τη Θαρνάλιν από τη Βένμιρχ. Δε θ'άφηνε την κοπέλα σ'αυτούς τους ανώμαλους, επειδή ο πατέρας της τύχαινε να είναι, παλιότερα, μέλος της Συντεχνίας τους.

Το πρωί της επόμενης ημέρας η Αρχόντισσα της Άγκραμ ήρθε στη Βένμιρχ. Ο Νολράκο και ο Χανμάρο έμαθαν αμέσως για την άφιξή της, από το σούσουρο που έγινε στη νότια αγορά, καθώς η Αρχόντισσα δεν προσπάθησε στο ελάχιστο να κρατήσει κρυφό τον ερχομό της. Οι δύο Πτεράργυροι την είδαν να περνά μπροστά απ'το *Γαλανό Πέταλο*, περιτριγυρισμένη από τη συνοδεία της. Βρισκόταν μισοξαπλωμένη επάνω σ'ένα ξύλινο, λαξευτό φορείο, στολισμένο με πολύτιμους και ημιπολύτιμους λίθους, οι οποίοι γυάλιζαν στο φως του Λούντρινχ. Ήταν μια μεσήλικη γυναίκα (γύρω στην ηλικία του πατέρα του, την υπολόγιζε ο Χανμάρο) με μακριά, καστανά μαλλιά, τα οποία είχε καλοχτενισμένα και πιασμένα σε μια κωνοειδή πλεξίδα πάνω απ'το κεφάλι της. Φορούσε ένα μακρύ, λευκό, έξωμο φόρεμα και πάνω απ'αυτό μια γκριζα γούνα λύκου, η οποία κάλυπτε τους ώμους της. Στο λαιμό της άστραφτε ένα χρυσό περιδέραιο και στα χέρια της χρυσά και αργυρά δαχτυλίδια, βραχιόλια, και περιβραχιόνια.

Δίπλα της βάδιζε ένας υπέας, ο οποίος κρατούσε ένα κοντάρι με τη σημαία της Άγκραμ. Το σύμβολο της βορειότερης των Τριών Πόλεων ήταν ένας πολεμιστής που σκοτώνει έναν λύκο, με το δόρυ του.

«Η Αρχόντισσα Φαρράλκυ έφτασε,» είπε ο Νολράκο. «Επομένως, κι ο Άρχοντας Ένθεκ δε θάναι μακριά. Το Συμβούλιο των Τριών σύντομα θα συγκληθεί και, αφότου συζητήσουμε το θέμα της Αδελφότητας μαζί τους, θα μπορέσουμε να επιστρέψουμε στη Σερανβέλ.»

Ο Χανμάρο αναστέναξε, καθώς βιαζόταν να μάθει νέα της Θαρνάλιν.

«Ο καιρός, λένε, είναι άσχημος στ'ανοιχτά,» είπε στον πατέρα του, όταν έτρωγαν, το μεσημέρι, στην τραπεζαρία του *Γαλανού Πετάλου*.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, «τ'άκουσα κι εγώ.»

«Η Θαρνάλιν δε θάχει καλό ταξίδι...»

«Μην ανησυχείς· όλα θα πάνε καλά. Το πλοίο του Καπετάν Λασκάνο έχει περάσει από πολλές θαλασσοταραχές, κυριολεκτικά και μεταφορικά, πίστεψέ με.»

«Σε πιστεύω, πατέρα· ωστόσο, η Θαρνάλιν δεν είναι συνηθισμένη στη θάλασσα.»

«Εμένα,» είπε ο Νολράκο, «μου φάνηκε πιο συνηθισμένη από εσένα, όταν ερχόμασταν.»

«Ελπίζω νάχεις δίκιο...» μουρμούρισε ο Χανμάρο, σκαλίζοντας το φαγητό μες στο πιάτο του.

«Φάε τίποτα,» τον παρότρυνε ο Νολράκο. «Δεν πρόκειται να μάθεις νέα της, νηστεύοντας. Και,» πρόσθεσε πειραχτικά, «όταν επιστρέψουμε στη Σερανβέλ, είμαι σίγουρος πως θα σε θέλει καλοθρεμμένο, όχι κοκαλιάρη και καχεκτικό, στο κρεβάτι της.»

Ο Χανμάρο κοκκίνισε, γιατί ο πατέρας του δε συνήθιζε να κάνει τέτοιου είδους σχόλια.

Ο Νολράκο μειδίασε, παρατηρώντας την αντίδραση του γιου του.

Το πρωί, κάποιος χτύπησε την πόρτα του Νολράκο, καθώς εκείνος ξυριζόταν μπροστά στον καθρέφτη του.

«Ποιος είναι;» ρώτησε, καθαρίζοντας το ξυράφι του από τον αφρό.

«Η υπηρεσία, κύριε Πτεράργυρε,» αποκρίθηκε μια γυναικεία φωνή. «Έχω ένα μήνυμα για σας, από τον Άρχοντα Άτρεχ.»

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Ο Νολράκο πλησίασε την πόρτα, χωρίς να σκουπίσει τους αφρούς από το πρόσωπό του, και άνοιξε.

«Με συγχωρείτε, κύριε Πτεράργυρε,» είπε η υπηρέτρια, «αν σας διέκοψα.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Πού είναι το μήνυμα;»

«Ορίστε.» Η κοπέλα τού έδωσε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί.

«Ευχαριστώ.» Ο Νολράκο το πήρε και έδωσε στην υπηρέτρια ένα χάλκινο νόμισμα, προτού κλείσει την πόρτα.

Πλησιάζοντας το γραφείο του, έσπασε τη σφραγίδα του μηνύματος και το άνοιξε, κρατώντας το με τα δύο χέρια εμπρός του.

Κύριε Πτεράργυρε,

Θα σας παρακαλούσα όπως προσέλθετε στο παλάτι μου, το συντομότερο δυνατό.

*Σας περιμένουμε,
Άτρεχ, Αρχων της Βένμιρχ*

Ο Νολράκο παραξενεύτηκε λίγο από τούτη την πρόσκληση, γιατί, και μεν, η Αρχόντισσα της Άγκραμ είχε έρθει στην πόλη, αλλά ο Άρχοντας της Σέλβιργκιμ έλειπε ακόμα, επομένως δεν μπορούσε να ξεκινήσει η συνεδρίαση του Συμβουλίου.

Τέλος πάντων· αφού ο Άτρεχ τον προσκαλούσε, δεν ήταν δυνατόν να αρνηθεί να πάει. Προφανώς, ο Άρχοντας της Βένμιρχ είχε κάτι να συζητήσει μαζί του, αλλιώς δε θα δεχόταν αυτό το μήνυμα.

Ο Νολράκο τελείωσε το ξύρισμα, ντύθηκε με τα καλά του, και κατέβηκε στην τραπεζαρία του *Γαλανού Πετάλου*, όπου συνάντησε τον Νασμάρo και του ζήτησε να έρθει μαζί του. Σ'έναν απ'τους άλλους φρουρούς της συνοδείας του παράγγειλε να ενημερώσει τον γιο του πού θα πήγαινε.

Ύστερα, βγήκε απ'το πανδοχείο και κατευθύνθηκε προς το παλάτι της Βένμιρχ, όπου διαπίστωσε πως τον περίμεναν. Οι οπλισμένοι φύλακες άνοιξαν την πόρτα του κήπου γι'αυτόν, και υπηρέτες τον οδήγησαν στο εσωτερικό του οικοδομήματος και σε μια αρκετά

μεγάλη αίθουσα, στο κέντρο της οποίας υπήρχε ένα ξύλινο τραπέζι, που γύρω του κάθονταν τρεις άνθρωποι. Τους δύο ο Νολράκο τούς ήξερε: ήταν ο Άρχοντας Άτρεχ και η Αρχόντισσα Φαρράλκυ. Τον τρίτο δεν τον αναγνώριζε. Ήταν ένας λιγνός άντρας, γύρω στα τριανταπέντε, με μαύρα, μακριά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά πίσω απ' το κεφάλι του. Φορούσε λευκό πουκάμισο και μαύρο δερμάτινο παντελόνι και πανωφόρι. Επάνω στο τελευταίο υπήρχε πιασμένη μια αργυρή καρφίτσα με ρουμπίνι στο κέντρο, η οποία γυάλιζε στο ηλιακό φως που έμπαινε απ' το ανοιχτό παράθυρο της αίθουσας.

«Κύριε Πτεράργυρε,» είπε ο Άρχοντας Άτρεχ, καθώς εκείνος κι οι άλλοι δύο ορθώνονταν, «καλημέρα.»

«Καλημέρα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, πλησιάζοντας το τραπέζι. Ο Νασμάρο είχε μείνει έξω από την αίθουσα, όπως του είχαν ζητήσει οι υπηρέτες του παλατιού. «Οφείλω να ομολογήσω πως με ξάφνιασε κάπως η πρόσκλησή σας.»

«Μα, γιατί; Η ολομέλεια του Συμβουλίου των Τριών είναι παρούσα.»

Ο Νολράκο βλεφάρισε. Ο άγνωστος άντρας ήταν ο Άρχοντας Ένθεκ της Σέλβιργκιμ, λοιπόν. Έπρεπε να το είχα καταλάβει. Ωστόσο, δεν είχε ακουστεί ούτε ο παραμικρός ψίθυρος για την άφιξή του.

Ο Άτρεχ συνέχισε: «Να σας συστήσω. Από εδώ, η Αρχόντισσα Φαρράλκυ, της Άγκραμ. Κι από εδώ, ο Άρχοντας Ένθεκ, της Σέλβιργκιμ. Παρακαλώ, καθίστε.»

Και κάθισαν όλοι τους γύρω απ' το τραπέζι.

«Για την άφιξη της Αρχόντισσας ήμουν ενήμερος,» είπε ο Νολράκο. «Για την άφιξη του Άρχοντα Ένθεκ, ωστόσο, φοβάμαι πως δεν είχα ακούσει τίποτα.»

Ο Άτρεχ μειδίασε λεπτά. «Ο Άρχοντας Ένθεκ είναι από τους ανθρώπους που... προτιμούν την ησυχία.»

«Δεν υπήρχε λόγος για περιττό θόρυβο, φίλτατε Άρχοντα Άτρεχ,» είπε ο Ένθεκ, πλέκοντας τα δάχτυλά του επάνω στο τραπέζι. «Οι συνάξεις του Συμβουλίου των Τριών, όπως είναι γνωστό, έχουν πολλάκις τραβήξει την προσοχή επίδοξων δολοφόνων.»

«Ασφαλώς.»

«Κύριε Πτεράργυρε,» είπε η Αρχόντισσα Φαρράλκυ, αγνοώντας τα λόγια του Άρχοντα Ένθεκ, σαν να τα θεωρούσε υπερβάλλοντα προληπτικά μέτρα, «αναρωτιέμαι ποιος είναι ο λόγος που η Σερανβέλ στέλνει έναν πρέσβη της σ'εμάς. Υπήρξε κάποιο πρόσφατο πρόβλημα για το οποίο δεν γνωρίζω, προσωπικά;»

«Θα σας εξηγήσω, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, «και στους τρεις σας.» Και τους μίλησε για την Αδελφότητα του Βορρά και τα όσα είχε κάνει κατά των Σερανβέλων εμπόρων. Επιπλέον, τους τόνισε πως τρία από τα γνωστά μέλη της Αδελφότητας ήταν από τις Τρεις Πόλεις: ο έμπορος Κάθρεκ Σίλδριντ, της Βένμιρχ· ο αριστοκράτης Βέρκας Δράμλεντ, της Βένμιρχ επίσης· και η εμπόρισσα Ραθκάμλη Φάρλιντ, της Σέλβιργκιμ. Εκτός απ'αυτούς, βέβαια, ήταν μπλεγμένοι και κάποιοι άνθρωποι φαινομενικά άσχετοι με τις Τρεις Πόλεις, όπως ο λήσταρχος Χάσναρθ του Φερντίν-Ος, ο Νάρκαθρημ, ο Μαύρος Φονιάς του Πελάγους, και ένας μάγος της Έντναργκ, ονόματι Ναθ Βάναριλ.

Το Συμβούλιο των Τριών ζήτησε λεπτομέρειες για όλα τούτα, τις οποίες ο Νολράκο δε δίστασε να τους δώσει, μιλώντας πάντα για όσα ήξερε, ασφαλώς, γιατί τον ρώτησαν και πράγματα που, απλά, δεν μπορούσε να απαντήσει.

Όταν άκουσαν αυτά που είχε να τους πει, του αποκρίθηκαν πως σήμερα έπρεπε να συζητήσουν αναμεταξύ τους, καθώς και να σκεφτούν την υπόθεση· «και θα ξαναμιλήσουμε αύριο το πρωί, την ίδια ώρα, κύριε Πτεράργυρε, αν δεν έχετε αντίρρηση,» πρότεινε ο Άρχοντας Άτρεχ.

«Καμία αντίρρηση απολύτως, Άρχοντά μου,» είπε ο Νολράκο.

Όταν επέστρεψε στο *Γαλανό Πέταλο*, η ώρα του μεσημεριανού φαγητού είχε περάσει, και η τραπεζαρία ήταν σχεδόν άδεια. Ο Χανμάρο, ωστόσο, καθόταν σ'ένα τραπέζι, και, βλέποντας τον πατέρα του και τον Νασμάρο να μπαίνουν, τους έκανε νόημα να πλησιάσουν. Ο Νολράκο είπε στον δούλο να αποσυρθεί στο δωμάτιό του και πήγε να καθίσει πλάι στον γιο του.

«Τι συνέβη;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Ο Αρχοντας Ένθεκ είναι εδώ· ήρθε χωρίς να το μάθουμε. Έτσι, το Συμβούλιο των Τριών με κάλεσε για να μιλήσουμε.»

Μια σερβιτόρα τούς πλησίασε, ρωτώντας αν ο κύριος θα ήθελε κάτι να φάει. Ο Νολράκο, βλέποντας ότι αναφερόταν σ'εκείνον (ο γιος του, μάλλον, είχε φάει νωρίτερα), της αποκρίθηκε πως ναι, θα ήθελε κάτι να φάει, και της παράγγειλε.

«Μπορούμε, τώρα, να επιστρέψουμε στη Σερανβέλ, δηλαδή;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Όχι ακόμα. Σήμερα εξέθεσα την υπόθεση μας στους άρχοντες. Αύριο θα ξαναμιλήσουμε.»

«Μάλιστα...» Ο Χανμάρο έμοιαζε απογοητευμένος.

Η σερβιτόρα επέστρεψε, με το φαγητό του Νολράκο. Εκείνος την πλήρωσε και η κοπέλα αποχώρησε.

«Με παραξενεύει, πάντως, που η Λαντίρα δεν έχει κάνει ακόμα τίποτα εναντίον μας,» είπε ο Χανμάρο, καθώς ο πατέρας του έτρωγε.

«Ίσως να μην *μπορεί* να κάνει τίποτα. Η Θαρνάλιν ήταν ο μόνος τρόπος που είχε για να μας βλάψει· δε νομίζω ότι έχει κι άλλον. Εκείνο, όμως, που φοβάμαι είναι πως η Συντεχνία δεν έχει ακόμα μιλήσει στον Αρχοντα Ένθεκ και την Αρχόντισσα Φαρράλκυ για την υπόθεση της φίλης σου.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Δεν ανέφεραν τίποτα, όσο συζητήσαμε. Επιπλέον, δε νομίζω πως ήταν αρνητικά προδιατεθειμένοι προς εμένα.»

«Κι αν τους είχε μιλήσει η Συντεχνία, είσαι βέβαιος ότι θα ήταν;»

«Πιστεύω πως ναι· ή, μάλλον, αυτή την υποψία έχω. Τέλος πάντων... είμαι σίγουρος πως θα μάθω αύριο.»

Και την επομένη, όντως, έμαθε. Κανένας από τους άρχοντες, βέβαια, δεν του μίλησε ξεκάθαρα για την υπόθεση της Θαρνάλιν, μα ήταν φανερό πως τον υποπτεύονταν, πως αναρωτιόνταν για τις

προθέσεις του εδώ, στις Τρεις Πόλεις. Μήπως, τελικά, είχε έρθει με σκοπό να τους προκαλέσει προβλήματα;

«Ποια είναι η απάντησή σας, άρχοντές μου;» ρώτησε ο Νολράκο, ύστερα από τον καταιγισμό των ερωτήσεών τους. «Θα υποστηρίξετε τη Σερανβέλ στον πόλεμό της κατά της Αδελφότητας του Βορρά;»

«Δε νομίζω πως η λέξη *υποστηρίζουμε* είναι η καταλληλότερη στην προκειμένη περίπτωση, κύριε Πτεράργυρε,» είπε ο Άρχοντας Ένθεκ. «Μάλλον, να *ερευνήσουμε*, θα έπρεπε να πείτε. Δεν μπορούμε –μ'όλο το σεβασμό προς το άτομό σας– να βασιστούμε μονάχα στα λόγια ενός απεσταλμένου της Πόλης των Ανοιγμάτων, η οποία είναι από χρόνια αντίπαλος των Τριών Πόλεων.»

«Θα ήταν, όμως, ένα δείγμα καλής θέλησης από τη μεριά σας,» αποκρίθηκε ο Νολράκο.

«Και για ποιο λόγο να θέλουμε να δείξουμε... καλή θέληση;» ρώτησε ο Άρχοντας Άτρεχ, παρατηρώντας προσεκτικά τον Πτεράργυρο. «Τι θα έχουμε να κερδίσουμε από αυτό;»

«Μέχρι στιγμής, δεν έχουν υπάρξει ανοιχτές εχθροπραξίες ανάμεσα στις Τρεις Πόλεις και στη Σερανβέλ...»

Ο Άρχοντας Ένθεκ συνοφρυώθηκε. «Μας απειλείτε;»

«Υπονοείτε ότι εμείς κρυβόμαστε πίσω από την Αδελφότητα του Βορρά,» είπε η Αρχόντισσα Φαρράλκυ, «και μας ζητάτε να αποδείξουμε το αντίθετο. Εμείς, όμως, δεν έχουμε να αποδείξουμε τίποτα στη Σερανβέλ, κύριε Πτεράργυρε. Δεν είμαστε *υποχρεωμένοι* να αποδείξουμε τίποτα.»

«Δεν είπα ότι είστε υποχρεωμένοι, Αρχόντισσά μου. Το να δείξετε καλή θέληση δε φανεώνει υποχρέωση. Κι εάν όντως δεν είστε μέλη της Αδελφότητας του Βορρά, τότε, αναμφίβολα, θα αισθάνεστε κι εσείς απειλημένοι από αυτήν. Εξάλλου, πιθανώς να στραφεί κι εναντίον σας, κάποια στιγμή· πιθανώς να χτυπήσει και τους δικούς σας εμπόρους.»

«Εμείς,» είπε ο Άρχοντας Ένθεκ, «δεν είμαστε καν βέβαιοι ότι *υπάρχει* αυτή η Αδελφότητα που αναφέρετε.»

«Τότε, ίσως θα έπρεπε να ερευνήσετε, για να βεβαιωθείτε για την ύπαρξή της.»

«Αυτό ακριβώς σας είπα κι εγώ, εξαρχής. Το ζήτημα χρειάζεται να ερευνηθεί. Κι αφότου έχει ερευνηθεί, μπορούμε να συζητήσουμε περισσότερο με εσάς ή κάποιον άλλο πρέσβη από τη Σερανβέλ.»

«Το βρίσκω ικανοποιητικό,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, και κοίταξε ερωτηματικά και τους άλλους δύο άρχοντες.

Ο Άτρεχ είπε: «Ας ακολουθήσουμε, για την ώρα, την πρόταση του Άρχοντα Ένθεκ.»

«Συμφωνώ,» ένευσε η Αρχόντισσα Φαρράλκυ. «Δε νομίζω πως υπάρχει κάτι άλλο να συζητήσουμε, χωρίς να έχουμε πρώτα κάποια στοιχεία στα χέρια μας –στοιχεία που τα έχουμε ανακαλύψει οι ίδιοι.»

«Ακριβώς,» είπε ο Άρχοντας Ένθεκ.

Και ο Νολράκο Πτεράργυρος ήξερε πως είχε έρθει η ώρα να επιστρέψει στη Σερανβέλ, έχοντας εκπληρώσει την αποστολή του Υπουργικού Συμβουλίου στις Τρεις Πόλεις. Η Αδελφότητα του Βορρά θα έβρισκε, τώρα, ένα σωρό κατασκόπους και ερευνητές στο κατόπι της· δε θα είχε την ελευθερία κινήσεων που είχε πριν, καθώς θα έπρεπε, όχι μόνο να σχεδιάζει πώς να χτυπήσει τους Σερανβέλιους, αλλά και πώς να κρυφτεί από εκείνους που την παρακολουθούσαν.

Όπως όλες οι μυστικές οργανώσεις που ανακαλύπτονται, η πτώση της είχε αρχίσει.

Επίλογος

Στιγμές από το Μέλλον. . .

Ο Νολράκο Πτεράργυρος δεν ξαναεργάζεται ως πράκτορας του Υπουργικού Συμβουλίου. Χρησιμοποιώντας τα χρήματα που αποκόμισε από την αποστολή του στις Τρεις Πόλεις, από την επιτήρηση των εμπορευμάτων του Πάλλρο Υπόκαρδου, από τα κτήματα δυτικά της έπαυλής του, και από τις δουλειές των μελών της οικογένειάς του, αρχίζει να ορθοποδεί, πάλι, ως έμπορος και να θεωρείται, όπως παλιά, από τους σημαντικότερους της Σερανβέλ. Ωστόσο, μέχρι το τέλος της ζωής του, δεν πετυχαίνει να φτάσει στο ίδιο επίπεδο που βρισκόταν πριν από τις μηχανορραφίες της Αδελφότητας του Βορρά εναντίον του.

Η Θήρνα, παρά την κλίση προς το εμπόριο που είχε επιδείξει όλα τα προηγούμενα χρόνια, στο μέλλον δεν ασχολείται παρά μονάχα επιφανειακά με τις δουλειές του πατέρα της. Και πολλές απ' αυτές τις δουλειές τις συνδυάζει με δουλειές για την Αστυνομία της Σερανβέλ, καθώς ανακαλύπτει ότι η εν λόγω οργάνωση απορροφά ολοένα και περισσότερο από τον χρόνο της.

Ένα βράδυ, στο υπνοδωμάτιό της στην έπαυλη των Πτεράργυρων, βρίσκει ένα δαχτυλίδι αφημένο επάνω στα σκεπάσματα του κρεβατιού. Ένα αργυρό δαχτυλίδι μ' ένα μικρό σμαράγδι. Το παίρνει στα χέρια της, παραξενεμένη, και αμέσως διαπιστώνει πως το σμαράγδι είναι σκέπασμα, και είναι μισάνοιχτο: η μικρή του ασφάλεια δεν βρίσκεται στη θέση της. Η Θήρνα το ανοίγει περισσότερο και κοιτάζει μέσα, για να δει μια πλατινένια πλάκα κι επάνω της χαραγμένο το εξής:

Θ.Π.

1.4

Ο Χανμάρο μαθαίνει την τέχνη του αλχημιστή από τον θείο του, Σάμκρο, και αργότερα εργάζεται ο ίδιος ως αλχημιστής, σ'ένα οίκημα που αγοράζει στη Συνοικία των Δηλητηρίων. Παντρεύεται τη Θαρνάλιν και ζουν μαζί.

Ο Σάμκρο, ένα απόγευμα, του στέλνει μήνυμα ότι επιθυμεί να τον δει το συντομότερο δυνατό· όταν, όμως, εκείνος φτάνει στο σπίτι των Περίδετων και κατεβαίνει στο υπόγειο, δεν βρίσκει ίχνος του θείου του. Μονάχα η μαύρη του γάτα είναι εκεί, η οποία, από τότε και στο εξής, ακολουθεί τον Χανμάρο όπου πηγαίνει, σαν να πιστεύει ότι έτσι πιθανώς να ξαναβρεί τον χαμένο της αφέντη.

Ο Πτεράργυρος, ωστόσο, δεν καταφέρνει να εντοπίσει τον θείο του, και ούτε ο Βάρνακ, η Ζεθάλιν, ή κανένας άλλος αλχημιστής φαίνεται να μπορεί να τον βοηθήσει. Οι περισσότεροι υποθέτουν πως η εξαφάνιση του Σάμκρο Περίδετου πρέπει να οφείλεται σε κάποιο ακραίο πείραμά του. Αλλά ο Χανμάρο δεν μπορεί να το πιστέψει αυτό· σύμφωνα με τις γνώσεις του, κανένα αλχημικό πείραμα δε θα μπορούσε να εξαφανίσει έτσι έναν άνθρωπο, ειδικά χωρίς να προκαλέσει κάποιου είδους έκρηξη. Ο Σάμκρο πρέπει να εξαφανίστηκε οικειοθελώς, αλλά γιατί; Ο Χανμάρο αδυνατεί να βρει απάντηση, και ο θείος του καταλήγει γρήγορα να γίνει άλλος ένας αστικός μύθος της Συνοικίας των Δηλητηρίων. Η γάτα του, ωστόσο, μοιάζει να έχει αποκτήσει μια ασυνήθιστη μακροζωία για το είδος της...

Ο Βαρνάλο, μεγαλώνοντας, ασχολείται με το εμπόριο, και σταματά να φωνάζει τόσο πολύ. Ο πατέρας του τον βρίσκει σημαντική βοήθεια σε όλα όσα προσπαθεί να επιτύχει· και, στα τελευταία του χρόνια, τον θεωρεί, πλέον, άξιο διάδοχο της δουλειάς του.

Η Ζινράβα παύει να εργάζεται στο ραφείο, μόλις η οικογένειά της παύει να έχει ανάγκη τα επιπλέον χρήματα. Γνωρίζει έναν νεαρό αριστοκράτη και πηγαίνει να μείνει στην Άρχουσα Συνοικία μαζί του. Γίνεται γνωστή μέσα στους κύκλους των ευγενών, εξαιτίας της ποιήσής της.

Η Μάριλιν, ύστερα από κάποια χρόνια, αισθάνεται ικανοποιημένη με τους δρόμους που έχουν ακολουθήσει τα παιδιά της, και βοηθά τον Νολράκο και τον Βαρνάλο στις εμπορικές τους δουλειές. Κυρίως, όμως, μένει στην ανοικοδομημένη έπαυλη των Πτεράργυρων και επιβλέπει τα κτήματα. Μια βραδιά αναγκάζεται να βγει μέσα στη βροχή, με αποτέλεσμα να την πιάσει βαριά πνευμονία και να πεθάνει σχετικά νέα, στα πενήντα-πέντε της χρόνια.

Η Ναράμια εκτελεί την ποινή της για δυόμισι χρόνια ως δούλα του Λανκόρο Θαλασσινού· και, μέσα σ'αυτά τα δυόμισι χρόνια, μπλέκεται σ'ένα σωρό υποθέσεις κατασκοπίας και αντικατασκοπίας για χάρη των Αρχών της Σερανβέλ. Ο Λανκόρο είχε δίκιο όταν της είπε *Δε θα βαρεθείς ποτέ*.

Έχει σχεδόν τελειώσει την ποινή της όταν ο αφέντης της δολοφονείται: κάποιος τον ρίχνει μέσα σ'ένα απ'τα Ανοίγματα, και τα Λό'ορ ολοκληρώνουν τη δουλειά. Η Ναράμια το ανακαλύπτει αυτό μιλώντας με τα ίδια τα Λό'ορ· κι ύστερα, το βάζει σκοπό να βρει το δολοφόνο του Λανκόρο και να πάρει εκδίκηση, γιατί, μέσα στα δυόμισι χρόνια, ο Θαλασσινός δεν ήταν μόνο αφέντης της, αλλά και φίλος της και, περιστασιακά, εραστής της.

Η Ναράμια βρίσκει τον φονιά του και τον πετά στα Ανοίγματα, αφήνοντάς τον να πεθάνει απ'τα δηλητήρια και τα δαγκώματα των Λό'ορ. Το Συμβούλιο τη συγχαίρει για την υπηρεσία της αυτή στη Σερανβέλ και την ελευθερώνει, σπάζοντας τα δουλικά περικάρπια από τα χέρια της.

Η Ναράμια είναι ξανά ελεύθερη, και ανακαλύπτει πως δεν είναι σίγουρη τι θέλει να κάνει με τη ζωή της από εδώ και στο εξής...

Ο Δάρφο συγκροτεί μια νέα μισθοφορική ομάδα και αναλαμβάνει διάφορες δουλειές εκ μέρους αριστοκρατών και εμπόρων. Με τη Ναράμια χάνει τη συχνή επαφή που είχε, καθώς οι εργασίες τους φαίνεται πως, συνεχώς, τους οδηγούν προς διαφορετικές κατευθύνσεις.

Ο Μαράνκο δεν είναι, πλέον, μαζί του, γιατί αποφασίζει να μπει στο Ναό της Φλόγας και να υπηρετήσει εκεί, ως διάκονος αρχικά

και έπειτα ως ιερέας, προσπαθώντας να διορθώσει τα παλιά του λάθη.

Ο Άνκορβαλ αναλαμβάνει υποθέσεις εκ μέρους της Αστυνομίας της Σερανβέλ· και, σε μια απ'αυτές τις υποθέσεις, συνεργάζεται με τον Δάρφο και τους μισθοφόρους του (οι οποίοι δουλεύουν, σ'εκείνη την περίπτωση, για την Αστυνομία, χωρίς να το γνωρίζουν· όπως γίνεται συχνά, άλλωστε, με πολλούς μισθοφόρους), για να επιτεθούν σ'ένα κρυφό άντρο της Αδελφότητας του Βορρά. Το μέρος, όμως, αποδεικνύεται παγίδα· οι εχθροί τους τους περιμένουν και τους χτυπούν από παντού. Ο Άνκορβαλ θυσιάζεται, προκειμένου να φέρει τη νίκη στους συντρόφους του. Προτού εκπνεύσει, ζητά να μιλήσει στον Δάρφο και μόνο σ'αυτόν, και τον μπλέκει, μόνιμα και οριστικά, με την Αστυνομία της Σερανβέλ.

Ο Φαρλάνο δε φορά, πια, τη χάλκινή του μάσκα, καθώς προσπαθεί να συγκροτήσει τους αλχημιστές της Συνοικίας των Δηλητηρίων σε μια ενωμένη συντεχνία, η οποία προασπίζεται τα συμφέροντα όλων. Σύντομα, διαπιστώνει ότι αυτό δεν είναι καθόλου, μα καθόλου, εύκολο· και ότι τα πρότυπα της Συντεχνίας των Τριών Πόλεων δεν μπορούν να λειτουργήσουν αποτελεσματικά στη Σερανβέλ. Έτσι, δημιουργεί μια δική του μορφή οργάνωσης, η οποία αποτελεί αμάλγαμα της οργάνωσης της Συντεχνίας των Τριών Πόλεων και των προσωπικών του ιδεών.

Ο Βάρνακ, καθώς τα χρόνια περνούν, βλέπει ολοένα και περισσότερο ότι η επιχείρηση του Φαρλάνο μοιάζει υποσχόμενη, και γίνεται ένας από τους κύριους υποστηρικτές της Συντεχνίας των Ενωμένων Αλχημιστών, όπως την ονομάζουν.

Ο Χανμάρο, αν και δεν εναντιώνεται στην καινούργια συντεχνία (όπως άλλοι αλχημιστές), δεν την υποστηρίζει απόλυτα κιόλας· προτιμά να παραμείνει ουδέτερος, μην ξεχνώντας ποιος ήταν ο Φαρλάνο και τι έκανε στην οικογένειά του.

Η Ναράμια καταδύεται, ξανά, στα βάθη των Ανοιγμάτων και περιπλανιέται εκεί για τρεις ολόκληρες ημέρες, ανάμεσα στα Λό'ορ,

που οι φωνές τους γεμίζουν το μυαλό της. Αναζητά τον Γέροντα: τον άνθρωπο που την άλλαξε, που την έκανε αυτό το καινούργιο πλάσμα που είναι· γιατί έχει, πλέον, διαπιστώσει πως δεν μπορεί να συνεχίσει την παλιά της ζωή· ο καινούργιος της εαυτό της ζητά κάτι περισσότερο... κι εκείνη πρέπει ν'ανακαλύψει τι είναι αυτό.

Τον Γέροντα δεν τον ξαναβρίσκει, αλλά, όταν αναδύεται από τα Ανοίγματα, γνωρίζει τι οφείλει να κάνει.

Λο'ανθέν. Η λέξη σημαίνει *γυναίκες του θανάτου*, ακριβώς όπως η λέξη *Λο'ανθάκ* σημαίνει *άντρες του θανάτου*, και η λέξη *Λό'ορ* σημαίνει *ερπετά του θανάτου*. Αλλά εκείνοι που απέδωσαν το *λο* της αρχαίας γλώσσας ως *θάνατος* δεν είχαν απόλυτα δίκιο, έχει συνειδητοποιήσει η Ναράμια. Το *λο* σημαίνει επίσης *Σκιά*.

Οι Λο'ανθάκ και τα Λό'ορ είναι άντρες και ερπετά με δυνάμεις της Σκιάς. Και η Ναράμια γνωρίζει, τώρα, ότι είναι η πρώτη, και μοναδική, Λο'ανθέν της εποχής της.

Θέλει να μάθει περισσότερα. Θέλει να μάθει πώς φτιάχνονται οι Λο'ανθέν· και η αναζήτησή της την οδηγεί στον Φαρλάνο. Μαζί, έρχονται σε επαφή με τη Συντεχνία των Διαμορφωτών και τους ρωτούν για τις Λο'ανθέν· εκείνοι τους αποκρίνονται πως ο γυναικείος οργανισμός δεν μπορεί να αντέξει το δηλητήριο των Λό'ορ: έχουν, κατά καιρούς, γίνει πειράματα και όλα έχουν αποτύχει· οι γυναίκες πάντοτε πεθαίνουν.

Η Ναράμια, όμως, δεν είναι νεκρή, έτσι συμπεραίνει πως πρέπει να υπάρχει κάποια λύση. Ίσως στον δικό της οργανισμό να υπάρχει κάτι το διαφορετικό· και ίσως αυτό το ίδιο στοιχείο να υπάρχει και σ'άλλες γυναίκες.

Ο Φαρλάνο αποφασίζει να ερευνήσει το ζήτημα περισσότερο, και, τελικά, ανακαλύπτει πως το δαχτυλίδι του, που μαγνητίζει τα Λό'ορ (αν και όχι αυτά που έχουν γεννηθεί και μεγαλώσει στα Ανοίγματα της Σερανβέλ), είναι ικανό να προκαλέσει οράματα στις γυναίκες που είναι εν δυνάμει Λο'ανθέν. Αυτός είναι και ο τρόπος για να τις αναγνωρίζει κανείς.

Η Ναράμια αρχίζει να αναζητά εν δυνάμει Λο'ανθέν· κι ύστερα από χρόνια, καταφέρνει να συγκροτήσει μια ομάδα τεσσάρων

γυναικών, οι οποίες δέχονται να δεχτούν το δηλητήριο των Λό'ορ εντός τους.

Ο Φαρλάνο δολοφονείται ένα βράδυ, καθώς βαδίζει στους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων. Ένα βέλος τον καρφώνει στο λαιμό.

Η Ναράμια πιστεύει πως η δολοφονία του είναι έργο κάποιου πράκτορα της Λαντίρα, αλλά δεν μπορεί να το αποδείξει, ούτε μπορεί να εντοπίσει τον φονιά.

Η Αστυνομία επιθυμεί, επίσης, να εξιχνιαστεί η υπόθεση, και στέλνει τη Θήρνα Πτεράργυρη για να ερευνήσει. Η Θήρνα σύντομα ανακαλύπτει ότι, όντως, ένας πράκτορας της Λαντίρα Πυρίδρομης ήταν που σκότωσε τον Φαρλάνο.

Η Ναράμια το μαθαίνει και ζητά από το Συμβούλιο να τη στείλει στις Τρεις Πόλεις, μαζί με τις Λο'ανθέν της, για να κυνηγήσει την Πυρίδρομη. Το Συμβούλιο αρνείται, και δε δέχεται να το συζητήσει άλλο.

Η Αδελφότητα του Βορρά χάνει τη δύναμή της, με την πάροδο των χρόνων, και εξαφανίζεται.

Στην Πόλη των Ανοιγμάτων οι δρόμοι είναι σκοτεινοί, αλλά στο αλλοτινό σπίτι κάποιοι κρατούν τις λάμπες αναμμένες, φωτίζοντας τα σκοτάδια.

Ο Κώστας Βουλαζέρης γεννήθηκε το 1981, και έκτοτε ο κόσμος ολισθαίνει προς το χάος. Από πολύ μικρή ηλικία φαντάζεται και γράφει ιστορίες. Έχει γράψει δεκάδες μυθιστορήματα και διηγήματα φαντασίας, και είναι μανιώδης αναγνώστης της λογοτεχνίας του φανταστικού. Διηγήματά του έχουν παρουσιαστεί στα περιοδικά *Κατά Φαντασίαν* και *Συμπαντικές Διαδρομές*. Έχει ασχοληθεί με μετάφραση και διόρθωση κειμένων. Έχει, επίσης, κάνει κάποιες σπουδές που είναι βέβαιος ότι δεν ενδιαφέρουν κανέναν. Τα μυθιστορήματά του *Πτεράργυροι*, *Χαλκοπρόσωπος*, και *Η Αδελφότητα του Βορρά* κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Φανταστικός Ορίζοντας. Μπορείτε να μάθετε περισσότερα γι' αυτόν, καθώς και να διαβάσετε κάποια έργα του δωρεάν, στον προσωπικό δικτυακό του χώρο:

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

Ατεράργυροι

Βιβλίο Πρώτο της Τριλογίας των Εξόριστων της Σερανβέλ

του Κώστα Βουλαζέρη

Από τις εκδόσεις **Φανταστικός Ορίζοντας**

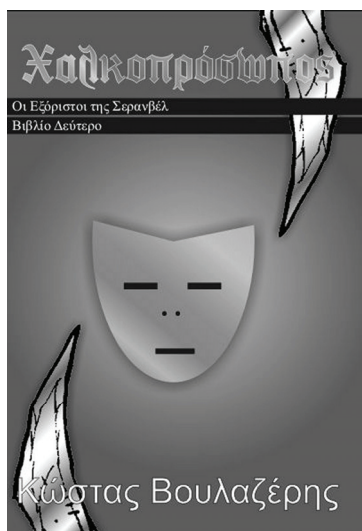
Για αποσπάσματα, ειδικές προσφορές, και άλλα,
επισκεφθείτε μας στο Διαδίκτυο:

www.FantastikosOrizontas.gr

Χαλκοπρόσωπος

Βιβλίο Δεύτερο της Τριλογίας των Εξόριστων της Σερανβέλ

του Κώστα Βουλαζέρη

Από τις εκδόσεις **Φανταστικός Ορίζοντας**

Για αποσπάσματα, ειδικές προσφορές, και άλλα,
επισκεφθείτε μας στο Διαδίκτυο:

www.FantastikosOrizontas.gr